

Giới thiệu Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực

Thể loại: Cổ đại, Thanh xuyên, trọng sinh, ngược, sủng, HE

Số chương: 150 (bản 2011)

Người dịch: Motdoianyen/Vankiepvouu

Beta: Vân Quỳnh

Bộ Du Nhiên là một nữ nhiếp ảnh gia trên đường thám hiểm cổ mộ.

Ngôi mộ cổ thần bí dường như ẩn chứa một sức mạnh kì lạ, kéo cô đảo ngược thời không, xuyên về triều Thanh, thời đại của Nỗ Nhĩ Cáp Xích, bản thân còn trở thành đệ nhất mỹ nhân của tộc Nữ Chân - Đông Ca.

Sử ghi chép rằng: Đông Ca, tên đầy đủ là Diệp Hách Na Lạp Bố Hi Á Mã Lạp, thọ ba mươi bốn tuổi.....

Nhân gian tương truyền rằng: Đông Ca từ khi sinh ra đã mang theo một câu thần chú: "Khả hưng thiên hạ, khả vong thiên hạ", từ lúc mười tuổi đã khiến Nỗ Nhĩ Cáp Xích liên tục phát động chiến tranh, phải nhất định có được truyền kỳ "Nhất nữ vong tứ quốc" (Người con gái khiến bốn nước diệt vong), và điều này sau đã trở thành một trong "Thất đại hận" (Bảy mối hận lớn) của Nỗ Nhĩ Cáp Xích.

Nữ nhân thần bí của bốn trăm năm trước nay lại chứa đựng linh hồn của một cô gái hiện đại, liệu sinh mệnh và tình yêu của nàng sẽ phát sinh biến hóa thành cái gì đây? Một cô gái hiện đại nay đột nhiên tham dự vào một cục diện lịch sử đã được định sẵn, phải đối mặt với sự an bài của số mệnh, liệu nàng ấy có thể thích ứng được với thân phận mới của mình không? Nàng sẽ xử lý làm sao với những thứ tình cảm bon chen không ngừng công kích? Quãng đời ngắn ngủi còn lại của nàng rồi sẽ lại phát sinh thêm truyền kỳ gì đây?

Để biết rõ hơn xin mời các bạn hãy đọc tác phẩm xuyên không kinh điển này của Lý Hâm, nhà văn đã dùng ngòi bút tinh tế tỉ mỉ của mình để viết nên một đoạn tình cảm lãng mạn vào bốn trăm năm trước.

Chúc bạn có những giây phút vui vẻ khi đọc truyện Độc bộ thiên hạ 独步天下!

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Cổ mộ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Quyển 1: Bố Hi Á Mã Lạp

"A Bộ, nhanh lên nào....."

Lại thúc giục?! Bọn họ thật đúng là một đám người dã man mà, không biết có phải bọn họ đang giờ trò gian lận không, chứ làm thế nào có thể thức trắng nhiều đêm liên tục như vậy mà cũng không biết mệt? Ngay cả có chút phong độ của quý ông cũng không được ư? Tôi tự nhận bản thân của mình tuy không phải là tuyệt đại mỹ nữ người gập người yêu nhưng tốt xấu gì tôi cũng là cô gái duy nhất trong nhóm làm phim ngoại cảnh này! Lẽ nào thỉnh thoảng chiếu cổ mộ chút cho nữ đồng nghiệp này thì sẽ chết à?

Huống chi, tôi đây còn phải vác trên lưng ba loại máy ảnh khác nhau nhưng "vô cùng quan trọng" nữa chứ! Nên đương nhiên là tôi càng không thể đi nhanh như mấy cái chân cầu của bọn họ.

Thật là đồ không có tình người, không có tính khí của một người đàn ông gì cả!

"A Bộ?" Sam đang đi phía trước đột nhiên dừng bước, quay đầu lại trừng tôi.

Ánh mắt lạnh đấy! Dù đang ở trong đêm tối, ánh sáng mờ mờ, tôi vẫn có thể cảm nhận được loại ánh mắt giết người sắc bén như lưỡi dao này.

Thế nhưng.....tôi cũng không nhìn được nữa mà ngáp một cái, bước chân đã bắt đầu mơ hồ, tựa như đang bước đi trên một cánh đồng hoa, cả người run rẩy, gần như sắp ngã.

Suốt đêm qua, cũng như mọi khi, tôi ngồi chép lại những bức ảnh đẹp đã chọn trên máy tính, đến tận hơn một giờ sáng mới vát và hoàn thành, tôi vội bò lên giường nhưng chỉ mới vừa nhắm mắt, lại bị cái đám người tàn ác ấy đào lên, lôi từ trong chăn đây, nói là đã nhận được một tin tức mới rằng ở một chỗ ở ư nào đó trong lòng đất, tại thảo nguyên Khách Nhĩ Khách đã phát hiện được một lăng mộ cổ.

Này, vốn cũng đâu phải chuyện gì to tát lắm, hơn nữa cái việc khai quật và khảo sát cổ mộ này, hình như không hề liên quan đến mục đích chúng tôi đến thảo nguyên Mông Cổ là làm bài phỏng vấn bằng cách tìm tòi, dò hỏi về các di tích còn sót lại nơi đây, nhưng cái tên Sam này lại nói thêm rằng lăng mộ bí ẩn lần này được phát hiện là lăng mộ cổ hoàn chỉnh nhất được bảo tồn còn nguyên vẹn tại đất nước Mông Cổ từ trước đến giờ, cũng là một lăng mộ cổ xa hoa nhất dưới lòng đất.

Cho dù anh ta ở phía trước mắt thời gian giải thích như thế nào, thì tôi ở sau vẫn cứ ngủ gà ngủ gật, nghe thế nào cũng chẳng hiểu được, có chăng là chỉ nghe lọt tai được một chút, đó chính là trên thảo nguyên này hầu như rất ít có được một lăng mộ cổ dưới lòng đất được tìm thấy. Thứ nhất là bởi vì nơi đây là khu vực sinh sống của dân tộc thiểu số, nếu họ không thực hiện thiên táng* thì cũng thực hiện hỏa táng, còn thổ táng thì hầu như rất ít; thứ hai, cho dù là thật sự có lăng mộ thời cổ đại còn sót lại đi nữa, nếu không phải bị những kẻ trộm mộ cướp sạch không còn gì, thì cũng sẽ bị khí hậu nơi đây ăn mòn hết sạch.

****Thiên táng:** hay còn gọi là điều táng, là hình thức của người Tây Tạng. Thi thể người sẽ được đưa lên núi để làm mồi cho kền kền. Có hai hình thức thiên táng đó là cơ bản và long trọng.(nguồn: Wikipedia, google.)*

Lúc này, Sam đang nói một cách chắc chắn như là bản thân đã tận mắt chứng kiến đó là bên trong tòa lăng mộ dưới lòng đất này lại vô cùng sạch sẽ không hề có lấy nửa hạt bụi, không những thế kết cấu của lăng mộ này rất hoàn chỉnh, chưa từng sụp đổ hay hư hỏng, thậm chí ngay cả bề mặt của các món đồ bồi táng theo cũng đều mới đến dọa người. Nếu như những lời này không phải phát ra từ cái miệng luôn cứng nhắc và nghiêm khắc của Sam, thì quả thật tôi nghi ngờ bản thân mình đang nghe Sơn Hải Kinh*.

****Sơn Hải Kinh** hay Shan Hai Jing, là cổ tịch thời tiền Tần của Trung Quốc, chủ yếu mô tả về các thần thoại, địa lý, động, thực vật, khoáng vật, vu thuật, tôn giáo, cổ sử, y thuật, tập tục dân tộc thời kỳ cổ đại. (nguồn: truyenyy, Wikipedia.)*

Chính vì cái "kỳ tích" chứa nhiều điều tưởng như không có khả năng tồn tại nhưng lại thật sự tồn tại này, chúng tôi không thể nào mà không tìm tòi. Vì để nắm chắc trong tay cái tư liệu "mất thấy tai nghe" này, Sam bọn họ đã không ngần ngại mà chi cả tiền vốn ban đầu để mua chuộc mối quan hệ, dự định khi đêm đến sẽ lên vào mộ cổ -----Nhưng làm thế nào mà tôi nghe cứ như thể là chúng tôi đi trộm mộ chứ không phải là đi chụp ảnh tư liệu nhỉ?

"A Bộ, có buồn ngủ không?" Không biết từ lúc nào, Hữu Hoành đã đi bên cạnh tôi.

Tôi gật đầu, ừ ỏi.

Từ Thượng Hải đi đến đại thảo nguyên Mông Cổ mất ba ngày, tôi hầu như chưa từng chợp mắt, không chỉ là về vấn đề chênh lệch múi giờ, còn có điều kiện tại khách sạn nghỉ chân thì đơn sơ, không thích ứng được với hoàn cảnh khí hậu, khiến cho tôi ăn vào cái gì liền phun ra cái nấy, ngay cả bình thường tôi rất thích uống sữa, nhưng giờ hề đứng lên là ngửi thấy mùi tanh hôi, mà ngửi thấy thì liền nôn. Cơ thể tôi bình thường khỏe mạnh chẳng khác gì thép, thế mà bị dày vò suốt ba ngày như vậy, cuối cùng sụt bảy, tám cân thịt. Quả thật là điều này có hiệu quả hơn nhiều so với việc uống bất kỳ loại thuốc giảm cân nào.

"Chiều nay chúng ta có thể trở về rồi, em cố chịu đựng chút....." Hữu Hoành kẻ sát tai tôi nhỏ giọng nói "Đừng thấy Sam đối với em giống như thờ ơ, không quan tâm, nhưng thật ra anh ta đã đặt vé máy bay trở lại Thượng Hải vào ngày mai rồi, lại còn là khoang hạng nhất nữa đấy!"

Tôi cười yếu ớt với anh ta, có lẽ do sắc mặt tôi quá âm u, gió đêm trên thảo nguyên thổi vào tóc tôi cứ như cò tranh đang che khuất khuôn mặt, tia sáng chói của đèn pha trên tay chiếu qua, Hữu Hoành nhìn tôi đầy khiếp sợ cứ như là đang gặp phải quỷ.

"Tối rồi!" Sam đang đi ở đầu hàng thì ngừng lại, đề thấp âm thanh, từ trong đêm tối, một bóng người ở phía đối diện tiến lên bàn bạc vài câu, sau đó người nọ liền dẫn chúng tôi rẽ vào một khúc ngoặt, chui vào một cái lều vải nhỏ được dựng tạm thời.

Lều vải nhỏ đã ngăn lại tiếng gào thét dữ dội của trận cuồng phong, ngọn đèn dầu khẽ lay lắt nhẹ trên đỉnh lều, cứ lục lọi đào bới đám bùn cỏ dưới ánh đèn tối tăm này, cuối cùng trên mặt đất cũng lộ ra một phiến đá phủ đầy rêu xanh.

Người nọ nâng phiến đá ấy lên, trên đất lộ ra một hang động có thể miễn cưỡng tiếp nhận một người chui lọt **"Men theo nơi này mà đi xuống.....cẩn thận một chút, bởi vì nơi đây e rằng sẽ bị không khí ăn mòn, phía dưới lại còn không thông gió, các người tốt nhất là nên mang theo nến xuống.....nếu như có gì không ổn, phải lập tức lên đây....."**

Cái hang động hướng thẳng xuống dưới ước chừng cũng khoảng đến mười thước, dấu vết đầy bùn đất lại dần dần ít đi, trước mặt lộ ra một cầu thang bằng đá, men theo bậc thang vừa dốc vừa chật hẹp để đi xuống, ước chừng đi khoảng mười phút, cuối cùng cũng đến được nơi bằng phẳng.

Trong không khí dày đặc một thứ mùi, không giống mùi mốc, một thứ gì đó nhàn nhạt, tựa như mùi gỗ đàn hương. Đáng tiếc là đối với cái dạ dày trống rỗng của tôi mà nói, cái loại mùi vị này thật là muốn lấy mạng người ta-----Kể từ lúc bước xuống bậc đá cuối cùng, tôi liền bắt đầu nôn không ngừng.

Sam vẫn như trước ném cho tôi một cái nhìn lạnh lẽo đầy khinh bỉ.

Ba bốn chiếc đèn pha đã được cung cấp đủ điện đang bắn trên quét dưới bên trong hầm mộ trống, sau đó các nguồn sáng cùng tụ họp lại trên một bức tường.

Tôi khom lưng và ngồi xổm sang bên cạnh, đột nhiên nghe thấy âm thanh phát ra đồng thời từ bốn người bọn họ.

"Làm sao vậy?" Tôi ngẩng đầu lên, đột nhiên sững sờ, theo bản năng lùi về sau một bước.

Thứ bị ánh sáng chiếu lên không phải là một bức tường, mà chính xác là một tấm bia đá cực kỳ lớn. Trên bốn phía của tấm bia chạm trổ đầy hoa văn phức tạp, đáy bia là diện mạo dữ tợn của một con Bí Hí*, toàn thân con Bí Hí đen kịt, mặt bia thân bia đều dùng cẩm thạch trắng chạm trổ mà thành, sắc đen trắng hòa lẫn vào nhau, toát lên sự quý dị lạ thường. Đến gần nhìn, trên mặt bia trắng như tuyết ấy khắc đầy những kiểu chữ nguệch ngoạc quen thuộc.

Bí Hí: (夔 夔; phiên âm: Bixi; Pi-hsi, nghĩa là "gắng sức làm") hay còn gọi là **Quy Phu là một trong những sinh vật thần thoại của văn hóa Trung Quốc và lan ra một số nước trên thế giới. Bí Hí là một trong chín đứa con của Long vương, là con trưởng của rồng nên mang hình dáng của con rùa, thân rùa đầu rồng, dùng để đỡ các vật nặng, nó có thể công được tam sơn ngũ nhạc không mồi. Chúng thường được chạm khắc trang trí làm bệ đỡ cho các bệ đá, cột đá, bia đá. (nguồn: Wikipedia.) (Ánh cuối chương.)*

Nét mặt Hữu Hoành như hận không thể dán sát vào mặt bia, một bên xem, một bên tấm tắc ngợi khen.

"**Anh xem được chữ Mông ư?**" Không phải là tôi đang chế nhạo Hữu Hoành, mà là mấy ngày đầu bốn ba bên ngoài, chỉ vì anh ta không biết ngôn ngữ địa phương đã làm ra không biết bao nhiêu là chuyện để cười chê.

"**Không phải chữ Mông đâu!**" Sam nói ra một câu không khiến người khác kinh sợ thì chết không yên.

Tôi biết anh ta hiểu được tiếng Mông, tuy rằng nói không được lưu loát, nhưng bình thường nhìn điệu bộ anh ta xem thực đơn gọi món ăn thì liền biết rõ trình độ của anh ta. Còn tốt hơn so với việc trợn trừng đôi mắt mù mịt của chúng tôi, chính vì thế mà anh ta vô cùng có uy quyền trong nhóm.

Đúng ngay lúc sự sùng bái trong lòng tôi đang lan rộng nhanh chóng thì anh ta lại nhặt nhẻo bổ sung thêm một câu: "**Tôi xem không hiểu trên mặt bia viết cái gì.**"

Bịch! Hữu Hoành không chú ý ngã đập vào trên tấm bia.

Sam đẩy anh ta ra, đeo găng tay trắng vào cẩn thận từng li từng tí, nhẹ nhàng vuốt ve mặt bia: "**Tuy rằng nhìn vào có một số chữ có thể phân biệt được, nhưng mà nếu ghép lại với nhau thì đọc không hiểu, ý nghĩa không ăn khớp, hẳn không phải là chữ Mông.**"

"**Không cần tốn sức đâu, xem nơi này!**" Hữu Hoành đột nhiên phản chấn kêu lên, đèn pha trong tay rọi vào bên trái của tấm bia, "**Có chữ viết này! Là tiếng Trung! Chữ Hán phồn thể đấy!**"

"**Ở đâu? Ở đâu?**" Bốn người đàn ông như ong vỡ tổ mà đi qua, đem tôi ép sống ra bên ngoài. Tôi giờ máy ảnh lên dù thế nào cũng không có được một góc độ phù hợp, trong màn hình trước sau vẫn là bốn cái đầu đen ngòm kia.

"**Tránh ra nào!**" Tôi bất mãn gọi, nhưng đáng tiếc là không một ai để ý tới tôi.

"**Xem chỗ này.....chỗ này! Tuy rằng nó nhỏ hơn nhiều so với những chữ lúc nãy, nhưng nó lại được khắc rất rõ ràng——**" Hữu Hoành cúi đầu mò mẫm xem. Để cho anh ta xem được rõ hơn, tất cả mọi người đều chiếu hết ánh sáng vào góc mà anh ta chỉ.

Bởi vì thế mà ánh sáng nơi tôi đang đứng đột nhiên tối đi, mặc dù tôi là một người theo chủ nghĩa vô thần, nhưng bản thân đang đứng trong một ngôi mộ chôn người chết, bị bao phủ bởi cái âm u lạnh lẽo, cũng không nhìn được mà sợ hãi trong lòng, trên người nổi lên từng con da gà.

"**Này, tôi nói các anh.....**"

Vừa định vén tay áo xông lên đuổi người, lại nghe thấy Hữu Hoành phản khởi cao giọng ồn ào: "**Bố, Hi.....Bố Hi Á Mã Lạp*, thứ nó viết là Bố Hi Á Mã Lạp! Bố Hi Á Mã Lạp——**"

Anh ta la quá lớn, đến mức cả ngôi mộ thất vốn trống trải bị chấn động hồi âm, cứ vang vọng lại năm chữ kia: "**Bố Hi Á Mã Lạp——Bố Hi Á Mã Lạp——Bố Hi Á Mã Lạp——Mã Lạp——Lạp——**"

A! Tim tôi như đột nhiên bị kẻ nào hung ác đánh vào.

Sau đó thì sồn gai óc!

"**Phía dưới vẫn còn.....chữ số A La Bá* chẳng? Không phải chứ?**"

**A La Bá: Ả Rập.*

"**Viết cái gì thế?**"

"**1582 - 1616? Bố Hi Á Mã Lạp (1582 - 1616)?.....**" Tiếng Hữu Hoành đột nhiên im bật, một dòng khí quý dị chảy vào giữa năm người chúng tôi.

"**Ha, ha.....**" Tôi không biết tại sao, có lẽ là muốn xoa dịu bầu không khí áp lực này, bèn giẹo cột đẩy Hữu Hoành một phen, "**Thôi nào, cuối thế kỷ mười sáu, đầu thế kỷ mười bảy, lúc bấy giờ sao có thể dùng số A La Bá mà tính năm công nguyên được chứ? Bốn trăm năm trước, thời đó vẫn còn là năm Minh Thành Tông Vạn Lịch*.....**"

Minh Thần Tông: (明神宗: Míng Shénzong, 4 tháng 9 năm 1563 - 18 tháng 8 năm 1620) hay **Vạn Lịch Đế (萬曆帝), là vị hoàng đế thứ 14 của nhà Minh trong lịch sử Trung Quốc. Ông trị vì trong 48 năm, lâu dài nhất trong các vị Hoàng đế nhà Minh và triều đại của ông cũng*

chứng kiến sự suy tàn dần dần của nhà Minh. (nguồn: Wikipedia.)

Tôi tạm ngừng nói, dưới chân có một cỗ khí lạnh xông thẳng lên đỉnh đầu.

Đối diện bọn họ là một bộ dạng sợ hãi như gặp quỷ.

"Ha, chỗ này.....ngôi mộ này có phải là giả không?" Hữu Hoành ngượng ngùng cười.

Hơn nửa ngày cũng không ai tiếp lời.

"Là thật đấy....." Sam lạnh lùng mở miệng, **"Hai món đồ vật chôn cùng được đào lên trong hầm, bên ngoài lăng mộ cổ đã được các chuyên gia giám định qua, quả thật là cổ vật từ cuối thời Minh, đầu thời Thanh*"** Anh ta vô cùng bình tĩnh nói, quả nhiên thật xứng đáng là đệ nhất mặt liệt của công ti.

Tôi nhần nhần mũi, cố lờ đi những bóng ma khác thường trong lòng, không suy nghĩ nhiều mà nhanh chóng ấn nút chụp.

Rắc rắc.....

Nheo mắt lại, từ ống kính máy ảnh nhìn vào, tôi đột nhiên cảm thấy mắt mình choáng váng, vừa mới bắt đầu thì không để ý, còn nghĩ là do tôi đã không ăn thứ gì nên đói, loại cảm giác choáng váng hoa mắt, tay chân vô lực, tim đập nhanh này ở đây đã ba ngày tôi cũng không phải lần đầu tiên lĩnh hội.

Song, bên tai tôi đột nhiên truyền đến một tiếng thở dài yếu ớt, lúc này tôi lập tức cảm thấy lông tơ mình tựa như dựng đứng, máu trong người tựa như chảy ngược, tay chân lạnh cóng, sợ tới mức suýt nữa hét lên thất thanh.

"Làm sao vậy?" Hữu Hoành bọn họ lúc này đã quần quanh sau mộ bia, chỉ có Sam vẫn đang đợi tôi.

"Anh....." Tôi chần chừ một lúc, **"Vừa lúc này có phải là anh gọi tên tôi không?"**

Sam nhú mày, bày ra một loại biểu tình không kiên nhẫn.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, mặt căng ra thành một nụ cười thật tươi rồi vội vàng đuổi theo bước chân của anh ta, lần quần từ bên cạnh mộ bia mà đi qua.

Phía sau mộ thất là một không gian rộng lớn hơn nữa, tựa tựa hình chữ nhật, có kích cỡ khoảng chừng hai mươi ba mươi thước vuông. Chính giữa mặt thất đặt một cỗ quan tài bằng vàng được khảm nhiều viên đá quý chói mắt.

Trong phút chốc như thế, tôi cơ hồ nghĩ rằng bản thân mình đang được nhìn thấy quan tài vàng chứa xác ướp bên trong Kim Tự Tháp.

Là ai đã được chôn cất trong lăng mộ cổ này? Phẩm vị của người làm ra lăng mộ này thật sự rất lợi hại, phong cách thì đa dạng, văn hóa cổ kim Đông Tây như đều gom lại vào trong một thể hoàn chỉnh.

Lăng mộ dưới lòng đất, mộ thất cầu kỳ, bia Bí Hí, quan tài bằng vàng.....Tiếp theo sẽ lại xuất hiện một thứ gì đó khiến người ta mở mang tầm mắt đây?

Đúng ngay lúc tôi đang cảm khái rằng chuyến đi đêm nay quả nhiên không tệ, thì Hữu Hoành bọn họ đã vội vã vây quanh quan tài bằng vàng kia, sau đó không ngừng tấm tắc tán thưởng. Rõ thấy là khi Sam nhìn đến chiếc quan tài ấy đã có một cơn chấn động không thể tin nổi.

Quan sát các vật phẩm được chôn theo đặt ở bốn góc trong mộ thất, bởi vì nơi đây là khu mộ chính chứ không phải là khu bồi táng, cho nên dù không bày nhiều món, nhưng tất cả đều là tinh phẩm, hơn nữa chất liệu đều thuộc loại gỗ* quý chứ không phải vàng hay bạc, kiểu dáng quen thuộc như những món đồ mà người Hán thường sử dụng thời nhà Minh, chẳng qua thủ công làm ra cũng không được tinh là quá tinh xảo, không giống với một thứ đến từ Trung Nguyên.

**Nguyên văn là "tài": 材. Phàm những gì có sẵn trong tự nhiên mà dùng được thì đều gọi là tài. Ví dụ như: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ được gọi là ngũ tài. Nhưng ở đây mình lấy nghĩa phổ biến và thường thấy nhất là gỗ. (nguồn: Từ điển Hán Nôm hvdic.)*

Tôi càng thấy hiếu kỳ, rốt cục chủ nhân của ngôi mộ này lúc còn sống là một nhân vật như thế nào? Thật không thể tưởng tượng nổi! Nếu ngôi mộ cổ này bị khai quật lên hoàn toàn, khẳng định sẽ gây chấn động thế giới. Chẳng trách Sam căng thẳng như thế, quả nhiên khứu giác của anh ta so với bất cứ ai cũng đều vô cùng nhanh nhạy.

Phù-----phù-----

Không khí trong lăng mộ đang luân chuyển rất nhanh, một cỗ khí lạnh tràn ngập mùi gỗ đàn hương thổi thẳng vào sau cổ tôi.

Lạnh quá.

Tôi run lấy bầy một trận, máy ảnh trong tay suýt nữa rơi trượt xuống.

Trong lòng có cảm giác nhồn nhột, vừa lúc này cố gắng đè nén, giờ lại chạy toán loạn lên.

Tôi đột ngột quay đầu lại.

Trong phút chốc khi đèn flash máy ảnh trong tay lóe sáng lên, tôi rõ ràng thấy được một đôi mắt trong suốt rét lạnh, không một chút gợn sóng nhìn tôi chăm chú.

"A——" Tôi hét lên một tiếng thật to, lùi lại ba bốn bước mãi đến khi lưng chạm vào chiếc quan tài bằng vàng.

"**Làm cái gì thế——**" Sam nổi cáu.

Tôi chỉ tay vào phía đối diện, run cầm cập không nói nên lời.

Rốt cuộc nhận ra sự bất thường của tôi, bọn họ liền theo hướng tay tôi mà nhìn qua.

"A!" Tất cả đều không tránh khỏi kinh sợ.

Không ai nghĩ rằng mặt sau tấm bia lại còn có một thứ khác-----Ở sau tấm bia ấy, vậy mà lại có một bức chân dung với màu sắc kích thước được vẽ như người thật.

Đó là một người con gái đang ngồi xổm bên hồ nghịch nước, người vận trường bào đỏ tươi, đỉnh đầu là một búi tóc đuôi sam đen sẫm, trên búi tóc cài trâm hoa, lại còn có rất nhiều trang sức bằng Mã Nảo mà con gái Mông Cổ rất thích đeo, chuỗi hạt làm từ Đại Mạo* quấn quanh rủ xuống theo hai bên tóc mai, một trận gió lạnh thổi tới, nữ tử trong bức họa chân dung kia vô cùng sống động, giống như muốn từ trong bia đá mà đi ra, trong gió mơ hồ phảng phất tiếng "ding" nhẹ nhàng trong trẻo của chuỗi ngọc va chạm vào nhau theo từng bước đi.

**Đại Mạo: hay Đồi Mồi: (Eretmochelys imbricata) là một loài thuộc (Cheloniidae). Đây là loài duy nhất trong chi Eretmochelys. Loài này phân bố khắp thế giới, với hai phân loài Đại Tây Dương và Thái Bình Dương. Bề ngoài thì đồi mồi trông giống như các loài rùa biển khác. Cơ thể tương đối dẹp, lớn để bảo vệ cơ thể, và các chi giống mái chèo. (nguồn: Wikipedia.) (Ảnh cuối chương.)*

Mỹ nhân lạnh lùng vén lại tóc mai, mắt sáng như thu thủy, môi đỏ mọng, khẽ ồ.....thêm một con hốt hoảng, tôi dường như nghe thấy được một tiếng thờ dài phiến muộn toát ra từ môi và răng của nàng ta.

"**Bồ Hi Á Mã Lạp.....Bồ Hi Á Mã Lạp.....Bồ Hi Á Mã Lạp.....**" Một tiếng rồi lại một tiếng, như triền miên thờ dốc, như ngâm nga đau đớn, lại càng giống như một tiếng gào thét vừa tuyệt vọng vừa thê lương, "**Bồ Hi Á Mã Lạp.....Bồ Hi Á Mã Lạp.....**"

Như bị một cánh tay vô hình hung ác bóp cổ, tôi liên tục thờ hỗn hển, tim đập điên cuồng hơn so với tưởng tượng, tiếng thờ dài như kêu gọi ấy đang tự ý tàn phá bừa bãi trong lòng không người đi.

"**Vì cái gì.....không trở về.....Vì cái gì.....phải rời đi.....Bồ Hi Á Mã Lạp.....Bồ Hi Á Mã Lạp.....Bồ Hi Á Mã Lạp.....trở về.....trở về.....Bồ Hi Á Mã Lạp.....**"

Đầu bối vì thiếu dưỡng khí, tôi cảm thấy từng trận choáng váng.

Chính là âm thanh oán hận, là đôi mắt lạnh lẽo kia, giống như một đạo rồi lại một đạo dây thừng cùng nhau trói chặt người tôi, gắt gao ghì chặt.

Cuối cùng, trước mắt tối sầm, tôi vô lực ngã nhào về phía quan tài, trong gió bay đến một trận âm thanh vui vẻ đầy kỳ ảo, âm thanh tựa như nam lại như nữ, người trong tiếng nhạc vui tươi ấy như đang cuồng loạn hát.

"**.....Khả hưng thiên hạ, khả vong thiên hạ*.....**"

**Khả hưng thiên hạ, khả vong thiên hạ 可兴天下, 可亡天下: có thể khiến thiên hạ hưng thịnh nhưng cũng có thể làm cho thiên hạ suy vong.*

Ảnh

□

Bìa Bí Hí

□

Trang sức đồi mồi

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Như mộng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thoải mái quá! Thật là thoải mái quá! Đã không biết bao lâu rồi tôi không có được một giấc ngủ ngon như lúc này.

Tuy rằng thân thể bởi vì mệt mỏi quá mức, nên không khỏi cảm thấy buồn rùn, nhưng mà.....

Đúng rồi, hiện tại đã mấy giờ rồi? Hữu Hoành nói rằng chiều nay sẽ đi xe đến sân bay, nếu như tôi còn tham ngủ không chịu dậy, có thể là sẽ bị lỡ mất giờ?

Nghĩ đến việc lỡ mất chuyến bay, bị đám người vô lương tâm vô đạo đức kia vứt bỏ lại trên đại thảo nguyên mênh mông này, tôi đang ngủ bỗng kêu to bật dậy từ trên giường.

"A——" Tôi nghe được một giọng nữ tinh tế kêu lên, khi mở to mắt ra nhìn, lại thấy một cô gái tựa như đang mặc trường bào Mông Cổ, trong tay cầm một cái khay bằng gỗ lim thình thịch lùi về sau ba bốn bước, cuối cùng ngã ngồi trên đất, trước mặt nàng ta là cái chén sứ Thanh Hoa đang lăn tròn, trên đất văng đầy nước canh đỏ sẫm.

Tôi tròn mắt kinh hãi nhìn cái chén kia lấy làm khó hiểu, nàng ta cũng nhìn tôi với vẻ mặt vừa mừng vừa sợ, ngay sau đó, nàng ta đột nhiên bỏ nhào tới, quỳ xuống trước giường tôi: "**Cách cách, người tỉnh rồi? Trời ơi! Cách cách tỉnh rồi——Cách cách tỉnh rồi——**"

"**Người——**" Chưa kịp đợi tôi hiểu rõ, cánh tay đưa ra vẫn còn đang cứng đờ giữa không trung, nàng ta bỗng tựa như một con sóc vút bay ra khỏi tầm mắt của tôi.

Cái này.....rốt cục đã xảy ra chuyện gì thế này?

Tay tôi vẫn còn đang bất động trên không, đầu ngón tay truyền đến từng trận run rẩy, điều này cho thấy rằng nội tâm tôi lúc này đang bất an và sợ hãi.

Giường lò*, bên trên giường dựng sáu cây cột gỗ, trên cột gỗ treo một màn trướng màu đỏ bằng lụa mỏng, từ trong màn vén lên nhìn ra bên ngoài, một gian phòng nho nhỏ hiện ra, đối diện bày ra nào là bàn**, đệm.....một cái cửa sổ ô vuông làm bằng gỗ, cửa chính cũng được làm bằng gỗ, cả phòng thoát nhìn được bày trí vô cùng cổ kính, cũng là vì mấy ngày nay ở tại một khách sạn với điều kiện quá kém, nhưng cơ chừng xem ra ở đây, điều kiện còn không bằng so với khách sạn.

**Giường lò: hay giường đất là loại giường của người phương Bắc Trung Quốc. Được làm bằng gạch hoặc đất, bên dưới có lỗ, có thể đốt lên để sưởi ấm. (nguồn: Baidu.) (Ảnh cuối chương.)*

***Nguyên văn là 炕桌: một loại bàn thấp đã được sử dụng ở miền bắc Trung Quốc, Nhật Bản và Bắc Triều Tiên. Nó có hình dạng giống như một cái bàn thông thường, có bốn chân và chiều cao khoảng 20-40 cm. (nguồn: Baidu.) (Ảnh cuối chương.)*

Có cần thiết phải khoa trương như vậy không? Hữu Hoành bọn họ cuối cùng đã đem tôi đến một nơi như thế nào vậy? Không lẽ do nơi đây cách phi trường rất gần?

Hay là do.....tôi vẫn còn đang mơ ngủ?

"**Kéo kẹt!**" Cửa ngoài dường như đang bị đẩy ra, sau đó là tiếng bước chân dồn dập liên tục, một đám người mặc trường bào lạ lùng tiến vào trong gian phòng này, nhưng, đối với những người Mông Cổ mà tôi đã từng gặp qua, y phục thường có đai lưng bó chặt, thì trường bào của những người này lại không rộng bằng trường bào của người Mông Cổ, nhưng ngược lại bất luận là nam hay nữ, thì y phục đều dài cổ xuống đầu gối tương tự như y phục trong phim truyền hình thời nhà Thanh, chỉ là trên thân áo bào của bọn họ không có thu eo, cũng không có thắt lưng bó lại.

Sau khi những người này vào cửa, họ nhìn chăm chăm vào tôi với đôi mắt mở to đầy ân cần và lo lắng.

Tiếp xúc gần như thế, cảm giác ngọt ngào mãnh liệt như thế, tôi cho dù không muốn nhìn họ hóa trang kỳ lạ thế nào cũng không được, những người này tuổi tác cũng không lớn, trẻ con khoảng chừng mười tuổi trước sau từng đưa đầu cạo trọc, chỉ chừa lại sau đầu một nhúm tóc nhỏ tết lại thành chùm rồi kéo để sang vai trái, đuôi tóc được buộc lại bằng tua đen.

Đây là kiểu ăn mặc gì vậy? Dù cho người Mông Cổ có yêu thích mặc phục sức* dân tộc thế nào đi chăng nữa, thì cũng sẽ không tết bím tóc nhỏ. Bộ dáng này thật có chút giống với cách ăn mặc của người Mông Cổ vào thời Nguyên. Rốt cục nơi đây là chỗ quái nào? Làm thế nào mà phong tục dân tộc lại tạo nên tình cảnh hoang mang như thế?

Tôi bị nhìn chăm chăm đến mức da đầu ngứa ngáy, chợt dạ nhảy vọt lên lui vào trong góc giường, nhưng không đợi tôi kịp thoái lui, cánh tay đột nhiên bị siết chặt, tôi bị một người kéo vào vòng ôm ấm áp.

"**Thật tốt quá.....thật tốt quá! Nàng không sao.....**" Bất luận là giọng nói hay cánh tay đang ôm chặt lấy tôi của người nọ cũng đều run nhè nhẹ.

Tôi cứng đờ, trực giác bèn muốn đẩy tay ra, nhưng sức lực của tay người này quá lớn, nên về điểm này sức tôi chẳng khác gì là chuồn chuồn lay cột đá*, mây may không một chút tác dụng.

**Nguyên văn là: Thanh Đình hám trụ 蜻蜓撼柱. Nhưng để cho dễ hiểu hơn thì mình dịch thành "Chuồn chuồn lay cột đá", dù nguyên văn không có chữ "đá". (nguồn: Google.)*

Faint! Tôi nhin không nổi nữa mà đảo mắt hướng lên trên đỉnh giường, nhưng vô tình lại chạm phải một đôi mắt ôn nhu dịu dàng.

Tôi chợt ngẩn người, đôi mắt kia tựa hồ đã nhìn thấu được điều gì, bèn lộ ra một tầng ý cười nhàn nhạt, lướt qua đám người trước giường, sau đó tôi có thể nhìn thấy rõ ràng chủ nhân của đôi mắt đó, từ đầu đến cuối là một cậu bé trong chiếc áo bào màu lam, trên mặt bày ra một loại tình cảm quan tâm chân thành tha thiết, sau đó lại vui mừng mà thở phào nhẹ nhõm.

Đó có nghĩa là gì? Tôi cả kinh, tôi và cậu ta rất thân thuộc sao? Nhìn biểu tình của cậu ta thế nào lại giống như vô cùng quen thuộc với tôi.

"Ách....." Tôi muốn mở miệng, thế nhưng lại bị chính âm thanh khàn khàn khó nghe phát ra từ cổ họng hù cho nháy dưng.

"Đại ca! Huynh mau buông Đông Ca ra, nếu để a mã nhìn thấy huynh ôm nàng không rời, nhất định sẽ lại nổi giận cho xem!" Người nói lời này là một đứa bé khoảng chừng năm sáu tuổi đang chen lên trước đám người nọ, là một đứa bé khuôn mặt bụ bẫm, cái đầu nhẵn bóng chỉ chừa lại một ít tóc đen trên thóp*, tròn trịa và đáng yêu như Hồng hài nhi trong Tây Du ký. Chớ mà xem thường cậu ta, dù tuổi không lớn, nhưng lời nói của cậu ta tràn đầy trung khí, giống như là một tiểu đại nhân.

**Thóp: mỏ ác.*

Tôi vừa định cười, bỗng nhiên lại thấy đứa bé đứng phía sau kia, trước vẫn còn nhìn thật sâu vào tôi bằng đôi mắt sáng trong veo, sau lại lùi từng bước từng bước không dấu vết, vọt đến lần trốn vào phía sau đám người.

Tôi cảm thấy có chút kỳ quái, người đang ôm tôi đột nhiên buông ra, xoay người lại một tay nắm lấy đứa bé ấy xách lên không trung: **"Đệ nói gì nhỉ? Mãng Cổ Nhĩ Thái, đệ đây là đang uy hiếp ta sao?"**

Đứa bé ấy bỗng oa oa la hét, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ bừng lên.

Cái này.....rốt cuộc đang làm cái quái gì thế này? Ngực tôi có chút run nhẹ, không biết vì sao toàn thân tôi lại lạnh đến không thể lạnh hơn, răng trên răng dưới va đập ầu ẩu với nhau.

"Đại ca." Bởi vì tất cả mọi người xung quanh đều im lặng không lên tiếng ngăn cản, cuối cùng cậu bé mặc áo bào màu lam kia đành mở miệng, tuy rằng chẳng qua chỉ là hai từ đơn giản, nhưng tên hung thần ác sát trước mặt này nghe xong lại hừ lạnh một tiếng, đem đứa bé từ trên không trung ném trở lại đất.

Mà cái tên trông vô cùng ngang ngược ấy, thật ra cũng chỉ là một cậu bé hơn mười tuổi mà thôi.

Tôi ôm lấy đầu gối, kéo chiếc chăn bông dày trên giường quấn chặt lấy bản thân, ngoảnh mặt làm ngơ.

"Đông Ca." Cậu ta không hề báo trước một tiếng đột ngột xoay người lại.

A.....một khuôn mặt thật là lớn! Kề sát vào tôi gần đến như vậy để làm gì?

"Huynh ức hiếp ta! Ta phải đi nói với a mã!" Đứa bé từ trên đất hét to rồi bò lên, rất nhanh lao ra khỏi phòng.

Đây là loại ánh mắt gì thế này? Một đứa nhỏ mới mười một mười hai tuổi sao lại có một ánh mắt dữ tợn như vậy? Không đợi tôi kịp hiểu rõ, cậu ta đột nhiên kéo đi chiếc chăn bông tôi vừa mới quấn chặt mình, tay vòng qua eo ôm lấy tôi.

Đợi đã đợi đã!

Hắn bế tôi! Một cậu bé mới hơn mười tuổi lại có thể bế được tôi sao? Chẳng lẽ cậu ta có năng lực trời ban sao? Nay cũng thật khó tin quá đấy!

"Đại ca!" Trên cổ tay bỗng bị nắm chặt, bàn tay lạnh lẽo khiến ta run sợ cả người, nhưng lại có thể thấy rõ nét ôn hòa trong đôi mắt của cậu bé ấy **"Bình tĩnh một chút! A mã sẽ lập tức đến ngay....."**

"Đến đúng lúc lắm! Dù bất cứ giá nào ta cũng sẽ không đem Đông Ca nhường cho bất cứ kẻ nào! Bao gồm cả đệ.....Đại Thiện!"

Xẹt-----Giữa tầm mắt hai người họ xuất hiện tia lửa bắn tung tóe.

Có khi nào.....tôi thật sự là đang nằm mơ hay không?

Nhắm mắt lại, có lẽ tôi thật sự đang mơ! Đúng rồi nhất định là nó, tôi còn đang ở trong mơ, tôi chưa hề tỉnh lại.

"Đông ca....." Kéo theo đó là tiếng hơi thở nóng hổi bị đè nén, cậu ta hôn vào tóc tôi, khẽ nói **"Một lát nữa a mã đến, ta nhất định sẽ hướng người mà xin nàng, Đông Ca.....Đông Ca, nàng cũng thích ta, có đúng không?"**

Tôi chấn động một phen, thân thể tựa như bị điện giật mà giật bắn người lên.

Thượng Đế à! Tạo ra cái giấc mơ này cũng thái quá quá đi chứ! Không được! Không được! Cho dù là mơ đi nữa! Tôi cũng tuyệt đối không thể không nói đạo lý mà để cho một đứa trẻ ăn đậu hũ của mình.

Tôi mở mắt, trừng mắt hung tợn nhìn về phía hắn: "**Tiểu quý, quay về chờ cho rằng mọc hoàn chỉnh đi rồi hãy trở lại.**"

Âm thanh vang dội khắp phòng, đôi mắt u ám của cậu ta, sắc mặt tối đen âm thầm lấp chỗ cho nhu tình vạn trượng trước đó. "**Lẽ nào, nàng thật sự yêu mến a mã ta?**"

Tôi nghe không hiểu cậu ta đang nói gì, tôi hừ lạnh, xua tay: "**Làm ơn thả tôi xuống!**" Giác mơ này đi xa quá rồi, phải mau mau tỉnh lại một chút để trở về với hiện thực.

Cánh tay vòng qua eo tôi bỗng siết chặt, tôi đau đớn kêu lên một tiếng, cảm thấy xương cốt sắp bị cậu ta bóp nát, đau quá.

Đứa bé vẫn luôn đứng ở phía đối diện không hề hé răng lấy một tiếng, ừm, tên nó là Đại Thiện đúng không? Nhưng nó tên thế nào thì có liên quan gì chứ, dù sao thì đây cũng là một giấc mơ, chính xác thì tên cũng chỉ là một cái danh hiệu giả mà thôi-----Đời này của tôi thật đúng là chưa từng trải qua một giấc mơ nào rõ nét như vậy, người trong mơ hơn nửa lại còn có tên riêng không giống nhau. Khái niệm thông thường đều là Giáp Ất Bính chẳng lẽ không tốt sao?

Đại Thiện lặng lẽ đem tôi giải thoát ra từ trong tay tên nọ, lúc đầu hắn ta còn kiên cường ôm chặt không buông, nhưng cuối cùng dưới ánh nhìn chăm chú mềm mại của Đại Thiện thì cũng đành buông tay.

Tôi thở phào, rốt cuộc cũng có cảm giác vững vàng.

Thế nhưng.....sao tôi lại thấp bé như thế này? Thậm chí so với hai người bạn họ tôi lại thấp hơn nửa cái đầu! Giác mơ này đang tính toán kiểu quái quỷ gì thế hả? Bản thân tôi như thế nào mà thoáng cái lại co nhỏ như vậy?

Tôi dờ khóc dờ cười giờ chân giậm nhảy, đang muốn lên tiếng, chợt nghe ngoài cửa truyền đến một hồi xôn xao, ngay sau đó thì truyền vào một giọng cười sang sảng: "**Đông Ca cách cách đã tỉnh chưa? Mau để ta trông xem!**"

Màn cửa đồng thời bị vén lên, mọi người trong phòng đều quỳ xuống, trong miệng hô: "**Cung thỉnh Thực lạc bối lạc thánh an!**"

Trước mắt tôi sáng ngời, một nam nhân cỡ chừng ba mươi, tinh thần phấn chấn tiêu sái bước vào, hắn ta đội mũ lông chồn, khăn quàng cổ cũng bằng lông chồn, toàn thân đều là lông chồn với hoa văn thêu hình rồng ngũ sắc, eo đeo thắt lưng tơ vàng, ngọc bội điểm xuyết cho khăn*, đao phụ, đá mài, Chương sừng, chân đi đôi ủng Ngột Lạp** làm từ da hươu, toàn thân toát lên một loại khí chất cao quý không tả nổi.

*Nguyên văn là: **Bội duyệt khăn**佩悦巾. Từ duyệt 悦 theo như mình tìm hiểu thì nó còn có nghĩa là làm cho sáng hơn, làm cho đẹp hơn. Vì thế mà mình sử dụng từ "điểm xuyết" để gói gọn nghĩa của nó, và cũng khiến cho câu từ trở nên dễ hiểu hơn. (nguồn: Từ điển Hán Nôm hvdic.)

****Ngột Lạp**: Loại giày da dùng để mang vào mùa Đông của người xứ Đông Bắc Trung Quốc, bên trong có lót cỏ Ngột Lạp. (nguồn: Từ điển Hán Nôm hvdic.) (Anh cuối chương.)

Tiếp theo đó là một đám người tiến vào, trừ bỏ cái đám người qua đường tựa như là đang đánh nhau ra, trong đó còn có một nữ tử, khuôn mặt tựa như tranh vẽ, tú lệ đoan trang, có thể nói là hình mẫu điển hình của một người con gái đẹp, chỉ là thân thể nàng vô cùng điềm đạm tựa như là đang mang thai, phục sức lộng lẫy cũng khó mà che giấu được phần bụng đang nhô cao bên dưới.

Bồi dưỡng thật là tốt! Vị nữ tử đang mang thai này trông tràn đầy ý vị, và hiếm thấy hơn chính là khuôn mặt kia thoát nhìn rõ ràng vẫn giống với một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi.

Thấy tôi kinh ngạc nói không ra lời, nam nhân nọ hơi cười, đưa tay qua sờ trán tôi, tôi theo phản xạ có điều kiện co rút lại nhưng không thể tránh ra, trán liền vừa vụn vào lòng bàn tay ấm áp của hắn.

"**Ừm, hạ sốt rồi. Nếu như cách cách vẫn không tỉnh lại. Ta liền đem tất cả những tên đại phu người Hán vô dụng kia chém cho.**" Âm lượng của hắn chẳng hề cao, thế nhưng tôi nghe xong lại cảm thấy một trận rét run trong lòng.

Má mi ơi, là chém người đấy, vì sao việc hắn nói cùng với việc chém củ cải lại nhẹ nhàng như nhau thế?

Lúc này, tiểu nữ tử kia cười chum chim đi đến kéo tay tôi, khẽ nói với tôi: "**Đông Ca, nhớ kỹ là về sau đừng lại trêu ghẹo tiểu tính tử* nữa. Nếu có việc gì bất trắc, thì người được gọi là cô cô này làm thế nào mà giao người về cho a mã đây.**" Tay tôi run lên, không kìm lòng nổi mà vẫy tay ra.

***Tiểu tính tử** 小性子: bướng bỉnh, dễ thương, có chấp.

Nàng ta hoảng hốt và kinh ngạc nhìn tôi.

Chỉ thấy Thực lạc bối lạc gia đảo đôi mắt sáng qua, không giận mà uy, khí thế bức người mà chất vấn: "**Chử Anh, lúc này có đúng là con đã ức hiếp Mãng Cổ Nhi Thái?**"

Cậu bé đứa bên cạnh tôi mím môi không phát ra một câu, mặt dần lộ ra vẻ nhột nhạt, con người nủ xuống nhưng lại lộ ra vẻ quật cường.

"**A mã!**" Đại Thiện bỗng tiến lên một bước, chậm rãi nói: "**Không có chuyện gì quan trọng, đại ca chẳng qua chỉ là cùng ngũ đệ đùa giỡn mà**

thôi."

Bối lặc gia hừ lạnh một tiếng, nữ tử được gọi là cô cô của tôi đưa tay ra nắm lấy cánh tay của hắn, nhẹ giọng cười nói: "**Chỉ là trẻ con vui đùa ầm ĩ mà thôi, gia không cần tưởng là thật.**"

Tôi cúi đầu, trông thấy bàn tay đang buông xuống bên người Chử Anh chăm rãi nắm chặt lại, các đốt ngón tay trở nên trắng bệch.

Nhịp tim tôi đập dồn dập, ở trong một căn phòng nhét đầy người, nên một chút dưỡng khí lưu lại cũng không có, loại cảm giác nghẹt thở đau đớn đang chồng chất, bủa vây lấy tôi.

Tôi không rõ là đã xảy ra chuyện gì, chỉ là một thứ mơ hồ, trong lòng tựa như có một sự sợ hãi cùng hoảng loạn nói không nên lời.

Vô tình quay đầu lại, liếc về phía chiếc gương trên tủ rượu thường trưng trong các cửa hàng, trên mặt chiếc gương đồng xưa tròn phẳng đang phản chiếu một gương mặt nhợt nhạt, xa lạ nhưng lại hoàn hảo đến nghẹt thở.

Tôi chấn kinh, lao nhanh đến phía trước, vội cầm lấy chiếc gương trong tay, nhìn mãi-----Khuôn mặt kia, tuy tuyệt mỹ nhưng vẫn lộ ra vẻ non nớt, vậy mà lông mày kia, mắt kia, môi kia.....Mỗi một chỗ đều toát lên một cảm giác vô cùng quen thuộc.

Là nàng!

Trong lòng tôi cũng đồng thời hiện lên một bóng dáng mờ nhạt.

Là nàng ấy!

Tuy rằng tuổi tác có chênh lệch, nhưng mà, khuôn mặt này-----Khuôn mặt được phản chiếu trong gương này, tuyệt đúng là của nàng ấy.

Là nàng-----Bồ Hi Á Mã Lạp!

Chủ nhân của lăng mộ cổ kia!

"Đồng Ca!" Có người cầm lấy cổ tay tôi, chặt như vậy, lạnh như vậy, sự lo lắng khẩn trương trong lòng người nọ đang không ngừng truyền đến.

Tầm mắt tôi thê lương mờ mịt di chuyển khỏi khuôn mặt trên gương, đảo qua khuôn mặt dịu dàng nho nhã kia, sau đó, há mồm, hung hãn cắn xuống ngón trỏ tay trái mình.

"Đồng Ca——" Đại Thiện kinh sợ kêu lên, nắm chặt lấy tay tôi run rẩy dữ dội.

Đau quá! Người người đều nói rằng thập chỉ liên tâm*, hóa ra đúng là đau như vậy! Đau đến độ tim cũng đồng thời xoắn lại.

***Thập chỉ liên tâm 十指连心:** Mười ngón tay nối liền với tim.

Giá như đây không phải là mơ-----Trong lúc mất đi ý thức, một ý niệm đầy sợ hãi hiện ra trong đầu tôi.

Chỉ mong rằng đây thật sự chẳng qua là một giấc mơ!

Ảnh

□

Thổ kháng

□

Bàn trác

□

Giày Ngột Lạp

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Phi mộng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hiện tại tôi đã có thể khẳng định rằng bản thân mình không phải đang nằm mơ.

Bởi vì ngay thời điểm khi tôi tỉnh lại lần nữa, đôi mắt dịu dàng kia cũng không hề biến mất, tôi cũng không trở lại cuộc sống của mình trước kia.

Lúc này chuyện duy nhất mà tôi muốn biết rõ đó là tôi rốt cuộc đang ở đâu? Tôi là ai? Vì sao tôi rõ ràng đã hai mươi ba tuổi nhưng hiện tại, đột nhiên quay trở lại thành một đứa bé mới mười tuổi? Còn khuôn mặt này nữa.....

"Đừng véo mặt của nàng nữa." Tiếng thờ dài dịu dàng vang lên sau lưng, tay tôi khẽ bị người nọ nắm lấy, bao bọc vào trong một đôi tay lạnh lẽo.

Đại Thiên, người a ca nghe nói so với "tôi" nhỏ hơn một tuổi----- là thứ tử của vị Thực lực bối lực khí thế uy mãnh kia, còn người được gọi Chử Anh là trưởng tử của hắn, mà đứa bé bị Chử Anh ức hiếp Mãng Cổ Nhĩ Thái là người con thứ năm-----Xem thấy tuổi tác của nam nhân kia cũng không lớn, vậy mà đã có đến năm người con rồi.....a, nói không chừng còn nhiều hơn nữa.

Điều kiện sinh hoạt nơi đây thật sự rất khó khăn, về hoàn cảnh, đừng nói là so sánh với Thượng Hải phồn hoa sầm uất, ngay cả so với Mông Cổ đã từng đến trước kia, nhiệt độ nơi đây lạnh cóng đến người còn không dám tùy tiện ra khỏi phòng. Căn phòng tôi đang ở giống như một căn phòng tự xây nơi nông thôn, vật dụng bày trí mang phong cách xưa, cực kỳ cổ điển, lộ ra vẻ lỗi thời nhưng đơn sơ mộc mạc. Nơi đây không điện, không di động, không nước máy, cơm nấu bằng bếp lớn*. Điều này khiến cho một kẻ từ nhỏ ở Thượng Hải như tôi làm sao sống đây? Còn nữa thức ăn cũng rất kém.....nghe nói món sớ trường nhất của bọn họ, và cũng của người dân nơi đây chính là món lẩu thịt lợn nấu củ cải trắng, là lẩu đấy, thật ra đó chính là một nồi thập cẩm to, ban đầu vẫn còn thấy mới mẻ mà ăn, nhưng dần dần đều ăn như vậy khiến tôi khó nhọc nuốt, cuối cùng đem hết thức ăn nôn hết ra ngoài.

***Bếp lớn:** bếp cố định được làm bằng gạch và đất. (nguồn: cd.hwxnet.) (Ảnh cuối chương.)

Tôi rút tay mình ra khỏi tay Đại Thiên, ba ngày rồi mà dấu răng trên ngón trỏ vẫn như lúc đầu, tuy rằng liên tục thoa thuốc mỡ mát lạnh, nhưng trong lúc sơ ý động tay sẽ lại cảm thấy đau nhứt nhè nhẹ tựa kim châm.

Loại tình huống này rất giống với tôi hiện tại, có phải chỉ trong tiểu thuyết cầu huyết mới tồn tại việc xuyên không? Chỉ là tôi vẫn chưa thông suốt được bản thân mình làm sao xuyên qua, ranh giới này thật sự tồn tại trên Trái Đất sao? Còn nữa, người xuất hiện trong lăng mộ cổ "Bồ Hi Á Mã Lạp", vì sao bộ dạng lại giống với bộ dạng của tôi bây giờ? Liệu giữa cả hai có quan hệ gì với nhau hay không?

Đừng chỉ nhìn vào điều kiện sinh hoạt nơi đây mà không biết nên làm gì, trong khi giữa người với người vẫn còn khác biệt và không bình đẳng, cái gì mà a ca cách cách, cái gì mà nô tài bồi lực gia, nghe cái kiểu xưng hô này thật là làm cho tôi cảm thấy như đang tiếp xúc với một đám người thuộc dòng dõi quý tộc Mãn Thanh, có thể đứng lăm, thứ mà mắt bản thân hiện nhìn thấy, cùng với việc xem về triều đại nhà Thanh trên TV hoàn toàn giống hệt nhau.

Thật sự tồn tại bồi lực a ca cả ngày gặm củ cải trắng, tối về thì ngủ giường lò, ngày đến thì lại bắt cá đi săn mà sống sao? Đánh chết tôi cũng không tin! Thanh cung hí không phải đều diễn như vậy sao? Quần áo đến tay, thức ăn đến miệng*, rảnh rỗi thì ở nhà tán gái, một môi thì đưa chim đến nơi hoang dã để hít thở không khí trong lành, đỉnh đầu là cửa trắng bóng loáng, sau đầu là bím tóc vừa dày vừa bóng, cầm y hoa phục, đó mới là phong thái của hoàng thất Bát kỳ Mãn Châu.

*Nguyên văn là: **Y lai thân thủ phạn lai trương khẩu 衣来伸手**: chỉ những người lười biếng, hưởng thụ trên thành quả lao động của người khác. (nguồn: chengyu.t086.)

"Vẫn là nghĩ không ra sao?"

Tôi lắc đầu. Ngoại trừ việc giả vờ mất trí nhớ ra thì còn có khả năng nghĩ ra được biện pháp gì? Tôi đối với tiểu cô nương này, Aizz, cũng chính là thân thể tôi hiện tại, Đồng Ca cách cách mười tuổi ra có thể nói là hoàn toàn không biết gì cả.

"Không cần gấp....." Đại Thiên nhẹ nhàng nói, **"Không nhớ được cũng không vội, chỉ cần.....nàng vẫn ở đây, chỉ cần, nàng không có chuyện gì là tốt rồi."** Không hiểu sao, tôi lại nghe thấy được được một chút run rẩy trong giọng hắn.

Hắn đang sợ hãi và khẩn trương về cái gì?

"Cái kia.....Đại Thiên." Tôi liếm liếm môi, cố hết sức bày ra một nụ cười thân thiện với hắn, **"Bây giờ đang là triều đại nào?"** Thấy ánh mắt cổ quái của hắn nhìn sang, lòng tôi nhảy dựng, vội vàng lại tìm từ ngữ khác để biểu đạt ý tứ, **"Ta là nói.....hiện tại là hoàng đế nào đang tọa triều? Hôm nay là ngày mấy tháng mấy năm mấy?"**

Thình thịch! Tôi lại nói sai rồi sao? Vì sao ánh mắt hắn nhìn qua lại dọa người như thế?

Tôi theo bản năng lùi về sau.

"Nếu như nàng đang hỏi hoàng đế, thì đây là Đại Minh Thiên triều, đang tọa triều chính là Chu Dực Quân*.....hôm nay là ngày hai mươi mốt tháng chín năm Nhâm Thân Long....." Hắn nhìn tôi trong mắt có chút thương tiếc cùng xót xa.

***Chu Dực Quân:** Minh Thần Tông hay Vạn Lịch đế.

Minh triều Chu Dực Quân! Tôi trực tiếp nhảy dựng lên trên giường! Minh triều! Lại có thể là Minh triều! Cừ thật, tôi vừa tỉnh giấc lại có thể xuyên về triều Minh! Nhưng mà Chu Dực Quân là vị hoàng đế nào? Năm Nhâm Thân Long là năm nào? Ai có thể nói cho tôi biết năm Nhâm Thân Long rốt cuộc là năm nào không?

Nội tâm tôi đang gào thét, chân giẫm nát trên mặt đất y như ruồi bọ bị mất đầu mà bay toáng loạn, mãi cho đến khi tôi bị Đại Thiện ôm lấy.

"Đừng buồn, không nhớ rõ cũng không sao cả, ta đều có thể nói cho nàng.....nàng năm nay mười tuổi, là con gái của thủ lĩnh bộ tộc Diệp Hách thuộc Hồ Luân Nữ Chân tộc, Bố Tra bối lạc, vị Diệp Hách Na Lạp phúc tấn mà a mã ta lấy kia là cô cô của nàng....."

"Cô cô ta? Người nào vậy?" Tôi ngẩng lên, trong đầu một mảnh hỗn độn, hơn nửa ngày mới nhớ ra, **"Người đang nói đến tiểu.....mỹ nữ mấy ngày trước đến đây sao?"** Tôi nuốt chút nữa là đã buột miệng gọi nàng ta là tiểu muội muội.

"Ừ." Hấn dừng lại một chút, cúi đầu nhìn ta một cái thật sâu, "Nàng so với nàng ấy đẹp hơn."

Lông tơ của tôi dựng thẳng cả lên. Một đứa nhỏ mới chín tuổi biết thế nào gọi là đẹp sao? Nói ra những lời buồn nôn như vậy tưởng rằng bản thân thật sự là diễn viên nam phim Quỳnh Dao sao?

Nhưng mà.....về mặt hấn sao lại vô cùng nghiêm túc như thế? Đáy mắt hấn lóe lên một điều gì đó khiến tôi thấy khó hiểu, lại cũng khiến tim tôi có chút loạn nhịp.

Không dám nhìn vào mắt hấn, tôi cúi đầu, giả vờ then thùng mà vùng ra khỏi cái ôm ấm áp của hấn.

Hấn cũng không miễn cưỡng, vẫn dùng loại ngữ khí ôn nhu ấy, nhẹ nhàng hỏi: **"Đông Ca, ta có thể hỏi nàng một điều không?"**

"Hả?"

"Nàng thích a mã ta sao?" Dưới ngữ khí hỏi hột qua loa ẩn giấu một chút căng thẳng.

Trong đầu tôi lại một lần nữa phác họa ra diện mạo của vị Thục lạc bối lạc kia, anh minh thần võ, uy phong khí phách, bộ dạng vô cùng tinh anh, nhưng không thể xem là cực phẩm soái ca, có thể miễn cưỡng thuộc dạng nam nhân anh tuấn thường xuyên vận động cơ bắp, xem như ưa nhìn. Điểm mấu chốt là đáng người bị che đậy dưới xiêm y kia, thật khiến kẻ khác mơ màng, hấn là không tôi? Thời hiện đại để có được thân thể và khí phách như vậy, hấn phải đến phòng tập không hề ít? Được rồi.....tôi thừa nhận suy nghĩ của mình đã sớm theo xe lửa mà chạy đến tận nơi nào rồi.

"Nàng thích a mã ta!" Thấy tôi mãi không hé răng, Đại Thiện phút chốc nhảy dựng lên.

Tôi ngẩng đầu lên, khó hiểu hỏi: **"Làm sao?"**

Về mặt hấn căng thẳng, ưu thương nhấp nhô trong ánh mắt, đôi mắt như bị một tầng sương mù che phủ, mông lung nịt mù đến không thể nhìn thấy đáy: **"Trong lòng nàng quả nhiên là....."**

"Nói bậy cái gì đấy?" Tôi không kiên nhẫn mà phát tay, lão bà này dù có một đồng "lão" nam nhân đi nữa thì một chút hứng thú cũng đều không có, bất kể là bên trong hay bên ngoài, hấn cũng đều không phải là mẫu người tôi thích.

"Đông Ca....."

"Được rồi, đừng có nói những lời một đứa nhỏ không không nên nói, dù giả vờ làm theo người lớn thì cũng không phải như vậy." Tôi lấy ngón tay búng vào trán hấn, cười, **"Chúng ta hãy nói về những điều khác đi.....chẳng hạn như nói về, nơi đây đến tận cùng là nơi nào? Chu Dục Quân có niên hiệu hay chẳng hạn như một thứ gì đó không? Hoàng đế trước hấn là ai? Còn nữa, a mã của người làm nghề gì? Đúng rồi, chuyện này nhất định là người biết, người phải thành thật nói cho ta, vì sao ta lại bị mất trí nhớ? Chuyện gì đã xảy ra trước khi ta mất trí nhớ....."**

Lời nói của tôi chẳng khác gì những viên đạn trong nòng súng liên thanh, đoảng đoảng lao thẳng ra ngoài.

Môi Đại Thiện gât gao mím chặt, hơn nửa ngày mới thấy khuôn mặt vốn căng thẳng của hấn dịu đi, hấn lại ngồi xuống bên cạnh tôi.

Ngữ điệu rất chậm rãi, tuy còn mang theo chút khàn khàn trong giai đoạn vỡ giọng của con trai, nhưng lại có thêm một ý vị khác: **"Đông Ca, ta đã bắt đầu phát triển rồi, ta rất nhanh sẽ lớn lên thôi."**

"Hả?"

"Cho nên.....đừng luôn xem ta như một đứa trẻ nữa."

"Ồ.....ừm——" Nhìn bộ dạng nghiêm trọng như sắp phải chết của hấn, hóa ra vừa rồi vì chuyện này mà hấn dỗi. Trẻ nhỏ vẫn chính là trẻ nhỏ, ngay cả giận dỗi cũng lộ ra tính cách trẻ con.

Tôi nhin không được mà sờ sờ vào cái đầu tròn hảnh của hấn, không giống như Mãng Cổ Nhĩ Thái và Chử Anh, cậu bé này trong thời kỳ vỡ giọng đã được cạo sạch sẽ như một nhà sư, tựa như một tiểu hòa thượng. Tôi nhin cười mà nói: **"Đại Thiện à, người thật đáng yêu."**

Nếu như thân thể này không phải của tiểu cô nương Đông Ca, tôi còn thật sự muốn ôm lấy hấn hưng hăng mà hôn một hơi, cậu nhóc chín tuổi, đổi lại nếu ở hiện đại bộ dáng này cũng chỉ mới học lớp hai lớp ba tiểu học? Dáng đầu của hấn vô cùng đẹp, tròn vo không hề có một chút méo mó góc cạnh, cực kỳ bóng lưỡng, cảm giác khi sờ lên cực không tồi, thật sự.....thật sự là quá đáng yêu!

Khuôn mặt trắng noãn của Đại Thiện đỏ bừng lên, tôi đang định mượn cơ hội để tiếp tục chấm dứt, thì đột nhiên cửa lớn bị một người dùng lực đập một cước mở toang, phát ra một tiếng rầm.

Lại là tiểu ác ma cộng tiểu sắc lang không nói đạo lý kia! Trong lòng tôi thầm chửi vài câu, dù sao thì đây cũng là nhà của người, đừng nói là đá cửa, cho dù là có dỡ hết cửa cũng đều không liên quan đến bà.

Tay tôi vẫn còn đang lưu lại trên đầu Đại Thiện, sắc mặt Chử Anh xanh mét, đứng ở cửa rống giận chỉ tay vào Đại Thiện: **"Đệ, đi ra ngoài cho ta!"**

Đại Thiện chậm rãi đứng lên.

Tôi nhìn không quen nổi bộ dạng hống hách ý lớn bất nạt kẻ yếu của Chử Anh, ngăn lại Đại Thiện đang bước đi.

Đại Thiện ngẩn người.

Chử Anh nhìn tôi, rồi lại xem xét Đại Thiện, sắc mặt càng trở nên khó coi: **"Đi ra ngoài! Chúng ta đi so tài bắn tên đi! Đại tỷ làm chứng, ai thua sẽ liền từ bỏ Đông Ca!"**

Đại Thiện không đáp, im lặng cúi đầu nhìn tôi, ánh mắt đầy phức tạp.

"Cần quấy!" Một tiếng quát yêu kiều giòn tan từ ngoài phòng vang lên, lúc này tôi mới chú ý đến hóa ra Chử Anh không đến một mình, theo phía sau còn có một thiếu nữ mười bốn mười lăm tuổi, khuôn mặt trái xoan hơi tròn *, trắng noãn, trong đôi mắt to tròn lộ ra nét giỏi giang nhanh nhẹn.

**Nguyên văn là: 鹅蛋脸 mặt trứng ngỗng.*

"Tỷ....." Đại Thiện cúi đầu kêu một tiếng, tựa hồ đối với vị cô nương này có chút kính trọng.

Đột nhiên có khách quý đến, tôi cũng không biết ngượng mà lên giường ủ ấm, đứng yên tại chỗ, mới phát hiện nếp áo bào bị đè, góc áo bào bị lật lên nhăn nhúm, kiểu dáng nhìn rất khác, tôi vội vàng đưa tay ra vuốt lại.

Tay phải thiếu nữ được thị nữ dìu, chân giẫm đôi giày cao cao rảo bước vào phòng, tôi thấy tuổi tác của nàng ta không nhỏ, toàn thân trên dưới đều toát lên một loại khí chất cao quý nghiêm nghị, không khỏi nhìn nàng hồi lâu.

"Đông Ca cách cách." Nàng ta lạnh lùng mở miệng, bởi vì tuổi tác lớn hơn so với "tôi" lại còn đi "giày cao gót", nhìn qua ước chừng cao hơn tôi quá nửa cái đầu, cái kiểu nhìn từ trên xuống bằng nửa con mắt như thế này khiến tôi cảm giác được một khí thế bức người.

"Đây là đại tỷ của ta, Đông Quả cách cách, nàng gọi nàng là Đông Quả tỷ tỷ cũng được." Đại Thiện ân cần nhắc nhở bên tai tôi.

Đông Quả cách cách? Được thôi, lại là một vị chủ tử cách cách, nơi đây thật đúng là nhiều cách cách nhiều a ca mà, cứ y như loại sản phẩm nổi tiếng của nơi đây, củ cải trắng.

"Đông Quả tỷ tỷ....." Tôi nhỏ giọng gọi, nhưng trong lòng lại hô to một tiếng, vì phải gọi một nữ tử rõ ràng so với bản thân còn nhỏ tuổi hơn là tỷ tỷ thật khiến tôi tức chết.

"Ừm." Đông Quả cách cách cời giày, đi từ từ về phía giường lò trước mặt tôi, chiếm cứ mà ngồi, nâng tay chỉ vào chiếc bàn trước mặt, **"Ngồi đi, người mới vừa bị nhiễm phong hàn, tránh phải chịu một."**

Tôi tựa như khôn ngoan mà ngồi sát vào mép giường, cũng không lên giường ngồi, tay Đại Thiện rất nhanh nhẹ nhàng đỡ sau lưng tôi-----Tay của tên tiểu tử này lạnh lẽo như băng tuyết, thật là so với bất cứ loại thuốc mỡ giảm đau nào cũng đều có hiệu quả hơn.

"Đệ vẫn còn đứng đấy làm gì?" Đông Quả cách cách đảo đôi mày liễu qua, thần sắc trong con ngươi lạnh lùng dừng trên người Chử Anh.

Chử Anh hừ lạnh một tiếng, không tình nguyện mà bước qua.

"Còn không mau nhận lỗi với Đông Ca cách cách? Ngày đó nếu không phải do đệ cần quấy, nàng ấy làm sao mà té vào trong hồ?"

Sắc mặt Chử Anh một phen trắng bệch, liếc nhìn tôi một cái thật nhanh rồi lập tức rũ mắt xuống, tôi không rõ ánh mắt đó có nghĩa gì. Áy náy? Khó xử? Oan ức? Hay đau buồn?

"Cái này.....không cần đâu." Đùa, tôi thấy rằng muốn hắn ta nhận lỗi không bằng trực tiếp một đao giết hắn đi còn sáng khoái hơn, với tính cách bướng bỉnh ngang ngược kia của hắn, nếu thật sự bị ép buộc đứng trước mặt mọi người mà xin lỗi tôi, không biết chừng sẽ ở sau lưng tôi tính kế như thế nào đâu.

Tôi sống ở thời đại này, vẫn là nên ít đắc tội với nhiều người mới tốt.

Chử Anh hung hăng trừng mắt với tôi một cái, tôi làm như không thấy, giả vờ trung ra một bộ dạng hồn nhiên vô tư, hướng về hắn mỉm cười xinh đẹp.

Hắn dường như không lường trước được là tôi lại bày ra loại phản ứng này, nét mặt ngẩn ngơ, sững sờ đến ngu ngốc.

"Tỷ tỷ, Đông Ca cách cách nàng ấy.....không nhớ tất cả những chuyện đã xảy ra trước kia." Đại Thiện nhìn tôi đầy thương tiếc, nhẹ giọng nói.

Tôi vẫn chưa hết vui mừng vì trêu chọc Chữ Anh, thì đã không liệu được mà nhìn thấy Chữ Anh sau khi nghe hết những lời này, sắc mặt bỗng đại biến.

Đông Quà cách cách cũng "a" lên một tiếng, sừng sốt hỏi: **"Là thật sao? Đại phu kia nói như thế nào? Có biện pháp nào có thể trị không?"**

"Đại phu nói cái này bởi vì do sốt cao mà phá hỏng trí nhớ, sợ là trị không được, lần này cách cách mạng lớn có thể sống được, đã là vô cùng may mắn rồi."

Trong phút chốc trên mặt Chữ Anh hiện lên loại biểu tình kỳ quái, lẫn lộn giữa thống khổ và áy náy, bỗng thành linh hấn bước vọt về bên đây, đưa tay ôm lấy tôi hướng ra cửa mà chạy.

Đồng thời lúc ấy, vết thương trên ngón tay đang bị Đại Thiện nắm chặt bỗng hờ miệng ra, đau đớn như muối xát kim châm, tôi "a" mà kêu gào lên: **"Làm gì thế? Thả ta xuống!"**

Tôi như bao cát bị hấn khiêng trên vai, rất nhanh chóng lướt nhanh ra khỏi phòng.

Mấy hôm nay tôi bị nghiêm cấm phải ở trong phòng dưỡng bệnh không được phép ra ngoài, có cả một đám nô tài và a hoàn chăm sóc tôi, cho dù tôi có la hét muốn đi ra ngoài một chút, cũng không ai dám trái lệnh mà để tôi ra khỏi cửa nửa bước.

Cái này thì chắc phải khen Chữ Anh rồi, nhờ phúc của hấn mà tôi mới có thể mở mang kiến thức một cách nghiêm túc về cuộc sống thời cổ đại. Tuy rằng bị hấn lắt lư khiêng ra ngoài, khiến ngực và xương sườn bị cọ xát dẫn đến từng cơn đau đớn, nhưng khi tận mắt nhìn thấy một con tuần mã cách tôi càng gần trong chuồng ngựa kia, tôi thoáng chốc liền hưng phấn mà đem sự phòng bị vốn có tùy tiện quăng lại sau đầu.

Mặc dù đã ở đại thảo nguyên Mông Cổ ba ngày nhưng cũng chẳng gặp được tuần mã, cũng chính vì do tên Sam kia cuồng nghề nghiệp chỉ lo thúc giục tôi làm và làm, cơ bản không để cho tôi có được thời gian và cơ hội cùng cả nhóm tiếp xúc thân thiết với những con ngựa đáng yêu này.

Quả nhiên, Chữ Anh đã đem tôi vác lên lưng ngựa.

Đáy lòng tôi thờ dài một tiếng thỏa mãn, kích động đến nỗi tay chân đều run lẩy bẩy.

Trời ạ! Cuối cùng tôi cũng có cơ hội để cưỡi ngựa! Tuy rằng cảm thấy hương vị trên người con ngựa này thật sự không tốt lắm.....

Chữ Anh xoay người lại ngồi phía sau tôi, hai tay xuyên qua dưới nách tôi, cầm dây cương, tôi thừa nhận cảm giác bản thân đang run rẩy, lưng tôi kề sát ngực hấn, hấn trầm giọng nói bên tai tôi: **"Không cần phải sợ! Có ta ở đây, sẽ không còn giống như lần trước.....sẽ..... không bao giờ nữa."**

Lần trước? Lần trước nào?

"Hự!" Hấn kẹp vào bụng ngựa một cái, con ngựa ấy hí lên một tiếng rõ ràng, huyền não trên đất liền xông ra ngoài.

Lúc đầu, thân trên trước sau lao đảo một cái, lắt lư dữ dội. Sau đó tôi chưa kịp phản ứng thì lại đối mặt với cảm giác đầu choáng mắt hoa, nghiêng trời lệch đất, lúc này tôi mới ý thức được rằng kỳ thực cưỡi ngựa cũng không phải chuyện gì hay ho, so với điều tôi hay tưởng tượng trước đây thật là kém xa vạn dặm.

"A——" Tôi thất thanh hét chói tai, gát gao néo bồm ngựa không dám buông, chỉ nghe thấy gió thổi vù vù bên tai, cảnh vật bốn phía nhanh chóng bị bỏ lại phía sau.

"Đông Ca——"

Là tiếng của Đại Thiện. Đáng tiếc bị xóc đến đầu óc rối bời khiến tôi căn bản không thể biết rõ âm thanh này đến từ hướng nào, chỉ có thể dựa vào bản năng sinh tồn mà ý thức liều mạng hét lên.

"Đại Thiện! Cứu ta——Cứu mạng——"

"Đại Thiện không cứu được nàng đâu! Không ai có thể cứu được nàng!" Âm thanh nghiền răng của tiểu ác ma sau lưng như vọng đến từ địa ngục, **"Nàng là của ta! Nàng chính là của ta! Ai cũng không thể cướp đi nàng!"**

□

Bếp lớn

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Lịch sử

"**Qe.....**" Cù cái trắng mà lúc sáng mới ăn giờ đã bị nôn ra toàn bộ, tôi một bên sặc đến nước mắt chảy ròng ròng, một bên khó nhọc kìm nén cơn buồn nôn không hồi kết này.

Một bàn tay lạnh lẽo vỗ lên lưng tôi, tôi vô cùng tức giận, mạnh mẽ đẩy tay hắn ra.

Chữ Anh cau mày nhìn tôi: "**Cứ như vậy mà chán ghét ta?"**

Tôi không hề rảnh, trên thực tế trừ bỏ việc không ngừng bận rộn mà nôn hết dịch ra ngoài, thì căn bản đều không hề mở miệng trả lời hắn.

"**Nàng thật sự không nhớ chuyện trước kia sao?"** Hắn dường như còn nén giận hơn tôi, cũng không phân biệt nặng nhẹ mà nắm lấy bả vai tôi, dùng sức lay, "**Ở chỗ này, ngay tại đây, nàng từng nói rằng sẽ đi theo ta, nàng làm sao có thể quên sạch không còn chút gì?"**

Làm cho tôi chết đi chứ! Hoặc là ngắt xiu cũng được! Vô luận thế nào cũng đều tốt hơn so với việc bị hắn lắc đến toàn thân rã rời.

"**Buông ra.....**" Tôi khàn giọng quát.

"**Nàng nói nàng thích Phí A Lạp, thích tộc nhân nơi này, rất giống người nhà của mình, nàng một mực muốn sống tiếp ở đây.....**"

Tiểu quý đáng chết! Bà cô này không phát uy, nên người liền xem ta thành một con mèo bệnh à?!

Tôi thật sự tức giận, tuy rằng nổi giận với một đứa nhỏ chỉ mới lớn bằng phân nửa tuổi mình, thật là có hơi mất phong độ của bậc trưởng bối, nhưng thời hiện đại nào có tồn tại một tiểu ma đầu phiền toái như thế?

"**Buông ta ra! Tiểu quý!**" Không một chút khách khí, tôi liền nện một quyền vào giữa cằm hắn, chỉ tiếc rằng sức lực của "Đông Ca" thật sự có hạn, đầu Chữ Anh chỉ hơi nghiêng một chút, đến khi hắn quay đầu lại, vẻ mặt vừa sợ vừa giận khiến tôi giật mình.

Tôi theo bản năng xòe mở hai chân muốn trốn chạy, lại bị hắn mạnh mẽ tóm lấy bím tóc nhỏ sau đầu.

"**A!**" Da đầu suýt nữa bị rơi ra, tôi loạng choạng ngã về sau, eo muốn lúi lại liền bị cánh tay hắn giữ lấy, chỉ có thể hoảng hốt nhìn mặt hắn bỗng nhiên áp sát đến, cảm giác mát lạnh trên môi, từ đầu đến cuối bị hắn kiên quyết mà hôn.

"**Ồi.....**" Tôi hít vào một hơi, từ trong lồng ngực hắn gầy dựa ra, phản ứng đầu tiên là lau đi nước bọt dính trên môi. Thượng đế ơi! Phạt tử ơi! Đây là cái thế giới gì vậy? Một đứa con nít nơi đây sao lại giống với cái đám quý hào sắc thế này!

Sắc mặt hắn tối sầm lại, đáy mắt cuộn cuộn nổi lên một trận giông bão giận dữ.

"**Người có thấy buồn nôn hay không hả?"** Không thấy vừa rồi bà đây nôn đến bên trong rỗng tuếch à? Đến bây giờ trong miệng vẫn còn vị chua. Tiểu quý này có phải là đang trong thời kỳ phát triển nên nảy sinh sắc tâm, bắt được ai liền muốn nếm thử hay không?

Tôi nghiêng qua nheo mắt quan sát hắn, đã thấy hắn tức giận đến nổi mặt mày đều xanh mét, thân thể khẽ run, tựa hồ như là rất muốn lập tức tiến lên một phen bóp chết tôi.

Tôi không rét mà run.

"**Ha ha.**" Lúc này đột nhiên có người ở sau lưng tôi cười ra tiếng.

Mạnh mẽ quay đầu lại, thì trông thấy một người thanh niên dắt ngựa đang chậm rãi đi đến trước mặt tôi, trên mặt đắp nặn một nụ cười giả tạo, "**A, đệ nhất mỹ nữ tộc Nữ Chân, chúng ta lại gặp nhau rồi.....**" Chữ Anh một tay kéo tôi ra phía sau, khăn trương trùm mắt với người nọ.

Tôi có một chút hiếu kỳ, từ sau lưng Chữ Anh trộm nhìn ra xung quanh-----Mặt hình chữ "quốc*", da ngăm đen, xem ra cũng không giống với một kẻ gian tà, tiếc là đáng vẻ tươi cười trên mặt hắn, lại thật sự làm cho lòng tôi khó mà sinh ra hảo cảm.

**Chữ Quốc: 国.*

"**Bái Âm Đạt Lễ! Hôm nay người hắn phải mang theo tộc nhân của người quay về Huy Phát mới đúng!"**

"**Đúng vậy, chiều nay sẽ xuất phát, Nỗ Nhĩ Cáp Xích giữ ta lại dùng bữa xong mới đi.**" Bái Âm Đạt Lễ tuy đang cùng Chữ Anh nói chuyện, nhưng cặp mắt kia lại cứ gắt gao nhìn chăm chú vào người tôi. Thấy tôi đang đánh giá hắn, bỗng nhếch miệng cười với tôi, đưa tay ra khẽ chạm vào cằm tôi một cái, tuy rằng lập tức liền bị Chữ Anh ngăn cản mà rút tay về, hắn lại hồn nhiên vô tư cười ha ha: "**Bố Hi Á Mã Lạp, theo ta về Huy Phát đi, nàng ở Kiến Châu quá lâu chẳng lẽ không thấy nhàm chán sao? Ta cam đoan thành Hồ Nhĩ Kỳ so với thành Phí A Lạp tuyệt đối sẽ thú vị hơn rất nhiều.**"

Tôi chấn kinh, vào lúc hắn kêu lên năm chữ "Bố Hi Á Mã Lạp" này, tôi như bị điện giật.

"**Nàng sẽ không đi theo người! Bố Hi Á Mã Lạp đã từng nói, nàng muốn vĩnh viễn ở lại thành Phí A Lạp!"**

"Ồ?" Bái Âm Đạt Lễ nặng nề cười, "Nói như vậy, Bó Trai lão gia kia đã quyết định đem đệ nhất mỹ nữ hứa cấp cho Nỗ Nhĩ Cáp Xích? Diệp Hách bộ cùng Kiến Châu bộ.....ha ha, lại là thông gia rồi....."

"Bó Hi Á Mã Lạp ở lại thành Phí A Lạp, cũng không nhất định phải gả cho a mã ta!" Chữ Anh bưng bưng khí thế cãi lại.

"Ồ? Thật không?" Bái Âm Đạt Lễ di chuyển ánh mắt lên người tôi, có dụng ý mà liếc Chữ Anh một cái, rồi bỗng ngửa mặt lên trời cười to, hán cũng không quan tâm Chữ Anh đang dùng ánh mắt căm thù mà lườm hán, tự mình dắt ngựa quay lại lách người đi về phía hồ, vừa đi vừa nghe hán dùng giọng điệu tục tũn lớn tiếng hát, "Cô nương mỹ lệ của ta ơi——Hãy nhanh đến bên cạnh ta nào....."

Hán hát rất cao hứng, nhưng thế giới bên trong người tôi hiện tại, cũng đang cuộn cuộn trào dâng sóng to biển lớn.

"Oe....." Thân thể thống khổ mà ngồi xồm xuống, tiếp tục nôn ra dịch chua.

Ghê tởm quá, dạ dày từng trận co giật, lòng âm ỉ từng cơn đau đớn.

Tôi tốt cùng đã đi tới loại thời gian không gian gì thế này?

Nỗ Nhĩ Cáp Xích.....Kiến Châu.....tôi không khống chế được toàn thân đều đang run rẩy từng cơn, thế nào cũng không dừng lại được.

"Đông Ca?" Chữ Anh kêu to một tiếng, căng thẳng ngồi xồm xuống nhìn tôi, "Làm sao mà lại ới ra?"

"Bó Hi Á Mã Lạp là ai?" Mặc dù mơ hồ cảm thấy không ổn, nhưng tôi vẫn cảm thấy rất sợ hãi khi biết rõ sự thật này.

Chữ Anh kỳ lạ nhìn tôi: "Bó Hi Á Mã Lạp.....chính là nàng mà! Đông Ca, nàng đừng làm ta sợ, đáng vẻ nàng như vậy thật sự rất xa lạ....."

"À....." Tôi lấy tay lau môi, cười yếu ớt, "Còn Đông Ca thì sao? Đông Ca là ai? Vì sao mọi người các người đều gọi ta như thế?"

"Đông Ca——Đó là tên mẹ của nàng! Bởi vì cô cô nàng đều gọi như thế, cho nên mọi người mới đều gọi nàng như vậy, chẳng lẽ nàng không thích sao?"

Tôi nắm lấy cổ tay hán, ngón tay cắm thật sâu vào da thịt, sâu thăm cười: "Nói cho ta biết! Ta là ai? Ta rốt cuộc là ai?"

Có lẽ là bị nụ cười lạnh lẽo đầy u ám và thể lương của tôi dọa, Chữ Anh run rẩy hét lên: "Nàng là Diệp Hách Na Lạp Bó Hi Á Mã Lạp! Ta mặc kệ nàng có nhớ lại chuyện trước kia hay không, tóm lại, ta tuyệt đối sẽ không để nàng gả cho a mã ta!" Hán dùng sức lôi tôi, cả người bị kéo vào vòng ôm ấm áp.

"A mã của người..... Nỗ Nhĩ Cáp Xích....." Tôi bị ai đến muốn khóc, nhưng hốc mắt vẫn cứ khô khốc đến cả một giọt nước mắt cũng chẳng có, "A mã của người là Ái Tân Giác La Nỗ Nhĩ Cáp Xích?"

"Phải."

Tôi cười lạnh tự giễu. Nhân vật nổi tiếng đấy, trên đời này có mấy người được như tôi có thể nhìn phong thái của một nhân vật tiếng tăm lưng lẩy đây?

Tôi nhìn khuôn mặt tuy còn hơi trẻ con của hán, rồi nghĩ đến a mã hán, tôi không ngừng rùng mình, làm sao ngay từ lúc đầu không chú ý đến? Làm sao ngay từ lúc đầu không nghĩ đến? Năm Nhâm Thân Long.....Nỗ Nhĩ Cáp Xích.....năm Minh Thần Tông Vạn Lịch.....

Tôi điên loạn đẩy tay hán ra, bằng những hiểu biết lịch sử nông cạn của tôi, tôi chỉ có thể vờ vờ biết được Khang Càn thịnh thế* sau khi Mãn Thanh nhập quan mà thôi. Trước nữa.....trước nữa là cái gì?

**Khang Càn thịnh thế康乾盛世: Thời đại thịnh vượng nhất của nhà Thanh từ thời Khang Hy đến Càn Long. (nguồn: Google.)*

Trong năm Minh Thần Tông Vạn Lịch.....hóa ra Chu Dục Quân là tên của Minh Thần Tông? Thời Minh Thần Tông đã từng xảy ra chuyện gì? Trong phút chốc tôi chẳng hề muốn đứng dậy, chỉ mơ hồ nhớ lại Minh Thần Tông trong Từ Cấm Thành Bắc Kinh kia, một hỗn đản hoàng đế chỉ mãi mê vợ vét của cải, liên tiếp trong hai mươi lăm năm không thượng triều, gập qua được triều thần một lần duy nhất.

Đột nhiên, một tia sáng lóe lên, không khỏi nhớ đến những chữ Hán khắc trên mộ bia trong lăng cổ, Bó Hi Á Mã Lạp (1582 - 1616)-----Còn nữa, tôi hiện mười tuổi, vậy không phải là năm công nguyên 1592 sao?

Năm 1592 đã xảy ra chuyện gì mà tôi có thể biết? Tôi thờ không ra hỏi, thật đáng ghét quá, vì sao trong tiểu thuyết nữ chính thông thường đều có thể xuyên đến thời đại thịnh vượng Khang Hy - Càn Long, sau đó dựa vào vốn kiến thức lịch sử phong phú của bản thân, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa? Còn tôi lại xui xẻo xuyên qua thừa đến tận hơn một trăm năm?

Đây là giai đoạn lịch sử quái gì thế này? Nỗ Nhĩ Cáp Xích.....mới hơn ba mươi.....Nỗ Nhĩ Cáp Xích vào cuối thời Minh.....tôi liệu mạng suy nghĩ, liệu mạng đào bới trong đầu vốn kiến thức lịch sử vô cùng mỏng manh, nhưng, hoàn toàn không thu được gì.

Vấn đề lớn nhất tiếp theo, đó là thân thể này!

A-----! Tôi thật muốn ôm đầu mà hét toáng lên, không biết còn có thể trở về hay không? Tôi xem như là mượn xác hoàn hồn, vậy chẳng lẽ phải đến thời điểm khỏi thân thể này chết đi, thì linh hồn của tôi mới có thể tách ra sao?

1582 - 1616, khi Bồ Hi Á Mã Lạp hương tiêu ngọc vẫn* đành phải chờ đến lúc nàng ba mươi bốn tuổi, đó không phải là đại diện cho việc, tôi vẫn còn phải ở lại cái thời không này chịu đựng hơn hai mươi năm?

****Hương tiêu ngọc vẫn香消玉殒:** người con gái đẹp nhưng yếu mệnh.*

Trời ạ! Nơi đây không có điện, không có điều hòa, không có lò sưởi, không có Tivi, không có điện thoại.....càng không có máy ảnh kỹ thuật số mà tôi vô cùng vô cùng yêu thích kia!

Ngay lúc này đây, tôi thật sự liên muốn tự tử!

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Tiệc rượu

Lười biếng tựa người vào tấm nệm mềm mại, mỹ nữ ôn hòa ngồi bên cạnh luôn có chút thương tiếc mà cười với tôi.

Diệp Hách Na Lạp Mạnh Cổ ty ty, đây là tên của vị "cô cô" ngồi cạnh tôi. Có trời chứng kiến, mức độ hiểu biết của tôi đối với vị Diệp Hách Na Lạp ấy còn ít hơn cả với Từ Hy Thái hậu. Thật không nghĩ đến bản thân có một ngày, lại có thể ngồi cùng với lão tổ tông của Từ Hy mà ăn cơm chung.

Ôi, lại thờ dài lần nữa.

Thật ra, không phải thân thể này của tôi cũng mang họ Diệp Hách Na Lạp kia sao? Gia tộc Diệp Hách Na Lạp sinh ra toàn mỹ nữ, chẳng trách Từ Hy Thái hậu có thể vững chắc yên ổn ngồi trong hậu cung, cho đến buồng rèm nhiếp chính. Than ôi, tôi dù cho bám vào người Từ Hy thì so với hiện tại cũng tốt hơn gấp trăm lần!

Nơi này thì có cái gì nào? Ở triều đại nhà Minh mà nói, bất kể bộ lạc Kiến Châu Nữ Chân cũng được, hay bộ lạc Hải Tây Hồ Luân Nữ Chân thì cũng vậy thôi, đều cũng chỉ là bộ tộc thiểu số hoang dã. Nỗ Nhĩ Cáp Xích của lúc này, bất quá chỉ mới hơn ba mươi, vẫn phải thừa kế từ cha mình chức Đô đốc Kiến Châu mà Đại Minh Thiên triều ban cho.

Như vậy thì hai mươi năm sau sẽ thế nào đây? Tôi mờ mịt mà nghĩ, đợi đến khoảnh khắc tôi tách ra khỏi thân thể này quay trở về hiện đại, thế lực của Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã phát triển lớn đến đâu rồi? Than ôi, dù sao hắn cũng là vị hoàng đế nổi tiếng trên lưng ngựa, nhưng cũng không phải là hoàng đế, hắn đến cuối đời cũng không có xưng đế? Người xưng đế là ai? Con trai của hắn-----Hoàng Thái Cực?!

Đúng rồi! Hoàng Thái Cực!

Tôi nghiêm túc lại một chút, Đông Quả cách cách kia là trưởng nữ của Nỗ Nhĩ Cáp Xích, Chử Anh là trưởng tử, kế tiếp là thứ tử Đại Thiện, nghe nói ba người này từ một mẹ sinh ra. Đáng tiếc là sinh mẫu của bọn họ Đông Giai Cáp Cáp Nạp Trát Thanh đã sớm buông tay rồi xa nhân thế, hiện tại đại phúc tấn của Nỗ Nhĩ Cáp Xích là Tát Tê Phú Sát Cỗn Đại, cũng chính là mẹ đẻ của Mãng Cổ Nhĩ Thái.

Mắt tôi rơi từng giọt hương tới người nữ tử bên cạnh, không tính là quá đẹp, nhưng điềm tĩnh cuốn hút, rất có khí chất của một phu nhân. Bình thường Cỗn Đại không nói nhiều lời, mặc dù lúc này bày tiệc cả bàn đều lấy nàng làm kính trọng, nhưng nàng vẫn rất ít nói, ngay cả cười cũng hiếm thấy, tỷ nữ gấp thức ăn tùy ý đứng bên cạnh quan sát.

Cỗn Đại không nói lời nào, những người khác cũng không nhiều lời, nên ăn tại bàn tiệc này đúng thật là lạnh lẽo tịch mịch, một chút hứng thú cũng không có. Nhưng trái lại bàn tiệc của đám nam nhân bọn họ nào nhiệt đến lạ thường, Nỗ Nhĩ Cáp Xích hào hứng thăng thán, Chử Anh tùy hứng kiêu ngạo, Đại Thiện kín đáo ôn hòa, cộng thêm vẻ âm trầm nội liễm của Bái Âm Đạt Lễ.

Phải rồi, đây là bữa tiệc tiễn biệt Bái Âm Đạt Lễ, ăn xong hắn nên khăn gói cuốn xéo đi. Nói thật, tôi không hề thích người này, ánh mắt hắn chăm chăm nhìn tôi luôn âm u âm đạm, không biết trong lòng đang chứa đựng chủ ý gì, khiến tôi cả người không thoải mái.

Lúc này đây, thứ làm cho tôi cảm thấy kỳ quái chính là Đông Quả cách cách, nàng lại có thể không dùng com ở bàn tiệc nữ quyền, mà công khai ngồi bên cạnh Nỗ Nhĩ Cáp Xích. Chẳng lẽ vì thân phận trưởng nữ đặc biệt của nàng? Nên Nỗ Nhĩ Cáp Xích đặc biệt sủng ái nàng?

Nhờ vào thói quen nghề nghiệp ban tặng, tôi đặc biệt thích trộm quan sát người khác, theo dõi nét mặt biến hóa của mỗi người, dò đoán những lay động trong nội tâm bọn họ, đây là tội ác thú vị nhất của tôi.

Ánh mắt đảo qua từng nam nhân, trừ bỏ huynh đệ của Nỗ Nhĩ Cáp Xích là Thư Nhĩ Cáp Tề ra, còn có vài thuộc hạ của hắn, tuổi tác quá lớn, tôi tự động đem bọn họ gạt bỏ ra ngoài, như vậy những người còn lại trên bàn tiệc này, người nào là Hoàng Thái Cực?

"Cái kia.....cô cô."

"**Chuyện gì? Đông Ca.**" Buổi tiệc ngọt ngào quá lâu, cuối cùng vì một câu của tôi mà đánh vỡ cục diện bế tắc, nhìn thấy cả bàn đều quét mắt về phía mình, tôi không nhận được chột dạ một trận.

"**Hề hề, ta chỉ là muốn hỏi một chút, bên kia.....Người nào là Hoàng Thái Cực?**"

Mạnh Cổ tỷ tỷ về mặt cổ quái nhìn tôi, "**Đông Ca, người nói gì vậy?**" Trực giác đầu tiên chính là tôi lại vừa nói bậy. Nhìn thấy ánh mắt hoang mang của đám phúc tấn Nỗ Nhĩ Cáp Xích, tôi thật muốn chui xuống gầm bàn.

"**Khụ.**" Côn Đại nhẹ nhàng ho khan một tiếng, tiểu thị nữ bên cạnh vội vã chạy đến giúp nàng bưng qua một đĩa thịt dê.

Cái trán tròn bóng tiếp theo lại chảy mồ hôi lạnh, tôi xấu hổ đến đứng ngồi không yên.

Mạnh Cổ tỷ tỷ nhìn thấy sự quần bách của tôi, dưới bàn chụp lấy đầu gối tôi vỗ nhẹ nhẹ, "**Người người muốn tìm, Hoàng Thái Cực là thuộc hạ của cha người à? Nếu người có việc gì gấp, chờ tiệc rượu tan ta liền cho người đi tìm có được không?**"

Lòng tôi bỗng nhảy dựng, "**Không.....không phải. Hắn.....**" Quay đầu lại nhìn trộm đám a ca kia, vừa vặn Chử Anh và Đại Thiện cũng đang nhìn về bên này, nhìn lướt qua một cái, Đại Thiện đã quay đầu đi tựa như không có chuyện gì, trái lại thì Chử Anh nhếch mép cười với tôi, dương dương tự đắc.

"**Hoàng Thái Cực.....**" Tôi khó khăn cười khổ, Hoàng Thái Cực sao lại không có ở đây chứ? Lẽ nào lịch sử có thể bị nhầm lẫn không?

"**Ôi.....**" Mạnh Cổ tỷ tỷ bên cạnh đột nhiên kêu lên một tiếng đau đớn, trong thanh âm mang theo một tia khổ sở, tôi liếc mắt nhìn đã thấy nàng đang ôm bụng, cau chặt mày khẽ thở dốc.

"**Làm sao thế?**"

Mạnh Cổ tỷ tỷ chưa trả lời, đầu bên kia Côn Đại ngược lại mở miệng hỏi, "**Tính toán cũng sắp đến ngày rồi chứ?**"

"**Hắn là vẫn còn một tháng nữa.....**" Mạnh Cổ tỷ tỷ miễn cưỡng ngồi thẳng người, trên khuôn mặt thần nhiên tràn đầy hạnh phúc mà tươi cười ngọt ngào.

Tôi đột nhiên bừng tỉnh, hóa ra là nói chuyện sinh nở. Việc này tôi cũng không có nhiều kinh nghiệm, nên cũng không lên tiếng. Chỉ là vì sao lại không tồn tại cái vị Hoàng Thái Cực kia? Hoang mang tựa như một thứ gì đó sắc nhọn châm chích thật sâu trong lòng.

Chẳng lẽ.....bởi vì sự can thiệp của tôi, nên lịch sử đã bắt đầu thay đổi sao?

Nếu thật sự là như vậy, thì vị Diệp Hách Na Lạp Bố Hi Á Mã Lạp này, có thể nào sẽ không vào năm ba mươi bốn tuổi, thuận theo thiên mệnh mà qua đời? Tôi liệu còn có thể trở lại thời đại của mình không?

Trong lòng vô cùng bối rối, chợt nghe sảnh chính vang lên tiếng cười nói sôi nổi. Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Chử Anh bên kia đạp đất đứng ồm ồm, lộ ra khuôn mặt đỏ thắm, Đông Quả cách cách thấy thế, để chung rượu trong tay xuống, nháy mắt ra hiệu, một người chừng ba mươi tuổi ngồi bên cạnh nàng, là một nam nhân trẻ trung diện mạo trắng nõn lập tức đứng lên, đưa chén rượu cầm trong tay lên phía trước, không dấu vết mà cười nói, "**Đại a ca thật nể mặt cho Hà Hòa Lễ ta, đến đây! Ta kính người.....**"

Tôi cả kinh, một chén rượu đầy như vậy mà lại để một đứa trẻ mới mười hai tuổi uống hết, đây không phải là muốn ép người ta say khướt sao?

Chử Anh sững sờ, hung hăng trừng mắt nhìn Bái Âm Đạt Lễ một cái, tay đưa ra thuận thế đón lấy chén rượu của Hòa Hà Lễ, ngửa đầu một hơi uống cạn. Chén rượu hạ xuống, đầu tiên chỉ thấy mặt hắn là một màu trắng, chẳng mấy chốc hai gò má đã bức ra một màu đỏ ửng.

Bái Âm Đạt Lễ lại ha ha cười, cũng bưng một chén rượu đứng lên: "**Đại a ca rộng lượng, tuổi còn nhỏ mà đã có phong thái của cha mình, quả nhiên là hổ phụ vô khuyển tử*! Đến đây! Bái Âm Đạt Lễ ta cũng kính người!**"

**Hổ phụ vô khuyển tử虎父无犬子: một người cha dũng mãnh không sinh ra những đứa trẻ bình thường. Được sử dụng để ca ngợi con cái của người khác. (nguồn: baidu.)*

Chử Anh có chút run sợ chăm chú nhìn vào chén rượu kia, vừa rồi hắn đã tiếp rượu Hà Hòa Lễ, thì ngay lúc này cũng sẽ không nói lý lẽ mà bác bỏ mặt mũi của thủ lĩnh Huy Phát. Tôi thấy hắn do dự, liền đưa tay muốn tiếp nhận chén rượu kia, không khỏi ngấm sốt ruột thay hắn.

"**Đại ca.**" Bên cạnh bỗng có một bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng ngăn tay Chử Anh lại, tiến lên đón lấy chén rượu trong tay Bái Âm Đạt Lễ. Ý đồ đoạt rượu của hắn rõ ràng như thế, nhưng động tác lại vô cùng tao nhã, không chút lo sợ, loại phong thái trầm ổn như vậy thật khiến cho người ta nhìn bằng đôi mắt khác.

Quả nhiên, sắc mặt Bái Âm Đạt Lễ khẽ biến.

Đại Thiện đưa chén rượu đến sát miệng, không nhanh không chậm ừng ực một hơi uống cạn, so với dáng vẻ mạnh mẽ nhanh lẹ uống rượu của Chử Anh lúc nãy, Đại Thiện lại khiến người khác cảm giác chậm rãi lười biếng hơn rất nhiều.

Chén rượu khô cạn, Đại Thiện nhẹ nhàng để chén xuống, trên khuôn mặt ôn hòa trắng nõn không có lấy nửa điểm biến hóa, nhưng tôi lại nhìn ra được trong đôi mắt trước sau trong veo của hắn có chút ngà ngà say.

Tên này.....thật đúng là làm loạn!

"**Giỏi!**" Nỗ Nhĩ Cáp Xích vẫn luôn im lặng đột nhiên cười to, vỗ vỗ vai Đại Thiện, có chút khen ngợi cười nói, "**Quả nhiên là đứa con ngoan của ta!**"

Nỗ Nhĩ Cáp Xích vừa nói như thế, Bái Âm Đạt Lễ trái lại không có chút gì là không ôn, mặt hơi tối lại, cười nhẹ nói: "**Hai a ca tửu lượng thật tốt.**"

Thế là mọi người khôi phục lại trạng thái như lúc đầu, tiếp tục nô đùa ăn uống, tuy náo nhiệt nhưng lại không quá mức. Tôi có chút lo lắng cho Đại Thiện, nên vừa ăn vừa thỉnh thoảng không ngừng đưa mắt liếc hắn. Đại khái là về mặt cùng hành động của tôi quá mức rõ ràng, Bái Âm Đạt Lễ vẫn luôn cười nói với Nỗ Nhĩ Cáp Xích bông đùa nghiêng đầu sang, neho mắt liếc tôi một cái thật sâu.

Đôi mắt kia tối đen tựa hồ sâu không đáy, tôi một chút cũng không nhìn ra trong lòng hắn đang nghĩ gì, một thứ lơ mơ, một loại sợ hãi rợn tóc gáy tựa như sắp bị người ta ngấm ngầm mưu tính, tôi vội vã thu lại ánh mắt, không dám lại liếc mắt lung tung.

"**Khụ.**" Đại phúc tấn Côn Đại ngồi đối diện nhẹ giọng ho, tôi lặng lẽ giương mắt lên, lại thấy mặt nàng u ám, khóe miệng có hơi rũ xuống, cười như không cười, so với khóc dường như còn không thoải mái bằng.

Trong chốc lát bên ngoài đã có thêm múa hát góp vui, các nam nhân phía sau thỏa mãn mà bắt đầu cười nói, trêu chọc tán dương với nhau, tôi không dám quay đầu lại xem, nhưng lại nhìn thấy sắc mặt Côn Đại ngày càng tối đi, bên cạnh đó về mặt của các phúc tấn khác cũng không được tự nhiên cùng giọng gào. Tôi không biết rốt cuộc là sao, thì lại phát hiện cả người Mạnh Cổ tỷ tỷ bên cạnh đột nhiên hơi phát run, mặt tái nhợt không có chút sắc.

Tôi ngẩng đầu nhìn nàng một cái, nàng lại tươi cười dễ dàng khích lệ tôi, nhưng đáng về tươi cười đó rơi vào mắt tôi, lại khó nhọc cùng bất lực như thế.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tôi không nói gì vươn tay ra, lặng lẽ cảm nhận lấy cổ tay trái lạnh như băng của nàng, đầu ngón tay nàng run rẩy, qua một hồi lâu mới thấy nàng cúi đầu cười với tôi, nụ cười lúc này cũng âm áp hơn nhiều.

Tiệc rượu kết thúc, Nỗ Nhĩ Cáp Xích dẫn đầu thuộc hạ thân tín đích thân đi tiễn Bái Âm Đạt Lễ, một nhóm người ngựa quay về bộ lạc Huy Phát, còn đám phúc tấn lớn nhỏ của hắn tất cả đều tự nhiên quay về phòng nghỉ ngơi.

Chỉ còn lại tôi, Đông Quả cách cách cùng đám a ca nhỏ kia.

Bản thân Chử Anh sau đó bị Bái Âm Đạt Lễ rót rất nhiều rượu, tuy rằng Đại Thiện đã lặng lẽ thay hắn ngăn cản không ít, nhưng dù sao tuổi tác hai người vẫn còn quá nhỏ, sau khi rượu lên đến tinh thần, Chử Anh liền say mà nằm sấp xuống.

Đông Quả cách cách tựa hồ phần nộ, phân phó nô tài diu Chử Anh say như chết trở về phòng, còn muốn cho gọi người hộ tống Đại Thiện, hắn lại hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn tái mét khoát tay áo, ý bảo không có gì trở ngại.

Đông Quả cách cách liếc mắt nhìn hắn, thờ dài căn dặn nói, "**Đệ cũng trở về nghỉ ngơi đi, lát nữa ta sai người mang thuốc giải rượu đến cho đệ.**" Đối với dáng vẻ ngà ngà không say này, bước đi tuy lảo đảo, chỉ ít thần trí của nhị đệ coi như tỉnh táo, nàng hiển nhiên đối lại càng không yên lòng cái kẻ uống đến thần trí không rõ, đại huynh đệ đang gào thét hỗn loạn được nô tài diu đỡ kia.

Đại Thiện lạnh nhạt gật gù đầu, Đông Quả cách cách liếc một cái thật sâu rồi đứng thẳng một bên sau lưng tôi, cuối cùng đám tùy tùng nhắc Chử Anh hùng hùng hổ hổ đã đi rồi.

Tôi thờ dài, hỏi Đại Thiện: "**Tỉnh táo lại chưa? Có muốn nôn không? Hay là một mồi muốn ngủ không?**"

Hắn lắc đầu, sắc mặt dù trắng, nhưng đôi mắt kia lại trong veo đen bóng lạ thường.

"**Ta đưa người trở về nhé!**" Đi được hai bước, trong lòng tôi chợt nghĩ đến cái nhìn thoáng qua đặc biệt đầy thâm ý của Đông Quả cách cách trước khi đi kia.

Tuy là nói rằng có đến một đám nô tài hầu hạ, tôi không cần phải lo lắng, nhưng khi Đại Thiện nghe tôi nói như thế, vẫn khó nén vui sướng mà lộ ra nụ cười ôn nhu.

Trở về nơi ở của Đại Thiện, thu xếp tìm cách để diu hắn ngã lên giường, đứa nhỏ này từ đầu đến cuối vẫn luôn giữ nguyên nụ cười nhạt, nhưng lại không thốt ra nửa câu. Tôi thấy hắn vẫn chưa buồn ngủ, nên cũng ngồi vào đầu giường hắn để lăm nhăm tìm một đề tài cùng hắn nói chuyện phiếm.

"**Bái Âm Đạt Lễ kia đến Kiến Châu để làm gì vậy?**"

"**Đề thân*.**"

"**Đề thân?**"

"**Ừm.**" Chỉ đơn giản một từ, phía sau không còn gì.

**Đề thân: đề nghị kết thông gia.*

Tôi đối với Bái Âm Đạt Lễ không có hứng thú, chủ đề này cứ thế mà dừng lại, sau đó trong đầu tôi nảy ra một chủ đề mới*, tiếp tục hỏi chuyện bát quái: **"A mã ngươi có phải rất thích tỷ tỷ ngươi không?"**

**Nguyên văn là: Nhân châu nhất chuyển 眼珠一转. Mắt đảo tròn một cái, ý chỉ: đã nảy ra một suy nghĩ khác hay một điều gì khác. (nguồn: Baidu.)*

"Ừm."

"Hắn vì sao đặc biệt thích tỷ tỷ ngươi? Chỉ đơn giản nàng là trưởng nữ sao?"

Đại Thiện nhũn mày về mặt nghi ngờ nhìn tôi. Tôi tiến tới gần nhỏ giọng hỏi: **"Vì sao nàng lại có thể ngồi cùng một chỗ với các ngươi? Lần sau ta cũng ngồi ăn cùng ngươi được không?"** Ăn cùng đám phúc tấn Cỗ Đại bọn họ thật sự quá buồn chán.

Đầu tiên là hấn ngăn người, sau đó trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt lại trôi lên một mảng lơ mơ đỏ ửng, **"Khụ. Đại tỷ nàng.....ngồi cùng với trưởng phu nàng ấy, cho nên....."**

"Cái gì? Nàng ấy đã xuất giá rồi?" Tôi kinh ngạc đến suýt chút nữa cắn phải đầu lưỡi, **"Nàng vừa mới lớn, lại có thể xuất giá rồi?"**

Đại Thiện mỉm cười nhìn tôi, thân mình tôi thoáng giật giật: **"Tỷ của ta năm nay đã mười bốn rồi, lúc nàng gả cho Hà Hòa Lễ là mười một tuổi."**

Àm! Trước mắt tôi tối sầm lại, suýt chút nữa từ trên đầu giường ngã xuống. Đây là cái thế giới gì vậy? Mười một tuổi? Chỉ sợ là đứa bé gái kia vẫn còn chưa trở mã trưởng thành. Làm thế nào có thể lập gia đình sớm như vậy? Chẳng lẽ thời đại này nam nhân đều mê luyến trẻ con*?

**Nguyên văn là: Luyến đồng phích 恋童癖: hay ấu dâm. (nguồn: Baidu.)*

"Làm sao thế?"

Tôi đột nhiên tỉnh táo, mặt không được tự nhiên mà nóng lên, nếu tôi dựa theo cái loại suy luận logic này, thì có phải tương lai không lâu nữa tôi cũng sẽ như vậy bị người ta tùy tiện tìm một người mà gả đi hay không?!

"Đang suy nghĩ cái gì mà xuất thần vậy?" Ngón tay mát lạnh, mềm mại dịu dàng phất qua tóc mái trên trán tôi.

Tôi buột miệng cười khò: **"Ta không muốn lấy chồng sớm như vậy.....ta không muốn phải gả cho một tên nam nhân già đến độ có thể làm a mã của ta."**

Hai mắt Đại Thiện đột nhiên phát ra ánh sáng rực rỡ lạ thường, đồng tử lấp lánh đặc biệt xinh đẹp mê người-----Tiểu tử này, lớn lên chút nữa chắc chắn sẽ là một đại soái ca. Trong lòng tôi mơ hồ nghĩ, không hề lưỡng lự trước mà bị hấn dùng sức lôi kéo, nhảy vọt lên ngồi xuống đùi hắn, ôm chặt lấy tôi vẫn còn đang ngây ngốc, nhỏ giọng lầm bầm: **"Có những lời này của nàng vậy là đủ rồi! Đông Ca.....ta rất vui. Tin tưởng ta, rồi sẽ có một ngày, ta và nàng sẽ ngồi cạnh nhau mà ăn cơm.....ta cam đoan!"**

Đây là nói về cái gì vậy?

Tôi cố nén sự tê dại cùng ngứa ngáy, bắt lực tùy ý để đôi môi lạnh lẽo của hắn chạy sau tai mình, nhin không được đảo mắt lên trời khinh bỉ.

Trong vòng một ngày, tôi cư nhiên hai lần bị hai kẻ chưa trưởng thành này cợt nhả, nói ra có thể sẽ không ai tin, xem ra không chỉ nam nhân cổ đại mê luyến trẻ con, mà ngay cả những tên nhóc còn răng sữa này cũng có vấn đề nghiêm trọng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Sinh con

Đầu giờ Sửu*, ngày hai mươi lăm tháng mười năm Nhâm Thân.

**Giờ Sửu: từ 1 giờ sáng đến 3 giờ sáng.*

Khi tôi vẫn còn đang nằm trong chăn làm tổ ôn lại kỷ niệm lúc còn ở hiện đại, thì bị âm thanh ồn ào chói tai trong phòng đánh thức, mang theo chút tức giận, tôi từ trong ổ chăn thò đầu ra ngoài.

Liều Đông là vùng lạnh, nhưng giường sưởi trong phòng đến giờ vẫn chưa được đốt nóng, chỉ vèn vện dựa vào hai bếp than để sưởi ấm, lơ là không để ý

đến bếp lò đã tắt, chắc chắn nửa đêm tỉnh lại sẽ bị đông lạnh sống.

Không biết Đông Ca trước kia da dày xương thô ngoan cường chống chịu lại thứ lạnh lẽo này như thế nào, tôi chỉ biết rằng khi đêm đến sẽ rét lạnh đến mức tôi không thể nào ngủ được, đã đúng hơn một tháng, tôi bị thiếu ngủ nghiêm trọng, mỗi ngày đều cực kỳ mệt mỏi, nhưng cứ hễ mỗi lần gối đầu nằm ngủ là y như rằng sẽ bị rét công mà tỉnh. Nơi tôi ngủ là gian ngoài phòng ngủ của Mạnh Cổ Tỷ Tỷ, vì phòng này không có nhà bếp riêng, cho nên việc đốt nóng giường ngủ đã trở thành một điều đặc biệt xa xỉ. Mạnh Cổ Tỷ Tỷ biết tôi sợ lạnh, phá lệ mà thúc giục vài lần, nhưng lần nào cũng đều không có đáp ứng. Đêm qua lúc tôi mơ mơ màng màng chìm sâu vào giấc ngủ, a hoàn của tôi A Tế Na cùng đại a hoàn của Mạnh Cổ Tỷ Tỷ một bên canh nước nóng trong lò thêu hoa, một bên thì nói chuyện phiếm, nghe khẩu khí của hai nàng, dường như trong phòng đại phúc tấn Côn Đại sớm đã đốt nóng giường lò rồi.

"Cách cách....."

"Ừm....." Tôi lấy chiếc chăn thật dày che đi nửa đầu, mí mắt thô ráp mà mở to ra.

A Tế Na đứng sát bên đầu giường, cúi đầu nhìn tôi, vẻ mặt lo lắng: **"Cách cách, thức dậy."**

"Chuyện.....chuyện gì vậy?" Dù trong phòng có đốt bếp lò, thì sức nóng vẫn chưa hề đủ, tôi nghe thấy buồng trong tựa như có tiếng người đang rên rỉ, bỗng nhiên giật mình, từ ổ chăn chui ra, **"Ai? Xảy ra chuyện gì?"**

A Tế Na động tác nhanh chóng đem áo khoác quần tôi lên, **"Chủ tử của ta ơi, người làm gì vậy, nôn nóng rời khỏi như thế.....nhanh mặc quần áo vào, coi chừng bị lạnh mất."**

Tôi đã nghe ra âm thanh kia là từ Mạnh Cổ Tỷ Tỷ phát ra, vội vã mặc quần áo xuống giường: **"Cô cô nàng làm sao vậy?"**

"Hắn là chuyển dạ rồi....."

Tôi mê mê tỉnh tỉnh, xem vẻ mặt vui mừng của A Tế Na, bỗng tỉnh ngộ lại, ồ lên hai tiếng, lắp bắp nói: **"Là muốn sinh sao?"** Nhìn ra sắc trời, ngoài phòng một mảng tối đen.

"Hải Chân đã đi gọi người, phúc tấn phân phó để cách cách đến ngủ ở căn phòng phía Tây——Phải thu dọn lại giường này, để phúc tấn thuận lợi di chuyển lên....." A Tế Na suy nghĩ nói năng lộn xộn, thấy được rằng, thật ra nàng đang rất khẩn trương, Mạnh Cổ Tỷ Tỷ nửa đêm đau bụng sắp sinh con, Hải Chân quen thuộc không ở bên trông nom, hai người tôi và A Tế Na tạm thời ở lại, có vẻ cực kỳ thừa thãi.

Không lâu sau, Mạnh Cổ Tỷ Tỷ vẻ mặt tái nhợt bị đưa ra khỏi phòng, tinh thần của nàng không phải rất ổn, nhưng vẫn không quên vẫy tay với tôi, **"Đi.....đi vào bên trong ngủ một lát....."**

Tôi lắc đầu, tình trạng như vậy mà còn có thể ngủ được chắc kiếp trước tôi chính là Thiên Bồng Nguyên soái đầu thai.

Không ngờ Mạnh Cổ Tỷ Tỷ đang yếu ớt lại dịu dàng cười, cười đến người khác không có cách nào cự tuyệt: **"Ngoan.....A!"** Nàng đau đến nhú mảy, trên trán túa ra mồ hôi lạnh, sau khi chậm chạp hít vào một hơi thật sâu, lại tiếp tục hướng về phía tôi mà cười, **"Người vẫn còn nhỏ.....không tiện ở lại nơi này, đi đến phòng phía Tây ngủ một lát. A Tế Na, chăm sóc tốt cho Đông Ca cách cách."**

Giường mới được lót chiếu và rom rạ, vài a hoàn ma ma hầu hạ đem Mạnh Cổ Tỷ Tỷ đỡ lên giường, A Tế Na kéo tay tôi đến Tây phòng, không gian phòng phía Tây nhỏ, lại đốt đến ba lò than, tôi nói với A Tế Na, **"Mang hai cái lò ra bên ngoài đi."**

Hải Chân này vừa đi một cái lên kéo dài đến tận giờ Thìn*, bên trong khu nhà thật ra cũng không hề lớn, cũng không biết vì sao nàng lại mất thời gian lâu như vậy mới trở về. Cũng may cuối cùng đã dần về được hai bà mẹ, chỉ là tiếng kêu thảm thiết của Mạnh Cổ tỷ tỷ lúc này khiến tôi nghe được liên rợn tóc gáy.

***Giờ Thìn: từ 7 giờ sáng đến 9 giờ sáng.**

Nhưng sau khi nghe thấy không bao lâu, tinh thần giống như vẫn còn mệt nhọc, chính là bên ngoài phòng này bà mẹ cứ nhắc đi nhắc lại cái gì mà **"Không cần gắng sức....."** **"Phúc tấn nghỉ ngơi một chút, tiết kiệm sức lực....."** Tôi nằm nghiêng trên giường lơ đãng trở mắt nhìn, thấy sắc màu trên ô cửa giấy trở nên sáng sủa hơn.

Hải Chân mang bữa sáng tới, chỉ là mắt mũi nàng một màu hồng hồng, cũng không biết là do lạnh hay do khóc, lúc bấy giờ đang mang bữa sáng qua đây nàng cũng có chút không yên lòng, chỉ là dặn dò A Tế Na, trong phòng trông coi tôi đừng để chạy loạn ra bên ngoài.

Rất cực trông giữ đến tận một ngày, cơm trưa cũng ăn trong phòng này, đợi đến khi sắp tới bữa tối, lời thoại hô quát của các bà mẹ đã đổi thành: **"Dừng sức! Dừng sức nào!"** **"Phúc tấn.....người tỉnh dậy.....dùng một chút sức nữa nào!"**

Trái lại mà nói, âm thanh của Mạnh Cổ Tỷ Tỷ đã nhỏ đến không thể nghe thấy.

Tôi lắng tai nghe nửa ngày trời, đột nhiên nghe thấy gian phòng ngoài kia tựa như đang có một trận ồn ào, tiếng thét hoảng sợ chói tai của bà mẹ khiến lòng người run sợ!

"Chuyện gì thế?" Tôi lập tức từ mép giường đứng lên, muốn vén rèm cửa đi ra ngoài, lại bị A Tế Na chặn cửa.

"Cách cách! Cách cách! Người....." Nàng muốn ngăn cản tôi, ánh mắt lấp lánh không ngừng đánh giá sắc mặt của tôi, sợ chọc tôi nổi giận.

Tôi dù sao cũng không phải là một đứa trẻ không hiểu nặng nề, trong lòng tuy rằng sôi ruột, nhưng vẫn đành thờ dài bất đắc dĩ, lại quay trở về mà ngồi xuống, tiếng kêu trong gian trước vẫn như cũ vẫn liên tục không ngừng, nhưng cùng lúc đó, ngoài phòng lại vang lên từng trận chuông leng keng leng keng, tiếng trống rộ lên cùng tiếng chuông, ca từ vo ve vo ve vang lên như đang niệm chú.

Lòng tôi chấn động, chỉ cảm thấy cả người không hiểu sao lại phát run, run rẩy nói: **"Cái kia.....bên ngoài có người nào vậy?"**

Sắc mặt A Tế Na mang theo nét vui mừng, vẻ mặt thành kính mà quỳ xuống, **"Ôi Tát Mãn thần!"** Một bên vừa nói một bên không ngừng dập đầu.

Tôi càng lúc càng không kiên nhẫn nóng lòng đứng lên, bên ngoài náo nhiệt lạ thường, cách cửa sổ mờ mờ vẫn nghe thấy được có người đang chúc mừng Nỗ Nhĩ Cáp Xích, tiếng cười sang sảng đến người nghe thấy chán ghét của Nỗ Nhĩ Cáp Xích kia thỉnh thoảng lại lần át đi tiếng cầu phúc của Tát Mãn, nhưng trái ngược hoàn toàn với cảnh cười nói sống động bên ngoài kia, trong phòng lại vô cùng thâm thiết như vùng đất của ma quỷ. Tôi lạnh đến cả người run lên, cuối cùng nhịn không nổi liền xông ra.

A Tế Na vẫn còn quỳ trên đất, không đề phòng việc tôi vén màn nhảy ra ngoài.

"Phúc tấn! Phúc tấn.....người tỉnh lại.....dùng chút sức nữa đi!"

Trong gian trước là một màn hỗn loạn, Mạnh Cổ Tỷ Tỷ vẻ mặt tái nhợt từ từ nhắm hai mắt không hề hay biết gì, người đang nằm trên chiếc giường lạnh như băng, tóc dài đen nhánh tỏa ra trên gối, càng lúc càng mất đi sức sống, trong phòng chật, hai bà mẹ lớn tuổi đang quỳ gối ở góc giường, một người giữ chặt hai chân Mạnh Cổ Tỷ Tỷ, một người dùng sức ấn vào bụng nàng.

Tôi rung mình một cái, đây đâu phải là đang sinh con, rõ ràng là đang hành hạ sản phụ đến chết mà! Bà mẹ nhìn thấy Mạnh Cổ Tỷ Tỷ hôn mê bất tỉnh, liền xúi giục tiểu nha đầu bên cạnh đến véo nhân trung của nàng. Nha đầu kia không biết có phải do tuổi quá nhỏ nên lực đạo không đủ, hay là bị trận chiến này dọa cho choáng váng, run bần bật véo nửa ngày, Mạnh Cổ Tỷ Tỷ một chút phản ứng cũng không có.

Hải Chân đứng lúc bùng nước ấm rửa mặt tiến vào, thấy phải tình cảnh này, nôn nóng đến nỗi lệ rơi đầy mặt, khàn giọng hô to: **"Cách cách! Cách cách người phải chống đỡ nhé—— Cách cách ơi——"**

Bị mấy tiếng kêu cách cách như vậy của nàng, tôi bỗng khôi phục lại tinh thần, cũng bất chấp kiêng kỵ, vén tay áo lên, động tác lưu loát mà leo lên giường, bà mẹ kinh ngạc nhìn tôi, nhất thời chưa kịp phản ứng lại thì tiểu nha đầu là tôi đã liều lĩnh xông tới, tôi cũng không quay lại giải thích, cứ nhắm thẳng xuống nhân trung của Mạnh Cổ Tỷ Tỷ mà véo. Móng tay tôi đủ dài, sức lực cũng đủ tàn nhẫn, bị tôi véo một cái như vậy, Mạnh Cổ Tỷ Tỷ lại có thể yếu ớt tỉnh lại, chỉ là biểu tình thống khổ khác thường, hai mắt nhắm nghiền, toàn thân run cầm cập.

"Đỡ phúc tấn ngồi dậy!" Bà mẹ cũng không quan tâm tôi là ai, giọng the thé nghiêm khắc căn dặn tôi, **"Giữ chặt——"**

Tôi đỡ Mạnh Cổ Tỷ Tỷ dậy, để lưng nàng tựa vào người tôi, nàng nửa nằm nửa ngồi, bà mẹ lại la to: **"Phúc tấn, có thể nhìn thấy đầu của tiểu chủ tử, người dùng thêm chút sức nữa....."**

Mạnh Cổ Tỷ Tỷ cả người phát run, nỉ non lắc đầu: **"Ngạch niết*.....ngạch niết! Cứu con.....ngạch niết, ngạch niết....."**

**Ngạch niết: đây là cách gọi mẹ của người Mãn Châu, còn đối với các thế thiếp khác của cha thì họ sẽ gọi những người đó là ngạch nương. (nguồn: Baidu.)*

Bà mẹ đỏ mặt hời hợt, nỏ hời đó hơn phân nửa là do sợ hãi mà túa ra, hai vị lão thái thái liếc mắt nhìn nhau, tôi nhìn mặt hai người họ có vẻ hoảng hốt, trong lòng không nhịn được mà run lên, cảm giác được có một điều không may đang thân nhiên trời dặt, tôi nhịn không nổi quát to: **"Hai người các người thất thần làm cái gì? Cô cô ta nếu như có mệnh hệ gì, tôi nhất định bắt các người đền mạng!"**

Tôi đây đã hơn một tháng, tuy tôi vẫn còn chưa thích ứng, nhưng cũng hiểu rõ được rằng xã hội nơi đây quan niệm cấp bậc hết sức gay gắt mãnh liệt, sống chết của đám nô tài chẳng qua chỉ là một lựa chọn nhất thời của chủ tử. Hai bà mẹ kia có lẽ không phải là nô tài của tôi, không phải bị tôi dùng sức ép buộc, nhưng thân phận tôi hiện giờ là cách cách của Diệp Hách, là người nhà mẹ đẻ của Mạnh Cổ Tỷ Tỷ, cả một bộ lạc Diệp Hách đại diện phía sau.

Hai bà mẹ rốt cuộc cũng tỉnh ngộ, liền gấp rút hoảng loạn mà chạy cứu.

Tôi càng lạnh giọng hăm dọa, **"Hôm nay ta ở lại đây, nếu các người dám có một chút chậm trễ, ta sẽ khiến các người chết không có chỗ chôn!"**

Từ nhỏ đến lớn, cũng không phải chưa từng nói lời tàn nhẫn hù dọa người khác, nhưng rõ ràng chỉ có lúc này nơi đây đối với đám nô tài trong phòng, lời nói của tôi mới chính thức đủ tác dụng khiến người khác sợ hãi, tôi giương giọng với tất cả a hoàn lớn nhỏ trong phòng, lạnh lùng nói: **"Phúc tấn mẫu tử bình an thì không sao, còn nếu như không, ta sẽ bắt tất cả các người chôn theo cùng!"**

Một bà mẹ run run, bụng một chén nước thuốc đen sì đi lại, ngôn từ dịu dàng khuyên bảo Mạnh Cổ Tỷ Tỷ uống thuốc, tôi tức giận nói: **"Cả người nàng đang như vậy, nghe được các người nói gì hay sao?"** Tôi nâng đầu Mạnh Cổ Tỷ Tỷ lên, véo chặt cằm nàng, bà mẹ thuận thế đổ nước thuốc vào.

"Ngạch.....niết.....Khụ khụ....." Nàng tuy vẫn mê man, nhưng ý thức mơ hồ đã tỉnh.

Hốc mắt bà mẹ ngưng lệ, bắt lực ở đầu giường hướng đến hai người chúng tôi mà đập đầu: **"Cách cách, phúc tấn quá sức mà bất tỉnh, cho dù là Tắt Mẫn Thần giáng lâm thì cũng bắt lực mà thôi! Nô tài.....đám nô tài đã thật sự tận lực rồi! Thật sự là....."**

Tôi cũng hoảng sợ đứng dậy, chuyện sinh đẻ này trong phim đã thấy nhiều rồi, nhưng khi đối mặt với thực tế, dù cho bà mẹ có kinh nghiệm đỡ đẻ đòi hỏi cũng đều phải bắt lực bó tay, huống chi tôi đây chưa từng sinh con?

"Hải.....Hải Chân!" Tôi gọi Hải Chân đi qua thay thế vị trí của tôi, sau đó hoảng loạn mà đi đến Mạnh Cổ Tỷ Tỷ phía trước, thấy bộ dáng thảm đạm của nàng đang mê man nói mớ, tàn nhẫn vùng tay tát xuống mặt nàng hai cái.

Âm thanh lạnh lẽo của cái tát khiến toàn bộ người trong phòng sợ tới mức đông cứng lại, tôi nắm chặt lấy vạt áo của Mạnh Cổ Tỷ Tỷ, kêu gào lớn tiếng bên tai nàng: **"Không muốn con của người cùng chết theo người, thì tỉnh lại liền cho ta!"**

Hai cái tát này vô cùng hiệu quả, lông mi dài của Mạnh Cổ Tỷ Tỷ có hơi rung động, cuối cùng rên rỉ chậm rãi mở mắt.

"Người phải làm ngạch niết! Vì đứa nhỏ, người phải kiên cường một chút! Xin người, xin người vạn lần vạn lần hãy gắng gượng!" Tôi thuận tay dùng tay áo lau đi mồ hôi lạnh trên thái dương của nàng, trong lòng tràn ngập vị chua xót, nữ nhân đáng thương, nàng bắt quả cũng chỉ mới mười bảy tuổi mà thôi, lấy tiêu chuẩn hiện đại mà xem xét thì vẫn còn là một cô gái vị thành niên, nhưng lúc này vì phải thăng chức làm mẹ mà đau đến chết đi sống lại.

Lần đầu tiên, tôi thật sự căm ghét thời cổ đại lạc hậu như thế, nếu.....nếu như có thể sinh mổ thì tốt biết bao! Nếu như có thuốc gây tê thì tốt biết mấy!

"A——" Mạnh Cổ Tỷ Tỷ cắn răng thét chói tai như bị ai xé tim xé phổi*, hai tay gắt gao nắm chặt lấy lụa trắng buộc trên cổ tay.

Nguyên văn là: **Tê tâm liệt phế 撕心裂肺.*

"Dùng sức! Dùng sức!" Đám bà mẹ lớn tiếng la lên.

Lo lắng đang thu lại thành khối trong lòng, tôi còn có thể làm chút gì đó nữa không? Lại có thể làm chút gì đó để giúp nàng không?

"A——A——"

"Dùng sức——Dùng thêm chút sức nữa, đầu đã ra ngoài rồi, tiếp tục——"

Tiếng kêu la của bà mẹ dường như cũng trở nên mạnh mẽ đánh thếp lên. Bỗng tôi cảm thấy dưới chân một mảng thấm ướt, vừa cúi đầu nhìn, đã thấy một vùng máu loãng đỏ tươi theo chiếu trần tới đây, nhìn thấy giống như màu đỏ sẫm đang phóng thích trong đêm đen, đầu óc tôi một trận ù ù khó chịu, liền đầu vàng mắt hoa đứng lên.

Thần trí lại tỉnh táo, nhưng là bị một trận âm thanh khóc lóc giòn tan của trẻ con làm cho tỉnh.

Bà mẹ vô cùng vui sướng, đem đứa bé sơ sinh cả người đỏ rực nhăn nhoe lau chùi đơn giản, nhanh nhẹn bao bọc lại.

"Là a ca hay cách cách?" Mạnh Cổ Tỷ Tỷ tuy rằng yếu ớt, nhưng mắt lại gắng gượng mở to.

"Chúc mừng cách cách, là một vị a ca!" Bà mẹ ôm đứa bé ở đầu giường quỳ gối hành lễ, vẻ mặt tươi cười.

Tôi hiểu kỳ đến gần thì thấy, không giống với những đứa bé sơ sinh trắng nõn mềm mại trên TV, vật nhỏ trong tả lót đang động đậy cái miệng nhỏ nhắn, thoát nhìn vừa đỏ vừa gầy, y như một con khỉ nhỏ, có chút khó coi, tóc đen nhánh ướt sũng dính lại cùng một chỗ trên đầu, hai mắt hí thành một đường khâu, mũi nhỏ gọn, mũi và cánh mũi rải đầy mụn hạt kê*.

****Mụn hạt kê:** hay Malia, xuất hiện gần 50% ở các bé sơ sinh, là những nang chứa chất nhờn hay keratin to bằng đầu kim, màu trắng nhạt trên nền da hay niêm mạc bình thường. Xuất hiện nhiều ở má, mũi, cằm và cũng có thể phát hiện hạt này ở nướu hoặc vòm họng của bé. (nguồn: vinmec.)*

Trâu tốt!

Tôi nhăn mũi, nhưng quay lại đã thấy Mạnh Cổ Tỷ Tỷ khó nén xúc động mà nước nứa ngồi dậy.

"Chúc mừng người....." Tôi nhẹ giọng nói, mũi chưa xót, nước mắt cũng không tự chủ mà theo khóe mắt chảy xuống.

"Đông Ca....." Mạnh Cổ Tỷ Tỷ nắm lấy tay tôi, khàn giọng thở dài, **"May mà có người....."**

"Cô cô, người đừng nói nữa, mau nghỉ ngơi một lát đi."

Hai người chúng tôi đang nói chuyện, đột nhiên ngoài phòng vang lên từng trận hoan hô, từng tiếng hô ồn ào pha lẫn hưng phấn của Nỗ Nhĩ Cáp Xích cực kỳ vang dội: **"Tốt! Đây là bát a ca của ta....."**

Không biết vì sao, lòng tôi đột nhiên chưa xót, diu lấy Mạnh Cổ Tỷ Tỷ mới sinh phía trước đang dần mất đi vui sướng kia.

Trong gian phòng người đến người đi, chỉ chốc lát Hải Chân bước chân lão đảo chạy đến: **"Bối lạc gia.....gia nói rằng muốn xem tiểu a ca."**

Trong phòng sinh không thích hợp để đàn ông và người ngoài tùy ý ra vào, cho nên Nỗ Nhĩ Cáp Xích muốn xem đứa bé tất nhiên là phải ôm đứa bé ra bên ngoài để xem. Mạnh Cổ Tỷ Tỷ về mặt ưu sầu, nắm chặt lấy tay tôi căng thẳng: **"Đông Ca, cô cô xin người một chuyện....."**

Ngoài phòng còn đang náo nhiệt, có lẽ chuyện Diệp Hách Na Lạp phúc tấn kia sinh hạ tiểu a ca đã truyền khắp cả thành Phỉ A Lạp rồi, cho nên nữ quyền và bạn bè thân thiết tới chúc mừng đã muốn đông nghẹt cả công. Tôi rất vui mừng vì có thể không cần gặp lại vị Tát Mãn pháp sư kia, cái mặt nạ quý đó thật sự khiến lòng tôi sợ hãi.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích đang ngay ngắn ở phòng Côn Đại, lúc tôi ôm tiểu a ca đang được quán đến không còn kể hồ đi vào cửa, Nỗ Nhĩ Cáp Xích rõ ràng sùng sốt, ánh mắt chợt lóe lên chút kinh ngạc, sau đó từ trên giường âm thầm rời sải bước tới.

"Sao lại là người?"

Kể từ sau khi biết nam nhân trước mặt này là Thanh Thế Tổ tiếng tăm lẫy lừng của đời sau, tôi liền bắt đầu cố ý vô tình tránh né hắn, cũng may là Nỗ Nhĩ Cáp Xích công vụ bận rộn, ban ngày cơ bản không ở nhà, bởi vì Mạnh Cổ Tỷ Tỷ đang mang thai, nên tôi đến hắn đều ngủ lại ở phòng các phúc tấn khác, rất ít khi đến chỗ Mạnh Cổ tỷ tỷ ở lại. Cũng chính bởi vì vậy mà Côn Đại mới dám ngầm cản trở Mạnh Cổ tỷ tỷ, biết rõ nàng là phụ nữ đang mang thai sắp sinh, vẫn nhiều lần bỏ mặc nàng cũng tiểu phúc tấn khác trong một căn phòng tri trệ không giường sưởi như nhau.

Tôi càng nghĩ càng tức, người Nữ Chân và người Hán không giống nhau, bọn họ là một chồng nhiều thê nhiều thiếp, nam nhân có quyền thế bên cạnh nhất định có nhiều nữ nhân, không bàn đến việc địa vị nữ nhân không cách nào so được với nam nhân, ngay cả giữa thê thiếp với nhau cũng có phân chia địa vị cao thấp rõ ràng. Mạnh Cổ Tỷ Tỷ là cách cách của bộ lạc Hồ Luân Diệp Hách, mặc dù không phải đại phúc tấn cầm quyền quản lý nhà của Nỗ Nhĩ Cáp Xích, suy cho cùng vẫn là phúc tấn của hắn, càng không phải tiểu phúc tấn, làm sao có thể nào từng người lại chậm trễ với một phúc tấn đang mang thai như vậy?

Nghĩ đến đây, tôi không nhịn được mà hung tợn trừng mắt nhìn Côn Đại đang bên cạnh một cái, Côn Đại thoáng sùng sốt, thấy Nỗ Nhĩ Cáp Xích nhìn về phía nàng, liền vội cười hòa giải, dù biết rõ vẫn cố tình hỏi, **"Đây chính là bát a ca của chúng ta sao? Mau ôm tới để ta xem xem!"**

Nàng đưa tay đón lấy, tôi sải bước đi chệch sang bên cạnh, nàng đồng thời lão đảo, không cẩn thận va vào Nỗ Nhĩ Cáp Xích.

"Đông Ca!" Trên đầu có một âm thanh khẽ gọi.

Tôi trơ trẽn ngẩng đầu.

Hắn không nhìn bát a ca trong lòng tôi, nhưng cũng không hề chớp mắt mà nhìn thẳng vào tôi. Ánh mắt kia quá đổi phức tạp, tôi chỉ liếc nhìn hắn một cái không dám cùng hắn đối diện, nán lòng cúi đầu.

"Thật không hề nghĩ rằng.....ừm, lại có thể là nàng.....Đông Ca, ta nên thưởng cho người như thế nào đây?" Hắn vén lên đệm ni và chăn bông đang che kín tả lót, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực của tiểu a ca lộ ra trong tả lót bao bọc, có lẽ do đột ngột tiếp xúc với ánh sáng, ánh mắt vẫn hơi chớp chớp kia liền khép chặt lại thành một đường khâu nhỏ, mí mắt trên dưới mập mập phân tách mờ ra, lộ ra đôi mắt đen láy.

Tôi sùng sốt, đứa trẻ trong lòng ngực bắt đầu ngấn ra, nó thấy được tôi sao?

"Tut tut tut.....ở đây này." Kim lòng không nổi, miệng tôi không ngừng riu rít phát ra âm thanh, ý định chọc cho nó cười.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích nghiêng mình cười to, dọa cho tôi giật mình: **"Thật là một chuyện ngớ ngẩn! Nó cũng đâu phải là tiểu miêu tiểu cầu, sao có thể đùa như vậy?"**

Côn Đại bên cạnh hòa theo cười nói: **"Tiểu a ca vừa mới sinh, vẫn chưa thấy rõ người đâu."**

Tôi bĩu môi từ chối cho ý kiến, tiếp tục chơi đùa với đứa bé, nhìn cái miệng nhỏ nhắn của nó tựa như là cá vàng đang không ngừng di chuyển, nhìn không nổi mà cười khanh khách lên.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích đột nhiên nói: **"Thích nó như vậy, thì đặt cho nó một cái tên như thế nào?"**

"Đặt tên tự sao?" Tôi hoang mang ngẩng đầu.

"Đúng vậy! Người đã giúp nó thai sinh, chọn lấy một cái tên cho nó cũng là đạo lý hiển nhiên."

Tôi không quá rõ thai sinh mà hắn nói có nghĩa là gì, nhưng nói đến đặt tên tự.....nếu như để tôi đặt tên Hán thì tôi biết, nhưng tên của người Nữ Chân, tôi ngay một chút khái niệm cơ bản cũng không có, ngộ nhờ lại sai, chẳng phải sẽ lại là trò cười sao?

"Việc ấy à....." Một tia sáng xẹt qua trong đầu tôi, trong lúc tôi vẫn đang khổ sở không nghĩ ra, tôi buột miệng: **"Hoàng Thái Cực——"**

Nỗ Nhĩ Cáp Xích ngừng một chút, cao giọng cười to: **"Tên rất hay! Cứ gọi là Hoàng Thái Cực đi!"** Hắn ôm ngang thắt lưng tôi, nâng tôi giờ lên cao, tôi liều mạng đè nén tiếng thét chói tai nơi đầu lưỡi, ôm chặt lấy tả lót, sợ không cẩn thận mà quăng ngã đứa bé, Nỗ Nhĩ Cáp Xích lại chỉ hưng phấn cười to, **"Bát a ca—— Ái Tân Giác La Hoàng Thái Cực!"**

Àm! Như có một đạo thiên lôi đánh vào bên tai tôi!

Trời đất quay cuồng!

Trong phút chốc, cả căn phòng ồ ồ chỉ vang vọng lại một cái tên đầy ý nghĩa sâu xa-----Ái Tân Giác La Hoàng Thái Cực!

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Diệp Hách

Tộc Diệp Hách phân thành ba bộ lớn là Kiến Châu, Hải Tây và Dã Nhân, thuộc Nô Nhi Can đô ty.

Kiến Châu lại phân thành hai bộ là Kiến Châu và núi Trường Bạch. Kiến Châu gồm năm bộ là Triết Trần, Hồn Hà, Tô Khắc Tổ Hộ Hà, Đồng Ngạc và Hoàn Nhan. Trường Bạch Sơn gồm ba bộ là Châu Xá Lý, Nột Ân và Áp Lục Giang. Triết Trần ở phía Đông huyện Liễu Hòa, An Đông. Hồn Hà ở phía Tây Bắc huyện Tân Tân, An Đông. Tô Khắc Tổ Hộ Hà ở biên giới huyện Liễu Hà, Đồng Ngạc ở huyện Thông Hóa thuộc phía Bắc lưu vực sông Đồng Gia, Hoàn Nhan ở phía Tây huyện Đôn Hóa, Cát Lâm. Châu Xá Lý ở phía Bắc huyện Lâm Giang, An Đông. Nột Ân ở trong huyện Trường Bạch, An Đông. Áp Lục Giang ở thượng du sông Áp Lục.

Hồ Luân lại phân thành bốn bộ là Cáp Đạt, Diệp Hách, Ô Lạp và Huy Phát. Huy Phát ở trong huyện Huy Nam, An Đông. Cáp Đạt ở phía Tây Bắc huyện Huy Nam, Diệp Hách ở phía Đông huyện Tứ Bình, Cát Lâm. Ô Lạp ở Cát Lâm.

Dã nhân phân thành ba bộ là Ác Tập, Khố Nhĩ Khách và Ngõa Nhĩ Khách. Ác Tập ở Đông Bắc sông Tùng Hoa, Mục Lăng thị, Khách Nhĩ Khách ở huyện Ninh An sông Tùng Hoa và hạ du sông Hắc Long, Ngõa Nhĩ Khách ở phía Bắc huyện Duyên Cát sông Tùng Hoa và thượng du sông Ô Tô Lý.

Ánh mắt dọc theo từng đường cong màu đen qua lại tới lui như con thoi trên tấm da dê được hai ba lần, tôi bắt đầu cảm thấy não căng ra đầu choáng váng-----Thật ra tấm bản đồ khoa trương do Đại Thiện vẽ này rất tinh xảo, một chút cũng nhìn không ra rằng nó tới từ tay của một đứa trẻ chín tuổi, có lẽ không khó nhìn ra sau này hẳn sẽ là một vị tướng tài trời sinh, thông thạo về phương diện hành quân đánh trận.

Vấn đề đang xảy ra trên người tôi, đó là đối với mấy cái khái niệm địa lý kia thì tôi hoàn toàn như một kẻ đần độn.

Từ lúc rời khỏi thành Phí A Lạp, xe ngựa đã lác lác trên đường được bốn năm ngày, xóc đến nỗi móng tôi ngứa ngáy, toàn thân cứng đờ, nhưng vẫn không có chút ý tứ mà dừng lại, rồi cuộc thi điếm đến của chúng tôi ở đâu đây?

Cũng may tiểu nha đầu A Tê Na lại hết sức lanh lợi hiểu chuyện, sợ tôi ngồi xe bức mình, thỉnh thoảng chỉ điếm giang sơn phong cảnh ven đường chọc tôi nói cười. Nhưng nàng lại tuyệt đối không hề biết tôi là chúa sợ lạnh. Khí hậu Liêu Đông vốn đã kém, nay lại gần đến cuối năm, tuyết rơi là tã, nước đóng băng, rét đến toàn thân người khác run cầm cập.

Tiểu là tiểu sinh tôi lớn lên ở vùng sông nước Giang Nam, có bao giờ đã chịu qua cảnh mùa đông rét như cắt* này?

Nguyên văn là: **Băng thiên tuyết địa冰天雪地: trời đất bao phủ băng tuyết. (nguồn: Baidu.)*

"**Phù.....**" Tôi co vào trong chăn dày mềm mại, cảm lạnh suối trong tay, rùng mình.

"**Cách cách, uống chén sữa làm ấm cơ thể nào.**"

Tôi hơi hột mở miệng nếm, cảm thấy một thứ vị là lạ, không thích lắm, vì thế lắc lắc đầu.

Đường đi tịch mịch nhàm chán, tôi chỉ có thể lấy bản đồ ra ôn tập giết thời gian. Nếu không cần thiết, tôi thậm chí ngay cả nói cũng lười mở miệng, dốc sức gìn giữ độ ấm trong cơ thể.

Tiếp tục trở về nghiên cứu hoàn cảnh địa lý.

Kiến Châu lúc này mà nói thì cơ bản đã bị Nỗ Nhĩ Cáp Xích thống nhất, trừ bỏ Dã Nhân Nữ Chân tộc thời cuộc bắt thành ra, trước mắt thì chỉ có Hồ Luân Nữ Chân tứ bộ là có thể lực tương đương với Kiến Châu Nữ Chân, ngoài ra còn Sát Cáp Nhĩ bộ.

Tôi cúi đầu trầm ngâm, Mông Cổ cách xa hơn một chút, nhưng Hồ Luân tứ bộ cũng gần trong gang tấc, nếu sự thật lịch sử không sai, thì Nỗ Nhĩ Cáp Xích nhất định sẽ thống nhất bộ lạc Nữ Chân, thậm chí trong hai mươi năm tới, từng bước kiến quốc xưng Hãn. Tiếp theo Hoàng Thái Cực con trai của hắn sẽ xưng đế, sau đó Đa Nhĩ Cổn sẽ đánh chiếm Bắc Kinh Từ Cẩm Thành, Thuận Trị để cuối cùng sẽ bước lên ngai vàng điện Kim Loan.....

Suyt, tôi lạc đề rồi, những điều này sẽ là chuyện rất lâu rất lâu về sau, trước mắt mà nói, Hoàng Thái Cực hẳn vẫn còn đang trong lòng ngực ngạch niết của mình, hạnh phúc vô ưu mà uống sữa.

Nghĩ đến tiểu Hoàng Thái Cực, tôi không khỏi lộ ra nụ cười vui vẻ.

"Cách cách, gần đây thật hiếm được thấy người cười." A Tề Na mừng rỡ nói, "Kể từ sau khi chia tay a ca của Thục Lạc bối lạc, nô tài vẫn chưa từng thấy người thành tâm cười."

Tôi biết thứ quý nha đầu này chỉ không phải là Hoàng Thái Cực, mà là Chử Anh và Đại Thiện. Hai tiểu tử kia khi biết được đoàn người chúng tôi quyết định tranh thủ trở về Diệp Hách trước năm nay thì liền rầu rĩ không vui. Đại Thiện vẫn ổn, vui mừng chưa từng bày ra mặt, nhưng suy cho cùng không mất đi thân phận và thể diện ứng với một a ca. Ngược lại Chử Anh kia, vừa nghe nói rằng tôi phải đi, gấp đến độ oa oa kêu to, còn suýt nữa chống lại Mạnh Cổ tỷ tỷ. Hẳn thật đúng là y vào thân phận đại a ca của mình, một chút cũng không hề đem phúc tấn của a mã hấn đề vào mắt.

Tôi day day ấn đường, ánh mắt có chút chua chát, thế là dứt khoát ngã vào trên chiếc chăn mềm mà chợp mắt, nhớ lại tình cảnh lúc xuất phát của ngày đó, không khỏi thở dài. Đại Thiện vẫn luôn trầm mặc ngậm ngậm chịu đựng không biểu lộ, Chử Anh lại cười ngơ ngáo đuổi theo ra khỏi Phí A Lạp, liên tục hộ tống cho tới biên giới Kiến Châu, cuối cùng vẫn là tôi nhịn không nổi, ngại hấn vương vùi, mặt hơi nghiêm túc cứng rắn đuổi hấn trở về.

Than ôi, bọn hấn tuy nghịch ngợm, tính tình đều vẫn còn hơi nhạy cảm, nhưng suy cho cùng vẫn là nhóm bằng hữu đầu tiên mà tôi kết giao ở thời đại này.

"Cách cách! Cách cách!" A Tề Na liên tục nhẹ giọng gọi tôi, **"Cách cách ngủ rồi?"**

"Ừ, đang ngủ." Tôi khó chịu trả lời.

A Tề Na đầu tiên là sùng sốt, ngay lập tức liền cười: **"Cách cách người thật biết đùa."** Nàng nghiêng đầu, tỉ mỉ ngó hai mắt của tôi, tôi thấy cổ quái, liền hỏi: **"Làm sao thế?"**

Nàng cười nói: **"Tính tình cách cách đã trở nên thoải mái hơn, trước kia nô tài chưa bao giờ thấy người quá vui đùa với ai đâu."**

"Ồ, vậy à?"

"Đa....." Tôi thấy nàng không muốn lại đây, biết nàng tuân thủ nghiêm ngặt thân phận chủ tớ, cũng không làm khó nàng, thế là chỉ hỏi: **"A mã và ngạch niết của ta là ai? Trong nhà còn huynh đệ tỷ muội gì không? Đúng rồi, ta vẫn chưa biết rõ quan hệ giữa ta và vị Diệp Hách Na Lạp phúc tấn kia, bọn họ cứ nói chung nàng là cô cô ta, nhưng có lần ta nghe khẩu khí của Đông Quả cách cách, hình như lại không phải.....rất cuộc là xảy ra chuyện gì?"**

A Tề Na suy nghĩ một chút, ước chừng thấy tôi hỏi mấy vấn đề này thật sự cổ quái, tôi cũng không dám thúc giục nàng, lại càng không dám đối diện ánh mắt nàng, chỉ đành dờ dẩn nhìn tấm da gấu kia, lòng âm thầm đánh trống ngực-----Nghe nói nha đầu ấy từ lúc năm tuổi liền đi theo bên cạnh Đông Ca cách cách làm thị nữ thiếp thân, tôi hỏi mấy vấn đề này lại rõ ràng như vậy, có thể nào sẽ bị nàng nhìn ra chút manh mối hay không?

"Cách cách....." Nàng yếu ớt thở dài, **"Việc này nô tài nên nói từ đâu mới được đây? Diệp Hách là một đại gia tộc, nhân khẩu hưng thịnh.....nô tài chỉ lấy những điều quan trọng để nói thôi, Mã Pháp Thanh Giai Nỗ bối lạc của cách cách và a mã Dương Cát Nỗ bối lạc của Diệp Hách Na Lạp phúc tấn kia chính xác là anh em ruột thịt....."**

Trong lòng tôi rất nhanh suy tính, bưng tỉnh-----Nói như vậy quan hệ giữa tôi và Mạnh Cổ tỷ tỷ xem như là cô cháu họ?!

"Diệp Hách chúng ta và nơi khác không giống nhau, hai thành trì được xây dựng đặc biệt dọc theo hai bờ Đông Tây của sông Diệp Hách, đương thời Thanh Giai Nỗ bối lạc trông coi Tây thành, Dương Cát Nỗ bối lạc trông coi Đông thành, Đông Tây đầu cuối phối hợp chặt chẽ....." Ôi chao, quả nhiên là đại gia tộc, theo việc này mà tính, thì đường huynh đường đệ đường tỷ đường muội của tôi khẳng định là không thể thiếu rồi.

"Hiện nay thủ lĩnh Tây thành là a mã Bố Trai bối lạc của cách cách, thủ lĩnh Đông thành là Na Lâm Bố Lộc bối lạc. Mạnh Cổ tỷ tỷ phúc tấn đó là em ruột của Na Lâm Bố Lộc bối lạc, nghĩ lại lúc đó cuộc hôn nhân này vẫn là Dương Cát bối lạc gia có mắt tình tường biết nhìn người hùng, nên đích thân quyết định việc này." A Tề Na đã bày ra một bộ dáng vẻ của tiểu nữ nhi đang say mê thắm thiết, xem ra từ xưa đến nay mỹ nhân vẫn là yêu anh hùng, chỉ tiếc là mỹ nhân trên đời này lại hơn phân nửa là không có nhãn lực, không thể nhìn thấu được mặt trái của anh hùng kỳ thực bất quá cũng là một nam nhân, mà nam nhân thì sẽ có thói hư tật xấu của nam nhân, đặc biệt là ở ngay chế độ chưa thể đạt tới chế độ phong kiến của xã hội nô lệ Mãn Châu này, nam nhân lại kiêu ngạo đến rồi tung rồi mù.

Ở nơi đây, nữ nhân thì tính gì? Bất quá là đồ dùng trong nhà đặt ở phòng nam nhân, những con vật nuôi bị giam giữ, đồ tiêu khiển làm ám chấn giường mà thôi!

Tôi lạnh lùng nhìn chăm chú vào nàng, nàng vẫn một bộ dáng thắm thiết mê đắm đó, không khỏi khiến tôi thêm nản lòng thoái chí. Xem ra đồng bào phái nữ nơi đây từng người từng người đều rất thỏa mãn cam chịu số phận. Ngay cả khi là một trong số những người vợ bé nhỏ của gia đình chồng, cũng sẽ được những người khác hâm mộ đến chết!

"A Tề Na!" Tôi rốt cuộc không nhịn được nữa, duỗi ngón tay gõ mạnh một cái vào trán nàng, **"Đừng để bị trúng độc quá nặng!"** Nếu người không thể tự cứu mình, vậy càng không thể cứ vớt được người đó*!

"Oa!" A Tề Na rầu rĩ xoa cái trán đang đỏ lên, vẻ mặt mù tịt, hiển nhiên là không biết chủ tử tôi đây vì cái gì mà đột nhiên đánh nàng. Nàng cũng không dám hỏi nhiều, người cẩn thận xê dịch, thối lui vào trong góc thùng xe.

Tôi thấy nàng ngoan ngoãn**, bộ dạng hèn nhát khiêm nhường thật sự là vừa tức giận vừa buồn cười, nhất thời ghen ghét, cũng không biết nên nói cái

gì với nàng thì mới phải.

**Nguyên văn là: 人若不自救, 那便真的是沒救了! : người không tự cứu mình, liền thật càng không cứu!*

***Nguyên văn là: Duy duy nặc nặc唯唯诺诺: vâng vâng dạ dạ.*

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chuyện cũ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Diệp Hách bộ nằm gần phương Bắc, Đại Minh gọi là cổng Bắc. Trong Hồ Luân Hải Tây tứ bộ, thì Diệp Hách phía Đông gần Huy Phát, phía Nam giáp Cáp Đạt, phía Tây giáp Mông Cổ, phía Tây Nam gần kề Khai Nguyên, phía Bắc thông với Ô Lạp. Tổ tiên Diệp Hách có họ là Thổ Mặc Đặc Thị, sau khi tiêu diệt Hồ Luân Na Lạp bộ, liền đổi họ thành Na Lạp Thị. Có mười lăm bộ thuộc quyền quản lý của Diệp Hách, người dân các bộ này xưa nay nổi tiếng dũng mãnh, thông thạo cưỡi ngựa bắn cung.

Nơi ở của Diệp Hách bộ là ở thành Diệp Hách, thành được phân làm hai là thành Đông và thành Tây.

Tây thành lưng dựa vào núi, mặt hướng sông nước, nó nằm trên sườn núi Bắc Ngạn cách sông Diệp Hách ba trăm thước. Thành được xây dựa vào núi, tường thành dày và rộng, cao và dốc, xây từ hỗn hợp loạn xà ngầu giữa đất và đá mà thành, phân ra thành trong và thành ngoài. Thành ngoài xung quanh trái phải dài năm dặm, toàn bộ đều dựa vào địa thế xung quanh mà xây nên; thành trong được xây trên đỉnh núi bằng phẳng ở phía Đông Nam bên trong thành ngoài, kiến trúc xung quanh bất cứ chỗ nào cũng đều hiện lên hình dạng bất quy tắc, dài trên hai dặm.

Lấy phía Đông của Tây thành xây Đông thành của Diệp Hách, Đông thành nằm gần phía Bắc sông Diệp Hách, phía Nam dựa vào sườn núi, đồi núi mà xây dựng thành, các bức tường thành rộng lớn cao chót vót, thành đá ngoài dùng hàng rào gỗ mà bao vây thành một vòng, gọi là hàng rào thành; thành đá trong thì có thêm thành gỗ, giữa ba thành đều có chiến hào vây quanh và kênh rạch ngăn cách xa nhau, trong chiến hào cũng có xây dựng cầu, có thể trao đổi qua lại, vô cùng tiện lợi.

Bên trong thành gỗ lại xây một tòa Minh lâu hình bát giác khổng lồ, lúc này đây tôi đang ngồi trong một gian phòng của tòa Minh lâu này, cầm tách trà ấm ngẫm người.

A Tể Na đang bận rộn chỉ huy một nhóm hạ nhân, đem một ít quần áo mang theo bên người của tôi lấy ra từng cái, sắp xếp.

Tôi có chút hoang mang, vì sao tôi rõ ràng là con gái của Bố Trai, nhưng lại không quay về Tây thành, trái lại phải ở Đông thành?

"Cái ấy....."

"**Cách cách có gì phân phó sao?**" A Tể Na đứng lúc đi ra, phân phó một tiểu nha đầu ngoài phòng đến hầu hạ tôi. Tôi hơi chớp mắt, thầm nghĩ rằng hỏi người cũng vô ích, ngay cả từ miệng A Tể Na, cũng không chắc có thể hỏi đã xảy ra chuyện gì, mỗi khi quay về chỉ cần vừa bắt đầu hỏi chuyện về a mã tôi, thì lời nói của nàng luôn tránh né, cũng không biết là đang che giấu điều gì.

Tôi phát phát tay nói: "**Không việc gì.**"

Tiểu nha đầu chất phác hành lễ quỳ một cái rồi lui xuống phía sau.

Quan sát thấy căn phòng hiện lên cảm giác xa lạ này, toàn bộ nỗi cô đơn kìm nén trong lòng bấy lâu nay đột nhiên bùng lên. Đến cổ đại lâu như vậy, đây là lần đầu tiên tôi mãnh liệt nhớ về hiện đại đến như thế. Có lẽ.....là bởi vì bị hoán đổi đến một nơi xa lạ.

Ngón tay chậm rãi mon trôn hoa văn phức tạp điêu khắc trên giường, trong lòng tôi nổi lên một trận chua chát, về sau chỉ sợ tôi phải tiếp tục sống ở cái nơi xa lạ này một thời gian dài, bởi vì nơi đây là nhà của tôi ở thời đại này.

Nhà à.....khái niệm nhà là gì?

Một hồi tiếng bước chân dồn dập cắt đứt việc trầm tư nghĩ ngợi của tôi, tôi quay đầu lại, chỉ thấy một nam trung niên đang đứng bên tay vịn cửa, toàn thân mặc áo ngoài màu tím hồng ôm lấy màu đen của chiếc áo choàng* da chồn, đang thở hổn hển như trâu nhìn tôi, trong mắt tràn đầy thần sắc vừa mừng vừa sợ.

**Áo choàng: hay 斗篷: chiếc áo khoác ngoài không tay, thường có mũ, dài xuống mắt cá chân, trên thân áo thường được thêu hoa văn sặc sỡ. Có thể nhìn thấy loại áo này qua các bộ phim cổ trang Trung Quốc, nhất là phim cung đấu, khi mùa đông đến các nhân vật trong phim thường khoác loại áo này. (nguồn: Baidu.) (Ảnh cuối chương.)*

Tôi mới ngán người ra, hần liền sai bước từ ngoài cửa tiến vào, không kịp cởi áo choàng ra, đi nhanh hai bước, ôm vòng lấy tôi: **"Đông Ca của ta, tiểu Đông Ca của ta.....con cuối cùng đã trở về. Nhưng khiến a mã nhớ muốn chết!"**

Tuyết trắng trên áo choàng rơi xuống, vạt áo mang theo một cỗ khí lạnh đến thấu xương, tôi bị hần ôm đến ù ù cạc cạc, theo bản năng lấy tay ngăn giữa người hần. Hần kinh ngạc liếc nhìn tôi một cái, đau lòng nói: **"Vẫn không thể tha thứ cho a mã sao? A mã đã biết sai rồi.....lần này con tùy hứng rời nhà đi Kiến Châu, a mã cũng không ngăn cản con nữa, chỉ nghĩ rằng con vui vẻ là tốt rồi."**

Tuy rằng đã nhận thức được người nam nhân trước mặt này là a mã Bối Tra bối lạc đó của Đông Ca cách cách, nhưng loại tình cảm gia đình đột nhiên đến này vẫn khiến tôi có chút choáng ngợp, tôi chỉ có thể đem ánh mắt ném vào A Tề Na đang ở sau lưng hần.

A Tề Na quả nhiên nhanh trí, thấy tôi hướng nòng cầu viện, vội bước lên phía trước hành lễ nói: **"Hồi bẩm bối lạc gia, cách cách ở Kiến Châu đã sinh con bệnh nặng, sau khi khỏi bệnh liền không còn nhớ được chuyện trước kia."**

Bối Tra sững sốt, đỡ bả vai tôi tinh tế quan sát: **"Chẳng lẽ là thật ư? Cuối tháng ta mới vừa nhận được thư của Nỗ Nhĩ Cáp Xích, nhưng không tin."** Hần sờ soạng trên dưới, đau lòng thương tiếc nói, **"Hiện giờ con vừa mới khỏi bệnh? Trên người còn có chỗ nào khó chịu không? Có cần mệnh đại phu đến xem không?"**

Tôi thấy hần thương con gái mà sốt ruột, trong lòng cũng cảm thấy ấm áp, có phụ thân yêu thương như vậy, Đông Ca hẳn là một cô nàng rất hạnh phúc đi?

"Không cần đâu. A mã....." Tôi cúi đầu gọi hần. Đời này tôi vẫn chưa từng gọi qua tiếng cha, ở hiện đại tôi chỉ là một đứa trẻ trưởng thành trong viện phúc lợi nhi đồng, cha mẹ ruột đã vứt bỏ tôi từ lúc tôi vừa sinh ra. Không nghĩ tới rằng hiện giờ làm Đông Ca, lại có thể vô duyên vô cớ có thêm một a mã, không biết đây có tính là một sự bồi thường của ông trời dành cho tôi không?

"A mã, trừ đi việc con không nhớ được ra, thì hết thấy đều tốt, thân thể so với trước kia rắn chắc hơn rất nhiều, người không cần phải lo lắng." Kêu vài lần, tiếng a mã này đúng là gọi đến càng ngày càng thuận miệng.

Hai mắt Bối Tra lại tỉ mỉ nhìn tôi, cuối cùng cười nói: **"Quả nhiên là đã cao thêm chút, người cũng thấy có tinh thần hơn, lần đi Kiến Châu này có gặp cô cô của con không? Nàng vẫn bình an chứ?"**

"Cô cô nàng mới sinh được một vị tiểu a ca, lấy tên Hoàng Thái Cực!"

"Ô? Có việc vui như vậy sao?" Đuôi chân mày tràn đầy vui mừng, quay đầu lại nói với một người phía sau, **"Mạnh Cổ tỷ tỷ có con, chúng ta không thể không tặng lễ vật, phần mặt mũi của Diệp Hách này đủ bảo vệ cho nàng."**

"Phải." Người nọ mỉm cười đáp lại. Hần ta là một nam trung niên đi theo Bối Tra, mặt dài gầy, râu hình chữ bát*, xương gò má nhô lên cao cao, cho người ta cảm giác không quá nhanh nhẹn, tựa như màu chiếc áo khoác mặc trên người hần, một thứ màu xám tro.

"Đây là ngạch kỳ khác của con."** Bối Tra thấy tôi ngây người, vội giải thích nói, **"Ôi, ổn là được, làm sao....."** Nói một nửa, Na Lâm bối lạc khoát tay vai hần, cười nói: **"Cũng không có việc gì, chỉ cần người ổn là được rồi."**

**Chữ bát 八.*

***Ngạch kỳ khác: chú.*

Hần tuy cười, nhưng tôi cảm thấy nụ cười kia u ám đến quỷ dị.

Tạm thời nói về những vấn đề khác, dễ nhận thấy được Bối Tra và Na Lâm bối lạc kia còn có chuyện quang trọng cần phải nói, thế là vội vội vàng vàng mà đi rồi. Trước khi đi, hần còn quan tâm mà nói với tôi một câu: **"Nếu vẫn chưa muốn trở về, thì vẫn cứ ở nơi này. Khi nào con muốn về, thì nói với a mã một tiếng.....ca ca của con cũng rất nhớ con."**

Lòng tôi tràn đầy vui mừng tiễn hần ra khỏi Minh lâu bát giác, sau đó quay về phòng dự định đi bổ sung lại thật tốt cho giấc ngủ tươi đẹp, bởi vì phải bồi dưỡng lại những ngày chịu khổ trên xe ngựa. Nhưng ai biết rằng vừa đi đến cửa, lại vô ý nghe thấy tiểu nha đầu hầu hạ trà nước đang nói chuyện cùng với A Tề Na, trong âm thanh lộ ra một cỗ vui vẻ nhảy nhót, như vậy không hề giống một chút nào với vẻ chất phác trước mặt tôi.

Điều này thật đúng là kỳ quái, lẽ nào tôi là hồ, ở trước mặt tôi nói giỡn nửa câu, thì tôi sẽ liền ăn nàng ấy hay sao?

"A Tề Na tỷ tỷ, lần này cách cách đi xa, nhưng khi trở về thật giống như bản thân đã thay đổi. Trước kia nàng và đại gia thấy mặt liền cãi cọ khiến người khác đổ mắt tia tai, có khi nhị gia bên cạnh khuyên giải hai câu, nàng ngay cả lời của nhị gia cũng đều có thể cãi lại. Hôm nay việc này thật mới mẻ, huống hồ miệng không hề tranh cãi nửa câu, mà cha con lại còn vừa nói vừa cười....."

"Tinh tình cách cách có chút thay đổi, bất quá, vẫn là vì không nhớ được chuyện trước kia?"

"Thật sự là không nhớ được? Điều không nhớ rõ tất cả sao? Vậy nói cách khác.....chuyện của Ngạt Thương bối lạc nàng ấy cũng....."

"Suyt." A Tề Na đột nhiên che miệng nàng, **"Nhỏ tiếng chút, cách cách trở về mà nghe thấy thì làm sao đây?"**

Tôi kinh sợ, nơi này lẽ nào vẫn còn bí mật lớn mà tôi không biết? Tuy rằng tôi không phải là một người quá nhiều chuyện, nhưng nghe có bí mật, tự nhiên

cũng sẽ thấy hiệu kỳ.

"Muội đã nhìn thấy cách cách tiền gia rồi đi, trong chốc lát làm sao có thể quay lại được? Ban đầu cách cách không thích ở tại phòng này, hầu như mỗi ngày đều chạy ra ngoài dắt ngựa đi rong. Nàng đang ở chỗ này vậy chính là khách, nhị gia không tiện bó buộc nàng, hai phúc tấn lại không dám quản nàng.....tỷ nói lần này cách cách đã hết giận, chúng ta có phải là có thể dọn về Tây thành ở rồi không?"

A Tề Na khẽ cười: "Ta thấy cái móng nhỏ muội đây muốn gấp đại a ca đến sắp điên rồi!" Âm thanh vui đùa trêu chọc từ trong phòng truyền ra, một hồi lâu, A Tề Na mới lại nói: "Muội cũng đừng vội, cách cách đã quên Ngạt Thương bối lạc, tự nhiên cũng sẽ không còn hờn dỗi với đại gia, rồi khỏi chỗ đó là chuyện sớm hay muộn, hôm nay ta một mình phân phó bọn họ trực tiếp đem nhiều đồ đạc về Tây thành rồi! Điều chưa có lấy sang đây....."

"Ôi, chỉ đáng thương thay Ngạt Thương bối lạc, phải chết đi thật có chút không đáng! Cách cách nhà chúng ta tuy nói không phải rất thích y, nhưng cũng chưa hề nói ghét y không lấy y. Năm trước muội vẫn cứ nghĩ rằng cách cách gả đi Cáp Đạt, tỷ tỷ người nhất định sẽ đi theo, những ngày sau này muội không tránh khỏi phải là một kẻ cô đơn tịch mịch.....có ai mà nghĩ rằng đây bất quá là kẻ sách của đại gia và nhị gia lập ra, lấy cách cách làm mồi câu. Ngạt thương bối lạc từ Cáp Đạt tự mình đến đây lấy vợ, trong lòng vẫn còn dạt dào vui sướng, kết quả....."

"Được rồi, đừng nói nữa. Nếu bị gia biết cái lưỡi hai ta đang nhai lại, Nhất định không lột da hai ta thì không được."

A Tề Na dù sao cũng dày dặn kinh nghiệm, nha đầu kia lại hồ đồ không để ý nói: "Sợ gì chứ? Bên ngoài lại không có người. Muội chỉ là đáng tiếc thay Ngạt Thương bối lạc, vì một nữ nhân mà phải uống phí cho đi mạng sống! Thiên vị cách cách chúng ta mà đem y quên mất đi....."

"Lời này ta nghe thật khó chịu, lẽ nào ý của muội chính là trách cách cách không đúng?" A Tề Na dù sao cũng là a hoàn thiếp thân của tôi, vừa nghe lời này thì biết lòng nàng hướng về tôi.

"Muội nào dám chứ....." Tiểu nha đầu khẽ cười, "Cách cách Bô Hỉ Á Mã Lạp của chúng ta, chính là đánh nhau mà sinh ra, liền bị Tát Mãn thần có uy nhất trong tộc tiên đoán, nàng tương lai chính là....."

Thanh âm càng nói càng nhỏ, tôi lặng lẽ vịn vào song cửa sổ hướng vào trong nhìn lên, đã thấy hai nàng hai nàng đi vào buồng trong thay tôi thu thập đệm giường, mặc dù vẫn còn đang nói chuyện với nhau, nhưng bởi vì cách quá xa không thể nghe rõ, tôi lại không thể xông vào phòng để tiếp tục nghe lên, chỉ có thể hậm hực mà từ bỏ.

Có điều là.....chuyện bát quái mà tôi vừa mới nghe ban nãy, thật là có chút khiến người khác không chịu được.

Lại có thể có người, vì "tôi" mà chết!

Thật sự là một chuyện lớn kinh thiên động địa!

□

Áo choàng không tay

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Thảm bại

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chẳng mấy chốc là đêm trừ tịch âm lịch, dựa vào niên hiệu đang trị vì của hoàng đế Minh triều Chu Dực Quân, thì sang năm đúng là năm Vạn Lịch thứ hai mươi mốt, chỉ là bách tính Quan ngoại* rất ít lấy niên hiệu của hoàng đế Minh triều để tính năm, giống với nha đầu A Tề Na này thậm chí còn không rõ hoàng đế Minh triều là ai, bao nhiêu tuổi,.....cho nên thông thường khi nói về việc ghi chép năm, đều lấy Can chi** để mà tính toán.

***Quan ngoại:** khu vực ở phía Đông Bắc Sơn Hải Quan gồm có Liêu Ninh, Cát Lâm và Hắc Long Giang. (nguồn: Baidu.)

****Can chi:** hệ thống đánh số chu kỳ theo năm âm lịch ví dụ như Canh, Tân, Nhâm,.. Can chi đôi khi còn được gọi dài dòng là Thiên Can Địa Chi hay Thập Can Thập Nhị Chi, đây là hệ thống đánh số thành chu kỳ được dùng tại các nước có nền văn hóa Á Đông như: Trung Quốc, Việt Nam, Triều Tiên, Nhật Bản, Đài Loan, Singapore và một số quốc gia khác...(Baidu.)

Năm tới, là năm Quý Tỵ trong miệng mọi người, cũng là năm công nguyên 1593 mà tôi đã bấm đốt ngón tay tính trong bụng.

Khi còn nhỏ vào tết Nguyên Đán tôi đều ở tại viện phúc lợi, mặc dù không có thân nhân gì, nhưng chí ít có nhiều kế hoạch cá nhân nên vẫn không tính là quá cô đơn, về sau thi học Trung cấp chuyên nghiệp, ở ký túc xá trường, nghỉ đông và nghỉ hè liền vội vàng đi làm công mà gắng gượng học phí, ngay cả viện phúc lợi cũng đều có rất ít thời gian rảnh để trở về. Đến sau khi tốt nghiệp thì tham gia vào công việc, vào ngày tết lại vội vàng tăng ca thêm giờ, sau

khi được điều đến cái ngành ấy của Sam, thì thường xuyên đi công tác đến vùng khác để chạy đi phòng vấn, càng bận đến nỗi tối đêm giao thừa cũng không được về nhà, lâu ngày cũng thành thói quen về một cái tết hủi quạnh và bận rộn.

So sánh mà nói, cái tết đầu tiên ở thời cổ đại là cái tết nhân nhĩ nhất và cũng náo nhiệt nhất kể từ lúc tôi chào đời cho đến nay. Không chỉ là bởi vì hương vị năm mới vượt trội gấp nhiều lần thời hiện đại, mà vẫn còn nhờ vào gia tộc Diệp Hách Na Lạp này nhân khẩu thịnh vượng.

Con gái của Bố Trai cũng không phải chỉ có mỗi mình tôi, tôi cũng không thể hy vọng vào nam nhân cổ đại chỉ sinh một đứa con gái. Trên thực tế, ở cái thời đại nhiều vợ nhiều con này, sở dĩ tôi có thể nổi bật giữa đám tỷ muội đông đúc bọn họ, mấu chốt quyết định là ở khuôn mặt không giống người thường này của tôi.

Bố Hi Á Mã Lạp, đáng vẻ cực kỳ xinh đẹp! Đẹp đến nỗi mỗi lần khi soi gương trang điểm, đều nhìn đến đồ dẫn xuất thân, dần dà nha đầu A Tê Na kia cơ hồ nghĩ rằng chủ tử tôi đây bị tự luyện nghiêm trọng.

Một bộ dạng xinh đẹp như thế, cùng với tuổi ngày càng tăng, có thể sẽ càng trở nên quyến rũ động lòng người đây? Trong thuần khiết lộ ra vẻ khiêu khích mê hoặc, đây là những hình dung từ mà tôi nhìn thấy được từ khuôn mặt trong chiếc gương kia.

Tuy rằng bởi vì tuổi còn nhỏ nên đáng người chưa đầy đủ, thế nhưng chỉ dựa vào khuôn mặt này, nàng cũng đã hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu "Đệ nhất mỹ nhân tộc Nữ Chân".

Mà diện mạo của tôi ở hiện đại, bất quá là trên trung bình, không thể nói là khó coi, nhưng tuyệt đối không thuộc loại khuôn mặt của một minh tinh kia, cho nên khi đi trên đường phố tuyệt đối không cần phải lo lắng sẽ sinh ra loại cảm giác siêu khủng bố với tỉ suất quay đầu ngoảnh lại 300%. Nhưng mà.....Đồng Ca không giống! Cực kỳ không giống!

Lúc ấy mới đến thời cổ đại, tôi vẫn còn chưa ý thức được loại cảm thụ khác biệt này, nhưng từ sau khi nghe nói đã từng có một nam nhân lại dễ dàng vì "tôi" mà đền cả tính mạng, tôi mới chính thức chú ý đến mỹ mạo của Đồng Ca có thể mang đến sức ảnh hưởng to lớn cùng đáng sợ đến mức nào, tôi bắt đầu lưu ý đến những ánh mắt truy đuổi mà lúc đầu đã không hề quan sát kỹ càng, giật mình phát hiện phàm là nam nhân, chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt tôi đầu tiên, ánh mắt sẽ lập tức biến dạng.

Dần về sau, những ánh mắt như kinh sợ tán thưởng thậm chí là tham lam dâm loạn, tôi thật sự đều lĩnh hội một lần không sót cái nào.

Làm người bình thường hai mươi ba năm, hôm nay mới thật sự xem là đã quay trở lại nghiệp mỹ nữ. Sau đó tôi bỗng nhiên phát hiện, tôi ghét làm mỹ nữ! Thật sự rất ghét!

Giữa những ánh mắt truy đuổi thường xuyên như vậy, tôi phát hiện rằng tôi đang dần đánh mất đi mình, mất đi tôi của trước kia-----Bộ Du Nhiên bình thường nhưng lại chân thật kia!

Cuối cùng, phồn hoa và náo nhiệt của năm mới đã qua đi, thứ mà tôi sợ đối diện nhất, những lo lắng thâm kín chôn sâu trong lòng tôi một thời gian dài kia đang lặng lẽ trôi lên khỏi mặt nước.

Tháng sáu năm Quý Ty, thủ lĩnh bộ Ô Lạp là Mãn Thái bối lạc vì ngưỡng mộ mỹ danh của tôi, đích thân thay em trai mình là Bố Chiếm Thái đến Diệp Hách để cầu thân. Trùng hợp lúc đó thế lực tại Kiến Châu của Nỗ Nhĩ Cáp Xích ngày càng lớn mạnh, cùng tạo nên mối đe dọa cực lớn đối với Hồ Luân Nữ Chân tứ bộ. Na Lâm Bố Lộc cùng Bố Trai vì hướng sang ngang để lôi kéo Ô Lạp, lập tức liền đáp ứng cửa hôn sự này.

Chờ đến lúc tôi biết được, Mãn Thái đã sớm mang theo thuộc hạ của hắn vui sướng hân hoan mà quay trở lại Ô Lạp, mà tôi chỉ có thể nhìn sững lễ thể chấp chận kín trong sảnh chính, đầu như bị người ta gõ vào một gậy choáng váng.

Vẫn.....tròn không thoát.

Vô luận trong lòng tôi có bao nhiêu không muốn đi nữa, thì với cái thân thể đang sống trong thời đại này, lại không thể thuận theo nửa câu phản bác của một nữ tử yêu đuổi tôi đây. Vô luận Bố Trai có sủng ái tôi bao nhiêu, thì trong mắt hắn ta tôi bất quá sớm hay muộn cũng chỉ là một nữ nhân vợ kẻ khác mà thôi, cùng với con gái của hắn thì cũng không khác nhau là mấy.

Chưa bao giờ ngay lúc này, tôi thấy thống hận cái khuôn mặt mà mình sở hữu như thế, xinh đẹp với tôi mà nói, quả thật chính là một đoàn xiềng xích chết người, chặt chẽ trói buộc tôi, cứng rắn đẩy tôi vào vực sâu vạn trượng.

Tháng chín cùng năm.

Bố Trai bối lạc, Na Lâm bối lạc của Diệp Hách, cùng Mạnh Cách Bố Lộc bối lạc của Cáp Đạt, và em trai của Mãn Thái bối lạc Ô Lạp là Bố Chiếm Thái cùng Bái Âm Đạt Lễ bối lạc của Huy Phát, liên hợp hai bộ là Châu Xá Lý của núi Trường Bạch và Nột Ân lại với nhau, cùng với ba bộ là Khoa Nhĩ Thấm của Mông Cổ, Tích Bá và Quái Lạc Sát, kết thành liên quân chín bộ với Diệp Hách bộ đứng đầu, chia làm ba đường, chậm rãi, nhắm thẳng đến thành Phí A Lạp mà đi.

Trên đường đi, sư đoàn của chín bộ tấn công hai thành Trá Khách và Hắc Tê Cách, đều không thể ra tay, hai đội quân cuối cùng đã nghênh chiến Cổ Lạc Sơn. Quân số của Nỗ Nhĩ Cáp Xích còn lại chưa đến phân nửa, dựa vào trận địa nguy hiểm, lệnh cho thuộc hạ là Ngạch Diệc Đô dẫn trăm quân khiêu chiến. Bố Trai Diệp Hách thúc ngựa nghênh chiến, ngựa va phải cây mà té ngã, bị tướng của Ngạch Diệc Đô là Ngô Đàm giết chết. Ngựa của Minh An bối lạc Khoa Nhĩ Thấm bị vùi lấp trong đầm lầy, liền dúi lấy con ngựa không yên sau đầu hoảng sợ mà vội vã chạy trốn. Sư đoàn chín bộ đại bại, Bố Chiếm Thái của Ô Lạp bị bắt, ngoài ra binh mã bị bắt thì nhiều vô số kể. Nỗ Nhĩ Cáp Xích càng thừa cơ tiêu diệt Nột Ân, Châu Xá Lý, Kiến Châu Nữ Chân và đến lúc này toàn bộ đều hướng về Nỗ Nhĩ Cáp Xích.

Khi tin tức truyền đến Diệp Hách, cả người tôi mờ mịt.

Tuy rằng đã sớm biết rõ Nỗ Nhĩ Cáp Xích của lịch sử dừng mãnh thiện chiến, cả cuộc đời đánh giặc đều bách chiến bách thắng, lực lượng đi đến đâu, nơi đó đánh không lại, thảm bại của chín bộ tôi đã sớm dự liệu trong lòng, thế nhưng khi nghe tin dữ rằng Bố Trai đã bỏ mình, về mặt tình cảm tôi vẫn không tiếp nhận được.

Tuy rằng sống cùng hắn gần nửa năm, tuy rằng hắn đã từng xem tôi như một món lợi lấy hôn nhân để đổi chính trị, nhưng dù sao hắn cũng là a mã tôi, trong đời tôi lần đầu tiên đây chân thành tha thiết kêu lên tiếng phụ thân. Đối diện với cái chết của hắn, tôi dĩ nhiên bị thương đau lòng.

Mấy ngày sau, Na Lâm Bố Lộc may mắn trốn thoát từ trên chiến trường, mang theo thi thể Bố Trai trở về Diệp Hách.

Lúc đó tôi được A Tề Na đỡ đến tiền sảnh, chỉ thấy hai chân như ruột bứt chỉ bị rót nước vào khó mà di chuyển. Chỉ thấy Na Lâm Bố Lộc kia người đầy chất vật đỡ lấy quan tài, nước mắt rơi đầy mặt, mà trường tử của Bố Trai, cũng chính là a ca của tôi Bố Dương Cổ, từ sau tôi rất nhanh nhảy tót lên.

Quan tài vẫn chưa đầy nắp, hắn gần như đồng thời bỏ nhào lên quan tài, từ huyệt hán phát ra một tiếng rên khóc thảm thiết: "**A mã——**"

Tôi cũng cảm động theo, trong lòng âm ỷ đau đớn. Bố Dương Cổ sau khi kêu la một tiếng, một mạch vội vã qua bên đây, nhưng lại từ từ nhắm hai mắt hôn mê bất tỉnh, ót đập mạnh vào đỉnh nhọn của quan tài.

Na Lâm Bố Lộc ôm lấy hắn thất thanh khóc nức nở: "**Bố Dương Cổ à! A mã người chết thảm lắm.....tên Nỗ Nhĩ Cáp Xích đề tiện kia, lại đem thi thể của a mã người chém thành hai đoạn, chỉ đồng ý trả lại một nửa cho chúng ta! Hắn đem nửa thi thể khác của a mã người gánh trên đầu thành xem như một chiến lợi phẩm để khoe khoang.....**"

Sắc mặt Bố Dương Cổ trắng bệch, cắn chặt răng thân mình khẽ run, tôi chưa bao giờ thấy hắn có vẻ mặt đáng sợ như thế, nhưng chỉ cần vừa tưởng tượng đến vẻ mặt đắc ý cùng kiêu ngạo của Nỗ Nhĩ Cáp Xích, cả người tôi liền run rẩy.

Na Lâm Bố Lộc đang khóc rống kia đột nhiên thấy được tôi trong đám người, khi ánh mắt hắn dừng lại trên người tôi, tôi không khỏi phát lạnh, cảm giác một điều chẳng may đang thân nhiên dâng lên từ đáy lòng.

"Nỗ Nhĩ Cáp Xích tuyên bố, nếu muốn một nửa thi thể được trả về, trừ phi....."

Đừng nói, đừng nói.....dưới đáy lòng tôi hò hét, cả người hơi run lên.

"Dâng lên.....Đông Ca....."

Tôi lạnh người, giống như bị người ta túm lấy đầu mà đồ cả chậu nước đá xuống, lạnh thấu xương thấu tủy.

Bố Dương Cổ chậm rãi ngẩng đầu lên, mắt liền nhìn tôi thật sâu, ánh mắt mong đợi mà vui mừng như vậy, hàm ý gì thế? Lẽ nào hắn muốn chiếu theo như lời của Nỗ Nhĩ Cáp Xích, đem tôi....

Không! Tôi lùi lại một bước, ý thức quật cường phản kháng trong cốt tủy tôi tỏa ra, tôi đây không cần bị người khác xem như một thứ đồ chơi mà đưa tôi đưa đi: "**Đừng hòng đem ta đưa cho Nỗ Nhĩ Cáp Xích!**"

Ánh mắt Bố Dương Cổ chợt phát lạnh, vẻ mặt Na Lâm Bố Lộc cũng trách cứ mà nhìn tôi, giống như tôi vừa nói lời đại nghịch bất đạo gì đó.

Tôi nuốt nước bọt, miệng khô khốc, lập tức bày ra một bộ dáng tràn đầy giận dữ, khiển trách nói: "**Hắn là kẻ thù giết cha của ta! Ta làm sao có thể trao thân gả cho một tên ma quỷ hại chết a mã ta? Ta——Diệp Hách Na Lạp Bố Hi Á Mã Lạp, hôm nay tại đây, chỉ tay lên trời mà thề, ngày nào đó nếu ai có thể giết chết Nỗ Nhĩ Cáp Xích báo thù thay a mã ta, ta liền lập tức gả cho hắn, tuyệt không nuốt lời! Nếu có vi phạm lời thề này, liền như thứ này!"** Tôi rút chủy thủ mang theo bên người ra, mạnh mẽ dùng sức chặt xuống một chân của chiếc án ký* trước mặt.

**Án ký: bàn thấp, tựa như bàn cà phê của thời nay, tựa như bàn trác. (Ảnh cuối chương.)*

Người Nữ Chân tin trọng lời thề, bình thường bọn họ nói chuyện tùy ý, nhưng tuyệt đối không tùy tiện thề, một khi hướng lên trời mà thề nguyện, đều đã bị xem thành một loại hứa hẹn và tín ngưỡng không dễ dàng vi phạm. Quả nhiên, phần khí thể hiện ngang lăm liệt tại chỗ này của tôi đã trấn an tất cả những người có mặt ở đây, bao gồm cả Bố Dương Cổ và Na Lâm Bố Lộc kia.

Nhìn thấy một ít thân tộc trong phòng bắt đầu thì thầm nói nhỏ, liên tiếp gật đầu tỏ ý ngợi khen những lời tôi nói, ngón tay tôi nắm chặt lấy cánh tay A Tề Na, khẩn trương đến lòng bàn tay đều dính đầy mồ hôi. Có trời mới biết vừa nãy tôi có bao nhiêu căng thẳng bao nhiêu sợ hãi.

May mà tôi biết rõ Nỗ Nhĩ Cáp Xích sau cùng kết thúc cuộc đời, là bình thường mà chết đi, hắn không bị bất cứ người nào giết chết, cho nên tôi cứ việc thề độc như thế, lại cũng không cần lo lắng thật sự sẽ có một ngày phải đi thực hiện lời hứa. Tại thời điểm này, tôi rút cuộc vẫn là một kẻ thông minh đùa giỡn với những việc đã biết trước sẽ xảy ra.

Lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, tôi biết tạm thời tôi không cần phải lo lắng sẽ lại bị sự thúc ép của anh trai và chú mà gả cho Nỗ Nhĩ Cáp Xích. Thậm chí nhờ vào phúc của trận chiến chín bộ, mà vị hôn phu Bố Chiếm Thái tôi chưa từng gặp mặt kia đã bị bắt, đến nay sống hay chết vẫn còn là một ẩn số, cửa hôn sự này theo một ý nghĩa nào đó mà nói, thì có thể nói dĩ nhiên thất bại. Hiện giờ tôi lại khôi phục sự tự do của bản thân, sẽ không ngu ngốc đến nỗi lại nhảy vào trong hố lửa của hôn nhân chính trị.

"Đông Ca!" Bó Dương Cổ nhảy cảm quay lại nhìn tôi, hiển nhiên cũng bị mấy lời kia của tôi làm cảm động sâu sắc, **"Ta sẽ không còn bức muối gạo cho Nỗ Nhĩ Cáp Xích, thế nhưng.....muội vẫn cần tự mình đi đến Phí A Lạp một chuyến."** Ánh mắt hắn ngân nga sâu xa xem xét tôi, **"Ta mặc kệ muội dùng cách gì, đi cầu xin cô cô giúp, hay là.....tóm lại, muội nhất định phải đem thi thể a mã trở về cho ta!"**

Ảnh

□

Án kỹ

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Hôn lễ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cảnh vật trong thành vẫn chưa có nhiều thay đổi lớn, nhưng mà cảnh trong lòng, cũng đã thế lương hơn rất nhiều so với trước kia.

A Tê Na nhảy một bước xuống xe ngựa trước, màn xe đã vén, khi tôi khom người chuẩn bị nhảy xuống xe, mới đột nhiên phát hiện, đôi tay thon dài trắng nõn giúp tôi vén màn kia không phải thuộc về tay của A Tê Na.

Thứ chiếu vào tầm mắt là đôi mắt trong suốt vẫn luôn ôn nhuận như ngọc, giống hệt trong ký ức tôi, tôi không khỏi nở nụ cười, từ từ cuốn đi những phiền muộn cùng khó chịu trên đường đi.

Mặc dù thời gian chỉ mới một năm, nhưng Đại Thiện lại rõ ràng cao lớn hơn rất nhiều, trong ánh mắt đã có thần khí của một đại nam nhi. Hắn cẩn thận từ trong xe đỡ tay tôi dắt ra, thời điểm tôi đang chuẩn bị giẫm lên chiếc ghế kê đã được đặt tốt ở dưới, thì hắn lại đột nhiên dùng cả hai tay ôm lấy thắt lưng tôi.

"Hoan nghênh về nhà, Đông Ca!" Hô hấp nhiệt liệt của hắn phun sau tai tôi, phun đến tôi ngứa ngáy khó nhịn được mà bật cười lên. Đứa nhỏ này, thật sự là không thay đổi một chút nào. Tôi đột nhiên có một loại cảm động như gặp được người thân, chỉ vì một câu "Hoan nghênh về nhà" này của hắn.

Sau khi xuống xe, tôi để hắn tùy ý nắm tay mình, ngón tay hắn vẫn mang theo cảm giác mát lạnh, tựa như từ trước đến nay chưa bao giờ ấm. Tôi lấy khước mắt trộm ngắm hắn, phát hiện ra hắn tuy rằng chẳng nói câu nào, nhưng đuôi chân mày lại mang theo ý cười ôn nhu.

"Cô cô khỏe chứ?"

"Khỏe."

"Bát a ca khỏe chứ?"

"Khỏe."

"Đông Quả tỷ tỷ khỏe chứ?"

"Khỏe."

"Chữ Anh....."

Hắn đột nhiên dừng lại, khuôn mặt bình tĩnh hướng về phía tôi, tôi không ngẩng đầu nhưng lại có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rực của hắn.

"Đều khỏe." Hắn nhẹ nhàng thở dài.

Tôi chậm rãi ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn hắn. Đã qua thời kỳ vờ giọng, trong âm thanh trầm thấp của hắn nay đã mang theo từ tính dịu dàng, tựa như gió mát ấm áp trong ngày xuân, khiến người khác thoải mái dễ chịu. Tôi nhìn hắn cười: **"Người khỏe chứ?"**

Hắn nháy mắt mấy cái, tay xoa vào lông mày cùng tóc mai của tôi, cuối cùng hắn thở phào nhẹ nhõm, dịu dàng cười nói: **"Nàng có thể trở lại so với cái gì cũng đều tốt hơn."**

Tôi cười ha ha một tiếng, cảm xúc lo lắng của những ngày tôi đã hòa tan hết thấy trong nụ cười của hắn, tôi kéo lấy cánh tay hắn, hi hi cười nói: **"Vây về sau người cần phải theo dõi ta nhiều hơn, ta là một người khô khan lâu dài sẽ thấy nhàm chán, nhàm chán lâu sẽ muốn trở về Diệp Hách....."**

Bắp thịt dưới ống tay áo khẽ căng thẳng, hần chậm rãi nói: **"Ta sẽ không để nàng phải nhàm chán."**

Chuyển đến ở tại phòng của Mạnh Cổ tỷ tỷ, so với nơi trước kia thì lớn hơn nhiều, phía đông cửa vào là một phòng bếp nhỏ, vạn tự kháng trong phòng đã sớm được thông ẩm. Tôi ngồi trên giường, nhìn tiểu Hoàng Thái Cực đang yên giấc trong xe đẩy, Mạnh Cổ tỷ tỷ thấy tôi vẻ mặt mệt mỏi, liền khuyên tôi nằm xuống ngủ lấy sức.

****Vạn tự kháng:** giường chữ vạn hay phòng nhẫn, vùng Đông Bắc có lịch sử sống cùng với lửa ít nhất nghìn năm. Sách cổ nói rằng người Nữ Chân (tổ tiên người Mãn) sống ở đây trong triều đại Liêu và Kim đã lấy gỗ làm giường khâu chuôi thành hình tròn xung quanh phòng, bên dưới đốt lửa, ăn uống bên trên đó. Cái gọi là "phòng nhẫn" ý nói không phải chỉ có một hướng có giường. Những năm kế tiếp, đã phát triển thành "Giường vây quanh" với ba mặt Nam, Bắc, Tây liên kết với nhau, dân gian tục xưng là "Giường chữ vạn" hay "Giường cong". (nguồn: Baidu.) (Anh cuối chương.)*

Nỗ Nhĩ Cáp Xích đến bây giờ chưa hề xuất hiện, Chử Anh và Đông Quả cách cách cũng chẳng thấy bóng dáng, chỉ là trong phòng có hơn hai nha đầu để sai bảo, Mạnh Cổ tỷ tỷ nói là do Nỗ Nhĩ Cổ Xích cố ý chỉ tay phân phó cho tôi, sợ một A Tề Na không đủ chăm sóc tôi.

Đến lúc lên đèn tôi mới tỉnh, thật ra là vì bụng trống rỗng đói quá mà tỉnh. Vốn nghĩ muốn tùy tiện tìm chút điểm tâm lấp bụng rồi tiếp tục nằm xuống ngủ, nhưng A Tề Na nói cho tôi biết, tối hôm nay trong thành mờ hi yển, Mạnh Cổ tỷ tỷ và tiểu Hoàng Thái Cực đã không còn trong phòng, trên bàn để lại một bộ quần áo mới.

Nhìn thấy bộ trường bào đồ thẩm sáng rực kia, chất liệu bề mặt làm từ tơ lụa, cổ áo và cổ tay áo đều dùng kim tuyến thêu hoa văn rồi rậm, sờ lên cảm giác mềm nhẵn như nước. Đầu tiên là tôi cả kinh, trong lòng hồ thẹn khó coi tựa như chặn phải một tảng đá lớn. Tôi chỉ thật sự sợ sẽ có cạm bẫy hiểm nguy gì đó trong buổi hôn lễ này, chăm chú chờ tôi ngu ngốc mà nhảy vào.

Thừa dịp trong lúc A Tề Na giúp tôi chấy đầu, tôi lấy lại bình tĩnh, hỏi nàng: **"Có biết là hi sự của ai không?"**

"Nghe nói là cách cách của Thư Nhĩ Cáp Tề bối lạc, nhưng không biết tân lang là ai." Tôi vừa nghe xong lập tức nhẹ nhàng thở phào, da mặt kéo căng chậm rãi dần ra, nở một nụ cười thật tươi.

"Xem ra ta vẫn thật đúng lúc, đến đây bên có náo nhiệt để xem." Thật sự tôi đối với hôn lễ của người Mãn tràn đầy hiếu kỳ, bình thường là thấy qua trong Thanh cung hí trên Tivi, chỉ cảm thấy náo nhiệt lạ thường.

"Được rồi! Cách cách." Ti mi soi gương, A Tề Na đã xõa bím tóc của tôi ra, chải toàn bộ tóc lên, làm thành một búi tóc sau đầu, trên đỉnh cài một cặp hoa mẫu đơn quần rồi rậm bằng dây ngọc dát vàng, mi tâm tôi không khỏi nhú một cái, **"Ta không nhớ có thứ này trong trang sức."**

"Đây là đồ buổi trưa Thực lạc bối lạc gia thưởng."

"Tâm thưởng!" Từ trong lòng tôi không khỏi sinh ra cảm giác chán ghét, đưa tay lên tháo xuống hai đoá mẫu đơn vàng kia, ném trên đất.

A Tề Na hô nhỏ một tiếng, vội vàng lao thẳng về phía trước nhặt lên, sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.

Tôi không quan tâm thứ đồ trang sức kia có bị ném hư hay không, quay đầu lại nhìn vào chính mình trong gương, búi tóc như mây, má lúm như đào xuân, mai ngài chau lại, toàn thân khí chất cao quý, không khỏi tức giận hướng thẳng đến sau đầu, hai tay không chút do dự tháo ra làm rơi tung búi tóc đã được chải xong.

A Tề Na bị hành động điên cuồng của tôi dọa cho ngốc, chờ tới lúc tóc dài của tôi rơi rớt đầy vai mới bừng tỉnh ngộ ra, kêu lên: **"Cách cách, người làm cái gì vậy?"**

Tôi đứng lên đi đến một bên, nước trong chậu đồng đã từ từ lạnh đi, liền cúi đầu hất nước lên mặt, tẩy sạch lớp trang điểm tuyệt hảo ấy.

"Không cần sửa sang phiền toái như thế, người chỉ cần đem tóc ta buộc thành hai bím đuôi sam là được." Nheo mắt thấy nơi đây còn để một đôi giày đế chấu mới tinh, không khỏi cười lạnh, một cước đá bay chúng, **"Ta cũng không cần mang thứ đồ bỏ đi này, thứ nhất ta mang vào không đi lại được, thứ hai tuổi ta còn nhỏ, không mang đồ của người phụ nữ đã có chồng."**

"Cách cách!" A Tề Na bị tôi dọa không hề nhẹ, **"Vậy đâu thể được? Những thứ này đều là Thực lạc bối lạc cố ý phân phó nô tài làm như vậy....."**

"Người là a hoàn của hần hay là a hoàn của ta? Người nghe theo hần hay nghe theo ta?" Tôi lạnh lùng trừng mắt với nàng.

"Cách cách....."

"Chải đầu!" Tôi oán giận ngồi xuống, **"Làm theo ta nói, có chuyện gì thì chính là ta đây thay người gánh!"**

Người là dao thót, tôi là thịt cá! Chỉ tiếc con cá tôi đây là cá nóc mang theo kịch độc, dù cho đã định trước sẽ bị người ta giết mổ, tôi tuyệt đối sẽ không để người ăn có được kết cục tốt.

Sớm biết được chuyện đi này, chính là cô độc xông vào đầm rồng hang hổ, chẳng qua cũng chính là chữ "liều mạng" mà thôi.

Thành Phí A Lạp được phân thành ba phần là bộ thành, ngoại thành và nội thành, một số thân quyến và thuộc hạ ước chừng khoảng trăm người ở nội

thành tham gia tiệc cưới, tôi vốn định chuẩn đi coi náo nhiệt, nhưng Mạnh Cổ tỷ tỷ sợ tôi lộ diện lại tung tăng quá mức mà mất thể diện, liền lôi kéo tôi cùng với một nhóm nữ quyến chen chúc tại một chỗ mà tán gẫu. Một canh giờ sau, gần như khiến tôi buồn bức sắp chết.

May mắn là sau đó ma ma nữ mẫu bé tiểu Hoàng Thái Cực đến, nói rằng bát a ca ảm ỉ muốn gặp ngách niết, lúc này mới kịp thời gỡ bỏ nỗi khó chịu cùng mệt mỏi của tôi. Tiểu Hoàng Thái Cực hơn một tuổi đúng là lúc bi bô tập nói, khuôn mặt lớn lên trắng trẻo mập mạp, ngũ quan pha lẫn giữa nét cương nghị của Nỗ Nhĩ Cáp Xích cùng nét nhu hòa của Mạnh Cổ tỷ tỷ, thật là một tiểu tử đặc biệt.

Cả đêm tôi phải dựa vào việc đùa giỡn với nó mà giết thời gian, trước đó thấy tôi vẫn có chút sợ lạ, sau khi chơi đùa, rốt cuộc dùng cái tay nhỏ bé nắm lấy bím tóc nhỏ của tôi, sáp cái miệng nhỏ nhắn đỏ đỏ đến hôn tôi, rúc lấy trận cười vang của đám nữ nhân bọn họ.

"Đông Ca cách cách quả nhiên là quốc sắc thiên hương, mị lực câu hồn như vậy ngay cả bát a ca của chúng ta cũng chống cự không được." Nói lời này chính là tiểu phúc tấn Nữ Hồ Lộc Thị của Nỗ Nhĩ Cáp Xích, mặt của nàng dù đang mang vẻ tươi cười, nhưng ý lạnh nhạt trong lời nói thì ngay cả tên gốc cũng nghe ra được.

Trong lòng tôi vốn liền tích động bèn lửa, như con nhím giương gai bất cứ khi nào bất cứ chỗ nào chờ đợi phản kích, lời này của nàng hoàn toàn đánh trúng miệng tôi. Tôi thu lại nụ cười, đang định đá kích lại, Mạnh Cổ tỷ tỷ đột nhiên đi đến trước mặt tôi, viện cớ ôm Hoàng Thái Cực trở về đồng thời đưa tay捏o xuống cổ tay tôi.

Chỉ thấy mi tâm nàng như nhăn lại, trong ánh mắt mờ hồ lộ ra vẻ bất lực cùng thê lương, câu nói vừa mới lên tới cổ họng, nhất thời lại nuốt trở vào, thất vọng rủ vai xuống.

Nữ Hồ Lộc Thị rất đắc ý, Côn Đại ngồi đối diện nàng rõ ràng thấy hết tất cả, nhưng lại không hé răng, chỉ hạ mí mắt xuống, lặng lẽ cắn hạt dưa. Tôi biết đây là các nàng đã nghe được tin, biết Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã tạo áp lực phía Diệp Hách đòi tôi đến, một đám ghen ghét trong lòng tôi tuổi trẻ diện mạo xinh đẹp, trước mặt trượng phu không dám cuồng loạn, đây là một chút cố ý gây khó dễ cho tôi.

Người Nữ Chân và người Hán không giống nhau, hôn nhân của người Hán đều tuân thủ một vợ một chồng, mà hôn nhân của người Nữ Chân lại một chồng nhiều vợ như cái tên của nó. Nếu chỉ luận về địa vị mà nói, bất kể là đại phúc tấn, hay là phúc tấn, thì đều là thê tử, đều hưởng thụ đãi ngộ của chủ tử như nhau. Mà tiểu phúc tấn thì lại cùng loại với cái gọi là thị thiếp của người Hán, địa vị trong nhà chỉ cao hơn một chút so với nô tài bình thường mà thôi.

Nữ Hồ Lộc Thị là tiểu phúc tấn, với thân phận của nàng, lẽ ra dù nàng có mượn mui lá gan cũng không dám cùng tôi tranh cãi. Ánh mắt tôi lướt qua, xoay chuyển một cái trên khuôn mặt thờ ơ của Côn Đại, nhất thời tỉnh ngộ hiểu rõ.

Chỉ dựa vào chút năng lực ấy cũng muốn đá kích tôi?

Tôi không khỏi âm thầm cười lạnh, thật sự là một đám nữ nhân ngu xuẩn nhằm chán đến cực điểm! Lại liếc mắt nhìn Mạnh Cổ tỷ tỷ, tôi chỉ thấy nàng đáng thương, trước trận liên chiến của chín bộ, bởi vì quan hệ tới Diệp Hách, tất phải khiến nàng nhất thời thất sủng trước mặt Nỗ Nhĩ Cáp Xích, cũng may nàng đã sinh hạ một đứa con cho Nỗ Nhĩ Cáp Xích, nếu không cảnh ngộ sẽ càng không dám tưởng tượng.

Hít một hơi thật sâu, tôi từ chỗ ngồi chậm rãi đứng lên, mắt cười yếu ớt: **"Cô cô, trong phòng đầy vị tôi, có lẽ ta nên đi ra ngoài hít thở không khí, để không phải bị hun chết."** Cũng không chờ xem phản ứng của các nàng ra sao, tôi chỉ ba bước rồi hai bước lách ra khỏi phòng, thừa dịp ban đêm vọt đến trốn dưới hành lang gấp khúc.

"Ha, ha, ha!" Hướng lên khoảng trời đêm, tôi lớn giọng cười lạnh ba tiếng, mượn việc này trút hết một bụng phẫn nộ.

Cũng may từ trước đến nay tôi là một người lạc quan, bằng không ở viện phúc lợi nhi đồng gần ấy năm, ngay cả những trở ngại này cũng đều xem là những điều không thể bỏ qua, sớm đã trở thành một người tự kỷ có vấn đề. Hừ, muốn công kích tôi, không có cửa!

"Ha....." Trong đêm mờ hồ có một âm thanh giễu cợt.

Tôi sửng sốt, đây có thể là ai đó cũng giống như tôi trốn trong hành lang gấp khúc? Quay đầu nhìn vào chỗ đèn đuốc sáng trưng, hi phòng bên kia vẫn đang ồn ào huyền ảo tiếng người, cũng sẽ không có người đi đến nơi này.

"Là ai ở đấy?"

"Ha." Lại là một tiếng cười khê thân nhiên. Tôi không hề sợ quỷ, không phải thực tế bản thân tôi cũng là một con quỷ sao? Đang sắp giận tái mặt quát, thì một nhân ảnh từ sau đầu hòm giả sơn kia lao đảo di chuyển đến.

"Ai?" Trời rất tối, tôi không thấy rõ mặt của người nọ, chỉ có thể dựa theo hình dáng cao lớn mà đoán đó là một nam nhân, trong tay còn cầm một bình rượu, tám phần là uống rượu, mới hồ hồ mà xông đến nơi này.

"Người là ai?" Tôi không thấy rõ hán, hán như cũng không thấy rõ tôi, hướng chỉ trong lời nói của hán rõ ràng đã kèm theo bảy phần men say.

Tôi nghĩ lại nghĩ, không muốn nói toạc ra thân phận bản thân, vì thế cố ý trả lời tên mụ mà chỉ người trong nhà mới biết được: **"Ta là Đông Ca."**

"Đông Ca?" Hán nghiêng đầu nghĩ nửa ngày, bỗng nhiên thở ra thật dài, lao đảo một cái ngồi trên chiếc ghế đá màu trắng của hành lang gấp khúc, lại ngửa đầu uống một ngụm rượu.

Tiếng nước bình rượu lắc lư trong đêm nghe đến rõ ràng như vậy: **"Người là a hoàn của phòng nào? Hử?"** Đột nhiên hắn vươn tay đến, trong lúc tôi còn đang chưa kịp tránh né, bất thành lỉnh lút nắm lấy tôi, dùng sức đem tôi kéo vào trong lòng ngực, mạnh mẽ ngồi lên đùi phải của hắn.

Đáng ghét! Toàn thân đầy mùi rượu! Tôi không chút do dự nhấc chân, đập vào cái đầu gối đang hạ xuống của hắn.

"A!" Hắn kêu lên một tiếng đau đớn, cả người chấn động, đầu đến thất lung khom xuống, vò rượu trong tay rơi trên mặt đất vỡ nát. Tôi nhân cơ hội từ trong người hắn nhảy ra, lại không chạy trốn, đứng cách hơn bảy tám thước lạnh lùng theo dõi hắn: **"Muốn mượn rượu làm chuyện điên rồ, tiếc là người tìm lầm người."**

"Người....." Hắn khàn giọng tức giận, khom người chỉ vào tôi.

Tôi lui về sau hai bước, lạnh lùng nói: **"Tốt nhất người không nên lộn xộn, nơi này cách tân phòng không xa, nếu như ta lớn tiếng hét chói tai, khẳng định sẽ dẫn đến một đám người."**

"Người...không phải nô tài?" Hắn trầm giọng hít thở, chậm rãi đứng thẳng dậy, tôi cũng không kiêng dè, không hề sợ hãi nhìn hắn. **"Người là cháu gái của Nỗ Nhĩ Cáp Xích? Nữ nhân? Phúc tấn?"** Hắn đều suy đoán qua từng người, hiển nhiên đã ý thức được tôi không phải một tiểu nha đầu bình thường.

"Đều không phải." Tôi phát phát tay, **"Người trở về đi. Nơi này không phải chỗ người nên ở lại, muốn uống rượu thì đến đại sảnh mà uống!"**

Hắn hờ hững, trong bóng đêm tịch mịch trầm lặng vẫn không hề nhúc nhích, như một con gấu đen đang say giấc ngủ đông.

"Ha, ha ha....." Hắn bỗng nhiên nở nụ cười trầm thấp, càng cười càng lớn, cuối cùng về sau lại giống như phát điên, **"Quả nhiên.....nơi này đích thực không phải chỗ mà ta nên ở lại! Ta vốn không nên ở chỗ này! Ta vốn không nên ở chỗ này! Ta vốn con mẹ nó không nên ở chỗ này!"**

Hắn bất ngờ dùng sức, khí thế kinh người hướng thẳng tới đại sảnh, tôi chỉ kịp hô nhỏ một tiếng, liền bị hắn bịt kín miệng, sau đó một hồi trời đất quay cuồng, tôi phát giác cuối cùng bị hắn áp đảo trên mặt đất, hắn cười lạnh: **"Ngay cả một tiểu nha đầu của Nỗ Nhĩ Cáp Xích cũng dám mở miệng châm chọc ta, hừ hừ, xem ra ta thật sự là anh hùng đến bước đường cùng, chán nản nghèo túng....."**

"Um um....." Tôi liều mạng vận vẹo, hai chân bất lực bị đầu gối hắn gắt gao ép chặt. Đáng ghét thật, với thân thể mới mười một tuổi của tôi mà nói, căn bản không cách nào chống lại sức lực của hắn! Chết tiệt, hắn là một kẻ vũ phu, đừng nói mười một tuổi, ngay cả tôi có lớn thành hai mươi tuổi cũng không thể làm gì hắn dù chỉ một chút.

"Người tốt nhất ngoan ngoãn đừng kêu la, bằng không.....trước khi người kêu ra tiếng, ta có thể dễ như trở bàn tay vặn đứt cổ của người." Nghe ra khẩu khí hắn đã có chút buông lỏng, tôi vội vàng không ngừng gật đầu. Hắn lạnh lùng cười, chậm rãi buông cái tay che miệng tôi ra, ung dung kéo tôi dậy từ trên mặt đất, nhưng tay phải của hắn lại thủy chung kim trên cổ tôi, ngón tay cứng như thiết siết đến cổ tôi sinh đau.

"Tốt, rất nghe lời....." Hắn mơ hồ cười, miệng phả ra đậm đặc mùi rượu, khiến tôi ghê tởm một trận, **"Nói ta biết người rốt cuộc là ai?"**

Tôi làm ra bộ dáng thuận theo, không dám lại nghịch hắn: **"Ta là Đông Ca cách cách....."**

"Cách cách.....thật tốt, là một chủ tử cơ. Người là nữ nhân của Nỗ Nhĩ Cáp Xích hay là nữ nhân của Thur Nhĩ Cáp Tề? Hử, không liên quan, nữ nhân của ai đều không liên quan....." Hắn dùng tay trái nhẹ nhàng phát mái tóc đang lộn xộn hỗn độn của tôi, đột nhiên sùng sốt, đôi mắt ngà ngà mông lung bắn ra một màu kinh diễm. **"Ồ, không nghĩ tới rằng.....trong gia tộc Ái Tân Giác La vậy mà lại có một tuyệt sắc như thế.....Đông Ca! Đông Ca.....sớm biết có người, ta hà cớ bị ép buộc lấy Ngạch Thực Thái? Có điều.....không liên quan, dù sao lấy một người cũng là lấy, hai người, ba người cũng đều như nhau....."**

Lòng tôi cả kinh, nữ nhân của Thur Nhĩ Cáp Tề là Ngạch Thực Thái, chính là tân nương của tối ngày hôm nay.....lẽ nào nói, người này ắt là.....

"Nam nhân thật sự là một loài động vật có lòng tham không đáy!" Tôi khinh thường hừ lạnh, tuy rằng biết rõ giờ phút này mà đắc tội với hắn, sợ rằng sẽ càng dẫn tới bạo lực điên cuồng, nhưng vừa nghĩ đến lời nói lúc nãy của hắn, tôi liền tức giận đến đỉnh đầu, cái gì cũng đành mặc kệ. **"Trong chén vẫn còn chưa nuốt xuống, mà đã nhớ nhung thứ trong nôi! Cẩn thận không nghẹn chết người thì cũng no chết người đấy!"**

Lực trên cổ càng tăng thêm, tôi suýt nữa không thể thở. Quả nhiên là báo ứng kiếp này mà! Đều là họa từ lời nói mà ra.

"Ai? Ai đang ở đó?" Sau hòn giả sơn có một ngọn đèn yếu ớt loáng một cái qua bên đây, tôi mới há miệng, đã bị hắn dùng lực bịt lại. Lúc này hắn đột nhiên chấn kinh một chút, vào lúc bối rối bị mũi khiến tôi sắp chết đi. Tôi dùng sức giãy giụa đá đập lung tung, đến mức hai má lúm đỏ búng, chỉ cảm thấy khí độc trong khoang ngực lúc này chảy ngược trở lại đầu, cả người dần mê mẩn, trước mắt xuất hiện hình ảnh trùng điệp.

"Người nào....."

"Ồ....."

"Buông nàng ra....."

Âm thanh liên tiếp như cách rất gần, lại như rất xa xôi. Phảng phất tựa như đã qua một thế kỷ lâu như vậy, sức nặng đặt ở miệng tôi cũng biến mất, lần đầu tiên tôi có thể được hít thở không khí trong lành sau một khoảng thời gian dài. Lúc này tôi mới ý thức được bản thân đã đi dạo một vòng từ Quý môn

quan, vừa trở lại.

"Đông Ca! Đông Ca! Nàng tỉnh lại! Tỉnh lại!" Có người gọi tên tôi, nhẹ nhàng vuốt xuống hai má tôi.

Hơi mở mắt ra, thứ ánh vào mi mắt lại hé ra khuôn mặt quen thuộc, mắt tỉnh mảy kiếm, anh khí bùng bùng. Tôi nháy mắt vài cái, cuối cùng xác nhận chính là hấn không sai.

"Khụ, đã lâu không gặp." Suy nghĩ thật nhiều để nói, nhưng không nghĩ rằng, lao ra khỏi miệng lại sẽ là một câu như vậy.

Chữ Anh rõ ràng cũng ngẩn ra, nhìn chăm chú vào tôi, một hồi lâu, bỗng chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, đem tôi ôm vào trong lòng ngực: **"Dạ chết ta! Vẫn may là nàng không có việc gì."**

Mũi tôi bị ép trong ngực hấn, cảm giác như sắp bị đè đến phẳng ra, không khỏi rầu rĩ nói: **"Này, sắp không thở được."** Hấn thật sự sợ tôi lại bị nghẹt thở, vội vàng buông tay ra.

Tôi hơi cố cử động tay chân, ngoại trừ trên cổ có chút đau ra, thì tất cả vẫn ổn. Tên vừa rồi thô bạo với tôi đã bị thị vệ trói tay sau lưng, đang đứng ở hành lang gấp khúc bên cạnh trầm mặt không tiếng động, đưa ánh nhìn yếu ớt trong chiếc đèn lồng đến gần, tôi thấy hấn chỉ hơn ba mươi tuổi, mặt dài, mắt xéch, chóp mũi cân đối với miệng, bộ dạng thật có vài phần tuấn khí.

Chữ Anh thấy tôi đánh giá hấn, hừ hừ hai tiếng, lạnh nhạt nói: **"Bố Chiếm Thái nguoi cho rằng nguoi thành con rể của ngạch kỳ khắc ta, ta liền không có cách nào gây khó dễ cho nguoi sao? Ngày hôm nay nguoi bắt nạt Đông Ca, ta thấy ngay cả ngạch kỳ khắc này cũng không bảo vệ được nguoi"** Hấn dừng một chút, phát tay, **"Dẫn hấn đi, lát nữa giao cho a mã xử trí!"**

"Đợi một chút!" Tôi vội vàng kêu to. Thị vệ áp giải dừng chân, tôi loạng choạng đi qua, hỏi hấn: **"Nguoi là Bố Chiếm Thái?"**

Thấy tôi đã tỉnh lại, môi vẫn mím chặt, cúi đầu không nói, lúc này nghe tôi hỏi hấn, mới chậm rãi ngẩng đầu lên, hai mắt sáng ngời nhìn tôi.

"Nguoi là đệ đệ của Mãn Thái bối lạc của Ô Lạp?"

"Là vậy thì sao? Tuy ta là tướng bại trận, nhưng cũng không cần chịu nguoi vũ nhục, đó là một sự vui sướng cho anh hùng hào kiệt!" Trên mặt hấn mang theo chút quật cường cùng cương nghị, khoe miệng rũ xuống, lộ ra một loại khinh miệt.

"Bố Chiếm Thái....." Tôi thì thào đọc tên hấn một lần. Hóa ra diện mạo cũng đáng vẻ hấn là như vậy. Nếu như không có trận chiến của chín bộ Cổ Lạc Sơn, e rằng giờ phút này tôi đã bị ép gả làm vợ hấn? Vừa nghĩ đến câu nói vừa rồi "Lấy một người cũng là lấy, hai người, ba người cũng đều như nhau" mà hấn nói, tôi không khỏi âm thầm thấy may mắn.

May mắn.....may mắn.....

Tay vỗ lên ngực, không khỏi có cảm giác may mắn, hấn thấy tôi nhìn hấn có chút đăm chiêu, vẻ mặt vốn uy vũ bất khuất đầy ngạo khí bắt đầu có chút dao động, đột nhiên hấn vùng ra một chút, la lên: **"Đông Ca cách cách! Xin nàng hãy gả cho ta đi, Bố Chiếm Thái ta thề cả đời đối đãi nàng....."**

"Bốp" Âm thanh động đất giòn vang, hóa ra là Chữ Anh đang cầm roi ngựa trong tay, hung hăng quất một roi lên mặt hấn.

"Mơ tưởng viễn vông!" Chữ Anh hung tợn nói, nơi đáy mắt dao động chút hung ác cùng tàn bạo mà tôi không hề quen. **"Chỉ bằng nguoi, mà cũng muốn có được Đông Ca?"** Nói xong lại vun vút quất hai roi.

**Nguyên văn là: Xuân thu đại mộng 春秋大梦.*

Tôi nhìn không nổi nữa, lao nhanh đến nói: **"Vậy thì thế nào? Hấn vốn là đã có hôn ước với ta....."** Chữ Anh đờ ra. Tôi không để ý đến hấn, nghĩ đến mục đích a mã hấn triệu tôi đến lần này, tôi có ý không để mặt mũi cho Nỗ Nhĩ Cáp Xích, dứt khoát nói thẳng với Bố Chiếm Thái, "Ta mang họ Diệp Hách Na Lạp, tên của ta là Bố Hi Á Mã Lạp."

Biểu tình của Bố Chiếm Thái nhanh chóng dao động, đầu tiên là khiếp sợ, sau đó là vui sướng, cuối cùng tia sáng trong mắt dần ảm đạm đi, bả vai căng thẳng khẽ run. Tôi biết hấn dĩ nhiên đã đoán được tôi là cách cách của Diệp Hách, bây giờ lại xuất hiện ở thành Phí A Lạp, phía sau điều này rốt cuộc là nguyên nhân gì.

Hấn hấn là so với tôi càng hiểu rõ được dự vọng chiếm hữu của một tên nam nhân sẽ vô lý và mãnh liệt nhiều như thế nào! Chính là giống như lời nói và hành động của hấn ban nãy!

Tôi cười lạnh, cả người bị một loại bi ai chưa xốt thân nhiên bao chặt lấy-----Tại một thế giới bất bình đẳng này, với thân phận là một nữ tử nhu nhược không có năng lực phản kháng, lẽ nào đến cuối cùng tôi cũng sẽ không có cách nào được hít thở một cách tự do và vui sướng sao?

□

Vạn tự kháng

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Đổi mặt

"Kéo kẹt——"

Kéo thân người đầy mệt mỏi, tôi rón ra rón rén đẩy cửa phòng ra. Lúc này sắp đến giờ Sứu, dựa vào cách tính của hiện đại, cũng chính là sắp đến rạng sáng một chút, bị giày vò cả đêm, lại bị Chử Anh mạnh mẽ giữ lại phòng hắc, thể xác và tinh thần tôi đã sớm mệt mỏi, vẫn đợi đến khi đại phu đến xem chẩn đoán chính xác rằng không có việc gì, hắc rớt cuộc mới bằng lòng thả tôi trở về nghỉ ngơi.

Tiểu tử này, bướng bỉnh cộng thêm tính tình bá đạo, thật là một chút cũng đều không cải thiện.

Nhẹ nhàng đóng cửa lại, A Tề Na hẳn là đã ngủ rồi, tôi sợ đánh thức nàng, cho nên lúc đi qua gian ngoài đã đặc biệt bước nhanh hơn. Nhưng ai biết được ngay lúc tôi tiến gần đến gian giữa, bởi vì chân yếu ớt vô lực, rốt cuộc không cẩn thận vấp vào bậc cửa, tôi gần như ngã bò vào trong.

Trên vạt tự kháng bày ra chiếc giường gỗ duy nhất kia có một thân ảnh trở mình ngồi dậy, tôi nằm bò trên đất chịu đựng đau đớn, trong lòng đánh lộn bộp một cái, A Tề Na làm sao lại không ngủ trên giường ấm, mà đến ngủ thẳng trên giường tôi?

"**Nàng đã trở lại?**" Đang nghĩ hoặc, thì một âm thanh vang lên, trong ngữ khí lười nhát lộ ra mỉa mai, nhưng lại là lòng chính là âm thanh của nam nhân, tôi sợ tới mức cơ thể mới ngồi dậy từ trên mặt đất liền ngã bịch trở lại.

"**Xi.**" Người nọ khẽ cười, đứng dậy đi đến bên cạnh bàn đá lửa, thấp sáng đèn dầu. "**Ta chờ nàng đã lâu, làm sao muộn như vậy?**"

Ánh đèn tối tăm u ám nhấp nháy chiếu lên khuôn mặt hắc, tôi hít một hơi khí lạnh, tim treo lơ lửng trên không mạnh mẽ rớt xuống-----Nỗ Nhĩ Cáp Xích!

"**Làm sao vậy? Nhìn dáng vẻ của nàng tựa như đang gặp phải quỷ. Ta đáng sợ như thế sao?**" Hắc đứng trước mặt tôi, từ trên cao khinh thường nhìn xuống, sắc đèn màu vô quyết phản chiếu trong đồng tử hắc, vào lúc này hắc tựa như một lang sói đói khát khó nhịn.

Tôi xoay người ngồi dậy, tiếp đó đóng cửa lão đảo chống đỡ bên mép giường đứng thẳng người lên, đồng thời nỗ lực cân bằng lại hai chân bản thân sớm đã nhũn ra, cổ hết mức không để nó run rẩy.

"**Cô phụ* làm sao lại đến đây?**" Tôi cố trấn định, lưng dựa vào sát tường, hít sâu.

**Cô phụ: dượng.*

"**Cô phụ?**" Nỗ Nhĩ Cáp Xích vừa giận vừa cười trừng mắt nhìn tôi, "**Ai cho nàng gọi như vậy?**"

"**Không đúng chỗ nào sao? Ngài không phải chính là cô phụ của ta.....**" Tôi giả vờ mỉm cười rục rờ, nhưng đột nhiên bị hắc nắm chặt cằm. Đau quá! Dường như hắc thật sự có ý định nắm đứt xương cằm tôi, xuống tay chẳng chừa lại một chút mạng sống.

"**Cô phụ? Hừ!**" Hắc lại gần tôi, ánh mắt như muốn ăn thịt người khác, "**Người Nữ Chân chúng ta không giống với người Hán, sẽ không đi chú trọng những cái cấp bậc lễ nghĩa và bồi phận vô dụng này. Cho nên, Đông Ca, nếu nàng muốn dùng kiểu xưng hô đến áp chế ta, căn bản là làm sai cách rồi.....**"

Tôi đau đến nghiêng răng chịu đựng. Tôi đương nhiên biết những câu mà hắc nói là có lý, thông hôn giữa những người Nữ Chân trong quan niệm đạo đức của người hiện đại, căn bản là thuộc loại loạn luân, thỉnh thoảng những cái vai vế rối rắm này có phần khiến tôi chỉ biết trở mặt ghen hờn-----Trong khái niệm của một nam nhân nơi đây, cô cháu cùng gả cho một người, xưa nay chẳng qua là một chuyện hết sức bình thường. Phải biết rằng đại phúc tấn Cồn Đại của hắc hiện giờ vốn là thể tử của đường huynh hắc, hơn nữa đã từng sinh một đứa con-----Sau khi trượng phu của Cồn Đại qua đời mới tái giá với Nỗ Nhĩ Cáp Xích.

"**Um.....**" Tôi đau đến hít thở, nước mắt trong hốc mắt không ngừng đảo quanh, nhưng vẫn cứ nghiêng răng gắng gượng.

So đo với kẻ bướng bỉnh đúng không? Được! Vậy cứ tiếp tục mà xem, trừ phi người giết ta, bằng không.....ta tuyệt đối không thỏa hiệp nhận thua. Đơn giản là tôi đã rõ hơn hết, đêm nay nếu trước mặt hắc tôi lộ ra lo lắng cùng ngạo khí, tôi sẽ thua chẳng còn gì cả!

Sau khi giằng co ba phút, tay Nỗ Nhĩ Cáp Xích rốt cuộc cũng thoáng thả lỏng, ngón tay men theo cằm tôi đi xuống, lướt qua cổ tôi. Loại cảm giác quái dị do da thịt chạm nhau mà sinh ra này, khiến da mặt của tôi nổi lên một tầng da gà, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cổ tôi hết lần này đến lần khác, khiến tôi dâng lên một cảm giác ghê tởm mãnh liệt.

Đang định mở miệng châm chọc, hắc đột nhiên trầm giọng bên tai tôi hỏi: "**Hôm nay tình cờ gặp Bồ Chiếm Thái?**"

Tôi ngẩn ra. Hắc biết! Hắc lại có thể biết?! Tôi vốn nghĩ rằng hắc vẫn chưa biết.....nói như vậy, là hắc sau khi đã nghe nói chuyện này mới đến tìm tôi? Vậy thì, Bồ Chiếm Thái.....bây giờ như thế nào? Sẽ bị xử phạt nghiêm khắc ác nghiệt ra sao?

"**Ưm.....**" Cánh môi ẩm ướt ngừng trệ vào lúc tôi đang ngờ ngác giương mắt lại bao phủ trên cổ tôi, răng nanh sắc nhọn đâm sâu vào da thịt.

Hắn đang làm cái gì thế? Lẽ nào muốn hút máu của tôi? Tôi không hề biết nam nhân còn có phương thức thân mật quái gở này! Vết ứ đọng do Bô Chiếm Thái vừa rồi bóp chặt gây ra đang bị hắn trần trọc mút vào, gặm cắn đau đến tôi chỉ muốn thét chói tai.

"**Chuyên tâm chút.....ta không thích có người thất thần vào lúc ta đang nói chuyện.....**" Hắn trầm giọng, một tay ghì chặt sau thắt lưng tôi, một tay kéo xuống cổ áo tôi, cánh môi trượt xuống, dừng tại xương quai xanh của tôi.

"**Khụ.....**" Cơ thể tôi mãnh liệt run rẩy.

"**Đợi nàng suốt cả một năm, rốt cuộc đợi được đến lúc nàng tròn mười một tuổi.**" Hắn kim nén, hô hấp càng lúc càng nặng nề, thấp giọng thờ dài, "**Không phải sợ, nàng sớm muộn gì đều sẽ là người của ta.....cái này chẳng qua chỉ mới bắt đầu mà thôi. Tiểu nha đầu thuần khiết.....**" Hắn khẽ cười xoa nhẹ mặt tôi, "**Ta đến đây nàng làm thế nào để lấy lòng nam nhân.**"

Thật là một ông chú biến thái dung tục đến buồn nôn! Dưới đáy lòng tôi chửi mắng một câu.

Sớm đã biết trốn không khỏi kiếp này, chính là biết ngay lúc Bô Dương Cổ muốn tôi đến thành Phí A Lạp, câu mà hắn nói với tôi đến bây giờ vẫn vòn quanh rờ ràng bên tai tôi-----"**Ta mặc kệ muội dùng cách gì, đi cầu xin cô cô giúp, hay là.....**"

"Hay là" này, chính là chỉ đến phương pháp hiện tại này áy chứ? Chẳng qua Bô Dương Cổ kín đáo không nói thẳng ra thôi.

Tôi cũng không sợ sắp phải đối mặt với chuyện gì, chỉ là đau lòng cho thân thể trẻ thơ của Đông Ca-----Thân thể này chẳng qua mới mười tuổi, chết đi tuổi mụ bắt quá cũng mười hai mười ba tuổi, vẫn còn chưa tốt nghiệp tiểu học ở thời hiện đại, lại phải bị ép đi chịu đựng những thứ bạo lực vô nhân đạo. Nỗ Nhĩ Cáp Xích đối với thân thể non nớt này sinh ra một ý nghĩ không an phận, khiến lòng tôi như ăn phải một con ruồi bọ ghê tởm, e rằng có khả năng là hắn không thèm để ý đến tuổi của Đông Ca, yên tâm thoải mái mà hưởng thụ ở thời đại của hắn mà nói là loại vui vẻ tầm thường nhất, tôi thì lại không có khả năng!

"**Tránh ra!"** Cuối cùng, khi Nỗ Nhĩ Cáp Xích động thủ xé rách vạt áo trước ngực tôi, tôi lớn tiếng hét gầm lên, "**Ghê tởm chết đi được!"** Tôi nổi điên lấy tay gạt hắn ra, dùng chân đá hắn, hoàn toàn giống như một tên lưu manh vô lại bất kể hình tượng. Nỗ Nhĩ Cáp Xích không hề nghĩ tới tôi lại đột nhiên phản kháng hắn kịch liệt như thế, đưa tay muốn bắt lấy hai tay đang múa may của tôi, lại bị tôi hung hãn một hơi cắn trên cổ tay.

"**Đáng chết!"** Hắn nổi giận gầm lên một tiếng.

Tôi cắn chết không nhả, cắn đến hàm răng môi như, nước mắt đều muốn tuôn trào ra. Nhưng một tiểu cô nương mới mười một tuổi, vô luận thế nào cũng không thể cùng với một tráng niên con nhà võ hơn ba mươi tuổi mà so đo khí lực, giống như tôi không có cách nào chống lại Bô Chiếm Thái, thì tôi lại càng không có cách nào đấu sức với Nỗ Nhĩ Cáp Xích.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích chỉ dùng sức vung tay như thế, tôi liền từ trên không bay ra ngoài, cột sống va thật mạnh vào góc bàn, phát ra âm thanh to lớn, bàn bị va chạm mà dịch chuyển, tôi lăn một vòng, lại từ trên bàn lăn té xuống mặt đất.

Đau, đã không cách nào hình dung được!

Sau khi thân thể đau đến đỉnh điểm, như không thể cảm nhận nổi loại đau đớn này! Tôi muốn khóc, thế nhưng lại không khóc được, chỉ có thể cuộn tròn thân thể, tay chống lấy cột sống sau lưng, nghiêm mặt vận vẹo, hì hì cười.

Thật ra tôi rất muốn khóc muốn lớn tiếng kêu lên đau đớn, chỉ là âm thanh sau cùng theo miệng đi ra, lại biến thành tiếng cười so với tiếng khóc còn khó nghe hơn.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích rõ ràng đã bị bộ dáng quý dị của tôi dọa sợ, sau khi hắn sững sốt ba giây, bỗng nhiên bước dài một cái vội vã lao đến, khom lưng ôm lấy tôi.

"**Ha ha.....ha.....**" Tôi đau đến bấp thịt co giật, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, tôi ngẩng đầu quật cường không để cho nó rơi xuống.

"**Người đâu——Người đâu——**" Hắn ôm lấy tôi rất nhanh lao ra khỏi phòng, một cước đá văng cửa lớn đang khép hờ, hướng ngoài sân nghiêm giọng gào thét, "**Truyền đại phu cho ta! Mau truyền——**"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Thăm bệnh

Lần bị thương này, tôi hôn mê chừng ba ngày, trong lúc thiêm thiếp tôi dường như vẫn luôn nghe thấy tiếng khóc của Mạnh Cổ tỷ tỷ quanh quẩn bên tai.

Sau khi tỉnh lại tôi mới biết thất lạng do va chạm mà bị thương, khoảng thời gian dài từ đây về sau chỉ có thể nằm sấp trên gối để dưỡng thương. Vì sợ tiểu Hoàng Thái Cực khốc lóc đùa giỡn làm ảnh hưởng đến tôi đang nghỉ ngơi, nên tôi được chuyển ra khỏi phòng Mạnh Cổ tỷ tỷ, đến ở tại một gian phòng nhỏ ở phía Đông đường thượng. Mạnh Cổ tỷ tỷ lo lắng tôi thường xuyên nằm sấp, ngực bị đè ép quá lâu dẫn đến tổn thương, bèn bảo một nô tỳ già chỉ đến hầu hạ tôi xoay người, ngoài ra còn cử thêm a hoàn thiếp thân Hải Chân của nàng hằng ngày đến hầu hạ tôi ăn uống.

Tôi cảm thấy kỳ quặc, đôi lúc bên ngoài không có người, liền hỏi Hải Chân, A Tề Na đi đâu rồi? Vốn là nàng ấp a ấp úng không chịu nói, về sau tôi liên tục đoán mò dần dần, cuối cùng lảng máng biết được, sau khi xảy ra chuyện Côn Đại đã trách cứ A Tề Na hầu hạ không chu đáo, liền phạt đánh nàng hai mươi roi, sau đó giam vào vựa củi.

Tôi âm thầm than thở, tuy rằng trước mặt mọi người đứng là đánh A Tề Na, nhưng thật ra là cũng cho tôi một đoàn uy quyền-----Đây là vì nàng oán hận A Tề Na tới hôm đó bị Nỗ Nhĩ Cáp Xích sai khiến, mới để hấn ta có cơ hội lợi dụng. Thật ra việc này sao có thể trách A Tề Na? Nàng là một tiểu nha đầu, sao có thể có năng lực gì để đối đầu với Nỗ Nhĩ Cáp Xích? Dù là bản thân Côn Đại, nhưng tại cái nơi mà thể chế đề cao nam giới này, thì dù chỉ một chút cũng không dám cãi lời trượng phu của mình.

Kể từ sau đêm đó tôi không gặp lại Nỗ Nhĩ Cáp Xích, ngược lại Chử Anh, cách một ngày sau khi tôi tỉnh táo có đến thăm tôi một lần, nhưng lại chỉ đứng ở cửa ngáy người nhìn tôi. Đôi mắt đầy tơ máu, cứng đờ nhìn chằm chằm tôi, sâu trong con ngươi dẹt nên loại ánh mắt cực kỳ phức tạp, đời này tôi chưa từng thấy qua loại ánh mắt âm trầm đáng sợ như thế, cũng khó hiểu như thế.

Hắn cứ đứng ngay cửa suốt buổi chiều, chẳng nói câu nào, từ đầu đến cuối cũng không hề bước qua bậc cửa. Sau đó, tôi thật sự nhìn không nổi, phải Hải Chân đi mời hấn, nhưng hấn đã quay đầu mà đi rồi.

Sáng hôm sau, hấn đã theo Nỗ Nhĩ Cáp Xích rời khỏi Minh quốc, đến thiên triều tiến cống phẩm vật.

Đại Thiện là người cuối cùng đến thăm tôi.

Thời điểm hấn đến đã là cuối ngày, Hải Chân đang định lo liệu sắp xếp để tôi nghỉ ngơi, hấn lại tiêu sái đi vào không tiếng động.

Tôi thấy trên người hấn chỉ mặc một chiếc áo ngắn bằng da màu than chì, có vài bông tuyết lưu lại trên vai, nhưng lại không khoác áo choàng, sắc mặt lạnh cóng khiến da trở nên trắng như tuyết, không khỏi có chút đau lòng, khiến trách nói: **"Bên ngoài tuyết rơi rồi? Sao lại không mặc nhiều một chút, người không quan tâm việc này, chẳng lẽ những người đi theo người cũng đều vô tâm hết sao?"**

"Có đỡ hơn chút nào chưa?" Hấn không trả lời câu hỏi của tôi, chỉ chọn lấy một chiếc ghế con ở rất xa mà ngồi, lẳng lặng nhìn tôi. Trong phòng tuy rằng đang đốt lửa, nhưng sắc mặt hấn trước sau lộ ra vẻ tái nhợt, không chút huyết sắc.

"Người làm sao vậy?" Thật không quen khi dáng vẻ hấn xa lạ như vậy, trước kia lúc không có người hấn cũng không khách sáo như thế. Tôi vỗ vỗ vào bên cạnh, bắt chuyện hấn, **"Qua bên này ngồi đi, trên giường ấm....."**

Hấn yếu ớt nhìn tôi, khoe miệng hơi giật giật. Tôi không nói lời nào, bướng bỉnh nhìn thẳng hấn, không e dè, cũng không trốn tránh. Bà vai hấn khẽ lay động, cuối cùng chăm chú nhìn tôi một chút rồi đứng lên đi đến phía tôi.

"Tiểu tử thôi!" Tôi tức giận đập ngực hấn, **"Biết rõ ta không thể nhúc nhích, lẽ nào còn muốn ta phải xuống dưới mồi người, thì người mới bằng lòng qua đây?"**

"Lạnh không?" Hấn nhẹ giọng hỏi tôi.

"Lời này ta nên hỏi người mới đúng."

Hấn nở ra một nụ cười nhàn nhạt: **"Còn đau không?"**

Tôi mỉm cười lắc đầu. Đột nhiên đồng tử hấn co lại, kèm theo chút xót thương bình tĩnh nhìn tôi. Xuôi theo ánh mắt hấn, tôi cúi đầu, thấy được vết tích màu xanh ứ đọng phía dưới cổ áo đang mở rộng của bản thân-----Đó là.....dấu hôn do Nỗ Nhĩ Cáp Xích gây nên.

Tôi biết hấn có lẽ đã hiểu lầm gì đó, vội xấu hổ kéo cổ áo lên, che khuất dấu vết động lại, nhưng lại bị bàn tay lạnh như băng còn thêm cả run rẩy ngăn lại.

"Ồi." Ngón tay hấn lạnh lẽo tựa tuyết, da thịt ấm áp bị đầu ngón tay hấn chạm bỗng trở nên tê rần. Tôi thấy hấn kích động rút tay về, miệng liền vội cười, **"Không đau! Không đau! Thật sự không đau chút nào cả....."**

"Đồng Ca....." Hấn bị thương gọi tên tôi, trong mắt đầy đặc vẻ tuyệt vọng.

Tôi giật mình, nhưng lại buột miệng thốt lên: **"Không phải đâu.....không phải như là người nghĩ đâu!"** Tôi cũng không biết làm thế nào, chứng kiến vẻ mặt bất lực bị thương của hấn, như đang chỉ trích tôi, không khỏi kích động liền đứng lên, **"Ta....."**

Hấn lẳng lặng nhìn tôi, tựa hồ như đang khích lệ tôi tiếp tục nói.

Tôi nuốt nước bọt, dựng thẳng hai ngón tay ra về phía trước cười nói: **"Ta cam đoan, ta tuyệt đối sẽ không làm mẹ kế mà chiếm lấy lợi ích của người."**

Hắn tròn mắt nhìn tôi, con ngươi đen kịt.

Ở hắn chỉ có sự im lặng mà chống cự lại tôi, rốt cuộc tôi cũng từ bỏ ý nghĩ đùa giỡn hắn, nghiêm trang nói: **"Người yên tâm, đều không hề xảy ra chuyện gì. Nếu thật sự lời ta nói xảy ra, thì ta sẽ không thể thắm mà nằm ở đây."**

Hắn trầm mặc, rất lâu sau lên tiếng gọi: **"Đồng Ca....."** Lại liền không có âm thanh, chỉ nhẹ nhàng, cẩn thận lấy tay giúp tôi xoa nắn thịt trên lưng.

Tay hắn xoa nắn vừa phải, xoa dịu cơ thịt tôi bớt căng chặt do nằm trên giường một thời gian dài, vừa lại không làm đau vết thương cũ của tôi, tôi thoải mái đến mí mắt nhắm lại.

Giữa lúc mông lung mơ hồ, lại nghe thấy âm thanh của Hải Chân bên tai nhẹ giọng hỏi: **"Cách cách có muốn dùng chút tổ yến không, đây là do nhị a ca trước khi đi dặn dò nô tài nấu....."**

Tôi mở mắt, nhìn khắp nơi xem xét: **"Đại Thiện đi rồi sao?"**

"Phải. Đã đi được một lúc lâu."

Tôi quay đầu nhìn về phía cửa sổ, sắc trời đã đen kịt, hóa ra là tôi đã ngủ rất lâu. Ngáp một cái, tôi giật gao khởi động cơ thể, cháo tổ yến ở Liêu Đông khô cứng cay đắng này chính là thứ quý giá hiếm gặp, ấy mà hiện tại, sau khi bị thương tôi đã có phúc cảm tổ yến chưng gao kê tha hồ ăn.

Hải Chân bưng chén cháo một bên cho tôi ăn, một bên cười nói: **"Nhị a ca đối với cách cách thật là quan tâm, từ lúc người bị thương đến bây giờ, cậu ấy mỗi đêm đều canh lúc mà qua đây thăm bệnh....."**

"Người nói cái gì? Đại Thiện mỗi đêm đều đến sao?" Tôi kinh ngạc đến ngây người, **"Làm sao ta chưa từng thấy hắn?"**

"Lúc đó thân thể cách cách vẫn chưa được tốt cùng linh hoạt như thế này, trời chưa tối thì liền sớm ngủ đi. Nhị a ca mỗi lần đến đều đứng ngoài cửa sổ, chờ đến khi cách cách ngủ rồi thì mới vào phòng. Viên thuốc dưỡng khí bổ thân mà lúc trước cách cách uống kia, một khi đã ngủ thì hiển nhiên liền không biết gì cả. Nô tài đúng là trộm nhìn thấy rõ ràng, nhị a ca mỗi khi quay về đều xoa bóp giúp cách cách, thỉnh thoảng còn tự mình đọc thoại, chờ mãi đến cuối giờ Tuất* mới trở về."

**Giờ Tuất: từ 7 giờ tối đến 9 giờ tối.*

Thường thức tường tận từng câu của Hải Chân, nghĩ đến hắn mỗi đêm cô độc đứng trông coi ngoài cửa sổ, nghĩ đến hắn thì thầm lẩm bẩm với tôi đang mê man, nghĩ đến hắn cẩn thận chăm sóc mà thay tôi xoa bóp, nghĩ đến khuôn mặt ôn nhu mà lại tái nhợt kia.....tôi không khỏi ngày ngốc.

Cuối tháng chạp.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích dẫn bộ trở về Phí A Lạp.

Trong đêm Trừ tịch, cùng những người khác ăn bữa cơm tất niên, tôi bồi Mạnh Cổ tỷ tỷ về phòng đón giao thừa, hai người nhàn rãi hàn huyên chút ít về Diệp Hách, về những điều thú vị của tiểu Hoàng Thái Cực.

Từ sau khi chuyển đến ở tại ngôi nhà nhỏ, vì sợ gặp phải Nỗ Nhĩ Cáp Xích đến phòng Mạnh Cổ tỷ tỷ để thăm mẹ con bọn họ, tôi liền cố ý dời lại không đề cập nhiều. Nhưng hôm đó tán gẫu quá hưng phấn mà quên mất thời gian, Mạnh Cổ tỷ tỷ thấy tôi mệt mỏi đến mí mắt không cựa ra được, liền mở miệng giữ tôi lại ngủ qua đêm. Nghĩ đến tối nay là một ngày đặc biệt, Nỗ Nhĩ Cáp Xích theo thói quen thường lệ đều ở phòng đại phúc tán nhĩ ngọa, tôi bèn dứt khoát nhận lời.

A Tê Na giúp tôi trải đệm giường trong gian giữa, tôi thương xót nàng thân thể yếu ớt khổ cực, liền để nàng sang bên cạnh cùng Hải Chân bầu bạn đón giao thừa, không cần nàng hậu hạ gác đêm.

Bởi vì nằm sắp ngủ hơn một tháng, cuối cùng nuôi dưỡng thành thói quen của tôi hiện tại, thường ngủ đến nửa đêm sẽ vì ngực bí bách không chịu nổi mà ngột ngạt tỉnh giấc, sau đó mới ý thức được vết thương của bản thân đã khỏi hẳn, không cần phải duy trì tư thế ngủ nằm sắp mà gây khó dễ cho chính mình. Nhưng một thói quen vô tình trong chốc lát, sẽ giống như trong một thời gian ngắn liền rất khó sửa.

Đêm nay ngủ thẳng đến canh tư*, tôi như cũ bừng tỉnh, tiếp đó thống khổ trở mình, ngực tê liệt phải xoa rất lâu mới chậm rãi hết bí ối.

**Canh tư: từ 1 giờ sáng đến 3 giờ sáng.*

Tôi từ từ nhắm hai mắt lẩm bẩm, nhẹ giọng oán trách, chợt nghe thấy một tiếng thở dài ở đầu giường, tôi bỗng chốc mở mắt ra, lại bất ngờ đối diện với một đôi mắt thâm thúy.

Tôi kinh hãi mở to miệng, trừng mắt nhìn hắn, hoài nghi bản thân đang nằm mơ.

"Suyt.....đừng ồn ào. Để ta xem kỹ nàng....." Hắn khẽ nói, trong giọng lộ vẻ ôn nhu, cả người tỏa ra mùi rượu nhẹ nhàng, có lẽ đêm Trừ tịch uống không ít rượu.

"Bối lạc gia." Tôi kéo cao chăn bông, về mặt cảnh giác tròn mắt với hắn. Mạnh Cổ tỷ tỷ đang ở buồng trong, tôi không tin hắn sẽ làm càn như vậy, cho

nên tôi thà rằng tin hẳn giờ phút này không có uống rượu, thần trí vẫn tỉnh táo.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích cười khê: **"Đã lâu không gặp....."** Hắn đưa tay dịu dàng vuốt ve mái tóc dài đang rơi rớt trên vai tôi, mặt hiện lên vẻ thích thú hài lòng, **"Cuối cùng hôm nay cũng thấy được nàng."**

Tôi không nói chuyện, sự thật là tôi cũng không biết nên nói cái gì với hắn mới phải.

Hắn thấy tôi lấy tư thế phòng bị đối địch với hắn, nhin không được mà giễu cợt: **"Như vậy liền chán ghét ta? Nghe nói nàng từng ở trước mặt người trong tộc mà thề, người nào có thể giết được ta, nàng liền gả cho hắn! Đông Ca, nàng cũng thật coi trọng Nỗ Nhĩ Cáp Xích ta....."** Hắn siết chặt đuôi tóc tôi dùng sức hơi kéo, tôi đau đến đầu lệch qua, miệng tôi bị hắn rất nhanh dùng môi che lại.

"Um." Tôi không khách khí cắn hắn, hắn chạm vào liền rời khỏi, cười lạnh: **"Răng vẫn sắc nhọn như vậy."**

"Hừ." Tôi cố ý làm trò trước mặt hắn, kéo chặn dùng sức chà sát miệng, bày ra một vẻ mặt ghê tởm chán ghét đến cực điểm. Tôi chính là cố ý chọc tức hắn.

"Thật sự không muốn gả cho ta?" Hắn lại hỏi. Tôi nghe ra phía sau những lời này tựa như còn cất giấu điều gì đó, phảng phất như hắn muốn tận lực thuyết phục tôi, cho tôi một cơ hội cuối cùng, **"Nếu như.....ta đem hài cốt của Bố Trai trả về cho Diệp Hách thì thế nào?"**

Tôi thẳng lưng, cười lạnh: **"Người do người giết, hài cốt còn lại bị cho là cái gì? Người thích thế nào thì tùy người xử trí!"**

"Nàng không cần?"

"Ta không cần!"

"Vậy nàng lại đến Phí A Lạp làm cái gì?" Hắn đột nhiên nghiêm khắc ngồi dậy, sâu trong yết hầu ề nén phần nộ.

"Người nghĩ rằng ta thích đến sao?" Nếu không phải Bố Dương Cổ bức tôi, cho dù Phí A Lạp có phái kiêu lớn tám người khiêng tôi mời tôi đi nữa, tôi cũng sẽ không đến. Hắn thật sự biết rõ còn cố hỏi!

"Nàng——" Hắn bị tôi làm cho tức giận không hề nhẹ, sắc mặt hồng nhuận trở nên trắng xanh, vẻ mặt thay đổi thất thường lặp đi lặp đi, **"Được! Được! Nàng không cần.....thứ đó nàng không cần thì ta giữ lại có gì để dùng? Ta sẽ đem hài cốt Bố Trai trả lại cho Diệp Hách, nhưng nàng——Đông Ca, nếu nàng đã bước vào thành Phí A Lạp của ta, sau này mặc kệ nàng có thích hay không, thì nàng cũng không còn tự do mà tùy ý rời đi! Ta muốn giữ nàng ở lại nơi này.....Cả đời!"**

Tôi thấy được vẻ tàn khốc và hung ác trong mắt hắn, cặp mắt kia rất giống với Chử Anh xấu tính khi đang giận dữ phần nộ, bọn họ quả nhiên không hổ là cha con, ngay cả ánh mắt hung ác cũng đều giống nhau như thế.

"Nàng sẽ hối hận về những lời mà nàng đã nói ấy!"

Nhìn hắn sau cùng như giận dữ nguyên rủa, tôi chẳng những không hề e ngại, trái lại không chế không được cười khê đứng lên: **"Hối hận cái gì? Hối hận đã cự tuyệt gả cho người? Không! Vĩnh viễn không!"**

Hắn vọt người đứng ồm lên, phần nộ đóng sầm cửa mà đi. Thoáng chốc rời khỏi, hắn đột nhiên đứng lại, quăng lại một câu lạnh lùng cứng nhắc: **"Bắt đầu từ ngày mai, nàng chuyển đến Mộc Lan Tập Câu! Từ nay về sau, không cho phép nàng bước ra khỏi Mộc Lan Tập Câu một bước!"** Nói xong, hắn ngênh ngang mà đi.

Tôi thán nhiên cười lạnh, lòng trào ra vị chua xót bất lực cùng thê lương. Quay đầu lại, tôi không hề bất ngờ nhìn Mạnh Cổ tỷ tỷ đang đỡ khung cửa. Nàng chỉ vén vạt một thân trung y tuyết trắng, tóc dài tỏa ra nơi áo choàng đen sẫm, đi chân trần trên nền gạch xanh thẫm tôi mờ, sắc mặt trắng như tuyết ngậy ngốc nhìn tôi, đôi mắt trống rỗng lộ ra vẻ cô tịch cùng thê lương.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 13: Giam cầm

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tháng giêng năm Giáp Ngọ, bồi lạc của Khoa Nhĩ Thẩm tại Mông Cổ là Minh An và bồi lạc của Khách Nhĩ Khách là Lão Tát Khiển cùng cử sứ giả đến cầu hòa giao hảo, từ đó khôi phục lại mối quan hệ.

Năm Ất Mùi, vì có công bảo vệ biên giới, thiên tử Minh triều sắc phong Nỗ Nhĩ Cáp Xích làm Long Hồ tướng quân.

Tháng giêng năm Bính Thân, Nỗ Nhĩ Cáp Xích cùng Thur Nhĩ Cáp Tề phân công nhau tiếp đãi vị quan của Triều Tiên là Thân Trung Nhât; cùng năm đó, đại tướng Kiến Châu là Phí Anh Đông chinh phạt Ngõa Nhĩ Khách bộ thuộc Dã Nhân Nữ Chân.....Nỗ Nhĩ Cáp Xích không hề dừng lại liên tục mở rộng thế lực xung quanh tại Kiến Châu.

Chẳng mấy chốc đã tới mùa xuân năm Đinh Dậu, năm nay là năm 1597, dựa vào lịch Đại Minh thì cũng chính là năm Vạn Lịch thứ hai mươi lăm.

Đây là mùa xuân thứ tư mà tôi ngheh đón ở Mộc Lan Tập Câu. Ba năm hơn một nghìn ngày đêm, tôi bị giam cầm tại nơi đây, trong một tiểu viện hơn một trăm thước, chỉ có A Tề Na sớm chiều bầu bạn.

Mộc Lan Tập Câu nằm tại một con nương rãnh nhỏ hẹp là nơi săn bắn hươu nai ngoài thành Phí A Lạp, nơi đây là chốn rừng rậm hoang dã, người bình thường sẽ không tùy tiện đến đây một mình, chỉ khi đến thời kỳ động vật có vú sinh sản, người Nữ Chân mới tổ chức tập hợp những người có năng lực, kết giao cùng vào núi săn bắn.

Ngôi nhà dùng để giam cầm tôi trong con nương vốn ban đầu được xây dựng để thuận tiện cho thợ săn tạm thời nghỉ chân cùng con mồi, diện tích thì lớn đấy, nhưng thật ra trong phòng lại trống rỗng cùng với một vài thứ không hề giống với vật dụng trong nhà.

Chiều này của Nỗ Nhĩ Cáp Xích đích thực đủ tàn nhẫn đủ ác độc!

Mộc Lan Tập Câu so với nhà lao thời hiện đại chỉ có hơn chứ không kém, vượt sang một bên điều kiện vật chất còn hơn cả thô sơ, ngoài ra luôn luôn bị đối rét cùng khốn đốn, thì thứ khiến người khác không chịu nổi nhất chính là dù có ngồi trong nhà lao ít nhất cũng sẽ có một đám bằng hữu bị nhốt và giám ngục để bầu bạn, còn tôi hiện tại năm năm tháng tháng lại phải đối diện với vắng lặng tịch mịch, hơn cả cuộc sống đoạn tuyệt với thế gian của Tiểu Long Nữ.

Mỗi lần nhìn phía Đông mặt trời mọc, phía Tây mặt trời lặn, trong lòng tôi liền tăng thêm một phần hậm hực, tin chắc rằng không bao lâu nữa tôi sẽ bị bức đến tâm thần phân liệt.

Có điều nghe nói rằng không phải chỉ có mỗi mình tôi là bị giam cầm tra tấn, ở một nơi nào đó ngoài thành Phí A Lạp, đang giam giữ bối lạc Ô Lạp là Bố Chiêm Thái, chẳng qua là hắn ta so với tôi còn may mắn, tuy cuộc sống đều bị giam cầm giống nhau, nhưng hắn mỗi đêm đều có mỹ nhân bầu bạn----- Cuối năm trước, Nỗ Nhĩ Cáp Xích gả thêm một người con gái của Thur Nhĩ Cáp Tề là Nga Ân Triết cho hắn, để hắn đang làm tù nhân song vẫn được hưởng thụ hạnh phúc một vợ một chồng.

Mỗi lần nghe được ở sâu trong rừng nơi Mộc Lan Tập Câu mơ hồ truyền đến tiếng rống của hươu con, cùng với tiếng vui cười thích thú của đoàn người lúc bấy giờ đang đi săn xung quanh, tôi liền chặc lưỡi trông mà thèm không ngớt. Hằng năm tiểu viện này bị tuyết đọng che phủ rất tĩnh lặng, lặng đến nỗi trong năm ngày cả âm thanh chít chít của chuột vào nửa đêm tìm thức ăn cũng không hề nghe thấy mấy lần.

"Cách cách!"

"Hử? Chuyện gì?"

"Người lại ngẩn người! Từ sáng đến tối rốt cuộc người phải lộ ra vài lần ngờ nghệch à? Mỗi lần trở về cùng người nói chuyện, hai mắt người luôn đăm đăm thất thần." Trong tay nàng xách lồng thức ăn, bắt mắt hướng về tôi cầu nhàu.

Nha đầu tốt! Theo tôi ba bốn năm, cái khác không học được, nhưng tính cách nô tài vốn có lại phai nhạt đi rất nhiều, hiện giờ nói chuyện cùng tôi, cũng dám làm trò trên mặt tôi khiến tôi cau mặt mà nhìn.

Tôi cười ha ha từ trong tay nàng tiếp nhận lồng cơm, một chén cháo gạo kê nấu vẫn còn nóng, một đĩa bánh bột ngô. Tôi cầm lấy một cái bánh cứng ngắt thờ dãi: "**Lại ăn cái này, sớm biết đã nên chừa lại một chút Sa Kỳ Mã* hôm kia rồi.....**" Tôi bấu môi, hoài niệm đến hương vị mềm mịn ngọt ngào của Sa Kỳ Mã.

**Sa Kỳ Mã: món bánh ngọt của Mãn Châu, chế biến bằng cách chiên mì và trộn đều với đường, có màu be, kết cấu sắc nét và mịn, ngọt và ngon, và hương thơm mạnh mẽ của mật ong osmanthus. (nguồn: Baidu.) (Ảnh cuối chương.)*

"**Hôm kia là sinh thần của đại cách cách Đông Quả, nô tài trở về thành linh tiền tiêu hằng tháng, trùng hợp gặp được đại cách cách cùng vài vị a ca cách cách, đại cách cách vẫn còn nhớ rõ nô tài, lúc này mới thưởng một mâm Sa Kỳ Mã để ta mang về. Đại cách cách còn nói.....**"

Tôi gặm miếng bánh, khẽ cười: "**Ồ, Đông Quả cách cách còn nói gì?**" Nha đầu kia cũng học được cách đùa giỡn tâm trí, rõ ràng cố ý nhắc về điều này cho tôi nghe, lại vẫn cứ ra vẻ lơ đãng nhưng sau khi nhắc đến trọng tâm câu chuyện thì lại không mở miệng.

A Tề Na dường như do dự một hồi lâu, mới nói: "**Đại cách cách nói, năm trước đại a ca lấy phúc tấn, cách cách người không thể đến kịp uống chén rượu mừng, lúc này đại phu mới chuẩn ra phúc tấn của đại a ca đã có mang ba tháng, hy vọng cách cách có thể sớm được bối lạc gia khoan thứ, đến lúc đó trở lại Phí A Lạp cùng uống chén rượu đầy tháng trưởng tử của đại a ca.**"

Tôi sừng sốt, nhất thời quên nhai kỹ không cẩn thận nuốt xuống cả miệng đầy bánh, nhất thời nghẹn đến mặt tôi trắng bệch, tay vội cuống quýt lấy chén nước uống không ngừng.

"**Cách cách!**" A Tề Na đỏ mắt quan sát thay tôi nhẹ nhàng vỗ lưng thông khí, "**Tình cảm của đại a ca và người trước kia tốt như vậy, nhưng cuối cùng cũng nói buông bỏ, phúc tấn bối lạc gia chỉ cho hắn là nữ tử của Quách Lạc Gia Thường Thư, luận về thân phận tôn quý đương**

nhien không sánh kịp cách cách, nhưng mà.....cách cách người đến tốt cùng là nghĩ như thế nào, trong lòng có thể có tính toán gì?" Thấy tôi chậm chạp không hề rằng, nàng cẩn thận quan sát sắc mặt tôi, sau một lúc lâu mới mở miệng cười, nhẹ nhàng cười nói: **"Đúng rồi, cách cách. Mới vừa rồi ta ra bờ sông giặt quần áo, nghe thấy thị vệ trong sân đang bàn bạc sôi nổi, nói rằng người Diệp Hách chúng ta đến đây."**

Hai mắt A Tề Na đột nhiên phát sáng, sự hưng phấn kia thật sự là từ trước đến giờ chưa từng thấy qua.

"Diệp Hách? Ai đến vậy?" Tôi lau miệng, phải rút mảnh vụn dính trên môi. Bánh này làm quá cứng, vừa rồi suýt chút nữa nghẹn chết tôi.

Tôi bụng cháo gạo kê, chậm rãi hóp. Về mặt A Tề Na vẫn đang si mê: **"Nghe nói là Kim Đài Thạch bồi lạc!"**

Cháo gạo kê phối với bánh, tôi ăn không chậm, trong chớp mắt đã hết phân nửa chén, nhìn chung bụng không còn đói nữa, lúc này mới không chút để ý hỏi: **"Kim Đài Thạch là ai?"**

"Cách cách!" A Tề Na tức giận đến giậm chân, **"Kim Đài Thạch bồi lạc gia không phải chính là ngạ kỳ khắc của người sao?"**

"Ngạ kỳ khắc của ta?" Ngạ kỳ khắc của tôi nhiều quá, tôi sao biết ai với ai?

"Chính là ca ca ruột của Diệp Hách Na Lạp phúc tấn, Na Lâm Bố Lạc bồi lạc là đệ đệ ruột....."

"Ồ——" Tôi nhớ ra rồi, **"Có phải chính là cái người vóc dáng mập mạp rất nhiều thịt, mặt tròn tròn, cười lên không thấy mắt.....ngạ kỳ khắc."** Thấy sắc mặt A Tề Na chán chường, tôi vội cái cọ, cười hì hì xem xét nàng.

"Kim Đài Thạch bồi lạc nhân cách tốt lắm, vừa rồi ta ở bờ sông liên tục nghĩ.....nếu không thì lên đi tìm hán, để hán nghĩ biện pháp cứu chúng ta ra!"

"Vô ích thôi, A Tề Na." Tôi buồn chán đưa, nghiêm mặt nói, **"Loại ý nghĩ trong đầu người này nên xóa bỏ càng sớm càng tốt, Kim Đài Thạch bồi lạc dù biết ta bị nhốt tại nơi này thì phải làm thế nào? Hơn ba năm nay ta ở Kiến Châu đều không có tin tức, người có từng thấy Diệp Hách bên kia có ai đến hỏi thăm một tiếng không?"**

A Tề Na cắn môi, sắc mặt âm trầm. Tôi cũng biết lời nói của tôi lại một lần nữa tàn nhẫn dập tắt đi ngọn lửa hy vọng vừa mới dấy lên của nàng, không khỏi có chút áy náy-----Nàng năm nay đã mười tám tuổi, với tuổi như thế, ở thời đại này sợ là đã sớm lên chức làm mẹ không phải sao?

"A Tề Na." Tôi nhẹ giọng gọi nàng, mang theo một chút bất lực. Ba năm rồi, không chỉ có nàng nôn nóng, mà tôi cũng như thế. Cuộc sống hiu quạnh của ba năm đã hoàn toàn ma sát san bằng mũi nhọn của tôi, đáy lòng tôi đã từng tồn tại quyết tâm và kiên cường, mãnh liệt mà chống lại Nỗ Nhĩ Cáp Xích, đã từ một lưỡi dao sắc nhọn có thể gọt vàng cắt ngọc biến thành một con dao thái thịt cùn nhụt lôm đóm rỉ sét.

Tôi bị ai lặng lẽ nghĩ, nếu giờ phút này Nỗ Nhĩ Cáp Xích xuất hiện trước mặt tôi, vẫy vẫy tay khinh thường với tôi, liệu tôi sẽ không lập tức không chút do dự mà đánh về phía hắn?

Trong lòng tự khinh thường chính mình một phen, nhưng phải ngầm thừa nhận rằng, xác suất xuất hiện cảnh tượng kia là cực kỳ lớn, tuy rằng ngay từ lúc đầu tôi lựa chọn ngoan cường chống cự, nhưng kết quả cuối cùng hiển nhiên vẫn là tôi thua.

Cuộc chiến ý chí, tôi đã thua vì không có sức chống đỡ. Tôi đã nhìn không nổi nữa, lại tiếp tục đối diện với tường đất bó phía mà chờ người ra, tôi sớm hay muộn cũng sẽ phát điên mất! Khí thế trên người tôi theo thời gian đã bị tàn phá không tiếng động, sau cùng toàn bộ tan biến gần như không còn.

"Bố Hỉ Á Mã Lạp cách cách ở đây sao?" Một giọng nói bén nhọn vang lên ở công viện, là lính gác của trạm gác đóng quân ở Mộc Lan Tập Câu. Thật ra hỏi rất vô nghĩa, tôi không ở chỗ này thì ở chỗ nào?

Tôi không hồn giậm hướng đến A Tề Na đang lải nhải miệng, phải nàng ra ngoài ứng phó.

Sau khi A Tề Na rời khỏi không bao lâu, bên ngoài liền yên tĩnh lại. Tôi tiếp tục ngồi xuống trước bàn gặm bánh ngô cùng nước sôi, liền nghe A Tề Na cách cửa sổ dùng âm thanh run rẩy gọi tôi: **"Cách cách....."**

"Làm sao thế?" Tôi kỳ quái đáp lời, lại nghe ngoài cửa sổ vang lên một giọng nam xa lạ, cung kính nhưng lại không mất đi ôn hòa nói: **"Đông Ca cách cách! Làm phiền mời đi ra một chút!"**

Là ai vậy? Tiểu viện này ba năm rồi không có đến quá một người!

Không hiểu sao, nội tâm tôi đầy kích động, ngón tay luống cuống trên quần áo lau xuống hai lần, nhảy bắn chạy ra khỏi phòng nhỏ.

Ngoài cửa trong sân, dưới bầu trời quang đăng sáng sủa, một vị nam tử sắc mặt tuấn tú dắt một con ngựa, người đứng ở xa. Tôi ngăn người, nhớ lại diện mạo của hắn, chần chừ phỏng đoán: **"Hà Hòa Lễ?"**

"Đông Ca cách cách vẫn nhớ rõ ta." Hắn mỉm cười, từ chiếc túi trên lưng ngựa rút ra một phong thư màu đỏ, đưa cho tôi, **"Đây là Thục Lạc bồi lạc muốn ta giao cho cách cách, mời xem qua."**

Tôi bất an lo sợ tiếp nhận, móng tay đẩy phong ấn nút chai hoàn chỉnh, rút ra một trang giấy bên trong.

Qua một hồi lâu tôi mới ngẩng đầu, thấy ánh mắt sáng ngời của Hà Hòa Lễ bắn thẳng về hướng tôi, không khỏi đỏ mặt lên, lúng túng nói: **"Tôi xem không hiểu chữ viết trên thư....."** Chữ này vừa không phải chữ Hán, vừa không phải chữ Mãn. Đương nhiên, dù cho nó là chữ Mãn, tôi cũng vẫn xem không hiểu.

Hà Hòa Lễ đầu tiên là sững sờ, sau đó thản nhiên cười, không có ý chế giễu: **"Đây là chữ Mông Cổ."** Lúc đó, chữ của Nữ Chân tộc đã sớm thất truyền, giữa người Nữ Chân tộc liên hệ bằng thư, thường dùng chữ Mông Cổ để viết. Tôi trừng mắt nhìn vào chữ viết cổ cổ quái quái này, bỗng nhiên trong lòng có hơn một loại cảm giác kỳ dị, còn chưa đợi tôi nắm bắt ngẩn ngơ trong nháy mắt kia, thì một câu kế tiếp của Hà Hòa Lễ lại khiến tôi hoàn toàn chấn động mà dờ ra: **"Bối lạc gia có lệnh, mời cách cách xem xong thư sau, đến phòng nghị sự trong thành....."**

Cái gì?! Cái gì?!

Tôi không có nghe sai chứ?! Nỗ Nhĩ Cáp Xích để tôi ra ngoài? Hắn đồng ý để tôi ra khỏi Mộc Lan Tập Câu?

Tôi không biết bản thân mình có nên ngửa mặt lên trời mà cười lớn ba tiếng hay không, trái lại A Tế Na, đã hoàn toàn kích động đến mắt không chế, ngồi xổm dưới chân tôi ôm đầu nghẹn ngào khóc rống lên. Hà Hòa Lễ mang một loại vẻ mặt cười như không cười nhìn tôi, tuy rằng tôi chưa hề tìm thấy nửa điểm coi nhẹ hay khinh thường trên mặt hắn, nhưng tôi vẫn chột dạ không tả nổi.

"Cách cách!" A Tế Na đang ở bên chân tôi nghẹn giọng nức nở. Tôi cúi đầu liếc mắt một cái, đột nhiên cảm thấy cổ áo nàng đem nâng từ trên mặt đất kéo dậy, nàng không kịp trở tay thét chói tai.

Tôi túm lấy cánh tay, đem nàng kéo vào trong phòng, sau đó đóng ầm cửa lại.

"Cách cách!" Nàng kinh ngạc nhìn tôi, hoảng sợ thất sắc. **"Chẳng lẽ người.....lúc này, người còn....."**

Tôi đặt mông ngồi trên ghế, hít sâu một hơi, khàn giọng nói: **"Chẳng lẽ người muốn ta mang bộ dáng này ra ngoài gặp người khác?"**

Nàng che miệng lại, kinh ngạc tròn mắt nhìn tôi cả buổi, giật mình bừng tỉnh, kêu một tiếng "ôi chao", nàng vội vội vàng vàng chạy đến lục lọi tủ chạn trong phòng.

Thành hay bại, lúc này chỉ vừa mới!

Nửa đời sau của tôi phải chăng sẽ tiếp tục ở lại trong viện hoang vắng lạnh lẽo này, sống uống phí thanh xuân tuổi tác, thật sự cũng chỉ là một chút cơ hội sống nhỏ bé tại nơi này.

Muốn bắt lấy nó không? Muốn bắt lấy nó không? Rốt cuộc có muốn bắt lấy nó không?

Trong lúc A Tế Na đang giúp tôi dùng phấn thơm tô lại lông mày, có một sức mạnh trong lòng tôi đang tự hỏi chính mình: Đến tột cùng.....tôi nên làm như thế nào? Nên làm như thế nào mới đúng đây?

Ảnh

□

Bánh Sa Kỳ Mã

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Trùng trùng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cười ngửa trở về thành Phí A Lạp, lúc tiến vào trong thành, Hà Hòa Lễ xuống ngựa, lập tức đỡ tôi trong bộ trang phục lông lấy xuống dưới. Đi men theo con đường nhỏ đầy đá vụn quen thuộc nhưng lại cảm thấy xa lạ rõ rệt, dọc đường tôi vấy chiếc khăn gắm trong tay, nghiêm chỉnh giảm tốc độ*, không dám tùy ý nhìn xung quanh.

***Đế chậu:** giày đế chậu, là một loại giày được phụ nữ Mãn Châu mang trong triều đại nhà Thanh. Đế được làm bằng gỗ, đế cao 5-15 cm, trên thon nhỏ và đáy rộng. (nguồn: Baidu.) (Ảnh cuối chương.)

Hà Hòa Lễ ở phía trước dẫn đường, đến cửa chính, hắn đưa thất lưng bài ra, thị vệ trông coi sau khi xem xét thì gật đầu, nhưng ngăn A Tế Na lại. Tôi ngẩn ra, chưa bao lâu mà thủ vệ trong thành sao lại trở nên nghiêm khắc như thế? Nỗ Nhĩ Cáp Xích thật sự là ngày càng có tác phong của một đế vương!

Trước khi chia tay, A Tế Na dùng sức cầm tay tôi mà lắc, nàng không hề nói gì, chỉ là nén nước mắt, không ngừng gọi: **"Cách cách! Cách cách....."**

Tôi biết nàng muốn nói gì, nàng sợ, sợ lại phải trở về cuộc sống giam cầm dài vô tận của trước kia.

Tôi cũng sợ!

Cho nên, ngay khi Hà Hòa Lễ nhỏ giọng thúc giục, tôi nhanh chóng gỡ tay nàng ra, xoay người, kiên quyết dứt khoát cười lên lưng ngựa.

Siết chặt nắm tay, ném bỏ tạp niệm trong đầu, lặng lẽ suy nghĩ, khi gặp Nỗ Nhĩ Cáp Xích, thì tôi nên nói những câu gì đầu tiên? Và nên làm những gì?

Trong lúc ú ớ cạc cạc, chợt nghe một trận cười không kiêng nể gì truyền đến, Hà Hòa Lễ nhẹ giọng nói bên cạnh tôi: **"Cách cách chờ, để ta vào trong bẩm báo!"**

Tôi mờ mắt gật gù đầu, vốn dĩ là đã tới phòng nghị sự rồi, từng trận cười âm ỉ điên cuồng từ trong phòng truyền ra khiến lòng người kinh hãi, không biết người này là ai? Dám ở trước mặt Nỗ Nhĩ Cáp Xích mà không hề có tôn ti như thế sao? Đang mơ màng nghĩ ngợi lung tung, bỗng nhiên, hai cánh cửa lớn đang đóng chặt bị mở ra, tôi bị tình huống bất thành linh này làm cho bối rối.

Chỉ nghe âm thanh của Nỗ Nhĩ Cáp Xích đột nhiên truyền ra từ bên trong: **"Đến! Đến! Đến! Đem Đông Ca vào đây, để lão gia Thiên triều có thể nhìn thấy đệ nhất mỹ nhân của Nữ Chân tộc chúng ta."**

Tôi dờ ra tại chỗ-----Cả sảnh đường một đám người đông nghịt. Không chỉ có vài vị a ca và những người dưới trướng Nỗ Nhĩ Cáp Xích đều ở đây, mà còn có rất nhiều khuôn mặt xa lạ mà tôi không hề biết.

Nhìn hơi khác biệt, nhưng cách ăn mặc lại quen mắt như vậy! Tựa như trang phục của người Hán.....

Mắt tôi sáng lên, là sứ thần của Minh triều?! Đúng rồi, một thân quan phục kia tuyệt đối không sai được, trong phim truyền hình đều diễn như thế, tuy rằng tôi không phân rõ được cấp bậc của bộ tử* trên quan phục, nhưng người ngồi trên chỗ cao kia nhất định là sứ thần Minh triều. Mấy năm nay quen nhìn người Nữ Chân đầy râu xung quanh, đột nhiên thấy người Hán, tôi như thoáng trông thấy người thân của mình, kích động đến hai tay đều phản chấn run rẩy, so với việc nhìn thấy Kim Đài Thạch vui tươi hơn hờng ngồi bên cạnh còn muốn hưng phấn hơn.

**Bổ tử: hay bổ tử là một mảnh vải hình vuông đính ở ngực và lưng áo trên phẩm phục của các quan trong triều thời phong kiến Việt Nam, Trung Hoa và Triều Tiên. Tấm vải vuông này trước thế kỷ 16 còn có tên là hung bối và hoa dạng. Mảnh bổ tử thường là vải thêu với cấp hiệu phẩm hàm của vị quan. (nguồn: Wikipedia.) (Ảnh cuối chương.)*

Tiếng kinh ngạc cùng tán thưởng vang lên, vị quan già người Hán nhìn qua không biết là quan to mấy phẩm kia đang nheo mắt lại, trên mặt lướt qua một tia khiếp sợ sau đó nhanh chóng khôi phục bình thường, một vị quan viên khác, mắt nhỏ hẹp, ngồi bên cạnh hắn, ánh mắt lấp lánh độc lập một bên nhìn tôi, một bên sát vào bên tai cấp trên, nhỏ giọng nói nhanh một câu.

Mắt vị quan già người Hán nheo lại đột nhiên tròn to, giây lát, hần cau mày dùng sức **"Ừ hừ"** một tiếng.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích cùng ngồi bên dưới, lúc này toàn thân trên dưới đều là một bộ dáng cẩn thận cười theo, khiến tôi cơ hồ có chút không thể tin được hai mắt mình. Về mặt nam nhân nịnh nọt này, thật sự là khí phách của Nỗ Nhĩ Cáp Xích mà trước kia tôi biết sao?

"Đông Ca, lại đây ra mắt lão gia Thiên triều Dư đại nhân!" Nỗ Nhĩ Cáp Xích tỏ ý bảo tôi tiến lên.

Tôi nào dám không nghe theo, miễn cưỡng căng ra một vẻ tươi cười dịu dàng, tôi cố hết sức duy trì phong thái thanh nhã chậm rãi bước vào trong điện, hai chân song song đứng hướng về phía Dư đại nhân ngồi trên cao, hai tay vịn đầu gối, thắt lưng cẩn thận tỉ mỉ cong xuống, đầu gối đơn giản cong lại như hình dáng nửa ngồi xồm.

Nghi lễ thỉnh an này tôi cùng A Tế Na học cả buổi, mới miễn cưỡng xem như thông qua, nếu không phải vì sợ Hà Hòa Lễ chờ đến không còn kiên nhẫn mà bỏ đi, tôi nghĩ tôi sẽ cố gắng học các lễ nghi khác thêm chút nữa. Chỉ khi áp dụng kiến thức thì mới ăn hạn vì tiếp thu không đủ, thật giống y như những lễ nghi phép tắc đáng ghét này. Những bộ phim Thanh cung đáng hận kia biên soạn không hề đầy đủ và không hề đúng sự thật gì cả, tôi vốn còn tưởng rằng phải vậy khăn trên vai nữa chứ, không ngờ vừa mới vậy đã suýt nữa dọa ngất A Tế Na ngay tại chỗ.

Nhớ lại khuôn mặt kinh ngạc trắng bệch của A Tế Na lúc ấy, tôi không khỏi có chút lúng túng, "thân thể" là một người Nữ Chân đã lâu, chỉ là bên trong lại không thể dung nhập thật tốt cái xã hội này. Có điều, đây không phải cũng đang chứng minh, rằng tôi vẫn là Bộ Du Nhiên, vẫn không hề bị Đông Ca đồng hóa ấy sao?

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, mà trên đỉnh đầu vẫn chưa có âm thanh vọng lại, tôi ngồi xồm đến hai chân run lên, thịt bắp chân giật giật lên tựa như sắp có dấu hiệu chuột rút.

"Ồ....." Lại một tiếng cảm khái rõ ràng, nhưng nó mang theo nghiêm khắc cùng quở trách.

Trong lòng tôi không khỏi căng thẳng, ngẩng đầu lên đã thấy vẻ mặt không tán thành của vị quan lại mắt nhỏ hẹp kia.

"Quả nhiên là chỗ man di, thật không hiểu cấp bậc lễ nghĩa." Về mặt Dư đại nhân ngồi trên cao lộ vẻ mỉm cười, nhưng lời từ miệng nói ra lại y như dao tên sắc nhọn, từng chữ thấy máu.

Tôi đứng thẳng người, kinh ngạc không thôi.

"**Lý đại nhân.....**" Nỗ Nhĩ Cáp Xích vẻ mặt tươi cười nghi hoặc nhìn về phía tên quan lại mắt nhỏ kia, nhưng lời đáp lại càng khiến tôi cảm thấy không hiểu ra sao cả.

"**Ha ha, tướng quân đại nhân khách khí rồi, ngài là chính nhị phẩm Long Hồ tướng quân do Đại Minh thiên triều tấn phong, cứ việc gọi thẳng tên hý của hạ quan đi.**" Ngoài miệng nói lời khách khí, nhưng trên mặt lại bày ra cái vẻ một chút cũng không hề có thái độ nhún nhường, trái lại, cảm giác cao cao tại thượng tốt đẹp kia khiến người khác nảy sinh ác cảm không nói nên lời.

Không đợi Nỗ Nhĩ Cáp Xích có phản ứng lại, Lý đại nhân đã lia nhanh đôi mắt kia đến, trùng mắt với tôi. Tôi không rõ vì sao, hần hét một tiếng, cả người tôi run rẩy, một loại cảm giác dường như đã từng quen biết thân nhiên tấn công đại não.

Sau khi tốt nghiệp trung cấp chuyên nghiệp thì bắt đầu đi làm, bản thân vẫn là một con người mới cái gì cũng không hiểu, lúc đầu có công việc linh tinh nào cũng làm, sau đó cũng không biết làm như thế nào, bỗng nhiên được trưởng phòng tựa như có mắt tinh tường nhặt được, có khách hàng đến trưởng phòng nhất định mang theo tôi cùng đi, bắt buộc là ăn cơm uống rượu, hay hát karaoke trong quán bar.....Khi mới bắt đầu tôi còn đặc biệt ngớ ngẩn đặc biệt tích cực, nhiệt huyết làm việc trước nay chưa từng có bỗng tăng vọt, mãi đến một ngày tôi đột nhiên thông suốt những quy tắc ngầm của việc tiếp khách, đột nhiên thấu rõ phía sau những ánh mắt ám chỉ của trưởng phòng nhiều lần nhìn tôi đại diện cho ý tứ gì.

Khóe miệng co giật mà cười, tôi mờ mịt chuyển hướng sang Nỗ Nhĩ Cáp Xích, ném cho hắn ánh mắt mờ hồ xin giúp đỡ. Chỉ là.....Nỗ Nhĩ Cáp Xích khẽ nâng cằm, trong mắt che dấu lời cảnh cáo mang theo giết chóc, một hành động rất nhỏ như thế lập tức khiến một tia hy vọng vừa mới dâng lên trong tôi liền vỡ nát hết thấy.

Đúng thế, hẳn dựa vào cái gì mà giúp tôi?

Năm đó ở văn phòng nhiều đồng nghiệp nam như vậy, nhưng có người nào chịu giúp một kẻ mới là tôi đây? Vì để kiếm ăn, chẳng qua chính là kiếm bằng việc tiếp khách hàng, chẳng qua chính là kiếm bằng việc bị rót đầy rượu, chẳng qua chính là.....chẳng qua là như thế.

Tôi cố ưỡn ngực, vẻ tươi cười trên mặt ngày càng rực rỡ, cuối cùng không hề do dự mà đi đến bên cạnh vị sứ thần Thiên triều, a hoàn hầu hạ mang đến một chiếc ghế con, tôi chậm rãi nghiêng người ngồi xuống bên cạnh, cười đến xương cốt như rã rời.

Dur đại nhân nhìn xuống, tựa hồ căn bản không nhìn đến tôi, nhưng trong lúc cùng Nỗ Nhĩ Cáp Xích cười nói đàm tiếu, một bàn tay giấu dưới bàn không chút dấu vết rơi xuống đầu gối và đùi tôi.

Tôi cắn cắn môi, tiếp tục cười ngây ngô, ép bản thân xem như bàn tay kia không hề tồn tại.

Trong sảnh vang vọng tiếng cười nói vui vẻ, tôi không hề nói một câu, nhưng dần dần nghe ra chút mảnh khóe. Vài năm nay Nỗ Nhĩ Cáp Xích cai quản các bộ lạc Kiến Châu, năm trước vì có công lao bảo vệ biên giới nên được Đại Minh Thiên triều tấn phong làm Chính nhị phẩm Long Hồ tướng quân, tuy là cái chức vụn vặt, tương đương với danh tiếng một cán bộ hiện đại, nhưng chẳng qua cũng chỉ là cái chức suông, có điều ở Liêu Đông Nữ Chân, những vinh quang đặc biệt này vẫn cực kỳ khiến người khác đặc ý cùng thêm muốn.

Đoàn sứ thần Thiên triều lần này đến Kiến Châu cũng nhiều hơn hai trăm người, đứng đầu sứ đoàn chính là người đang ngồi bên cạnh tôi Dur Hi Nguyên, Dur đại nhân. Vì Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã hướng Đại Minh xin ban thưởng, cho nên Dur Hi Nguyên đã dâng bốc thêm vài điều với Vạn Lịch để mà ban thêm mẫn bảo* cùng năm trăm lượng bạc. Bởi lẽ Dur Hi Nguyên không thông thạo tiếng Nữ Chân, vì thế đã dẫn theo hai gã quan lại Triều Tiên hộ tống, ngồi bên cạnh Dur Hi Nguyên kia chính là phiên dịch quan Triều Tiên Lý Úc Lễ.

****Mẫn bảo:** ra đời vào khoảng cuối thời Minh được nhà Thanh tiếp thu và sử dụng rộng rãi. Sở dĩ gọi là Mẫn bảo vì trên áo thêu hình con Mãng, con Rồng thì chỉ trên áo của vua mới được phép có, theo sách vở thì Mãng cũng là loài họ rồng nhưng chỉ có 4 móng màu nâu đỏ hoặc vàng sậm (Rồng trên áo vua màu vàng sáng có 5 móng.) (nguồn: quocsuquan92.) (Ảnh cuối chương.)*

Trong cuộc trò chuyện giữa đám người Nỗ Nhĩ Cáp Xích với Dur Hi Nguyên đều phải thông qua Lý Úc Lễ phiên dịch, nhưng tôi lại thấy, loại cảnh tượng này lại trở nên rất khôi hài. Lời Nỗ Nhĩ Cáp Xích tôi nghe hiểu được, mà lời Dur Hi Nguyên tôi cũng nghe hiểu nốt, thậm chí có đôi khi Lý Úc Lễ đang phiên dịch bỗng bị nghẹn dừng từ không đến nơi đến chốn, trong lúc tình thế cấp bách buộc miệng nói ra một hai câu tiếng Triều Tiên, tôi lại cũng có thể nghe hiểu-----Điều này đương nhiên không thể có khả năng tôi là một thiên tài ngôn ngữ, tinh thông ngôn ngữ của các quốc gia, phải biết rằng trước khi xuyên qua tôi đã từng đi công tác đến Hàn Quốc, nghe cả trai lẫn gái cứ một câu lại một câu "tư mặt đạt*", về mặt tôi khi ấy cùng với vẻ mặt trống rỗng mờ mịt của Nỗ Nhĩ Cáp Xích lúc này thật sự giống y chang.

****Tư mặt đạt** □□□: là đuôi từ thêm vào cuối câu tiếng Hàn, mang tính chất trang trọng, thường dùng trong trường hợp: Nói với người trên một cách lịch sự, trang trọng, giới thiệu bản thân, phát biểu, trên truyền hình, khi nhân viên nói với cấp trên... (nguồn: tienghanonline.)*

Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Vì cái gì mà sau khi xuyên qua, năng lực nghe nói ngôn ngữ của tôi đã trở nên không hề trở ngại? Nhưng rõ ràng là, chữ Mông Cổ mà người Nữ Chân sử dụng tôi xem vẫn không hiểu được.

Trong lúc đang hoang mang khó hiểu, bàn tay nọ đang để trên đùi tôi đột nhiên lại di chuyển, tim tôi cũng theo sự chuyển động của nó mà run sợ, cắt đứt đi suy nghĩ của bản thân. Cùng với bàn tay không ngừng di chuyển lên trên kia, cơ thể tôi căng thẳng, không tự giác mà run rẩy lên.

Trong lúc bàn tay trần trơn tru đến bấp dùi lớn, ngón tay còn không nghiêm túc mà néo xuống hai cái, tôi thậm chí còn có thể nghe thấy trong cổ họng nam nhân phát ra hai tiếng cười khẽ sung sướng. Điều này khiến tôi không khỏi nhớ đến lúc từ văn phòng chuyển công tác đến nơi khác, phải chạy đi phòng vấn, cũng bị một lão tổng giám đốc bộ phận kinh doanh, đáng vẻ trên dưới đầy dâm dật giờ trò sở sàng ngay trên ghế lô trong quán KTV, kết quả à.....tôi ngưng mảy đau khổ suy tư, đúng, tôi rốt cuộc không thể nhịn nổi nữa mà nhảy dựng lên vung cho lão ta một bạt tai! Sau đó lão tổng giám đốc đó hung hăng giận dữ, dõm mặt chỉ vào người tôi đau đớn mà mắng, kết quả những lời chửi khó nghe chưa đến hai ba câu đã bị tiếng quả mắng giận

dữ của Sam dọa đi về. Bình thường rất ít khi thấy Sam nổi giận, nhưng khi núi lửa đột nhiên phun trào lên bề mặt của núi băng ấy, cảnh tượng này thật đúng là khá kinh người, hơn nữa đám Hữu Hoành đứng bên cạnh mất lạnh trợ uy, nên cuối cùng lão tổng gia chỉ có thể thỉ thảm lâu bầu mặt xám xịt mà chạy lấy người.....

Tôi, đây là.....đang nghĩ những điều vớ vẩn sao? Hiện tại không phải là thế kỷ hai mươi mốt, không có Sam, cũng không có Hữu Hoành.....nhưng con sói háo sắc luôn ra về dạo mạo thì chỉ có một. Tôi nghiêng qua chăm chú quan sát Nỗ Nhĩ Cáp Xích cách đó không xa, hẳn ta hẳn là sẽ không vì chút việc nhỏ nhặt như vậy mà tùy tiện đắc tội với lãnh đạo của hắn-----Tuy rằng trong lòng hắn có lẽ căn bản không hề xem trọng vị Thiên triều lão gia này.

Cổ tay đột nhiên bị nắm chặt, tôi kinh ngạc cúi đầu, thấy một cậu nhóc khoảng bốn năm tuổi nhếch miệng nhìn tôi cười ngây ngô.

Đây là.....hài tử của nhà ai thế? Hẳn ta thật xinh đẹp! Một thân áo lụa quần lụa màu xanh ngọc, đầu được cạo trọc tựa như Hồng Hải Nhi, làn da trắng mịn, cười lên hai gò má như hai viên thịt tròn vo phúng phính, cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng biau lại, lắc lắc người dùng sức lay động tay tôi, mềm yếu nũng nịu kêu lên: **"Ôm! Tỷ tỷ ôm!"**

Thấy tôi không phản ứng, liền phồng má bĩu môi, đồng thời dùng cả tay chân dút khoát bò lên trên đầu gối tôi, trong khi hắn ra sức leo trèo, bàn tay vốn đặt trên đùi tôi nhanh chóng mất hút.

"Tỷ tỷ ôm ta!" Một tay hắn đặt trên vai tôi, một tay quấn chặt cổ tôi, lại giống như một chú gấu túi nhào vào trong lồng ngực tôi, sức lực lớn đến nỗi làm ngã một chén rượu trên bàn trước mặt, trong phút chốc chén rượu ngã đổ đầy, tí tách nhỏ xuống vạt áo của tôi và hắn.

"Hoàng Thái Cực!" Nỗ Nhĩ Cáp Xích vỗ bàn, đứng lên nghiêm khắc quát một tiếng: **"Không có phép tắc! Trước mặt lão gia Thiên triều há lại để mặc con hồ đồ càn quấy như thế?"** Hết xong lại vội vàng nhận tội với Dư Hi Nguyên, **"Tiểu nhi vô lễ....."**

Dư Hi Nguyên lại hừ khê, dõng sức làm ra vẻ thoái mái. Lý Úc Lễ phiên dịch lời của Nỗ Nhĩ Cáp Xích ra, trên mặt Dư Hi Nguyên không tỏ vẻ gì, nhưng ngoài miệng lại bỏ thêm một câu: **"Điều nói rằng trẻ con ba tuổi thấy lớn, bảy tuổi thấy già, những người man di này chưa từng được khai hóa, y như mọi rợ, không hề có giáo dưỡng."**

Khi Lý Úc Lễ phiên dịch lại đương nhiên sẽ không đem những lời này nói cho người ở đây nghe, chỉ súc tích ngắn gọn nói với Nỗ Nhĩ Cáp Xích, **"Tướng quân chớ khiển trách nặng nề lệnh lang....."**

Không đợi Nỗ Nhĩ Cáp Xích nổi điên, tôi ôm Hoàng Thái Cực vọt người đứng lên: **"Ta đi lau khô xiêm y rồi lại đến."** Cũng không quan tâm về mặt Nỗ Nhĩ Cáp Xích ra sao, cúi đầu vội vàng lui ra. Chạy đến buồng sưởi cách vách, nhóm nỏ tài cầm khăn, cầm bếp* đợi người khác đến, khăn trưng chuẩn bị hầu hạ, tôi định đem hắn bỏ xuống, lại phát hiện ra đứa nhỏ ấy vẫn đang quấn chặt cổ tôi, hai đùi tựa như ech vòng quanh lưng tôi.

**Bếp tay: là một bếp nhỏ để làm ấm tay vào mùa đông, chủ yếu làm bằng đồng. Nó là một công cụ sưởi ấm thường được sử dụng bởi các tòa án và người dân Trung Quốc trong những ngày xưa, trái ngược với bếp lò. Bởi vì nó có thể được giữ trong tay và nhét vào tay áo. (nguồn: baidu.)*

Tôi chỉ ôn nhu dỗ dành nói: **"Xuống dưới có được không? Quần áo thấm ướt, mau mau hong khô, bằng không là sẽ bị cảm lạnh đó."**

"Không muốn!" Không ngờ rằng hắn lại một mực cự tuyệt, tiếp tục vững vàng bám dính vào tôi.

Tôi sừng sốt, một khắc trước còn rất cảm kích hắn tùy hứng hồ nháo vô ý giúp tôi giải vây, không nghĩ đến lúc này phải trả giá cho sự tùy hứng của hắn.

"Xuống dưới." Ngờ khí của tôi đã không còn ôn nhu nữa. Hắn nhào người lên vai tôi, tôi có thể nghe thấy rõ hô hấp tinh tế của hắn, vào ngay lúc tôi đang nói lại lộ ra ý cười vui sướng.

Tiểu quý này! Từ biệt hơn ba năm không gặp, sao lại trở nên ngang bướng như vậy? Khi còn nhỏ thấy hắn ngây thơ bao nhiêu, hiện giờ làm sao bướng bỉnh khiến người khác ngửa lòng bàn tay thế này?

"Nếu không đi xuống, cẩn thận ta đánh nhóc." Tôi cứng rắn hung tợn lên mặt đe dọa.

Hắn từ vai tôi ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn cách tôi một thước, ngây người nhìn tôi chăm chăm, con người đen trắng rõ ràng, xem ra là bị bộ dạng hung hăng của tôi dọa rồi.

"Đông Ca!" Hắn đột nhiên gọi tên tôi.

"Hử?"

"Nàng tên là Đông Ca sao? Ngạch niết ta nói, nàng là người thái sinh* của ta!"

**Thái sinh: là một phong tục ở miền bắc Trung Quốc. Người ta nói rằng một đứa trẻ sơ sinh sẽ trông giống như người đó khi lần đầu tiên nó nhìn thấy, đặc biệt là những người già tin vào điều đó. Một số cha mẹ của trẻ em luôn chọn một người không phải là mình, để đứa trẻ sơ sinh có thể nhìn thấy ngay từ cái nhìn đầu tiên, hy vọng rằng đứa trẻ sẽ giống với người này trong một số khía cạnh trong tương lai. (nguồn: baidu.)*

Tôi nhú mày, nghe không hiểu đó là ý gì. Khi mà lời nói của một đứa trẻ biểu đạt hàm nghĩa mơ hồ, thì liệu có phải là chúng thường xuyên giống như gà

nói với vị không?

Hắn bỗng nhiên thở mạnh ra một hơi, thật ra đáng ngại nhân nói một câu: **"Tốt lắm! Ta rất vui mừng khi nàng là thai sinh của ta!"** Đột nhiên hắn sáp cái miệng nhỏ nhắn đến, hôn một cái chụt lên mặt tôi, sau đó buông tôi ra trôi chảy trượt xuống chạy khỏi buồng sưởi.

Nhũ mầu của hắn hoảng loạn theo sát, miệng vẫn luôn gọi: **"Bát a ca, tiểu tổ tông của ta ơi, ngại chậm một chút thôi, cẩn thận ngã....."**

Tôi ngo ngác nhìn cái người nhỏ kia rút cuộc chạy mất bóng mới thức tỉnh lại, chằm ngôn xưa nói như thế nào ấy nhỉ? À, cha nào con nấy! Quả nhiên.....trẻ con nhà Ái Tân Giác La từ lớn đến nhỏ, tất cả đều kế thừa cái gen xấu xa của Nỗ Nhĩ Cáp Xích.

Bỗng chốc, tôi bị một người nào đó bên cạnh mạnh mẽ đẩy, lao đảo suýt ngã nhào về phía trước. Tôi chật vật xoay lại.....không thấy nha đầu hầu hạ, mà là một thị vệ trẻ tuổi cường tráng, thật thà chất phác ngây ngô cười với tôi: **"Cách cách, gia gọi người."**

Tôi vội ưng thuận, vội chỉnh đốn một chút, đi theo thị vệ kia rời khỏi buồng sưởi.

Sảnh đường vẫn khách quý chật nhà, khách chủ đều vui vẻ. Trong lúc tôi rời đi, chiếc ghế bên cạnh Dư Hi Nguyên đã có nữ nhân ngồi, Thư Nhĩ Cáp Tề thay thế vai diễn của chủ là Nỗ Nhĩ Cáp Xích, tự kính rượu với từng người trong đoàn sứ thần Minh triều.

Đầu lông mày của Nỗ Nhĩ Cáp Xích không hề lộ ra vẻ giận dữ, tôi luống cuống, không dám nhìn hắn, cúi thấp đầu xuống gọi: **"Bối lạc gia."**

"Lát nữa hiến vũ*, nàng đi chuẩn bị đi."

**Hiến vũ: trình diễn múa để dâng tặng.*

Cái gì? Hiến vũ? Chuyện này mọc lên từ đâu thế? Muốn tôi múa, đây.....đây không phải là đang bức tôi tìm dây thừng thắt cổ sao?

Có lẽ thấy sắc mặt tôi khó coi, hắn quét mắt qua, bỗng nhiên vẫy vẫy tay với tôi-----Động tác ám chỉ này, mấy năm nay trong mơ tôi đã từng mơ không biết bao nhiêu lần, lúc này đây bỗng nhiên chân thật tái hiện lại, tâm lý không khỏi căng thẳng, hắn không hài lòng lại nhũ mầu, tôi khản trương mà đi, không dám do dự thêm một chút nào.

Hắn đưa tay vào trong ống tay áo, dùng sức cầm tay tôi, tôi đỏ mặt lên, muốn rút tay ra nhưng vẫn không dám. Mặt hắn hướng về phía mọi người, không hề liếc tôi lấy một cái, khóe miệng chỉ hơi động đậy: **"Chớ lại xem xét tính nhẫn nại của ta."**

Một câu không nhanh cũng không chậm, không nóng cũng không lạnh, nhưng lại giống như một thanh kiếm trước ngực, chuẩn xác không chút sai sót nào đâm thẳng vào tim. Tôi chậm rãi hạ nín thở, cơ thể không chế không được mà khẽ run, tôi nghiêng rằng không lên tiếng.

"Ngồi xuống cùng ta xem ca múa." Hắn không dấu vết lôi kéo, tôi liền ngã ngồi bên cạnh hắn.

Khi này ngồi tại ghế trên cùng kia bị bàn tay của con sói háo sắc đó quấy rầy, tôi căn bản không dám ngẩng đầu nhìn người khác, lúc này phóng mắt nhìn ra xung quanh, thì trong tầm mắt đều là một số người quen thuộc, tôi không khỏi cảm thấy xấu hổ đến mặt đỏ tía tai, đang lúng túng định thu hồi ánh mắt, thì lại đối diện với một đôi mắt trong trẻo quen thuộc trong đám người ấy. Về mặt Đại Thiện lãnh đạm yên tĩnh nhìn tôi. Tim tôi đập thình thịch từng trận, bối rối dời mắt đến nơi khác, lại phát hiện bên trên chỗ Đại Thiện, lại là Chử Anh đang ngồi, về mặt u ám dữ tợn, đôi mắt hung ác trừng với tôi, như muốn đem tôi ăn tươi nuốt sống.

Tôi không khỏi run cầm cập, lại bị Nỗ Nhĩ Cáp Xích dùng sức ôm lấy thắt lưng: **"Sợ ta?"**

Đúng vậy, tôi sợ hắn! Hắn giam cầm tôi ba năm lâu như thế, tôi có thể nào mà không sợ hắn? Thế nhưng tôi lại càng sợ nhìn thấy bọn họ -----Chử Anh và Đại Thiện, thậm chí còn có Đông Quả cách cách, Mãng Cô Nhĩ Thái.....Đã từng, tôi đã từng cùng bọn họ vui đùa thân thiết nhất, nhưng hiện tại số mệnh đã định trước rằng tôi phải phản bội lại bọn họ, lựa chọn đi trên con đường mà tôi không thể nào không nghe theo.

Tôi đã từng tự tin cùng kiên quyết như thế mà nói với Đại Thiện, rằng tôi tuyệt đối sẽ không làm mẹ kế để chiếm lấy lợi ích của hắn.....Chuyện cũ rõ ràng trong mắt, trong lòng tôi từng trận đau đớn, tựa như bị lưỡi dao sắc bén khoét tim, nhin không nổi nước mắt trào dâng, một giọt lặng lẽ không tiếng động rơi xuống vạt áo.

Tiếng nhạc cụ đàn sáo chậm rãi vang lên, Nỗ Nhĩ Cáp Xích kêu một tiếng "Hay", tôi thừa dịp hắn không chú ý, lặng lẽ đưa ống tay áo lên lau đi nước mắt trong khóe, trong lúc liếc qua lại thấy Hoàng Thái Cực đang ngồi xỏm trong một góc nhũ chật mảy lại, dường như đang đắm chiều xem xét tôi.

Trên sảnh hoan hô rền vang, tôi quay đầu lại, nhìn thấy một đám nữ tử vận váy cập ngực* qua lại không ngớt tựa như bướm, nhẹ nhàng uyển chuyển bắt đầu múa. Lúc này tôi nào có tâm tư để mà thưởng thức ca múa, chỉ cúi mặt im lặng, trong đầu ngơ ngẩn tựa như đang nấu cháo.

**Váy cập ngực: hay Tề hung nhu quần, là loại Hán phục phổ biến vào thời Tìy, Đường và Ngũ Đại Thập quốc. Là loại váy kiểu chiết ngực, gồm áo là đôi khâm hoặc giao lĩnh mặc. Tay áo ngắn thường là thường phục, tay áo dài thường là lễ phục phối với phi bạch thể hiện sự ưu nhã. (nguồn: yên vũ các, vongthuyen.) (Ánh cuối chương.)*

"Không đẹp sao?" Nỗ Nhĩ Cáp Xích đột nhiên trầm giọng mở miệng, **"Ta thật có chút mới lạ, nữ tử người Hán nhỏ nhắn mềm mại và quyền rũ, rất khác với nữ tử Nữ Chân chúng ta....."**

Tôi ngo ngác nhìn hắn, đây là lần đầu tiên nhìn thẳng vào hắn kể từ lúc tôi tiến vào điện. Thấy hắn đối với sứ thần Minh triều khom lưng uốn gối, thấy hắn

đối với Kim Đài Thạch đặc ý tự miễn, thấy hắn đối với bề tôi nghiêm minh trọng tình, thấy hắn đối với tôi uy hiếp đe dọa.....một nam nhân luôn thay đổi không biết bao nhiêu bộ mặt như thế, thật sự chính là Nỗ Nhĩ Cáp Xích sao? Một vĩ nhân đã làm nên lịch sử ấy!

Trước đây, tôi chưa từng kỹ càng tỉ mỉ mà nhìn vào công lao hiển hách sau lưng hắn, chỉ vì Nỗ Nhĩ Cáp Xích mà tôi biết hoàn toàn không giống với những điều mà hậu thế kể lại, tôi đã ảo tưởng mà nghĩ rằng đời sau đã khuếch đại năng lực của hắn và năng lực Mãn Thanh lên quá mức, đơn giản là vì Kiến Châu trước mắt tôi đây, cần cỗi và lạc hậu vượt quá tưởng tượng.

Nhưng mà.....

Hắn đang hùng mạnh!

Khi ấy tôi chưa từng lưu ý đến, hắn đang từng bước từng bước một lớn mạnh lên. Mà sự lớn mạnh này lúc bình thường không đủ để lộ ra, mãi đến khi tôi bị giam cầm khép kín ba năm trời, tôi mới nguội lạnh mà ý thức được sự hùng mạnh này do tích lũy mà ra. Nỗ Nhĩ Cáp Xích có thể trở thành vĩ nhân một đời, tất nhiên là hắn phải có chỗ hơn người, tuyệt đối không chỉ vèn vèn dừng lại tại việc đánh trận thôi đâu.

Vì sao tôi không tỉnh ngộ sớm hơn chứ? Cùng một người lợi hại như vậy phân tranh cao thấp, một người bình thường nhỏ bé như tôi làm sao có thể thắng dù chỉ nửa phần?

"Làm sao thế?" Thấy tôi mãi ngần người nhìn chằm chằm, hắn như phát hiện điều gì đó liền thu hồi ánh mắt, quay đầu liếc nhìn tôi, sau đó cười khê, **"Ghen tị rồi? Ô, hóa ra nàng cũng có lúc ghen tị.....yên tâm, nàng vẫn là đệ nhất mỹ nhân của Nữ Chân tộc, không người nào có thể đuổi kịp nàng."**

Tôi bị ai thờ dài, suy nghĩ của hắn cùng suy nghĩ của tôi, căn bản không cùng một chuyện! Tôi thật sự có thể cam tâm tình nguyện sống cùng người đàn ông này hai mươi năm sao? Vì sao lại không để tôi chết sớm một chút? Vì sao còn muốn để tôi vô vọng mà đau khổ chịu đựng hơn hai mươi năm?

Ca múa trong chốc lát đã diễn xong, tướng sĩ cả sảnh đường rục rịch quan sát, đang lúc này, Dư Hi Nguyên phía đối diện bỗng nhiên mỉm cười vỗ vỗ tay, chỉ thấy ngoài cửa từ từ tiến vào hai vị nữ tử tuyệt đẹp cùng trang phục lộng lẫy, khoan thai bước đi, song song đi đến trước sảnh, chỉnh đốn trang phục hướng Nỗ Nhĩ Cáp Xích mà vái chào. Tôi kinh ngạc đến nỗi trông mắt sắp rơi ra, thật sự là tuyệt sắc giai nhân, vị lão gia Thiên triều này có thể nói là rất có tâm.

"Đây là hai tỷ muội Hân Nguyệt và Tề Nguyệt đến từ dòng dõi quý tộc Giang Nam Đại Minh....." Lý Úc Lễ vuốt ve bàn tay cười khê giải thích, **"Được hoàng đế ưu ái, tướng quân thật là có điểm phúc."**

Tôi không để ý nghe nữa, chỉ là mắt không kim được đánh giá các nàng. Bất quá vừa mới mười lăm mười sáu tuổi, một người hồng phấn, một người xanh lục. Vị vậy hồng phấn Hân Nguyệt kia mặt tựa trăng tròn, mắt hạnh má đào, diện mạo vô cùng phấn khởi, khi hành lễ mỉm cười thần nhiên, trong nét kiều mỹ lộ ra một nét thanh thuần khiến người khác thương tiếc; vị Tề Nguyệt vậy xanh lại hoàn toàn tương phản, vai gầy eo thon, mắt phượng mày ngài, trong cử chỉ đoan trang nghiêm nghị lộ ra nét kiều ngạo thần thánh không thể chối cãi.

Tôi đang ngẫm nghĩ Nỗ Nhĩ Cáp Xích sẽ vui sướng ngất ngây như thế nào để tiếp nhận phần đại lễ này, thì lại nghe hắn sang sang cười: **"Đã là tiểu thư khuê các của Minh quốc, thiên kim quý tộc, hạ thần không dám thờ ở khinh nhục."** Chỉ vào Hân Nguyệt kai cao giọng gọi, **"Chữ Anh!"** Tôi ngẩng ra, còn chưa kịp khôi phục lại tinh thần, ngón tay hắn đã di chuyển sang trái, chỉ vào Tề Nguyệt lại gọi to, **"Đại Thiện!"**

Tôi chấn động suýt chút nữa ngã từ trên ghế con xuống! Chữ Anh mười bảy tuổi, đã thành gia lập thất, ban cho hắn mỹ nữ thì còn có thể miễn cưỡng hợp lý, chỉ là Đại Thiện mới vừa lớn không phải sao? Cưng nhiên liền.....tôi liú lười, thế giới này quả nhiên là không thể dùng ánh mắt người thường để mà đánh giá.

Lý Úc Lễ hiển nhiên cũng sững sốt, lắp bắp nói: **"Sao lại.....tướng quân người....."**

"Hai đứa con ta đều là nhân trung long phượng, tin rằng đem hai vị cô nương này chỉ cho chúng, cũng không đến mức bôi nhọ xuất thân của các nàng." Hắn nói to, trong lời nói tràn đầy kiêu ngạo cùng tự hào.

Dư Hi Nguyên lúc đầu ngạc nhiên, sau đó cười giễu, dáng vẻ cổ quái không nói nên lời: **"Man đi lấy loại tiện nhân này làm vợ, thật sự là trời đất tác thành."**

Nỗ Nhĩ Cáp Xích không hiểu hắn nói gì, Lý Úc Lễ cười dịch lại: **"Ý tứ của Dư đại nhân là nói.....hai vị cô nương cấp làm con dâu tướng quân này, vừa phù hợp với thân phận tướng quân lại vừa hòa hợp lẫn nhau, thật là trời đất tác thành."**

Tôi một bên nghe được mà hải hùng khiếp vía, thật hận lỗ tai của bản thân quá thính, nghe được vài thứ không nên nghe. Tôi sợ bị người khác nhìn thấy vẻ mặt khác thường của bản thân, vội mở tầm mắt ra, nhìn về phía khác.

Chỉ trong chốc lát, Chữ Anh và Đại Thiện đồng loạt tiến lên tạ ơn, bọn họ ở gần như vậy, tôi cảm thấy đứng ngồi không yên, chỉ muốn che mặt mà chui xuống ghế con cho xong.

Đợi đến khi hai vị mỹ nữ được hai vị a ca khác nhau dẫn lui ra, trận tiệc tùng chủ khách đều vui này cuối cùng cũng kết thúc, Thư Nhĩ Cáp Tề đưa ra lời mời, thỉnh sứ thần đại giá quang lâm đến nơi của hắn, bởi hắn cũng là một chủ nhân. Nỗ Nhĩ Cáp Xích cuối cùng cũng không lên tiếng chuyện tôi hiển vù, đột nhiên hắn từ trên ghế dựa đứng lên, người tôi cũng bị hắn kéo lên theo.

"Đều rời khỏi đi." Sau khi để lại những lời này cho thuộc hạ, hắn không nghe phân minh mà vòng tay ngang eo ôm tôi vào trong ngực, giữa tiếng hô

kinh hãi của tôi, không hề để ý đến ánh mắt mọi người đang đi ra khỏi cửa, "**Chữ Anh đi đến chỗ tam thúc con, thay a mã chiêu đãi nông hậu sứ thần Minh quốc này, không được chậm trễ.**"

Tôi sợ hãi nhìn quanh trái phải, cảm giác chóng mặt nghiêng trời lệch đất trùng điệp bao bọc lấy tôi, thứ mà tầm mắt có thể thấy, vền vền là sắc mặt của Chữ Anh. Theo bản năng, tôi duỗi tay trái hướng đến phía hắn, không tiếng động mở khẩu hình: "**Cứu ta——**"

Cứu tôi! Tôi sợ hãi run rẩy, tựa như một kẻ đang đuối nước kinh hoàng lung tung muốn bắt lấy thứ gì đó có thể cứu mạng, cho dù.....thứ kia có là rom rạ phù phiếm.

Về mặt Chữ Anh căng thẳng, trong nháy mắt lúc tôi bị mang khỏi phòng, tôi thấy hắn rút cuộc cũng mở chân bước về phía trước.....tôi hết sức mừng rỡ, thế nhưng ngay sau đó tay Hà Hòa Lễ rất nhanh đè trên vai hắn.....

Chán nản.....cửa sổ duy nhất đã gát gao bị đóng chặt, thứ cuối cùng còn sót lại chỉ có nỗi tuyệt vọng cùng đau khổ vô tận.

—**Anh—**

□

Giày đế chấu

□

Bỏ từ trên quan phục triều Nguyễn

□

Mãng bào

□

Váy cấp ngực

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Đánh cược

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"**A!**"

Tôi bị ném lên trên chiếc giường mềm mại, mặt mày đều choáng váng lên, lúc rơi không phân rõ phương hướng, hai búi tóc* trên đỉnh đầu rơi xỏa xuống, tóc dài ngắn ngang rù trên vai.

****Hai búi tóc:** hay lưỡng bả đầu, vào đầu triều đại nhà Thanh, "lưỡng bả đầu" là một kiểu tóc rất phổ biến, đó là đem toàn bộ tóc vắn lên đỉnh đầu, sử dụng một cây trâm dài làm khung, đặt ngang đầu, sau đó phân từng nhúm tóc vắn lên cây trâm từng lớp từng lớp, phần tóc thừa ở phía sau được tạo thành đuôi phía trên gáy, như vậy có thể khiến cho cổ của người phụ nữ có cảm giác dài hơn, càng lộ vẻ đoan trang. (nguồn: vanhienplus.)*

Vội vã quay đầu lại, Nỗ Nhĩ Cáp Xích đang quỳ một gối trên mép giường, cả người nghiêng về phía trước, tựa hồ muốn trèo lên. Tôi hét lên một tiếng, dây cung kéo căng trong lòng đã lâu liền bị đứt đoạn, tôi giờ chân lên đạp hắn: "**Tránh ra! Tránh ra! Tránh ra——**"

Tôi sợ! Tôi thật sự rất sợ hắn! Sợ đến chết tên nam nhân chỉ cản trở tay liền có thể khiến tôi sống không bằng chết này! Sợ hãi cực độ khiến tôi khiến tôi rơi vào điên dại, trong đầu tôi giờ chỉ có một suy nghĩ: Thà chết không theo!

"**Lại muốn càn quấy cái gì?"** Con thịnh nộ càng gia tăng, hắn điên cuồng hét lên, bắt lấy hai chân đang đá lung tung của tôi, gát gao nắm chặt, "**Loại trò hề này nàng còn muốn chơi đùa bao nhiêu lần thì mới hết hy vọng? Lễ nào vẫn muốn quay về Mộc Lan Tập Câu? Bản thân nàng hãy cân nhắc cho kỹ càng!"**

Tôi kinh ngạc thờ không ra hơi, ngực phập phồng lên xuống, hắn lạnh lùng cười, vung tay vén màn xuống. Đồng tử tôi co rút, cả người như con tôm co rúm bặt ra phía sau, lưng chạm vào cột giường, đồng thời cầm lên cây trâm cài tóc vừa rơi rơi trên đệm giường. Tôi ngẩng đầu, đem đuôi trâm bén nhọn đâm ngay cổ mình, thét chói tai: "**Không được qua đây!"**

Nỗ Nhĩ Cáp Xích dừng lại, trên mặt vốn tràn ngập lửa dục bỗng trắng bệch: "**Nàng.....**"

"**Đừng ép ta!"** Tôi thở sâu, giọng lớn tựa trâu, tim căng thẳng run lẩy bẩy, "**Ta không thích ngươi! Không hề thích ngươi——Ngươi nghe không**

hiếu sao? Nỡ Nhĩ Cáp Xích, ta không thích người! Cho dù hôm nay người cưỡng bức ta, ta cũng vẫn không thích người!"

Ánh mắt hắn đông cứng, mi tâm nhú lại một chỗ, đôi mắt khẽ híp lại thành một đường khâu, **"Không thích ta? Vậy nàng thích ai? Bố Chiêm Thái? Không, loại người không có tài cán này nàng làm sao có thể nhìn trúng được.....Thế thì trong lòng nàng rốt cuộc đang cất giấu ai?"** Thanh âm lạnh lẽo tựa như hàn băng nghìn năm không tan, âm trầm từ miệng hắn đi ra, dưới ánh mắt sắc bén của hắn, tôi như bị vạn tiễn xuyên tâm, mồ hôi chảy ròng ròng thấm ướt áo. **"Trong lòng nàng có ai.....là Chữ Anh, hay là Đại Thiện?"**

"Người.....người nói bây bạ gì thế?" Chữ Anh và Đại Thiện? Hai người bọn họ gần giống như là em trai của tôi, hẳn đúng là biết tùy tiện gán cho người khác những điều vớ vẩn.

"Thật sao? Ta nói bây à?" Hắn cười lạnh, bỗng nhiên đưa tay bắt lấy cây trầm hoa, sức của tay rất mạnh, đến nỗi đuôi trầm bén nhọn đâm thật sâu vào lòng bàn tay hắn, máu tươi liên tục chậm rãi từ kẽ tay chảy ra, rơi vào áo tôi.

Tôi nín thở, cảm giác khí lực toàn thân đột nhiên bị rút sạch, tay đang握 trầm chán nản hạ xuống, ù rũ ngã lên giường. Trong lòng hoàn toàn trống trải tuyệt vọng, chỉ cảm thấy rằng từ nay về sau quả thật là sống không bằng chết, vì thế rốt cuộc tôi không nhịn nổi nữa mà gục vào đầu gối, lớn tiếng bật khóc nức nở.

Hắn khoanh chân ngồi đối diện tôi, cũng không lên tiếng, chỉ lẳng lặng nhìn tôi khóc. Tôi đang nghĩ đến bản thân chẳng biết tại sao lại có thể đi đến chỗ quái quỷ này, nghĩ đến ù ù cạc cạc bởi vì khuôn mặt này vốn dĩ đâu thuộc về tôi, để rồi cuối cùng rước lấy nhục nhã không hồi kết, nghĩ đến chính mình yếu đuối vô dụng, tuy rằng trong phút chốc có suy nghĩ không muốn sống một cuộc đời tạm bợ này, nhưng đến khi thật sự xuống tay tự sát thì lại vẫn cứ không dám tàn nhẫn dùng sức.....tôi càng nghĩ càng thương tâm, túi thân và đau lòng của hơn bốn năm trời cùng trút ra, tôi dùng hết toàn bộ sức lực, cũng chỉ để được khóc vào hôm nay.

Lớp trang điểm cầu kỳ sớm đã bị tôi khóc đến nhòe đi, tôi đưa mu bàn tay lên lau nước mắt trên mặt, lúc hai mắt đầm lệ chợt nghe thấy Nỗ Nhĩ Cáp Xích cúi đầu thờ dài, âm thanh ngược lại mềm mại mà dễ dàng: **"Được rồi, đừng khóc.....ta không chạm vào nàng là được chứ gì? "**

Tôi sững sờ, nghẹn ngào, ngừng gào khóc, nhưng lại vừa tưởng tượng đến việc sau này mỗi một ngày đều phải trốn chạy, vô luận tôi có như thế nào cũng không thể trốn thoát khỏi ma chướng của hắn, con đường phía trước kia thật tăm tối. Tôi đau lòng muốn chết đi, nước mắt lại tiếp tục chảy ào ra.

"Thật sự là.....sao mà lại giống như một đứa con nít thế này." Hắn thương tiếc kéo tôi vào lòng, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng tôi, **"Không nghĩ rằng đã qua ba năm, nàng vẫn như trước không hề lớn lên.....Đông Ca, ta nên bắt nàng làm gì bây giờ? Nàng nói xem ta nên bắt nàng làm gì bây giờ đây?"**

Hiếm khi nhìn thấy được khuôn mặt hắn toát ra vẻ ôn nhu, hơn nữa vừa rồi hắn đã đồng ý sẽ không chạm vào tôi, tim đang treo lơ lửng cũng hạ xuống, nghẹn ngào van xin: **"Người buông tha ta đi!"**

Ánh mắt hắn phát lạnh: **"Không có khả năng đó! Nàng sớm nhất nên chết tâm đi!"**

Quả nhiên.....trốn không thoát! Tôi cần phải đối mặt với sự thật! Tôi không muốn chết, tôi sợ số mệnh bản thân chưa đến lúc, tôi dù cho ảo tưởng quyết tâm muốn chết như thế nào đi nữa, thì cuối cùng cũng không thể chết được, chỉ là tôi công chịu khổ mà thôi.

Thôi được! Nếu đã đâm lao thì phải theo lao, không còn cách nào khác! Tôi nắm chặt tay, vào lúc chậm rãi buông tay ra, tôi ung dung nói: **"Ta không thích người, cho nên.....đừng ép buộc ta gả cho người. Nếu thứ người muốn là cơ thể này, vậy thì ta cho người. Bây giờ liền cho người....."** Đôi mắt hắn ảm đạm, không chút gợn sóng khóa chặt lấy tôi, tôi ngẩng đầu lên, chẳng hề sợ sệt. Nếu đã trốn không thoát, thế thì đối mặt vậy. Cố hết sức duy trì vẻ bình tĩnh, tay khẽ run thào bỏ từng chiếc cúc trên vạt áo của chính mình, chậm rãi cởi ra trường bào trước mặt hắn.

Hắn không hề chớp mắt nhìn chằm chằm vào tôi, bỗng dung tóm chặt lấy trường bào của tôi ném vào góc giường, tựa như một con mãnh thú bỏ nhào lên hung hăng đẩy ngã tôi. Trong lúc hoa mắt mũi của tôi bị đôi môi nóng rực của hắn hôn xuống, tôi gất gao cắn chặt răng, mắt mở to chết lạng xem xét hắn. Hắn híp mắt quan sát, lông mi thật dài ngay trước mắt rõ ràng đến có thể đếm được, tôi thể lương cười lạnh, cùng một kẻ không hề có cảm giác mà thân mật không biết là hắn sẽ có cảm thụ gì?

Tôi nhắm chặt hai mắt cam chịu số phận, để thần trí buông lơi dần dần trôi dạt đi xa, đột nhiên hắn ngừng hôn, mạnh mẽ buông tôi ra nhảy xuống giường. Tôi kinh ngạc mở mắt, thấy màn trướng trên đầu giường khẽ lay động, cách đó không xa truyền đến tiếng vang của chốt cửa, một tiếng ầm, cửa bị đập bẻ, trong phòng khôi phục lại một mảng yên lặng.

Tôi mờ mịt từ trên giường ngồi dậy, đợi khoảng một lát, vẫn không thấy động tĩnh gì. Sắc trời ngoài cửa sổ dần tối đi, đột nhiên tôi muốn lập tức thoát khỏi chỗ này, dùng khí mới vừa nãy trong phút chốc đã mất sạch sành sanh, tôi rất sợ hắn sẽ trở về, không biết khi lại đối mặt với hắn, tôi liệu có còn dũng khí để lặp lại những lời oanh liệt khi phách thêm một lần nữa hay không.

Hoàng loạn khoác áo vào, không kịp sửa sang lại vẻ ngoài, đỉnh đầu bù xù tóc, tôi lặng lẽ rời khỏi gian phòng. Gian ngoài vẫn im ắng không hề có hạ nhân, ánh đèn lờ mờ trong phòng, tạo nên bầu không khí âm u, tiếng giày để chậm bước đi vang lên lạch cạch, lòng tôi nhồn nhột, chợt dạ cởi giày ra xách trên tay, hành động như một tên trộm chuẩn ra khỏi cửa chính.

May mắn là sắc trời đã tối, trong sân tựa hồ cũng không có ai, bằng không với bộ dạng lúc này của tôi mà đi ra ngoài, chắc có lẽ sẽ bị người ta cho rằng là nữ quỷ.

Tôi ngồi xổm xuống chân tường ló đầu ra nhìn, đang cân nhắc tiếp theo cần phải đi đến bên kia, đột nhiên phía sau đầu bị phủ xuống một tấm áo choàng lớn, tôi hoảng sợ đến hồn bay phách lạc, móng té ngã trên mặt đất, mặt xanh mét.

"Đi theo ta."

Lại có thể là Hoàng Thái Cực.

Hắn làm sao lại ở chỗ này? Còn có vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc.

Tên nhóc nghịch ngợm, thật đúng là ngạo mạn!

"Nàng đi hay không? Không đi thì thôi!" Hắn không quay đầu lại, mũi hờ lạnh.

Tôi lập tức thay đổi thành vẻ mặt tươi cười, mở lớn miệng nhin hắn: **"Đi! Lập tức đi! Ta biết con người bát a ca là tốt nhất!"**

Hắn lại hờ lạnh một tiếng, không để ý đến tôi, tự mình bầy rẽ tám queo đi thật nhanh về phía trước.

Kẻ không cảm được phương hướng như tôi, lập tức bị hắn làm cho chóng mặt. Dọc đường tuy có hạ nhân đi lại xung quanh, nhưng thấy bát a ca thần sắc nghiêm nghị, cũng không dám tra hỏi nhiều về kẻ quái dị cả người quần áo choàng tôi đây.

"Vào trong." Đẩy cửa ra, hắn quay đầu lại liếc tôi một cái. Bên trong tối om ngay cả một ngọn đèn cũng không có, trong lòng không khỏi nổi lên nghi hoặc: **"Đây là ở đâu?"**

Hắn vẫn không hề để ý đến tôi, ngang ngược liếc mắt một cái, bản thân tự đi vào trước.

Làm sao lại có một tiểu tử thôi tha như thế? Chữ Anh năm đó cũng không ngang ngược đến vậy, Mãng Cổ Nhĩ Thái lại càng không có gì để so sánh. Nhớ năm ấy, Mãng Cổ Nhĩ Thái cũng lớn xấp xỉ Hoàng Thái Cực, vẫn là một con sâu tội nghiệp bị Chữ Anh ức hiếp chỉ biết tìm a mã khóc nhe.

Hoàng Thái Cực thuần thục lần mò đi ra hành lang ngoài, sai bước tiến vào buồng sười thấp đèn, sau đó quay đầu lại ngo ngác nhìn tôi chăm chú. Cơ hồ khi ngọn đèn sáng lên, trong nháy mắt tôi lập tức nhớ lại cách bày trí sắp xếp xung quanh đúng là phòng ở của Mạnh Cô tỷ tỷ, chỉ là gian phòng mà trước kia tôi ở lại gần cách với gian buồng sười nhỏ nhỏ này-----Hiển nhiên, buồng sười này đúng là phòng ngủ của Hoàng Thái Cực.

Tôi bị hắn nhìn đến hoảng sợ, tóc gáy sau cổ dựng thẳng lên. Tiểu quý này, tuổi còn nhỏ, nhưng ánh mắt làm sao lại giống với tia X-quang, tựa như có năng lực xuyên thấu vượt quá mức bình thường thế này? Nhưng, nghĩ đến hắn sau này sẽ là hoàng đế khai quốc Mãn Thanh, trong lòng từ từ cân bằng trở lại-----Có thể trở thành người tài năng và quyền lực, tất nhiên không phải là kẻ phạm phu tục tử rồi! Dư Hi Nguyên kia nói cái gì mà ba tuổi thấy lớn, bảy tuổi thấy già, hắn có thể nhìn thấy được tôi từ rất lâu sao? Nhưng mà kể từ khi hắn được sinh ra thì tôi chỉ biết rằng con người này không phải người tầm thường.

Hừm, sau này nhớ phải chụp ảnh thật nhiều.

Nghĩ đến liền làm, tôi lập tức trưng ra một vẻ mặt cùng nụ cười thân thiện, khom eo xuống nhìn hắn: **"Bát a ca có gì phân phó?"**

Hắn im lặng nhìn tôi, bỗng vươn ngón trỏ ra chọc vào mặt tôi, rầu rĩ nói: **"Bộ dạng nàng thế này.....xấu chết đi được."**

Tôi ngạc nhiên, nội tâm phát điên. Tiểu quý này.....không đáng yêu chút nào hết!

"Ta là đệ nhất mỹ nữ của Nữ Chân tộc!" Tôi rít lên phản đối, mạnh mẽ lấy mũi của hắn xuống, một cái đầu Hồng Hải Nhi đầy đáng yêu lộ ra, tôi lấy ngón tay gầy bím đuôi sam nhỏ nhắn vênh cong hai bên ót hắn. **"Dám nói xấu ta à? Thật không biết lớn nhỏ....."** Trẻ nhỏ quả nhiên là không thể cứng chiêu, cho dù hắn có là hoàng đế khai quốc đi nữa thì cũng vậy.

"Xấu nữ mới đúng!" Hắn làm bầm, **"Đừng có bày ra dáng vẻ bề trên trước mặt ta, nàng không muốn làm phúc tấn của a mã ta, chẳng qua cũng chỉ ngang hàng với ta mà thôi."**

Hắn.....lại có thể biết! Hắn làm sao có thể hiểu được ý định trong lòng tôi? Tôi hít hít mũi, cảm giác có chút xót xa trong lòng, thật không ngờ rằng người hiểu tôi nhất, lại chính là một đứa trẻ năm tuổi, tôi vô cảm ôm lấy hắn, cảm chống lên bả vai non nớt của hắn nức nở.

"Này, xấu nữ nhân, đừng có dây nước mũi lên người ta, chiếc áo choàng này là thứ gạch niết mới may cho ta hôm qua....."

"Nhỏ mọn....." Tôi mặc kệ, vẫn bám lấy hắn để nước mắt chảy xuống. Hắn oán giận thì oán giận, nhưng thật sự không đẩy tôi ra. Chờ mãi cho đến khi tôi khóc đủ rồi, tiếng khóc cũng nhỏ đi đưa tay lau nước mắt, thì hắn mới tức giận nói: **"Xong chưa? Xong rồi thì nhanh chóng buông tay ra! Bẩn chết đi được!"**

Tôi nghe lời hắn buông ra, lại thấy khuôn mặt nhỏ nhắn ban đầu còn ra vẻ lạnh lùng dày dặn kinh nghiệm vậy mà lại nổi lên một chút ửng đỏ thiếu tự nhiên. Tôi bỗng nhiên cảm thấy vẻ mặt này của hắn thật sự rất đáng yêu, nhìn không được hờn lên má hắn: **"Ta thích nhất bát a ca! Bát a ca quả nhiên là người tốt!"**

Trước kia lúc rảnh rỗi thường quay về viện phúc lợi nhi đồng làm việc công, đối với việc trêu đùa trẻ con tôi thật sự là cao thủ trong cao thủ. Thông thường loại tăng bốc phóng đại càng lớn thì càng hay này, sẽ không ai có thể quên đi được. Quả nhiên khoe miệng Hoàng Thái Cực gior lên, lộ ra vẻ mặt tự hào khó che dấu, chỉ vào chiếc bàn nhỏ trên giường nói: **"Nếu đã đói bụng, thì bên kia có đồ ăn."**

Vừa nghe đến ăn, hai mắt tôi nhất thời tỏa sáng, chạy như bay về phía trước-----Trời ơi, có Sa Kỳ Mã, còn có bánh xốp giòn.....tôi thật sự rất kích động, đã bao lâu rồi tôi không được nếm những món điểm tâm xa xỉ này? Giờ đây không chỉ là thèm ăn và thèm ăn tựa sâu bọ quấy phá, thì còn có buổi sáng hóp cháo, giữa trưa lại có ăn có uống có múa hát để xem, nên nào còn có tâm tư mà ngoảnh lại nhìn tôi của lúc ấy hoảng sợ như thế nào? Hiện tại dạ dày tôi trống trơn, bụng vang lên âm thanh không đứng đắn.

Tôi đang cắn miếng bánh trong miệng bỗng lúng túng đến cả người cứng đờ tại chỗ, Hoàng Thái Cực phía sau đột nhiên ôm bụng cười ha ha. Khuôn mặt không biết xấu hổ của tôi dần đỏ lên, chỉ cảm thấy từ đây về sau tôi không còn chút gì là thể diện trước mặt tiểu quý này, nhìn không được mà thờ dài, dứt khoát sẽ không tiếp tục giả vờ đáng vẻ nhỏ nhắn rụt rè của thực nữ nữa, hai tay trái phải đồng thời đưa xuống, đem chút điểm tâm tinh xảo này vội vã nhét thẳng vào trong miệng.

Tôi chậm rãi ăn được ba phút thì cũng no, rốt cuộc cảm giác ra có chỗ không đúng: "**Ngạch niết người đâu? Trong phòng này sao lại không có đến một nô tài hầu hạ?**"

"Kim Đài Thạch đến đây, ban ngày a mã vội vàng tiếp đón sứ thần Thiên triều, tối đến thì dành ra thời gian để đãi tiệc tiếp đón hân. Ngạch niết đương nhiên là phải đi cùng a mã.....còn về phòng này, là ta bảo bọn họ đêm nay không được bước vào đây nửa bước."

"Vì sao?" Đang khó hiểu, da đầu bỗng bị kéo đau nhức. Không biết từ lúc nào Hoàng Thái Cực đã đứng phía sau tôi, một tay cầm lược, một tay lấy búi tóc rối trên đỉnh đầu giúp tôi gỡ xuống. Tay hắn rõ ràng không lưu loát, luôn kéo căng khiến da đầu tôi đau đớn, tôi kêu to: **"Đủ rồi! Đủ rồi! Đừng nghịch nữa....."** Tôi làm ra vẻ muốn đoạt lấy chiếc lược trong tay hắn, hắn liền vung tay giấu ra phía sau, âm thanh buồn bực không để ý, chỉ lấy mắt trừng tôi.

Tôi cuối cùng cũng có chút hiểu được vì sao hắn lại muốn xua đuổi mọi người, thôi thì leo cây nhớ gốc vậy*, huống chi vừa rồi vào thời điểm tôi bất lực nhất hắn đã giúp tôi. Tôi bĩu môi cúi đầu đáng thương: **"Muốn nghịch cũng không phải là không được....."** Tôi mơ hồ qua loa mà nhắc nhở hắn, **"Xin tiểu bát gia xuống tay chừa lại chút tình.....tóc này của ta cũng không phải là giả đâu....."**

**Nguyên văn là: 吃人家的嘴软 đầy đủ là 拿人家的手短, 吃人家的嘴软. Ý muốn nói: Đã nhận sự giúp đỡ của người khác thì bản thân phải giúp đỡ lại họ.*

"Dài dòng!" Hắn bắt mãi lâu bầu một câu.

—**Ành**—

□

Lưỡng bả đầu

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Chủ tớ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tỉnh lại vào lúc sáng sớm, phát hiện ra tư thế ngủ của bản thân hết sức bất nhã, chặn bị đập rơi rớt trên mặt đất, Hoàng Thái Cực đang ngủ say bên cạnh, cơ thể nhỏ bé cuộn tròn lại, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn vì rét mà hơi tái đi, chiếc mũi cân đối hớn hên ngáy.

Tôi cảm thấy vô cùng áy náy, tay chân luống cuống vội nhặt chặn trên mặt đất lên, sít sao bao bọc lấy hắn. Hắn bị tôi đè ép như thế, thống khổ khê rên lên một tiếng, mí mắt khó nhọc mở lên.

"Hề hề, ngủ chút nữa đi....." Tôi nịnh nọt trấn an hắn.

Hắn mơ màng màng màng mở mắt, khăn giọng hỏi: **"Mấy giờ rồi?"**

Tôi ngẩng đầu trông ra ngoài cửa sổ, bên ngoài chỉ mới vừa sáng, nhưng không cách nào biết được thời gian, đang không biết nên trả lời ra sao, thì ngoài cửa có một âm thanh thận trọng dè dặt hỏi: **"Bát a ca ngài đã dậy chưa? Có muốn gọi chúng nô tài vào hầu hạ không?"**

Điều này thật sự đáng kinh ngạc, lẽ nào Hoàng Thái Cực còn đặc biệt phân phó hạ nhân, không gọi thì không được phép đi vào? Bình thường không phải khi đến giờ thì nô tài sẽ gọi chủ từ dậy sao?

"Hôm nay không cần học cưỡi ngựa bắn cung....." Hắn dụi mắt ngồi dậy, bàn tay nhỏ bé cầm lấy tóc dài sau lưng tôi đùa nghịch, **"A mã sẽ ở lại Y Nhĩ Cáp Khố ngoài thành tiếp đãi sứ giả của Hồ Luân tứ bộ, ngạch niết đã đi trước từ sáng sớm, chúng ta phải đuổi theo đến đó trước canh ba giờ Ty*."**

**Giờ Ty: từ 9 giờ sáng đến 11 giờ sáng.*

"Khi nào thì cô cô quay về?" Tôi kinh ngạc không thôi. Hơn ba năm bị nhốt không hoạt động nhiều như thế, hôm qua một mồi cả ngày trời, vừa kinh vừa sợ, buổi tối hoàn toàn lơ lửng, cuối cùng ngủ đến không còn tri giác.

"Sau canh ba sẽ quay về." Họng hần dường như khô khốc, vừa nói được một câu, yết hầu liền bị nghẹn mà ho hai tiếng, tôi ý thức được có lẽ vào đêm qua hần bị tôi làm cho lạnh cóng, lại không dám ăn ngay nói thật, chỉ có thể chột dạ mà vỗ vào lưng thay hần thông khí. Hần phát tay, thờ ơ hướng đầu ra ngoài nói: **"Đều vào đi."**

"Vâng." Âm thanh từ bên ngoài đáp lại. Không bao lâu nhũ mẫu của Hoàng Thái Cực liền dẫn bốn tiểu a hoàn tay bê những thứ linh tinh gì đó như chậu rửa mặt, chậu súc miệng nối đuôi nhau mà tiến vào. Một trong số đó tiến về phía trước, ngoan ngoãn bước lên quỳ xuống, cầm lấy y phục của Hoàng Thái Cực chuẩn bị thay cho hần. Tôi không quen việc được người khác hầu hạ như một phế vật như vậy, nên đã sớm lưu loát một bước nhảy xuống giường, chân trần đứng trên mặt đất.

Hoàng Thái Cực cau mày, chớp lấy tay a hoàn kia gỡ ra, tiểu nha đầu kia đáng vẻ mới bảy tám tuổi, nào đã gặp qua loại tình huống như thế, rốt cuộc sợ đến mức sắc mặt trắng bệch quỳ xuống không ngừng run rẩy.

Tôi đang lấy tay vốc nước để rửa mặt, vội ngừng đầu hỏi: **"Sao thế?"**

"Bát a ca đừng nóng giận! Nha đầu cầu thả này vốn là a hoàn gọi rửa trong viện, vẫn chưa học được cách hầu hạ thân cận....." Nhũ mẫu vừa nói vừa đập nha đầu ấy, **"Trở về bảo Tinh Kỳ dạy dỗ cho tốt vào rồi quay trở lại....."**

Hoàng Thái Cực lạnh lùng quét mắt liếc nàng một cái: **"Những thứ hôm qua bảo người chuẩn bị đều đã xong xuôi hết chưa?"**

"Vâng. Đã chuẩn bị thỏa đáng theo lời dặn của bát a ca." Một bên miệng đáp lời, một bên gọi hai a hoàn từ ngoài phòng tiến vào, trong tay đều đang cầm một khay gỗ gu, phía trên để quần áo cùng trang sức của nữ tử. Tôi còn đang ngạc nhiên, thì trên mặt Hoàng Thái Cực đã lộ ra ý cười, tay cầm lấy đôi giày thêu từ phía xa ném đến cho tôi, sau đó búi môi đầy trẻ con.

Nhìn không ra hần vẫn còn nhỏ tuổi, vậy mà lại thận trọng đến như thế, có thể để ý đến việc tôi không quen đi giày đế cao gót kia. Tôi xoay người nhặt giày lên, nhếch miệng hướng hần cười rạn rờ, nhưng hần liền thu lại vẻ tươi cười, quay đầu đi ho hai tiếng.

Nhũ mẫu có chút lo lắng hỏi: **"Bát a ca không thoải mái sao? Có muốn mời đại phu đến xem không?"**

"Lắm lời." Hần được người khác mặc vào quần áo ổn thỏa, từ trên giường đỡ xuống dưới, tự có một a hoàn cầm muối xanh vội đến giúp hần súc miệng. Lúc này tôi đã thay bộ trường bào bằng gấm màu vàng tươi vừa mới đưa tới kia, đại nha đầu kia vốn muốn giúp tôi, tôi lại không để nàng nhúng tay vào, bản thân nhanh chóng khoác chiếc áo choàng đỏ thẫm.

Hoàng Thái Cực ngó nghiêng nhìn tôi một cái, lạnh lùng nói: **"Nhìn thế nào nàng cũng đều cứ như một a hoàn, không hề giống một cách cách chút nào, chẳng lẽ vì mấy năm nay bị a mã ta giam cầm nên ngốc rồi?"** Tôi chán nản. Nếu như không phải trong phòng này đều là nô tài, cần phải giữ lại ba phần mặt mũi cho chủ tử là hần, thì tôi nhất định đã đi lên mà gõ vào đầu hần một cái.

Có điều nói thật, bộ dạng của tôi không hề có dáng vẻ của một cách cách. Không kể đến việc ba năm trước đây bị giam cầm ở Mộc Lan Tập Câu mà mất đi đài ngọc vốn có của quý tộc, chỉ nói rằng trong một năm trước kia, tôi chạy ngược chạy xuôi, liên tục thay đổi chỗ ở, không hề có một nơi xác định, thật đúng như hần nói là chẳng hề giống với một người được cả đám nô tài hầu hạ. Con người tôi từ trước đến nay tùy tiện qua loa, ngay cả bốn phận a hoàn của A Tế Na cũng đều bị tôi xem như không cao không thấp hướng chỉ là những nha đầu khác. Các nàng cũng không còn sợ tôi, ở trong phòng tôi cũng không có quá nhiều quy củ hà khắc, gặp mặt nhau đều vui cười hơn hờ. Nào có giống như bây giờ, cả một phòng nô tài lớn nô tài nhỏ, thấy Hoàng Thái Cực như chuột thấy mèo, đến thờ cũng không dám thờ mạnh một tiếng, nom nớp run rẩy chỉ sợ làm sai chuyện sẽ bị tiểu chủ tử trách phạt.

Khí thế địa vị của tiểu a ca đã cao như thế, vậy Chử Anh và Đại Thiện bọn họ chẳng phải là càng lợi hại hơn sao? Thế thì Nỗ Nhĩ Cáp Xích.....tương đương đến Nỗ Nhĩ Cáp Xích, lòng tôi không ngừng rét lạnh, tâm tình vốn hơn hờ bỗng bị cuốn trôi sạch sẽ.

"Cách cách, hôm nay người muốn chải kiểu tóc gì?" Đại a hoàn thu xếp để tôi ngồi xuống, hướng đến tôi cực lực lấy lòng.

Tôi không có hứng thú, chỉ miễn cưỡng nói: **"Tùy vậy."**

"Vậy nô tài sẽ làm thành hai búi tóc nhỏ nhắn, tinh tế cho người, bên trên phối với Biễn Phương* nạm vàng làm từ đại mạo này, nhất định sẽ rất đẹp....."

**Biễn Phương 扁方: hay 扁簪 (Biễn trâm) là một loại trâm cài đặc biệt dùng để búi tóc của phụ nữ. Biễn trâm có nhiều hình dáng nhưng thông dụng nhất là hình thanh bẹp dài chữ nhật (chính là Biễn Phương), độ dài trung bình từ 30-35cm hoặc hơn tùy kiểu tóc. Biễn Phương dùng để trang trí và cố định búi tóc, tạo hình cho kiểu tóc của phụ nữ thời Thanh. (nguồn: Góc Trung Quốc.) (Anh cuối chương.)*

Chưa nói hết câu, đã nghe thấy âm thanh non nớt khàn khàn của Hoàng Thái Cực nổi giận khiển trách: **"Nói bậy bạ cái gì đó? Con mắt nào của người nhìn thấy nàng giống với một cách cách đã lấy chồng?"**

Đại a hoàn kia run lên, lược đang cầm trong tay rơi xuống đất, cuống quýt quỳ xuống dập đầu: **"Nô tài biết sai rồi! Nô tài đáng chết....."**

Trong phong tục của người Mãn, chỉ có phụ nữ đã xuất giá và nữ tử đã quá tuổi xuất giá thì mới có thể gom hết tóc mà búi lên, nếu là nữ tử bình dân thì

sẽ trước tiên sẽ đem tóc phía sau tết lại rồi quấn vòng lên đỉnh đầu, sau đó thì đánh cá săn bắn, lao động trồng trọt đều giống với nam nhân, khi làm việc ngoài đồng hoang mà cảm thấy mệt mỏi buồn ngủ, thì có thể trực tiếp gối đầu ngủ trên bím tóc; còn nếu là nữ tử nhà quý tộc, sẽ biến tấu kiểu tóc trở nên đáng chú ý hơn rất nhiều, dùng trang sức sắc sỡ như Biển Phương làm thành một lưỡng bả đầu, lại điểm lên trên đó trăm cái trang sức đủ loại.

Trước kia tóc sau đầu tôi đều chỉ chải cho gọn gàng là được, trên kiểu tóc cũng không đeo nhiều thứ đáng để mắt, hơn nữa đại đa số các tiểu cô nương bất luận giàu hay nghèo cũng đều như thế. Chỉ là hôm qua A Tề Na đã tốn rất nhiều thời gian giúp tôi thận trọng chải hai búi tóc phức tạp ấy, khi đó tôi chỉ cảm thấy rằng kiểu tóc này vừa xinh đẹp lại vừa cao quý, nên cũng không có suy nghĩ sâu xa. Hiện tại thấy Hoàng Thái Cực vì điều này mà tức giận, mới khiến tôi đột nhiên nhớ lại----- Ba năm trước A Tề Na cũng đã từng thay tôi búi một đầu như thế, và lần đó là cái đêm vừa quay trở lại thành Phí A Lạp, để tham gia hôn lễ của Bố Chiếm Thái và Ngạch Thực Thái, nàng đã tuân theo mệnh lệnh của Nỗ Nhĩ Cáp Xích để tôi ăn mặc cùng trang điểm long trọng.

Lòng tôi đau xót, lúc ấy tôi chỉ lo hờn dỗi, căn bản không hề để ý đến những việc vụn vặt này. A Tề Na.....A Tề Na có lẽ tại thời điểm đó cũng đã bị Nỗ Nhĩ Cáp Xích chi thị.....nửa đêm hân xuất hiện trong phòng tôi cũng không phải là ngẫu nhiên, cho dù đêm đó không bị Bố Chiếm Thái say rượu quá rầy đi nữa, thì Nỗ Nhĩ Cáp Xích cũng không thể chờ nổi mà muốn có được tôi. Còn A Tề Na, nàng rõ ràng là biết rõ.....trước đó nàng rõ ràng đã biết sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng lại không hề nói với tôi câu nào.

Tôi nắm chặt vạt áo trước ngực, mờ mịt nhìn đến khuôn mặt của chính mình trong gương.

Ngay cả Tát Tế Phú Sát Cỗn Đại còn có thể nhìn thấu được nha đầu bên cạnh tôi này, vậy mà tôi lại cứ y như một kẻ ngu ngốc mù tịt chả biết gì. Hai mươi roi của A Tề Na quả nhiên không phải là chịu đựng vô ích! Nàng tuy là a hoàn của tôi, nhưng vào thời điểm then chốt, lại bán đứng chủ tử của chính mình.

Có thể oán trách nàng sao? Tôi luôn cảm thông nàng mệnh khổ phải làm a hoàn, thân bất do kỷ. Nhưng chưa hề xem nàng như một nô tài, mà luôn xem nàng như một người ngang hàng với mình, nhưng nàng lại bán đứng tôi.....ba năm này, quả thật là không biết đã có bao nhiêu thứ về tôi, từng chút một đến tai Nỗ Nhĩ Cáp Xích qua miệng của nàng rồi!

A Tề Na như thế này, thật xa lạ! Thật đáng sợ! Từ đây về sau tại nơi này, tôi còn có thể tin tưởng được ai? Còn nên tin ai nữa đây?

"Làm sao vậy? Sắc mặt đột nhiên lại trở nên khó coi như thế." Hoàng Thái Cực đã đội mũ Như Ý, lông thỏ trắng viền dọc quanh mũ, tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng, con ngươi đen sẫm sáng trong nhìn tôi, cả người đứng trước cửa không tiến lên, yên tĩnh chờ tôi cùng ra ngoài dùng điểm tâm.

Đại a hoàn kia vẫn thẳng đờ quỳ gối bên chân tôi, sợ đến cả người không ngừng run cầm cập.

"Tha cho nàng đi....." Không biết là đang nói với hân, hay là đang tự nói với chính mình, tôi buồn bã thở dài. Từ nay về sau, tôi phải mở to hai mắt, phải trở nên kiên cường hơn mới được, thời đại này không gian này không bởi vì sự tham gia của tôi mà biến thành một trò chơi mộng ảo, nó còn chân thực và tàn khốc hơn rất nhiều!

—Anh—

□

Biển Phương Đại Mạo nạm vàng

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Cầu thân

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trước kia Y Nhĩ Cáp Khố là một hồ nước đọng, càng về sau nước đọng càng nhiều, cạnh hồ mọc lên đầy hoa đại với đủ loại màu sắc, đủ loại hình dạng, xuân vừa đến liền tạo nên một phong cảnh long lanh mỹ lệ. Nỗ Nhĩ Cáp Xích hiển nhiên cũng nhìn trúng cảnh sắc nơi đây, liền rào quanh vào thành Phí A Lạp, xung quanh Y Nhĩ Cáp Khố cũng xây dựng không ít nhà, trong hồ cũng thả nuôi không ít cá chép sắc sỡ.

Thời tiết hôm nay vừa vặn nắng ấm trời trong, sóng nước xanh biếc lấp lánh trên mặt hồ, hai vị tiểu cách cách đang nhào người về phía hồ nước mà quăng mồi câu, thỉnh thoảng bay đến tiếng hoan hô cười nói khiến lòng tôi ngứa ngáy, suýt nữa không thể kiềm chế được mà rời khỏi chỗ ngồi chạy đến cùng các nàng chơi đùa.

Trong thủy đình được dựng tạm giữa hồ, đảo kép mà đoàn sứ thần Minh triều mang đến đang ẽ a diễn xướng, nhưng thứ này đối với tôi mà nói, còn khó chịu hơn cả tiếng đàn đòi mạng của Lục Chi Cầm Ma. Tôi không có kiên nhẫn để mà nghe, tin chắc rằng nhóm phúc tấn kia hoàn toàn nghe không hiểu cũng như xem không hiểu Côn khúc này, còn cảm thấy nhàm chán vô vị hơn cả tôi.

"Đông Ca cách cách....."

Đến rồi! Lòng tôi đánh lộn bộp, rắc rối chờ đợi đã lâu cuối cùng cũng đến rồi. Híp mắt lại xem xét, người lên tiếng cư nhiên là người đã quen biết từ lâu, tiểu phúc tấn của Nỗ Nhĩ Cáp Xích, Nữ Hồ Lộc thị. Nữ Hồ Lộc thị này tuy là tiểu phúc tấn, bản về thân phận tướng mạo hay địa vị đều không bằng một phần vạn Mạnh Cổ tỷ tỷ, nhưng nàng đã gả cho Nỗ Nhĩ Cáp Xích vào năm Vạn Lịch thứ mười hai, thậm chí so với đại phúc tấn hiện tại là Cỗn Đại cũng còn vào cửa sớm hơn một năm, hơn nữa nàng lại liên tiếp sinh cho Nỗ Nhĩ Cáp Xích hai người con đó là tứ a ca Thương Cổ Đại và lục a ca Tháp Bái Lưỡng, cho nên luôn tự cảm thấy bản thân mình hơn người khác một bậc.

Tôi ghét nhìn nhất chính là loại nữ nhân này, rõ ràng không phải chẳng qua cũng chỉ là một tiểu thiếp quái gì đó thôi, thế mà lại vênh vảo tự cao đem bản thân làm sự chú ý. Trái lại mà nói, tiểu phúc tấn Triệu Giai Thị ngồi bên cạnh nàng nhìn thuận mắt hơn rất nhiều, Triệu Giai Thị gả cho Nỗ Nhĩ Cáp Xích cùng năm với Nữ Hồ Lộc thị, hiện nay có một người con, chính là tam a ca A Bái.

"Đồng Ca cách cách ở Mộc Lan Tập Câu hơn ba năm, chắc đã hít nhiều địa khí của ngọn núi kia, nên cuối cùng cả người trở mã xinh đẹp như vậy."

Hít địa khí? Thế mà nàng ta cũng nghĩ ra được! Bà đây không phải là yêu tinh!

"Tiểu phúc tấn khen lắm rồi." Tôi miễn cưỡng ép ra chút tươi cười có lệ cho nàng.

Cũng không biết hôm nay là ngày mấy, rõ ràng đúng phải vận xui, vào ngày tết cũng chưa từng thấy vợ con của Nỗ Nhĩ Cáp Xích tề tụ đông đủ đến như vậy.

Trong đình bát giác vào lúc này, đại phúc tấn Tát Tế Phú Sát thị Cỗn Đại đang ngồi ngay ngắn tại vị trí cao nhất, ở hai bên trái phải là Y Nhĩ Căn Giác La phúc tấn và Cáp Đạt Na Lạp phúc tấn. Y Nhĩ Căn Giác La thị là mẹ đẻ của nhị cách cách Nộn Triết và thất a ca A Ba Thái, còn Cáp Đạt Na Lạp thị kia là con gái của Hồ Nhĩ Can bồi lạc Cáp Đạt thuộc Hồ Luân Nữ Chân, tên A Mẫn, được gả cho Nỗ Nhĩ Cáp Xích vào cùng một năm với Mạnh Cổ tỷ tỷ. Tháng năm vào năm Vạn Lịch thứ mười sáu, Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã cưới nàng, chín tháng sau thành Phỉ A Lạp lại nghênh đón thêm Mạnh Cổ tỷ tỷ, Nỗ Nhĩ Cáp Xích liền lập tức nếm A Mẫn nàng ra khỏi tâm trí, vợ chồng trước sau chỉ vừa mới ân ái mặn nồng được bốn tháng, bây giờ dưới gối vẫn không con*. Nhìn diện mạo tầm thường cùng vẻ mặt đờ đẫn của nàng, ngay cả tôi cũng không khỏi cảm thấy bi ai thay nàng, không biết trong đầu Nỗ Nhĩ Cáp Xích hiện giờ liệu có còn nhớ qua mình đã từng có một vị thê tử như nàng hay không.

Nguyên văn là **Tất hạ vô tử膝下无子: Tất hạ: dưới đầu gối, ngầm chỉ hành động quỳ lại, thờ phượng.... Vô tử: là không có con. Ý nghĩa của câu trên là muốn nói đến việc kết hôn lâu năm nhưng không có con cái.*

Ngồi bên phải Cáp Đạt Na Lạp A Mẫn chính là Diệp Hách Na Lạp Mạnh Cổ tỷ tỷ, Hoàng Thái Cực lúc này đang tựa xuống đầu gối nàng quần quýt lại nhai mà làm nũng, phát giác được ánh mắt tôi tìm đến, hẩn như có giác quan thứ sáu, liền ngoái đầu lại liếc tôi một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi phỉm hồng, đoán rằng là bởi vì bị tôi bắt gặp được vẻ mặt hồn nhiên trẻ con của hẩn sau khi thác xuống bộ dạng ra vẻ già dặn, cho nên mới có chút thẹn thùng xấu hổ.

Tôi bất giác hiểu ý cười.

Nhìn xuống chỗ ngồi phía bên dưới, lần lượt là tiểu phúc tấn Nữ Hồ Lộc thị, Triệu Giai thị và Gia Mục Hồ Giác La thị. Nói đến vị Gia Mục Hồ Giác La thị này, tôi lại có chút ấn tượng sâu sắc về nàng, bởi vì số lần tôi thấy nàng không nhiều, mà mỗi lần gặp thì nàng đều trong dáng vẻ một người mẹ với cái bụng ưỡn to lên. Kể cả.....hiện tại.

Điều này cũng thật khiến tôi cảm thấy choáng váng mặt mày, nữ tử thời cổ đại ấy à, lẽ nào trừ bỏ việc tranh giành ghen tuông cùng với sinh con, thì sẽ không còn việc gì để làm hay sao? Nhìn vào Gia Mục Hồ Giác La thị này xem, tuy rằng theo quy củ mà ngồi dưới A Mẫn, nhưng trong đình nàng ở nơi đâu thì nơi đó lại náo nhiệt nhất. Ma ma nhũ mẫu đứng một đám im lặng, chốc lát sau cách cách Mục Khố Thậm tiện thăm ướt quần khó chịu mà oa oa khóc to, chốc lát sau cửu a ca Ba Bố Thái lưng thì vác cung tên nhỏ, tay thì cầm dao gỗ lớn, mô phỏng lại tư thế cưỡi ngựa đánh giặc hoang dã, miệng hô đánh la giết điên cuồng chạy vào quần quanh trong đình, phía sau hẩn đương nhiên là không thể thiếu một đám nô tài ai nấy thờ hồn hẩn như trâu, vô cùng chặt vật mà đuổi theo.

Lẽ ra mà nói Ba Bố Thái so với Hoàng Thái Cực chỉ nhỏ hơn một tháng, nhưng hai đứa trẻ cùng tuổi sao lại khác biệt nhau đến vậy? Tôi nhìn thấy Ba Bố Thái đầu đỏ mồ hôi đầm đìa từ bên người tôi quét tới một trận bụi đất, liền nhin không được mà liếc mắt quan sát Hoàng Thái Cực, kẻ đó giờ phút này đang im lặng ngồi trên chân mẹ chăm chú xem kịch.

Hai vị tiểu cách cách ban nãy đứng trên cầu cho cả ăn kia chơi đùa một chút cũng chán, tự mình đi theo mẹ đến đình để nghỉ ngơi. Nộn Triết cách cách mười tuổi nhìn qua diễm đạm ít nói, dáng vẻ rất giống với Y Nhĩ Căn Giác La thị, thuộc loại mỹ nhân lãnh cảm kiêu ngạo. Nộn Triết cách cách tuy là đứa con gái thứ hai của Nỗ Nhĩ Cáp Xích, thế nhưng nàng lại nhỏ hơn Đông Quả cách cách gần mười tuổi, việc này cũng không hề có gì lạ khi mà Đông Quả cách cách lại đặc biệt được a mã sủng ái, suy cho cùng đã hơn mười năm, nàng trước sau vẫn luôn nổi bật giữa đám a ca, tục ngữ nói rằng vật dĩ hi vi quý*, Đông Quả nàng ấy thân lại là trưởng nữ duy nhất, muốn không bị chú ý đặc biệt thì cũng rất khó.

****Vật dĩ hi vi quý**物以稀为贵: vật nào càng khan hiếm thì lại càng quý giá. (nguồn: baidu.)*

"Ngạch niết! Ngạch niết!" Mãng Cổ Tế chui vào trong lòng Cỗn Đại, lắc lắc thân mình làm nũng, **"Ngạch niết! Có phải hiện tại người chỉ thích Đức Cách Loại đúng không? Có phải sau này người sẽ không còn yêu thương Mãng Cổ Tế nữa đúng không?"**

Cuối cùng, khuôn mặt vẫn luôn không chút biểu tình nào của Cỗn Đại dần dần biến mất tựa băng tuyết tan rã trên đỉnh Thiên Sơn, để lộ bản năng chói lọi của một người mẹ, nàng sờ đầu Mãng Cổ Tế, **"Sao có thể được?"**

Nhũ mầu cạnh Mãng Cổ Tế cũng vội vàng giải thích: **"Tam cách cách thật sự quá nhạy cảm rồi, thập a ca còn chưa đến một tuổi, phúc tấn quan tâm cậu ấy nhiều hơn một chút cũng là chuyện cần phải mà."** Mãng Cổ Tế năm nay bảy tuổi, cả người trắng kiện mang nước da màu lúa mạch, ngũ quan trung hòa, từ ánh mắt đến dáng vẻ mười phần giống hệt Nỗ Nhĩ Cáp Xích, vào lúc cái đầu nhỏ ấy đang chiến đấu với chủ ý ma quái nào đó, đôi mắt đen sẫm kia lóe lên một mùi ngang tàng, việc này không khỏi khiến tôi nhớ tới Chử Anh, mặc dù bọn họ không phải huynh đệ cùng mẹ, nhưng lại có một đôi mắt sắc bén di truyền từ cha mình.

Hiện tại tôi vô cùng nhạy cảm khi gặp phải ánh mắt như thế, cho nên khi Mãng Cổ Tế dời ánh mắt đến người tôi, tôi lập tức ra về vô cùng tự nhiên mà quay đầu sang hướng khác. Nhưng tựa hồ nàng không muốn buông tha tôi, bỗng nhiên la to: **"Ngạch niết! Nàng ấy là ai? Dáng vẻ của nàng thật xinh đẹp! Là phúc tấn mà a mã mới lấy về nhà sao?"**

"Không phải." Côn Đại không lên tiếng, đề tài câu chuyện đã bị người phía sau nàng là Nữ Hồ Lộc thị tiếp nhận, **"Tam cách cách, người chỉ nói đúng phần nửa. Gia vẫn chưa có lấy nàng, có điều đó chẳng qua cũng chỉ là hình thức mà thôi....."**

Lửa giận trong lòng tôi bùng phát lên, bà tám thói mồm này, xem ra không cho nàng ném thừ chút giáo huấn, nàng thật sự xem bà đây là một trái hồng mềm yếu mặc cho nàng gây khó dễ đây mà.

Mãng Cổ Tế vọt tới trước mặt tôi, sắp đến gần tôi cẩn thận nhìn một cái rõ ràng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra một loại ghen tị tựa như khó có thể tin được.

"Người tên gì? Là người của bộ lạc nào?" Khẩu khí rất không lương thiện.

Tôi giả vờ hiền từ sờ đầu nàng, lại bị nàng phát tay chặn lại, Nữ Hồ Lộc thị cùng những phúc tấn khác cách đó không xa biểu tình lạnh nhạt cười nhạo.

"Ta đang hỏi người đấy, chẳng lẽ người là người câm điếc à?" Mãng Cổ Tế này tuy rằng chỉ là cách cách, nhưng nàng lại là con chính thất, nên thân phận địa vị không hề kém đám a ca thứ xuất Ba Bố Thái kia một chút nào. Huống hồ từ nhỏ nàng đã được cưng chiều mà quen nên đâm ra kiêu căng, đã bị hoàn cảnh nuôi dưỡng thành một công chúa xấu xa cấu kinh.

Lòng tôi nghĩ rằng thuận tiện hôm nay khai đao trên người nha đầu này trước tiên, cũng là dạy dỗ cho những bà vợ lớn nhỏ này của Nỗ Nhĩ Cáp Xích có thể hiểu được, tôi không phải là một kẻ dễ bị ức hiếp, đừng cứ không có chuyện gì cũng đều lôi đến tìm tôi. Trong lúc đang cân nhắc sẽ đóng vai Bà La Sát ra sao, chợt nghe thấy một tiếng vang kinh người nổ tung trên đỉnh đầu, một tiếng ầm, đuôi roi đen tuyền quất vào dưới chân Mãng Cổ Tế, cuối cùng khiến nàng hoảng sợ đến mức nhảy dựng lên, mặt không còn chút máu.

"Ai cho phép muội nói chuyện với Đông Ca như thế?" Roi ngựa chậm rãi quán trở lại vào tay Chử Anh, hần hiên ngang cương quyết đứng ngoài đình, một thân áo chên màu đỏ thẫm, khoác ngoài áo choàng xanh đậm trang trí đầy hoa văn màu thạch thanh, vô cùng rực rỡ tôn thêm vẻ quý khí khắp người. So với Chử Anh, Mãng Cổ Tế mờ nhạt tựa như một con vẹt xấu xí.

Vị đại a ca tính tình tàn bạo này, mấy năm nay chỉ có tăng chứ không hề giảm, thứ nhất hẳn là trưởng tử, thứ hai hẳn vốn là do Đông Giai Thị sinh ra, so với vị Mãng Cổ Tế cách cách này không giống nhau. Chử Anh lúc nhỏ, đã sớm giương cung bắn trên lưng ngựa, dùng mảnh vô địch. Sau khi trưởng thành liền đi theo dưới trướng Nỗ Nhĩ Cáp Xích, trở thành trợ thủ đắc lực, cùng hần đánh Đông dẹp Bắc, trên chiến trường rất có thành tích, nên Nỗ Nhĩ Cáp Xích vô cùng coi trọng đứa con cả này, thường hay đem một số chuyện quan trọng giao cho hần xử lý.

Chử Anh vừa có quyền vừa có thế, một Mãng Cổ Tế nhỏ nhoi nàng nào dám trêu chọc đến sao? Tôi lạnh nhạt thờ ơ, thấy tiểu nha đầu đứng trong gió sợ đến run bần bật, lại không dám di chuyển nửa bước, ngay cả Côn Đại trong đình cũng chỉ lo lắng mà đứng lên, không dám tùy tiện nói năng điều gì.

Loại nam tôn nữ ti nơi đây, tại thời đại mà quyền lực của nam nhân là tối thượng, còn phụ nữ chú trọng tam tòng tứ đức này, thì miễn bàn đến việc Côn Đại không có tư cách quản thúc Chử Anh, mà chỉ bàn đến việc dù có ban cho nàng quyền lực, mượn cho nàng lá gan to bằng trời, thì giờ phút này nàng cũng vẫn không dám đứng ra bảo vệ con gái mình, mà khiển trách Chử Anh kiêu căng ngạo mạn.

Nhìn nha đầu Mãng Cổ Tế kia bị dọa đến môi cũng trở nên trắng bệch, đôi mắt vốn kiêu căng bốc đồng nay ầng ậc nước mắt, chỉ cần khẽ kích thích một chút, bảo đảm có thể khiến nó lệ rơi thành sông. Nàng lúc này thật đúng là bị dọa không hề nhẹ, bất luận nàng có nghĩ đến nát óc thế nào đi nữa, cũng tuyệt không hề nghĩ rằng Chử Anh sẽ vì tôi mà nổi giận đến như vậy.

Tôi chậm rãi hướng người đến, vẫn như cũ mà đưa tay sờ đầu nàng, lúc này nàng không tránh né nữa, răng gắt gao cắn lấy môi dưới, dường như đang phải chịu đựng sự nhục nhã mà cố nén nước mắt.

"Đông Ca! Đừng để ý đến muội ấy nữa, ta đưa nàng đến nơi khác chơi." Về tức giận trên mặt Chử Anh thoáng dịu đi, đưa tay đến kéo tôi.

Tôi khéo léo né tránh. Đang ở trước mặt các phúc tấn cùng ma ma, tôi đây không muốn lại bị bêu danh, bị chụp lên đầu cái mũ là mê hoặc quyến rũ thêm lần nào nữa: **"Là bối lạc gia bảo người đến?"**

Sắc mặt Chử Anh trầm xuống, nham hiểm nói: **"Nàng chỉ nhớ đến a mã ta? Lẽ nào không nhìn thấy người một lúc, nàng liền nhớ người sao?"**

Tôi tròn tròn mắt, hừ lạnh: **"Trái lại ta thật hy vọng hần đừng mãi nhớ đến ta....."** Nhưng nghĩ lại Chử Anh là Chử Anh, tôi không nên đem nỗi buồn bực đối với cha hần mà đổ lên người hần, vì thế đổi ý, không khỏi nở nụ cười, **"Được rồi, đi đâu chơi vậy? Ngọt ngọt của ba năm sắp lên men ta rồi, nếu người không làm cho ta vui chơi thỏa thích được, ta đây sẽ không đồng ý."**

Chử Anh thấy tôi cười, trên khuôn mặt tuấn tú anh khí cũng lộ ra nụ cười rạng rỡ: **"Ta đưa nàng đi săn thú nhé?"** Nói rồi, đưa tay qua kéo tôi.

Đây thật sự là một lời đề nghị hay, ở Mộc Lan Tập Câu nhiều năm như thế, lại chỉ nghe thấy mỗi tiếng bàn tán sản bản bốn phía, càng không cách nào để trải nghiệm, tôi đối với việc sản bản ở Mộc Lan Tập Câu, lòng tôi tràn ngập sự tò mò vô hạn, đang muốn đồng ý cùng hắn rời đi, thì đã thấy từ phía đầu cầu có một gã bao y vội vã chạy tới.

Tôi vẫn chưa nhận ra người đến, liền thấy sắc mặt Chữ Anh khê biến, Cồn Đại phía sau dẫn đám phúc tấn tất cả cùng ào ạt rời khỏi đình.

Nô tài kia nhanh nhẹn chạy đến trước mặt Chữ Anh thình an*, lớn tiếng nói: **"Thình an đại a ca!"** Rồi chuyển hướng sang Cồn Đại các nàng, **"Thình an các vị phúc tấn!"**

**Thình an: hay 打千, trong thời đại phong kiến nói chung, khi người ở cấp bậc thấp hơn gặp người ở cấp bậc cao hơn đều phải quỳ hoặc khụy chân xuống như là một hành động chào hỏi và thể hiện sự kính trọng. Trong triều đại nhà Thanh, phụ nữ khi thình an thì lưng cần giữ thẳng, chân trái tiến lên một bước nhỏ rồi quỳ xuống, hai tay đặt lên đầu gối chân phải, mắt nhìn ngang, không cong lưng hoặc cúi đầu. Đối với nam giới cũng tương tự, điểm khác là tay trái đặt trên đầu gối, tay phải hạ xuống chạm đất. (nguồn: Học viện nghi thức quốc tế - Etik Academy.) (Ảnh cuối chương.)*

Cả người Chữ Anh cứng ngắc không nói một lời, thanh âm của Cồn Đại cũng khê run, siết chặt khăn trong tay, nói: **"Gia có điều gì cần phân phó sao?"**

"Bẩm đại phúc tấn, gia sai nô tài đến chuyển lời cho Bố Hỉ Á Mã Lạp cách cách của Diệp Hách bộ, mời nàng nhanh chóng đi đến trong vườn Y Nhĩ Cáp Khố."

Lòng tôi căng thẳng, chẳng biết sao lại cảm thấy sợ hãi.

"Gia còn nói thế nào? Người nói kỹ một chút." Cồn Đại không kiên nhẫn mà thúc giục.

"Vâng, mới vừa nãy bối lạc của Hồ Luân tứ bộ cùng với gia uống rượu ở trong vườn, lát sau nói rằng muốn kết thông gia, Kim Đài Thạch bối lạc Diệp Hách mong muốn đem con gái mình hứa cấp cho nhị a ca, bày tỏ cả hai bộ lại một lần nữa gắn kết hữu nghị.....Sau khi đã nói chuyện thỏa đáng cùng vui vẻ, gia đột nhiên hướng đến Kim Đài Thạch bối lạc mà xin cưới Bố Hỉ Á Mã Lạp cách cách, còn nói.....còn nói là....." Nô tài kia nói liên tục hai lần, trước sau vẫn cứ ập a ập ứng không nói ra được lời hoàn chỉnh.

"Nói!" Cồn Đại gầm lên, **"Gia rất cuộc còn nói cái gì?"** Kể từ lúc tôi biết Cồn Đại tới nay, nàng rất ít biểu lộ tình cảm, luôn luôn lạnh lùng thân nhiên, không nghĩ rằng hôm nay lại kích động đến vậy.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích lại hướng Kim Đài Thạch mà muốn tôi, chuyện này tôi đã sớm dự kiến được, nên dù trong lòng đầy bi ai, nhưng không hề lúng túng kinh hoàng.

Tay Chữ Anh đang nắm lấy tôi càng siết chặt, từ đầu tôi không có để ý, đến khi nghe nô tài kia đáp lời, mới phát hiện ra năm ngón tay của tôi sắp bị hắn siết đến đứt rời ra. Đang muốn mắng hắn vài câu, nhưng ngẩng đầu lên lại cảm thấy hoảng hốt, trên mặt Chữ Anh mây đen dày đặc, cúi đầu vững vàng nhìn tôi chăm chú, đáy mắt lại tràn đầy đau đớn cùng oán hận.

"Nói——"

Cồn Đại bên trong rốt cuộc khàn giọng phát ra một tiếng giận dữ, nô tài kia sợ đến mức run cầm cập, bỏ nhào về phía trước quỳ xuống trả lời: **"Gia ngài ấy sẽ giết trâu ngựa để bố cáo với trời đất, thiết đãi rượu, tại đây, lấy ba thứ thịt xương máu cùng chỉ thiên lên trời mà thề, nói rằng "Sau khi đã thề, nếu như tùy tiện quên đi hôn ước, bội đi minh ước, thì sẽ như đất này, xương này, máu này, thiên mệnh vĩnh viễn mất đi! Còn nếu trước sau không đổi, thì sẽ như rượu này, thịt này, phúc lộc vĩnh viễn hưng thịnh.""** Hắn rùng mình, khi thuật lại vẫn không ngừng nói lắp, **"Gia nói.....nói là.....chỉ cần Bố Dương Cô bối lạc Diệp Hách chịu nhận lời để muội muội gã đến Kiến Châu, thì vào ngày Đông Ca cách cách vào cửa sẽ liền trở thành đại phúc tấn danh chính ngôn thuận, tuyệt không bội nọ nàng, khiến nàng phải chịu ủy khuất nửa phần....."** Từ nay về sau Kiến Châu cùng Diệp Hách trọn đời giao hảo, nếu như làm trái đi, thiên lý bất dung!"

Xoạch! Roi ngựa trong tay Chữ Anh rơi xuống đất, hắn chặt chẽ nắm tay tôi, run rẩy.....mạnh mẽ dùng sức buông ra, vùi đầu điên cuồng lao đi.

Tôi khó nhọc nói không nên lời. Chỉ nghe thấy Mãng Cổ Tế hét lên một tiếng, Cồn Đại ngẩng mặt lên trời rồi cuối cùng ngất đi. Nhất thời trong ngoài đình nghị mất một trận hỗn loạn, khuôn mặt Nữ Hồ Lộc thị trắng bệch, kinh ngạc nhìn tôi, nghiêng răng run rẩy nói: **"Xem như người lợi hại....."**

Tôi liếc nàng, cảm thấy nàng thật ra rất đáng thương, nàng chẳng qua cũng chỉ là một vật hy sinh cũng phải luồn cúi dưới chế độ chính trị này mà thôi. Nàng gả cho một người đàn ông, không bởi vì vì tình yêu, mà chỉ là từ trong tay một người này bị tùy tiện đưa cho một kẻ khác, cam chịu cho xong, việc chuyển giao tài sản cá nhân này, thật giống với tôi của lúc này.

Số phận của nữ nhân nơi đây thật bi ai làm sao! Không chỉ mỗi Nữ Hồ Lộc thị thôi đâu, giờ phút những nữ nhân đang đứng phía sau nàng kia, toàn bộ đều là.....

Lẽ nào, cuối cùng tôi cũng phải nằm trong số các nàng ấy sao?

—Anh—

Thỉnh an (nam)

□

Thỉnh an (nữ)

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Đính hôn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ánh dương ấm áp không gì che đây đang chiếu thẳng lên mặt tôi, thế nhưng tôi lại chẳng cảm nhận được sự ấm áp dù chỉ là một chút.

Tôi được gã nô tài dẫn đến nơi này, thờ ơ bước lên từng phiến đá trên đường, trong vườn rực rỡ màu sắc, mùa này thật đúng là mùa trăm hoa đua nở, chỉ tiếc là bị cái mùi đốt nướng bay tới từng trận trong không khí kia phá hư hết thấy.

Quả nhiên là một đám người tầm thường! Một đám người tục đến không thể tục hơn!

Bọn họ lại có thể ở trong hoa viên mà đốt lửa rừng, dùng cọc gỗ xuyên qua toàn bộ những con bê rồi đặt lên trên lửa nướng, mỡ quét trên những con bê đang chảy ra thành giọt, rơi xuống đồng củi lửa làm bốc lên từng đợt khói xanh. Một đám nam nhân ngồi vây quanh đám lửa, một bên nhai thịt, một bên ực chén rượu.

Tôi vốn rất yêu thích khí thế nam tử như vậy, nam nhân ấy à, uống rượu bằng chén ăn thịt từng miếng lớn, nam nhân như vậy mới là nam nhân. Chỉ là không biết vì sao, hiện tại nhìn đến đám nam nhân đang cắn nhai từng miếng thịt lớn này, dạ dày liền trào lên vị chua, cảm thấy ngoài hai chữ thô tục ra thì thật sự không tìm thấy được từ ngữ tốt đẹp nào để miêu tả bọn họ.

"Hồi bẩm các gia, Bó Hi Á Mã Lạp cách cách tới rồi." Gã nô tài cố nâng cao giọng của mình lên một chút liền khiến bọn họ chú ý, trong đám người đó nhất thời có hơn phân nửa cùng quét mắt về phía tôi.

Trong một khắc, tôi cảm thấy được bản thân mình chính là con bê bị đặt trên đầu ngọn lửa kia, đang đợi bọn họ hạ dao xuống để xấu xé thịt non mà nhắm rượu.

Ánh mắt di chuyển giữa đám người ấy, tôi lập tức nhận ra người quen-----Bái Âm Đạt Lễ! Không nghĩ rằng đã bốn năm không gặp, hắn lại không hề già đi, vẫn là làn da ngăm đen, ánh nhìn chòng chọc như một tên trộm khiến người khác cảm thấy rất ghê tởm.

"Hóa ra đây chính là Bó Hi Á Mã Lạp cách cách!"

"Đệ nhất mỹ nữ tộc Nữ Chân quả nhiên là danh bất hư truyền!"

Tôi từ trong những tiếng khen ngợi chậm chạp đi qua, Nỗ Nhĩ Cáp Xích mỉm cười tiến lên đón, tôi chỉ làm như không phát hiện, trực tiếp đi ngang qua hắn, đến trước mặt Kim Đài Thạch, hành lễ: **"Đông Ca thỉnh an ngách kỳ khắc!"**

Kim Đài Thạch cười híp mắt, trên tay đang cầm một khối thịt bò béo ngậy liền ném lên mặt đất, ôm tôi một cái thật chặt. Tôi suýt bị thân hình mập mạp của hắn đè ép, đang muốn tròn trắng mắt, Nỗ Nhĩ Cáp Xích lại kéo tôi từ lòng ngực hắn ra, mạnh mẽ lôi vào trong lòng ngực chính mình.

"Đông Ca đã là người của ta rồi!"

Lời này của hắn đúng là ám muội mơ hồ, trên mặt tôi nhất thời nóng lên, đám bồi lạc cùng tùy tùng nhìn thấy, bọn họ liền cười to vang dội.

Kim Đài Thạch cười nói: **"Việc này còn phải do Bó Dương Cổ định đoạt. Ta đây thật sự trăm lần nghìn lần nguyện ý, nhưng Đông Ca không phải là nữ nhi của ta!"**

Nỗ Nhĩ Cáp Xích đập vai hắn: **"Ngươi yên tâm, nữ nhi của ngươi gả cho con ta, ta bảo đảm ngươi sẽ không thua lỗ....."**

Hắn đang nói đến Đại Thiện sao? Đại Thiện mười bốn tuổi.....kết hôn cưới vợ? Lại nghĩ đến Tề Nguyệt mà hắn thường cho Đại Thiện trước mặt mọi người hôm qua, dạ dày tôi bỗng có một cơn đau thắt đến trời đất đảo lộn.

"Ôi....." Tôi cuống quýt che miệng lại, khó chịu đến cong người lại.

"Làm sao thế?" Nỗ Nhĩ Cáp Xích cong lưng xuống, ghé vào bên tai hỏi tôi.

Tôi lều lều lắc đầu, nhưng cảm nhận được vị chua cùng buồn nôn kia như không còn nằm trong sự khống chế của tôi.

"Ôi....." Lại nữa.

Tôi cảm thấy được ánh mắt những kẻ xung quanh vẫn luôn nhìn tôi đều bắt đầu ngả ngón thay đổi.

"Hóa ra là như thế à." Tiếng Kim Đài Thạch tự mình lẩm bầm vang đến bên tai tôi.

"Không phải.....là hôn——Không phải....."

Nỗ Nhĩ Cáp Xích ha ha cười, cắt lời, đưa tay ôm ngang eo bế tôi lên.

"**Nỗ Nhĩ Cáp Xích! Lão tiểu tử nguoi thật đúng là chiếm được lợi lớn!"** Trong lời giễu cợt pha đầy mùi vị ghen tị, giữa lúc hoảng sợ tôi nhìn thấy một khuôn mặt gầy gò hé ra, lông mày chữ nhất, mắt sâu mũi cao, đáng vẻ có vài phần khí chất của quý tộc Anh quốc. Hắn từ bên cạnh Nỗ Nhĩ Cáp Xích đi qua, đôi mắt thâm trầm kín đáo, chừng như đang hận không thể đem tôi nuốt một ngụm vào bụng.

"**Thôi đi, Mạnh Cách Bố Lộc! Đừng nói rằng ta không cảnh cáo nguoi, nguoi tốt nhất nên đập tan chủ ý đối với nữ nhân của ta!"**

"Ta đem ba nữ nhi đối với nguoi thì như thế nào?"

"Ba mươi nữ nhi cũng không đổi!"

Nghe đôi câu đối thoại đó, làm sao lại cứ y như đang trao đổi mua bán bò dê heo chó thậm chí là nô lệ thế kia? Tôi kìm nén cảm giác khó chịu trong dạ dày, sợ bản thân hé miệng sẽ nồn ra toàn bộ.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích ôm tôi đem lên trên một tấm nệm: "**Trước hết nghỉ ngơi một chút.....có muốn ăn những thứ này không? Ta sai người mang đến cho nàng chút thịt bò và sữa!"**

"Không cần!" Tôi chán ghét nhũ mỳ, tưởng tượng đến hình ảnh miếng thịt bò ngấy mỡ kia, sắc mặt trở nên trắng bệch, "**Ngấy chết ta mất!"**

"Ngấy ư? Chẳng lẽ nàng thật sự mang thai, ta cũng không nhớ là đã từng....." Hắn đơn thuần muốn trêu chọc tôi, tôi tức giận trừng mắt với hắn.

"Người đó là ai?"

"Ai?"

"Chính là cái người đổi ba nữ nhi với nguoi!"

"À, nàng nói là Mạnh Cách Bố Lộc sao? Nàng không biết à? Hắn là bối lạc bộ lạc Hồ Luân Cáp Đạt của nàng.....nàng hẳn là phải từng nghe qua tên hắn mới đúng." Hắn kỳ quái nhìn, lòng tôi trống rỗng cúi đầu, bản thân rối bời tìm kiếm một lý do.

"Chuyện của nam nhân các nguoi, ta nào có nhiều tâm tư mà để ý đến, trước kia dù cho có nghe qua đi nữa thì cũng không để trong lòng."

"Ta nên cảm thấy vinh hạnh bội phần, suy cho cùng trong lòng nàng vẫn đều nhớ kỹ tên ta!"

"Hừ——Kỳ thật nếu lấy bút ra mà tính vụ mua bán vừa rồi ấy, lấy một đổi ba, nguoi đây còn được lợi nhuận, có sao lại không chịu?" Nghĩ đến việc bọn họ trao đổi đồng giá, tôi liền cố nén giận.

"**Nàng thật sự muốn đi theo Mạnh Cách Bố Lộc?"** Đồng tử hắn ngày càng sâu thẳm, giống như một đầm nước sâu đầy huyền hoặc.

Được rồi, coi như chưa nói gì đi! Tôi thức thời ngậm miệng.

Bầu không khí lại lần nữa đầy xấu hổ, qua một lúc lâu, hắn mới giương cánh tay đem tôi bế ôm như đang đỡ dành một đứa trẻ, sau đó nói lòng ra nói: "**Chờ qua xuân, ta liền thả Bố Chiếm Thái đi.....ta biết nàng không thích ta giam cầm hắn, nên ta phải người đưa hắn về Ô Lạp, cũng để Ngạch Thực Thái cùng Nga Ân Triết đi theo hắn....."**

Hắn lại có lòng tốt như thế sao? Tôi hoài nghi nhìn hắn, hôm nay Nỗ Nhĩ Cáp Xích có chút quái lạ, quả thật ăn nói rất khéo! Có phải là đã uống nhầm thuốc gì rồi không?

".....Tên Bố Chiếm Thái này cũng không xấu xa, hưởng hồ hiện giờ Hồ Luân Nữ Chân cùng Kiến Châu Nữ Chân ta thông gia giao hảo, đã **thề không tranh đấu với nhau như trước kia, ta thả hắn về cũng vừa vặn thuận nước giong thuyền.**" Hắn nhẹ nhàng cười ra tiếng, khuôn mặt Nỗ Nhĩ Cáp Xích khi không nổi giận cũng ít đi vài phần tàn ác, đường nét vốn cương nghị thoát nhìn cũng nhu hòa đi rất nhiều, "**Có điều Bố Chiếm Thái nói rằng lại muốn lấy thêm một nữ nhi của ta, điều này là để ta bày tỏ thành ý muốn kết thành đồng minh, mà hắn cũng nguyện ý đem cháu gái của mình gả cho ta....."**

Đây.....đây là cái gì thế này? Tôi quả thật ghê tởm đến cực điểm, dùng sức đẩy tay hắn ra, quát lên: "**Thật kinh dị! Các nguoi rút cuộc xem nữ nhân là thứ gì vậy? Tặng qua đây rồi đổi qua kia....."**

"Ha ha, cuối cùng cũng tức giận rồi? Ta vẫn cứ nghĩ rằng nàng sẽ vẫn tiếp tục trầm mặt. Yên tâm, dù cho sau này ta có cưới thêm, nàng

cũng vẫn sẽ là độc nhất trong tất cả số nữ nhân của ta, địa vị của nàng không ai có thể lay động.....Đông Ca, trong lòng ta, nàng vẫn đặc biệt nhất."

Nghe lời nói của hân tràn ngập thâm tình, nhìn lại thấy vẻ mặt hân vô cùng nghiêm túc, lòng tôi phập phồng, không biết là nên cảm động chấp nhận, hay là nên cho một quyền vào mặt hân.

Tôi đương nhiên biết rõ bản thân mình khác biệt! Bởi vì tôi là Đông Ca! Là đệ nhất mỹ nữ tộc Nữ Chân không ai có thể sánh kịp!

Chỉ là mỹ nữ rồi cũng sẽ già đi! Sẽ xấu đi! Khi tôi từ một mỹ nữ biến thành một bà lão, không biết hân còn có thể nhớ rõ tôi, e rằng tôi rồi cũng sẽ trở thành một Cồn Đại thứ hai hoặc một A Mẫn thứ hai.

Nửa tháng sau, phía Diệp Hách truyền tin đến, Bồ Dương Cổ đã đáp ứng cửa hôn nhân này-----Đối với một kết quả vốn đã chắc chắn như vậy, mặc dù tôi đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng quả thật khi nghe được, vẫn cảm thấy trước mắt hơi tối sầm.

May mà một tháng sau khi hôn sự được đính ước, Nỗ Nhĩ Cáp Xích bận rộn đưa Bồ Dương Cổ về Ô Lạp, nhất thời không rảnh bận tâm đến chuyện hôn lễ, tôi tự nhiên cũng mừng rỡ ra về cam điếc, nhưng tình hình trong thành rào gỡ lại âm thầm thay đổi, tôi dù chưa chính thức xuất giá, nhưng đã có riêng một tòa nhà để ở một mình, không phải cùng Mạnh Cổ tỷ tỷ chen chúc trong một căn phòng, hơn nữa chi tiêu ăn ở rõ ràng đã đổi thành đãi ngộ mà chỉ đại phúc tấn mới có, bên kia, Cồn Đại lại thất sủng thất thế rõ rệt, đám nô tài ning hót thấy tình hình trước mắt liền lộ ra bộ mặt thật mà theo gió bẻ buồn.

A Tế Na vẫn là a hoàn bên cạnh tôi, nước lên thì thuyền lên, nàng bây giờ đã không còn vẻ mặt đau khổ hèn mọn cả ngày như trước kia khi còn ở Mộc Lan Tập Câu. Mới một tháng ngắn ngủi, người ủy thác đến tìm tôi có ý muốn nàng làm tiểu thiếp của một quan tướng không dưới mười lăm, tôi suy ngẫm thật ra phần lớn những người này đều dựa vào việc nàng là người của tôi nên mới đến cầu thân. Tôi thật cũng không có ý giữ lại nàng, chỉ là dù sao cũng đã có vài năm chủ tớ, chung quy cũng muốn thay nàng tìm một người tốt mới phải, tuy rằng tôi cảm thấy được thời đại này không thật sự có thể tìm thấy được một nam nhân có thể giao phó cả đời.

A Tế Na dường như cũng biết có người đến cầu thân, mấy ngày này hề nhìn thấy tôi là khuôn mặt lại đỏ bừng, nàng đã quá mười tám tuổi, ở thời đại này sớm vượt qua độ tuổi thích hợp nhất để kết hôn. Mỗi khi gặp lại liền thấy nàng trong dáng vẻ xuân tình này nở, tôi chỉ có thờ dài, thôi thôi thôi, sớm phải gả từ lâu rồi, tiếp tục ở lại sợ là sẽ thật sự phải cùng tôi kết thành thù oán.

Tháng năm, Nỗ Nhĩ Cáp Xích đến Minh quốc, đây là lần thứ ba hân tiến cống cho Đại Minh Thiên triều.

Tôi ước gì hân tốt nhất một đi không trở lại. Đương nhiên, tôi không dám nói ra, khi hân đến chào từ biệt chỉ nói rằng sẽ liền quay về, hỏi tôi có muốn hân mang về vài món đồ của người Hán để nghịch không, tôi chỉ giả vờ ngây ngô cười, hân thích mang về hay không, tôi đã không can nổi và điều này cũng không phải hiếm gặp.

Có điều, khi hân nhắc đến người Hán, tôi lại nhớ đến hai vị tiểu thư khuê các đến từ nước Đại Minh kia. Dù sao tất cả đều là đồng bào, hiếm có cơ hội gặp gỡ tại nơi dị tộc quần cư này, sao có thể không liên lạc để tặng thêm nhiều cảm tình hơn một chút?

Tôi luôn là phái hành động, nghĩ được liền phải làm được, cho nên chờ khi Nỗ Nhĩ Cáp Xích vừa mới rời đi, hôm sau tôi liền dậy thật sớm, quyết định trước tiên là đi đến chỗ Đại Thiện tìm Tề Nguyệt. Chỗ Chử Anh tôi không dám to gan đến, tiểu tử đó tính tình càng ngày càng tệ, hơi không chú ý một chút, liền sẽ y như một cây pháo nổ tung, hơn nữa sau khi hân thành gia lập thất đã chuyển ra khỏi thành rào gỡ mà bố trí nhà ở tại nội thành, muốn tìm hân còn không dễ.

Viện lạc* mà Đại Thiện đang ở vốn là chỗ của Chử Anh ở trước kia, gian phòng đủ to đủ rộng, vật liệu xây dựng cũng cực kỳ tinh xảo, là khu viện đẹp nhất nhì trong thành rào gỡ. Tôi mới đến cửa viện, thủ vệ Cáp cấp châu tử** vừa nhìn thấy, liền vội vàng khấu đầu hành lễ, hoảng loạn tựa như ruồi bỏ mắt đầu, ngay cả ăn nói cũng đều không trôi chảy.

*Viện lạc: khoảng sân được bao quanh bởi các bức tường hoặc hàng rào trước và sau ngôi nhà. (nguồn: Baidu.) (Ảnh cuối chương.)

**Cáp cấp châu tử: một từ Mãn Châu có nghĩa là người hầu trẻ tuổi. Nó có thể được dịch là "cậu bé", hay người hầu trẻ tuổi. Vào đầu nhà Thanh có một số Cáp cấp châu tử như vậy trong một số ngôi nhà quý tộc. (nguồn: Baidu.)

A Tế Na oán trách hai câu, chỉ nghe ra được rằng Đại Thiện không có ở trong phủ, Tề Nguyệt đang ở phòng phía Tây. Tôi không muốn kinh động đến những người khác, cầm tiền thưởng cho Cáp cấp châu tử ấy, rồi phái A Tế Na trông coi ngoài cửa Tây phòng, còn bản thân thì đẩy cửa đi vào.

Mới vào đã ngửi thấy một mùi thuốc Đông y cay mũi, tôi không thích nhất chính là cái mùi này, trước kia xương sống bị va chạm, suốt một tháng trời liên tục uống thuốc đắng, thật khiến tôi sợ hãi, hiện tại khi nghe đến thuốc liền biến sắc.

"Đang chơi đùa gì thế? Cô bệnh sao?" Trong phòng bếp ối bức, Tề Nguyệt đang đưa lưng về phía tôi quơ quạt nấu thuốc, bỗng chốc bị câu hỏi đột ngột của tôi làm cho kinh hãi, cây quạt rơi bịch xuống đất, vẻ mặt đầy hoảng sợ xoay người lại.

"Đã làm cô sợ? Thật xin lỗi." Tôi giúp nàng nhặt cây quạt lên, cười hi hi đưa trả cho nàng. **"Vẫn nhận ra ta chứ?"**

Nàng lấy lại bình tĩnh, vẻ mặt thản nhiên, loại kiêu ngạo cô đơn nọ tựa như một lần nữa được sinh ra trở lại con người này, **"Nhận ra, cô là đệ nhất mỹ nữ tộc Nữ Chân.....ngày đó luôn nghe thấy Dư đại nhân gọi cô như thế."** Nàng dừng lại một chút, bỗng ngược con người xinh đẹp lên, đôi mắt mở to, **"Cô biết nói tiếng của Đại Minh ta sao? Thật không nghĩ tới.....cô lại có thể nói lưu loát đến vậy, còn có vài phần khẩu âm của quê ta."**

"Quê cô ở đâu?"

"Tô Châu."

Tôi chớp chớp mắt, Thượng Hải và Tô Châu cùng một hệ ngôn ngữ, khẩu âm đương nhiên phải có chút giống rồi.

"Tiếng man của các người ta nghe một câu cũng không hiểu, nơi này chỉ có nhị gia thỉnh thoảng hưng trí học theo ta vài câu tiếng Hán, nhưng chàng là một người vô cùng bận rộn, bình thường đều khó thấy chàng về nhà. Ôi, ta sắp buồn chết mất thôi....." Thanh âm trong veo của Tề Nguyệt thấp thoáng đau thương.

Buồn sao? Tôi vô cùng kỳ quái nhìn nàng, nữ tử của thế gian này rất ít khi cảm thấy buồn, không phải các nàng thật sự không thấy buồn, mà là vì các nàng vốn không có thời gian rảnh rỗi. Đặc biệt với điều kiện sống khó khăn khổ cực như Quan ngoại, không khác với nam nhân là mấy, đều phải làm việc cực lực để kiếm ăn, còn phải gánh vác việc dưỡng dục con cái, còn có trách nhiệm lo liệu mọi việc trong nhà. Nếu trong nhà có chút tiền không dùng đến thì có thể mướn người để làm các việc nữ công, nhưng đối với phần lớn nam nhân mà nói, cưới vợ vẫn phải cưới kiểu thê tử thực tế, có thể khiến nam nhân khi đói liền có cơm nóng để ăn, khi lạnh liền có đồ mới để mặc.

Có lẽ mỹ mạo tỉ lệ nghịch với thực dụng, có lẽ ông trời rất công bằng, khi đã trao cho người một phần thiên bẩm, thì nhất định sẽ cướp đoạt đi một phần khác của người để bồi thường. Tôi không biết trước kia Đông Ca phải chăng đều xem trọng cả mỹ mạo lẫn tài năng hay không, nhưng chí ít, tôi chỉ là một con mọt gạo nhàn rỗi vô dụng không đẻ trứng.

Có lẽ đây chính là quyền lợi đặc biệt mà mỹ nhân mới có.

Tề Nguyệt thấy vẻ mặt tôi khác thường, tựa hồ đã hiểu được điều gì, trên mặt bỗng nóng lên: **"Ta.....làm cho cách cách chê cười rồi, thật sự là ta vốn chưa bao giờ tập luyện may vá, cho nên.....cho nên....."**

"Không có gì, nấu cơm hay may đồ gì gì đó, ta cũng không biết giống như cô thôi." Quả thật là tôi đã nói sai một chút, nấu cơm hay xào rau vốn dĩ tôi biết, chỉ là điều kiện tiên quyết phải dùng bếp gas nấu, chứ không phải dùng loại bếp lớn đốt củi này.

So với Đông Quả và Mãng Cổ Tề cách cách xuất thân quý tộc đoan trang như thế, thì cách cách xuyên qua tôi đây thật sự là bất tài vô dụng, không biết may đồ khâu vá, không biết nấu cơm nấu ăn, tứ chi không dùng đến, thậm chí ngay cả ngũ cốc cũng không phân biệt được, lại càng không biết giương cung bắn bắn, giăng lưới bắt cá.....

Sau khi tự mình kiểm điểm sâu sắc một phen, tôi mới phát hiện ngoài trừ khuôn mặt này ra, thì tôi thật sự không có cái gì cả. Vốn liếng tốt đẹp duy nhất của tôi chính là khuôn mặt này.

Bốn năm trước ừ ừ cạc cạc đi đến nơi này, tôi vẫn luôn chất vấn hết lần này đến lần khác, vì sao cứ một mực là tôi? Là bởi vì tôi không cha không mẹ nên không vương bận, ông trời thấy nỗi khổ của bé gái mồ côi tôi đây vẫn còn chưa đủ ngược thiên ngược địa ngược tâm ngược phế, cho nên mới đưa tôi đến cái nơi cực kỳ đau khổ này để tiếp tục giày vò tu luyện?

Qua nhiều năm như thế, tôi vẫn là một người, một con người cố gắng sống sót. Cha mẹ ruột không cần tôi, mang tôi vừa mới sinh được vài ngày ném ngay trước cổng đồn cảnh sát, trong tay lót nhét một tờ giấy nói rằng nhà thừa con gái, nuôi không nổi. Bởi vì tôi không bệnh không đau tứ chi hoàn chỉnh, cho nên rất nhanh được một đôi vợ chồng làm việc trong doanh nghiệp nhà nước nhận nuôi từ Viện phúc lợi. Nhưng vào năm năm sau, người vợ nghe nói sẽ không thể sinh con đột nhiên bất ngờ mang thai, tôi khi đó sáu tuổi đã vi phạm vào Chính sách một con của bọn họ, nên sau một chuyến du lịch, tôi "bất ngờ lạc đường" tại Thượng Hải cách nhà mấy nghìn cây số. Tôi không khóc cũng không ảm ỉ, sau khi mất tung tích cha mẹ, bản thân mình tự tìm tới giao lộ nơi cảnh sát giao thông đang thi hành nhiệm vụ, sau đó rất nhiều người đến liên tục nỗ lực để giao tiếp với một đứa trẻ là tôi, bởi vì tôi ít nói kiệm lời, hơn nữa tiếng địa phương khó hiểu, nên bọn họ không thể thăm tra được tin tức có ích từ một đứa trẻ như tôi, vì thế cuối cùng nơi tôi đi đến vẫn là Viện phúc lợi Nhi đồng.

Trẻ em của Viện phúc lợi phần lớn đều là đau ốm bẩm sinh hoặc thân thể có khiếm khuyết, khác với một đứa trẻ có thân thể khỏe mạnh như tôi phù hợp với điều kiện nhận nuôi, nên từ lúc sinh ra đến hơn mười tuổi rất dễ dàng được người khác nhìn trúng, thành phố Thượng Hải lớn như thế thậm chí còn có cả nhiều người tên tuổi từ các quốc gia khác đến Viện phúc lợi này mà chọn con cái, nhưng khi ý nguyện nhận nuôi vừa mới xuất hiện, thì tôi đều ngang ngược bỏ chạy đi mất. Tôi trở thành vấn đề nan giải lớn của Viện phúc lợi, vì việc không chịu phối hợp của tôi, lần nào tôi cũng được người lựa chọn nhận nuôi nhưng đến cuối cùng đều phải bắt đầu từ bỏ ý nguyện thu nhận ấy. Từ lúc sáu tuổi đến lúc mười bốn tuổi, vào mừng một năm đó tôi tìm viện trưởng nói chuyện một lần, nghiêm túc bày tỏ rõ ràng việc tôi không muốn bị nhận nuôi, vì thế cuối cùng cuộc sống vào ba năm cấp hai của tôi cực kỳ yên ổn, mỗi ngày tan học đều quay về Viện phúc lợi để chăm nom những đứa bé trong viện.....

Viện trưởng nói tôi là một đứa trẻ lạ lùng, những bạn nhỏ khác đều thân thiết gọi viện trưởng bà là mẹ, chỉ có tôi, cho tới bây giờ đều là "viện trưởng", gọi "viện trưởng" nghe lễ phép như thế nhưng cũng xa lạ như thế, bao gồm cả các di tinh nguyên viên, các di ấy đều rất yêu thương tôi, nhưng họ cũng lên nói riêng với nhau rằng tôi là một đứa trẻ thờ ơ lạnh lùng.

Tôi thật không biết thế nào mới được xem là có tình có nghĩa, một ít ký ức thời ấu thơ dù đã trở thành từng mảnh nhỏ lộn xộn không hoàn chỉnh, nhưng cũng không tương đương với việc sẽ quên mất hoàn toàn. Từ nhỏ đến lớn, tôi cố gắng để sống, chậm rãi lớn lên, dựa vào bản thân để tồn tại. Trong lòng tôi thật ra cũng khát vọng có được một gia đình, khát vọng có được một người yêu tôi chân chính, nhưng.....hình như, bất luận tôi là Bộ Du Nhiên, hay là Bô Hi Á Mã Lạp, thì thứ thân tình này đối với chúng tôi mà nói, đều vô cùng xa xỉ.

Phải kiên trì, thì nhất định sẽ có hy vọng!

Đã qua nhiều năm như vậy, tôi đều nói với bản thân mình như thế, chỉ cần kiên trì, thì nhất định sẽ có hy vọng. Đau khổ nhiều đến đâu tôi đều đã vượt qua, hiện tại, cũng phải tiếp tục kiên trì, cố gắng sống sót, sau đó.....thoát khỏi con ác mộng này, trở lại hiện thực, trở lại Thượng Hải, trở lại thế giới nơi mà tôi nỗ lực sinh tồn kia, nơi thuộc về tôi.....

"Cách cách đã quá khiêm tốn rồi, cách cách sao có thể so sánh với chúng ta.....Cách cách! Cách cách? Cách cách cô làm sao vậy?" Tề Nguyệt cao giọng gọi, cuối cùng đánh thức tinh thần đang mê loạn của tôi.

"À, vừa nãy nói đến đâu rồi nhỉ.....cô ở trong phòng nấu thuốc làm gì vậy? Cô có chỗ nào không thoải mái à?" Nàng ấy thấy tôi đột nhiên không nói lời nào, khi mở miệng lại chợt chuyển chủ đề, trước tiên còn sừng sốt, sau khi nghe tôi hỏi về chuyện thuốc, trên mặt lại đỏ lên.

Việc này không khỏi khiến tôi thêm khó hiểu, lại suy nghĩ một chút, trợn mắt nói: **"Lẽ nào là.....cô đang uống thuốc dưỡng thai sao?"**

Tề Nguyệt bịt miệng tôi lại, khuôn mặt xinh đẹp càng đỏ lên: **"Nói bậy bạ gì đó.....ta, ta vẫn là.....ôi, nhị gia đến bây giờ vẫn chưa chạm qua một ngón tay của ta, cô đừng có nói bậy....."**

"Cái gì?" Tôi kinh ngạc không thôi, với hiểu biết hiện nay của tôi về tất cả động vật giống đực tại thời đại này, thì đây đích thực là một nam nhân chứ không phải là một kẻ háo sắc, đặc biệt là mấy a ca nhà Ái Tân Gia La, nhưng bọn họ từ nhỏ đều động chạm tay chân thân mật với tôi mà lớn lên.

Với thời đại mà tuổi dậy thì được rút ngắn giữa chưa trưởng thành và trưởng thành mà phân chia xem xét, tuổi lúc này của Đại Thiện, mặc dù đã đính hôn lại vẫn chưa chính thức cưới vợ, nhưng trong phòng hân hạnh chần đã để vào không ít a hoàn thông phòng mới đúng, vào lúc Nỗ Nhĩ Cáp Xích đem Tề Nguyệt cho Đại Thiện, không phải là đã có ý tứ muốn hân cưới vợ thành gia sao?

Đại Thiện lại.....không hề háo sắc? Tôi đánh giá Tề Nguyệt từ trên xuống dưới. Đẹp thật! Tiêu chuẩn mỹ nhân cổ điển của Giang Nam, yếu đuối kiều mị, thanh cao thoát tục, tiêu từ Đại Thiện này sao có thể bày ra dáng vẻ Liễu Hạ Huệ với một đại mỹ nữ đang chinh tề ngay trước mặt thế này?

Thấy trông mắt tôi hỗn loạn đảo qua đảo lại, Tề Nguyệt xấu hổ đỏ tịn mang tai, cúi đầu lẩm bầm nói: **"Có lẽ là gia ghét bỏ ta, căn bản là coi thường ta."**

"Hắn ghét bỏ cô về cái gì? Dáng vẻ một tiểu thư khuê các yêu kiều hơn hoa như cô, hắn có điểm nào không hài lòng?"

Tề Nguyệt cay đắng nói: **"Cách cách cô thật sự tin là ta xuất thân danh môn sao?"** Tôi thấy nàng cong miệng cười lạnh mà tự giễu, đột nhiên nhớ đến câu "tiện nhân" của Dư Hi Nguyên kia.

"Cô....."

"Cũng tiện thể ăn nói thành thật với cách cách, ta và Hân Nguyệt hai người vốn là Thanh quán nhân* tự do kiếm sống tại Tô Châu, có điều bị một tên quý tộc mua đưa đến kinh thành để làm trò tiêu khiển cho người khác, không nghĩ tới rằng cuối cùng qua tay nhiều người lại sẽ lưu lạc đến tận đây."

**Thanh quán nhân: tương tự như Geisha.*

Lời này dù có nói cho cho người Nữ Chân thật sự hiểu tiếng Hán mà nghe, bọn họ có lẽ cũng đều chưa hẳn hiểu rõ thế nào là quan thanh liêm, nhưng tôi lại hiểu được những câu này đã làm lộ ra ý tứ rõ ràng. Trong lòng không hiểu sao lại phát lạnh, Dư Hi Nguyên bọn hắn muốn để hai kỹ nữ xuất thân tiện làm vợ Nỗ Nhĩ Cáp Xích, điều này rốt cuộc có ý gì? Người Nữ Chân làm sao lại không được khai hóa, tôn ti chủ tớ, cấp bậc cao thấp vẫn đặc biệt xem trọng đấy thôi! Nỗ Nhĩ Cáp Xích nhiều vợ con như vậy, có người nào không phải cách cách xuất thân quý tộc? Mặc dù là tiểu thiếp được thu nạp đi nữa, thì bậc cha chú cũng đều là quý tộc có thể chinh chiến trong tộc Nữ Chân.

Trong nhất thời cả hai chúng tôi đều cất giấu tâm tư, không tiếp tục nói. Nấp ảm sắc thuốc ung ục trào dâng, Tề Nguyệt đang trầm mặc liền nhảy dựng lên, tay chân luống cuống đem ảm sắc thuốc từ trên bếp lò xuống, đổ nước thuốc vào trong một ca trà nhỏ.

"Không phải cô uống? Vậy đó là đưa cho ai?" Nhớ đến việc nàng không quen biết người ở đây, căn bản là không có người để đưa thuốc, **"Chẳng lẽ.....là Hân Nguyệt bị bệnh à?"**

Sắc mặt Tề Nguyệt trắng bệch, không hé răng. Tôi nghĩ tôi đã đoán đúng, **"Nàng sao lại bị bệnh? Người trong phủ đại a ca không cho nàng uống thuốc sao? Làm sao lại còn muốn cô đặc biệt nấu thuốc mang qua cho nàng?"**

Tề Nguyệt bỗng nhiên đỏ mặt lên, dốc sức hướng về phía tôi quỳ xuống: **"Cách cách, nếu cô thật sự có lòng tốt, ta cầu xin cô hãy cứu lấy Hân Nguyệt!"**

—Ảnh—

□

Viện lạc

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Thú nhận

Phủ đệ của đại a ca thật sự rất có khí thế!

Trước kia, tôi chỉ mơ hồ biết được mấy năm nay Chử Anh không ngừng tích lũy chiến công, tại Kiến Châu Nữ Chân đã dần có nô lệ và tài sản của riêng mình, nhưng tuyệt đối không thể tưởng tượng ra hẳn lại có được viễn cảnh như thế này.

Đã lâu rồi, ấn tượng của tôi đối với Chử Anh, vẫn cứ dừng lại tại một cậu bé có chút ngang tàng, có chút bốc đồng của buổi đầu gặp mặt. Thật sự chưa từng nghĩ qua, rằng cậu bé đó cuối cùng cũng có một ngày lớn lên.

Ngồi trong gian phòng thứ tư, bốn phía xung quanh là một đám nô tài đang đứng ngoan ngoãn, im ắng đến ngay cả tiếng thở cũng không nghe thấy, điều này khiến một kẻ duy nhất là tôi đây cứ như đang ngồi trên bàn chông. Tôi liên tục xê dịch móng, xoay tới xoay lui cũng không tìm được một vị trí thoải mái. Bên tay đặt một chén trà thượng hạng, tôi không hiểu biết về trà, chỉ đơn giản nghe thấy rằng phải dùng rất nhiều nhân sâm thượng đẳng để bồi lấy thứ này từ khu chợ ở cửa khẩu Đại Minh, giá trị cực kỳ xa xỉ.

Trong lúc tôi đang ngồi đến cả người đều ứa ra mồ hôi nóng, trên hành lang ngoài phòng vang lên một trận tiếng bước chân dồn dập, tôi lập tức như đã trút được gánh nặng mà đứng lên hướng ra phía cửa.

Chử Anh dùng bước ngay trước cửa, nghe ra được hẳn vốn là một mạch chạy như bay đến đây, nhưng phút chốc nhìn thấy tôi thì liền dừng chân lại, vẻ mặt bình tĩnh đứng ngay cửa, nhìn tôi như đang nhìn quái vật.

"Sao vậy?" Tôi cố nâng má quay lại trừng hắn. Dám để tôi chờ đến nửa canh giờ mới xuất hiện, điều này cũng đã đủ khiến tôi tức giận, thông dong đến muộn lại còn bày ra vẻ mặt ấy cho tôi xem, hẳn đúng là cho rằng địa vị của bản thân đã lên cao, liền có thể không đem bất cứ ai để trong tầm mắt đấy ư?
"Thấy ta đến đây, không vui à?"

Hắn hừ lạnh một tiếng, rồi sai bước vào cửa. Nô tài trong phòng nhất thời đồng loạt hành lễ: **"Thỉnh đại a ca đại an!"**

"Tất cả các người đều lui xuống đi!"

Thấy hắn giải tán nô tài, tôi nhẹ nhàng thở ra, đám người gõ này thật sự khiến tôi cảm thấy bị đè nén, vừa vặn là đã phân tán đi hết, chứ ngược lại có nô tài ở đây thì thật khó mà nói chuyện.

"Ngồi đi." Hắn tùy tiện khoanh chân ngồi trên giường, ánh mắt cũng không nhìn tôi, chỉ một mực cúi đầu đùa nghịch chiếc Ngọc ban chỉ* trên ngón tay cái, **"Hôm nay sao lại rảnh rỗi đến chỗ ta chơi thế? Đoán rằng chắc là vì a mã đi rồi, cho nên nàng cảm thấy nhàm chán?"**

***Ngọc ban chỉ玉扳指**: nhẫn ngọc ban chỉ, hay nhẫn ngọc ngón cái, thời nhà Thanh (1644 - 1911), tượng trưng cho quyền lực và sự giàu có. Chạm trở tinh xảo từ ngọc nguyên khối. Ban đầu nó được đeo trên ngón tay cái trên tay phải của cung thủ để bảo vệ ngón tay khỏi bị tổn thương bởi dây cung, sau đó, nó đã được mở rộng như một biểu tượng của bản sắc. (Nguồn: Thế giới đồ cổ, Baidu.)

Đây là lời gì thế này? Mỗi một câu đều chứa đựng hàm ý châm chọc, khiến người khác cực khó chịu. Trực giác tôi cảm thấy có chỗ không đúng, Chử Anh vốn đâu phải người như thế! Chử Anh đôi khi vô lễ thẳng thắn, tính cách đùa giỡn nóng nảy, nhưng chưa từng nói những lời ngấm máu phun người một cách nặng nề như vậy, hẳn thế này khiến tôi cảm thấy rất xa lạ.

"Sao không nói lời nào? Chẳng lẽ ta nói sai rồi sao?" Lại là cái giọng điệu ôn hòa này.

Lòng tôi chưa xót, uống công tôi xem hẳn là bằng hữu, hẳn lại không khác gì tất cả người trong thành, đều nghĩ rằng tôi muốn gả cho Nỗ Nhĩ Cáp Xích, trong lòng tràn đầy vui mừng vì sắp thay thế được địa vị của Cồn Đại.

Tôi hít một hơi, lấy lại bình tĩnh, cời giày trèo lên giường, đặt giày xuống rồi ngồi vào phía đối diện hắn, sau đó căng ra một nụ cười mang chút dữ tợn: **"Đúng là quá nhàm chán.....có điều cũng không nghĩ tới người lại ở nhà, vốn nghĩ là sẽ đến tìm đại phúc tấn của người mà nói chuyện phiếm một chút cho bớt chán....."**

Chử Anh biến sắc, trong mắt giống như sắp bắn ra lửa đến nơi, cắn răng nói từng chữ: **"Nàng không ở nhà."**

"Nàng mang thai không ở nhà còn có thể đi đâu?"

"Ai nói phụ nữ có thai thì không thể ra khỏi nhà?" Chử Anh nổi giận, **"Nàng về nhà mẹ đẻ không được sao?"**

"Được....." Tôi thâm cười trộm. Quả nhiên là một thùng thuốc súng, một chút thì liền thế, mấy năm nay vẫn không hề sửa đổi bản tính.

"Hừ! Để cho Đông Ca cách cách uống công chuyện này rồi, thật là áy náy."

Lại là giọng điệu châm chọc khiêu khích đó.

Tôi có chút không chịu nổi, thà rằng hấn cứ như một cây pháo mà rống to kêu to, cũng còn hơn hấn dùng những lời quái gở này mà tổn thương tôi.

Tôi nhướn mày, rề rà men theo mép giường, xoay người tìm giày.

"Nàng làm gì vậy?" Hấn nâng cao giọng.

Tôi vừa mang giày, vừa rầu rĩ trả lời: **"Nếu phúc tấn không ở nhà, vậy ta trở về, hôm khác....."**

"Đông Ca——" Phía sau nổi giận gầm lên một tiếng đinh tai nhức óc. Tôi vẫn còn chưa đứng thẳng người, phía sau dội lại một tiếng lớn, dội tôi xoay lại.....chỉ nhìn thấy cái bàn nhỏ đã bay đến va vào bức tường đối diện, Chử Anh vốn đang ngồi trên đệm giường trực tiếp vọt đến phía sau, cánh tay gắt gao siết chặt lấy thắt lưng tôi.

"Ồi....." Tôi mới vừa thốt ra được một tiếng, cả người liền giống như một cây củ cải bị nhấc lên, cả hai chân lơ lửng trên không.

Trên lưng truyền đến cơn đau nhức, cuối cùng khi đã dễ thở hơn tôi liền kêu to: **"Buông ra! Ngươi cái đồ con lợn này....."**

"Không được phép đi!" Hấn hờn hển rống lên, hô hấp nóng ran phả sau tai tôi, **"Nàng dám cứ thế mà đi, nàng dám.....cứ thử xem....."**

Bị cánh tay hấn xách ngang trên không, mũi chân không chạm được xuống đất, tôi mới hoảng sợ ý thức được đứa trẻ này.....Không, đã không thể gọi là đứa trẻ được nữa, nam nhân này đã trưởng thành cao lớn đến nỗi tôi không thể với tới. Dù trong lòng tôi vẫn luôn xem hấn như một đứa trẻ, nhưng sự thật là, hấn đã hoàn toàn trưởng thành rồi, hơn nữa còn có sức lực dũng mãnh gấp mười lần tôi.

Tôi như một con dê nhỏ trong tay hấn, bị quăng tới quăng lui vô cùng dễ dàng.

Tôi còn sợ hấn ta sẽ đá tôi quăng đến vỡ nát như cái bàn nhỏ kia, tôi không dám giầy dụa chọc giận hấn, chỉ đành liều mạng hô to: **"Thả ta xuống! Thả ta xuống!"**

"Nàng còn đi hay không? Hử? Còn đi hay là không....."

"Không đi! Không đi! Không đi! Thả ta xuống dưới....."

Phía sau thổi đến một tiếng cười khê, hơi thở của hấn tiến lại gần hơn vài phần, cơ hồ như đang dán trên tai tôi.

Kế tiếp.....

Tôi rút cuộc cũng chạm được mặt đất.

Xụi lơ đặt mông ngồi trên đệm giường, thở phì phào, sắc mặt vì căng thẳng quá mức mà ửng hồng, nhưng cái kẻ khời xướng đang ngồi phía đối diện kia lại dường như không có việc gì, tiếp tục ngắm nghía ngọc ban chỉ trên tay.

"Ý thế hiếp người....."

Hấn nhướn nhướn mày, khoe miệng chậm rãi nhếch lên.

"Ngươi....."

"Đúng vậy, ý thế hiếp người." Hấn thẳng thắn, ánh mắt trực tiếp hướng về phía tôi, thật thà không hề áy náy, **"Ta đây chính là cật thế hiếp nàng, thế nào?"**

"Được.....được, nam nhân không đấu với nữ nhân! Là nam nhân thì nên có phong độ, ngươi có biết không....." Tôi nói năng bừa bãi, thật ra miệng rút cuộc đang nói những gì, ngay cả chính tôi cũng không rõ nữa.

"Nam nhân thì nên có phong độ? Hử? Lời này nghe thật mới mẻ." Đột nhiên hấn đưa tay nắm lấy cằm tôi, xoay trái xoay phải, tựa như đang xem xét màu lông và tuổi của gia súc, **"Nàng nên biết rằng với tính khí của ta.....Nếu vừa rồi đối lại là nữ nhân khác, thì đã sớm bị ta vặn đứt cổ."**

Tôi ngửa cổ ra sau, thoát khỏi sự kìm hãm của hấn.

Tiểu tử này đánh đầu quá nhiều, phong cách hành sự quả nhiên cũng theo đó mà trở nên ngày càng ngoan độc. Thời điểm tên tiểu tử xấu xa này không nói lý lẽ trêu chọc Đông Ca khiến nàng rơi xuống hồ mất đi, tôi chính vì cái kết quả không hay ho như vậy mà thay mặt đối đào. Bây giờ lớn rồi, cả người ngang ngược không hết, đoán chừng khi cái tính tình xấu xa đó phát tác lên, ai cũng đều không tưởng tượng nổi chuyện gì sẽ phát sinh ra. Thành Phỉ A Lạp hiện tại có người nào dám trêu chọc đại a ca đây? Nỗ Nhĩ Cáp Xích không ở Kiến Châu, trưởng tử hấn đây càng ngang tàng cũng không người nào dám quản.

Tôi bỗng nhiên thấy được việc bản thân đến cửa tìm hấn nói lý lẽ quả thật chính là ý nghĩ hão huyền.

Người như thế liệu sẽ cùng với ngươi nói đạo lý sao?

"Vô sự bất đẳng Tam Bảo điện*, nàng thẳng thắn thành thật nói với ta, nàng đến đây, rốt cuộc là đã gây ra chuyện gì rồi?" Hấn lười biếng đuổi lại thất lung, bởi vì đang ở nhà, nên chỉ mặc thường phục, áo choàng gấm vóc màu thiên thanh, dưới cổ áo cùng cổ tay áo thêu hoa văn hình dơi bằng chỉ kim tuyến, tôn lên khuôn mặt như quan ngọc, tăng thêm vài phần nho nhã cao quý, mất đi vài phần tàn ác.

*Không có việc gì thì sẽ không tìm đến điện Tam Bảo (chùa). (nguồn: hatdao3quatao.)

Dù sao bây giờ cũng không còn giống ngày xưa, cậu bé rốt cuộc cũng đã thành thiếu niên. Không chỉ thay đổi về cơ thể, mà ngay cả tâm trí, Chử Anh năm đó không thể nào sánh bằng lúc này. Tội liêm liêm môi, cảm thấy kính nể đối với tâm tư tỉ mỉ sắc bén của hấn hiện giờ, nghiêm túc chuẩn bị, rốt cuộc mới thử nghĩ ra được cách, chậm chạp hỏi: **"Hân Nguyệt phúc tấn của nhà ngươi.....khỏe chứ?"**

"Hân Nguyệt....." Hấn tựa hồ không thể hiểu rõ tội làm sao lại hỏi đến một người như vậy, giương mắt trầm mặc nửa ngày, **"Hân Nguyệt là ai?"**

"Ngươi nói cái gì thế? Hân Nguyệt là....." Tội kích động đến đứng lên, **"Nàng là người mà Thiên triều lão gia mang đến.....a mã ngươi đã thưởng nàng cho ngươi, ngươi.....ngươi....."** Tội rốt cuộc khó mà kìm chế được, bước đến phía trước, đỏ mặt chỉ vào hấn, **"Ngươi khiến nàng sống không sống, chết không chết, lại có thể giả vờ giả vịt hỏi ngược lại ta 'Hân Nguyệt là ai?', đừng có mà nói với ta rằng ngươi căn bản là không nhớ rõ nàng là người thứ mấy....."**

"Ta không nhớ rõ....."

"Ngươi!"

"Ta không ít nữ nhân....." Hấn thần nhiên liếc mắt chăm chú nhìn tội một cái, **"Có lẽ là có người như vậy đi nữa, nhưng cũng tuyệt đối không cao hơn phúc tấn....."**

Hít vào một hơi, tội giận đến đỏ mắt, chỉ vào chóp mũi hấn, chửi ầm lên: **"Nàng không phải phúc tấn của ngươi à? Ngươi khiến nàng sinh non, suýt chút nữa đã mất mạng, ngươi lại còn có thể hỏi hột mà nói nàng không phải phúc tấn của ngươi?"**

"Thế thì làm sao, nữ nhân đó cũng không phải là người ta muốn! Phúc tấn của Chử Anh ta há lại tùy tiện để cho bất cứ nữ nhân nào cũng có thể làm được sao? Còn nữa, nàng ta sinh non nàng tới chỉ trích ta thì có ích gì, chuyện trong nhà ta chưa bao giờ quản, Cát Lộc Đại cũng không nói ta biết nàng ta đã mang thai. Dù sao, việc này có muốn trách thì chỉ trách nàng ta không tốt, nếu như an phận một chút thì đã có thể sinh ra đứa nhỏ, xem xét lợi ích của nó, có lẽ ta sẽ cho nàng một danh phận, nạp nàng làm tiểu phúc tấn. Hiện tại là chính nàng ta không có số may mắn, chút chuyện vụn vặt ấy, nàng trách ta được sao?"

"Ngươi....." Tội còn có thể nói gì nữa đây? Ngoài trừ việc tức giận đến phát run, tội căn bản không nói nên lời.

Cùng kẻ ngu ngốc này nói chuyện, có nói thì cũng vô ích.

Tội vung tay áo, thờ phỉ phào nhảy xuống giường.

"Đứng lại!" Hấn đột nhiên từ phía sau đuổi theo tới, một phen chắn ngang phía trước rồi giữ chặt lấy tội đang bước ra khỏi cửa, tội lao đảo một cái, đánh vào ngực hấn, hấn đè nén tức giận nói, **"Nàng đã đáp ứng sẽ không đi! Còn chạy à? Nàng vẫn luôn là một nữ nhân lật lọng! Trước kia như thế, bây giờ vẫn vậy sao? Hôm nay nàng tới là vì muốn nổi giận với ta? Nàng cho rằng ta là người gì thế?"**

"Ta cho rằng ngươi là người gì à?" Tội cười lạnh, **"Không phải ngươi sắp thành con trai của ta sao? Người làm mẹ kế này đến nhà con trai tán dóc, thăm con dâu, thật sự là hết sức bình thường....."**

"Nàng câm miệng cho ta! Không được nói như vậy!" Hấn rống giận, cánh tay đang cầm lấy tay tội kịch liệt run rẩy.

"Ta nói sai chỗ nào, chờ sau khi ta và a mã ngươi thành thân, ngươi không phải chính là....."

Hấn kéo tội vào trong lòng ngực, đôi môi lạnh lẽo điên cuồng hôn, nuốt chửng tiếng kêu la từ trong môi răng của tội.

Tội nắm chặt nắm tay đầm hấn, hấn không chút nào để ý, càng dùng sức ghì chặt lấy eo tội, cảm giác được tóc cũng đều sắp dựng thẳng lên tội nói, cả người không thể khống chế được mà run cầm cập. Hô hấp nóng rực của Chử Anh không ngừng phả trên mặt tội, ý thức trong nháy mắt tựa như đã biến thành hư không.

"Không cho phép nàng nói như vậy.....Không cho phép....." Hấn ôm chặt tội, thì thào lầm bầm.

Tội run rẩy, muốn giãy giụa ra khỏi ngực hấn, hấn vẫn khẳng khẳng ôm không buông, chỉ cố chấp nói: **"Đông Ca! Đừng gả cho a mã! Đừng gả cho a mã....."**

"Đừng thế nào....." Lòng tội đau đớn, vừa xấu hổ vừa tức giận, **"Việc này ta có thể quyết định được sao? Ta nói mình không lấy chồng thì có thể không lấy sao? Các ngươi.....một đám các ngươi, chưa từng hỏi qua ý ta....."**

"Đông Ca! Đông Ca!" Hấn gọi đi gọi lại tên tội, trong lo lắng lộ ra đau đớn sâu sắc, môi hấn như giọt nước mưa rơi vào trán, vào mí mắt, vào mũi, vào hai gò má của tội.....Lòng tội cả kinh, sau khi ý thức được hành động điên cuồng của hấn thì bắt đầu liều mạng giãy dụa, đột nhiên hấn lại khàn giọng nói: **"Đông Ca! Gả cho ta đi! Nàng chỉ thuộc về ta....."**

Tôi kinh hãi co lại, đầu đụng vào cằm hần: **"Người có biết bản thân đang nói những gì không?"**

"Ta biết." Hần cúi đầu nhìn tôi một cách vững vàng, ánh mắt nóng rực mang theo một luồng điên cuồng, điều này làm tôi không khỏi thấy sợ hãi, bàn tay chống vào ngực hần lùi về sau, **"Ta rất tỉnh táo, ta đang nghiêm túc....."**

Tôi sợ sẽ nghe được trong miệng hần lại phun ra những lời càng khiến tôi thêm bất an và kinh khủng.

"Đừng nói!"

"Đồng Ca....."

Tôi dùng sức giãy giụa ra khỏi lồng ngực hần, hô hấp hoảng loạn, sắc mặt trắng bệch: **"Hôm nay coi như chưa xảy ra chuyện gì.....ta cũng chưa nghe qua điều gì!"**

"Đồng Ca!"

"Lẽ nào người muốn tìm chết phải không?" Trong lúc lòng dạ rối bời, tôi vung cho hần một bạt tai, hần bị tôi đánh đến giật mình dừng lại, **"Người cứu nổi ta sao? Tự như ở phòng nghị sự lần trước, người đã từng cứu được ta chưa?"** Tôi cười lạnh, **"Chỉ dựa vào mỗi một đại a ca là người, thì có năng lực tranh cái gì với Nỗ Nhĩ Cáp Xích đây? Tốt nhất nhanh chóng mà đem chút vọng tưởng nực cười trong lòng này của người diệt trừ tận gốc đi, nếu không, khoảng thời gian về sau của người và ta sẽ không dễ sống đâu."**

Đôi mắt vốn mạnh mẽ sáng rực của Chử Anh nhanh chóng âm đạm đi, tôi bỏ mặc hần rồi đi.

"Đồng Ca! Nàng không hề thích a mã ta, phải không?"

Tôi dừng lại, hít một hơi, như đinh đóng cột* trả lời: **"Phải."**

*Nguyên văn là: **Trảm đinh tiết thiết 斩钉截铁**: mạnh mẽ dứt khoát.

"Vậy nàng....."

"Nhưng đó cũng không có nghĩa là ta sẽ thích người!" Tôi rất nhanh quăng lại những lời này, chặt vật tháo chạy khỏi người hần.

Gió ẩm thổi tới mặt tôi, cảm giác được hai má mình nóng bừng.

Chử Anh hần.....lại có thể tồn tại tâm tư như thế! Tôi thật sự chưa từng nghĩ rằng cuối cùng sẽ phát sinh ra chuyện như vậy! Có lẽ trong lòng tôi lãng mạng biết được một chút, nhưng bản thân vẫn luôn tê liệt, tổ giác rằng chính mình đã biết được loại sự tình thật quá mức vô vãn, trong tiềm thức, tôi vẫn luôn muốn xem hần như một tiểu đệ đệ, tốt nhất là vĩnh viễn hần sẽ không lớn lên!

Tiếc rằng một kẻ bị liên lụy tiến vào thời loạn này như tôi, không muốn liên quan tới quá nhiều tư tình nam nữ, tạm thời không bàn đến việc nam nhân nơi đây quan niệm về giá trị tình yêu trái ngược với tôi, chỉ cần vãn vãn nghĩ đến tôi ở trong thời không này bất quá là một khách qua đường, tôi liền kiên trì một lòng chờ đợi được quay trở lại thế giới mà tôi vốn đã tồn tại.

Mọi thứ của nơi này đều không thuộc về tôi, tôi cũng không thuộc về nơi này. Tôi chỉ là một khách qua đường xa lạ.....vội vàng mà đến, rồi sau đó, cũng sẽ vội vàng mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Sai lầm

Sau khi Hân Nguyệt sinh non thân phận của nàng không ngừng giảm xuống, bởi vì nàng không danh không phận, cộng thêm thái độ của Chử Anh đối với nàng quyết định mức độ xem trọng của đương gia chủ mẫu Quách Lạc La Cát Lộc Đại dành cho nàng, nghĩ cũng biết được, nô tài trong phủ đại a ca đã quen theo gió bẻ buồm, cho nên toàn phủ trên dưới đều tồn tại thái độ cực kỳ coi thường nàng. Kể từ sau lần tôi nổi giận khiến trách Chử Anh thì loại tình huống này đã được cải thiện rất nhiều, hần rốt cuộc còn chút lương tâm, hai hôm sau liền đề phúc tấn mời đại phu xem bệnh cho Hân Nguyệt.

Sau này tôi tình cờ nghe được một ma ma già nói rằng người sinh non thân thể yếu ớt cần bồi bổ nhiều, cũng không biết có đúng thật không, dù sao việc cải thiện ăn uống bao giờ cũng luôn tốt hơn một chút, vì thế lên lút đem tiền tiêu vặt hàng tháng của bản thân đưa A Tế Na đi mua chút đồ bổ về hầm, thường xuyên đưa đến cho Hân Nguyệt.

Vào một ngày, tôi phái A Tế Na đến phòng bếp trông coi chén đồ hầm, chợt nghe thấy trên hành lang có người báo, nói rằng bát a ca đến đây. Đã nhiều ngày rồi tôi không gặp Hoàng Thái Cực, thiếu chút nữa là sắp quên mất hần-----Trước kia khi ở cùng Mạnh Cổ tỷ tỷ, đứa nhỏ này đặc biệt dính lấy tôi, có khi buổi tối còn không chịu quay về phòng Mạnh Cổ tỷ tỷ ngủ, nhất định phải cùng tôi chen chúc trên giường ngoài gian, nhưng sau khi định thân với

Nỗ Nhĩ Cáp Xích thì chuyển ra ngoài, hấn ngược lại không còn đến tìm tôi chơi đùa nữa.

Đang buồn bực, bóng dáng Hoàng Thái Cực đã sai từng bước đến cửa.

Bởi vì trời nóng, tôi chỉ mặc trung y, lười biếng dựa vào sạp giường mềm mại, nhẹ nhàng đong đưa cây quạt trong tay để hóng mát. Hấn vừa mới vào cửa, ánh mắt lướt qua người tôi một cái, sắc mặt bỗng chốc tối sầm, mặt căng ra khó chịu.

Tôi ngạc nhiên nói: **"Sao thế?"**

Hấn đứng yên bất động, mặt không thay đổi chút nào, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào trước ngực tôi, hơn nửa ngày mới miễn cưỡng một câu: **"Cài cúc áo lại."**

Tôi vừa cúi đầu nhìn, bởi vì ham mát, tôi đã cởi bỏ cúc trên vạt áo, da thịt dưới cổ áo hở lồ lộ hiện ra, cái này ở thời hiện đại bất quá cũng chỉ là loại áo cổ chữ V thấp ngực cả tính đấy thôi.

Tôi nhin không được cười to: **"Tiểu quý! Trước kia còn chen chúc ngủ cùng ta, bây giờ trái lại sao mà giả vờ rồi....."** Vừa cười vừa đem vạt áo cài lại kỹ càng, từ trên sạp giường mềm mại trở mình xuống dưới: **"Hôm nay không cần đi luyện tên à?"**

"Đã sớm luyện xong rồi.....Hỗ Nhĩ Hấn khen ta bắn không tệ." Trên khuôn mặt nhỏ nhắn đẹp đẽ lộ ra vẻ kiêu ngạo chói rọi, tôi tán dương vỗ vỗ trán hấn, tay sờ vào những giọt mồ hôi lạnh như băng ngưng đọng trên trán hấn.

"Thế nào được coi là không tệ?"

"Hôm nay ta bắn được một con cáo." Ánh mắt hấn như cố ý lại như vô ý chăm chú nhìn tôi, tôi ngẩn ra, thật có chút giật mình. Một đứa trẻ mới năm tuổi lại có thể bắn được một con cáo vốn chạy rất nhanh, điều này thật sự không đơn giản.

"Người đến chỗ ta, chính là vì để khiến ta khen người sao?"

"Ta vốn là muốn đem da con cáo kia tặng cho nàng——đó là con cáo lửa!" Hấn khẽ chau mày, **"Có điều.....nàng có lẽ sẽ không yêu thích, ta vẫn là đem nó cho ngạch niết thì hơn."**

"Ta không thích à? Người cũng chưa từng đưa nó cho ta, làm thế nào biết ta nhất định sẽ không thích?" Đứa nhỏ này rốt cuộc tư duy logic kiểu gì thế này?

"Nàng thích?" Hấn liếc mắt xem xét tôi, **"Vậy hôm nào rảnh ta sẽ đem tới cho nàng....."**

"Cách cách." A Tê Na lúc này vô cùng cẩn thận mà chậm rãi tiến vào, trong tay bưng chén sứ Thanh Hoa đựng đồ hãm kia.

Hoàng Thái Cực ngửi lại ngửi: **"Thứ gì vậy, thơm thế này?"**

Tôi cười khê: **"Là đồ tốt dành cho nữ nhân ăn.....con nít không thể ăn."** Thấy hấn xụ mặt xuống không vui, tôi lấy cây quạt vỗ đầu hấn, cười: **"Trở về nghỉ ngơi đi, lát nữa ta phải thay quần áo ra ngoài."** Vừa mới tùy tiện bước đi, da đầu bỗng nhiên căng ra, lại là bị Hoàng Thái Cực kéo lấy bím tóc nhỏ, **"Người vẫn còn chuyện gì à?"**

"Nàng lại muốn đi đến nhà đại a ca phải không?"

Tôi ngẩn ra, sao hấn lại biết chuyện này?

Hoàng Thái Cực không lên tiếng, đột nhiên đưa tay gạt đi, chỉ nghe thấy một tiếng "Xoảng", chén đồ hãm kia bị một tay hấn làm rớt xuống đất, vỡ thành bảy tám miếng, mùi nước canh ngọt ngào lan đầy khắp cả phòng. A Tê Na không kịp trở tay đứng ngây ngốc trước những mảnh vỡ, chậm chạp nói: **"Đây.....đây....."**

"Hoàng Thái Cực——" Tôi giận tím cả mặt, đây rõ ràng chính là cố ý.

"Không được đi!" Trong giọng nói non nớt lộ ra một loại kiên quyết bức người, tuy rằng đáng người chỉ tới bụng tôi, nhưng hấn ngẩng mặt lên, lại vô cùng kiên định mà uy hiếp tôi, **"Không được đến đó nữa!"**

"Tiểu quý....."

"Người ra ngoài đi!" Hấn không chút do dự xoay lại chỉ tay, cuối cùng A Tê Na bị khí thế kinh người của hấn dọa sợ, sau khi ngơ ngác liếc nhìn tôi một cái, liền quả nhiên theo lời hấn mà đi ra ngoài.

Tôi tức giận đến cả nói cũng không biết nói, một người lớn đầu tôi đây lại có thể bị một đứa con nít năm tuổi vênh mặt hất hàm sai khiến, nhưng lại không có cách nào bắt bí hấn, đến cả nha đầu của tôi cũng sợ hãi sự "chuyên quyền" của hấn, thức thời chạy trốn bỏ mặc tôi.

"Hoàng Thái Cực! Bớt a ca....." Tôi thở hắt hắt, thiếu chút nữa nghẹt thở ngắt đi, **"Àm ĩ đủ chưa? Đùa giỡn thì cũng phải có giới hạn chứ!"** Ghét nhất chính là bị loại con nít ngang tàng như này quấy nhiễu.

"Người đùa giỡn là nàng!" Hấn lấy mũi giày đá đá mảnh sứ vỡ trên mặt đất, bước qua phần nước canh còn sót lại, lạnh nhạt nói "Bây ngày liền nàng đều chạy đến phủ đại a ca, tự cho rằng đã kín đáo, ai ngờ lại càng khiến người khác cảm giác được hành vi lén lút của nàng.....a mã đi Minh Quốc là thật, nhưng a mã không ở nhà, không đồng nghĩa rằng nàng và đại a ca có thể liếc mắt đưa tình không ra thể thống gì!"

"Người.....người đang nói bậy bạ gì đó?"

"Xem ra là nàng ngốc vượt sức tưởng tượng của ta. Hiện giờ đến cả người không quản chuyện gì như ta cũng đã biết rõ rành rành, huống chi là người ngoài? Bản thân nàng đã bước chân đến mép vách núi, lại còn muốn tiếp tục che mắt đi đến phía trước. Đại phúc tấn bất quá là tạm thời bị đoạt quyền, nàng nên thấy may mắn vì nàng ta hiện giờ không xen vào căn nhà này, nên mới không có cách nào nhân cơ hội lấy chuyện này để trị tội nàng, nhưng nàng đừng nghĩ như vậy là sẽ không có chuyện gì, nàng thật sự cho rằng người trong thành rào gỗ này trên dưới đều là kẻ mù, không nhìn thấy việc nàng tới tới lui lui sao?"

Tại tôi ong ong cứ như có rất nhiều côn trùng đang bay trong đó, thanh âm Hoàng Thái Cực yếu ớt non nớt, nhưng phía sau mỗi một câu đều lộ ra sắc bén, khiến tôi kinh hãi. Nhưng miệng tôi vẫn cứ quật cường, kích động tự mình giải thích: "Ta.....ta chỉ là đi đưa thuốc bổ cho....."

"Ai sẽ biết được nàng chỉ là đi đưa thuốc bổ cho một người không hề quan trọng? Kẻ thật sự tinh ý, ai sẽ quan tâm nàng rốt cuộc đưa thuốc bổ đến tay người nào? Việc nàng thường xuyên lui tới đại a ca là sự thật! Chờ khi a mã quay về, nàng thật muốn đi tìm cái chết có phải không? Một người ngu ngốc như nàng chết cũng chẳng sao, nhưng lại liên lụy khiến người khác chết theo, trong lòng nàng sẽ sang khoái được à?" Hấn cười lạnh, trên mặt có một loại hung ác đầy xa lạ khiến lòng tôi sợ hãi.

Hấn mới bao nhiêu tuổi đây? Vì sao.....vì sao một đứa nhỏ mới năm tuổi lại có tâm cơ thâm trầm như vậy? Tôi kinh hãi lo sợ đến cực điểm, lùi về sau, chạm vào sạp giường mềm mại, cuối cùng không có sức lực mà ngã ngồi trên sạp, một trận rừng mình lạnh lẽo từ ngón chân truyền đến tận ngón tay.

Nhưng.....hấn nói không hề sai chút nào!

Kẻ thật sự tinh ý nào sẽ quan tâm tôi rốt cuộc đem thuốc bổ đưa cho ai? Chỉ cần.....tôi tiến vào cánh cửa đó mà đi vào phủ đệ của đại a ca là được!

Những người tinh ý khác nghĩ như thế nào tôi không biết, chỉ là những người "có mắt" cùng ở trong thành rào gỗ này, không có lúc nào không ở sau lưng trừng đôi mắt đỏ tươi nhìn chằm chằm vào nhất cử nhất động của tôi. Mỗi ngày đều đang đợi tôi lầm đường lạc lối*.....

*Nguyên văn là **Hành sai đạp thố**行差踏错: bước đi sai lầm.

Tôi rùng mình.

"Ôi." Hoàng Thái Cực khẽ thở dài, "Nữ nhân ngốc, tầm nhìn lại nông cạn như thế, nói dễ nghe hơn chút chính là ngây thơ, còn khó nghe hơn chút chính là ngu ngốc không ai bằng. Nữ nhân thế này vậy mà lại là người thái sinh của ta, thật không biết là may hay rủi đây." Hấn lắc đầu tự giễu, "Ta đi đây, nàng tự mình giải quyết cho tốt.....còn nữa, Hồ Nhĩ Hấn là người không tôi, a hoàn kia của nàng cũng nên lấy chồng đi."

Sau khi cố ý lưu lại những lời ẩn ý này, hấn tự động rời đi, còn lại mỗi mình tôi, trong căn phòng thơm nồng này lẳng lặng rơi vào trầm tư mà xưa nay chưa từng có.

Mười ngày sau, tôi hứa hôn A Tế Na cho Hồ Nhĩ Hấn.

Tại Kiến Châu, dưới trướng Nỗ Nhĩ Cáp Xích có năm vị thuộc hạ vô cùng được trọng dụng, lần lượt là ngách phụ* Hà Hòa Lễ, Ba Đồ Lô** Ngạc Diệc Đồ, Trát Nhĩ Cố Tề Phí Anh Đông, Thạc Ông Khoa La Ba Đồ Lô An Phí Dương Cổ và thị vệ Hồ Nhĩ Hấn.

***Ngách phụ**: con rể.

****Ba Đồ Lô**: (phiên âm: Baturu chữ Hán: 巴图鲁) là một danh hiệu vinh dự của người Mãn Châu vào thời nhà Thanh trong lịch sử Trung Quốc. Ba Đồ Lô là danh hiệu dành cho những tướng lĩnh và những binh sĩ chiến đấu dũng cảm, can trường và thiện chiến trong chiến trường hay trong những trận đánh, các cuộc đồ sức. Trong tiếng Mãn Châu, Ba Đồ Lô có nghĩa là Dũng sĩ hay Dũng sĩ Mãn Châu/Nữ Chân hay Dũng sĩ của Bát Kỳ (Mãn Kỳ dũng sĩ) dùng để chỉ về chiến binh dũng cảm.

Hồ Nhĩ Hấn chính là thị vệ mà vào bữa tiếp kiến sứ thần Minh triều trong phòng nghị sự, Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã phái hấn đến gọi tôi, ẩn trọng hấn để lại cho tôi là sự ngây ngô, một dáng vẻ trung thực, năm nay mới hai mươi một tuổi, bởi vì dũng mãnh thiện chiến, liên tiếp lập được kỳ công, cho nên Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã thu nhận hấn làm nghĩa tử, đặc biệt coi trọng.

Hồ Nhĩ Hấn bất kể về tuổi tác nhân phẩm hay là thân phận địa vị đi nữa thì đều không có gì để mà bắt bẻ, ánh mắt của Hoàng Thái Cực quả nhiên không tôi.

Tuy rằng A Tế Na gả qua đó chỉ là một tiểu phúc tấn, những bởi vì nàng là người của tôi, nên Hồ Nhĩ Hấn liền nể mặt, hôm thành thân đều răm rộ phở trương nghênh đón A Tế Na phúc tấn.

Trước khi lên kiệu hoa, A Tế Na ằng ặc nước mắt, chỉ nói với tôi năm chữ: "Thật xin lỗi.....cảm ơn."

Tôi đương nhiên biết chính xác nàng đang nói về cái gì, nhưng cũng không vạch trần, vẫn làm bộ như không biết gì chỉ cười chúc nàng hạnh phúc.

Đêm hôn lễ đó, không chỉ có đông đảo thuộc cấp đến dự tiệc, mà ngay cả Đại Thiện đã rất lâu không thấy cuối cùng cũng bị mời đến, tôi tìm một không gian muốn cùng hắn nói về chuyện của Tề Nguyệt-----Hắn tuy rằng dễ dàng ở trong phủ, lại xem như một mỹ nhân không danh không phận trang trí cho nơi đó, chẳng những đáng tiếc, mà còn đáng thương cho Tề Nguyệt một lòng say mê hắn.

Nhưng trong suốt bữa tiệc tôi đều cảm thấy được hắn cứ như đang trốn tránh tôi, cuối cùng không còn liên tục cố tìm hắn khiến người khác chú ý nữa, cuối cùng mượn cớ rằng sức lực không chịu nổi rượu mà rời khỏi trước.

Cuối tháng sáu, khi đã đến giữa hè, Nỗ Nhĩ Cáp Xích từ Đại Minh trở về Kiến Châu.

Khi hắn đến đưa đồ chơi của người Hán cho tôi, tôi mượn đề tài để tán gẫu, như có như không nhân nhạ mà kể về chuyện Hân Nguyệt sinh non, tôi đến đó đưa thuốc bổ.

Lúc ấy, tuy rằng tôi đã làm ra vẻ thoải mái, nhưng lại có thể cảm nhận được rõ ràng ánh mắt nóng rực của Nỗ Nhĩ Cáp Xích nhìn tôi chăm chú, khỏe miệng lưỡi nhắc hàm chứa ý cười, nó càng khiến tôi càng tin chắc rằng, hắn đã nghe qua không biết bao nhiêu lần cái câu chuyện cũ rích này.

Cũng tốt! Cây ngay không sợ chết đứng*, nhưng việc này dù sao cũng là do tôi khơi mào, vậy thì phải do tôi chấm dứt nó!

Nguyên văn là **Thân chính bất phạ ảnh tử oai 身正不怕影子歪: đứng thẳng thì không sợ bóng nghiêng, ý chỉ người ngay thẳng thì không cần phải sợ gì.*

Hôm ấy, tâm tình của Nỗ Nhĩ Cáp Xích tựa hồ rất tốt, hắn cũng không nhắc đến việc thành thân với tôi, mức độ thân mật cũng chỉ là hôn mu bàn tay và trán tôi. Tôi đột nhiên phát hiện Nỗ Nhĩ Cáp Xích lại bỗng nhiên mang theo một chút cảm giác xa lạ, giống như một tên lưu manh bỗng không biết làm thế nào, mà lập tức biến thành một thân sĩ!

Điều mà dường như không có khả năng này lại thật sự xảy ra trên người Nỗ Nhĩ Cáp Xích!

Không thể nào giải thích được, tôi chỉ có thể quy kết hiện tượng hiếm gặp này là do-----gặp quỷ rồi!

Đầu thu tháng bảy, Thư Nhĩ Cáp Tề vừa mới đem theo nhân sâm, da chồn, Hải Đông Thanh*, ngựa cùng trâu châu chò đợi khởi hành tiến cống đến Khai Nguyên, thì Nỗ Nhĩ Cáp Xích lại đột nhiên đổ bệnh, sau khi đại phu chuẩn trị, rốt cuộc chuẩn ra được là bệnh truyền nhiễm. Tin tức sau khi đã qua xác thực, nữ quyến trong thành rào gỗ đều mang về mặt luống cuống, có người lặng lẽ chuẩn đi đến chỗ của Thư Nhĩ Cáp Tề để ở nhờ hoặc là mang con về nhà mẹ đẻ, cũng có người đề nghị chuyển Nỗ Nhĩ Cáp Xích ra khỏi thành rào gỗ đến ngoại thành để dưỡng bệnh, tóm lại là lòng người hoảng sợ, về bên phía Côn Đại cũng không có lấy một lời can ngăn, chính vì thế mà nhìn thấy người người từng phòng hỗn loạn thành từng đám. Trong thân tâm tôi cũng muốn rời khỏi, nhưng đáng tiếc là ở trong thành này tôi không có nhà mẹ đẻ để có thể tìm đến nương tựa, thứ hai là trong thành này ngoại trừ Mạnh Cô ty tỷ ra, thì với những mối quan hệ của tôi thật sự là không đến được chỗ nào cả. Thứ ba, cũng là điểm mấu chốt nhất, tôi biết được rằng dựa theo tiến trình của lịch sử, thì trước khi bại dưới tay tướng Viên Sùng Hoán, Nỗ Nhĩ Cáp Xích hẳn sẽ không sớm mà chết đi thế này.

****Hải Đông Thanh:** hay **Cắt Bắc Cực** (*Falco rusticolus*) là loài lớn nhất trong **Chi cắt**. Loài cắt này sinh sản ở trên bờ biển Bắc Cực và các đảo ở Bắc Mỹ, Châu Âu và Châu Á. Nó chủ yếu loài không di trú nhưng một số con lại di chuyển đến các khu vực khác sau mùa sinh sản, hoặc trong mùa đông. **Cắt Bắc Cực** phân bố ở phần lớn Bắc bán cầu, với số lượng sinh sống ở Bắc Mỹ, Greenland và Bắc Âu. Bộ lông của nó thay đổi theo vị trí, với màu sắc từ trắng toàn thân cho đến màu nâu sẫm. **Cắt Bắc Cực** là quốc hiệu của đất nước Iceland.*

Vào lúc đại phu nói rằng Nỗ Nhĩ Cáp Xích bệnh nặng sắp chết, vào là lúc mà tôi sinh ra hoài nghi về kết quả lịch sử mà mình biết, thì phía bên kia Diệp Hách truyền đến tin tức, nói rằng Kim Đài Thạch hủy hôn, lại đem đưa con gái đã đính hôn với Đại Thiện gả cho Giới Trại Khách Nhĩ Khách bồi lạc thuộc Mông Cổ.

Tôi không biết là sau khi biết được tin này Đại Thiện sẽ có tâm tình ra sao, cũng không biết là sau khi Nỗ Nhĩ Cáp Xích nghe được tin này có thể sẽ tức giận đến trực tiếp lăn ra chết hay không. Chỉ rõ ràng rằng, đám nữ quyến vốn đã kim nén một bụng tức giận rốt cuộc cũng tìm được thứ để trút hết phần nộ, bất luận là tôi hay Mạnh Cô ty tỷ, đều trở thành vật hy sinh cho căn bệnh của Nỗ Nhĩ Cáp Xích.

Cũng chính lúc này, dưới tình huống này, Đại Thiện bị hủy hôn lại xuất hiện, dẫn theo Tề Nguyệt về mặt sợ hãi, cả hai cùng tiến vào phòng Nỗ Nhĩ Cáp Xích, một ngày hầu hạ ba buổi, thậm chí đến cả buổi tối cũng không rời đi.

Cứ như vậy mặc kệ sống chết mà chăm sóc Nỗ Nhĩ Cáp Xích bảy ngày bảy đêm, sang ngày thứ tám, Đại Thiện với sắc mặt tái nhợt từ trong phòng đi ra, nhưng Tề Nguyệt lại không ra cùng với hắn. Lại qua ba ngày, tôi biết rằng bệnh tình của Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã chuyển biến tốt đẹp, đang nhanh chóng khôi phục lại, mà Tề Nguyệt lại bị đưa ra khỏi thành, chẳng biết là đi đâu.

Giữa tháng bảy, vì để ăn mừng Nỗ Nhĩ Cáp Xích khỏi bệnh, trong thành rào gỗ đã tổ chức một bữa tiệc gia đình. Trong bữa tiệc, tôi lại thấy Chử Anh và Đại Thiện.

Chử Anh vẫn là một dáng vẻ như xưa, tự cao kiêu ngạo, chỉ khi Nỗ Nhĩ Cáp Xích hỏi hắn, hắn mới lộ ra vẻ kính cẩn nghe theo, nhưng điều này chỉ là về bên ngoài, tôi vẫn cứ cảm thấy được từ sâu trong đôi mắt lạng lạng của hắn ẩn giấu một chút rực rỡ khó hiểu mà trước kia không hề có.

Tàn tiệc hôm ấy, trong đám người đang tản đi, Đại Thiện im hơi lặng tiếng đi đến bên cạnh tôi.

"Tề Nguyệt đâu rồi? Trước kia vì sao ngươi lại trốn tránh ta?" Tôi hỏi thẳng hắn, không chút quanh co lòng vòng, **"Ngươi rốt cuộc nghĩ cái gì thế? Là sợ quá thân thiết với ta, sẽ liên lụy đến ngươi? Hay là.....đến ngươi cũng chán ghét ta rồi?"** Tôi muốn cười thật thoải mái, nhưng nụ cười đông tại khóe miệng lại cứ đặng làm sao.

Hắn lẳng lặng nhìn tôi, sắc mặt tái nhợt, dung nhan tiêu tụy, đôi mắt ôn nhuận tựa bạch ngọc, sự dịu dàng cùng bi thương không chút động tĩnh chảy xuôi theo đáy mắt.

"Xin lỗi.....Đông Ca." Cuối cùng, hắn chỉ nói một câu như vậy, rồi lập tức âm thầm rời đi.

Tím chẳng hiểu sao bị thất chặt lại, tựa như trên ngực đang dần nứt toạc ra, gió lạnh vù vù từ miệng vết thương thổi vào bên trong, xé rách đến đau đớn.

Bóng dáng hắn ngày đó cô độc mà bất lực, nó vĩnh viễn sẽ khắc sâu trong lòng tôi, giống như vết nứt kia không cách nào bình phục trở lại được nữa.

Bởi vì, kể từ ngày đó, đã đại diện cho việc mối quan hệ giữa mấy người chúng tôi đã thật sự chấm dứt.

Từ nay về sau, cuối cùng đã không có cách nào trở lại như trước kia nữa.

Ký ức về thời thơ ấu hồn nhiên, vào mùa hè năm đó đã chính thức bị phá hủy tàn nhẫn!

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tập viết

Tháng giêng năm Mậu Tuất, Nỗ Nhĩ Cáp Xích phái ngũ đệ Ba Nhã Lạt, trưởng tử Chử Anh, Phí Anh Đông cùng tướng lĩnh Cát Cái dẫn một ngàn binh mã, chinh phạt An Chử Lạp Khố Lộ. Trận này thắng lớn, bắt được hơn một vạn người ngựa, Nỗ Nhĩ Cáp Xích liền phong Ba Nhã Lạt làm Trác Trát Khắc Đồ*, phong Chử Anh làm Hồng Ba Đồ Lỗ, ban thưởng đồng đều cho Cát Cái và Phí Anh Đông.

**Trác Trát Khắc Đồ: dịch sang tiếng Hán có nghĩa là "Độc Nghĩa".*

"Hồng" trong tiếng Mãn có nghĩa là "Lớn", còn "Ba Đồ Lỗ" có nghĩa là "Dừng sĩ", đứng kế nhau có nghĩa là "Đại dừng sĩ", Chử Anh mới mười tám tuổi đã giành được vinh quang đặc biệt này, nên địa vị tại Kiến Châu càng cao thêm một bậc.

Sau khi Nỗ Nhĩ Cáp Xích ban thưởng cho đại a ca thì trong phủ đãi tiệc mừng công, thư mời cũng đã đưa đến tay tôi, nhưng tôi lại không đi dự, không thể nói rõ là vì sao, cũng không phải là vì e ngại lời đồn đại mà cố ý không đi để tránh hiềm nghi, chỉ là cảm thấy bản thân thật sự không có nổi hứng thú, cho nên thà nằm trên giường ngủ lì bì cho rồi.

Qua tết thì Đại Thiện cũng đã lấy vợ, tân nương là Lý Giai Thị con gái của Đạt Chử Hồ Ba Yến. Sau khi thành thân Đại Thiện đã dọn ra khỏi thành rào gổ, thu xếp nhà ở tại nội thành.

Đào mất liền tới tháng mười, lần thứ tư Nỗ Nhĩ Cáp Xích đến kinh thành cống nạp. Một năm này hắn hồi hải ngược xuôi cố đánh chiếm sáp nhập để mở rộng địa bàn, cũng không có tới làm phiền tôi vài lần, đôi khi cử chỉ có hơi thân mật, tôi liền lùi lại ngậm từ chối, ngược lại hắn cũng không dùng sức ép buộc, chỉ thản nhiên nhìn tôi cười, mỗi lần đều phải cười đến khi da đầu tôi run lên thì mới thu hồi ánh mắt.

Ngày ngày trôi qua thật sự nhàm chán cộng buồn bức, cũng may là Hoàng Thái Cực thường xuyên tới đây dính lấy tôi, chỉ là kể từ sau lần trước được mở mang hiểu biết rằng tâm trí của hắn không tầm thường, nên từ lâu đã không còn dám xem nhẹ hắn như một đứa trẻ thông thường nữa, có đôi khi hắn đột ngột mỉm cười hồn nhiên với tôi, thế nhưng tôi cảm thấy được cái vẻ cười kia cực kỳ giống với Nỗ Nhĩ Cáp Xích, cứ như một góc tối tăm vẫn luôn ẩn giấu sau ánh mặt trời.

"Đông Ca, hôm nay nàng dạy ta viết chữ Hán nữa đi."

Vóc người của Hoàng Thái Cực đã cao đến ngực tôi, bản lĩnh giương cung cười ngựa đã ngày càng thành thạo, khi đi săn về sẽ thường xuyên vác theo các loài động vật như hoẵng hay lợn rừng.

Tôi luôn nghĩ rằng muốn hắn ở trước mặt những người khác mà giả vờ bày ra bộ dạng khôn ngoan có thể là sẽ mệt chết hay không, thế nhưng tôi sai rồi, hắn thu lại cơ trí của hắn, lòng dạ của hắn, chín chắn của hắn, mà như có như không cố ý giả dạng bản thân như vô tri vô năng cho giống với nhóm a ca sắp si tuổi mình là Ba Bố Thái, Đức Cách Loại và Ba Bố Hải. Trước mặt người thống trị tại Kiến Châu là Nỗ Nhĩ Cáp Xích ấy, Hoàng Thái Cực đã biểu hiện tài văn thao võ lược, thông minh lanh lợi của bản thân một cách vừa phải, để Nỗ Nhĩ Cáp Xích luôn khen ngợi đứa con này trước mặt mọi người, thậm chí mạnh dạn đề đưa con nhỏ tuổi này can dự vào việc quản lý gia đình trong thành rào gổ.

Nhưng mà.....tất cả cũng chỉ hơn thế, đại nhân vật khôn khéo như Nỗ Nhĩ Cáp Xích cũng không nhận ra được, thật ra bát a ca này của hắn, vượt xa hơn những gì mà hắn nhìn thấy.

Đến cả chính tôi, kẻ xuyên qua đã sớm biết trước được tương lai Hoàng Thái Cực cuối cùng sẽ kế thừa đại thống* của Nỗ Nhĩ Cáp Xích, mở đầu ra Hoàng triều Mãn Thanh, cũng không có cách nào thăm dò được trong đầu đứa trẻ này rốt cuộc đang nghĩ gì.

***Đại thống:** sự nghiệp thống nhất đất nước.

"Tách." Trán bị búng một cái, tôi bung chỗ đau mà kêu ra tiếng.

"**Lại thất thân! Sao nàng vẫn luôn có dáng vẻ như vậy? Rõ ràng vừa rồi vẫn còn nói, trong chốc lát hai mắt liền ngơ ngẩn, đến cả mí mắt cũng không thèm chớp một cái.**" Hoàng Thái Cực chậm rãi ngồi bên cạnh, kiên quyết nhét bút lông vào tay tôi, "**Dạy ta viết chữ.**"

"**Đệ đều nói rằng chữ ta viết quá xấu, còn đến nhờ ta làm gì?**" Trời đổ lạnh, người tôi cũng bắt đầu đổ lười, mặc dù đã ở phương Bắc nhiều năm rồi, nhưng vẫn không quen.

Trong nhất thời hồn vía như thoát ra, hoài niệm về mùa đông ấm áp của vùng sông nước Giang Nam.....

"**Soạt!**" Mặt chợt lạnh đi, tôi sững sốt, lại phát hiện khuôn mặt của Hoàng Thái Cực kề sát vào tôi, đang mỉm cười đầy đen tối.

"**Đệ làm gì vậy.....**" Liếc mắt đến cây bút lông trong tay hắn, lòng tôi cả kinh, đưa tay sờ lên mặt, quả nhiên là ướt cả tay, trên ngón tay đầy lạnh lẽo, toàn bộ đều là mực đen sẫm.

"**Ha ha!**" Hắn lại bật cười ra tiếng. Đây là lần đầu tiên tôi được thấy hắn không hề che đậy mà cười to, không khỏi giật mình, như là bị một thứ gì đó sắc nhọn đâm tới. Tôi nghiêm chỉnh đứng lên, tiểu nha đầu Cát Đái vắt chiếc khăn vôi tiến đến lau mặt cho tôi, tôi khẽ vẩy tay trái, nàng ngẩn người, tiến cũng không được mà lui cũng không xong đành xấu hổ đứng tại chỗ.

Hoàng Thái Cực thấy tôi nghiêm mặt, không nói cười nữa, thì liền kinh ngạc: "**Thật sự giận nữa à?**" Hắn đẩy đẩy khuỷu tay tôi, tôi đang chuyên tâm viết chữ lên giấy, bị hắn đẩy một cái, chữ "Nhất" mới viết xong liền bị kéo thành một cái đuôi dài thông.

Tôi trừng mắt liếc hắn: "**Ngồi đằng hoàng!**"

Hắn chớp hạ mắt xuống, quả thật không dám động đậy nữa, ngoan ngoãn ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế con.

Tôi chỉ vào tờ giấy trắng mực đen ra lệnh cho hắn: "**Đọc lên nghe xem nào.**"

Hắn chỉ nhìn lướt qua không đếm xỉa tới, nói thầm: "**Chữ xấu thật.....**" Tôi nhấc tay vỗ vào gáy hắn một cái, khuôn mặt hắn liền bỏ nhào lên mặt bàn, suýt chút nữa là găm luôn nghiền mực.

Cát Đái đứng một bên nhìn thấy, rốt cuộc không nhịn được mà phì cười ra tiếng.

Tiểu nha đầu này bất quá mới chín tuổi, trong mắt tôi vẫn còn là một đứa nhỏ, tuy rằng hiện giờ tôi không còn dám xem thường con nít của thời đại này, nhưng tôi thà tin rằng trẻ con chung quy đều ngây thơ, vì thế một Cát Đái bình thường vụng về trong đám a hoàn đã được tôi chọn đến bên cạnh hầu hạ, nói là hầu hạ vậy chứ, thật ra bất quá cũng chính là một người bạn mà thôi, người lớn đầu có tay có chân như tôi sao thật sự có thể yêu cầu một đứa trẻ mới chín tuổi đến bên mình để hầu hạ chứ? Làm vậy lương tâm rất áy náy, cảm giác bản thân mình như một tên đầu xỏ lông dạ hiểm độc thuê trẻ em lao động trái phép.

Tôi yên tâm với Cát Đái, chủ yếu là vì một nguyên nhân, đó là thái độ của Hoàng Thái Cực đối với Cát Đái. Có trời mới biết là bắt đầu từ lúc nào, mọi nhất cử nhất động của tôi lại phải lấy cái tên bát a ca thông minh xấu xa* này làm thước đo, cơ bản đó là về người hay vật mà được hắn ngầm thừa nhận, tôi mới dám mạnh dạn tiếp cận----- Tôi thật đúng là càng sống càng không có tự tin, càng sống càng không có tiền đồ!

***Nguyên văn là Nhân tiểu quỷ đại 人小鬼大:** thường dùng cho một đứa trẻ thông minh lanh lợi, đầu óc thường suy nghĩ ra những mưu kế quỷ quái, nghịch ngợm.

Cát Đái cũng biết bản thân đã thất thủ, vội ngẩng ngực che miệng lui về sau một bước, trên mặt đầy sợ hãi, tựa hồ kế tiếp chỉ cần một ánh mắt giết người của Hoàng Thái Cực hướng đến, nàng sẽ lập tức bật khóc ra tiếng.

Tôi đang không ngừng thương tiếc, Hoàng Thái Cực đã thấp giọng phân phó: "**Lui xuống bưng hai chén canh hạt sen đến, nhớ rõ là một chén phải để thêm đường vào.**" Hắn không giương mắt nhìn xem bất cứ ai, chỉ chuyên chú nhìn tôi viết chữ.

Cát Đái vẫn còn đứng đắn ra, ánh mắt nhìn chằm chằm vào tôi, thăm dò chỉ thị của tôi, sau khi tôi nhẹ nhàng gật đầu, thì nàng mới nở ra một nụ cười e lệ, khom người lui xuống.

"**Bốn chữ này nghĩa là gì?**" Đợi sau khi Cát Đái rời khỏi, Hoàng Thái Cực bỗng nhiên chỉ vào chữ trên giấy hỏi tôi, "**Mãn Hán nhất gia——Ta biết từ "Hán" này ý chỉ dân chúng quan nội tại nước Đại Minh, còn từ "Mãn" này lại có nghĩa là gì? "nhất gia".....có nghĩa là người một nhà sao?"**

Tôi tuyệt đối không thể ngờ rằng hắn lại có thể biết được bốn chữ Hán này, tôi vốn nghĩ rằng còn phải dạy lại từ đầu giống như trước kia.

"**Đệ học chữ Hán rất có tiến bộ đó, ai dạy đệ vậy?**"

"**Ta tìm Ba Khắc Thập* Ngạch Nhĩ Đức Ni dạy ta.**" Ở tại Nữ Chân này, những ai đọc sách biết chữ và có học thức đều xưng danh là "Ba Khắc Thập", cũng rất giống với việc xưng sãi xưng là "Ba Đồ Lão"

**Ba Khắc Thập (巴克什: Bakeshi): người thông thái.*

"Ngạc Nhĩ Đức Ni là ai?" Ở thời đại này, tôi đã nhìn thấy nhiều người múa đao nghịch kiếm, giỏi giương cung trên lưng ngựa, giỏi hành quân chiến đấu, chỉ là về người tinh thông chữ viết thì thật đúng là không thấy qua nhiều.

"Ngạc Nhĩ Đức Ni biết chữ Mông, chữ Hán, học thức uyên bác, a mã rất coi trọng hần. Có điều hần cũng không giống như một kẻ đọc Hán thư yếu đuối vô dụng, mà hần còn chiến đấu rất lợi hại."

Ai da! Không ngờ lại là một người văn võ toàn tài! Người như thế thật đúng là hiếm có, tôi ngạc nhiên thích thú đến hai mắt đều tỏa sáng.

"Thật ra Đông Ca nàng cũng rất lợi hại....." Hoàng Thái Cực bỗng nhiên cười sâu kín, đáy mắt thâm thúy, tôi đen tựa như mực đặc không tan, "Một cách cách Diệp Hách bộ, không những biết nói tiếng Đại Minh, mà tay còn có thể lưu loát viết ra chữ Hán.....điều này không phải là khiến cho người ta cảm thấy rất kỳ quái sao?"

Tôi đột nhiên lơ nhịp, ánh mắt hần lại bắt đầu giống như tia X-quang kinh khủng lắm sao.

"Việc đó....." Tôi cúi đầu, vắt óc suy nghĩ ra một lời nói dối hợp lý cho chính mình.

Hoàng Thái Cực giương khóe miệng lên, người nghiêng về phía trước, dùng bút hướng đưa đến nghiền nhúng mực vừa đủ, đề bút viết bốn chữ bên cạnh tôi, bắt chước viết ra bốn chữ to "Mãn Hán nhất gia". Chỉ có điều là kiểu dáng chữ mà hần viết lại mạnh mẽ cứng cỏi, người không có kinh nghiệm liếc mắt một cái cũng nhìn ra được, nét chữ mà hần viết mạnh mẽ hơn gấp mười lần so với nét chữ xấu tệ của tôi.

"May mà không đi theo nàng học." Hần thu lại bút, nhẹ nhàng thổi khô nét mực ẩm ướt, lấy ngón tay tinh tế thường thức.

Tôi khinh thường quay đầu lăm bằm

"Đông Ca." Hần bỗng nhiên gọi tên tôi. Tôi cảm thấy mưa gió sắp đến liền khẩn trương, Hoàng Thái Cực bình thường sẽ không lấy giọng điệu kiểu này mà gọi tên tôi, hần thường nói chuyện với tôi bằng giọng điệu tựa như tôi là mèo là chó. Quả nhiên, hần dừng lại một chút, rồi tiếp tục nói, **"Về sau nhớ rõ là khi ở trước mặt những người khác, đừng để lộ ra việc nàng biết chữ Hán, sau này cũng ít nói tiếng Hán đi, còn nữa, cố gắng bảo trì khoảng cách với người Hán hết mức có thể.....a mã không yêu thích người Hán!"**

A mã không yêu thích người Hán!

Tuy rằng chỉ dùng giọng điệu hời hợt qua loa để nói, nhưng tôi tức khắc liền nghe ra được sức nặng ẩn giấu sau bảy chữ này.

Đổi lại là người khác thì có lẽ không hiểu, thế nhưng tôi thì lại biết rõ sau này Nỗ Nhĩ Cáp Xích chắc chắn sẽ phản Minh, tự mình xưng vương, tuy chuyện này vẫn chưa xảy ra, nhưng nhất định đã khắc sâu trong lòng Nỗ Nhĩ Cáp Xích. Hằng năm đều theo quy cũ tiền lệ mà tiến cống triều đình, có điều hết thấy mọi thứ chỉ là duy trì vẻ thần phục bên ngoài, Nỗ Nhĩ Cáp Xích chắc chắn sẽ phản, chỉ là một kẻ siêu dở lịch sử như tôi thì không thể nói trước được đó là vào năm nào.

Một lần nữa kinh sợ nhìn về phía Hoàng Thái Cực-----Tôi dựa vào vốn thông tin đã biết mà suy đoán ra mọi thứ, vậy còn Hoàng Thái Cực hần dựa vào gì đây? Hần vẫn còn nhỏ tuổi thì dựa vào đâu, lại có thể nhạy bén nhìn rõ được nội tâm mà Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã tận lực che giấu như vậy?

Hần.....thật là quá đáng sợ!

"Kỳ thực Đông Ca cũng rất lợi hại, thật sự....." Hần nhìn tôi cười, trong nụ cười lộ ra vẻ hồn nhiên ngờ nghệch, nhưng tôi lại không kìm nổi rung mình một cái.

Sau này, tuyệt đối không được đối địch với hần! Làm kẻ địch của ai chứ không được làm kẻ địch của hần! Tôi khề thờ dốc, nỗ lực làm cho trống ngực đang hỗn loạn của bản thân bình ổn lại.

"Đi rửa mặt đi, lát nữa ăn canh hạt sen." Hần cười thu xếp lại nghiền mực và giấy trên bàn, bộ dáng già dặn khi nãy trong chốc lát tiêu tan hết thấy, cứ như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Chớp mắt một cái, tôi thấy Cát Đái cẩn thận bưng hai chén canh sải bước tiến vào cửa.

Đưa mặt ngâm vào nước ấm, tôi dần khôi phục lại bình tĩnh. Nhìn thấy Hoàng Thái Cực như thế, tôi đã sớm không còn ngạc nhiên, tôi hần là đã phải thích ứng được, nhưng vì sao mỗi khi nghe hần nói những lời ấy, tim lại vẫn không tự chủ được mà đập nhanh hơn, tư duy hỗn loạn thế này?

Cát Đái mang khăn sạch đưa đến tay tôi, tôi tùy tiện lau mặt, liền ngồi xuống uống canh hạt sen.

Hoàng Thái Cực dùng thìa múc hai muỗng, liền cau mày buông xuống: **"Không phải đã bảo người để nhiều đường à?"**

"A. Phải, theo lời bát a ca, nô tài quả thật là đã phân phó như vậy, có lẽ người trong trù phòng* không nghe rõ ràng....." Cát Đái thấy sắc mặt Hoàng Thái Cực không tốt, sợ tới mức càng nói càng nhỏ.

***Trù phòng:** phòng bếp thời cổ.

Tôi giương mày, với thìa đến bát của Hoàng Thái Cực múc một muỗng, bỏ vào miệng nếm thử, vị ngọt đến phát ngán, nhin không được kêu lên: **"Đệ còn chê không đủ ngọt à? Con nít ăn nhiều đường quá không tốt đâu, đệ đang thay răng có đúng không? Cần thận bị sâu răng đó.....Còn nữa, ăn nhiều đường, cơ thể sẽ béo phì, tương lai dễ bị cao đường huyết....."**

Tôi bỗng cảm miệng, sắc mặt tái xanh không còn chút máu! Hoàng Thái Cực dường như có chút dăm chiêu nhìn tôi.

Muốn chết rồi! Lòng tôi co rút kêu rên-----Làm sao lại nhất thời lạnh mòm lạnh miệng, lại không chọn lọc từ mà phun ra một loạt danh từ riêng thời hiện đại thế này.

Tôi đứng âm lên, co cẳng muốn chạy ra ngoài, lò than trong phòng hun đến hư đầu óc tôi, tôi muốn ra ngoài tuyết mà đào một cái hố, vùi đầu bản thân vào để mà bình tĩnh lại.

Hoàng Thái Cực đưa tay ngăn, lại chỉ túm được tay áo tôi, tôi lao đảo một cái, suýt nữa đâm vào cột cửa.

Cát Đái kinh hô: **"Cách cách!"** Vội vàng lao tới đỡ tôi.

Phía sau, Hoàng Thái Cực vẫn bưng bình túm lấy tay áo tôi, tôi nhìn thoáng qua, thì thấy ống tay áo đã bị hấn kéo đến bụng cả chỉ, mà hấn lại hồn nhiên bất chấp, chỉ chăm chú nhìn tôi.

Mỗi một sợi tóc gáy trên người tôi đều dựng thẳng lên-----Trời ạ! Sao lại là loại ánh mắt khủng bố này vậy?

"Nàng rất cuộc là ai....." Hấn thì thảo hời.

Uỳnh, về mặt tôi thống khổ nuốt nước bọt.

Ánh mắt hấn lại biến đổi, cơ hồ như là mang theo ý vị tự giễu mà cười châm chọc: **"Nhất định là tôi qua ta ngủ không ngon.....mượn giường của nàng nằm một lát được chứ?"**

Tôi nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần hấn không dùng loại ánh mắt hung hăng sắc bén này thì cái gì cũng đều được.

"Cát Đái, giúp bát a ca trải chăn đệm đi, nhớ rõ là đừng đốt hương trong lòng hun, bát a ca không thích ngửi mùi đó....."

Hoàng Thái Cực mỉm cười: **"Trước khi ngủ vẫn muốn hỏi nàng một chuyện nữa, rất cuộc từ "Mãn" kia có nghĩa là gì? Trong lòng ta nếu như đã tồn tại nghi hoặc, sợ là ngủ không yên đâu."**

"Chỉ có nghĩa là Mãn Thanh thôi mà!" Tôi thuận miệng đáp hấn. Thấy Cát Đái bận bịu trải đệm giường, tôi lại không muốn ra bên ngoài tìm ma mà vào để mà thêm tay chân, liền tự mình động tay giúp hấn cởi cúc áo, cởi giày ra. Trước tiên hấn còn có chút tránh né, nhưng bả vai chỉ hơi co rụt lại, liền vẫn ngồi im không nhúc nhích, tùy ý để tôi giúp hấn cởi quần áo.

"Mãn Thanh nghĩa là gì?"

Tôi đang cởi quần áo hấn, nghe hấn hỏi như vậy, đột nhiên cứng người lại. Hơn nửa ngày mới ha ha cười, ôm lấy hấn đem lên giường.

"Ngủ đi, ngủ đi.....không có nghĩa gì hết, ta viết lung tung thôi, làm sao mà có ý nghĩa đặc biệt được." Tôi pha trò nói nhảm, chẳng qua là để đem hấn nhét vào ổ chăn, ép hấn nhắm mắt lại.

Tình trạng hôm nay thật không tốt, lại có thể liên tiếp mắc sai lầm, phải biết rằng hiện tại cái danh hiệu "Mãn Thanh" này trừ tôi ra, thì chưa từng có ai nghe qua. Ngay cả Mãn Châu hiện tại cũng không gọi là Mãn Châu, chỉ là bộ lạc Kiến Châu Nữ Chân mà thôi.

Hôm nay tôi đúng là khinh xuất rồi!

Hoàng Thái Cực bật cười vỗ nhẹ vào lưng tôi, tôi thấp giọng lầm bầm hát, dỗ hấn ngủ. Nhưng ai biết được qua nửa giờ sau tôi cúi đầu nhìn xuống, thấy mặt hấn đang đỏ lên, con ngươi đen tuyền như hai chấm mực bình tĩnh nhìn tôi.

"Sao lại chưa ngủ nữa? Mắt mở to thì sao có thể ngủ được? Mau nhắm mắt lại." Tôi nhỏ giọng đe dọa, Hoàng Thái Cực lúc này thoát nhìn không khác gì một đứa trẻ bình thường.

"Xi——" Hấn khinh miệt cười nhạo, mặt mũi ngáp một cái, **"Đừng có coi ta như một đứa con nít, nàng rõ ràng cũng biết là ta không giống với một đứa con nít mà."**

Tôi ngẩn ra, lời này nghe rất quen tai, hình như rất lâu trước kia, có người cũng đã từng nói với tôi-----

".....Đông Ca, rồi ta cũng sẽ lớn lên.....cho nên, đừng coi ta như một đứa trẻ nữa."

Ngực đau đớn dữ dội, tôi chậm rãi nhắm mắt lại, chuyện cũ rành rành trước mắt, lời của Đại Thiện rõ ràng như đang còn bên tai.

Cuối cùng hấn vẫn trưởng thành! Chỉ là cảnh còn người mất, mọi thứ đều đã khác biệt!

Vài năm sau nữa, đứa nhỏ hiện đang nằm trong lòng ngực tôi mà nói này, rồi cũng sẽ lớn lên, cũng sẽ..... rồi bỏ tôi mà đi.

Tay tôi không khỏi run lên, kế tiếp liền ôm chặt Hoàng Thái Cực.

"**Sao thế?"** Hắn chống người dậy hỏi tôi, thanh âm rõ ràng đã kèm theo một mối, nhưng sau khi nhìn thấy mặt tôi vương đầy nước mắt, bỗng nhiên bình tĩnh, "**Sao mà khóc rồi?"**

Tôi lắc đầu, lại tiếp tục lắc đầu, nước mắt thi nhau không ngừng rơi xuống như trên châu bị đứt đoạn.

"**Được rồi, đừng khóc nữa!"** Tay chân hắn bắt đầu luống cuống, lấy tay áo giúp tôi lau nước mắt, "**Xấu chết đi được, càng khóc càng xấu.....Đợi đến lúc ta trưởng thành thì bộ dạng này của nàng, há chẳng phải là đã biến thành bà lão xấu xí rồi?"**

Tôi nức nở: "**Ta là đệ nhất mỹ nữ.....tộc Nữ Chân....."**

"**Được, được, mỹ nữ, nàng là mỹ nữ.....mỹ nữ vĩnh viễn sẽ không già....."** Hắn hoảng loạn an ủi tôi.

Nhưng lòng tôi kìm nén thật sự rất khổ sở, rất đau lòng, một khi khóc ra lại không ngừng được, trong phút chốc tại nơi này, tôi chỉ muốn ôm chặt lấy hắn, khóc thật thoải mái.

Vì sao lại muốn tôi sống ở thời đại này, lại còn phải im lặng mà thừa nhận hết thấy những thống khổ này?

Vì sao ông trời nhất định phải chọn tôi, nhưng đến cả cơ hội được lựa chọn cũng không chịu cho tôi?

Tôi không muốn ở nơi này nữa!

Tôi muốn trở về.....rất muốn trở về.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Thăm nhà

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đầu năm Kỷ Hợi, tức năm Minh Vạn Lịch thứ hai mươi bảy.

Do cuối năm trước Bồ Dương Cổ ủy thác người đến nói rằng ngạch niết tại Diệp Hách nhớ thương mà sinh bệnh, muốn con gái trở về ở cạnh vài hôm. Tôi đang lo lắng bản thân ở tại Phí A Lạp sắp mốc meo hết cả lên, nghe thấy thế liền trút bỏ lòng tự trọng của bản thân mà nói lời hay ý đẹp cầu xin Nỗ Nhĩ Cáp Xích. Nỗ Nhĩ Cáp Xích thế mà lại đáp ứng, chỉ là phải kéo dài qua một khoảng thời gian rất lâu, lúc tôi xuất phát lên đường đã là cuối tháng giêng.

Cuối cùng hôm nọ đã được ngồi trên xe ngựa chậm rãi rời khỏi Phí A Lạp, một lần nữa tôi được đi trên con đường ấy để quay trở lại Diệp Hách, đột nhiên có một loại xúc động như được sống lại.

Tâm trạng vẫn đang khoan thai, xe ngựa lại bỗng nhiên hơi lắc lư, cuối cùng dừng lại, không đợi tôi kịp phản ứng, màn xe đã bị vén lên, một thanh âm nhỏ nhắn non nớt kêu lên: "**Cưỡi ngựa một rồi, ta vào xe nghỉ ngơi một chút."**

Tôi đảo cặp mắt trắng dã, rất không tình nguyện xê dịch ra sau, chừa khoảng trống cho hắn nhảy vào.

Hoàng Thái Cực hồn nhiên cười, Cát Đái vội tiến lên giúp hắn vén rèm, miệng hô: "**Gia của ta ơi, nhìn xem cả người ngài đầy nước mưa, lúc rời khỏi nô tài đã liền khuyên ngài lên xe rồi, vậy mà ngài vẫn cứ muốn cưỡi ngựa....."**

Mắt Hoàng Thái Cực thoáng lóe lên, cười khẩy giễu cợt: "**Hay cho a hoàn, chủ tử của người dạy dỗ tốt thật, bắt đầu quán cả chuyện của gia bọn ta."**

Sắc mặt Cát Đái trắng nhợt, run rẩy quỳ xuống: "**Nô tài không dám....."**

"Được rồi!" Tôi ngồi ngả sang một bên, tay cầm quyển sách, không kiên nhẫn nói: "**Muốn liếc mắt đưa tình thì đừng có rành rành trước mặt ta, ra ngoài mà chơi đùa."**

Cát Đái mặt tái nhợt nóng bừng lên, cúi đầu kêu: "**Cách cách....."**

Hoàng Thái Cực tâm tình rất tốt, dẹp qua một bên hình tượng trầm ổn kỳ quặc của thường ngày, đưa tay ra sờ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Cát Đái:

"Hay cho nha đầu, pha cho gia một bình trà đi, quay lại gia trọng thưởng cho."

"Này——" Tồi quát to một tiếng, giờ lên ném cuốn sách đang cầm trong tay ra ngoài, không chút sai lệch đập ngay giữa đầu Hoàng Thái Cực. Cát Đái co rút bả vai, chui ra khỏi khoang xe.

Hắn cười hi hi cầm sách lên, **"Sao lại mất bình tĩnh thế này? Đây thật không giống với nàng thường ngày."**

"Đệ không thấy ghê tởm à? Trước đây thường tùy tiện theo ai ra ngoài vậy? Sao cái khác không học, lại đi học thành cái dạng lưu manh quần là áo lượt đây người đó, nếu đệ còn như vậy, thì xem ta về sau có còn để ý tới đệ hay không."

Hoàng Thái Cực cười ha ha: **"Ta mới bảy tuổi thôi mà, muốn học cái thói hư hỏng đó thì vẫn còn hơi sớm, có điều mấy người tứ ca ngũ ca bọn họ lại bị đám nô tài bao y của a mã dẫn ra ngoài chiêm nghiệm rồi, nghe nói mùi vị đó không tồi, ta thật sự có vài phần tò mò."**

Tồi ngửa đầu ngả xuống, không nói nên lời tựa mặt trên tấm đệm êm ái, tay chân phát run. Gì.....gi thế này? Giai đoạn đầu trong giáo dục võ lòng về giới tính cho bé trai thời cổ đại sao? Tồi ngẩng đầu liếc nhanh qua Hoàng Thái Cực, thấy hai mắt hắn lấp lánh, đen như mực, một trận hốt hoảng không lý do ập đến, vội ngồi thẳng dậy, phụng phịu: **"Nếu đã biết bản thân vẫn còn nhỏ tuổi, thì phải ngoan ngoãn với ta một chút, đừng làm gì khiến nha đầu đó buồn, nếu đệ thật sự thích nàng, chờ đến khi đệ lớn lên, ta lập tức chỉ nàng cho đệ. Có điều, đệ phải đối xử tốt với nàng....."**

Hắn bỗng nhiên không lên tiếng, tôi cho rằng hắn đang thẹn thùng, liền không ngừng cười trộm, lại trở mình lật sách xem.

Liên tục xem đến trang thứ mười, hắn vốn không hé dù chỉ nửa câu lại hừ lạnh một tiếng, không khỏi cảm thấy kỳ quái, nhìn không được lấy chân đạp hắn: **"Sao nữa? Muốn ngủ thì trước hết cởi y phục ẩm ướt đó ra, coi chừng bị cảm lạnh. Nếu đệ bị bệnh, có đến Diệp Hách ta cũng mắc kẹ."**

"Ai cần nàng lo, biết rõ lòng dạ của nàng tàn nhẫn, cũng lười biếng để lo." Hắn rầu rĩ quay mặt sang chỗ khác, "Nàng vốn không thích ta về cùng với nàng.....trong lòng nàng chắc chắn cho rằng ta là người mà a mã phái tới theo dõi nàng, nàng coi ta là kẻ thù còn không bằng, làm sao còn có thể quan tâm sống chết của ta?"

Hắn đang làm sao vậy? Thật hiếm khi được nhìn thấy một mặt trẻ con này của hắn.

Tồi nhìn cười di chuyển đến từ phía sau ôm lấy hắn, người hắn lạnh ngắt, ôm hắn không khác gì ôm người tuyết. Tồi cảm giác cả người hắn khẽ run lên, vì thế cố nén cơn ớn lạnh, dùng sức bế hắn lên: **"Ngốc, sao ta có thể nghĩ như vậy được chứ? Ta biết lần này để đệ cùng ta trở về, là theo ý của ngạch niết đệ. Nàng xuất giá đã mười năm, nhớ mong người thân nơi quê nhà nhưng lại không có cách nào được gặp lại, cho nên mới hy vọng đệ có thể thay nàng quay về Diệp Hách thăm hỏi.....ngạch niết đệ là một nữ tử ôn nhu hiền thực, Hải Chân nói ta biết, mấy năm nay nàng thường xuyên vì nhớ nhà mà trong đêm hôm lén rơi nước mắt, thế nhưng lại không hề nói một lời nào trước mặt người ngoài. Hoàng Thái Cực à, đệ là một đứa trẻ thông minh, tâm ý của ngạch niết đệ, đệ chắc hẳn là phải rõ hơn so với bất kỳ ai, cho nên ta không tin đệ là người Nô Nhĩ Cáp Xích phái tới theo dõi ta, mà ta cũng không sợ đệ là người theo dõi ta."**

Hắn vẫn không nhúc nhích, thân thể cứng ngắt hơn nửa ngày mới chậm rãi thả lỏng, cuối cùng lại giống như một con mèo nhỏ mềm mại nhu thuận tiến vào trong lòng tôi.

"Đồng Ca.....có nàng ở bên, thật là tốt....."

Lúc đoàn xe đi đến thành Tây của Diệp Hách thì đã gần xế chiều, điều làm cho người ta không ngờ được chính là Bồ Dương Cổ vậy mà lại tự mình ra khỏi thành đón, hắn trong ấn tượng không phải là một người nhiệt tình.

Buổi tối đãi tiệc, Hoàng Thái Cực ngồi kề sát tôi, trên mặt lại lộ ra vẻ sợ sệt người lạ tựa như nhát gan, tôi biết đây là hắn lại đang giả khờ giả ngốc. Quả nhiên, đám người Bồ Dương Cổ cùng Na Lâm Bồ Lộc kia khi bắt gặp dáng vẻ hèn nhát của Hoàng Thái Cực, thì từ đầu đến cuối liền không để ý đến hắn, hoàn toàn không để ý đến hắn, đến cả nhóm người được gọi là đường đệ đường chất, lại cũng mang theo ánh mắt khinh thường không ngừng coi rẻ hắn.

Suốt cả buổi, Hoàng Thái Cực đều vui đầu ăn, ngay cả một câu cũng chưa nói, hoàn mỹ đóng vai một người tàng hình. Vừa nghĩ đến việc hắn vẫn còn nhỏ tuổi mà tâm tư lại kín đáo như thế, chẳng biết sẽ còn có bao nhiêu thâm trầm mà người bình thường khó có thể gánh nổi, không khỏi vừa sợ hãi lại vừa thương xót hắn, sợ là sợ lòng dạ của hắn, còn thương là thương hắn nhỏ bé yếu đuối.

Vì thế mà mất hết hứng thú, viện cớ đường xá xa xôi thân thể mỏi mệt mà từ chối, sớm dắt hắn rời khỏi buổi tiệc huyền ảo.

Cát Đái đã chuẩn bị ổn thỏa hết thảy trong phòng, đợi chúng tôi trở về. Tôi thấy tay chân nàng càng lúc nhanh nhẹn hơn lúc trước, bất giác thấy vui mừng.

"Bồ Dương Cổ bối lặc gia đã chuẩn bị phòng cho bát a ca ở phía Tây, toàn bộ người đi theo đã qua bên đó rồi, nô tài muốn hỏi chút ý tứ của bát a ca, hiện giờ ngài sẽ nghỉ ngơi, hay là đợi tiêu thức ăn rồi mới qua đó?"

Hoàng Thái Cực cúi đầu không nói lời nào, tôi ngồi trước gương tháo trang sức, từ trong gương nhìn nhát lướt qua hắn một cái: **"Nếu chưa buồn ngủ thì cùng ta nói chuyện một chút đi. Nơi này không thể so với Phí A Lạp, nếu đệ ngủ không quen vậy cũng chỉ đành chấp nhận thôi."** Thật ra tôi cũng có bệnh về giường, có điều vẫn còn chấp nhận được, không quá nghiêm trọng.

"Gia?" Cát Đái trông chờ câu trả lời.

Hoàng Thái Cực vẫn không hề hé răng.

"Sao vậy?" Tôi ngạc nhiên xoay người lại, "Sao mà không vui rồi? Ai vừa trêu chọc đệ khiến đệ không thoải mái à?"

"Nàng không cảm thấy kỳ quái sao?" Hân đột nhiên ngẩng đầu lên, mi tâm nhíu chặt, "Cái gì mà nhớ thương con gái đến sứt ruột, lo lắng buồn rầu sinh bệnh, thế nhưng suốt cả đêm ta vẫn chưa hề nghe bọn hân nhắc về chuyện của ngạch chút nào."

Tay đang tháo xuống bờ tai của tôi dùng giữa không trung, sừng sờ hơn nửa ngày mới khó nhọc mà nói: "Có lẽ, đó bất quá cũng chỉ là một cái có."

"Đúng vậy, cái có.....vậy mục đích dùng cái có này để lừa nàng trở về là để làm gì?" Giọng điệu hân biến đổi, tôi phát hiện thấy biểu tình hân nghiêm nghị, trong đôi mắt lóe lên hàn ý lạnh như băng, trong lòng liền sợ hãi, chưa kịp mở miệng, hân đã cười lạnh, "Đêm nay ta ngủ ở đây, cũng không cần trải đệm giường, ta chỉ ngủ chung giường với nàng."

Thấy hân nói năng thận trọng như vậy, tim tôi lại đập nhanh hơn, ngực có một loại áp lực nghẹt thở. Hân thấy vẻ mặt tôi khó coi, sắc mặt cũng hơi bình thường lại, nhẹ giọng nói: "Có lẽ là do ta nghĩ nhiều rồi."

Tôi lắc đầu, trong lòng có một bóng ma nói không nên lời liên tục bao phủ, lời của Hoàng Thái Cực không phải không có đạo lý. Bồ Dương Cổ sẽ không vô duyên vô cớ gọi tôi trở về, chỉ vì vện vện là vì thăm hỏi đơn thuần như thế.

Nằm xuống nhưng bản thân lại không thật sự ngủ, tuy rằng nhắm mắt, nhưng trong tai lại cực kỳ rõ ràng nghe được tiếng mưa rơi dưới mái hiên, tiếng Cát Đái nghiền răng bên ngoài, cùng với bên kia khung cửa sổ thỉnh thoảng có tiếng mèo kêu lên đầy thê lương.

Duy trì như vậy suốt bốn canh liền, lại nghe được tiếng gõ mõ từ xa xói vọng lại bên ngoài phòng, ý thức mới mông lung mơ hồ thiếp đi, chỉ cảm thấy trong mơ chúng sinh đảo điên, ngồn ngàng xuất hiện rất nhiều khuôn mặt dữ tợn. Những gương mặt đó dần dần phóng to ra, rõ rệt, cuối cùng hợp lại thành ba khuôn mặt, một cái là Sam, một cái là Hữu Hoành, còn một cái chính là khuôn mặt nhìn thấy từ sáng đến tối của tôi-----Đông Ca.

Sam vẫn là khuôn mặt lạnh lùng trước sau như một, trên mặt lộ ra sự khinh miệt, tôi thấy khóe miệng hân ngập ngừng, như đang nói gì đó với tôi, nhưng lại không nghe ra rõ. Đang muốn đuổi theo hỏi hân, trước mắt lại thoáng qua một cái, Hữu Hoành vọt sang bên đây, kinh hoàng biến sắc bắt lấy tay tôi, lớn tiếng hỏi: "Sao em còn chưa trở về? Em muốn ở đó đợi đến bao giờ?"

Tôi muốn trở về! Vẫn luôn muốn! Tôi sứt ruột gât đầu, muốn giữ chặt lấy anh ta để giải thích nỗi khổ sở của mình, thế nhưng trước mắt lại hoa lên, Đông Ca vẫn luôn đi theo bên cạnh đang vươn tay thê lương tóm lấy tôi: "Nguyên nhân gì mà ngươi có thể thay thế được ta? Ngươi có lý do gì mà có thể thay thế được ta? Ngươi tự cho rằng mình thanh cao, coi rằng bản thân như một khán giả, một kẻ ích kỷ lạnh lùng như vậy, thì dựa vào cái gì mà ông trời muốn ngươi tới thay thế ta?"

Tôi muốn thét lên, nhưng cổ họng bị nàng ta giữ chặt, ngay cả một câu cũng không nói ra được.

Lúc này, Sam đột nhiên từ phía sau nàng ta xông lên, lấy mười ngón tay của Đông Ca gỡ ra từng cái, Đông Ca hét lên một tiếng, tựa như một bức tượng thạch cao vỡ ra thành bột mịn trước mắt tôi, tan biến không dấu vết.

"A Bộ!" Sam lạnh nhạt nhìn tôi, trong ánh mắt vẫn tràn ngập sự khinh thường cùng châm chọc, "Đây là cô đó sao? Cô nghĩ rằng cô nước chảy bèo trôi*, chỉ lo mỗi bản thân, thì sau cùng sẽ trở về được à?"

**Nguyên văn là Tỳ bà trực lưu随波逐流: thuận theo sóng nước mà trôi đi, ý chỉ phó mặc cho số phận, không có chính kiến cho bản thân.*

"Đừng có kích động cô ấy, cậu sẽ hại chết cô ấy mất!" Hữu Hoành bên cạnh hoảng sợ kêu to, "Cậu cũng biết rõ chỉ có nỗ lực sống qua hai mươi năm này thì cô ấy mới có thể bình an trở về.....ngộ nhớ cô ấy bước sai một bước, chính là cuối cùng sẽ không về được nữa!"

"Không về được chính là không về được.....dù sao cô ta bây giờ không hề có chủ kiến, không hề tức giận! Cô ta đã không còn là A Bộ, có trở về hay không thì có ý nghĩa gì nữa? Cô ta đã không còn là A Bộ....."

Tôi mở to hai mắt, liều mạng lắc đầu! Sam đang nói gì thế? Vì cái gì mà tôi không phải là tôi? Tôi.....chẳng qua là muốn trở lại thôi mà, muốn trở lại bên cạnh bọn họ thôi mà. Thế thì tôi đã làm gì sai? Vì sao anh ta lại đối xử tàn nhẫn với tôi như vậy?

"A Bộ, phải nhớ quay về! Phải quay về....." Hữu Hoành không ngừng nhắc nhở tôi, "Đừng quan tâm quá nhiều, chỉ cần thuận theo tự nhiên, chỉ cần sống sót....."

Sam đột nhiên vung tay đẩy Hữu Hoành ra, bóng dáng Hữu Hoành dần mờ đi, cuối cùng biến thành một sợi khói trong suốt, tan biến trước mắt tôi.

"Làm thế nào thì tùy cô!" Sam lạnh lùng nói, "Chỉ là Bộ Du Nhiên mà tôi biết đã đánh mất chính mình, thì trở về có ý nghĩa gì?"

Sam! Sam! Sam!

Hân chậm rãi lùi về sau, rồi biến mất.....

Sau đó cảnh tượng đột nhiên chuyển biến, rất nhiều tấm ảnh chụp hiện ra, tựa như những bông hoa từ trên trời rơi xuống, một tấm rồi lại một tấm. Tôi với tay bắt lấy, chúng lại bay đi xa. Tôi nhận ra được cảnh trong tấm ảnh kia, đó đều là tự tay tôi dùng máy ảnh tỉ mỉ chụp lại, đó là thứ quan trọng nhất đại diện cho sự tồn tại của Bộ Du Nhiên tôi.....

Ầm! Một ngọn lửa cháy lên, trong chốc lát khiến cho những tấm ảnh đó hóa thành tro bụi!

Tôi tuyệt vọng thét chói tai, trong lòng biết rõ tất cả bất quá đều là cảnh trong mơ mà thôi, liền ra sức an ủi chính mình không cần sợ, không cần lo.....thế nhưng lòng vẫn co rút đau đớn không chịu nổi, những tấm ảnh này.....những tấm ảnh đại diện cho tôi từng là Bộ Du Nhiên.....

Tôi vẫn chưa tỉnh lại, chỉ có thể quanh quẩn giữa những tàn dư còn sót lại mà thống khổ sợ hãi, có thể nào cũng giẫy dụa không ra.

".....Đồng Ca! Đồng Ca!"

Bên cạnh có người đang đẩy tôi, cảm giác giữa lúc hôn mê bị người nọ cấu trên tay một cái, tôi bỗng mở mắt ra.

Tất cả sự trống rỗng cuối cùng cũng biến mất, nhìn màn đỏ trên đỉnh giường, túi hương lưu tô* rủ xuống nhẹ nhàng đong đưa, tôi thờ dài, cảm giác đau lòng vẫn chưa mất đi.

**Lưu tô流苏: sợi tua làm bằng lông vũ nhiều màu hoặc tơ thường được sử dụng trong váy và viền quần áo sân khấu, có móc cài, nữ giới thường dùng làm trang sức cài tóc, mũ miện của hoàng đế ngày xưa cũng thường được cài lưu tô (ví dụ thời Tần), tùy theo cấp bậc mà phân chia lưu tô. Bên cạnh đó lưu tô còn được treo trên các rèm cửa hoặc đuôi tay cầm quạt. (Ảnh cuối chương.)*

"Đồng Ca! Dậy nào!" Người nọ bên cạnh vẫn vịn phần lo lắng đẩy tôi.

Tôi nghiêng đầu chậm rãi nhìn thấy rõ khuôn mặt của Hoàng Thái Cực, bỗng giật mình xoay người ngồi dậy, nhưng toàn thân đau nhứt đành ngã trở lại: **"Xây ra chuyện gì vậy?"**

"Cách cách!" Cát Đái chỉ mặc mỗi chiếc áo trắng, đi chân trần, vẻ mặt khản trương đứng dưới giường. **"Đã tỉnh rồi, người vừa mới gặp ác mộng. Nghiến răng nghiến lợi đập chần, có kêu thế nào cũng không tỉnh, thật sự hù chết nô tài."**

Tôi hơi động dậy, nén xuống cảm giác đau nhứt ngồi dậy, Hoàng Thái Cực thuận tay cầm lấy tấm đệm nhét vào sau lưng tôi.

"Mấy giờ rồi?"

"Đã là khắc* đầu giờ Mẹo, qua một lúc nữa trời sẽ sáng."** Cát Đái rót một chén trà, giúp tôi uống, cổ họng đã mượt hơn, cảm thấy dễ thở hơn một chút, chỉ là cảm giác tim đập nhanh vẫn không tan đi, gắt gao thắt chặt trong lòng.

*Khắc: một khắc bằng mười lăm phút.

**Giờ Mẹo: từ 5 giờ sáng đến 7 giờ sáng.

"Trời sáng thật tốt....." Tôi thờ dài, lúc này mới phát hiện cả người đồ đầy mồ hôi, đến cả quần áo trên người cũng bị ẩm ướt.

Hoàng Thái Cực lấy khăn cẩn thận lau mồ hôi trên trán và hai bên thái dương tôi, tôi sợ run cả người, chỉ cảm thấy mồ hôi nóng đang bị không khí lạnh dồn ép, cả người cực kỳ lạnh, vì thế liền kêu lên với Cát Đái: **"Chịu không nổi rồi, lạnh chết ta, người bảo người gác đêm bên ngoài giúp ta đun chút nước ấm, ta cần tắm để xua đi khí lạnh."**

Cát Đái ưng thuận, qua quýt mặc quần áo vào liền đi ra ngoài gọi người. Hoàng Thái Cực lấy chăn bông của bản thân mà quần người tôi thành một khối, lo lắng hỏi: **"Còn thấy lạnh không?"**

Tôi lắc đầu: **"Chẳng qua là mồ hôi dính trên người rất khó chịu."** Nói xong, lại cảm thấy trước mắt hoa lên, nhìn đồ đạc xung quanh lại thấy đong đưa, tôi nhắm mắt, thống khổ nói, **"Buổi tối không ngủ được, đầu có hơi chóng mặt."**

Vừa mới nói xong, hai bên huyệt thái dương chợt lạnh, từ đầu đến cuối là Hoàng Thái Cực đang lấy ngón tay cái nhẹ nhàng ấn ấn giúp tôi.

"Đỡ hơn chưa?"

"Ừ."

Trong chốc lát, Cát Đái do dự tức giận mà quay về, khuôn mặt nhỏ nhắn bị lạnh đến trắng bệch, tôi đau lòng trách cứ nàng: **"Sao không mặc quần áo cho hoàng rồi hả đi ra ngoài....."**

"Cách cách!" Cát Đái run cầm cập, đến cả nói cũng nói không rõ ràng, **"Tây phong.....cháy rồi, những người hầu hạ bát a ca.....không ai thoát khỏi....."** Hai chân nàng như nhũn ra, nhếch nhác co hai chân lại ngã ngồi xuống đất, bả vai kịch liệt run rẩy.

Hoàng Thái Cực từ trên giường nhảy vọt xuống, cuối cùng khi chạy đến cửa thì ngừng lại.

Tôi che miệng, chỉ cảm thấy cả người càng lúc càng lạnh, cứ như toàn bộ máu đều đã kết lại thành băng, không còn chút hơi nóng.

"Hừ.....mục đích của bọn họ vốn dĩ là hướng đến ta cơ mà." Hoàng Thái Cực đang cười lạnh, người hấn vòng trở lại, lấy cung tên trên tường.

Tôi hoảng sợ la lên: "**Đệ muốn làm gì đó?**"

"**Nàng nói xem ta còn có thể làm gì?**"

"**Bọn hần cố ý phóng hỏa giết người, lẽ nào nàng cố ý lao vào đó để chịu chết à?**" Tôi xúc chấn, hồn hèn nhảy xuống giường tiến lên kéo hần lại, "**Đệ trở lại cho ta! Nói gì đi nữa thì ta cũng không cho phép đệ rời khỏi! Việc trước mắt bây giờ chỉ có thể bình tĩnh quan sát tình hình, ta nghĩ bọn hần chưa đến mức xé toạc khuôn mặt ra mà trắng trợn tới hại đệ. Chờ khi trời sáng, chúng ta đi tìm Na Lâm Bồ Lộc, nghe hần giải thích thế nào cái đã, tốt xấu gì đệ cũng là cháu trai của hần.....**" Giọng tôi càng nói càng thấp, người đang âm ứ ở trong không khí lạnh lẽo rét đến rãng va đập, cảm giác sợ hãi trong lòng đột nhiên lớn dần lên.

Tại cái thời đại mà mệnh được yếu thua này, thì tình thân được xem là cái gì chứ? Được xem là gì đây.....

Ánh mắt Hoàng Thái Cực lạnh như băng, nắm chặt cung tên, gần từng chữ nói: "**Nhất định là giữa Diệp Hách và Kiến Châu đã xảy ra vấn đề gì đó.....Bồ Dương Cổ ắt đã sinh dị tâm!**" Hần bỗng quay đầu, mắt chăm chú vào tôi, không ngừng biến hóa, "**Là kẻ nào? Diệp Hách sức riêng ít ỏi, tuyệt đối không thể nào bội ước, phía sau nhất định có kẻ khác đồng mưu! Ô Lạp? Cáp Đạt? Huy Phát? Rốt cuộc là kẻ nào?**"

Tôi nhìn thấy sắc mặt hần hoảng loạn ngờ vực, tuy rằng cố điềm tĩnh, nhưng suy cho cùng cũng chỉ là một đứa trẻ yếu đuối, cho dù bẩm sinh thông minh, mưu trí vô song đi nữa, thì cũng vẫn là một đứa trẻ bảy tuổi mà thôi! Hần cũng sẽ cảm thấy bất lực cùng sợ hãi, đặc biệt tại nơi vốn là gia tộc của mẫu thân hần, tâm hồn non nớt phải lập tức tiếp nhận sự phản bội cùng lừa gạt của người thân, hần làm sao có thể chịu đựng được đây?

Nhìn thấy bộ dạng thần hồn nát thần tính, thần trí tựa như sắp sụp đổ đến nơi của hần, tôi ra sức cắn môi dưới của bản thân, thân người đông cứng băng băng cũng không còn run lên, chỉ đứng thẳng lưng, mồm cười ra tiếng: "**Không sao, đừng sợ.....bọn họ lừa ta trở về, chung quy là ta có ích. Hoàng Thái Cực, đệ yên tâm, ngày nào ta còn ở đây, thì ngày đó còn đệ.....**"

Hoàng Thái Cực không nói lời nào, Cát Đái bị bộ dạng cắn răng cười lạnh của tôi dọa sợ, cuối cùng che mặt khóc lớn lên: "**Cách cách.....**"

"**.....Ngày nào ta còn ở đây, thì ngày đó đệ còn.....trừ phi, ta chết!**"

Cạch! Cung tên rơi trên đất.

Tôi khẽ cười ra tiếng, bỗng nhiên cảm thấy được đã không còn thứ gì có thể đáng để tôi sợ hãi.

Gì mà nước chảy bèo trôi, gì mà chỉ lo thân mình, để hết thấy chúng nó đi gặp quỷ đi! Nếu ngay cả một đứa nhỏ tôi cũng không thể bảo vệ, vậy thật không phải là Bộ Du Nhiên tôi đây!

A Bộ đã đánh mất chính mình, dù có trở về đi nữa, thì còn có ý nghĩa gì?

—**Ảnh**—

□

Túi hương lưu tô

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Hủy hôn

Hiển nhiên là Bồ Dương Cổ sớm chuẩn bị trước, đã liệu được việc tôi sẽ đến tìm hần, vừa thấy tôi, vẻ mặt liền đau khổ mà giải thích: "**Tối hôm qua có một tên cầu nô tài đã rình đốt đèn trong thượng phòng, bất cẩn làm đổ, lửa đèn dầu cháy rất nhanh, mà người trong Tây phòng mãi ngủ mê, nên mới biến thành tình trạng thảm thương như thế! Cũng may là tiểu a ca không sao, bằng không chúng ta thật sự không biết nên giải thích ra sao với cô cô."**

Tôi thờ ơ nhìn hần diễn xướng cho đã, lấy ghế dựa ngồi xuống, Cát Đái nom nớp lo sợ đứng sau lưng tôi, ngón tay nắm chặt ống quần, hơi run rẩy.

Ánh mắt Bồ Dương Cổ dạo một vòng ở sau tôi, không thấy Hoàng Thái Cực liền không nhìn được hỏi: "**Còn Hoàng Thái Cực đâu rồi? Chắc là đã bị dọa cho kinh sợ rồi, nếu không để ta sai người đưa qua chút trà an ủi hần vậy."**

"**Khôi cần!**" Tôi quan sát bốn phía, từ lúc tôi bước vào cửa, ngoài cửa sổ liền thấp thoáng bóng người, dường như có rất nhiều thủ vệ. "**Đệ ấy chỉ mới vừa ngủ được một chút."**

Tôi cố hết sức duy trì vẻ tươi cười, nhất thời có nha hoàn tới đây dâng trà, Bồ Dương Cổ đột nhiên thờ dài: "**Mấy năm nay đã ủy khuất cho muội muội rồi."**

"Không ủy khuất." Tôi cười vô cùng xán lạn, khi vẻ tươi cười đập vào mắt, trên khuôn mặt hần thoảng xuất hiện một tia hoảng hốt, tôi đương nhiên rõ hơn ai hết là nụ cười này mang đến bao nhiêu lực sát thương, vì thế để mang đến hiệu quả gấp đôi tôi liền ôn nhu nói: **"Vi Diệp Hách, vì ca ca, đây là điều nên làm."**

"Đông Ca muội đã thật sự trưởng thành!" Đã rất lâu rồi hần mới phát ra một tiếng cảm khái, biểu tình trên khuôn mặt lại có một tia do dự, nhưng chỉ trong giây lát, đến khi hần quay đầu lần nữa, liền lại khoác lên mặt cái vẻ giả tình giả ý, "Sau khi hứa gả muội muội cho Nỗ Nhĩ Cáp Xích, ta vốn tưởng rằng đây coi như là một nhân duyên không tồi, từ nay về sau thì muội muội cũng có chỗ để dựa vào, nhưng ai biết được qua hai năm, Nỗ Nhĩ Cáp Xích đó lại âm thầm lật lọng, trì trệ chưa từng thực hiện lời hứa trước kia, không chỉ chưa lập muội làm đại phúc tấn, mà thậm chí đến tận bây giờ vẫn không danh không phận." Trên mặt hần dần lộ ra một loại hận ý căm thù đến xương tủy. Tôi đoán chừng hần không thật sự hận vì tôi chưa gả cho Nỗ Nhĩ Cáp Xích làm đại phúc tấn, mà có lẽ là vì địa vị của Kiến Châu ở Đại Minh Thiên triều mấy năm nay không ngừng tăng cao, thậm chí Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã được phong chức Long Hồ tướng quân, đối với Diệp Hách đã được triều đình coi trọng đã lâu này mà nói, không khác gì một đá kích lớn.

Hừ! Chỉ là bọn người có tầm nhìn hạn hẹp, nghĩ đến mỗi việc ở một góc xó xỉnh Liêu Đông mà tranh giành ân sủng Minh triều, chỉ để cầu lợi ích trước mắt* mà thôi. Dã tâm của Nỗ Nhĩ Cáp Xích bọn người này có thể sánh bằng sao?

*Nguyên văn là Cầu An 苟安: một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết Tam quốc diễn nghĩa của nhà văn La Quán Trung. Trong cuộc chiến Bắc phạt, quân Thục phải hành quân vào đất Ngụy xa xôi nên việc vận tải lương thảo vô cùng khó khăn, chính vì vậy việc tải lương có ý nghĩa rất lớn với quân Thục. Cầu An được Lý Nghiêm giao nhiệm vụ tải lương từ thành Vĩnh An đến trại quân Thục ở Ngụy, nhưng Cầu An hay rượu, chề bê tha nên đi đường chậm trễ, sai hẹn mất mười ngày theo kế hoạch đã đề ra. Điều đó làm Gia Cát Lượng hoàn toàn không hài lòng và đòi chém nhưng được Dương Nghi can ngăn. Vì vậy mà từ "cầu an" trong tiếng Hán cũng được dùng để chỉ những kẻ ăn chơi hưởng lạc chỉ nghĩ đến lợi ích tạm thời mà không nghĩ tới những điều sau này. (nguồn: Wikipedia.)

Tôi nâng tách trà lên, nhẹ nhàng thổi nguội, nghe hần sẽ tiến vào chủ đề chính ra sao.

".....Muội muội chắc vẫn còn nhớ Bố Chiêm Thái chứ?"

"Là Bố Chiêm Thái đệ đệ của Mãn Thái bối lạc Ô Lạp trước kia từng có hôn ước với ta phải không?"

"Đúng vậy." Bố Dương Cổ đi qua đi lại trong phòng, "Kể từ sau khi hần bị bắt trong trận Cổ Lạc Sơn, thì con người hần liền thay đổi, Nỗ Nhĩ Cáp Xích không giết hần, thậm chí lần lượt gả hai người cháu gái cho hần, sau khi rơi vào vòng tay ôn nhu của mỹ nhân, thì đã không còn chút hào khí anh hùng xưa kia, đã trở thành con rối của Nỗ Nhĩ Cáp Xích. Năm trước bởi vì Mãn Thái qua đời bất đắc kỳ tử, người chú ruột lại có mưu đồ đoạt quyền, Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã mượn cơ hội này thả Bố Chiêm Thái về Ô Lạp, giúp hần kế thừa vị trí.....Đông Ca, hiện giờ Ô Lạp và Kiến Châu đã là cá mè một lứa, tên Bố Chiêm Thái ấy đã hoàn toàn nghe lệnh của Nỗ Nhĩ Cáp Xích. Lúc này thế cuộc giữa Hồ Luân cùng Kiến Châu đang căng thẳng, chỉ cần châm ngòi liền nổ ngay, nếu như Nỗ Nhĩ Cáp Xích gây bất lợi cho Diệp Hách, chúng ta một tay khó vỗ ra tiếng, thì làm sao có thể chống lại đây?"

Tay tôi run rẩy, nắp trà va "cách" vào miệng tách.

Thì ra lại là chuyện như vậy! Thảo nào trước kia Nỗ Nhĩ Cáp Xích lại đồng ý thả Bố Chiêm Thái về lại Ô Lạp, thì ra là có nội tình ẩn náu bên trong.

Tìm tôi không khỏi nguội lạnh, trước kia bản thân thật là đã quá ngây thơ rồi, chỉ mãi mê nhún đầu làm đà điếu, cho rằng như thế thì tôi liền có thể an an ổn ổn mà sống qua những năm tháng mà tôi đáng được có này. Nhưng hiện giờ xem ra thật sự là sai hoàn toàn rồi, vô luận là tôi có trốn đến nơi nào, không gây chuyện thị phi ra sao, thì những thị phi ấy vẫn cứ tìm tới tôi.

"Theo ý của huynh trưởng, thì chúng ta cần làm gì để xoay chuyển càn khôn?" Tôi gần từng chữ mà hỏi.

Bố Dương Cổ bị ánh mắt chòng chọc của tôi làm cho vô cùng khó chịu, đành xấu hổ quay đầu đi chỗ khác: **"Hôm nay thủ lĩnh bối lạc Cáp Đạt tới chơi, nhắc đến việc đã từng có duyên thấy qua muội vài lần, muội có muốn gặp mặt hần không?"**

"Mạnh Cách Bối Lộc?!" Trong đầu tôi hiện ra một khuôn mặt thon gầy kia, liền khiếp sợ từ trên ghế đứng dựng lên, tách trà trong tay rơi xuống mặt đất, vỡ tan tành.

"Cách cách!" Cát Đái kinh hô, từ phía sau đỡ lấy cả người tôi đang lung lay sắp ngã.

Bố Dương Cổ ung dung bình tĩnh nhìn tôi.

Tôi cười lạnh: **"Nếu Mạnh Cách Bối Lộc đã tự mình chỉ đích danh muốn gặp ta, mà ta lại làm như không thấy, thì chẳng phải là đã bác bỏ mặt mũi hần sao? Tốt xấu gì người ta cũng là thủ lĩnh một bộ đó!"**

"Muội muội có thể nghĩ như vậy, khiến ca ca cảm thấy vô cùng vui mừng....."

"Ha ha——" Tiếp nối lời của Bố Dương Cổ là một tràng cười dài, cửa phòng bị đẩy ra, một nam nhân toàn thân vận bộ mã quái* màu xanh thẫm làm từ nhung Chương Châu, vạt áo đầy hoa văn Bát bảo** đang ngẩng đầu sải bước vào trong phòng.

***Mã quái 马褂:** trước đây là y phục cưỡi ngựa của người Mãn, mã quái là chiếc áo ngắn, khoác chòng bên ngoài trường bào, thân áo dài tới rốn, tay áo dài tới khuỷu tay, tên đầy đủ là "Ngạc đà hách", phổ biến trong triều đại nhà Thanh và thời Trung Hoa dân quốc. (nguồn: Baidu.)

****Bát bảo 八宝:** hay Bát bảo Tám vật quý, bát bảo trên mã quái là chỉ bát bảo trong nhà Phật gồm: Bánh xe pháp, tù và, ốc, tàn lọng, hoa

sen, chữ "Vạn", độc lư bốn chân, dây kết nút.

Mắt sâu mũi gồ, là tên nam nhân có khí chất của quý tộc Anh quốc!

Mạnh Cách Bỏ Lộc!

Đồng tử tôi đột nhiên co lại, hần không cần mở miệng, chỉ từ ánh mắt trắng trợn đó thôi là tôi có thể đọc ra được tâm tư của hần.

"Bố Hi Á Mã Lạp cách cách! Cuối cùng chúng ta cũng gặp nhau rồi....."

Tất cả hạ nhân trong phòng đều nín thở thối lui, Bố Dương Cổ mặt không chút thay đổi bước ra ngoài.

Cát Đái do dự, căng thẳng nhìn về phía tôi, tôi cười cười với nàng, cao giọng nói: **"Cát Đái, em đi xem bát a ca đã tỉnh chưa, dặn hần phải nhớ uống thuốc....."**

Hai mắt Cát Đái đỏ lên, lệ dâng lên hốc mắt, tôi sợ nàng lại lỡ miệng nói ra điều không nên, liền lập tức đẩy nàng một phen, đuổi nàng ra ngoài, thuận tay đóng mạnh cửa lại.

"Đông Ca....." Không đợi tôi xoay người, sát sau tai truyền đến một tiếng gọi dịu dàng, tôi nghe thấy mà nổi hết da gà.

Mạnh mẽ xoay lại, khuôn mặt của Mạnh Cách Bỏ Lộc chỉ cách tôi chừng hơn một tấc, da đầu tôi đột nhiên căng thẳng, hai tay hần chống lên khung cửa, vững vàng giam giữ tôi trong, tấm tắc cười: **"Đệ nhất mỹ nữ của ta....."** Hần cúi đầu muốn hôn tôi, tôi thấy môi hần thật dày cứ như một ngọn núi đang đè xuống, cảm thấy ghê tởm buồn nôn.

"Hi." Tôi bật cười một tiếng, cúi đầu chui toạc ra khỏi vòng quây, thở hổn hển chạy ra sau bàn.

Mạnh Cách Bỏ Lộc hôn vào không khí, hung hiểm quay đầu, thấy vẻ mặt tươi cười của tôi, đành nhất thời đè nén tức giận, cười nói: **"Vật nhỏ nghịch ngợm.....xem ta làm sao trừng phạt nàng."**

Hần bước nhanh đuổi theo tôi, chân tôi nhũn ra rồi, biết rõ cái trò đùa này chỉ có thể một lần chứ không thể có lần thứ hai, tiếp tục trốn nữa thì hần nhất định sẽ trở mặt, vì thế dứt khoát đứng bất động, để hần ôm cổ. Khi môi hần đè xuống, tôi giờ tay chặn lại, hai mắt cười quỵn rừ: **"Bối lạc gia thật là không biết xấu hổ, cũng không sợ người khác cười chê."**

"Kẻ nào cười chê? Nơi này trừ ta và nàng ra, còn có người ngoài sao?" Hần ôm sát tôi, ghì chặt đến sắp ngạt thở, mới nói: **"Đông Ca à, ta nhớ nàng muốn chết! Thật là nhớ nàng chết đi được.....tiểu yêu nữ nàng! Trách không được Ngạt Thương lại vì nàng mà dễ dàng vứt bỏ cả mạng sống, Đông Ca à, nàng thật sự là yêu nữ mê hoặc chết người mà."** Hần nghiêng răng hít thở nặng nề, lửa dục nhấp nhô trên khuôn mặt, lòng tôi hãi hùng khiếp vía.

"Ngạt.....Thương?" Cái tên này rất quen thuộc, nhưng trong đầu tôi lúc này là một mớ hỗn loạn, không thể nhớ được là đã nghe qua ở đâu.

"Là Ngạt Thương đó! Nàng không nhớ rõ hần sao?" Mạnh Cách Bỏ Lộc đưa tay vuốt ve hai má tôi, tôi thật muốn hung hần cắn hần một cái, khó khăn lắm mới áp chế được cảm giác ghê tởm xuống đáy lòng, hần cười dâm dục tôi đè ép lên giường, **"Tiểu tử Ngạt Thương đó, quả thực là tính mất.....nếu năm đó không cùng a mã nàng liên thủ giết chết hần, thì bây giờ không chỉ nàng rơi vào tay hần, mà ngay cả Cáp Đạt cũng....."**

Chớp mắt vài cái, tôi nhớ ra rồi, Ngạt Thương, bối lạc Cáp Đạt, vào năm tôi chín tuổi kia đã bị một chiêu "Mỹ nhân kế" của Bố Trai và Na Lâm Bỏ Lộc hại chết. Thì ra.....chuyện này còn liên quan tới Mạnh Cách Bỏ Lộc, tuy rằng tôi không rõ nội tình lắm, có điều nhìn bộ dáng hần ta hiện tại, thì hơn phần nửa là vì đoạt vị.

Tôi đang lo không tìm được đề tài để gây hỗn loạn, thì liền hi hi cười nói: **"Ngạt Thương sao có thể sánh bằng, gia ngài đây ôn nhu hơn....."**

Ánh mắt Mạnh Cách Bỏ Lộc đông lại, cơ mặt co giật, lạnh nhạt nói: **"Lẽ nào khi đó nàng đã.....Ha ha ha.....nói như vậy thì Nỗ Nhĩ Cáp Xích chẳng qua cũng giống ta mà thôi. Tên khốn Ngạt Thương đó, thật đúng là chiếm được lợi lớn rồi."**

"Vậy thì có gì à.....lẽ nào ngươi còn để ý điều này à?"

Ánh mắt hần nhu hòa lại, nhẹ giọng nói: **"Ai lại để ý điều này chứ? Cũng đâu phải là những tên thư sinh yếu đuối lưỡng ban(1) của Triều Tiên chỉ cần gió thổi tới thì liền có thể ngã. Nàng có phần khinh thường Mạnh Cách Bỏ Lộc ta quá rồi! Nàng yên tâm, ta sẽ đối xử với nàng thật tốt, tốt hơn cả hần....."**

(1)Lưỡng ban: dưới thời Cao Ly và nhà Triều Tiên dùng để chỉ giai cấp thống trị bao gồm quan lại và học giả.

Tôi vốn tưởng hần ta sẽ phát điên, ít nhất thì "tính" thú đối với tôi sẽ giảm xuống thấp nhất, ai mà nghĩ rằng hần lại có thể không để ý đến chứ? Shit! Nam nhân Nữ Chân đối với trình tiết phụ nữ lại có thể rộng lượng khoan dung hơn người hiện đại đến vậy. Đối với việc trình tiết(2) hần không bảo thủ chút nào sao?

(2)Nguyên văn là Xử nữ tình kết 处女情结: người đàn ông chỉ yêu và kết hôn với người phụ nữ chưa từng quan hệ xác thịt.

Lập tức thấy chiêu này không hiệu quả, kẻ sách bị hòng còn tôi lại bị hần đè ngã xuống giường, hai mắt cách mặt tôi chừng năm li thước* thậm chí tôi có

thể người được mùi nồng nặc trên người hắn, nếu tình trạng này cứ tiếp tục kéo dài, không chừng là tôi có thể nôn ra bất cứ lúc nào.

*1 li thước = 1 cm

"Ta.....ta là nữ nhân của Nỗ Nhĩ Cáp Xích đó." Tôi yếu đuối vô lực mở miệng, mặt nghiêng sang một bên, bờ môi của hắn bắt đầu dọc theo cổ tôi lướt xuống xuống dưới.

"Hừ....." Hắn khinh miệt hừ lạnh một tiếng, chẳng may may để trong lòng.

Lòng tôi reo lên hồi chuông cảnh báo, không chờ tôi mở miệng, chỉ nghe "Xoạt" một tiếng, vạt áo trước ngực đã bị móng vuốt sói của hắn xé rách-----
Cuối cùng sắc mặt đại biến, tôi khó mà duy trì được vẻ tươi cười giả dối nữa.

Cái tên này, tuyệt đối càng giống với một con sói đói khát hơn cả Nỗ Nhĩ Cáp Xích!

"Gia! Đợi chút đã.....gia!" Tôi bối rối lấy tay chặn hắn lại, thở hổn hển: **"Việc này.....hôm nay bất tiện, ta.....cái đó....."**

Hai mắt hắn đều đỏ hết cả lên, khó chịu nhìn tôi, thở ra: **"Ta không ngại!"** Rồi tiếp tục vùi đầu xâm lược.

Mẹ nó ra, súc sinh không ai bằng! Người không ngại! Nhưng bà đây rất ngại đó được chưa?

Từ chối mấy lần đều không thoát được hắn, tôi rốt cuộc không nhịn nổi mà hét lên một tiếng: **"Gia!"**

Cơ thể người đang đè trên người tôi rốt cuộc hơi dừng lại, nhưng kế tiếp lại thấy một đôi mắt hung tàn tựa như muốn ăn tươi nuốt sống người khác. Lòng tôi hoảng hốt, liên biết hồng bet rồi, nên vội bày ra khuôn mặt hờ hững ngón tay chọc chọc ngực vào hắn, hờn dỗi: **"Xem người gấp đến như vậy kia....."** Tôi thấy đáng về hắn chân chửi bất định, liền đánh liều, cuối cùng quyết định dùng liều thuốc mạnh cuối cùng. Tôi giờ hai tay lên, cầu lấy cổ hắn, chủ động đưa đôi môi đỏ lên.

Trong tích tắc khi môi chạm vào, tôi nhắm lại mắt trong lòng không ngừng nghĩ thầm, cứ nghĩ rằng bản thân đang ở trong chuồng heo mà hôn một con lợn đực là được rồi. Ghê tởm lại ghê tởm, cổ sức tưởng tượng nó thành một con lợn nhỏ thơm tho là được thôi.....

Đầu tiên thì hắn cứng ngắc, sau đó liền nhiệt tình như núi lửa bùng nổ không thể vẫn hồi, đầu lưỡi khiêu khích cạy răng tôi ra, lưỡi dài trơn ướt uyển chuyển tiến vào, cổ họng tôi ngứa ngáy từng cơn, trong dạ dày quặn thắt suốt nửa cơ thể.

"A." Hắn đột nhiên đẩy tôi ra, về mặt kinh hoàng, ngón tay đưa vào móc miệng mình, **"Nàng.....vừa rồi nàng cho ta ăn cái gì vậy?"**

Tôi gom lại mái tóc hỗn loạn, đưa tay lau môi, cười ha ha: **"Ăn ngon không? Mùi vị không tồi chứ?"**

"Là gì? Nàng đã cho ta ăn thứ gì?" Hắn nổi giận, xồng tênh dùng tay bóp chặt cổ tôi, nhưng rốt cuộc vẫn không dám dùng sức, chỉ khiến tôi lắc lư hai cái.

"Đã từng nghe nói qua là Đại Minh quốc có một loại bí dược chưa? Nó chuyên môn được dùng để trừng trị những cung nữ thái giám không nghe lời.....ăn vào viên này làm chất dẫn, sau này cứ đến một ngày nào đó là sẽ phải uống vào một viên, bằng không cả người đều sẽ như bị kiến cắn tê dại ngứa ngáy không chịu nổi, kéo dài càng lâu thì sẽ càng phát độc, cuối cùng thủng ruột nát bụng mà chết." Tôi bắt đầu nói bừa, mấy thứ này vốn đều là những tình tiết lộn xộn được viết trong tiểu thuyết võ hiệp thời hiện đại đầy thôi, không biết dùng để đối phó với con lợn đáng chết này có hiệu quả không. Dù sao thì còn nước còn tát, thôi thì một chiêu sống chết vậy.

Mạnh Cách Bố Lộc dường như có chút không tin, vờn đầu lưỡi dài ra, liên tục khạc ra hai ngụm nước bọt.

Tôi vội hỏi: **"Người không thấy miệng của mình vừa khạc thì lại càng cay à? Người cũng có chút ngứa ngáy?"**

Cuộc chiến tâm lý! Thắng hay bại chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi!

Quả nhiên hắn bắt đầu có chút dao động, trong mắt toát lên một tia hoảng sợ: **"Sao nàng lại làm ra được thứ đó?"**

"Hai năm trước sứ thần Thiên triều là Dư Hi Nguyên có đến Phí A Lạp, tặng hai ả ca vũ cho Nỗ Nhĩ Cáp Xích, vì sợ các nàng chạy trốn hoặc sinh dị tâm, nên đã cho hai ả ta uống bí dược, trước khi rời đi sứ thần đó đã đưa phương thuốc này cho Nỗ Nhĩ Cáp Xích, dặn rằng sau này qua một khoảng thời gian thì liền cho hai ả uống một viên, đợi sau khi hai ả thật lòng thuần phục rồi, thì mới cho giải dược. Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã đem hai nữ nhân này cho hai người con của mình, nhưng vào mùa thu năm trước, vị nào đó trong nhà của nhị ả ca Đại Thiện không chịu nghe lời, muốn chạy trốn, sau đó đã phát độc mà chết đi, thì thể sau khi chết hoàn toàn thay đổi, để ngăn chặn truyền nhiễm, ngay hôm đó liền đưa ra ngoài thành hỏa táng....."

Tay đang bóp cổ tôi thoáng nói lỏng. Với việc hắn chú trọng đến Kiến Châu, lúc Dư Hi Nguyên đại diện cho Đại Minh đến đưa cho Nỗ Nhĩ Cáp Xích những gì, hắn hẳn là biết rõ ràng. Thân phận thật của Tề Nguyệt và Hân Nguyệt cũng không qua mắt được Chử Anh, đối với bên ngoài cũng không phải là bí mật gì, tôi đem lời bịa đặt tí mĩ kể lại, thật giả lẫn lộn, không để hắn có chút nghi ngờ.

"Là.....là nha phiến?"

Tôi đột nhiên nhớ ra nha phiến chính là thuốc phiện mà người đời sau kêu, không nhớ rõ là đã từng xem qua bản tư liệu lịch sử nào, trên đó kể lại rằng

vào những năm cuối triều Minh, nha phiến là cống phẩm của Xiêm La quốc, bởi vì hiếm có, giá tính bằng hoàng kim, là vật phẩm mà chỉ những kẻ có tiền ở kinh thành mới hút.

Tôi ha ha cười, khép miệng không nói, chỉ mới ngủ gà ngủ gật liền bật dậy lấy gối kê đầu. Thứ tôi cho hắn ăn bất quá chỉ là chút mảnh trà hương trong túi thơm mà thôi, có độc hay không tôi không rõ lắm, có lẽ sau khi nếm qua ruột sẽ hơi thất một chút, có điều có thật sự có vị vừa chua vừa cay, khó ăn chết đi được.

Ánh mắt hắn nhìn tôi đầy hận ý, tôi nghĩ nếu như có thể, chắc chắn hắn sẽ bỏ nhào về phía trước cắn chết tôi.

"Quả nhiên là nha phiến! Nàng đúng là một nữ nhân có lòng dạ nham hiểm độc ác! Rốt cuộc nàng muốn làm gì? Lẽ nào là Nỗ Nhĩ Cáp Xích phải nàng tới đổi phó ta?" Cuối cùng hắn thẹn quá hóa giận, **"Hắn đối với người đến tốt cùng thì có gì tốt, mà người lại có thể tuyệt vọng đi theo hắn? Chẳng lẽ người không biết rằng chúng quy sẽ có một ngày, hắn liền hợp với Ô Lạp đến đổi phó Diệp Hách sao?"**

"Nỗ Nhĩ Cáp Xích là một kẻ có tài! Là người hùng của Nữ Chân!" Những lời này tôi nói không hề sai chút nào, Thanh Thái Tổ hiển nhiên là một người có tài! Huống hồ một chút kỹ xảo nhỏ nhoi ấy nếu bị tôi cùng sử dụng trên người Nỗ Nhĩ Cáp Xích, thì khẳng định hắn chỉ cần liếc mắt một cái là nhìn thấu. Chỉ có con lợn đàn Mạnh Cách Bố Lộc mới có thể mắc mưu dễ dàng như vậy!

Lợn chính là lợn! Dù cho có khiêng tới Bắc Kinh đi nữa, thì vẫn là một con lợn ngu ngốc vô dụng thôi! Không khó để tưởng tượng, nếu như lúc trước hắn không dùng thủ đoạn hạ lưu đê tiện đó, thì nhất định là tranh không lại Ngạt Thương.

"Có điều....." Tôi nói, việc trước mắt vẫn là không nên nói ra hết sạch, ngộ nhỡ chọc giận hắn, hắn chỉ cần tát một cái thì tôi liền ngọc nát đá tan, chẳng phải là tiêu đời sao? **"Ta cũng không phải là người đứng bên phía Nỗ Nhĩ Cáp Xích. Người đừng quên, rằng ta có một mối thù giết cha không đội trời chung với Nỗ Nhĩ Cáp Xích!"**

"Thế thì nàng....."

"Rất đơn giản, nếu người muốn có được ta, thì trước tiên phải cưới hỏi đàng hoàng, nếu không ta thà chết cũng sẽ không tăng tịu với người!"

Hắn dần khôi phục bình tĩnh, nghe tôi nói như thế, liền thu lại sự khinh thường, lộ ra vài phần tôn kính: **"Việc này đơn giản, ta đã sớm hướng Bồ Dương Cổ mà đề thân rồi, hắn cũng đã đồng ý, giờ ta lập tức mang nàng về Cáp Đạt, ta nàng vợ chồng thân tâm đồng nhất, từ nay về sau tuy hai nhưng một....."**

Tôi nghe thấy những lời ấy thì liền ghê tởm đến dựng cả tóc gáy, vội ngắt lời nói: **"Khoan hãy vội, nếu như ca ca ta đã đáp ứng hôn sự này thì ta cũng không lý gì lại phản đối. Chẳng qua là, trước đây ta đã phát ra lời thề độc được thần linh chứng giám, không dám tùy tiện vi phạm——Nếu người muốn ta lấy người, thì người cần phải đem đầu Nỗ Nhĩ Cáp Xích đến đây!"**

Mạnh Cách Bố Lộc tựa hồ không lường trước rằng tôi lại có khí phách kiên cường của nữ tử như vậy, liền ngơ ngác nhìn tôi cả buổi, tôi bị hắn nhìn chòng chọc đến ứa mồ hôi, vì thế giả vờ ra làm ra về trào phúng nói: **"Sao thế, sợ à?"**

"Hừ, Nỗ Nhĩ Cáp Xích có gì mà phải sợ?" Hắn nắm cầm tôi, vững vàng trừng mắt với tôi, **"Nàng là của ta, nàng mãi là của ta....."**

"Ta thật mong chờ ngày đó sẽ đến." Tôi lạnh nhạt nói, trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra.

Muốn giết Nỗ Nhĩ Cáp Xích à? Sợ là Mạnh Cách Bố Lộc hắn còn chưa đủ tư cách!

"Nha phiến đó....."

"Việc này thì người có thể yên tâm, ta nhất định sẽ theo định kỳ vào mừng một và mười lần đưa cho người, bảo vệ người không phải khổ sở với cơn ngứa ngáy tê dại, đợi đến ngày thành thân của ta và người, ta chắc chắn sẽ dâng lên hai tay, tuyệt không đổi ý." Trời mới biết nha phiến rốt cuộc có thuốc giải hay không, với góc độ của người hút nghiện thuốc phiện ở thời hiện đại mà nói, thì căn bản khó giải-----Có điều, thứ mà tôi hạ cũng không phải là nha phiến, cho nên ai mà quan tâm nó thật hay giả, có thể hù người là được rồi.

Mạnh Cách Bố Lộc quả nhiên kiến thức nông cạn, không chút hoài nghi, chỉ buông tay ra, nịnh cười với tôi.

Một cọc khế ước mua bán hôn nhân chính trị đã nằm trong tay tôi-----Tôi thà rằng tự bán chính bản thân mình, còn tốt hơn là để Bồ Dương Cổ bán tôi!

Vào lúc tôi bước ra khỏi phòng, Cát Đái đang ngồi xỏm ngoài cửa, lệ rơi đầy mặt. Thấy tôi quần áo không chỉnh tề đi ra, đầu tiên thì nàng sững sốt, sau đó lại thảm thiết khóc lên, nhào lên ôm chặt lấy tôi.

"Nha đầu ngọc này, khóc gì chứ? Có gì phải khóc?" Tôi nhẹ giọng an ủi nàng, dưới cổng vòm ở phía xa có một bóng người đang đứng, chính là Bồ Dương Cổ.

Tôi hất cằm, ôn hòa cười với hắn, ánh mắt hắn thoáng áy náy, thân ảnh vội lẩn tránh sau cổng vòm.

"Cách cách! Người chịu ủy khuất rồi.....nếu như bát a ca biết....."

"Suyt——" Tôi che miệng nàng, nàng nghẹn lời trong cổ rất lâu. **"Ta hỏi này, chuyện của bát a ca đã thu xếp ổn thỏa chưa?"**

Nàng rung rung gật đầu.

Tôi buông nàng ra, nàng liềm nhỏ giọng nói bên tai tôi: **"Đã theo lời phân phó của cách cách, hóa trang cho gia thành dáng vẻ của Cáp cấp châu tử, lẫn vào đám người rời khỏi thành, liên tục đi cả ngày lẫn đêm thì không cần phải mất ba bốn ngày, liền có thể chạy về Phí A Lạp."**

Tôi hải lòng gật đầu, chỉ cần Hoàng Thái Cực có thể bình an rời khỏi Diệp Hách, thì đã đỡ xuống nỗi lo âu về sau của tôi, tiếp theo tôi lại muốn nhìn thấy, sau khi Nỗ Nhĩ Cáp Xích biết được tôi bị Mạnh Cách Bố Lộc trói buộc làm tân nương, thì hẳn sẽ có phản ứng ra sao.

Là thật tâm yêu tôi, hay là hư tình giả ý, để xem lần này hẳn sẽ làm như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Cứu rỗi

Tổ tiên Cáp Đạt bộ vốn cư trú tại Hồ Lan Hà, sau di chuyển đến Cáp Đạt Hà, dưới sự quản trị của thủ lĩnh Vương Đài bối lạc, thì ngày càng cường thịnh.

Trong vòng quản hạt ở Liêu Đông, hiện giờ ngoại trừ Nỗ Nhĩ Cáp Xích ra, thì Vương Đài là người sớm nhất đã nhận được phong hào Long Hồ tướng quân Minh triều, vì thế có thể thấy được rằng, thời kỳ Vương Đài thống trị thì Cáp Đạt bộ đã đạt đến phong quan vô hạn trong số tất cả người Nữ Chân. Nhưng loại phức cảm tự tôn này chỉ duy trì được đến năm Minh quốc Vạn Lịch thứ mười, năm ấy Vương Đài qua đời, con trai là Hồ Nhĩ Hán lên kế vị, ai ngờ Hồ Nhĩ Hán không lâu sau lại chết. Kể từ đó trở đi, nội bộ Cáp Đạt chia rẽ thành ba lực lượng: một là giúp con trai của Hồ Nhĩ Hán là Ngạt Thương kế vị; hai là giúp người con trai thứ năm của Vương Đài là Mạnh Cách Bố Lộc kế thừa chức Long Hồ tướng quân; cuối cùng là theo phía một người con khác của Vương Đài là Khang Cổ Lễ.

Ba lực lượng này lục đục nội chiến, đến năm Vạn Lịch thứ mười chín, Ngạt Thương nhìn trúng Đông Ca, đưa sính lễ cầu hôn, Bố Trai và Na Lâm Bố Lộc yêu cầu hẳn tự mình đến cưới vợ, kết quả bị lọt vào phục kích của Diệp Hách mà bị giết chết trên đường.

Đây là chuyện một năm trước khi tôi nhập vào thân thể Đông Ca, kỳ thực không thể tưởng tượng nổi tiểu Đông Ca mới chín tuổi khi ấy, lại có mị lực mạnh mẽ như thế, lẽ nào thật sự trên đầu chữ sắc có một cây đao sao?

Khi xe kéo đến Cáp Đạt Hà, nhiệt độ không khí dần ấm lên, gió xuân nhẹ lướt trên mặt người không hề lạnh lẽo, tôi hết sức hưởng thụ thời tiết hiếm có này, cả người giống như trải qua kỳ ngủ đông cuối cùng đã có thể thức tỉnh.

Bởi vì lời thề độc cộng thêm độc dược, tôi liền uy hiếp dụ dỗ khiến Mạnh Cách Bố Lộc trong mấy ngày này chỉ dám nhìn tôi mà nuốt ực nước miếng, không hề dám nổi khùng ăn tôi.

Tôi thăm thấy buồn cười, nam nhân hèn nhát sợ sệt muốn chết như này, làm sao có thể địch nổi Nỗ Nhĩ Cáp Xích đây?

Nhưng những ngày đắc ý cười trộm này không kéo dài được bao lâu, thời gian trôi qua, ngày xuân ấm áp hợp lòng người cũng đi mất, đảo mắt nghehén đón mùa hạ oi bức, tôi trước sau lại không hề trông mong kết quả mà mình đã dự đoán.

Phía Kiến Châu không có động tĩnh gì, thậm chí không hề có người tiến vào lãnh thổ Cáp Đạt để tra xét.

Tim thuận theo thời tiết nóng bức mà dần trở nên lạnh như băng.

Là tôi đã quá đánh giá cao Nỗ Nhĩ Cáp Xích, hay là tôi đã quá đánh giá cao mị lực của chính mình?

Mất thấy Mạnh Cách Bố Lộc qua từng ngày càng mất kiên nhẫn, ngay cả một tiểu nha đầu không lạnh như Cát Đái cũng đã vào một đêm khuya nọ đầy sợ hãi mà nói với tôi, nàng cảm thấy Mạnh Cách Bố Lộc tựa như sói đói, sắp không kìm được đói khát mà mạo hiểm săn mồi.

Tôi sốt ruột, tôi sầu muộn, tôi thêm hận.....nhưng vậy thì có tác dụng gì? Không đòi lại được hết thấy thứ tôi muốn, chờ Mạnh Cách Bố Lộc chống chịu nhẫn nại đến cực điểm, lời nói dối cuối cùng sẽ sụp đổ, đến lúc đó tôi nên làm gì bây giờ? Chấp nhận quy thuận hẳn, cam chịu ngoan ngoãn mà làm phúc tấn của hắn?

Không được! Tưởng tượng đến khuôn mặt dữ tợn của Mạnh Cách Bố Lộc, đến một chút còn con con miễn cưỡng hưng trí gượng gạo tôi cũng không có nổi.

Cát Đái cũng nôn nóng, mỗi ngày miệng không ngừng thần thần bí bí niệm cái gì đó. Tôi nghĩ với thời gian càng xoay chuyển như vậy, cuối cùng chủ tớ chúng tôi đều sẽ bị bức bách đến tinh thần phân liệt mất.

Rốt cuộc có một ngày, Cát Đái tuyệt vọng mà kêu với tôi: **"Cách cách! Bối lạc gia sẽ không đến đây...bối lạc gia vĩnh viễn sẽ không đến đây!"**

"Không, hần sẽ đến!" Tôi cố chấp nói, không biết là đang dối gạt nàng, hay là đang tự dối gạt mình.

"Lẽ nào người đã quên rồi sao? A Mẫn phúc tấn của búi lặc gia, chính là cháu gái ruột của Mạnh Cách Bồ Lộc!"

Tôi sùng sốt, còn có loại sự tình này sao?

Đúng vậy, tôi sao lại quên rồi, họ của A Mẫn chính là Cáp Đạt Na Lạp thị, nàng vốn là nữ nhi của Hồ Nhĩ Hán, tính toán không phải chính là cháu ruột của Mạnh Cách Bồ Lộc sao?

Tuy rằng sau khi A Mẫn đó đến Kiến Châu cũng không được sủng ái, nhưng điều đó cũng không quan trọng, quan trọng là.....rốt cuộc bây giờ Nỗ Nhĩ Cáp Xích nghĩ như thế nào? Cáp Đạt và Kiến Châu có một tầng quan hệ thông gia chính trị, Nỗ Nhĩ Cáp Xích liệu sẽ vì tôi mà đánh sự vỡ cân bằng, phát binh đến Cáp Đạt sao?

Sẽ sao? Sẽ sao?

Lòng tôi tét chặt, suy nghĩ vòng vo trăm nghìn lần.

"Cách cách!"

"Để ta nghĩ xem.....để ta nghĩ thật kỹ xem....." Rốt cuộc vẫn bị ép phải nghiêm túc phân tích thế cục.

Việc này không liên quan đến tình yêu, không liên quan đến mỹ mạo.....Nỗ Nhĩ Cáp Xích, vị Thanh Thái Tổ trong lịch sử này, tôi đã ở lại bên cạnh hần quá lâu, lâu đến tê liệt hai mắt mình, nhưng lại quên rằng hần ngoại trừ yêu thích cái đẹp ra, cũng là một chính trị gia bùng bùng dã tâm.

Một nam nhân như vậy, sao lại vì một nữ nhân, vì tư tình nhi nữ mà làm ầu đây?

Tay chân tôi lạnh buốt, hàn khí lạnh lẽo xông thẳng lên đầu, tháng tám mùa hạ nóng nực, nhưng mồ hôi lạnh lại chảy ra ròng ròng thấm ướt áo tôi.

Tôi thật muốn hung hăng cho mình một bạt tai, cố sức mà mắng mình ngu muội vụng về——Với một kẻ như Nỗ Nhĩ Cáp Xích, sao có thể không sớm nhận ra được hần đối với Diệp Hách đã dễ dàng thay đổi? Từ một năm trước lúc Bồ Dương Cổ yêu cầu tôi về thăm nhà, Nỗ Nhĩ Cáp Xích chắc hẳn đã sớm hiểu rõ.....

Nhưng hần vẫn đáp ứng.....

Vì sao? Vì sao để tôi rời khỏi Phí A Lạp, trở về Diệp Hách? Hần biết rõ sau khi tôi trở về thì Bồ Dương Cổ sẽ làm gì với tôi, vì sao lại không hề ngăn cản, mà ngược lại vẫn để tôi đi?

Hần.....rốt cuộc muốn làm cái gì đây?

Tôi che mặt tê liệt ngã xuống đất.

Tôi không hiểu rõ thế giới này, lại càng không hiểu rõ được Nỗ Nhĩ Cáp Xích, giữa chốn phong vân quỷ quyết người lừa ta gạt của bọn họ mà nói, tôi bất quá chỉ là một quân cờ thảm thương——Và điều này không hề liên quan đến tình yêu, không liên quan đến mỹ mạo!

Ngày ấy cũng đến, cơn ác mộng của tôi rốt cuộc bùng tỉnh.

Khi Mạnh Cách Bồ Lộc điên cuồng vọt vào phòng tôi, khi Cát Đái có ý đồ tiến lên ngăn cản bị hần tát đến khóe miệng chảy máu, tôi liền biết ngày tận thế của mình cuối cùng cũng đến.

Những lo lắng cùng sợ hãi thiêu đốt ngày ngày đêm đêm, vào giờ khắc này, tôi lại trấn định chúng xuống.

"Búi lặc gia có việc gì sao?"

"Đi theo ta!" Hần rộng giận kéo tôi, nắm đến cổ tay sắp tróc da.

"Cách cách——" Cát Đái thét chói tai, bỏ nhào lại một phen ôm lấy đuôi phải của Mạnh Cách Bồ Lộc, **"Cách cách——"**

"Cút ngay, tiện nhân!" Mạnh Cách Bồ Lộc đá một cước ngay giữa ngực nàng, Cát Đái kêu lên một tiếng đau đớn, người trượt xa một thước, cuộn mình lại như một con tôm.

"Cát Đái!" Tôi kêu lên sợ hãi, nhìn bộ dáng như đã mất đi tri giác của nàng, thân mình bé nhỏ ấy chỉ đang không ngừng run rẩy.

Tôi muốn chạy đến xem thương thế nàng, thế nhưng Mạnh Cách Bồ Lộc đang mất đi lý trí đã đem tôi khiêng lên vai, cùng với tiếng rít và đá đập của tôi mà chạy ra ngoài.

"Người.....muốn làm cái gì?" Sau khi trời đất quay cuồng, tôi mới phát hiện mình bị ném vào bên trong một xe ngựa tối om, Mạnh Cách Bồ Lộc gắt gao túm chặt tay tôi, ánh mắt ứ máu đáng sợ trừng tôi.

"Người không biết à? Người lại không biết à?" Hấn nghiêng rằng, **"Kỹ nữ thôi, từ lúc đầu người đã biết như thế?"**

Xe ngựa bắt đầu băng băng xóc nảy, tôi bị quăng lên ném xuống, xóc đến đầu choáng mắt hoa.

Hấn lại vẫn không buông tha, cầm lấy vạt áo tôi, hung tợn nói: **"Ta sẽ không để người được sống dễ chịu.....ta không chiếm được thứ gì thì ai cũng đều đừng hòng có được!"**

Hấn đột nhiên nổi điên nhào về phía tôi, hai tay dốc sức xé rách quần áo tôi.

Tôi hét chói tai, vật lộn với hắn, tuy biết rõ không đánh lại hắn, nhưng vẫn không cam lòng để chịu nhục như vậy.

"Kỹ nữ thôi!" Hấn cho tôi một cái tát, tai tôi ù đi, trong một thoáng mắt đi thính giác, tựa hồ không nghe được thứ gì, chỉ cảm thấy trước ngực tôi có hai tay đang vờn về sờ loạn.....

Cũng không biết là qua bao lâu, sức nặng trên người đột nhiên nhẹ đi, trong lúc mơ mơ màng màng có hai tay bế tôi lên.....

Tôi không nghe thấy tiếng, chỉ cảm thấy có luồng hơi ấm áp bao chặt lấy tôi, cảm giác sưng đau nóng hổi trên mặt bỗng nhiên biến mất, một loại xúc cảm lạnh lẽo lướt qua, thấm vào da thịt. Tôi run lên, chậm rãi mở mắt, tầm mắt mơ hồ dần đối diện với một đôi mắt mềm mại trong suốt, trong đó sâu thẳm tựa biển khơi, ẩn chứa sự thương tiếc, tự trách cùng đau thương khó tả.....

"Khụ!" Tôi ho ra tiếng, cổ họng vốn đục ngầu, nhưng cuối cùng vẫn có thể nói chuyện.

Tôi hẳn phải nên kích động, bởi vì có thể thấy hắn thật rõ ràng, nhưng vì sao.....vì sao đến một chút cao hứng cũng không có, ngược lại bị sự đau lòng lẫn tấn bạo vậy lấy, khiến tôi có chút hận hắn.

"Đông Ca....." Đại Thiện cả người khoác trọng giáp, quỳ một gối lên xe ngựa, nhẹ nhàng ôm tôi, bộ dáng vô cùng cẩn thận khiến tôi có cảm giác như hắn đang ôm một đứa trẻ non nớt.

"Khụ....." Tôi đẩy hắn ra, có chút mệt mỏi, tuy rằng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng có hắn ở đây, dù sao đi nữa cũng khiến con tim vốn đang nâng lên đã có thể vững vàng hạ xuống. Tôi cúi đầu kiểm tra quần áo, trừ nếp nhăn có hơi hỗn độn ra, xem như vẫn ăn mặc chỉnh tề, xem ra vào lúc tôi ngất đi, tên đầu heo Mạnh Cách Bố Lộc kia cũng không có chiếm được nhiều tiện nghi.

"Đông Ca....."

"Tránh ra!" Tôi khàn giọng tức giận cắt ngang hắn.

Hắn đã xuất hiện đúng lúc mà cứu tôi, tìm tôi hẳn nên cảm kích, nhưng nói không rõ cũng như không thể hiểu được, đáy lòng tôi vẫn thần nhiên cất giấu một loại hận ý, tôi hận hắn, hận hắn hai năm nay không hề quan tâm tôi, hận hắn vì tự bảo vệ mình mà vứt sạch quan hệ chúng tôi.....hận hắn! Chính là hận hắn!

Đại Thiện nhìn tôi không nói gì, đáy mắt chậm rãi chảy qua hơi thở bi thương, hắn vươn tay đau xót muốn vuốt ve mặt tôi, lại bị tôi nắm lấy, hung hãn cắn xuống ngón tay.

Hắn khẽ run lên, nhưng không rút tay ra, không nhút nhích để tôi tiếp tục cắn, đến khi đầu lưỡi nếm được một vị ngọt tanh.

Tôi đột ngột nhả ra, nhìn ngón trỏ tay trái hắn mang theo dấu răng rướm máu, thì thất thanh kinh hô, thần trí hoang mang điên cuồng đột nhiên bị đánh thức.

"Đại Thiện.....người, người....." Không phải tôi khờ, mà chính là hắn ngốc, hoặc là cả hai chúng tôi khi gặp nhau một cái liền sẽ biến thành một đôi đại ngốc.

Hắn thế mà không có một câu oán hận, ngược lại nhẹ nhàng cười với tôi, ôn nhu nói: **"Vẫn còn nhớ chứ? Năm ấy nàng phát sốt, sau khi tỉnh lại ai cũng không quen, cũng hoảng loạn như thế này, về mặt thất hồn lạc phách, cuối cùng lại cũng phát cáu mà cắn ngón tay mình.....lúc ấy trong đầu ta chỉ có một ý niệm, thà rằng là nàng cắn ta....."**

Tôi cứng họng, lòng đầy ê ẩm, mắt đầy chua xót, tựa hồ như có một thứ tình cảm mãnh liệt gì đó khó mà kìm nén được đang trào dâng từ trong lòng tôi.

Hắn thở dài một tiếng, gất gao ôm lấy tôi vào ngực: **"Thật xin lỗi....."**

Một giọt lệ, chậm rãi từ khóe mắt tôi chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 25: Sụp đổ

Sau khi Đại Thiện ôm tôi xuống xe, tôi mới phát hiện xe ngựa đang đậu giữa một nơi hoang vắng nguyên sơ trong rừng rậm, tuy là ban đêm, nhưng đầy thị vệ binh lính vây quanh xe ngựa, mỗi người một cây đuốc, cả khu rừng rậm tối đen như mực cuối cùng được chiếu sáng như ban ngày.

Ánh lửa nhảy múa chiếu rọi lên khuôn mặt trắng nõn của Đại Thiện, mắt tôi vội vã đảo quanh một vòng, trong tâm mắt ngồn ngàng thì thê khắp nơi, tất cả đều là binh sĩ Cáp Đạt. Đến cổ đại lâu như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh máu tanh như thế, lòng thỉnh thoảng nháy loạn, vội chôn mắt vào ngực Đại Thiện, không dám nhìn nữa.

"Bẩm nhĩ a ca!" Một gã thân binh quỳ trên đất, **"Phía trước có truyền tin báo lại, Thục lạc bối lạc đã đem binh đánh vào thành Cáp Đạt....."**

Sống lưng tôi cứng ngắc.

Không ngờ rằng hắn lại có thể tự mình đến đây.....

"Đồng Ca—Đồng Ca—"

Từ xa xa truyền đến tiếng kêu gào lo lắng, từng trận vó ngựa, chốc lát đã đến trước mặt tôi, mặt ngựa dài dài đối diện với tôi, lỗ mũi phả ra khí nóng. Người trên lưng ngựa xoay người xuống, động tác tương đối thành thạo và có kinh nghiệm.

"Đồng Ca—" Một tiểu binh nhỏ lùn mặc miến giáp lụa hoa vọt đến trước mặt tôi, hai tay vững vàng kéo vai tôi qua, **"Nàng không có việc gì.....tốt quá! Tốt quá!"**

Tôi chớp mắt vài cái, chừng như không thể tin được hai mắt mình, **"Hoàng Thái Cực?"**

Người đeo Chu mộc(1) cự cung, eo đeo bao da Bảo Đăng yêu đao(2) màu vàng đào, tiểu binh người đầy máu đục này lại là Hoàng Thái Cực! Tôi giật mình, ngơ ngạo ra khỏi ngực Đại Thiện, ngây ngốc vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoàng Thái Cực, quan sát hắn từ đầu đến chân.

(1)Chu mộc: xuất hiện trong Sơn Hải kinh, được nhắc đến trong phần Đại hoang Tây kinh, rằng: "Có nước Cái Sơn. Có cây, nhánh đỏ khô, lá xanh, tên là Chu mộc". Theo bản dịch ở Việt Nam thì Chu mộc được gọi là "cây son".

(2) Vào thời Càn Long ông đã cho đúc một con đao tên Bảo Đăng yêu đao Thiên tự thập thất hào (thứ 17), nhằm vinh danh tổ tiên của mình, tay cầm bằng ngọc trắng được khắc hoa văn rồng, đao thép có hoa văn bằng vàng, bạc và đỏ bằng đồng gắn tay cầm, một bên là tên "Thiên tự thập thất hào" và "Bảo Đăng", bên kia là ký hiệu "Càn Long niên chế", phía dưới là một con rồng bay giữa đám tường vân, bao đao bằng gỗ, bên ngoài phủ da màu vàng đào, theo quan niệm dân gian, da vàng đào có thể tránh được cái ác và xua đuổi tà ác, vì vậy sử dụng nó như một con đao đeo ở thắt lưng, bao kiếm vừa có tác dụng trang trí vừa có ý nghĩa giữ cho đất nước ổn định và mạnh mẽ. Thật ra lúc còn tại vị ông đã chế tạo tổng 90 con đao, hầu hết đều đặt trong Tử Cấm Thành.

Về mặt hắn tươi cười nhìn tôi, hai mắt óng ánh, nứt ra tia sáng hết sức vui mừng.

"Ngươi—làm gì thế?" Tôi lớn tiếng giận nằng, giọng nói không cách nào điều khiển mà run rẩy, **"Ngươi điên rồi, ngươi mới lớn có bao nhiêu.....ngươi có biết mình đang làm cái gì không?"** Tôi quay đầu mạnh mẽ trừng Đại Thiện, hung thần ác sát, nếu ánh mắt thật sự có thể giết người, hắn chắc đã bị ánh mắt của tôi đóng đinh đến chết rồi, **"Ai cho phép hắn lên chiến trường? Ai cho phép.....ai cho phép....."**

Đại Thiện ôn nhu nhìn tôi, không nói lời nào.

"Ai cho phép hã.....các ngươi lại có thể để một đứa nhỏ ra trận giết địch.....điên thật rồi....." Tôi ghen hờn một hơi, không khí đảo ngược đâm vào khoang ngực đến đau đớn.

Bỗng nhiên phát hiện, giáp trụ vốn trước ngực Đại Thiện đã bị nứt ra thành miếng vết máu dài hai mươi ba mươi phân, miếng giáp thiết được khảm bên trong đã bị phá hủy đến nứt vỡ rời rạc, da thịt bên trong bị lật ra, trên miếng vết thương ngưng tụ khối máu nâu đen—Thương thế nặng như vậy, hắn lại vẫn có thể ung dung mà ôm tôi từ trong xe ra, ung dung tùy ý nhìn tôi quở trách mà mỉm cười không nói năng gì.

Sao vàng xô loạn xạ trước mắt tôi, chỉ cảm thấy đôi mắt ôn hòa của Đại Thiện tựa như một mũi tên nhọn, vọt đến xuyên thấu tim tôi.

Tôi há miệng thở dốc, xoay người nhìn hắn đầy xót thương, nước mắt không ngừng giàn giụa xuống.

"Đau không? Đau không....." Tôi ghen ngào, run rẩy đưa tay xoa nhẹ ngực hắn, không dám đụng vào miếng vết thương đang động máu, chỉ liên tục không ngừng truy hỏi, **"Có đau không....."**

"Không đau." Hắn nhẹ giọng trả lời, trong ngữ khí lạnh nhạt mang theo một tia an ủi, hắn cầm tay tôi, cúi đầu hôn xuống năm ngón tay, từng cái một, **"Có nàng vì ta mà rơi lệ, chết cũng đáng."**

Thình thịch! Lòng đột nhiên nứt toác ra, giữa lúc rung động tôi cảm thấy như bản thân đang cười mây lướt gió lượn lờ tung bay, hoàn toàn không biết đang ở nơi nào. Một loại ấm áp, ôn nhu tình tứ cùng ngọt ngào từ đầu ngón tay truyền đến, run rẩy truyền khắp toàn thân.

Thứ tôi có thể nghĩ, có thể nghe, có thể thấy.....

Vào khoảnh khắc này, chỉ có hấn——

Thiếu niên ôn nhu như ngọc!

Trời tờ mờ sáng, khi tia nắng đầu tiên chiếu rọi vào đại sảnh, những hạt bụi bé nhỏ vờn bay trên nền gạch màu than chì, tựa như vô số côn trùng đang quần quanh sau bím tóc ngồn ngang của Mạnh Cách Bồ Lộc.

Tôi được dẫn đến trước cửa phòng, bên trong cửa đứng lặng đầy những tướng sĩ Kiến Châu, thị vệ Hồ Nhĩ Hán, ngạch phụ Hà Hòa Lễ, Ba Đồ Lão Ngạch Diệc Đồ, Trát Nhĩ Cố Tề Phí Anh Đông cùng Thạc Ông Khoa La Ba Đồ Lão Phí Anh Đông, oai phong凛冽.

Phàm là người mà tôi biết, trên cơ bản đều đứng sừng sững ở đại sảnh rộng lớn như vậy không thiếu một ai, nét mặt phong trần mỗi một, áo giáp trên người dính đầy là máu đen không giống nhau.

Tôi nhắm hai mắt, hít sâu một hơi, ưỡn ngực bước vào cửa.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích mặc bộ thiết giáp hoàng kim dệt hoa văn mây ngũ sắc bằng tơ vàng, như một thần nhân đang ngồi trên ghế lim rộng lớn giữa đại sảnh, thấy tôi bước vào, mắt liếc tôi một cái không chút để ý, sau đó lại tiếp tục quay về trên người Mạnh Cách Bồ Lộc.

Tôi chậm rãi bước qua Mạnh Cách Bồ Lộc, hấn đột nhiên trở nên kích động giãy dụa, hay tay bị trói sau lưng nhưng vẫn muốn đứng lên xông về phía tôi, tiếc là đã lập tức bị hai thị vệ ngăn cản, ấn chặt đầu xuống đất.

"Tiện nhân! Kỹ nữ thôi!" Hấn căng cổ họng, kêu đến khàn giọng.

Thành vương bại khấu [Thắng làm vua, thua làm giặc]! Đối với kiểu nhục mạ tiểu nhân này, tôi chỉ coi như không nghe thấy.

".....Nữ nhân thôi tha! Người lừa ta! Người lừa ta! Người sẽ không được chết từ tế.....người sẽ không có kết cục tốt....."

Mạnh Cách Bồ Lộc chỉ rửa cạo lúc càng khó nghe, lòng tôi phát lạnh, tuy biết rõ hấn chẳng qua chỉ là nói hươu nói vượn mà thôi, nhưng chữ khắc trên mộ bia thì không hề sai lầm, Đông Ca trong lịch sử, chính là tôi, hấn là vào năm ba mươi bốn tuổi liền hương tiêu ngọc vẫn——Trước kia tôi chỉ coi việc Đông Ca chết đi là đến lúc có thể trở về hiện đại, thế mà không nhìn thấy được rằng phía sau cái chết ấy lại có thêm điều khác——tỉ như là.....tương lai tôi rốt cuộc sẽ chết đi như thế nào?

Ánh mắt lơ đãng chuyển hướng đến Nỗ Nhĩ Cáp Xích, chỉ thấy trên khuôn mặt tuấn tú của hấn đang lộ ra một tia cười lạnh tàn nhẫn.

Tôi run cầm cập, cảm thấy hàn khí từ chân xông thẳng lên đầu, lạnh lẽo khiến người khác phải run rẩy.

"Người sẽ không được chết từ tế.....người và Nỗ Nhĩ Cáp Xích.....tất cả đều sẽ không được chết từ tế....."

"Vả miệng!" Nỗ Nhĩ Cáp Xích quát lạnh một tiếng, thị vệ lập tức làm theo. Người đứng bên cạnh Mạnh Cách Bồ Lộc, kéo chân tóc mạnh mẽ lôi đầu hấn ngẩng lên, người còn lại tay cầm một cái tay tre, nhắm vào hai má Mạnh Cách Bồ Lộc mà mạnh mẽ vung đôm đốp.

Tôi thấy Mạnh Cách Bồ Lộc tuy bị đánh vô cùng thâm, nhưng vẫn kiên cường quỳ thẳng một gối, cổ họng chưa hề phát ra nửa câu, tôi không khỏi sinh ra một loại kính nể.

Cho đến bây giờ tôi đều khinh thường hấn, không nghĩ đến rằng hấn lại cũng có ngạo khí và cốt khí.

"Đủ rồi!" Tôi rốt cuộc không nhịn được mà ngăn lại.

Đám người của Nỗ Nhĩ Cáp Xích đều sững sốt.

Miệng của Mạnh Cách Bồ Lộc đều đã thấm máu, nhưng không có khẩu dụ của Nỗ Nhĩ Cáp Xích, thị vệ ấy căn bản không nghe lời nói của tôi, tấm tay tre vẫn vung không ngừng vang lên đôm đốp như trước.

"Đủ rồi!" Tôi nổi nóng hét lên một tiếng, trừng mắt với Nỗ Nhĩ Cáp Xích, **"Không bằng ông giết hấn cho rồi, dù sao vẫn dễ chịu hơn là dùng loại thủ đoạn tàn nhẫn này để nhục nhã hấn!"**

Đại sảnh khẽ vang lên tiếng hít thở rất nhỏ, tôi liếc mắt quét đến, chỉ thấy vẻ mặt Hồ Nhĩ Hán căng thẳng đang dồn sức nháy mắt ra hiệu với tôi. Tôi làm như không nhìn thấy, nghiêng đầu đi, thẳng tắp nhìn vào mắt Nỗ Nhĩ Cáp Xích.

Ánh mắt không hề sợ hãi vừa vặn đối diện với hấn.

Mi tâm hấn khẽ chau lại, đáy mắt hiện lên chút ngạc nhiên, nhưng chỉ thoáng qua trong giây lát.

Khóe miệng hấn khẽ mím lại, môi hơi trĩ xuống, trên khuôn mặt tuấn lãng trực tiếp lộ ra loại không khí giết chóc.

Sát ý trong mắt hấn chợt dâng lên, lòng tôi cả kinh, hấn cười lạnh nói: **"Như vậy đi, cứ theo như Đông Ca mong muốn——kéo Mạnh Cách Bồ Lộc ra ngoài, chém bỏ!"**

Lớn tiếng ném ra hai chữ như thế, bàn tay to của hắn vung lên, hết thấy đã thành kết cục đã định.

Tôi sợ hãi trợn mắt nhìn hắn, tiếng rống giận của Mạnh Cách Bồ Lộc dần dần biến mất sau lưng tôi, hắn bị người bắt chéo tay kéo ra khỏi cửa. Không bao lâu sau, bên ngoài truyền đến một tiếng kêu thê lương thảm thiết——Người tôi run lên, ánh mắt đang giăng co với Nỗ Nhĩ Cáp Xích cuối cùng tách ra.

"Đem Ngô Nhĩ Cổ Đại vào!"

Đại thế đã mất.....mọi thứ tựa như mộng ảo, nhưng hoàn toàn chân thực!

Mạnh Cách Bồ Lộc đã chết.....vì một câu nói của tôi, đã chết rồi.....

Mơ màng nhìn trưởng tử Ngô Nhĩ Cổ Đại của Mạnh Cách Bồ Lộc, khuôn mặt già đã trở nên trắng bệch, thất tha thất thểu bị người áp đến, lòng tôi kích động một trận, phát điên mà gào thét lên: **"Đừng giết người nữa! Đừng giết nữa——Hắn có gì sai? Ông đã giết a mã hắn, chẳng lẽ ngay cả hắn, ông cũng định không buông tha sao?"**

Nỗ Nhĩ Cáp Xích đứng lên, từ trong đôi mắt lạnh như băng của hắn tôi đọc ra được bốn chữ: Trảm thảo trừ căn [Diệt cỏ phải diệt tận gốc]!

Nam nhân này, hắn hoàn toàn muốn tiêu diệt Cáp Đạt mà!

Thật ra hiện tại hắn đã làm được rồi, đã nắm trong tay thành nội thành ngoại của Cáp Đạt, nhưng vì để tránh hậu hoạn, hắn phải lựa chọn một loại biện pháp làm một mẻ, khô một đời——Đó là trảm, thảo, trừ, căn!

"Đừng——" Một trận choáng váng, thể xác và tinh thần đã mỗi một đến cực hạn, cuối cùng tôi không chịu nổi loại kích động như vậy, nên trống rỗng vô lực mà ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Khế ước

Đền tàn như hạt đậu.

Vàng sáng màu vàng của ánh nến lay động trong gió đêm, mưa nhỏ tí tách từng giọt rơi ngoài cửa sổ.

".....Hận ta không?"

Tôi thản nhiên lắc đầu: **"Không đáng giá."**

Nói xong ba chữ này, tôi xoay sang một bên, mắt từ từ chuyển hướng ra ngoài cửa sổ, bóng cây lắc lư, hạt mưa rơi vào cành lá phát ra âm thanh sột soạt, nhiều loạn lòng người.

Tôi không có tư cách phê phán Nỗ Nhĩ Cáp Xích, không thể oán hận thù đoạn độc ác của hắn khi đối xử với kẻ địch. Sử học gia cũng khó mà định luận được vấn đề, nên tôi thì lấy tư cách gì có thể một mặt chỉ trích hắn?

"Chẳng lẽ một chút oán trách cũng không có à?" Hắn nắm cầm tôi, đem đầu tôi một lần nữa xoay lại, ép tôi đối diện với ánh mắt của hắn.

Trong ý cười ung dung tự đắc lộ ra một tia giễu cợt tàn bạo, rành rành tựa như một con mèo đã quơ được một con chuột, móng vuốt thoải mái tóm chặt lấy đối thủ, nhưng lại chưa một ngụm cắn chết nó.

Đây rõ ràng là muốn nhìn tôi khóc lóc thấp giọng cầu xin hắn.

Tôi cười lạnh: **"Có ích sao?"**

Hắn ngẩn người, đối với lời nói của tôi có chút đoán không ra.

Tôi dứt khoát nói rõ trọng tâm, không muốn lại làm con chuột nhỏ dưới móng vuốt của hắn: **"Nếu có rãnh rồi để mà trách ông vì sao không đến cứu ta sớm một chút, không bằng trước tiên hỏi ông lúc đó vì sao lại bằng lòng đưa ta về Diệp Hách!"**

Sắc mặt hắn khẽ biến.

"Rõ ràng là ông đem ta đẩy đến nơi này, hiện giờ lại muốn hỏi ta có hận ông hay không.....vấn đề này không hề có ý nghĩa gì với bản thân"

ta." Tôi đẩy tay hắn đang nắm cầm tôi ra, hân nhủu mảy, đầy mắt tích chứa cơn tức giận không kiên nhẫn.

Bỗng nhiên hắn bắt lấy hai tay tôi, cùng lúc đẩy tôi ngã lên giường, hai tay bị hắn kéo lên, chặt chẽ cố định hai bên hông.

"Lại đang thách thức tính nhẫn nại của ta phải không?"

Trên cổ tay truyền đến đau đớn bỏng rát.

Hắn hít nấc, giữa đồng tử tràn ngập tín hiệu nguy hiểm: **"Nói ta biết, cảm giác của nàng đối với ta hiện tại là gì? Lấy điều thuận túy mà một nữ nhân đối với nam nhân....."**

"Ta thật khinh bỉ ông, đó là điều vô cùng thuận túy....." Cắt ngang câu hỏi của hắn, tôi trực tiếp cho hắn đáp án, **"Ta sẽ không yêu ông.....vô luận ông có làm cách nào, ta vẫn cứ giống như trước đây....."**

Đầy mắt hắn điên cuồng hiện lên sự hung ác tàn nhẫn, tôi nhắm mắt lại không nhìn hắn, chẳng qua đỉnh đầu rõ ràng truyền đến hô hấp đang không ngừng trở nên nặng nề của hắn, sau đó trên môi đau nhứt, chính là bị hắn hung hãn cắn xuống.

"Trên đời này, trừ ta ra không ai có thể có được nàng!"

Tuy không thấy được vẻ mặt của hắn, nhưng với giọng điệu lạnh như băng của hắn, đã đủ khiến đáy lòng tôi toát ra một cỗ hàn khí. Trong đầu không tự chủ mà hiện ra đôi mắt ôn nhu như biển kia của Đại Thiện, ngực dường như bị xuyên mạnh qua, lời của Nỗ Nhĩ Cáp Xích như cuồng phong bạo tuyết vù vù xoáy thẳng vào bên trong.

"Đông Ca.....trong lòng nàng chỉ có thể có ta.....một ngày nào đó ta sẽ khiến nàng phải khóc lóc đến cầu xin ta....."

Cảm giác đau nhứt trên cổ tay đột nhiên tiêu tan, tôi mở mắt, phát hiện phía đối diện, khuôn mặt Nỗ Nhĩ Cáp Xích âm trầm oán hận mà nhìn tôi chằm chằm. Hắn thấy tôi bỗng nhiên nhìn đến, vẻ mặt hiện lên một chút bối rối, vội vàng xoay người, đứng lên đi đến cửa sổ.

Tôi chậm rãi ngồi dậy. **"Điều này đối với ông rất quan trọng sao? Ta có thích ông hay không, điều này rất quan trọng sao?"** Vuốt ve chỗ sưng đỏ trên cổ tay, tôi nhẹ giọng hỏi, **"Thế thì.....giang sơn và mỹ nhân, với ông mà nói thì cái nào quan trọng nhất?"**

Thân ảnh đang đưa lưng về phía tôi rõ ràng run lên.

Tôi chợt cười ra tiếng: **"Thật ra trong lòng ông hẳn là rõ ràng nhất, vào thời điểm hai người xung đột, ông vĩnh viễn luôn chọn người trước. Cho nên ta đã bị ông hợp tình hợp lý đưa về Diệp Hách, hợp tình hợp lý đưa vào vòng ôm của Mạnh Cách Bố Lộc. Tuy rằng.....ông muốn mượn việc này nhằm tìm một cái cớ để phát binh, tìm một cái cớ mà đến cả hoàng đế Đại Minh cũng không thể trách cứ được ông. Tin rằng không còn gì hơn việc vị hôn thê bị cướp đoạt, nên lần này cảm thấy bị vũ nhục, lý do vì cảm phẫn mà thảo phạt càng khiến người ta tin theo....."** Tôi toét miệng cười, vào lúc đôi mắt vừa mới xoay lại đối diện với dáng vẻ tươi cười rạng rỡ của tôi, liền trở nên vô cùng chấn động.

"Nàng....."

"Cái gì ta cũng đều biết cả! Bởi vì không thích ông, cho nên dù đã biết chân tướng thì ta cũng sẽ không cảm thấy khổ sở thương tâm! Với lập trường của ông, thì lựa chọn ấy không những vô cùng sáng suốt mà còn đúng đắn."

Hắn thở ra một hơi khí lạnh, khuôn mặt tuấn lãng bị dồn ép đến đỏ thắm, hắn vẫn chưa tin, hung tợn mà hỏi: **"Cái gì nàng cũng đều biết? Là ai đã nói với nàng?"**

"Không ai nói với ta hết, thật ra có một số việc chỉ cần không trốn tránh một cách mù quáng, thì sẽ rất dễ dàng có khả năng mà suy nghĩ thông suốt.....Đương nhiên là bao gồm cả sự trừng phạt nho nhỏ mà ông đã cho ta——như trước kia ông đã giam ta ở Mộc Lan Tập Câu, mục đích của việc giam cầm ba năm ấy cũng giống như thế, ông đã mượn cơ hội giáo huấn cho việc tùy hứng làm bậy không ngừng cự tuyệt của ta trong hai năm nay! Ông muốn khiến ta sợ hãi, mà càng nghe theo lời ông nói....."

"Nàng.....rốt cuộc là ai?" Hắn bỗng nhiên bước nhanh về phía này, nắm lấy hai cánh tay tôi, ánh mắt bình tĩnh lưu luyến trên khuôn mặt tôi, **"Nàng vẫn là Đông Ca của trước kia?"**

"Phải.....mà thật ra cũng không phải....." Tôi nói một câu mập mờ với hai nghĩa, mặc kệ hắn có nghe hiểu hay không, tóm lại, vì vận mệnh tương lai tôi phải ra sức vật lộn một lần.

"Nỗ Nhĩ Cáp Xích, ông muốn gì ta đều rất rõ ràng....." Tôi liếm liếm môi, lộ ra dáng vẻ tươi cười đầy chuyên nghiệp, **"Mấy năm nay, Minh quốc bận bịu giúp Triều Tiên đối kháng giặc Oa* Nhật Bản, mấy năm Nhâm Thân Long trước đây, giặc Oa đã vượt biển tấn công vào Triều Tiên, năm trước lại tập kết hơn mười vạn binh lực. Hiện nhiên bây giờ Liêu Đông đại loạn, thiên thời địa lợi, Triều Tiên ắc không còn mang nổi mình ắc, Đại Minh để ý đến Triều Tiên còn hơn các bộ Bắc quan Nữ Chân, Kiến Châu không có lý do gì mà không nhân thời cơ tốt như bây giờ để mở rộng ra bên ngoài. Khát vọng của ông là có càng nhiều đất đai, càng nhiều nô lệ, càng nhiều con đường giao thương thị khẩu.....cho nên, sau này nếu ông còn muốn rập khuôn mà dùng đến chiêu "Mỹ nhân kế" này, thì ta đề nhất mỹ nhân Nữ Chân sẽ hoàn toàn mà phối hợp thật tốt với ông....."**

**Giặc Oa: hay Nuy khấu, Uy khấu, nghĩa đen là "Giặc lùn", là từ dùng để chỉ cướp biển với nhiều nguồn gốc xuất xứ, đánh phá cướp bóc vùng bờ biển Trung Quốc và Triều Tiên từ thế kỷ thứ 13 trở đi. Ban đầu, Uy khấu gồm chủ yếu binh lính, ronin (những samurai mất chủ),*

thương nhân và những kẻ buôn lậu từ Nhật Bản; tuy nhiên trong những thế kỷ kế tiếp, phần lớn số cướp biển xuất xứ từ Trung Quốc. (nguồn: Wikipedia.)

Tôi dừng lại một chút để hít thở, hần nghiêng răng tiếp lời: **"Thế còn điều kiện?"**

Tốt lắm, quả nhiên không hổ là Nỗ Nhĩ Cáp Xích.

"Điều kiện là——sau này ông không được trói buộc tự do của ta, vĩnh viễn không được ép buộc ta làm những chuyện mà ta không thích."

"Kể cả khiến nàng thích ta?" Đáy mắt hần chứa sự đau đớn, sự lo lắng đau xót, sự thâm trầm đau thương, trực tiếp rõ ràng như vậy, một chút cũng không giống như đang giả vờ, vào giờ khắc này rõ ràng trần trụi phơi bày trước mặt tôi.

Tôi buộc bản thân không chú ý đến nỗi đau của hần, trả lời như đinh đóng cột: **"Đúng."**

Hần liền cứng đờ, ánh mắt không hề dời đi mà chăm chú nhìn tôi ước chừng khoảng năm phút, khi tôi gần như cảm thấy không thể đợi được câu trả lời mà mình muốn, hần bỗng nhiên lạnh lùng cười: **"Được! Một lời đã định!"**

Vừa mới thốt lên mấy chữ, đột nhiên hần đẩy tôi ra, xoay người, không chút do dự mà hướng cửa đi đến.

Ngay khi vừa bước một chân qua cửa, bóng dáng rộng lớn của hần khẽ run, tựa như vô lực mà nâng một chân kia lên, vịn lên khung cửa chậm chạp hít thở, động tác cứng nhắc trực tiếp đi thẳng rồi khỏi.

Gió thu, mang theo mưa phùn từ ngoài cửa thổi vào, tung tóe đến nỗi mặt tôi ẩm ướt, tôi đưa tay lau đi nước mưa, cuối cùng mới nhẹ nhàng thở ra một hơi thật dài.

Đang muốn đi qua đóng cửa, ngoài cửa sỏ lại vang lên một chuỗi tiếng bước chân dồn dập. Nỗ Nhĩ Cáp Xích vừa đi, đám nô tài mới vừa rồi bị đuổi rời khỏi phòng liền nhanh chóng quay lại hầu hạ.

Nhưng mà giờ phút này lòng tôi đang hết sức buồn phiền, không muốn gặp người khác, chỉ muốn được một mình yên tĩnh một lát.

Đang muốn mở miệng phái bọn họ trở về, chợt nghe thấy một ma ma già ngoài cửa hét lên một tiếng thảm thiết kinh sợ. **"Nơi đây sao lại có máu? Chẳng lẽ vừa rồi cách cách khạc ra máu?"**

Tôi ngăn người, toàn thân cứng ngắt lạnh như băng.

Tháng hai năm Kỷ Hợi, vào khoảng thời gian tôi rời khỏi Kiến Châu ấy, Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã theo kiến nghị của bát a ca Hoàng Thái Cực, lệnh cho Ba Khắc Thập Ngạch Nhĩ Đức Ni cùng Trát Nhĩ Cổ Tề Cát Cái, dùng chữ cái Mông Cổ viết thành chữ Mãn, đặt ra Mãn văn, từ nay về sau Mãn văn thay thế cho Mông Cổ văn trở thành văn tự lưu thông trong thư từ qua lại.

Tháng mười một, Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã tự xưng là "Quốc vương các vùng Kiến Châu" trong thư hàm gửi đến quốc vương Triều Tiên. Dĩ tâm muốn xưng bá một phương của hần như đã được vén lên rõ ràng.

Mà kể từ sau khi kỵ binh công phá Hồ Luân Cáp Đạt bộ vào tháng chín, thủ lĩnh Mạnh Cách Bồ Lộc bị giết, đã kinh động đến triều đình nhà Minh. Vì đề duy trì thế lực Liêu Đông được cân bằng, Minh triều đã hạ lệnh cho Nỗ Nhĩ Cáp Xích rút khỏi Cáp Đạt, đồng thời lập trường tử của Mạnh Cách Bồ Lộc là Ngô Nhĩ Cổ Đại làm bồi lặc.

Khi đó, Cáp Đạt xảy ra nạn đói, Ngô Nhĩ Cổ Đại cùng đường, gã đã hướng đến Nỗ Nhĩ Cáp Xích vay mượn lương thực cứu trợ, Nỗ Nhĩ Cáp Xích nhân cơ hội ấy liền đưa ra điều kiện, yêu cầu Cáp Đạt quy thuận Kiến Châu.

Hai năm sau, tức Minh Vạn Lịch thứ hai mươi chín, Cáp Đạt hủy bỏ tộc danh, quy thuận Kiến Châu. Cáp Đạt đã chính thức rời khỏi vũ đài lịch sử, tuyên cáo diệt vong. Cùng năm, vì đề trấn an nhiều người Cáp Đạt quy hàng, Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã đem con gái của đại phúc tán Cỗ Đại, tam cách cách Mãng Cổ Tề vừa mới mười một tuổi gả cho Ngô Nhĩ Cổ Đại.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Sơ ngộ

Sau giờ Ngọ nhiệt độ cứ không ngừng tăng cao, hoa sen trong Y Nhĩ Cáp Khố trùng trùng điệp điệp nở ra, gió nhẹ thổi đến liền lay động, lá sen phập phồng gọn sóng.

Tôi lười biếng dựa vào tay vịn trong đình nghỉ mát, híp mắt lại, gió lướt trên mặt mang theo chút hơi nước ướt át, tiếng ve sầu kêu vo ve cách tôi lúc gần lúc xa.....

"Cách cách....." Bên cạnh có một âm thanh nho nhỏ nói, **"Nếu đã mệt rồi thì hãy quay về thành rào gỗ nghỉ ngơi đi, nơi này gió lớn....."**

"Không có chuyện gì đâu." Tôi ném ánh mắt ra xa, người mệt mỏi mà đuổi lại thất lung.

Cát Đái nhanh trí đứng bên cạnh tôi, hai tay xen vào để trước người, giữa những ngón tay mảnh mai đang cầm chuỗi quạt tròn dẹt tơ xanh ngọc, trên mặt quạt thêu ba con bướm lượn quanh hoa mẫu đơn đầy tinh xảo——Vừa nhìn liền biết ngay là đồ Minh quốc.

Chợ ngựa Khai Nguyên và Quảng Ninh ngoại trừ khu để giao dịch ra, còn có khu chợ riêng, khai trương vào đầu mỗi tháng, hiện giờ đang giữa tháng lại mở ra thêm một lần, các lái buôn thương khách người Hồ tìm tôi vật phẩm cho nhau, người Nữ Chân lấy các loại da lông dã thú cùng nhân sâm, mộc nhĩ [nấm mèo], ma cô [nấm], hạt thông, mật ong và các loại thổ sản vùng núi, để đổi lấy công cụ sản xuất cùng gạo, muối, vải vóc, tơ lụa, quần áo hay vật phẩm sinh hoạt các loại. Cùng với sự hưng thịnh của chợ riêng, càng ngày càng có nhiều thứ đồ tinh xảo hiếm lạ được lưu nhập vào Nữ Chân, đối với tôi, nhận thức trực tiếp nhất đó chính là xung quanh bắt đầu xuất hiện những thứ đồ xa xỉ.

Hưởng thụ một cuộc sống vật chất tối cao, hiển nhiên là quyền lợi của quý tộc, mà trong tộc tôi là một thành viên đi theo thời thượng, theo đuổi sự thịnh hành vốn là niềm vui thích nhất của tôi, khi còn đang sống trong thời hiện đại, vào mỗi dịp cuối tuần, tôi đều đi mua sắm trong các cửa hàng, đập rất nhiều rất nhiều nhân dân tệ mà bản thân vất vả kiếm được vào những món đồ xa xỉ. Tôi thích loại cảm giác vui sướng nhẽ nhại này, không cha không mẹ, không lo không trách, tôi có thể vui vẻ khi cảm giác được bản thân đã không uổng công mà sống hết mình vào lúc ấy.

Mà ở thời đại này, so với cái đẹp trong mắt người Nữ Chân là phải ăn mặc trang phục và trang sức đẹp đẽ, quý giá, khoan thai, hay nữ tử nhà Hán thì nhẹ nhàng uyển chuyển, váy lụa nghệ thường tựa thần tiên.....thì những điều ấy mới là mỹ cảm mà tôi tha thiết mơ ước.

"Cách cách!" Cát Đái oán trách liếc tôi một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn đã dần lộ ra vẻ kiêu mị của một thiếu nữ, nhưng mặc dù đã thoa một lớp son mỏng đậm nhạt vừa phải, lại không cách che dấu được khuôn mặt vốn tái nhợt của nàng.

Kể từ năm ấy khi bị trúng một cước của Mạnh Cách Bỏ Lộc vào ngực, người nàng tuy được dưỡng tốt, nhưng di chứng để lại đó là thường xuyên bị đau thắt cơ tim không dứt, sắc mặt cũng không còn hồng nhuận khỏe mạnh như trước đây, khuôn mặt luôn không có huyết sắc, uống quá nhiều thuốc bổ quý giá đi nữa chung quy vẫn không dưỡng tốt được.

Chính vì điều này, tôi càng thêm áy náy với nàng, trong lúc vô tình đã không thể nào mà đối đãi với nàng như một a hoàn bình thường.

"Thật là càng lớn càng dài dòng, coi chừng tương lai không xuất giá được nhé!" Tôi miễn cưỡng ngáp một cái. Trước đó đã ăn no cơm, tôi vốn muốn bò lên giường để ngủ trưa, mà nàng lại nhiều chuyện, sợ tôi vừa mới ăn xong liền đi ngủ khiến thức ăn trong dạ dày không tiêu hóa được, sống chết cổ lòi kéo tôi ra ngoài tản bộ.

Tản bộ?!

Đó thật là một chuyện cực kỳ khủng khiếp.

Hè tháng sáu vô cùng nóng nực, cho dù có ngồi bất động trong một phòng băng cũng sẽ đều cảm thấy thấm ướt mồ hôi, càng khỏi phải nói đến chuyện rời khỏi cửa mà phơi dưới ánh nắng.

Tôi sợ bị phơi đến đen như than, cũng lại sợ Cát Đái tiếp tục dong dài, đành phải chạy đến Y Nhĩ Cáp Khố mà hưởng gió. Chỉ ít ở trong thùy đình, có mái che nắng.

Tuy rằng gió không lớn, còn hơi yếu, nhưng vẫn có thể miễn cưỡng chấp nhận được. Ở đây lâu rồi, cũng cảm thấy rằng thà ở ngoài mà ngắm phong cảnh còn dễ chịu hơn là ở trong phòng ngăn người trước tường. Thật hoài niệm về những ngày ngồi trong văn phòng hưởng điều hòa của trước kia.

Vì thế, sau khi ngồi ở đây hơn một giờ, lại không chịu đi. Cát Đái đương nhiên là đã bắt lặc với tôi, chẳng qua là khổ thân đám nô tài phải theo hầu kia, một đám đứng thẳng tắp dưới ánh nắng, đuổi thể nào cũng không đi.

"Cách cách!" Cát Đái dậm chân, trong dáng vẻ và biểu tình ngây thơ mang theo một chút thẹn thùng.

Tôi hi hi cười, cảm thấy mặt mình đang nóng bừng lên, tuy rằng không trực tiếp phơi nắng, nhưng sau khi bị gió nóng mùa hè thổi nhiều, cuối cùng vẫn thiêu đốt da tôi. Đang cân nhắc là có nên quay về làm mặt nạ sữa mặt để dưỡng lại làn da bị cháy nắng hay không, thì chợt nghe bờ đôi diện truyền đến một trận cười tựa như tiếng chuông bạc.

Rất ít khi nghe được có nữ tử cười to không kiêng nể gì như thế, với thân phận tự kiêu của nhóm phúc tấn Cỗ Đại mà nói, bình thường ngay cả nói chuyện cũng đều rất nhỏ tiếng, huống chi là cười. Giữa đám nữ quyến còn lại, Đông Quả cách cách tâm cao khí ngạo [tự cao, kiêu ngạo], khí chất thoát tục, nàng có thể lớn tiếng trách người, cũng có thể nhỏ tiếng nói cười; Nộn Triết cách cách là mỹ nhân thạch anh, bộ dạng tựa như ngạch niết nàng, nói năng hay làm việc đều thần nhiên lạnh lùng, rất hiếm khi tôi thấy nàng nhếch miệng cười; còn Mãng Cổ Tế cách cách.....

Mất tôi lại xoay tròn, cũng chỉ có mỗi nàng, bướng bỉnh, ngang ngược và kiêu ngạo, tựa như một con ngựa hoang thoát cương khó thuần phục, từ bé đã ý vào thân phận con vợ cả, mà tự cho mình tài trí hơn người. Cả Phi A Lạp này, trừ nàng ra còn có ai huênh hoang khoa trương mà cười to như thế, tuyệt đối không phải nàng thì không còn ai khác.

Nhưng mà.....nghe nói trước đó Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã gả nàng cho Ngô Nhĩ Cổ Đại, nàng rất không cam tâm, trước mặt mọi người xé nát giá y, kết quả bị cha mình tát một cái, lúc bấy giờ mới khóc sụt sùi, ủy khuất mà lên kiệu hoa.

Sao lại chỉ vừa mới một hai tháng đã thay đổi hoàn toàn rồi? Chẳng lẽ là công phu làm điệu của Ngô Nhĩ Cổ Đại quá cao, đã chăm sóc người vợ nhỏ khó đối phó này trở nên tươi cười rạng rỡ?

Tôi vờn cổ, tò mò hướng đến bờ bên kia.

Một đội ngũ quanh co thật lâu, ngoại trừ đám nô tài ở phía sau mặc trang phục giống nhau ấy, ước chừng còn có bốn năm nữ tử mặc trang phục lòe loẹt lẫn trong đám người, hết sức tiêu điểm lóa mắt.

Tôi kiêng mũi chân, tò mò hỏi: **"Cát Đái, em nhìn xem cô nương mặc nhu quần* ở phía đối diện kia? Lẽ nào là Hân Nguyệt đến đây sao?"**

***Nhu quần 襦裙:** tức áo ngắn, mặc chung với một chiếc váy.

"Không phải ạ, cách cách, nô tài nhìn thấy dáng người đó không giống Hân Nguyệt."

Tôi đang cao hứng phấn chấn lao ra khỏi đình nghỉ mát, chuẩn bị đi nghênh đón, nghe xong lời này, quay đầu lại nhìn, quả nhiên cảm thấy không giống. Nàng ấy lùn hơn một chút, giống như một đứa trẻ.

"Cách cách, bọn họ đã đi sang bên này....."

Con đường để đi sang đình nghỉ mát chỉ có mỗi cầu Cửu Khúc này thôi, mắt thấy đám người bọn họ đã chậm rãi lên cầu, tôi biết có tránh cũng không được, đành phải sửa sang lại trang dung, yên lặng đứng tại chỗ chờ bọn họ đi đến.

Bên trong đám người ấy quả nhiên có Mãng Cổ Tế cách cách, chỉ thấy nàng mặc một bộ gấm cánh tiện bào(1) màu đỏ thắm thêu hoa văn mây hạc, áo khoác đồng màu thất nút đối khâm(2) trước ngực, mái tóc dài sau đầu trước kia nay đã đổi thành một búi tóc, trên búi tóc cắm biển phượng vàng với đôi dơi chữ vạn, bên kia cài trâm Như ý sự vàng rực, trong lúc nói cười sôi nổi lộ ra đôi má lúm đồng tiền hồng nhuận rực rỡ.

(1)**Cánh 袂:** nguyên văn là cấp (hay giáp), loại áo dài không cổ của dân tộc Duy Ngô Nhĩ, Trung Quốc; **Tiện bào 便袍:** trang phục thường ngày, để mặc nghỉ ngơi hoặc mặc trong nhà. (Nguồn: hvdic, google.)

(2)**Đối khâm 对襟:** là vạt áo đối nhau (có thể gọi là Trục lĩnh), là một loại áo mà vạt áo mở song song trước ngực người mặc.

Tôi tám tác lấy làm ngạc nhiên, quả nhiên nữ nhân là phải để nam nhân đến làm điệu, nhìn thấy là biết nam nhân của nàng đã làm điệu nàng rất tốt.

Rốt cuộc Mãng Cổ Tế cũng nhìn thấy tôi, vẻ tươi cười cứng lại bên môi, ánh mắt chỉ lưu lại trên người tôi ba giây, sau đó vội vã dời đi.

Tôi biết giữa tôi và nàng bất hòa, kể từ sau lần đầu tiên gặp mặt đã âm ỉ không thoải mái, thì chúng tôi đều luôn trốn tránh không nhìn nhau, hôn lễ của nàng tôi cũng không đến tham gia, chẳng qua chỉ nhờ Đại Thiện thay tôi tặng nàng một phần hậu lễ.

Mãng Cổ Tế không tự giác dừng bước lại, người phía sau tiến đến gần nàng, thấp giọng nói vài câu.

Tôi thấy Mãng Cổ Tế cũng quay đầu lại mà nói mấy câu, sau đó hai đầu đang chụm lại liền tách ra, tôi rõ ràng cảm nhận được một ánh mắt lấp lánh phóng thẳng về phía tôi.

Theo bản năng tôi tìm kiếm chủ nhân của ánh mắt ấy, thì chạm được một đôi mắt sáng nhu tình rạng rỡ như nước, trong lòng liền lộp bộp.

Khuôn mặt tựa trắng bạc, lông mày đen, má lúm đồng tiền cười lên như đào xuân, môi như hoa đào, thật là một mỹ nhân trời sinh! Nhu quần trắng thuần như vàng trắng sáng, ôm chặt lấy dáng người tròn trĩnh đẹp đẽ của nàng, thậm chí dưới vẻ xanh biếc mệnh mông của lá sen, mặt hồ lấp lánh, nàng càng trở nên nổi bật hơn, bông bênh tựa thiên tiên, giống như Cửu Thiên Huyền Nữ chỉ trong chớp lát liền cười gió mà bay đi.

Tôi giật mình há miệng thở dốc, bất giác cảm thấy kinh sợ. Tuyệt thế mỹ nữ như thế này, quả là vô cùng đẹp mắt! Tôi dồn hai mắt tỉ mỉ nhìn chăm chăm nàng, chỉ cảm thấy sắc đẹp trước mặt này, tựa hồ vĩnh viễn nhìn cũng không chán được.

"Khụ." Cũng không biết là ai khó chịu ho lên, nhưng cũng đã đánh vỡ được bầu không khí tĩnh lặng chán ghét này.

"Bồ Hi Á Mã Lạp cách cách!" Khi Mãng Cổ Tế đi qua, khẽ gật đầu, biểu tình lạnh lùng, xem như là chào hỏi.

Tôi cũng cười yếu ớt đáp lại.

Nữ tử mặc váy kia không đi theo Mãng Cổ Tế, ngược lại chỉ đứng chân đứng cách một khoảng xa, nghiêng nửa người nhìn về phía tôi, chợt hỏi: **"Cô là Đông Ca đệ nhất mỹ nữ tộc Nữ Chân?"**

Thanh âm của nàng lưu loát trong veo, không hề ăn khớp với diện mạo nhu mì uyển chuyển của nàng, tôi chớp mắt mấy cái, chưa phản ứng được rằng nàng đang nói chuyện với tôi.

Bỗng nhiên nàng mỉm cười, nụ cười như hoa nở: **"Từ khi còn rất nhỏ ta đã từng nghe qua tên cô, quả nhiên là rất đẹp."** Tuy rằng nàng đang ca ngợi tôi, nhưng tôi lại không nghe ra được mùi vị khen ngợi bên trong chút nào cả, trái lại, ánh mắt ấy rất hùng hổ dọa người, eo mảnh khánh ưôn thẳng khi nói chuyện.

Từ ngoại hình ấy mà xem xét, thân thể của nàng đã trở nả rất tốt, bộ ngực sữa cao ngất, mông tròn vênh căng, thế nhưng giữa chân mày vẫn còn lộ ra nét non trẻ, người chỉ cao ngang tầm nhìn của tôi, tuổi tác hẳn là không nhỏ hơn Mãng Cổ Tế bao nhiêu.

Tôi không khỏi nghĩ thầm, thật là một cô gái ngọc, sánh vai đi cùng với siêu mỹ nữ này thật sự mất hết cả dũng khí, loại lá xanh này không phải ai cũng có thể so được. Trời cao phù hộ, hy vọng đầu óc của vị tam cách cách này vẫn chưa bả đậu đến mức dẫn cô bạn mỹ nữ này về nhà.

"A Ba Hối cách cách là con gái của Mãn Thái bồi lạc Ô Lạp....." Mãng Cổ Tế bỗng nhiên vòng trở lại, vịn bả vai của tiểu mỹ nữ, cười như không nhìn tôi, khoe miệng khê cong lộ ra chút châm chọc cùng thích thú.

Lại nhìn về A Ba Hối cách cách phía trước nàng, ánh mắt rực rỡ sáng ngời không lúc nào là không trói chặt trên mặt tôi, tựa như đang quan sát, bình phẩm thực lực của tôi. Đây là một loại ánh mắt khiêu khích lớn mật, chỉ vào lúc đánh giá đối thủ mới có thể xuất hiện.

Tôi hưng phấn đến máu toàn thân đều sôi trào, loại ánh mắt này đã lâu lắm rồi tôi không được cảm nhận, nó chỉ có tại thế kỷ hai mươi mốt, dưới tình huống mà thành phần nữ tính tri thức cạnh tranh áp lực cực lớn, trong văn phòng mới có thể liên tục xuất hiện loại ánh mắt khiến người đến thế.

Vì thế tôi không định cho nàng một đáp án chính xác, hết sức thể hiện về tự tin nhất, nở ra nụ cười cực kỳ quyến rũ đã từng luyện trước gương vô số lần.

Quả nhiên, sắc mặt A Ba Hối khê trầm xuống, nụ cười nhếch nơi khoe môi hơi run rẩy. Nhưng kế tiếp, nàng liền cười nói: **"Ôi, ta không biết nên gọi cô là tỷ tỷ, hay gọi là cô cô đây.....lúc nhỏ, ta đã được nghe qua mỹ danh của cô, nghĩ đến hiện giờ, có lẽ tuổi tác của cô hẳn là lớn hơn ta rất nhiều rồi.....huống chi, cô đã từng đính hôn với ngạch kỳ khắc của ta....."**

"Cô....." Cát Đái tính tình nóng nảy, cuối cùng nhịn không được mà xông lên phía trước.

Tôi mạnh mẽ túm chặt cánh tay nàng, kéo nàng ra phía sau, không chút để ý đến lời đầy hàm ý của A Ba Hối cách cách, khê cười nói: **"Cũng phải đó, nếu sớm biết được Bố Chiêm Thái có một vị cháu gái là xinh đẹp như vậy, ta đây nhất định....."**

Ánh mắt vô tình lướt qua, bất ngờ phát hiện một thân ảnh quen thuộc tại đầu cầu Cửu Khúc, tâm tình đột nhiên tốt lên, lập tức thu hồi lời nói không từ tế phía sau, khoe miệng không kìm lại được mà gọi lên ý cười ảm áp.

"Vừa rồi A Ba Hối múa cho a mã ta xem, a mã xem không biết đã có bao nhiêu là thích thú....." Mãng Cổ Tế có ý định muốn chọc tức tôi, chỉ tiếc là nàng không hề biết những lời đó căn bản không kích thích được tôi.

Tôi hơi mỉm cười, bước chân lao đảo, lướt nhanh đến đầu cầu để nghênh đón.

"Sao lại đến đây?"

"Vào thành rào để thỉnh an a mã cùng đại phúc tấn, rồi đi tìm nàng, tiểu a hoàn canh phòng bảo nàng ra ngoài tản bộ cho tiêu thức ăn." Đại Thiện mỉm cười nhìn tôi, **"Đợi nàng cả một nén nhang, vẫn chưa thấy nàng trở về, lẽ nào không được đến đây để tìm à?"**

Mặt tôi nóng ran, cũng không biết là do bị ánh nắng thiêu đốt, hay là do đỏ mặt. Tóm lại, phản ứng đầu tiên của tôi là ôm chặt lấy cánh tay hắn, kê sát vào mặt mình.

"Ôi——" Cảm giác mát lạnh thấm vào da thịt khiến tôi thoải mái nhắm mắt lại, hương thụ ngón tay mang đến cảm giác mát mẻ của hắn.

"Xem nàng kia, phơi đến cháy nắng rồi." Trong giọng nói thản nhiên có trách cứ cũng có sùng nịnh.

"Mãng Cổ Tế thỉnh an nhị a ca!" Không biết từ lúc nào, Mãng Cổ Tế đã đi đến sau lưng tôi, rụt rè mở miệng.

Cảm thấy thật quái lạ, nếu nói nàng sợ Chử Anh kia thì còn coi được, chứ vì sao đối mặt với Đại Thiện cũng lại nhút nhát sợ hãi như thế kia?

Tôi không khỏi xoay người sang, tò mò đánh giá nàng. Mãng Cổ Tế trước sau vẫn cúi đầu thấp, khăn lụa trong tay nhẹ bay theo gió.

"Ừ." Đại Thiện nhẹ nhàng đáp lời, thái độ đối với Mãng Cổ Tế không tính là lạnh lùng, nhưng cũng chưa thể nói là nhiệt tình.

Lúc ngẩng đầu lên, sắc mặt của Mãng Cổ Tế đã tái nhợt, ngón tay xoắn lấy khăn, trên mặt rõ ràng mang theo sự căng thẳng.

Ở phía sau Mãng Cổ Tế, một tiểu nhân nhảy ra từ bên trong đám người kia, giơ tay mà hô: **"Mục Khố Thập thỉnh an nhị a ca!"**

Lúc này tôi mới để ý đến, hóa ra Mục Khố Thập cách cách cũng ở đây, chỉ thấy khuôn mặt tròn trịa đỏ bừng của nàng tràn ngập vẻ sùng kính, Đại Thiện khê hạ thất lưng, mỉm cười với nàng, nói: **"Tứ muội muội cũng ở đây ư, hôm qua a mã còn khen chữ mà muội vừa mới học viết không tồi đấy."**

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mục Khố Thập càng đỏ bừng lên, tròng mắt to lấp lóe sáng lên, thì toàn lấp bấp không biết trả lời như thế nào.

Đại Thiện thuận tay tháo đôi bông tai bằng ngọc trên đai lưng xuống, đưa cho nàng: **"Nhị a ca không có thứ gì tốt để cho muội, tạm thời thưởng muội thứ này, hãy cầm lấy mà chơi đi."**

Mục Khố Thập vạn phần vui sướng, đồng thời hai tay nhỏ bé giơ lên nhận lấy.

Tôi rõ ràng nhìn thấy được sắc mặt Mãng Cổ Tế bên cạnh đã tối sầm, cuối cùng lộ ra thần sắc vừa ghen ghét vừa oán hận.

"A Ba Hoi thỉnh an nhị a ca!" Một âm thanh trong trẻo đột ngột chặn ngang.

Trước đó tôi không hề để ý A Ba Hoi ra sao, giờ phút này lại trở nên căng thẳng trước mặt Đại Thiện. Không biết là, Đại Thiện nhìn thấy A Ba Hoi sẽ có phản ứng như thế nào.

Tôi lặng lẽ ngẩng đầu, chỉ thấy A Ba Hoi đi lên phía trước khuy gối hành lễ của tộc Nữ Chân, kế tiếp người hơi cúi xuống, học bộ dáng vái chào của nữ tử người Hán, khuôn mặt nhu mì, mí mắt buông xuống chậm rãi nhấc lên, con ngươi trong chốc lát tựa như thu thủy.....

Lòng tôi nhảy dựng, vội vàng quan sát biểu tình của Đại Thiện. Quả nhiên lần đầu tiên nhìn thấy A Ba Hoi, đáy mắt hiện lên sự kinh ngạc. Tôi đột nhiên cảm giác như có người siết chặt cổ mình, khiến tôi không thể thở được, ngực ngột ngạt khó chịu.

A Ba Hoi nhìn thẳng vào Đại Thiện, sau đó rất nhanh hạ mí mắt xuống, trên má lúm đồng tiền hiện lên vẻ đỏ ửng khiến người khác không dễ phát hiện. Tuy chỉ lướt qua trong giây lát, nhưng vẫn khiến đáy lòng tôi mãnh liệt va chạm.

Tôi nắm chặt tay Đại Thiện, dùng móng tay cái hung hãn bấm hấn. Cuối cùng Đại Thiện nghiêng đầu liếc tôi một cái, con ngươi thoáng chút bối rối, lòng tôi đau xót, như bị người ta dùng châm mà tàn nhẫn đâm vào.

Hắn liếc tôi một cái, rồi lại quay đầu liếc A Ba Hoi một cái, mày kiếm đang nhíu chặt bỗng nhiên giãn ra, con ngươi cũng khôi phục lại sự trong veo sáng ngời vốn có: **"Thảo nào, ta lại nhìn có chút quen mắt....."** Khóe miệng hắn nhàn nhạt vạch lên một đường cong mê người, ánh mắt ngưng lại trên mặt tôi, hết sức ôn nhu, **"Mới vừa rồi khi nhìn thấy, thì ra khuôn mặt ấy có ba phần rất giống nàng."**

Tôi ngẩn ra, cực nhanh quay đầu lại, lúc này A Ba Hoi cũng đang chăm chú nhìn qua, bốn mắt nhìn nhau, rõ ràng tôi thấy được trong mắt nàng lóe lên hận ý.

Không khỏi khiến lòng tôi cả kinh, một loại cảm giác chẳng may đột nhiên dâng lên. Tôi dùng sức siết chặt tay Đại Thiện, mãi đến khi ngón tay hắn hoàn toàn bị độ nóng của lòng bàn tay tôi ủ ấm.

Tôi cùng A Ba Hoi bốn mắt giằng co, nhưng nàng dĩ nhiên đã mất hết vẻ thất thố, nhẹ nhàng cười lên: **"Bố Hi Á Mã Lạp chính là đệ nhất mỹ nhân của tộc Nữ Chân chúng ta, có thể giống dáng vẻ của nàng, ta đây thật đúng là có phúc ba đời."**

"Chúng ta trở về đi." Đại Thiện tựa hồ căn bản không hề để ý đến việc nàng đang nói chút nào, chỉ nắm tay tôi, nói, **"Xem nàng phơi nắng kia.....trở về ta giúp nàng thoa thuốc, bằng không nàng sẽ phơi đến tróc da như năm trước."**

Tôi cười hi hi, chẳng hề để ý mà thè lưỡi, trưng ra cái mặt quỷ, sau đó mặc hắn kéo tay tôi, dắt về nhà.

Thế nhưng, dù đã đi cách một khoảng rất xa, dường như tôi vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt hết sức trong trẻo nhưng lạnh lùng ở phía sau kia, trực tiếp chiếu thẳng vào giữa lưng tôi.

Điều này khiến con tim vốn yên ổn đã lâu của tôi lại lần nữa cuộn cuộn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Khóc than

"Đáng ghét!"

Cách một tấm màn lụa cửa sổ, chợt nghe thấy xa xa trong sân có thanh âm ồn ào tức tối của Cát Đái.

Tôi vừa phe phẩy cây quạt, vừa đi đến vén màn cửa hướng ra bên ngoài xem xét. Chỉ nhìn thấy một bóng người gầy yếu đang ngồi xổm dưới cây đại thụ trong góc tường, lưng dựa về phía tôi, một bên thấp giọng mắng, một bên lấy tay không biết đang xoa nắn cái gì.

"Đáng ghét.....đáng ghét....." Hết lần này đến lần khác nàng cũng chỉ thỉ thảm một câu ấy, nhưng giọng nói lại nghẹn ngào, dần dần tựa như muốn khóc.

Tôi hơi giật mình, nha đầu kia theo tôi đã mấy năm nay, bản tính chất phác, ruột để ngoài da, từ trước đến giờ có gì nói nấy, trong lòng không giấu được chuyện gì. Tính tình nàng dịu dàng rộng lượng, trừ bỏ lúc cùng tôi đến Cáp Đạt đã chịu không ít khổ sở ra, thì quả thật không thấy được chuyện không vui nào có thể khiến nàng khóc.

Lòng buồn bực, liền quanh quẩn trong phòng, cuối cùng xốc màn lên đi ra ngoài.

Âm thanh đóng cửa của rèm cửa đã kinh động đến nàng, nàng đứng lên quay đầu lại, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trên mặt rõ ràng đầy nước mắt. Vừa nhìn thấy tôi, nàng liền luống cuống, chân tay lúng túng lui về sau nửa bước. **"Cách cách.....sao người lại ở trong phòng? Không phải là người....."**

Nàng xấu hổ mà nắm lấy góc áo, nước ướt nhẹp từ ống quần chảy xuống nhỏ giọt, cộng thêm khuôn mặt mèo vừa khóc vừa cười kia, thật sự là muốn bao nhiêu chặt vật liền có bấy nhiêu.

Tôi nhú mày: **"Làm sao thế?"**

"Không có gì ạ." Nàng ngập ngừng nói, ánh mắt mập mờ, **"Xiêm y của nô tài bị ô uế, đang chuẩn bị nước để giặt ạ."**

Tôi chăm chú nhìn vào y phục của nàng, nàng mặc bộ hạ bào [quần áo mùa hè] màu trắng sữa mà hôm qua Hoàng Thái Cực phái người đưa đến, trong một rương hạ bào, chỉ có cái này là hơi nhỏ, tôi thấy không cách nào mặc được liền mang đến thưởng cho nàng, sáng sớm hôm nay liền thấy nàng phấn chấn mặc trên người.

Hằng năm trong thành đều sẽ làm xiêm y bốn mùa cho chủ tử, dựa vào cấp bậc mà phân chia số lượng khác nhau, Hoàng Thái Cực kể từ lúc sáu tuổi bắt đầu trợ giúp Nỗ Nhĩ Cáp Xích quản lý việc trong nhà, bắt luận những người khác theo thường lệ được chia nhiều hay ít, thì chi phí ăn mặc của tôi luôn vượt qua Cỗ Đại, thậm chí có khi hơn gấp bội. Nhưng những thứ mà Hoàng Thái Cực phân phát cho Mạnh Cổ tỷ tỷ lại vẫn chiếu theo thường lệ, chưa từng đặc cách mà vượt qua quy tắc, đối với việc vung một số lượng lớn vàng bạc của chung lên người tôi mà nói, Nỗ Nhĩ Cáp Xích chưa từng phạm phải sai sót, lâu dài, tiền lệ này liền bắt đầu trở thành thường lệ.

Màu trắng sữa tuyệt không nên để dính màu, chất liệu may mặc vào mùa hè thường mỏng, tôi cẩn thận xem xét một lượt, liền nhìn thấy từ vai phải trên người nàng trở xuống bị vấy liền tiếp một vệt nước dơ đen.

"Là bị thứ này chọc à?" Lòng tôi nhẹ nhàng thở phào, hóa ra là vì bộ xiêm y này, "Đừng khóc nữa, chẳng qua chỉ là một bộ xiêm y thôi mà, giặt không sạch thì sau này ta lại bảo người đến làm cho em một bộ....."

Nàng dốc sức lắc đầu, nghẹn ngào nói: **"Không.....không còn giống nữa....."**

"Sao lại không giống?" Tôi cười khẽ, nha đầu này thật đúng là vẫn luôn bướng bỉnh, cúi đầu nghĩ nghĩ, không khỏi nín cười, **"VẬY ĐI, mai ta sẽ nói với bát a ca, để hắn dựa theo nguyên dạng mà làm cho em một bộ nữa, vậy được chứ?"**

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cát Đái càng ửng hồng, xấu hổ đến mức dậm chân liên tục, nhưng qua một lúc, mắt càng đỏ lên, cuối cùng lớn tiếng khóc ra: **"Cách cách! Cách cách à....."**

"Lại làm sao nữa rồi?"

"Cách cách!" Đột nhiên nàng buông tay ra, bỏ nhào đến ôm lấy cổ tôi, khóc càng lớn tiếng, **"Từ lúc chín tuổi nô tài đã bắt đầu đi theo cách cách, cách cách đối đãi với nô tài như tỷ muội ruột thịt, đừng nói đến đánh chửi, ngay cả nói nặng nặng lời cũng chưa từng có dù chỉ một câu.....nô tài.....nô tài....."** Nàng tựa hồ như chịu phải ủy khuất cực kỳ lớn, cả người run rẩy.

Tôi bị quần áo ướt sũng lạnh lẽo của nàng làm cho rùng mình, lại vẫn cứ nhìn thấy nàng khóc lóc, lại tuyệt nhiên chẳng nói ra được nguyên nhân, tôi không khỏi nóng lên, quát: **"Khóc cái gì mà khóc! Cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì hả?"**

Cát Đái bị tiếng hét của tôi mà sợ đến mức ngẩn cả ra, khó khăn lắm mới bình thường trở lại, tôi chờ nàng mở miệng, ai ngờ nàng lại nghẹn giọng thút thít.

Tôi chỉ đành phải nhẫn nại, nhẹ nhàng vuốt lưng nàng, chờ nàng khóc xong. Bởi vì ở sát bên, chớp mũi đã nhận nhặt ngửi được một mùi thối, nhẹ nhàng đẩy nàng ra, mới kinh ngạc phát hiện hóa ra thứ dính trên áo nàng không phải gì khác, mà chính là mực đen.

Người Nữ Chân thiên về võ, tuy nói rằng Nỗ Nhĩ Cáp Xích đặt ra Mãn văn, nhưng dù sao người biết viết chữ vẫn còn rất ít, nhà bình thường càng không thể, giấy mực trong thành dường như chính là thứ đồ hiếm lạ.

"Rốt cuộc là sao đây?" Tôi trầm giọng hỏi, **"Ai ức hiếp em?"**

"Cách cách....."

"Mạnh dạn nói ra, có ta đây thay em làm chủ." Trong thành này kẻ nào không biết Cát Đái là người của tôi, lại dám ngang nhiên ức hiếp nàng, đây không phải rõ là muốn gây khó chịu cho chủ tử tôi đây sao?

Cát Đái cúi đầu, thút thít, cuối cùng ngừng khóc.

"Là người trong thành rào gổ?"

Nàng chần chừ liếc mắt, không dám nhìn thẳng vào tôi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt ngẩn lẹ.

Tôi biết nàng không hề rảnh đại diện cho việc ngầm thừa nhận, trong lòng liền sơ lược cân nhắc, sau một hồi suy xét, không khỏi cười lạnh nói: **"Là A Ba Hại?"**

Cát Đái cả kinh, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, sợ sệt liếc tôi một cái.

"Nàng ta đã làm gì em?" Tôi dẫn Cát Đái ra ngoài ánh nắng, sợ người nàng vì chịu ẩm ướt lạnh lẽo mà sinh bệnh. "Nói đi, đừng sợ....."

"Nhưng mà.....cách cách, gần đây A Ba Hợi rất được bồi lạc gia yêu thích." Nàng cúi đầu, giọng mũi đầy nặng nề nói, "Mấy ngày trước trong thành gỗ đái tiệc, không những mời nàng ấy đến, bồi lạc gia còn vì lời nói của nàng mà thoải mái cười to, trực tiếp thưởng nàng vòng tay Bích tử* có giá trị ba trăm lượng.....cách cách người vẫn chưa biết, vòng tay ấy kể từ sau khi bồi lạc mua vào năm đó luôn được treo trên vạt áo chưa từng rời khỏi người, các vị phúc tấn có ai mà không thèm, thế nhưng hai năm nay không có người nào xin được, ai mà nghĩ được chỉ bằng mấy câu của A Ba Hợi, đã liền thưởng cho nàng. Cách cách, người như vậy chúng ta không thể trêu vào."

**Bích tử 碧玺: hay Tourmaline, là loại đá quý có nhiều màu sắc khác nhau, được mệnh danh là "Đá quý của cầu vồng". (Ảnh cuối chương.)*

Tôi cân nhắc kỹ càng, quả nhiên mỹ nhân chính là mỹ nhân, chỉ bằng tư sắc của A Ba Hợi, trừ Mạnh Cổ tỷ tỷ có thể sánh được bày phần ra, thì các bà vợ lớn nhỏ của Nỗ Nhĩ Cáp Xích căn bản là không cách nào đánh đồng nổi với nàng ta. Mà A Ba Hợi cũng không phải chỉ có mỗi cái mã ngoài tuyệt mỹ, mà sự thông minh lanh lợi của nàng tuyệt đối còn hơn cả mỹ mạo.

Một người có mỹ mạo cùng trí tuệ động lòng người như thế, Nỗ Nhĩ Cáp Xích sao có thể không động tâm?

Tôi vỗ vỗ mu bàn tay của Cát Đái, ôn hòa nói: "Không sao, nói đi, chúng ta không nhất định sẽ làm gì nàng ta, chỉ là em đã chịu ủy khuất, lẽ nào cũng không kể khổ với ta sao?"

Cát Đái lại đỏ mặt lên, cắn môi, chậm rãi nói: "Cũng không có việc gì ạ.....thật ra thì, A Ba Hợi đó.....là cháu gái của nô tài."

"Cái gì?" Tôi chấn động.

"Thủ lĩnh Ô Lạp Bố Chiếm Thái bồi lạc thật ra là đường huynh của nô tài, a mã của nô tài là ngạch kỳ khác của Bố Chiếm Thái—Bác Khắc Đa bồi lạc....."

Cái gì? Tôi khiếp sợ lui về sau một bước. Cát Đái không nổi bật này lại có một thân thế hiển quý như vậy?

"Nô tài bị bắt đến đây....." Khóe môi nàng khẽ cong, nước mắt đọng lại trong hốc, nhẹ nhàng đảo quanh.

Thời đại chiến loạn, giết chóc cướp đoạt, tranh giành địa bàn, nô lệ, gia súc vân vân hay hết thấy tiền tài quyền thế, những điều này không hề đáng ngạc nhiên. Tôi bỗng nhiên phát hiện thật ra Cát Đái cũng là một con người đáng thương, thân nhân, tộc nhân của nàng đều ở Ô Lạp, nhớ mà chẳng được gặp, chỉ có thể tro tro làm nô lệ ở Kiến Châu.

Nàng rõ là một cách cách, vậy mà lại phải uất ức làm a hoàn của tôi!

Nhưng mà, vận mệnh một chủ tử như cách cách, so với hiện tại sẽ hạnh phúc sao? Nhìn A Ba Hợi mà xem, không phải hiện giờ cũng là một vật hy sinh của giao dịch chính trị đó sao?

"Lần trước ở Y Nhĩ Cáp Khố, nàng ta không nhận ra em sao?"

Cát Đái cắn môi, nước mắt rơi xuống: "Không ạ.....hôm nay gặp lại, em nhất thời xúc động, chủ động nhận quen với nàng.....vốn là vẫn cùng nàng trở về nơi ở, nói đông dài một chút. Thế nhưng sau khi nghe được nô tài là a hoàn của cách cách, liền tức giận.....nàng oán hận nô tài tự hạ thấp thân phận của mình, đánh mất thể diện của Ô Lạp, cũng đánh mất thể diện của nàng....."

Tôi âm thầm, tưởng tượng ra vẻ kiêu ngạo của A Ba Hợi sẽ phần nộ ra sao, cuối cùng mà nói thì Cát Đái vẫn là đường cô của nàng, nhưng Cát Đái lại làm tiện dịch trong phòng tôi.

"Mực đen này cũng là kiệt tác của nàng ta à?"

Sắc mặt Cát Đái trắng bệch, giọng run sợ: "Em tranh cãi với nàng, nói rằng cách cách đối nhân xử thế vô cùng tốt, nhưng A Ba Hợi lại càng tức giận hơn, nói nếu em muốn làm hạ nhân nô tài, hầu hạ người khác, không bằng hầu hạ nàng ta. Vì thế ngay lập tức nàng trải giấy viết chữ, bảo em đi qua mài mực.....em cẩn thận đáp lại rằng mình không phải nô tài của nàng, thì đột nhiên nàng chộp lấy nghiên mực trên bàn đập qua. Em hoảng hốt trốn đi, nghiên mực kia tuy đã nện bể bình sứ thanh hoa, nhưng mực đen lại dính vào người em....."

Bàn tay đang co lại trong tay áo càng nắm chặt, móng tay bấm vào da thịt.

".....Nàng ta đối với nô tài thế nào cũng không quan trọng....." Cát Đái cúi đầu, thanh âm khàn khàn, nước mắt rơi một giọt trên nền gạch xanh, "Thế nhưng.....nàng ta lại nói cách cách người là tiện.....tiện nữ nhân già đến nỗi không ai thèm.....cách cách! Cách cách! Nàng ta sao lại có thể nhục nhã người như vậy!" Cát Đái run rẩy nghẹn giọng khóc, "Dù cho hiện tại bồi lạc gia không còn sủng ái người nữa, nhưng dù gì.....dù gì.....nàng ta sao có thể như vậy chứ....."

"Nha đầu ngốc....." Tôi vỗ vai nàng, cảm giác lòng se lại.

Nàng sao có thể biết được lòng tôi chứ? Không nhận được sủng ái của Nỗ Nhĩ Cáp Xích, hoàn toàn là do tôi hao tổn tâm cơ để cầu xin mà.

"Cách cách! Người thật tử thân.....người thật tử thân mà! Cách cách của ta....." Cát Đái ôm lấy tôi, khóc đến nỗi kinh thiên động địa, **"Cách cách, vì sao mà người phải chịu đựng nỗi khuất nhục như vậy chứ——"**

Ô Lạp Na Lạp A Ba Hối!

Lòng tôi lăm nhăm cái tên này.

Tuy nói việc thích tranh giành cái đẹp là bản tính trời sinh của nữ nhân, làm nhục thân nhân của mình như vậy, nhằm vào một đối thủ đã không còn khả năng uy hiếp, thì thật có thể nói là lòng dạ hẹp hòi.

Đổi lại mà nói, gót chân nàng vẫn còn chưa đứng vững, vậy mà đã gấp rút không thể đợi muốn tiêu diệt tôi, với một tiểu cô nương mới mười một tuổi mà nói, tâm trí của nàng vẫn còn chút gì đó chưa đủ thành thực. Nhưng chung quy cũng đã lộ ra năng lực trẻ tuổi, dựa vào tài trí cùng tính tình của nàng, tương lai nhất định sẽ không là một nữ tử không tiếng tăm, cam tâm đuối lí mà hạ thấp mình.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Thăm đêm

Khi trấn an Cát Đái xong, thì sắc trời cũng đã sập tối, ma ma đã bụng đồ ăn đến dọn ra trên bàn từ lâu, vẫn là một bàn đầy như cũ.

"Cách cách, tám đĩa đồ ăn này do đầu bếp Thiên triều bên quý phủ đại a ca làm ra, tiện thể đại a ca phái người đến hỏi, xem có hợp với khẩu vị của cách cách không, nếu người không thích, mai sẽ lại đổi nữa."

"Ừ." Nhìn chung thì đây chắc là đầu bếp thứ chín trong năm mà quý phủ Chử Anh đã đổi nhỉ?

Trên bàn tám đĩa chay mặn kết hợp đầy đủ, có thể thấy được vị đầu bếp mới này rất có tâm tư.

Tôi gật gật đầu: **"Bà lui ra trước đi, chốc lát lấy một nửa mang đến cho Cát Đái, còn lại thì vẫn cứ dựa theo quy tắc cũ."**

Ma ma bình tĩnh đáp lời, nhẹ nhàng không chút tiếng động mà lui ra. Lát sau lại bung lên ba món mặn một món canh cùng bánh bao đậu dính, tôi dùng thìa múc một miệng canh, vừa mới đưa đến đầu lưỡi, liền chau mày lại.

"Sao vị này lại không đúng? Không giống thứ thường ngày đã từng ăn, lẽ nào phủ nhị a ca cũng đã đổi đầu bếp mới?"

"Hỏi bầm cách cách, buổi tối hôm nay là từ nhà bếp của thành rào gỗ.....quý phủ nhị a ca, chưa từng đưa đồ ăn đến."

Tôi ngần ra.

Xảy ra chuyện gì rồi?

Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, nó đã trở thành việc quen thuộc, nhưng sao hôm nay lại là trường hợp ngoại lệ rồi?

Đột nhiên, sự thèm ăn mất sạch, ném lại thìa lên bàn, đứng dậy.

"Cách cách....."

"Đều lui cả đi, buổi tối không cần phải bày cơm nữa, các người lui xuống dùng cơm trước đi." Mọi người đồng loạt đáp lời, khom người lui ra.

Tôi ở trong phòng phiền lòng khó chịu đi quanh hai vòng, bỗng nhiên lao ra khỏi cửa. Tiểu nha đầu trông coi trước ngoài cửa hoảng hốt đuổi theo tôi, trực tiếp gọi: **"Cách cách đi đâu ạ?"**

"Người trở về đi! Ta ra ngoài một chút, nhớ là đừng nói cho Cát Đái biết....."

Hai chân tiểu nha đầu kia nhỏ gầy sao có thể bì được với tôi, được ba hai bước liền bị tôi quăng lại.

Phủ đệ của Đại Thiện tương đối xa, tôi đi ước chừng hơn một giờ mới đến, lúc rời khỏi vì tức giận mà quên gọi người chuẩn bị xe, cứ tiếp tục đi, mãi cho khi đến được cửa lớn nhà hân, thì cũng đã hết hơi.

Tiếng gõ cửa vang dội, đợi hơn nửa ngày, bên trong mới có người lên tiếng trả lời, đồng thời cửa mở ra một khe hở.

Tôi ôn hòa cười với gã cấp cấp châu từ mở cửa kia, không ngờ rằng lại cười đến nỗi hân choáng váng, trong cổ họng phát ra âm thanh xì xào cổ quái.

Hiển nhiên gã đó không nhận ra tôi, chẳng qua tôi nói muốn vào tìm người, gã lại trả lời một nẻo: **"Người là vị tỷ tỷ của cách cách ấy ạ.....để nó tài đi báo cho phúc tấn."** Không đợi nói xong, cửa vừa mở ra gã liền bỏ chạy, thẳng một đường mà hưng phấn kêu lên, **"Phúc tấn, phúc tấn....."**

Nghe thấy hắn đi đến phòng chính mà gọi, tôi ngược lại hơi gượng gạo do dự mà bước vào cửa, tuy hai năm nay tôi thường ở cùng một chỗ với Đại Thiện, nhưng thà muốn hắn đưa tôi ra khỏi thành, chứ không dám cùng hắn ra vào cửa chính phủ nhạ a ca, thứ nhất là sợ Ngỗ Nhĩ Cáp Xích phát hiện tôi hay lui tới phủ nhạ a ca quá thường xuyên, thứ hai là tôi cũng sợ phải đối mặt với thê thiếp trong nhà hắn.

Mười phút sau, trong phòng chính đi ra không phải Lý giai thị, cũng không phải Đại Thiện, mà lại là vị Cáp Đạt Na Lạp thị kia. Nàng là con gái của Mạnh Cách Bố Lộc, ở Cáp Đạt tôi từng gặp qua nàng, khi Mạnh Cách Bố Lộc chết nàng chỉ mới mười tuổi, từ sau khi Ngỗ Nhĩ Cáp Xích lên làm thủ lĩnh, Cáp Đạt tưng quân, Ngỗ Nhĩ Cáp Xích liền đưa nàng đến Kiến Châu, làm vợ Đại Thiện.

Thân phận cách cách Cáp Đạt bộ của nàng vốn là cao hơn Lý giai thị, có thể trở thành đại phúc tấn nắm quyền trong nhà, nhưng kể từ khi nàng gả đến đây không bao lâu thì Cáp Đạt đã diệt tộc, cho nên mặc dù đều là phúc tấn, nhưng trong nhà vẫn thấp hơn Lý giai thị một bậc.

Bởi vì cái chết của Mạnh Cách Bố Lộc, mà Cáp Đạt Na Lạp thị kia trước giờ nhìn tôi với vẻ không hề hòa nhã, nhưng vào lúc này đây lại không giống, nàng đi ra từ trong phòng, từ đầu đến cuối tự mình cầm một chiếc đèn lồng chậm rãi chạy đến trước mặt tôi.

"Cô đến đúng lúc lắm!" Không đợi tôi nói chuyện, nàng đã một phen kéo lấy tôi tiến vào cửa viện, **"Cô có biết tại hậu viện của gia có một căn phòng nhỏ không?"**

Mặt tôi ửng hồng lên, phòng nhỏ ở hậu viện tôi đương nhiên là biết rồi, đó là nơi riêng tư dĩ vãng của hai người chúng tôi, góc tường ấy khai thông một cánh cửa, làm nơi mà tôi có thể lên ra vào.

"Gia đang ở đâu....." Cáp Đạt Na Lạp thị dùng sức nắm tay tôi, vẻ mặt lo lắng, hồn nhiên không hề biết bản thân đã dùng nhiều sức, nắm đến xương cốt tôi đau lên.

"Ta.....ta....." Tôi ề ề kêu lên.

"Cầu xin cô, Bồ Hi Á Mã Lạp cách cách! Cầu xin cô nhanh lên!" Lời nói của nàng thành khẩn, khi nói chuyện gấp đến đầu đổ đầy mồ hôi, bắt lực rồi lại lo sợ không yên, **"Xin cô đấy....."**

Lòng tôi cả kinh, không phải là Đại Thiện xảy ra chuyện gì chứ?

Suy nghĩ một chút, tôi đành phải vậy, liền giẫm chân mà chạy đến hậu viện. Cáp Đạt Na Lạp thị kia vốn là cùng theo phía sau tôi, nhưng không biết vì sao, sau khi chạy một đoạn thì dừng lại. Đến khi tôi chạy đến phòng nhỏ, thì đã không còn nhìn thấy bóng dáng nàng.

Đèn trong phòng nhỏ phát ra ánh sáng, tôi đang do dự là nên gõ cửa đi vào, hay là chờ Cáp Đạt Na Lạp thị kia đến đây rồi cùng nhau vào, chợt nghe thấy trong phòng truyền đến một tiếng thở dài dụi dụi, kế tiếp có một thứ gì đó lạch cạch rơi trên mặt đất.

Lòng tôi nhảy dựng, gió đêm thổi vào người, trong lòng như ăn phải Hoàng liên chua xót không chịu nổi. Trong phòng này.....trong phòng này lại có thể có nữ nhân. Là Lý giai thị sao? Không.....không đúng, nếu là Lý giai thị, Cáp Đạt Na Lạp thị kia sẽ không có biểu tình như vậy.

"Chữ này sao lại khó viết thế?" Bên trong ấy vang lên một giọng nữ đang hờn dỗi.

Tôi kinh hoàng, âm thanh kia.....âm thanh kia.....rõ ràng là A Ba Hối!

Một khắc ấy trong đầu tựa như có một thứ gì đó nổ tung! Tôi nhất thời quá xúc động, liền không nghĩ đến hậu quả, nhấc chân lên đập cửa.

Cửa đó không gài chốt bên trong, kéo kẹt mở ra.

Chỉ nghe bên trong "Ồi kìa" thét lên một tiếng chói tai: **"Có quý——"**

Sau đó âm thanh nặng nề của Đại Thiện vang lên: **"Cách cách xin tự trọng! Cách cách....."**

Mặt tôi xanh mét đứng ở cửa, bởi vì trên ký án có đốt đèn, nên trong phòng bày biện cái gì chỉ cần liếc mắt liền có thể thấy rõ.

Đại Thiện đang dựa sát tường, còn A Ba Hối tựa như bạch tuột tám chân mà dán trước ngực hắn.

"Sao lại có quý được? Chỉ sợ là trong lòng người có quý thì đúng hơn!"

A Ba Hối nhìn kỹ thấy là tôi, khuôn mặt bỗng nhiên còn kinh hoàng hơn so với việc thấy quý, có điều nàng cũng thật không hề đơn giản, chỉ trong giây lát ngấn ngùi, vẻ mặt liền đã tự nhiên.

"Thì ra là Đồng Ca cô cô....." Nàng dùng bàn tay nhỏ bé đè lại ngực, điềm điềm đáng yêu nói, **"Hại ta khiếp sợ rồi, làm đổ cả nghiên mực."**

Tầm mắt tôi dời xuống, thấy trên mặt đất rõ là một nghiên mực, nước mực đen tung tóe trên mặt đất——Đồng tử của tôi tựa như kim chích mà co rút thật nhanh.

Khá lắm nha đầu tinh ranh! Có ý nhắc đến nghiên mực, là đang nhắc nhở tôi, chiều nay chính là nàng đã giáo huấn nha đầu thay tôi đấy ư?

Tôi lạnh lùng cười, ánh mắt sắc bén bắn về phía Đại Thiện.

Đại Thiện mặt không chút thay đổi, chẳng qua đôi mắt bình tĩnh cố chấp nhìn tôi, khóe môi mỏng khẽ nhếch lên thành một đường cong tuần mỷ.

"Thật không dám nhận làm cô cô của ngươi! Nếu thật sự phải dựa theo bối phận mà xưng hô, thì ta và Đại Thiện chính là người ngang hàng, còn ngươi....." Tôi cười ha ha, **"Không qua bao lâu nữa, chắc hẳn chúng ta đều sẽ tôn xưng ngươi là phúc tấn cơ!"** Tôi bước qua khoác tay Đại Thiện, nhẹ nhàng vỗ hân, **"Ngươi nói có phải không?"**

Cơ thể đang căng thẳng dưới lớp hạ bào mỏng rõ ràng liền buông lỏng, Đại Thiện cầm chặt lấy tay tôi, không hề e dè cái nhìn chăm chú của A Ba Hối, chỉ nắm chặt không buông.

Sắc mặt A Ba Hối dưới ánh nến lúc sáng lúc tối.

Không khí trong phòng đầy xấu hổ chỉ nghe thấy tiếng hít thở của ba người chúng tôi.

Một phút trôi qua, A Ba Hối mỉm cười quỳ xuống hành lễ: **"Không quấy rầy nữa! Nhị a ca, mai này ta sẽ lại thỉnh giáo thư pháp của ngươi."**

Phong thái nàng đầy thông dong tao nhã, vì thế khiến tôi có một ảo giác, lúc đó tựa hồ nàng và Đại Thiện chẳng có gì cả, hết thấy đều là ảo giác của tôi.

Đợi đến khi cửa kéo kẹt đóng lại, tôi mới thanh tỉnh.

Đại Thiện ôm lấy tôi từ sau, thì thào nói: **"Tạ ơn trời đất, may là nàng đã đến!"**

Tôi hừ lạnh một tiếng, hung hăng đạp một cước lên chân hắn, khuỷu tay đánh vào ngực hắn, tránh khỏi hai tay hắn đồng nghe hắn kêu lên một tiếng đau đớn.

"Gi mà may là đã đến đây? Nếu may mà ta không đến thì sẽ thế nào?"

"Nàng sao có thể không đến chứ?"

"Ta làm gì mà phải nhất định đến đây?"

Biểu tình hắn thờ ơ, khiến tôi nhìn thấy liền càng tức giận, không biết vì sao mà mũi đau xót, lệ không thể kìm chế mà dâng lên hốc mắt.

"Đông Ca....." Hắn nhẹ nhàng thở dài, không để ý đến vẻ giương nanh múa vuốt của tôi mà kéo tôi vào lòng, cầm chống trên đỉnh đầu tôi, **"Sao nàng có thể không đến được? Nàng để ý ta như vậy, sao có thể không đến chứ?"**

Tôi đỏ mặt, đưa tay đấm hân: **"Tự tin quá! Ai để ý ngươi?"**

"Không để ý ta à?" Hắn cười nhẹ, ngực có chút rung động, **"Không để ý ta, thì sẽ vì một chút đồ ăn liền lập tức chạy đến đây sao?"**

"Ngươi, là ngươi cố ý?"

"Thậm chí vừa rồi ta đã từng cho rằng nàng sẽ không đến đây, ta chờ nàng rất lâu, tưởng rằng là đã biến khéo thành vụng mất rồi." Hắn đưa tay vuốt tóc tôi, tôi thầm nghĩ trong lòng, đó là vì tôi đã tức giận đến điên rồ, hai chân tùy tiện chạy đến đây, tự nhiên không vui nữa.

"Nàng đến lâu rồi à?"

"Ừ."

"Nàng ta đến đây làm gì?"

"Không biết."

"Sao không đuổi nàng ta về?"

"Nàng ta không chịu đi."

Tôi liếc ngang hân một cái. Hắn là một người quá tốt nên đã mặc cho người khác giương oai tại nhà mình, nếu đổi lại là Chử Anh, thì đã sớm một roi mà quát A Ba Hối đi.

"Cho nên đã đưa ra cái chiêu thổi này, lừa ta đến đây?" Tôi thờ phỉ phò trừng hắn, nhưng nếu giận dữ thì tôi chúng là một kẻ nhỏ nhen, vì một chút đồ ăn mà khản cập chạy đến khởi binh vắn tội.

"Không có cách nào mà." Hắn xấu hổ sờ mũi, **"A mã thích nàng ta như vậy, nói thế nào đi nữa thì cũng sắp trở thành người một nhà."**

"Vì sao không gọi nô tài đến cùng? Cô nam quả nữ nếu như bị a mã người biết....."

"Chính vì thế, nên càng không thể để người khác đến cùng..... " Hấn vung về nói, tôi đột nhiên nghiêm nghị, nhớ đến một màn vừa rồi nhìn thấy sau cửa, nhất thời kêu lên: **"Nàng ta cưỡng ép ăn đậu hủ của người sao?"**

Hắn nhướn mày kiếm, lộ ra biểu tình hoang mang, tôi hề hề cười, đưa tay sờ hai má tuần tú của hắn, cố ý làm ngơ đôi mắt đẹp đẽ ấy, tỉnh tề nói: **"Mới vừa rồi, cũng bị nàng đùa giỡn như vậy đúng không? Ôi, nhị a ca của ta ời, thật quá xinh đẹp hấp dẫn mà....."**

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy đồng tử Đại Thiện càng tối đi, trở nên đen như mực. Tôi vẫn chưa kịp phản ứng, hắn bỗng nhiên đưa tay ôm sau đầu tôi, nâng đầu tôi lên, tay kia nâng eo tôi, hơi dùng sức, trên môi tôi chợt lạnh, vừa vận bị hắn hôn.

Môi của hắn giống y như tay hắn, lạnh lẽo tựa băng, chỉ là hô hấp lại nóng rực.....đầu tôi choáng váng, chỉ cảm thấy nếu cứ tiếp tục cùng hắn thân mật như vậy, tôi nhất định sẽ mất lý trí.

"Đông Ca....."

"Ừ....." Trên môi truyền đến hơi thở ấm áp, vừa mới rời khỏi, tôi liền thấy mát má, vội sáp đến, chủ động hôn hắn.

Đầu lưỡi linh hoạt đẩy răng hắn ra, quấn lấy.....

Người Đại Thiện mãnh liệt run lên, tôi nghe hắn kêu lên một tiếng đau đớn, bỗng nhiên điên cuồng hôn lấy tôi.

Hôn môi không ngờ lại có thể khiến người khác cảm thấy nghẹt thở tuyệt vời đến vậy, lòng tôi thờ dài, rốt cuộc cũng chấp nhận suy nghĩ của mình, thật sự là đã thích hắn rồi.

Thích một tiểu quý nhỏ hơn mình rất nhiều.

Chỉ mong trời cao không trách tôi trâu già gặm cỏ non——Thật ra nó cũng không có quyền chỉ trích tôi, vốn là nó vui đùa tôi trước, mang tôi đến nơi này.

Mơ mơ màng màng, đầu tôi như đang nấu cháo.

Đại Thiện bỗng nhiên buông tôi ra, ôm ngang lấy tôi, nhẹ nhàng đặt lên tấm đệm mềm mại trên giường.

"Có thể không?" Hắn khàn giọng hỏi, trong đôi mắt màu lưu ly tràn ngập lửa dục cô nén, **"Có thể không? Đông Ca.....có thể....."**

Tôi không trả lời, chỉ vươn tay ôm lấy cổ hắn, tiếp tục hôn hắn.

Tôi nghĩ là mình đã điên mất rồi!

Nhất định là do cuộc sống bà cô già nhiều năm nay của tôi đã khiến nội tiết mất cân bằng, tâm lý bị lệch lạc nghiêm trọng, cho nên.....tôi thật sự đã mất tự chủ mà ra tay với loại cỏ non mềm này.

Hạ bào mỏng manh đã dễ dàng bị cởi bỏ, da thịt nóng bỏng chạm vào không khí giá lạnh, tôi kim không được mà lặc giọng rên rỉ một tiếng.

Đôi môi lạnh lẽo của Đại Thiện dọc theo xương quai xanh của tôi một đường đi xuống, chỉ cảm thấy linh hồn mình đã xuất ra, đầu óc trống rỗng, chỉ lấy tay giữ vai hắn, cả người run nhè nhẹ.

Người hắn nóng hổi!

Tôi lên mở mắt, nhất thời vô cùng túng quẫn, không biết từ khi nào, không chỉ có quần áo của tôi bị cởi sạch, mà ngay cả Đại Thiện cũng đã mình trần.

Mặt tôi đỏ lên, nhưng vết sẹo trước ngực hắn lại khóa chặt ánh mắt tôi, tôi vươn tay, nhẹ nhàng xoa lên vết thương sẹo.

Thân mình Đại Thiện run lên.

Tôi vội vã rút tay về: **"Còn đau không?"**

Thanh âm hắn vô cùng khàn: **"Nha đầu ngọc, gần hai năm rồi, sao có thể còn đau chứ?"** Hắn bắt lấy tay tôi, cúi đầu hôn lên từng ngón, ngón tay tê dại, ngứa ngáy khó chịu, ngứa đến lòng tôi. Tôi không nhịn được mà cười lên khanh khách.

"Ta lớn hơn chàng.....cũng không đến phiên chàng gọi ta nha đầu.....A——" Trời ạ, tay hắn từ khi nào đã chuyển đến ngực tôi rồi?

Lực đạo trên ngón tay tựa như lông thiên nga nhẹ nhàng quét qua da thịt tôi, hắn thuần thục vuốt ve xuống, thân thể tôi không khống chế được mà biến hóa, mặt tôi sắp bị thiêu cháy.....

Hắn cười khê: **"Lớn hơn ta, hử?"** Hắn chậm rãi tăng thêm sức tay, bàn tay nhào nặn, khê vân vân.

Lòng tôi ngứa ngáy, không nhịn được mà bật ra tiếng ngậm yêu kiều, tôi nghe được thanh âm kia của mình liền vô cùng xấu hổ không thôi. Đại Thiện cười khẽ, tay chậm rãi đi xuống, tôi lại run lên, linh hồn bé nhỏ thiếu chút nữa xuất ra.

Này.....A.....kỹ xảo của tiểu tử này thật sự quá tốt mà!

Ý niệm này trong lúc vô tình đã xâm nhập vào đầu tôi, tôi đột nhiên nghĩ đến, tuy rằng hắn ta nhỏ tuổi hơn tôi, nhưng kinh nghiệm ân ái tuyệt đối phải cao hơn nhiều so với kẻ gà mờ tôi đây.....

Trong chốc lát, nhiệt tình đang dâng trào tựa như bị người khác ném từ trên cao xuống, biết rõ việc này là không thể trách hắn, thế nhưng.....nghĩ đến căn phòng này có lẽ đã có người đến, giường này có lẽ đã có người nằm, có lẽ hắn cũng đã từng ở đây, cùng người khác vành tai chạm tóc mai mà hoan ái.....

Tôi giật mình run rẩy, tình cảm mãnh liệt trước đó toàn bộ hóa thành chua xót, như một tảng đá không thể nhìn thấy, đè nặng trong lòng.

"Ợt.....ợt....." Cái bụng rất không chịu thua kém mà đến góp vui, Đại Thiện bận bịu đang nhiệt tình như lửa nằm trên người tôi không khỏi dừng lại động tác.

Tôi "Ai da" một tiếng, xoay người nhảy xuống, đem quần áo trên mặt đất che trước ngực.

"Phì——" Yên tĩnh rất lâu, Đại Thiện bỗng nhiên cười ra tiếng, tôi đỏ mặt lạng lẽ quay đầu lại, đã thấy hắn ngả lên giường ngoắc tay với tôi.

"Ta vẫn chưa ăn cơm....." Tôi đáng thương mà từ từ đi qua.

Thật là đáng xấu hổ! Có ai giống tôi đi phá hoại cảnh đẹp như vậy không?

"Ừ, ta đi gọi người chuẩn bị cơm tối cho nàng....." Hắn ôm tôi, khàn giọng. **"Đề ta ôm một lát, đừng động.....đừng động."** Hắn cố sức ổn định hô hấp, từ trong quần áo tôi đang cầm lấy ra một cái yếm, giúp tôi buộc lên.

Tôi xấu hổ đến đỏ cả người.

"Mau mặc xiêm y vào đi, bằng không với bộ dạng kiều mỵ, then thùng của nàng rất dễ khiến người khác suy nghĩ xa xôi....." Hắn cười dài nhìn tôi, con ngươi ôn nhu như nước, nụ cười nhưng lại có chút xấu xa, **"Cứ tiếp tục như vậy, ta khó mà giữ được chứng cứ chứng minh ta có thể kiên trì làm quân tử.....hay có lẽ sẽ không để dạ dày của nàng được ăn no, mà ăn nàng trước tiên."**

Trời ạ! Đây là Đại Thiện mà tôi biết sao? Là đứa trẻ ngây ngùng thuần khiết mà tôi đã biết sao? Tôi choáng, chỉ cảm thấy những lời mờ ám kia lại vô cùng thân thiết tựa như rượu tề lâu năm, khiến tôi say khướt.

Mơ màng không biết bản thân làm sao đã mặc xong quần áo, khi tôi khôi phục lại tinh thần, giấy mực trên án thư đã được thu dọn, trên bàn tròn bày ra bốn món điểm tâm lương khô, cộng thêm một chén cháo đậu đỏ.

Tôi thật sự đói đến đầu óc mê man, đến cả chén dưa cũng không thèm lấy, chỉ cầm lên một mẫu bánh mà ra sức nhét vào miệng.

"Cẩn thận chút, chậm chút....."

Tôi gật đầu, không rảnh nói chuyện.

"Nàng có còn nhớ không? Trước kia ta đã từng hứa với nàng, sẽ có một ngày ta và nàng sẽ cùng ngồi một bàn mà ăn cơm....."

Tôi ngẩn người, hồi tưởng lại, đích thực là có chuyện như vậy. Nên lại gật gật đầu.

"Nếu nàng thích đồ ăn nhà ta như thế.....không bằng, nàng gả cho ta đi." Hắn cầm lấy tay trái tôi.

Tôi ngừng nhai, trong miệng chứa đầy thức ăn, cứng ngắc quay đầu lại nhìn hắn.

"Gả cho ta.....được không?" Trong đôi mắt hắn lộ ra tình cảm chân thành tha thiết, khiến lòng tôi từng cơn đau đớn.

Sao có thể được đây? Đừng nói đến việc tôi vốn không thuộc vào nơi này, cho dù mạng sống tôi có dài lâu, có thể thoát khỏi sự an bài của vận mệnh để mà sống tại đây bốn mươi năm, hay năm mươi năm đi nữa, thì cũng không thể được.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích đồng ý cho tôi tự do, nhưng ý nghĩa của sự tự do này vẫn chưa đủ, đó là những hoạt động tự do bị giới hạn trong tầm nhìn của hắn, một khi tôi vượt qua mức ấy, khẳng định hắn sẽ liền nổi giận.

Mà Đại Thiện là con trai của hắn! Cho nên.....thành thân là việc không thể!

"Chúng ta.....cứ như bây giờ không phải cũng tốt sao?" Tôi nhắm chấu, mơ hồ nói, mắt dời sang một bên, không dám nhìn hắn.

"Chúng ta sẽ ở bên nhau!" Đại Thiện nhẹ nhàng nói, **"Chúng ta nhất định sẽ ở bên nhau.....ta có thể chờ, nàng có nguyện ý chờ đến ngày đó"**

không?"

Tôi biết hắn đang chỉ đến cái ngày mà tôi thoát khỏi Nỗ Nhĩ Cáp Xích, thế nhưng hắn không biết được, trước khi thoát khỏi Nỗ Nhĩ Cáp Xích, tôi đã không còn nữa rồi.....

Tôi cắn môi, không đành lòng nói ra lời quá mức tàn nhẫn khiến hắn đau lòng, vì thế gật đầu, dịu dàng cười với hắn:

"Được!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Đẹp đôi

Ngắm nghía kỹ càng trước gương nửa ngày trời, mới phát giác ra năm tháng quả nhiên là vô tình tàn phá người ta, mấy năm trước vẫn còn là một tiểu cô nương ngây thơ, bây giờ đã trưởng thành như một bông hoa kiều diễm chín chắn.

Nheo nheo da mặt, cảm giác vẫn đàn hồi căng tràn như cũ, tron mềm nhũn nhụi, tôi không khỏi vừa lòng mà cười lên.

"Cát Đái."

"Dạ, cách cách có gì phân phó?" Nàng ở phía sau đang dùng lược tinh tế chải mái tóc dài đến hông.

"Em có biết búi bả đầu không?"

Tay cầm lược của nàng dừng lại một chút, nghi hoặc hỏi: "Biết ạ, trước kia em đã từng búi cho ngạch niết.....cách cách, người hỏi cái này làm gì vậy?"

Tôi dịu dàng cười với nàng trong gương: "Vậy hôm nay em giúp ta búi thành lưỡng bả đầu đi!"

"Cách cách! Bả đầu này là....." Nàng sốt ruột.

"Ta biết mà, nhưng ta chưa muốn lấy chồng." Tôi tiện tay mò lấy quả táo trong mâm trái cây, cắn một ngụm, "Có điều, không phải cách cách nhà em đã là một lão cô nương rồi sao, dù gì tuổi mẹ của ta cũng đã hơn hai mươi rồi, không sao đâu, giúp ta búi tóc đi!"

"Cách cách....." Cát Đái đỏ mặt.

"Sao thế?"

Nàng ai oán nhìn tôi: "Nếu như cách cách không bị bồi lạc gia làm phiền lòng, thì chắc hẳn dưới gối đã sớm có con gái cung phụng rồi....."

"Phụt——" Miệng phun ra táo, sặc đến khan cổ.

Cát Đái thuận tay giúp tôi vỗ lưng, yếu ớt nói: "Bồi lạc gia cũng thật là, đã qua nhiều năm như vậy mà trước sau vẫn chưa chính thức lấy cách cách vào cửa, hiện giờ thấy cách cách ngày càng lớn lên, lại chẳng quan tâm mà vứt cách cách tại chỗ này. Nếu như thật sự ân sủng xong rồi lạnh bạc, thì phải nên cho người về nhà mẹ đẻ, để mà hứa thêm một hôn sự mới phải chứ, tốt xấu....."

"Khụ! Khụ khụ!" Sắc mặt tôi đỏ bừng.

Sức tướng tượng của nha đầu này thật phong phú! Tôi xoay người nhurón về ấm trà trên bàn.

"Cách cách! Thật ra việc này cũng phải trách người, nếu người có thể giống A Ba Hối, sử dụng nhiều năng lực hơn chút trước mặt bồi lạc gia, sẽ không đến nỗi bị ghê lạnh như bây giờ....."

"Dừng!" Tôi hít một hơi, xua tay với nàng. "Bà cô à, xem như là ta sợ em....." Tôi đặt mông ngồi trước mặt nàng, chỉ vào đầu mình nói, "Mau chuẩn bị cho xong đi....." Tôi dừng một chút, gian xảo cười, "Đêm nay ta muốn đi dự——gia yến trong thành rào!"

Cát Đái mờ mịt sững sốt trong ba giây, bỗng nhiên hô lên một tiếng, kinh ngạc bùm miệng.

Thừa dịp nô tài vào báo tin, tôi vịn song cửa sổ, xuyên qua khe hở nhỏ hẹp mà nhìn vào bên trong. Lò sưởi trong phòng rất ấm áp, ca múa thái bình.

Tôi chăm chú nhìn, thấy rõ đám a ca một thân cẩm bào đang ngồi chỉnh tề bên trong——Tam a ca A Bái, tứ a ca Thang Cổ Đại, ngũ a ca Mãng Cổ Nhĩ Thái, lục a ca Tháp Bái, thất a ca A Ba Thái, bát a ca Hoàng Thái Cực, cửu a ca Ba Bố Thái và thập a ca Đức Cách Loại mới năm tuổi đang ngồi ở cuối

cùng.

Nhưng sao lại không nhìn thấy nữ quyền?

Đám phúc tân và cách cách của Nỗ Nhĩ Cáp Xích một người cũng không có?

Tôi không khỏi có chút do dự, trách là trách bản thân trước khi đến đây không dò la rõ ràng, nếu như trong buổi tiệc tối nay đám nữ quyền phải tránh đi, mà tôi thì lại lỗ mạng xông đến, há chẳng phải là sẽ xấu hổ sao?

Trong khi đang do dự không biết có nên về hay không, chợt nghe bên trong vang lên tiếng động lớn, dường như có thứ gì bị đá ngã. Tôi vội vàng mở to hai mắt cố hướng vào bên trong xem xét, thì thấy Nỗ Nhĩ Cáp Xích vốn đang ngồi đã đứng lên, ghé dựa hẳn đang ngồi bị ngã về phía sau.

Gã nô tài thay tôi báo tin kia đang lạnh run khom lưng đứng bên cạnh hắn.

Tôi sợ đến mức vội rút đầu, đang định nhanh chân trốn người, bên trong đã vang lên một trận tiếng bước chân. Ánh sáng trước mặt đột nhiên tối sầm đi, một bóng mờ bao trùm trên đỉnh đầu, tôi co bả vai ngẩng đầu lên, liền đối diện với đôi mắt thâm thúy của Nỗ Nhĩ Cáp Xích.

Xem ra tin tình báo sai lầm mất rồi, gia yến đêm nay quả thực không tầm thường, việc đã thành như này, trừ bỏ cứng rắn đến cùng ra, cũng không còn cách nào.

"Đông Ca thỉnh an gia."

"Sao nàng lại đến đây?"

Tôi cười lạnh, cố ý giả ngu: **"Ra đây là nơi ta không thể đến."** Rồi bình tĩnh cúi đầu hành lễ, **"Vậy Đông Ca cáo lui là được....."**

"Nếu đã đến rồi, cần gì phải nóng vội mà đi?" Giọng hắn bình tĩnh, bỗng nhiên khoác vai tôi, không nói năng gì kéo tôi vào cửa.

Lão đảo đuôi theo bước chân hắn, lòng tôi không khỏi khe khẽ cười, đây chính là do ông cứng rắn kéo tôi vào, chứ không phải do tôi muốn đến.

Trong lúc đi ngang qua Hoàng Thái Cực, tôi vội vàng liếc hắn. Đôi mắt ấy thâm trầm u ám, mờ mịt khó lường, trên khuôn mặt vô cùng tuần tú tựa như đang bao phủ tầng băng dày ba thước.

"Đông Ca!" Một thanh âm hoàng hốt xa lạ gọi tên tôi, tôi theo tiềm thức quay đầu lại, nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Ra là hắn!

Bố Chiêm Thái!

Từ biệt đã nhiều năm, giờ gặp lại hắn, phát hiện ra hắn đã không còn là nam nhân sắc sảo của năm xưa, trên khuôn mặt tuần lãng đã lộ rõ vẻ trầm ổn nội liêm.

Hắn kinh ngạc nhìn tôi một lúc, khoe môi bỗng giờ lên: **"A, quả nhiên là nàng mà!"** Sau đó chuyển hướng sang Nỗ Nhĩ Cáp Xích, ý cười càng đậm, **"Vài năm không gặp, Đông Ca thật là càng có hương vị nữ nhân."**

Nỗ Nhĩ Cáp Xích đang ôm vai tôi cười ha ha.

Mi tâm tôi chau lại, đang muốn cảm lấy móng sói của hắn vứt ra, chợt thấy bên cạnh có một ánh mắt sắc bén phóng đến tôi.

Tôi ngẩng đầu, sau đó nhếch miệng cười lớn.

Quả nhiên ở đây——Ô Lạp Na Lạp A Ba Hối!

Nàng an vị bên cạnh người làm chủ, mặc một bộ bào tơ lụa đỏ rực thêu trăm loài hoa bướm, có lẽ vừa rồi đã uống một chút rượu, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra một vẻ ửng đỏ trong veo tựa nước, đôi mắt to ngời sáng như sao trong đêm tối.

"Thì ra A Ba Hối cách cách cũng ở đây....." Ngoài miệng tôi nói như vậy, nhưng ánh mắt đã lơ đãng mà liếc Nỗ Nhĩ Cáp Xích một cái. Bỗng nhiên Nỗ Nhĩ Cáp Xích thu lại ý cười, tay đang đặt trên vai tôi khẽ dùng sức ấn xuống.

"Đông Ca.....tỷ tỷ. A Ba Hối thỉnh an tỷ tỷ." Nàng tựa như yếu đuối mà đứng lên, khẽ nhoáng lên một cái, giống như không chịu nổi rượu.

Khá lắm nha đầu! Mấy hôm trước miệng còn cự lại gọi tôi là "cô cô", lúc này bất thành linh sửa lại, còn vẻ mặt thân thiết lừa chết người cũng không đền mạng này nữa.....

Nếu như không có mối quan hệ bé tắc với nàng, thì thiếu chút nữa tôi đã bị nàng lừa rồi.

Tôi tròn mắt, cười nói: **"Muội muội khách khí rồi."** Tôi đưa tay đỡ nàng, vốn là nàng lão đảo muốn ngã vào lòng Nỗ Nhĩ Cáp Xích, bị tôi cản lại như vậy, nên nhất thời cứng ngắc tại chỗ.

Tay tôi nắm lấy cổ tay phải nàng, đầu ngón tay chạm được một vật cứng lạnh lẽo, cúi đầu nhìn, là một chuỗi tay Bích tỷ xanh ngọc, tổng cộng mười tám viên ngọc lớn nhỏ giống nhau, dưới mỗi một hạt đều có hình đầu Phật, nối với nhau bằng ba hạt Đông châu* nhỏ nhắn, sau đó buộc lại thành một nút thắt, bên trên khảm kim cương vòng quanh, chính giữa nạm một viên hồng ngọc. bên dưới lại đan một dây tua cuốn, trên dây vẫn xâu hai hạt Đông châu, kích cỡ tựa như Bích tỷ.

****Đông châu hạt:** hạt châu vùng Đông Bắc, tiếng Mãn gọi là "Cáp na". Nhà Thanh gọi trân châu sản xuất tại vùng Đông Bắc là Đông châu (hay Bắc châu) để phân biệt với Nam châu sản xuất tại phía Nam. Vào triều đại nhà Thanh mọi người đều xem Đông châu như trân bảo, dùng khảm lên phục sức để thể hiện quyền lợi cùng sự tôn vinh. (Nguồn: Baidu.) (Ánh cuối chương.)*

Tôi thâm cười lạnh, đỡ nàng đưa vào lồng ngực Nỗ Nhĩ Cáp Xích: **"Gia! A Ba Hối mười mười say rồi, ngài nên thương hoa tiếc ngọc nhiều hơn mới phải chứ."**

Nỗ Nhĩ Cáp Xích ním môi không nói lời nào, cùng lúc A Ba Hối bị tôi đẩy vào lòng hắn, hắn lại bước lệch sang bên cạnh, một tay kéo lấy tôi đến bên người, ấn tôi ngồi vào chỗ của hắn.

"Cơm nàng vẫn chưa ăn, không nên nói nhiều lời vô nghĩa như vậy!"

Tôi che miệng cười ha ha. Mới vừa rồi thừa lúc liếc qua, A Ba Hối suýt nữa đã ngã sấp trên mặt đất, nếu không có tạp dịch đang bụng thức ăn vừa lúc đỡ lấy, nàng sao còn có thể đứng ở đó, mũi ngang mày thẳng mà nhìn tôi?

"Bốp!"

Tôi kinh ngạc trừng mắt đầy sững sờ! A Ba Hối lại không thấy biết ơn, mà còn trở tay cho tạp dịch kia một cái tát, trừng mắt quở trách: **"Đồ con mắt bất cần!"**

A! Cái gì gọi là mượn lửa trọc nắng hòa thượng*, hôm nay tôi xem như đã mở mang hiểu biết rồi. Khác nhau đó là nàng ta đang mắng tôi ấy thôi.

**Đại khái giống như Giận cá chém thớt.*

"A Ba Hối, sao thế?" Bồ Chiêm Thái trầm giọng hỏi.

Đánh chửi nô tài chẳng qua cũng không phải chuyện ghê gớm gì, thế nhưng tiếng động như vậy, nếu không có tiếng nhạc ca múa che đi tiếng kêu của nàng, thì chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của mọi người.

"Ngạch kỳ khác! Nô tài này.....nô tài này....." Ngón tay cong thành hình hoa sen run rẩy chỉ vào tạp dịch kia, cuối cùng trong hốc mắt ứa khuất đến nỗi lệ nóng tràn đầy, **"Vừa rồi hắn đã....."**

Ngụ ý không cần nói cũng hiểu rõ, khuôn mặt Bồ Chiêm Thái bình tĩnh không nói lời nào, quay đầu nhìn chủ nhà.

Mặt Nỗ Nhĩ Cáp Xích không đổi sắc, không nhanh không chậm nói: **"Người đâu! Kéo thứ không có quy củ này xuống, chém bỏ hai tay!"**

Khuôn mặt của tạp dịch kia trở nên trắng bệch, đến khi hai gã thị vệ đi đến kéo hắn, hắn sợ đến mức cả người run rẩy, kêu gào thê lương: **"Cách cách.....cách cách! Tha mạng——gia tha mạng——chủ tử——"**

Nỗ Nhĩ Cáp Xích thờ ơ, đám a ca trong phòng không ai hé răng, tôi chỉ có thể liếc về phía Hoàng Thái Cực mà xin giúp đỡ, lại phát hiện thấy hắn đang cúi đầu thần nhiên ăn, trước sau xem như không nhìn thấy nơi này đang xảy ra cái gì.

Tên tạp dịch kia tựa như ghê con đang đợi làm thịt bị người ta kéo đi, lòng tôi run lên, trực giác buộc phải đứng lên, thế nhưng trên vai bị một lực lớn áp chế.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích đứng sau tôi, tay vẫn khoác lên vai tôi, trên khuôn mặt lạnh lùng hoàn toàn không có biểu tình.

"Ông....."

Bà vai tôi khẽ động, hắn cúi người, không chút để ý tại bên tai tôi phun ra hai chữ: **"Xin ta!"**

Tôi ngẩn ra, hắn có ý gì?

"Ta biết nàng sẽ không nhẫn tâm mà trơ mắt nhìn tên cầu nô tài kia chết.....muốn ta tha cho hắn, thì nàng phải cầu xin ta." Trong mắt hắn ẩn giấu ý cười tàn nhẫn.

Mắt thấy tạp dịch đã bị kéo đến bậc cửa, đang cuồng loạn dùng hai tay bám lấy khung cửa giấy giữa sắp chết, bọn thị vệ đang tách từng ngón tay hắn ra, sắc mặt hắn trắng bệch, vẻ mặt hoảng sợ thê lương.

"Được!" Tôi cũng không muốn nghĩ ngợi, lập tức đáp ứng.

Nếu tự tôn của tôi có thể đổi về một mạng người, thì tôi cũng không có nửa phần do dự và tiếc rẻ, dù gì, đó là một mạng người thật sự, không liên quan

đến cấp bậc cao quý hay thấp hèn.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích cười giễu, lớn tiếng nói: **"Chậm đã!"**

Bọn thị vệ dùng động tác, tạp dịch kia xui lơ trên đất, hoảng sợ không ngớt: **"Chủ tử tha mạng! Chủ tử....."**

"Hôm nay là ngày tốt mà Kiến Châu ta cùng Ô Lạp tái định thông gia, không thể để tên cầu nô tài này quấy nhiễu không khí vui mừng. Thôi, trước tiên kéo xuống trách phạt hai mươi trượng đi, rồi xử trí sau!"

"Vâng!" Bọn thị vệ đáp lời, kéo gã sai vặt đã khóc đến không còn sức ra khỏi cửa.

Sắc mặt tôi hơi hòa nhã lại, đảo mắt nhìn A Ba Hối, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ kia lộ ra một tầng oán khí, thấy tôi nhìn đến, lập tức thu hồi, lấy khăn không ngừng lau khóe mắt.

Thật là chưa từng thấy một đứa bé gái nào giỏi tâm kế như nàng! Nàng cùng tuổi với Mãng Cổ Tế, thế nhưng Mãng Cổ Tế so với nàng lại ngây thơ hơn nhiều, quả thật tựa như một tiểu công chúa bị chiều hư.

Không tự chủ được, tôi quay đầu tìm kiếm bóng dáng Hoàng Thái Cực, cách một đám người rất xa nhìn hắt, mơ hồ nhớ lại, trước kia hắn cũng từng là một đứa nhỏ bò trên người tôi, cảm thấy được mấy đứa nhóc nhỏ tuổi thật là đáng sợ và không đơn giản.

Không ngờ rằng, nơi này lại còn có thêm một đứa!

Hoàng Thái Cực tựa hồ cảm thấy tôi đang chăm chú nhìn hắn, bỗng ngẩng đầu lên, từ trên chỗ ngồi chậm rãi đứng dậy, rời khỏi bàn tiệc của đám a ca trực tiếp đi đến phía tôi.

Trước tiên hắn hành lễ với phụ thân, không đợi Nỗ Nhĩ Cáp Xích mở miệng, hắn liền mang theo vẻ mặt nghi hoặc nhìn về phía tôi: **"Biểu tỷ, tỷ gọi ta đến đây làm gì?"**

Tôi sững sờ, nói gì vậy? Tôi gọi hắn đến đây hỏi nào?

Không đợi tôi phản ứng lại, hắn đã chậm rãi ngồi xuống bên cạnh, vẻ mặt trẻ con hồn nhiên nói: **"Biểu tỷ, tỷ muốn cùng ta dùng bữa có phải không? Không bằng tỷ đến bàn của ta đi, huynh trưởng và đệ đệ bọn họ cũng rất muốn chơi đùa cùng tỷ đây."**

"Đã như thế thì.....Hoàng Thái Cực con ở lại cùng Đông Ca nói chuyện đi." Vẻ mặt Nỗ Nhĩ Cáp Xích như đã sáng tỏ, hắn nhất định là cho rằng tôi vừa mới trải qua sự kiện kia mà tâm tình buồn bực, nên đã gọi Hoàng Thái Cực lại đây giải sầu.

Nhưng tôi biết rõ, sự tình không đơn giản như vậy, không biết trong cái đầu nhỏ của Hoàng Thái Cực lại đang giờ trò gian trá gì.

Nhất thời đoán không ra, có điều qua một lúc phong ba như vậy, khi chủ khách cùng ngồi xuống, tôi mới phát hiện hóa ra mình đang ngồi vào chủ vị của Nỗ Nhĩ Cáp Xích——nhưng vị trí này là do hắn kiên quyết ấn tôi ngồi xuống, không liên quan đến tôi à, trái lại hiện giờ hắn lại ngồi bên phải tôi, vẻ mặt tự nhiên, không thấy có nửa phần hờn giận.

Còn Hoàng Thái Cực.....hắn đang ngồi bên trái tôi, vị trí này ban đầu là của A Ba Hối! A hoàn đang đứng phía sau hắn lúc này chính là tỷ nữ của A Ba Hối! Trong lòng hắn cũng rất rõ ràng, nhưng vẫn cứ khăng khăng ra dáng sai bảo nha đầu kia không ngừng gấp thức ăn cho tôi.

Nhìn bộ dáng Hoàng Thái Cực, chỉ như là đang cố gắng hoàn thành chức trách của một biểu đệ, cực kỳ chu đáo và ôn nhu, ngay cả Bố Chiêm Thái cũng liên tục khen ngợi bát a ca như thế nào ra làm sao, Nỗ Nhĩ Cáp Xích nghe được liền vô cùng tự hào, cùng đắc ý lạ thường.

Tôi lại nhìn đến hận ý đang ẩn trong mắt A Ba Hối ước chừng như đang suy đoán cái gì đó! Tiểu tử Hoàng Thái Cực này.....thật là quá đáng yêu mà!

Trên mặt tôi không giấu nổi vui mừng, lòng đầy cao hứng, khuôn mặt tự nhiên cũng nở nụ cười, sắc mặt A Ba Hối lại càng khó coi.

Qua một lúc lâu, Hoàng Thái Cực bỗng nhiên đẩy tôi, đứng dậy lớn tiếng nói: **"Biểu tỷ, hôm nay là ngày mà a mã cùng A Ba Hối đức hách ma* đính hôn, chúng ta là tiểu bối, lẽ ra phải nên kính một ly."** Hắn nói vô cùng nghiêm túc đến cả biểu tình cũng thật cẩn thận, vẻ mặt cũng đầy chân thành.

***Đức hách ma: đi.**

Rượu chưa nuốt xuống, nghẹn tại cổ họng đến sắc, chỉ thấy vừa ngứa vừa đau, chỉ thiếu cái là chưa cười cùng với té nhào lên bàn!

Thói quen từ trước đến nay của Hoàng Thái Cực đó là đều gọi thẳng cái tên Đông Ca của tôi, thế nhưng lần này lại cố ý gọi tôi là biểu tỷ, gọi A Ba Hối là đức hách ma, dụng ý thật sự xem như không tốt lắm. Nhưng nếu đã nói đến việc này rồi, thì tôi cũng tự nhiên mà phối hợp cùng hắn giả vờ diễn hề, vì thế liền cười tươi đứng dậy, bưng chung rượu giờ lên với Nỗ Nhĩ Cáp Xích, rồi lại giờ lên với A Ba Hối. **"Đông Ca chúc hai vị trăm năm hảo hợp, bạch đầu giai lão."**

Thật sự tôi không dám nhìn đến khuôn mặt đang méo mó thậm tệ của A Ba Hối, sợ khiến bản thân không nhịn được mà cười lớn, vội nâng chén lên môi. Đang muốn một ngụm uống cạn, bỗng nhiên trên tay trống không, bên tai là âm thanh khăn khăn của Nỗ Nhĩ Cáp Xích: **"Nàng không biết uống rượu."**

Chung rượu kia bị hắt đặt mạnh lên bàn, sắc mặt khó coi, tựa hồ ần giấu tức giận.

Tôi không biết tại sao lại đắc tội với hân, lẽ nào cùng Hoàng Thái Cực trêu đùa thê tử tương lai của hân, bị hân nhìn thấu, nên mất hứng?

Tôi nhún nhún vai: **"Vây được, ta lấy trà thay rượu cũng như nhau."**

"Uống trà thì không được rồi....." Giọng hân mỉa mai nhìn tôi, **"Uống trà có vẻ rất không thành ý sao?"**

Tôi dựng thẳng mày, uống rượu không được, uống trà cũng không xong! Hân muốn làm gì thế? Sao tất cả đều phải nghe theo lời của hân?

"Tỷ tỷ!" Âm thanh mềm mại vang lên, là A Ba Hối.

Vừa mới quay đầu, đã thấy trước mặt nhẹ nhàng đặt xuống hai bát hải miêng sâu, tiếp theo là bàn tay nhỏ dài trắng như ngọc cầm lấy bầu rượu, từ từ đổ đầy rượu vào.

"Đa tạ những lời tốt đẹp của tỷ tỷ, A Ba Hối xin được uống trước!" Bưng lấy một bát trong đó, không chút hàm hồ mà ngửa đầu uống cạn.

Tôi kinh ngạc nhìn cái cằm đang nâng lên cao cao kia của nàng, trong ôn nhu lộ ra một đường cong kiên nghị, thật sự là đẹp đến nỗi khiến người khác phải thờ dài.

"Tửu lượng tốt!" Không biết từ khi nào, đám con của Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã xúm lại đây, thanh âm khen hò mới vừa rồi kia chính là hô lên từ miệng A Bái.

Tôi khẽ mỉm cười, trong nháy mắt đưa tay bưng lên cái bát to, bỗng nhiên từ ba hướng vươn đến ba cái tay, đồng loạt ngăn tôi lại——Tay Hoàng Thái Cực khựng lại giữa không trung, Nỗ Nhĩ Cáp Xích thì bắt lấy cổ tay tôi, còn Bố Chiêm Thái thì đặt trên viên bát.

"Sao thế?" Tôi cười hỏi.

Hoàng Thái Cực rút tay về trước, sau đó đến Bố Chiêm Thái liếc nhìn tôi một cái thật sâu, cũng rút tay về. Chỉ có Nỗ Nhĩ Cáp Xích, vẻ mặt tức giận trừng mắt nhìn tôi: **"Nàng không biết uống rượu!"**

"Nhưng....." Tôi liếc nhìn A Ba Hối, **"Ý tốt của A Ba Hối cách cách sao có thể cự tuyệt được?"**

Nỗ Nhĩ Cáp Xích vươn tay kia ra, bưng lên bát rượu to, ngửa đầu uống cạn.

Tôi không khỏi có chút xúc động, thật ra cũng không giống như hân nghĩ, cho là tôi thật sự không biết uống rượu. Có điều tửu lượng của tôi không mấy tốt, phân loại rượu cũng không giỏi, uống nhiều sẽ say đến cả chính mình cũng không khống chế được, Hữu Hoành từng cười nhạo tôi là một bình liên điên, ý nói chỉ cần tôi uống vào một chai, thì sẽ điên ngôn điên ngữ, điên rồ ngu ngốc.

Hôm nay tôi thật sự muốn uống một chút rượu, sau đó mượn rượu mà có thêm can đảm, đại náo một phen, đáng tiếc lại không thể như nguyện.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích sau khi uống xong mặt không hề đổi sắc, ngay cả Bố Chiêm Thái cũng thông thả mà uống.

"A mã!" A Bái cùng đám a ca Thang Cổ Đại đồng loạt tiến lên, **"Đám chúng con cũng cung chúc a mã đại hỉ....."**

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 31: Thay rượu

Cùng thay nhau chúc rượu, ai đến Nỗ Nhĩ Cáp Xích cũng không từ, rượu đến liền khô cạn.

Thừa dịp lộn xộn nhiều người, tôi đẩy đẩy Hoàng Thái Cực, nhỏ giọng nói: **"Ta muốn có chuối hạt trên tay A Ba Hối."**

Hoàng Thái Cực đột nhiên trừng lớn mắt, tựa như gặp phải quỷ mà nhìn tôi cả buổi: **"Nàng điên rồi!"**

Tôi bĩu môi: **"Cũng không thật sự quá thích, chỉ thấy choáng ngợp....."**

"Cho nên hôm nay cố ý chạy đến để tìm rắc rối?" Hân lạnh lùng cười, **"Nàng có phần ngây thơ quá mức rồi!"** Một câu tức giận chỉ thiếu chút nữa bóp chết tôi.

Có lẽ thấy sắc mặt tôi khó coi, hân thoáng dịu đi một chút: **"Nếu thích thứ này, chờ sau khi ta đủ tiền sẽ mua cho nàng....."**

"Ta không....."

"**Hôm nay có hơi quá rồi!**" Hấn cắt ngang lời tôi, nhẹ giọng thờ dãi, "**Ta biết là đừng phải nàng chắc chắn sẽ không có chuyện gì tốt cả, cam đoan là a mã đã nghỉ ngơi ta.....**" Ánh mắt hấn mềm đi, "**Thôi vậy, có thể chịu được thì chịu, hôm nay khí thế của nàng đã hoàn toàn áp đảo nàng ta. Từ lúc nghe tên của nàng, toàn bộ tâm tư a mã đều chỉ dành cho một mình nàng.**"

Hai má tôi khê nóng lên.

"**Lẽ nào.....nàng muốn câu dẫn tâm tư của a mã, để tranh sủng với A Ba Hợi sao?**"

Tôi nhát thời sợ hãi đến đổ mồ hôi lạnh.

Cử chỉ đêm nay, thật là quá mức lỗ mãng xúc động rồi!

Dùng sức vỗ vỗ hai má nóng hổi của bản thân, ghen tị quả nhiên sẽ làm con người ta mất đi lý trí——kiểu lẳng nhục nào tôi đều có thể nuốt xuống được, chỉ duy nhất việc mà nàng đối với Đại Thiện kia khiến tôi không thể nhìn được.....

Xem ra tôi thật sự bị điên rồi.

"**Ha——**" Hoàng Thái Cực đột nhiên cười lạnh, tiếng cười cổ quái, "**Hôm nay cũng thật là náo nhiệt, người nên đến thì không đến, người không nên đến thì lại đến.....**"

Tôi hoang mang theo ánh mắt của hấn mà chuyển hướng đến cửa, chỉ thấy trước cửa có nô tài đang vén màn, một bóng dáng màu ngọc xanh biển nhẹ nhàng thoáng qua, một thân hình cao thẳng thuận tiện tiến vào.

Đám nô tài ở cửa khom người cúi chào, hấn khoát tay, vẻ mặt có chút không kiên nhẫn. Khuôn mặt bình thường hào hứng kiêu ngạo giờ phút này lại có chút tái nhợt, người cũng gầy đi rất nhiều. Đi được hai bước, liền khó chịu ho vài tiếng, trên gò má bức ra vẻ ửng đỏ bất thường.

Tôi đang buồn bực, Hoàng Thái Cực đột nhiên ôm lấy cánh tay tôi, gắt gao nắm chặt.

"**Này, đau quá à!**" Tôi liên tục hất tay.

"**Hấn qua đây rồi.....**"

Vô nghĩa! Không cần hấn nói, tôi cũng thấy được Chử Anh đang đi thẳng qua bên đây.

"**A mã!**" Chử Anh khàn giọng nói, khom người thỉnh an Nỗ Nhĩ Cáp Xích.

"**Miễn. Con có bệnh sao không nghỉ ngơi cho tốt, mà lại tự tiện đến đây làm gì?**"

"**Mới vừa thoát mồ hôi, đã thấy đỡ hơn nhiều rồi ạ.....**" Chử Anh dùng một chút, rồi quay đầu đi ho hai tiếng, "**Hôm nay là ngày vui của a mã, đứa con này nên đến chúc mừng phải.**"

"**Ừ.**" Nỗ Nhĩ Cáp Xích gật gật đầu, lộ ra vẻ ngợi khen, thuận tay chuyển bát rượu cho hấn, "**Con là đại ca, phải làm gương cho huynh đệ, rất tốt!**"

Chử Anh kính cẩn tiếp nhận bát rượu, ngửa đầu uống cạn, sau đó liên tục ho mấy tiếng, thanh âm kia khàn đến nỗi giống như ho ra cả phổi, khiến người khác nghe xong lòng cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Rõ ràng bị bệnh mà còn phô trương uống rượu, thật là không biết sống chết!

"**Người đâu! Bày ghế dựa cho đại a ca, ngồi bên này.....Hoàng Thái Cực, con chăm sóc đại ca, nếu có người đến kính rượu, con thay hấn nhận.**"

"**Dạ.**"

Không biết từ khi nào, Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã bị Bồ Chiêm Thái kéo đi kính rượu khắp nơi, trên bàn tiệc to như vậy chỉ còn lại bốn người là A Ba Hợi, Chử Anh, Hoàng Thái Cực và tôi.

Tôi đã ăn no tám phần, chép miệng nhìn bốn phía, cảm thấy nhàm chán lại không có thú vị gì hết.

"**A Ba Hợi kính Hồng Ba Đồ Lỗ một ly!**"

Giọng nói ôn nhu trong veo vang lên, tôi hoảng sợ, tự động tiến vào trạng thái đề phòng.

Nha đầu này, lại muốn làm cái quái gì đây?

Tầm mắt Chử Anh thán nhiên liếc nàng một cái, A Ba Hợi duỗi thẳng cánh tay, nụ cười trên mặt lộ ra vẻ tự nhiên cùng thân thiết. Chử Anh dời mắt sang

chỗ khác, không nhận cũng không từ, A Ba Hợi nhất thời lâm vào hoàn cảnh xấu hổ cùng lúng túng.

Ước chừng qua một phút, Chữ Anh mới khàn giọng gọi: **"Lão bát!"**

Hoàng Thái Cực cúi đầu đáp lời, đứng dậy tiếp rượu.

Tôi đứng bật dậy: **"Không được!"**

Chữ Anh hờ hững nâng mí mắt lên nhìn tôi.

"Hoàng Thái Cực nhỏ như vậy! Sao có thể uống rượu?"

"Nhỏ? Khụ khụ....." Chữ Anh liếc qua Hoàng Thái Cực, **"Ra là vẫn còn nhỏ à....."** Đang nói liền chuyển, lạnh lùng nói: **"Đây là ý của a mã, cũng không phải là ta để nó thay rượu."**

"Động một tí liền đưa a mã ra ép người!" Tôi nổi trận lôi đình, toàn bộ tức giận kìm nén cả đêm đổ thẳng lên người hắn, **"A mã người bảo người đi ăn phân, người có đi không?"**

Sắc mặt hấn đại biến, trên khuôn mặt tái nhợt hiện lên một tia hung ác.

Tôi lười để ý đến hắn, đoạt lấy chung rượu trong tay A Ba Hợi, nhắm mắt uống xuống.

Rượu vừa cay vừa nồng, căn bản chạm đến cái được miêu tả là "cam thuần hương ngọt" gì đó. Rượu còn không tinh khiết, nồng độ cao hơn tôi nghĩ nhiều, hơn nữa một ngụm này đã dồn sức mà uống. Cho nên không qua vài giây sau, liền cảm thấy tim đập nhanh hơn, giống như không thể nào kìm chế được, tựa như nhảy ra từ trong cổ họng.

"Đông Ca!" Hoàng Thái Cực vội vàng đỡ lấy tôi.

"Không sao." Tôi chỉ thấy hai má nóng bừng lên, trừ tim đập thành thịch, tay chân dần vô lực ra, thì thần trí lại cực kỳ tỉnh táo.

Ánh mắt đung đưa, tôi thấy Chữ Anh đang nhú mồm, vẻ mặt lo lắng nhìn tôi, tôi mỉm cười, chỉ biết tiểu tử này mạnh miệng nhưng mềm lòng, vẫn cứ thích ngang ngược đùa giỡn tôi.

"Đông Ca tỷ tỷ tửu lượng thật tốt, khiến người khác kính nể! Tỷ tỷ tựa thiên tiên, phong thái can đảm hơn người, làm cho A Ba Hợi rất ngưỡng mộ, xin lấy rượu này, lại kính tỷ tỷ!"

Tôi lạnh lùng cười, đưa tay tiếp, bốn mắt nhìn nhau, định ý không thể trốn tránh mà trào dâng cũng quanh cả hai người.

"Nháo đủ chưa?" Chữ Anh đột nhiên đứng lên, giương tay gạt A Ba Hợi, bát rượu kia bay đi thật xa.

A Ba Hợi ôm tay vừa thẹn vừa giận.

Tôi quan sát xung quanh, bởi vì rượu say liền âm ỉ, tiếng người cộng thêm tiếng ca múa đã sớm vô cùng hỗn loạn, may là không ai chú ý đến một màn vừa rồi. Lòng thoáng buông xuống, chợt nghe A Ba Hợi run rẩy nói: **"Đại a ca có ý gì? Ta chẳng qua chỉ là có ý tốt muốn kính rượu thôi....."**

"Sớm thu hồi lại những chiêu trò đó của người trước mặt ta đi.....khụ khụ, khụ khụ....." Trên mặt hắn vừa trắng vừa xanh, có vẻ đã suy yếu đến cực điểm, nhưng từ bên trong lại lộ ra sự tàn nhẫn, khiến người khác không dám khinh thường. **"Lưu chút thông minh còn con này của người lại, để lừa a mã ta vui lòng cũng xem như đã tròn bổn phận của người. Còn những thứ khác người có muốn cũng đừng nghĩ.....người mưu tính cái gì? Bằng người mà cũng muốn chơi trên đầu Đông Ca à?"** Hắn lạnh lùng chỉ vào a hoàn của A Ba Hợi, a hoàn đó bị hắn làm cho sợ đến mức lùi về sau một bước, **"Nói trắng ra cho người nghe, a hoàn của người nàng ấy có thể mắng có thể đánh thậm chí có thể giết, nhưng cho dù chỉ là một con gián hay con chuột trong phòng nàng ấy, cũng không cho phép người giẫm đạp! Tốt nhất là người nên nhớ cho thật kỹ!"**

"Người....." Sắc mặt A Ba Hợi trắng bệch, thân thể mềm mại không ngừng run rẩy.

"Chữ Anh....." Tôi cắn môi, cảm thấy trách cũng không có ý nghĩa gì, sao hắn lại nói dứt khoát như thế? Đừng nói đến mặt mũi, ngay cả bên trong cũng không chứa lại chút nào cho nàng.

Nếu đổi lại tôi là A Ba Hợi, không khiến tôi giận đến ngất xỉu, thì cũng khiến tôi phát điên tại chỗ.

"Đức hách ma....." Không biết từ lúc nào Hoàng Thái Cực đã đến bên cạnh A Ba Hợi, chậm rãi đỡ nàng ngồi xuống, bên tai nàng thấp giọng nói một câu. A Ba Hợi đột nhiên kinh hãi trừng lớn mắt, như là khiếp sợ đến cực điểm mà run bần bật, Hoàng Thái Cực mỉm cười bỏ đi.

"Người nói gì với nàng vậy?" Tôi hoang mang hỏi, thấy A Ba Hợi đang dùng hai tay nâng bát rượu trước mặt lên, liên tục run rẩy mà uống xuống, không khỏi có chút thương cảm nàng.

"Không có gì. Ta đưa nàng trở về, nàng không thích hợp uống rượu, về sau đừng nên uống nữa."

"Khoan đã!" Chữ Anh đưa tay ngăn chúng tôi, lạnh lùng trừng mắt với Hoàng Thái Cực, **"Thân thể ta không quá thoải mái, muốn về trước, để ở"**

lại đây lát nữa thay ta báo với a mã một tiếng." Nói xong, đưa tay nắm lấy tay tôi, **"Đi thôi!"**

Tôi theo bản năng muốn hất hấn ra, nhưng lòng bàn tay chạm đến, nhiệt độ cơ thể hấn tựa như lửa đốt phỏng tay khiến tôi bị dọa cho sững sốt.

Tôi ngẩn người, đưa tay áp vào trán hấn, kinh ngạc: **"Người đang phát sốt!"**

"Không chết đâu!" Hấn gắt gao nắm lấy tôi, khàn giọng, **"Đi theo ta!"**

"Nhưng....."

"Nếu muốn ta chết, thì nằng ở lại đi!" Đáy mắt hấn có một nỗi thê lương cùng bi ai, hoàn toàn không còn vẻ kiêu ngạo cùng tự tin như thường ngày, chỉ đang trông ngóng khẩn cầu tôi.

Bản thân đã lớn như vậy rồi, sao mà vẫn giống y như một đứa con nít tùy hứng thế này?

Tôi do dự, rốt cuộc hết cách mà gật đầu: **"Được, ta đưa người về."**

Sau khi nhận được câu trả lời của tôi, hấn lại như một đứa trẻ thỏa mãn mà nở nụ cười. Khuôn mặt góc cạnh tuy gầy yếu và tái nhợt, nhưng lại lộ ra nụ cười ôn nhu khiến tôi hoảng hốt.....

Quả nhiên là huynh đệ cùng mẹ, kỳ thực nụ cười ôn nhu của Chữ Anh thập phần giống với Đại Thiện, nhưng nụ cười của Chữ Anh giống như ảo ảnh khiến người ta cảm thấy không thân thiết, vĩnh viễn không sánh kịp với sự ấm áp chân thật của Đại Thiện, có thể nắm được trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 32: Nhục nhã

Ngoài hành lang có nô tài đứng, tôi do dự ở cửa, rồi ngượng ngùng nói: **"Người nghỉ ngơi đi, ta về trước....."**

Hấn đưa tay tại cửa, không hề nói gì kéo tôi vào phòng, màn cửa buông xuống, chạm vào khung cửa vang lên âm thanh soàn soạt. Mặt tôi va vào ngực hấn, tuy cách một lớp quần áo, nhưng vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể nóng bỏng của hấn.

"Về? Về rồi đi đâu?" Âm thanh khàn khàn phun trên đỉnh đầu tôi, mang theo phần mỉa mai, cũng mang theo phần tự giễu, **"Về thành rào gỗ của a mã ta, hay là về nơi của lão nhị?"**

Trong tai tôi phát ra âm thanh hỗn loạn, tim tôi không khỏi đập nhanh hơn, bối rối ngẩng đầu lên nhìn hấn.

Chuyện giữa tôi và Đại Thiện, sao hấn lại biết được?

"Hôm nay vì sao nó không dự tiệc cùng nằng?" Ánh mắt hấn lấp lánh, không vì sốt mà có lấy nửa phần hoảng hốt đục ngầu, **"Đó là bởi vì sợ nhìn thấy nằng và a mã bên nhau, trong lòng không thoải mái? Hừ, không phải nó giỏi nhất là giả vờ sao?"**

Hấn sao có thể nói những câu không thể chịu được với đệ đệ mình như vậy? Sở dĩ hôm nay Đại Thiện cáo ốm không đi, thật ra là vì tránh A Ba Hợp.

Lòng tôi khó chịu, dùng sức đẩy hấn vào buồng sưởi, trách mắng: **"Người ngủ cho tỉnh đi, không nên nói nhảm nữa!"**

Chữ Anh lại trở tay giữ chặt tôi: **"Vì sao là nó?"** Thanh âm trầm thấp tựa như đang làm bầm, giống như đã được chôn sâu trong lòng hấn rất lâu, đột nhiên trong lúc vô ý bị tôi nghe được.

Lòng tôi kìm nén sự phức tạp, hất tay hấn: **"Không liên quan đến người."**

Hấn không nói gì nhìn tôi, trên mặt lại lần nữa hiện lên vẻ tuyệt vọng thê lương, đột nhiên tôi không dám nhìn lại, hoang mang rối loạn nói: **"Người một rồi, nên truyền đại phu đến xem một cái đi!"**

"Nếu thời gian có thể quay lại thì tốt quá....." Hấn chậm rãi ngồi xuống mép giường trong phòng, kìm nén hô hấp nặng nề, hai tay ôm lấy đầu gối, **"Nếu sớm biết nằng sẽ vì thế mà chọn đệ ấy, thì cho dù ta có liều mạng cũng sẽ chạy đến....."** Hấn ngẩng đầu, đôi mắt như bị bao phủ bởi một tầng nước, đôi môi đỏ hồng khẽ phát run trong đêm tối, **"A mã để ta lưu thủ Kiến Châu, ta không nghĩ đến bởi vì thế mà mất đi cơ hội tốt nhất có được nằng.....nằng ở Cáp Đạt nhất định đã chịu khổ rất nhiều, cho nên, vào thời điểm có người xuất hiện bên cạnh nằng đương nhiên sẽ.....ta sao lại ngu dốt như thế, ngay cả lão bát cũng liều lĩnh đeo cung vác đao, vọt đến Cáp Đạt cứu nằng, mà ta lại còn ngây ngốc ở tại nơi này.....nằng nhất định rất hận ta, cho nên sau khi trở về, đều trốn tránh ta, ta không thể đến thành rào để tìm nằng, mỗi ngày đều chỉ có thể suy nghĩ xem nên tìm cơ hội gì để đến gặp nằng, muốn giải thích với nằng.....nhưng chung quy cũng không gặp được nằng.....Đông Ca.....nhất định là nằng rất hận ta....."**

Hắn thấp giọng thì thào, cánh tay ôm chặt lấy tôi, người tôi run lên, trực giác muốn lui về sau.

Hắn cũng không chịu buông tôi ra mà ôm thật chặt, vùi đầu vào lòng tôi, thờ dốt: **"Đừng động! Đừng động.....một lát thôi.....chỉ một lát thôi.....ôm nàng thế này, mới khiến ta có cảm giác chân thật. Ta không phải đang mơ! Hôm nay cuối cùng ta đã gặp được nàng, ngay tại nơi này.....không phải bị Đại Thiện ôm vào lòng, mà ngay tại nơi này....."**

Hắn càng nói càng thấp, tôi cảm thấy nhiệt độ cơ thể của hắn đã nóng như lửa lớn thiêu hừng hực, sắp đốt cháy tôi.

"Chữ Anh.....ngươi đang bị bệnh, cũng không biết rằng mình đang nói những gì, mau nằm xuống, mà dưỡng bệnh thật tốt....."

"Ta không phải đang nói mê! Ta rất tỉnh táo!" Hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt lấp lánh, tuy rằng làn da hai má, mang tai thậm chí là trên cổ đều toát lên một màu đỏ ửng, nhưng hắn vẫn rất mạnh mẽ mà ôm tôi, nói với tôi: **"Ta rất tỉnh táo.....ta biết bản thân đang nói gì! Ta yêu nàng, Đông Ca, trên đời này không ai có thể yêu nàng hơn ta!"**

Tôi chân động đến không nói nên lời!

Hắn yêu tôi!

Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy có người nói yêu tôi!

Nam nhân thời đại này, có thích tôi, cũng có mê luyến tôi.....nhưng đều không liên quan đến tình yêu! Bọn họ đều không thật sự yêu tôi, chẳng qua vì tôi là một biểu tượng của quyền lực hoặc có thể là sắc đẹp, cho nên mỗi người bọn họ đều đổ xô vào muốn có được tôi, đơn giản là để thỏa mãn hư vinh cùng tự tôn của đại nam nhân bọn họ, như Ngạt Thương, Mạnh Cách Bố Lộc.....thậm chí bọn họ có thể vì tôi mà mất mạng, nhưng bọn họ không hề yêu tôi!

Đến cả Nỗ Nhĩ Cáp Xích, thậm chí là Đại Thiện.....cũng chưa từng nói yêu tôi, ngay cả thích cũng chưa từng nói một câu!

Lòng tôi run rẩy, ngón tay lạnh lẽo, hốc mắt chậm rãi ẩm ướt hơi nước.

Chữ Anh à! Sao ngươi lại ngốc như thế?

Ngươi yêu ta về điều gì? Ngươi cái gì cũng không biết rõ, giống như ta cũng không biết rõ về ngươi, sao ngươi có thể yêu ta? Yêu một người trong lòng hoàn toàn không có ngươi?

Tôi vuốt ve cái trán nóng bỏng của hắn, như đang đối với một đứa trẻ mà mềm giọng dỗ hắn: **"Ngươi nằm một lát đi, ta tìm đại phu....."**

"Đông Ca!" Hắn ôm chặt tôi, cổ chấp nhũ này, khàn giọng nói: **"Chẳng lẽ nàng.....không có chút cảm giác nào sao? Trong lòng nàng trừ a mã, trừ Đại Thiện ra, thì có chút bóng dáng nào của ta không?"**

Nhìn vào khuôn mặt tiều tụy đang khẩn cầu bi ai kia, tôi há miệng thờ dốt, không đành lòng tổn thương hắn nữa, nhưng tình cảm là chuyện không thể miễn cưỡng, nếu không nói rõ với hắn, về sau hắn sẽ lại càng thêm thống khổ.

"Chữ Anh, ta không....." Tôi giãy dụa thoát khỏi vòng ôm của hắn, hắn đang muốn đứng dậy đuổi theo, trên cửa đột nhiên vang lên hai tiếng gõ, cách một cửa sổ có âm thanh bầm báo vang lên trên hành lang: **"Gia, đại phúc tấn đã mời đại phu đến, vừa vặn vào phòng xem cho ngài....."**

"Ai muốn xem bệnh?" Hắn đột nhiên nổi giận, **"Cút! Tất cả cút hết cho ta——"**

Nô tài ngoài cửa sổ sợ đến mức tán đi thật nhanh, đại phúc tấn Cát Lộc Đại mặt không còn chút máu, tựa như đầu gối mà đứng im ở cửa. Chữ Anh nổi giận, lấy roi ngựa trên giá bình phong, quát đến một roi: **"Cút! Nghe rõ không? Lỗ tai nàng điếc à!"**

Đầu roi ma sát bên giày Cát Lộc Đại sau đó quất xuống nền gạch xanh, phát ra một tiếng cực lớn, sau đó sắc mặt Cát Lộc Đại trắng bệch ngã ngồi trên đất, nô tài thấy thế vội ba chân bốn cẳng diu nàng đứng lên, sau đó lui đi rất nhanh.

"Cút——" Chữ Anh nện thật mạnh lên cửa. Xoay người lại, tay cầm roi hạ xuống, phát điên mà quất loạn xạ vào đồ đạc bày biện trong phòng. Bên trong một mảng hỗn độn, tôi cũng không tránh được, chỉ đành phải thối lui đứng tại Tây phòng nhìn hắn nổi điên.

Đại a ca ương ngạnh trong trí nhớ kia đã trở lại, cái ôm khờ sờ tự trách vừa rồi kia, người đầy thống khổ ấy tựa như là do tôi tưởng tượng vô căn cứ mà ra.

Âm thanh quát roi vẫn không ngớt, cùng với tiếng động lạch cạch, tôi nhìn thấy đôi má ửng đỏ của hắn, cùng ánh mắt thống hận ấy.....Rốt cuộc là hắn đang phát tiết những gì? Hắn thân là trưởng tử cộng thêm là con của vợ cả, địa vị trác tuyệt giữa đám a ca, công trạng kiệt xuất. Mấy năm nay, có chỗ ở riêng, có tài sản riêng bố trí xa xỉ, tuy là chỉ có một thê một thiếp, nhưng nữ nhân bên cạnh hắn không hề thiếu, chỉ cần hắn muốn, hằng đêm đều có thể làm tân lang.....hiện giờ người mà Nỗ Nhĩ Cáp Xích sùng ái và xem trọng nhất không phải là hắn sao? Kiểu người sinh ra đã ngâm thìa vàng như hắn đây, thì còn có gì chưa đủ?

"A—A—A——" Đập đến khi không còn gì có thể đập, hắn đột nhiên ngửa mặt lên trời gầm rú, tôi bị hắn dọa đến mức sợ run, khi lấy lại tinh thần đã phát hiện bóng dáng to lớn của hắn lại ngã quỵ xuống đất. Trên mặt đất có rất nhiều mảnh sứ vỡ, trong nháy mắt, tôi trợn mắt mà nhìn hắn ngã xuống, để

lên đồng mảnh vỡ.

"Chữ Anh!" Tôi kêu to một tiếng, tiến lên điu hấn. Hấn quỳ rạp trên đất, cho dù vừa mới té xỉu trong nháy mắt, bản năng cũng khiến hấn tự nhiên ôm lấy đầu.

Hai cánh tay tựa lấy đầu gối, gục mặt xuống, tôi cẩn thận đập lên đồng mảnh vỡ, ngồi xỏm xuống quan sát hấn. Không nghĩ đến hấn đã tỉnh táo lại, tôi nhẹ nhàng thở ra, trấn an nói: **"Chữ Anh, đứng lên được không?"** Sức lực của tôi có hạn, căn bản không kéo nổi hấn.

Đột nhiên hấn hít một hơi thật dài, thanh âm nức nở rõ ràng kia khiến toàn thân tôi cứng đờ.

Hấn.....đang khóc sao?

"Chữ.....Chữ Anh?"

Lại một tiếng nức nở.

Hấn chôn mặt vào cánh tay, bả vai không ngừng run run, thanh âm rất nhỏ như có như không, lúc này đây hấn đã hoàn toàn buông xuống phong thái của mình, buông xuống tất cả kiêu ngạo. Hấn đưa tay sờ gầy tôi, ngón tay run rẩy từ gầy di chuyển lên, cuối cùng kéo lấy ống quần tôi, dùng loại cầu xin mà trước nay chưa từng có, khóc nói: **"Ta biết ta không nên trêu chọc nàng, nàng thắng rồi.....trước mặt nàng, cái gì ta cũng không có, cái gì ta cũng không đúng.....ta chính là như thế.....chính là yêu nàng như thế. Hết cách rồi.....hết thuốc chữa rồi, không có cách nào ngừng yêu nàng.....không có cách nàng dừng lại, không có cách nào.....ta không có cách nào. Thật sự một chút cũng không có."**

Hấn vô cùng buồn bã nói, khiến mũi tôi cay xót, nước mắt tuôn rơi: **"Đứng lên được không, đứng lên xem vết thương của người.....người cần phải nghỉ ngơi, ngủ một giấc cho tốt, ngày mai khi trời sáng rồi, người sẽ thấy hiện tại bản thân mình rất ngốc....."**

"Thật là ngốc. Nếu ta có thể tiếp tục ngốc thì tốt biết mấy! Ta sẽ lừa chính mình nói rằng chẳng qua nàng chỉ là dựa vào khuôn mặt! Chẳng qua chỉ là dựa vào khuôn mặt mà thôi....." Hấn đột nhiên kích động, chống hai tay xuống, rồi nhảy dựng khỏi mặt đất, người đầy chặt vật, thậm chí trên mặt còn bị cắt một đường nhỏ. Hai mắt hấn đỏ như máu, mặt còn đọng lại nước mắt, thanh âm nói chuyện cũng ngày càng sôi trào, biểu tình dữ tợn, tựa như muốn ăn thịt người, hấn dùng ngón tay chạm lên mặt tôi, **"Chẳng qua nàng chỉ cậy vào khuôn mặt này, mà mê hoặc a mã, mê hoặc Đại Thiệp! Không! Ta mặc kệ nàng thích mê hoặc ai! Nhưng mà!"** Đột nhiên hấn dùng sức chọc vào ngực tôi, tôi bị hấn chọc đau, lão đảo lùi về sau.

Hấn hung hăng đuổi theo tiếp tục chọc, tôi vội vàng ôm ngực thối lui.

Đồ hỗn đản, rốt cuộc hấn muốn làm gì? Chỉ diễn trò trong giây lát, đây là mượn rượu phát điên, hay là nóng đến hông đầu rồi?

"Nhưng mà! Nhưng mà! Nhưng mà....." Hấn tựa hồ chọc đến nghiện, tôi bị buộc phải thối lui đến chân tường, đột nhiên đổi từ chọc sang thành nắm, cầm lấy vật áo trước ngực tôi túm qua, **"Cả ngày nàng đều lẫn lộn ở cùng đám nam nhân, hôm nay cùng người này, ngày mai cùng người nọ.....nàng ở bên nhiều người như vậy, chỉ tránh mắt mình ta! Ta có chỗ nào không tốt? Hử? Nàng nói đi!"**

"Chữ Anh, người nói bậy bạ gì đó? Tỉnh táo lại cho ta!" Tôi nhấc chân đá vào chân hấn, không nghĩ đến lại bị hấn bắt lấy đùi phải, tay hấn luồn qua đùi, một chân của tôi bị hấn nâng lên dễ dàng. Tôi đứng không vững, nhảy lên hai bước, đụng vào tường phía sau.

Tư thế này cực kỳ xấu hổ, tôi dùng sức đám ngực hấn: **"Buông tay! Nghe không hả! Buông tay!"**

Đột nhiên hấn cười đầy quỷ dị, tuyệt vọng không nói nên lời. Trong đầu tôi đột nhiên toát ra một ý nghĩ xấu, chưa đợi hiểu rõ, hấn đã nói: **"Buông? Nàng đừng có tưởng bở!"**

Tay phải phải đột nhiên thâm nhập vào áo choàng của tôi, dùng sức kéo, tôi cảm thấy trên lưng lỏng ra, đai lưng đã bị hấn kéo đứt. Sau đó hạ thân chợt lạnh, quần dài cùng quần trong đã bị hấn lột xuống. Tôi theo bản năng đưa tay bắt lấy quần, nhưng ống quần đã theo mất cả chân phải mà bị cởi ra. Ngay sau đó đùi phải bị hấn bắc cao, hạ thân lạnh lẽo, trong nháy mắt toàn bộ máu huyết cơ thể tôi đã đổ vọt thẳng lên mặt, sau đó toàn bộ đều bị rút ra. Tôi hoảng sợ đưa tay không biết xoay xở ra sao chỉ muốn bắt lấy vài thứ để che chắn, nhưng đùi phải bị hấn đè nặng, bức đùi trái của tôi phải kéo căng đến thẳng ra, miễn cưỡng kiễ chân để đứng thẳng. Bắp chân trái bị kéo căng chặt, cơ thịt sắp co rút đến nơi.

Tôi đau đến không phát ra tiếng, mà ở phía sau, hấn đang vén áo choàng tôi lên, thân thể bị chèn ép, tôi chỉ cảm thấy có một bàn tay đang mò mẫm làm bậy giữa đùi tôi, tiếp theo đó có một vật cứng nóng bỏng tựa như một nệm gỗ tiến vào.

"A——" Tôi thất thanh hét chói tai, đầu ngửa ra sau, hấn lại nâng tôi lên một chút, chân trái của tôi rốt cuộc cũng cách đất, trong tiếng hét chói tai của tôi, thứ khiến người ta sợ hãi đến đau nhứt ấy rốt cuộc cũng tiến vào. Trước mắt tôi tối sầm, trong nháy mắt toàn bộ ý thức đều mất đi, trong đầu trống rỗng.

"Ha....." Là âm thanh hít thở nặng nề của Chữ Anh, sau đó hấn liền dừng lại bất động.

Tôi vất vả lấy lại sức, cổ chân không ngừng run rẩy. Tôi cắn chặt răng, móng tay bám vào cánh tay hấn, mồ hôi lạnh chảy ra ròng ròng, thấm ướt toàn thân.

Chữ Anh!

Chữ Anh!

Sao có thể đối xử với tôi như vậy! Sao có thể như vậy!

Tôi xem người như bạn, vậy mà lại làm ra chuyện ghê tởm như vậy với tôi!

"**Nàng.....**" Cặp mắt ấy hoang mang nhìn tôi, bên trong xen lẫn hân hoan không dám tin.

Hắn chậm rãi rút ra, tôi đau đến nghiêng răng, nước mắt theo đó mà rơi đầy mặt: "**Đau.....**"

Hắn đột nhiên đưa miệng đến hưng hăng hôn tôi, tôi chán ghét nghiêng đầu, hắn lại vui sướng mà hôn mặt tôi, liếm sạch hết nước mắt của tôi.

"**Thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi.....**" Hắn lầm nhảm nói, "**Ta cũng đau, cái đó.....là ta không tốt, chúng ta sẽ từ từ, được không?**" Hắn đưa tay cởi quần áo tôi, cởi bỏ nút thắt áo, hắn thờ hờn hờn hôn từ trên cổ xuống ngực tôi. Tôi bị bắc hai chân vào tường vô cùng thống khổ, yếu ớt đưa tay đẩy hắn.

"**Đi.....tránh ra.**"

Hai tay hắn nâng mông tôi, ôm tôi rời khỏi tường, bước đến Tây phòng. Hắn bắt động thì vẫn ổn, nhưng vừa mới đi, hạ thân lại bắt đầu có một cơn đau nhứt như dao cắt, đau đến tôi vùng một cái tát lên mặt hắn.

"**Súc sinh!**" Tôi nhỏ nước bọt vào hắn.

Hắn vậy mà không tức giận, vừa cởi quần áo trên người tôi, vừa trưng ra khuôn mặt tươi cười: "**Lần này là ta không đúng, nàng muốn đánh chữ thế nào cũng được. Đông Ca.....Đông Ca, nàng là của ta!**" Hai tay hắn giữ chặt lấy thắt lưng tôi, bỗng nhiên chuyển động mạnh.

Tôi cắn răng chịu đựng, trợn mắt nhìn màn giường trên đỉnh đầu, trên đầu giường điêu khắc sen tịnh đế, màn trướng đỏ thắm, lưu tô trên màn trướng theo sự rung động kịch liệt trăn giường mà lay động vô cùng đẹp mắt.

Cổ nén đau đớn mà thân thể mang lại, tôi cắn môi không cho bản thân phát ra âm thanh đau đớn.

Nhắm mắt lại, nước mắt trong hốc không tiếng động từ khóe mắt chậm rãi chảy xuống.....

Động tác của hắn càng lúc càng nhanh, tiếng thờ đốc sung sướng thỉnh thoảng truyền đến tai tôi.

Tôi không muốn nghe!

Sự vui sướng của hắn vào lúc này chính là minh chứng cho nỗi nhục nhã lớn nhất của tôi!

Môi cuối cùng bị cắn đến chảy máu, vị tanh ngọt chảy ngược vào miệng tôi.

Trong đầu tôi hỗn loạn nghĩ, có phải bản thân chưa đủ kiên cường? Hay là trời cao không thấy tôi có chút nào tốt đẹp, cho nên liền phải khiến tôi một lần rồi lại một lần chịu đựng khiêu chiến cực hạn này.

Nhưng.....đời này, khi nào mới đi đến cuối cùng đây?

Thân mình nằm trên người tôi đột nhiên run lên, dường như thỏa mãn mà thở một hơi dài. Rốt cuộc tôi không nhịn nổi, hận ý cùng đau đớn tràn dâng, tôi bầu chặt lấy vai hắn, dùng hết sức lực của toàn thân hưng hăng cắn xuống.

Chỉ Anh không nhúc nhích, tùy ý tôi cắn xé.

Tôi dùng hết sức lực toàn thân, cắn đến ê răng, miệng đầy máu mới nhả ra.

Hắn kinh ngạc nhìn tôi, đưa tay vén tóc rối lên giúp tôi.

Tôi nhìn nam nhân trước mắt vừa quen thuộc lại xa lạ này, ánh mắt hắn đang trĩu mến nhìn tôi, tôi dùng hai tay che mặt mình, lớn tiếng gào khóc.

"**Đông Ca! Đông Ca!**" Chỉ Anh liên tục gọi tên tôi, cầm lấy hai cổ tay tôi, tách ra.

Hai mắt tôi đắm lệ mơ hồ thút thút, khóc đến khi không thể thở được nữa, hắn bế tôi dậy từ trên giường, khoanh chân ngồi, ôm lấy tôi trước người: "**Có phải là rất đau không? Thật xin lỗi, ta không biết.....không biết nàng là xử nữ.**"

Tôi không muốn nghe hắn nói chuyện, không muốn nghe giọng hắn, không muốn nhìn thấy hắn. Tôi nhắm mắt lại, chôn đầu vào trước ngực, tóc dài rối tung mở ra. Hắn lấy tay vén mái tóc dài trên vai tôi, tiếp đó hôn vào vai vào lưng tôi.

Tôi run lên, toàn thân ghê tởm tựa như có sâu bọ đi qua.

"**Ta sai rồi, Đông Ca, trước đó ta không nên nói những lời vô liêm sỉ kia tổn thương nàng.....**" Hắn hôn sau cổ sau vai tôi, cuối cùng ngậm lấy vành tai tôi.

Trong dạ dày không khỏi thấy ghê tởm, rốt cuộc tôi khó mà nhịn được, hoang mang mở mắt ra, nhấc lên một góc màn, bấu lấy mép giường, khổ sở nôn xuống dưới giường.

Kỳ thực dạ dày trống không, có nôn cũng không nôn ra được thứ gì, chẳng qua cổ họng bị nghẹn nước chua.

"Không thoải mái sao?" Chữ Anh nhẹ nhàng vỗ vai tôi, **"Lẽ nào là ta đã lây bệnh phong hàn cho nàng? A.....ta thật đáng chết!"**

Hắn vươn tay vén màn trướng lên, xem tư thế đó tựa hồ muốn gọi người, tôi vội vã nhảy dựng lên che miệng hắn, tức giận nói: **"Người muốn làm gì? Nếu người dám gọi người vào, ta liền chết cho người xem!"**

Ánh mắt hắn cong cong mang theo ý cười sùng nịch, cong môi hôn vào lòng bàn tay tôi, tôi run lên, vội rút tay về, ghê tởm đến nỗi muốn nôn ra cả dạ dày.

"Đông Ca! Ta rất vui, bởi vì ta biết, đời này nàng sẽ không thể quên ta nữa!"

Lòng tôi chấn động kịch liệt.

"Trong lòng nàng cuối cùng đã có ta.....vô luận tương lai như thế nào, nàng cũng không thể không đếm xỉa đến ta như trước nữa!" Hắn tươi cười sáng lạn tựa như đứa trẻ được kẹo, khuôn mặt tuấn lãng tràn đầy khát khao cùng mong đợi, **"Chúng ta có một khởi đầu rất tốt đẹp.....sau này sẽ càng tốt! Ta sẽ khiến nàng có được hạnh phúc to lớn nhất....."** Cuối cùng sau một nốt nhạc liền biến mất trong nụ hôn thân mật của hắn.

Trên môi lạnh như băng cảm nhận thấy độ ẩm của hắn, tôi bỗng nhiên bừng tỉnh lại, ngửa đầu tránh hắn: **"Người có thấy ghê tởm không?"** Tôi dốc sức chà xát miệng, **"Không thấy ta mới nôn ra à?"**

Hắn sững sốt nửa ngày, đột nhiên tuôn ra tràn cười to, tôi trừng hắn, lại bị hắn mạnh mẽ ôm vào lòng: **"Đông Ca.....Đông Ca! Có còn nhớ khi ta còn nhỏ, lần đầu tiên cô lấy đũa khuấy khí mà hôn nàng không? Ánh mắt chán ghét của nàng khi ấy đã tổn thương lòng ta biết bao! Hôm nay ta mới hiểu được, không phải là nàng chán ghét ta hôn nàng, nàng....."**

Không thể nào nói lý lẽ với tên nam nhân này! Nghĩ đến việc hắn làm nhục tôi, nhìn lại khuôn mặt vui mừng của hắn lúc này, tôi giận đến sinh hận không thể giết hắn. Tôi chộp lấy gối dựa trong góc giường ném vào khuôn mặt tươi cười của hắn, tôi run giọng nói: **"Tĩnh táo chút đi! Chẳng qua chỉ là phá thân thôi mà, có gì mà ghê gớm, cũng có phải là mất tay, mất chân không sống nổi đâu! Còn nói cái gì mà không quên được người, người cho rằng người là ai? Ta chỉ coi như bản thân bị chó dại cắn, mẹ nó ai lại đi nhớ thương chó dại này sau cùng sẽ chết theo kiểu nào!"**

Gối dựa rơi trên đất, vẻ tươi cười trên mặt Chữ Anh chậm rãi thu lại, ngược lại là sự âm u trước khi gió bão ập đến. Tôi không để ý đến hắn, tự mình lấy quần áo rải rác trên giường mặc vào, bỗng nhiên trên vai đau đớn, lại bị hắn ném lên giường.

"Cái gì gọi là chó dại cắn?" Hắn âm trầm trừng mắt nhìn tôi.

Tôi nghiêng đầu, lạnh nhạt nói: **"Tốt nhất bây giờ người nên thả ta về, nếu như trước canh hai ta không quay về thành rào....."**

"Sợ cái gì? Sợ a mã ta biết, hay là sợ Đại Thiện biết?" Âm thanh phẫn nộ của hắn gào thét trên đỉnh đầu tôi, **"Ta như thế này liền khiến nàng chán ghét sao? Vì sao đối với Đại Thiện nàng đều đủ kiểu ôn tồn, nhưng lại không cười với ta dù chỉ một chút?"**

"Buông! Ta phải đi về."

"Là ta gặp được nàng trước.....là ta thích nàng trước....." Hắn thật sự như chó dại mà gặm cắn da thịt tôi, tôi đau đến không ngừng thò ra, **"Là ta yêu nàng trước.....nàng không thể không yêu ta....."**

Chữ Anh thật đáng hận, mà cũng đáng thương hại!

Tôi tròn mắt nhìn màn giường khẽ lay động, chết lặng mặc hắn đang giày vò phát tiết trên người tôi. Thân thể đau có là gì so với lòng đau đây?!

Ai quy định người yêu tôi, tôi liền phải yêu lại hắn? Ai quy định tôi không yêu hắn, lại phải trả giá đầy đau đớn như thế?

Ai quy định?

Là ai?

Giận dữ xấu hổ cùng thống hận lan khắp toàn thân trong một khắc khi hắn tiến vào kia, tôi cắn răng hít thở: **"Ta——không cần tình yêu của người!"**

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 33: Tồn thương

"**Cách cách, người ăn nhiều hơn chút đi.....**" Tiểu nha đầu rụt rè đứng tại đầu giường tôi, trong tay cầm một chén cháo tổ yến.

Tôi chỉ thần nhiên lướt qua, càng không có một chút khẩu vị, mặc dù cả người vô lực, cũng muốn cố gắng ăn chút gì đó để bổ sung thể lực, nhưng dạ dày lại phình to khó chịu, chỉ vừa nhìn đến ăn, thì dạ dày liền muốn nôn.

Vì thế tôi lắc đầu.

Nước mắt của tiểu nha đầu ấy liền rơi xuống: "**Người không ăn thứ này, gia trở lại sẽ lột da nô tài.....cách cách à, xem như người thương xót cho nô tài đi.....**"

Tôi trống rỗng nhìn nàng, chẳng qua chỉ mới là một tiểu cô nương bảy tám tuổi, trên khuôn mặt tái nhợt ấy hiện rõ nước mắt, trong đôi mắt to tràn đầy sợ hãi.

"**Ta thật sự ăn không vô.....lát nữa hẳn đến, ta sẽ nói với hẳn, người không cần sợ.**"

"**Cách cách!"**

"**Gia của các người đi ra ngoài rồi?"** Tôi cân nhắc nếu như có thể thừa dịp này mà chạy đi, cũng thật không tồi.

Ý niệm này mới vừa xuất hiện trong đầu, nha đầu kia lại quý phịch xuống, khóc rống nói: "**Cách cách người đừng bận lòng nữa.....gia thương yêu cách cách, nếu cách cách có nửa điểm bất trắc, thì không chỉ có mỗi nô tài, sợ là nô tài trên dưới phủ này đều không tránh khỏi cái chết! Cách cách.....van xin cách cách.....**"

Việc tôi không chịu nổi nhất chính là người khác ba quý chín khẩu đập đầu với tôi, tôi liền vội nói: "**Gia các người đâu, gọi hẳn đến.**"

"**Lúc này gia đang ở tiền viện, đang phát giận.....**" Lời mới nói ra một nửa, sắc mặt tiểu nha đầu đại biến, vội bưng kín miệng, cúi đầu, "**Nô tài đáng chết!"**

Tôi lạnh lùng cười, Chử Anh thật là sung sức! Hôm qua còn phát sốt ho khan tưởng như bệnh sắp chết, hôm nay chẳng những giảm sốt, mà còn có sức mà nổi giận với người khác, thật là không tồi mà, chỉ không biết đối tượng xui xẻo kia là ai.

Chốc lát sau, tiểu nha đầu ấy lại khỏ sở van xin tôi dùng bữa, nhưng tôi không để ý đến, ngay cả nói cũng lười. Ước chừng qua nửa canh giờ, lại nghe thấy ngoài phòng huyền áo một trận, nha hoàn trong phủ đều hoảng sợ hô.

Tôi không khỏi kinh ngạc, ai lại dám làm can nhiễu động trong phủ đại a ca?

"**Ai da!"** Nô tài canh cửa thảm thiết kêu lên một tiếng, thân mình mập mạp cuốn theo màn trúc trên cửa đầy chật vật lăn vào.

Tôi lấy lại bình tĩnh, đợi sau khi nhìn thấy rõ thân ảnh đang ngoài cửa bước vào, trong lòng liền cực kỳ sợ hãi, nước mắt không ngừng chảy xuống.

"**Đông Ca!"** Vẻ mặt Đại Thiện đầy căng thẳng bước nhanh đến tôi.

"**Đừng lại đây!"** Tôi lăn vào giường, dùng chân tơ bọc lấy đầu, thét chói tai.

Tôi đã thành như vậy, đã thành như vậy.....sao có thể nhìn hẳn? Sao có thể nhìn hẳn đây?

"**Đông Ca!"** Theo một tiếng hô to, chiếc chăn mà tôi dùng để che kín bị cuốn bay lên không. Tôi chỉ có thể cúi đầu co vào góc giường run lên bần bật.

"**Đông Ca.....**" Giọng nói đã chuyển sang tiếng thờ dài mềm mại, một loại quen thuộc, tựa như hương bạc hà mát lạnh gắt bao vây quanh tôi. Đại Thiện ôm lấy tôi, nhẹ giọng trấn an, "**Không sao, ta đến đón nàng về nhà!"**

"**Hu.....**" Lòng tôi đau đớn, sao có thể nhịn nổi, xoay người nhào vào lòng hẳn, khóc như một đứa trẻ lạc đường.

"**Đừng khóc, không sao.....**"

"**Hu.....**"

Hắn hôn trán tôi, tay không ngừng giúp tôi lau nước mắt, thấy tôi chỉ khóc đầy thương tâm như sắp chết đi, khuôn mặt buồn bã không khỏi lộ ra sự đau lòng cùng tự trách: "**Chúng ta về nhà được không?"**

Tôi vừa khóc vừa gật đầu, cánh tay ôm chặt lấy cổ hẳn, hẳn bế ngang tôi. Tiểu nha đầu bên cạnh thấy thế, vạ phần sợ hãi ngăn chúng tôi lại: "**Nhị gia! Ngài không thể đưa cách cách đi.....**"

"**Cút ngay!"** Đại Thiện luôn tao nhã đột nhiên lớn tiếng gầm lên, một cước đá lăn tiểu nha đầu ấy.

Tôi chưa từng nhìn thấy Đại Thiện nổi giận, từ ngày quen biết hắn, hắn đều luôn hiền lành ôn nhu, dường như chưa từng có nửa phần nóng nảy. Tôi mơ hồ cảm nhận được lòng hắn đang đau, bởi vì người thương tổn tôi không phải ai khác, mà là ca ca ruột của hắn!

Lòng như bị một thứ bén nhọn đâm xuyên vào! Tôi bỗng nhiên hiểu được một việc——Chữ Anh tổn thương tôi, trong lòng Đại Thiện sẽ lưu lại dấu vết khó phai, càng sâu hơn so với tôi! Có lẽ thời gian trôi qua, tôi có thể quên đi, nhưng còn Đại Thiện?

Chữ Anh, dù sao cũng là ca ca ruột của hắn! Loại máu mủ tình thâm, huyết thống thân tình này, có như thế nào cũng không thay đổi được!

Khi bước qua cánh cửa, có một cái bóng dày đặc chặn chúng tôi lại, tôi chỉ liếc mắt một cái, liền kích động quay mặt lại, xấu hổ, tức giận, ủy khuất, thương tâm, sợ hãi.....trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

"Tránh ra!" Đại Thiện lạnh lùng nói.

Chữ Anh đứng im ở cửa, cách một lúc lâu sau, mới ho hai tiếng, khàn giọng: **"Thật sự không được sao....."**

Người tôi khẽ run lên, biết là hắn đang hỏi tôi, nhưng tôi không muốn nhìn thấy mặt hắn, càng không muốn nói chuyện với hắn, đặc biệt là ở trước Đại Thiện, đối mặt với hắn, sẽ càng khiến tôi thấy nhục nhã.

"Đừng tổn thương nàng nữa....." Đại Thiện nghiêng người, cẩn thận ôm tôi ra khỏi cửa.

"Đại Thiện——" Giọng nói khàn khàn đột ngột găm lên giận dữ, **"Đệ dựa vào cái gì mà tranh với ta? Đệ dựa vào cái gì hả——"**

Đại Thiện dừng bước, tôi căng thẳng bắt lấy vạt áo trước ngực hắn.

"Đệ dựa vào cái gì mà có được lòng nàng? Đệ bảo vệ được nàng sao? Đệ ngoại trừ tin thờ bộ dáng người khôn giữ mình già đời gì đó ra, thì còn có thể làm được gì?"

Cách lớp quần áo mỏng, tôi nghe thấy tiếng tim Đại Thiện đang đập ngày càng nhanh, tuy rằng từ đầu đến cuối đối với sự chất vấn gây sự của Chữ Anh, đều không có lấy một câu phản bác, nhưng tôi vẫn thấy sợ hãi.

"Đại Thiện! Đệ đừng mãi bày ra cái biểu tình của người tốt đó! Đệ có cái gì? Luận về chiến công danh vọng, đệ không sánh kịp ta, luận về sự sùng ái của a mã, đệ chẳng qua vẫn chỉ ngang lão ngũ thậm chí ngay cả A Mẫn nhà tam thúc cũng mạnh mẽ hơn cả đệ! Đệ dựa vào cái gì mà có được Đông Ca! Khụ khụ.....khụ khụ khụ....."

Đại Thiện! Đại Thiện! Đại Thiện!

Trong lòng tôi không ngừng gọi thầm tên hắn! Đại Thiện ôn nhu như ngọc! Đại Thiện không tranh với đời! Đại Thiện thấu hiểu chu đáo.....Đại Thiện như thế mới là Đại Thiện mà tôi yêu thích, tôi không muốn bởi vì tôi, mà ép hắn đi trên một con đường không hợp với hắn.

"Đại ca....." Lòng ngực cuối cùng khẽ rung động, tiếng tim đập dữ dội, tôi liều chết nắm chặt vạt áo của hắn, sợ hãi ngửa đầu, trên chiếc cằm lúng lúng râu động lại một mảng xanh tím, khoe miệng bị nứt, tơ máu đông lại trên miệng vết thương.

Tôi lo sợ không yên quay đầu lại, phát hiện khóe mắt Chữ Anh cũng bị sưng lên.

Tôi vội nhìn lướt qua, Chữ Anh rút cuộc bắt được tầm mắt tôi, hắn nhào đến: **"Đông Ca——"**

Tôi sợ đến mức thét chói tai.

Đại Thiện xô dịch người, an toàn tránh khỏi Chữ Anh.

"Sau này.....Đông Ca sẽ do đệ bảo vệ!" Giọng nói ung dung, ngữ khí kiên định.

Lòng tôi rối loạn như dây đay!

"Đại Thiện——tiểu tử đệ khẩu khí thật lớn!"

"Đệ tuyệt đối sẽ làm tốt hơn cả huynh!"

Từ nhà Chữ Anh về, tôi nằm xuống liền ngủ, cũng không biết qua bao lâu, chỉ nghe thấy bên tai có âm thanh nước nở, cực kỳ bi thương. Tôi chỉ muốn ngủ tiếp, nhưng tiếng khóc tỉnh tã kia tựa như tiếng ruồi muỗi đang quấy nhiễu trong đầu tôi, không thể gạt đi.

Cuối cùng, tôi nâng mí mắt khô ráp lên, cảnh tượng trước mắt mơ hồ như đang chồng chéo lên nhau, nhìn hơn nửa ngày mới nhìn rõ được vị thiếu nữ đứng trước mặt, nàng ấy đang khóc.

Cổ họng tôi nấc lên một tiếng, chỉ thấy miệng lưỡi khô khốc, cả người đau nhức không chịu nổi.

"Cách cách! Cách cách người tỉnh rồi?" Trong giọng mũi nặng nề của Cát Đái lộ ra sự vui mừng cùng phấn khởi, nàng đỡ tôi ngồi dậy.

Tôi chỉ chỉ vào ấm nước trên bàn, nàng lập tức hiểu được, kê thêm một chiếc đệm sau lưng tôi, rồi vội vàng xoay người giúp tôi chằm trà.

Chung trà đưa đến miệng, tôi rõ ràng có thể thấy được tay nàng đang run, nước trong chung lắc lư dữ dội, tôi chỉ uống được một nửa, một nửa khác đã bị nàng vẩy lên vạt áo tôi.

"Cách cách.....cách cách....." Nước mắt nàng rơi xuống, vừa khóc vừa hoảng loạn giúp tôi lau nước trên vạt áo.

"Đại Thiện đâu?" Nhìn quanh bốn phía, là sự im ắng, vẫn không thấy bóng dáng Đại Thiện đâu, lòng tôi trống rỗng không nguyên do.

"Cách cách, đã giữa giờ Dậu*, nhị gia không tiện ở lại thành rào, nên đã về sớm.....ngài ấy để cách cách nghỉ ngơi cùng thư giãn cho thật tốt, ngày mai nhất định sẽ đến thăm người."

**Giờ Dậu: từ 5 giờ chiều đến 7 giờ chiều.*

Tôi gật gật đầu. Ra là đã trễ như vậy, không nghĩ rằng bản thân có thể ngủ đến mười một tiếng.

"Cách cách, người có đói bụng không? Nô tài đi hầm canh gà đen nhân sâm cho người, ma ma nói nữ nhân ăn thứ này là bổ thân thể nhất....." Nói rồi, nước mắt lại rơi trên bàn tay tôi.

Tôi thấy mắt nàng ứ đọng quảng thâm, hốc mắt trũng sâu, nghĩ đến đêm qua tôi không trở về, ắt là nàng cũng một đêm không ngủ, ước chừng cả đêm lo lắng.

Tôi lắc đầu, người đỏ mặt hời, thấm ướt xiêm y, rất không thoải mái: **"Em gọi người chuẩn bị nước cho ta, ta muốn tắm."**

Cát Đái ngăn người, lập tức đáp lời, cúi đầu lau nước mắt rồi đi ra ngoài.

Lát sau ba bốn ma ma cùng a hoàn tiến vào, dựng lên một tấm bình phong gần cửa, trước giường đặt thùng gỗ cao dùng để tắm rửa, nước nóng cuộn cuộn bốc hơi được đổ vào.

Cát Đái xoắn tay áo thử độ ấm của nước, gật gật đầu.

Quy củ tắm rửa từ trước đến nay của tôi là không thích có người hầu hạ, vì thế ma ma và a hoàn đều tự giác ra ngoài cửa. Tôi xốc chăn xuống giường, nhưng mũi chân vừa mới đạp đất, liền thấy hai cái đùi không nghe theo sự điều khiển mà run rẩy không ngừng. Chân mềm nhũn, hai tay tôi chống xuống chỗ ngồi rồi bước lên.

"Cách cách!" Cát Đái khẽ gọi một tiếng.

Tôi cười yếu ớt: **"Ta thật là vô dụng....."** Chẳng qua chỉ mới không ăn uống một ngày, lại liền khiến tôi đói đến tứ chi vô lực, hai mắt mơ màng, xem ra lần này vô luận thế nào cũng đều phải nhờ Cát Đái giúp tôi tắm.

Nàng cẩn thận từng li từng tí đỡ tôi đến gần thùng gỗ. Tôi thở hổn hển đỡ lấy mép thùng, Cát Đái giúp tôi cởi áo trong, qua rất lâu sau lại vẫn không thấy nàng có động tĩnh gì.

"Sao thế?"

"Cách cách——" Bỗng nhiên nàng run giọng phát ra một tiếng kêu thê lương.

Quay đầu thì thấy nàng rơi lệ đầy mặt, che miệng khóc đến thở không ra hơi, tôi không khỏi cúi đầu, gạt mình nhìn thấy những dấu vết xanh tím đầy sặc sỡ trên ngực của bản thân——Những thứ này đều là do Chử Anh nói điên cán thành, ngẫm nghĩ chắc trên lưng cũng có không ít.

"Đừng khóc! Không phải vết thương gì đáng lo ngại, chỉ là dọa người mà thôi, qua vài ngày sẽ tự nhiên biến mất." Tôi để nàng run rẩy đỡ bước lên ghế.

Thân thể ngâm vào trong làn nước ấm áp, tôi thoải mái mà bật ra một tiếng rên rỉ.

"Sao vậy ạ? Có phải là nước rất nóng?"

"Không phải. Tốt lắm." Tôi mỉm cười vô tay nàng, **"Đề ta ngâm thêm một lát.....em đừng đi ra ngoài, canh giúp ta."** Tôi sợ thân thể mình mệt mỏi, ngâm quá lâu có lẽ sẽ khiến tôi mê man lúc nào không hay.

"Vậy nô tài sẽ canh giữ phía sau cách cách, nếu cách cách muốn gì, cứ phân phó nô tài một tiếng là được ạ."

"Ừ."

Hơi nóng bốc lên, hun đến tôi có chút mê man, đầu óc tựa như đèn kéo quân không ngừng hiện ra hai khuôn mặt, một thì ôn nhu tao nhã, một thì ương ngạnh ngổ ngược.

Tôi thống khổ vùi đầu trong nước, tóc dài tựa thủy tảo tản ra ở đáy nước, dệt thành một chiếc lưới dày đặc, tựa như bao trùm lấy tôi, không có chỗ nào

để tôi trốn tránh, cũng sắp thở không thông.

Đồng Quả, Chữ Anh và Đại Thiện, ba tỷ đệ bọn họ từ nhỏ đã mất đi tình thương của mẹ, cảm tình trước giờ luôn ngay thẳng. Đồng Quả thay thế vị trí người mẹ, Chữ Anh tính tình không tốt, Đại Thiện ngoan ngoãn thân thiện, giữa hai huynh đệ chỉ kém nhau ba tuổi, nhưng chưa hề động tay động chân giống như hôm nay.....và điều này hết thảy đều do tôi.

Sau này Đại Thiện sẽ ra sao? Chữ Anh sẽ cư xử như thế nào với đệ đệ ruột này?

Ào! Tôi nhô đầu lên khỏi nước, hít thở một hơi, nước mắt không tiếng động từ khóe mắt chảy xuống.

Lòng đau quá, rốt cuộc nên phát triển tình cảm với Đại Thiện hay là để nó đi xuống đây? Tôi rất sợ, sợ thứ bản thân mang đến cho hắn không phải là hạnh phúc, mà là bất hạnh!

Nước ảm đạm lạnh đi, trước khi nước ảm trên cơ thể tôi lạnh đi, thì sau mình được đổ xuống một thùng nước ảm. Tôi lập tức lau đi bọt nước trên mặt, miễn cưỡng cười: **"Cát Đái, phiền em chà lưng giúp ta, tay ta rất mỏi, không cử động được."**

Lớn như thế này, đây là lần đầu tiên phải phiền người khác giúp mình tắm rửa, mặt không khỏi đỏ lên, vô cùng ngượng ngùng.

Cát Đái không hé răng, cầm lấy khăn tắm từ mép thùng, nhẹ nhàng kéo mái tóc dài tôi sang một bên, sau đó nghe thấy một tiếng hít thở rất nhỏ.

"Đã nói với em là đừng sợ lớn hải nhỏ mảy thứ không đáng lo ngại này....." Lòng tôi đau nhức, trên mặt mạnh mẽ nở nụ cười an ủi nàng.

Khăn tắm chạm vào lưng tôi, lực tay rất nhẹ, nhẹ đến nỗi tưởng chừng như không hề có chút lực đạo gì. Tôi lại cười, nha đầu này trước khi đi theo tôi chắc là chưa từng hầu hạ ai tắm rửa.

"Cát Đái——" Người tôi chậm rãi động dậy, một cổ đau nhức thấm ra từ trong xương, tôi kêu lên một tiếng đau đớn, suýt nữa trượt vào đáy thùng.

Từ phía sau tôi lộ ra một đôi tay, xen qua nách tôi, kéo tôi ngồi thẳng dậy.

Đôi tay kia, tuy rằng không lớn, nhưng các đốt ngón tay thô to, lòng bàn tay đầy nốt chai sạn——Tuyệt đối nó không thể là tay của Cát Đái.

Tôi kinh ngạc mạnh mẽ quay đầu lại, liền nhìn thấy một khuôn mặt tuần tú lạnh như băng đầy nghiêm nghị, mi tâm nhíu chặt, môi mím lại, thấy tôi quay đầu nhìn hắn, hắn chỉ thoáng nâng mí mắt liếc tôi thật nhanh, rồi lập tức hạ xuống.

Tuy chỉ là vội vàng nhìn thoáng qua, nhưng tôi rõ ràng nhìn thấy trong đáy mắt hắn là một cỗ hàn khí ghê người.

"Hoàng.....Hoàng Thái Cực....." Ánh mắt vừa rồi là gì? Một đứa nhỏ chín tuổi, vì sao lại có ánh mắt khiến người khác sồn gai óc như vậy? Hắn muốn làm gì? Trong lòng hắn đang suy nghĩ những gì?

"Không có lần thứ hai! Sẽ không có lần thứ hai....." Từng chữ lạnh như băng cứng ngắt phun ra giữa môi và răng, như đang nói cho tôi nghe, lại giống như đang tự nói cho chính mình nghe.

"Hoàng Thái Cực....."

Hắn không nhắc lại, trên mặt mang theo sự quật cường cùng hung ác, nhưng tay lại vẫn không hề dùng chút sức nào mà tiếp tục giúp tôi chà lưng.

Mặt tôi không khỏi nóng lên, tuy hắn vẫn là một đứa nhỏ, nhưng dù sao cũng vẫn là một đứa bé trai, mà tôi lại trần truồng trước mặt hắn như vậy, nên không khỏi cảm thấy căng thẳng và thẹn thùng.

Nhưng hắn lại giống như không nhìn thấy gì, tiếp tục không đếm xỉa, mà chà lưng, chà xong lại chà đến cánh tay, chà xong cánh tay lại đến trước ngực.....

Tôi khẽ hô lên phản đối, hắn chỉ lạnh lùng trừng mắt liếc tôi, ánh mắt kia khiến tôi lòng tôi rét lạnh, nên tôi không dám hé răng nghịch hắn nữa, ngoan ngoãn mặc hắn hầu hạ.

Đây.....chính là Thanh Thái Tông có uy lực hùng mạnh của Đại Thanh sau này ư?

Tôi không khỏi ghen hòng trần trối, quá lợi hại! Cho dù đối mặt với Nỗ Nhĩ Cáp Xích, tôi cũng không khiếp nhược như thế!

Tôi vui nửa khuôn mặt vào nước, chỉ chừa ra lỗ mũi để hít thở, yên lặng suy nghĩ, nhất định là do tôi mà mọi việc đang ngầm thay đổi, đối với Thanh Thái Tông của sau này tôi cảm thấy đã suy nghĩ quá xa vời.

"Hoàng Thái Cực....." Tôi trôi lên mặt nước, rầu rĩ mở miệng.

Hắn không hé răng.

Tôi tiếp tục hỏi: **"Có phải vì sự xuất hiện của ta, mà cuối cùng sẽ có rất nhiều chuyện thay đổi không?"**

".....Tỷ như là?"

"Tỷ như.....Chữ Anh và Đại Thiện....." Khẽ nói xong câu này, tôi lại trầm xuống.

Bầu không khí đầy tĩnh mịch, tiếng côn trùng ngoài phòng đang kêu vang.

Tiếng nước róc rách lần nữa vang lên, Hoàng Thái Cực đưa tay xuống xem xét, cách một lúc lâu mới nói: "Có lẽ vậy. Đại a ca là trưởng tử, lại năng chinh thiện chiến. Là phụ tá đắc lực mà a mã tín nhiệm nhất, người đó thường muốn gió được gió, từ lúc nhỏ đã không xem ai ra gì, việc này vốn cũng không có gì kỳ quái.....nhị ca, lại là huynh đệ cùng mẹ với đại ca, thân thiết từ nhỏ, nếu không phải bản tính quá mức ôn thuận đạm bạc, lòng chưa từng tranh đoạt hiếu thắng, thì với tuổi của huynh ấy, đã sớm trở thành phụ tá giúp đỡ a mã mới phải. Kiến Châu có được ngày hôm nay, toàn bộ đều do a mã lấy tính mạng ra giao tranh về, Kiến Châu không có a ca vô dụng, cũng không có bối lực vô dụng!"

"Nghĩa.....là gì?"

"Người Nữ Chân từ trước đến nay đều là trưởng tử tách riêng, ấu tử trông nhà, a mã đang trong giai đoạn hoàng kim, phúc tấn mới nạp lại càng nhiều, mỗi năm đều sinh con, bỏ qua một bên mấy cái như thứ xuất [con vợ lẽ], mà ấu tử đích xuất [con vợ lớn] cuối cùng cũng không biết sẽ rơi lên người ai. Nhưng nàng cũng thấy đấy, Kiến Châu ngày càng phồn thịnh, đất đai, nô lệ, gia súc, quyền thế.....a mã đã có tâm xưng quốc, mà đã là quốc, thì có những thứ không phải cứ lấy lợi ích gia tộc ra phân biệt là xong. Khi a mã bước vào tuổi già, thì ấu tử bên người có thể thuyết phục được nhiều người hay không, có thể khiến tướng sĩ tiếp tục đi theo hay không? Những vấn đề đó sau này sẽ khiến người khác đau đầu. Chưa kể, đám huynh trưởng thành gia bên ngoài thành rào, há lại dễ dàng đồng ý đem lợi ích bản thân dốc sức làm ra mà chấp tay dâng tặng cho ấu đệ? Đại ca và nhị ca là huynh đệ cùng mẹ, vốn nên đồng tâm hiệp lực mới phải, nếu nảy sinh tâm tư xa lạ, đều là vì tư lợi, nhưng trái lại càng phù hợp với tâm tư của a mã....."

Tôi ở trong nước lạnh run, những sự thật này tôi sẽ không biết được nếu như không phân tích chúng, một khi phân tích ra lại tàn khốc đến nỗi người khác không dám nghe. Cái gì mà người kế thừa, cái gì mà lợi ích gia tộc, cái gì mà huynh đệ bất hòa.....tôi chưa từng lo lắng những điều này, bởi vì tôi đã chắc chắn vào kết quả kia.

Tôi bỗng chốc ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn vào khuôn mặt nhỏ tuổi, ngây ngô non nớt này.

Lẽ nào Hoàng Thái Cực không phải danh chính ngôn thuận trở thành Thanh Thái Tông sao? Nghe hẳn phân tích như thế, vậy hẳn vừa không phải là con cả, vừa không phải là ấu tử, tuy là đích xuất, nhưng hẳn lại đứng hàng thứ tám, giữa đám a ca đích xuất, chỉ đành lẻ loi một mình. Những năm gần đây, Mạnh Cổ tỷ tỷ trước sau vẫn không có sinh thêm đệ đệ muội muội giúp đỡ hẳn, nên hẳn vẫn cứ trợ trợ một mình.....vội vạy nửa vời bất tiện như thế, hẳn sao có ưu thế để đánh bại những huynh đệ khác, giữa đám con đông đúc để bộc lộ tài năng, sau cùng được a mã ưu ái đây?

Lẽ nào lịch sử có sai sót? Lẽ nào.....lẽ nào.....

Lịch sử?! Vốn kiến thức lịch sử mà tôi biết có nhầm nhò gì? Trong đám con của Nữ Nhĩ Cáp Xích, trừ Hoàng Thái Cực ra, tôi còn biết tương lai hẳn là sẽ có thêm một nhiếp chính vương Đa Nhĩ Cổn.....trừ những việc này ra, tôi không hề biết được chút gì.

Hoặc có thể.....vì sự tham gia của tôi, mà kết quả lịch sử ấy sẽ thật sự thay đổi hoàn toàn?

"Hai người bọn họ.....chính là huynh đệ ruột....." Tôi run giọng, ngực buồn rầu đến khó thở, "Đây là lỗi của ta sao? Đúng! Là lỗi của ta! Ta vốn không thuộc về nơi này, nếu không có ta, không có....."

Nếu như tôi không thích Đại Thiện, thì sự tình có phải sẽ không như vậy?

"Việc đó không liên quan đến nàng....." Hoàng Thái Cực thở dài, "Thật ra ta cũng có lỗi, ta sớm nên nhìn thấu tâm tư của a mã mới đúng, vậy mà.....nhất thời không chú ý. Nàng đừng tự trách mình, việc này không liên quan đến nàng, trái lại vì nó..... mà nàng đã bị tổn thương như vậy....."

"Nước lạnh....." Tôi đột nhiên cảm thấy rất mệt mỏi.

"Muốn đổi nước nữa không?" Hắn nhảy bèn thay đổi đề tài.

"Không."

Vì thế hẳn đỡ tôi đứng lên, tôi lạnh đến toàn thân run rẩy, hẳn dùng một tấm da lông quần kín từ đầu đến chân tôi, thế nhưng tôi vẫn thấy lạnh lẽo bức người.

"Có muốn gọi Cát Đái vào hầu hạ không?"

"Không cần. Ta muốn nằm một lát....."

Hắn đỡ tôi lên giường, đắp chăn cẩn thận, cầm lấy tấm da lông kia giúp tôi xoa mái tóc dài ướt sũng.

"Hoàng Thái Cực!"

"Ừ. Ta đây."

"Người.....tương lai cũng sẽ như vậy sao?"

"Cái gì?"

"Tương lai người cũng sẽ vì tranh quyền đoạt thế, mà không ngại huynh đệ tương tranh sao?"

Hắn trầm mặc.

"Đừng giấu ta, ta biết người không cam chịu khuất phục dưới người khác.....ta muốn nghe lời nói thật. Nói ta biết, người sẽ sao?"

Hắn thờ dãi, cuối cùng trả lời một từ: "Sẽ."

"Vì sao? Quyền thế rất quan trọng sao?"

Hắn ngừng động tác: "Có đôi khi.....thứ này xác thực rất quan trọng."

Tôi quay đầu sang chỗ khác, tuy biết đây là kết quả và đáp án chắc chắn, nhưng Hoàng Thái Cực thế này khiến tôi thấy rất xa lạ, tựa như đứa nhỏ mà tôi đã nhìn thấy nó dần lớn lên, lại xa cách tôi. Điều này khiến tôi rất đau lòng, đau đến nước mắt chỉ có thể lăn chảy xuống, lại không có cách nào phát ra tiếng.

Tôi vốn không nên tham gia vào giữa bọn họ!

Bọn họ có vận mệnh cần phải chuyển động theo quỹ đạo riêng! Mỗi người đều.....

Chỉ Anh, Đại Thiện, Hoàng Thái Cực.....mặc kệ tôi là ai, tôi cũng không nên tham gia vào trong quỹ đạo vận mệnh đã được định sẵn của bọn họ!

Đại Thiện.....sau này, ta nên làm gì với chàng đây?

Trong lúc âm thầm thương tâm, Hoàng Thái Cực chậm rãi đứng lên, nhỏ giọng gọi tên tôi. Tôi nhắm mắt điều hòa hô hấp vờ ngủ, cảm giác được hắn cúi người xuống, tay chân nhẹ nhàng giúp tôi dể chân.

Trong phòng yên tĩnh rất lâu, ngay lúc tôi nghĩ hắn đã rời đi, bỗng nhiên nghe thấy trên đỉnh đầu truyền đến tiếng hô hấp rất nhỏ, thanh âm mềm mại nhẹ nhàng vỗ về vết thương trong tim tôi.

"Nàng không làm gì sai, chỉ là nàng đã không cẩn thận yêu sai người."

Tiếng bước chân dần biến mất.

Tôi cắn góc chân im lặng rơi lệ.

Yêu sao? Không! Tôi lớn lên trong Viện phúc lợi Nhi đồng, chưa bao giờ tin tưởng trên đời này sẽ có một loại tình cảm giống như trong tiểu thuyết đã viết, khiến người ta yêu đến si mê trầm tụy, mù quáng đến có thể mất đi lý trí.

Tôi không tin vào loại tình yêu như thế!

Nhưng tôi thích Đại Thiện!

Thích hắn cười, thích hắn ôn nhu, thích ở bên hắn.....

Mở mắt ra, trợn mắt nhìn vào mảng tối đen hư ảo, cuối cùng tôi ép bản thân đưa ra một quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 34: Đả kích

Ngủ đến nửa đêm, bỗng nhiên trong xương toát ra từng cơn ớn lạnh, lạnh đến không chịu được. Tôi cuộn mình lại, quấn chặt chăn, đầu óc mờ mịt, không ngừng cảm thấy bốn phía tĩnh lặng đến đáng sợ.

Sau lúc mơ màng lại nghe thấy rất nhiều âm thanh huyền ảo, tôi muốn ra lệnh bọn họ cầm miệng, để tôi yên tĩnh một lát, nhưng miệng lại không phát ra tiếng. Khó khăn chịu đựng một hồi, lại dường như có thứ gì đó mở miệng tôi ra, rót nước trà đắng chát khó nuốt vào, tôi theo bản năng kháng cự, nhưng

kết quả nước nghẹn vào khí quản, hại tôi vừa ho vừa hun, khốn khổ nói không nên lời.

Tôi lại hoảng hốt một phen, mí mắt hơi hơi mở ra, lại phát hiện thấy bốn phía vẫn tối đen như mực, không khỏi suy nghĩ, hóa ra hết thấy vừa rồi chẳng qua chỉ là giấc mơ hỗn độn trong đầu mình mà thôi.

Lại nhắm mắt, mơ màng ngủ.

Trong lúc vô tri vô giác, ý thức đột nhiên bị một âm thanh tức giận ngắt trôi làm cho tỉnh giấc: "Nếu nàng có gì không hay xảy ra, ta muốn tất cả các người phải chôn cùng!"

Khá lảm giọng nói bá đạo!

Tôi âm thầm cười lạnh, đây là hán đang uy hiếp người khác đấy ư, lại vẫn cứ muốn lấy tính mạng người khác ra để uy hiếp tôi?

Ý niệm này chỉ lóe lên trong đầu rồi biến mất, tôi lại nặng nề ngủ.

Vào lúc mở mắt ra lần nữa, rốt cuộc nhìn thấy trong phòng sáng ngời. Tôi nhẹ nhàng thở ra, thật là một đêm mơ hỗn loạn, cũng may là trời đã sáng tỏ, cuối cùng tôi đã tỉnh khỏi ác mộng.

Đang muốn cử động rời giường, chợt nghe thấy bên giường có người khàn khàn nói: "Đừng nhúc nhích. Muốn thứ gì ta lấy cho nàng, có phải muốn nước không?"

Tôi vòng vo hai mắt, trước mặt đột ngột hiện ra một khuôn mặt đầy râu tiều tụy, vẻ mặt suy sụp, trong đôi mắt tràn đầy mệt mỏi.....

Ai đây? Là Nỗ Nhĩ Cáp Xích mà tôi biết sao?

"Gia.....sao lại đến đây?" Giọng nói của tôi cực kỳ khàn.

Hắn kinh ngạc nhìn tôi, tựa như đang nhìn một kỳ trân dị bảo bị mất đi mà bản thân đã tìm lại được, đáy mắt là niềm vui sướng rõ ràng: "Năm ngày.....rốt cuộc nàng đã tỉnh rồi."

"Năm ngày?"

"Nàng đã phát sốt." Hắn đơn giản nói ra bốn chữ này, rồi đỡ tôi dậy uống nước.

Tôi hoang mang không ngớt, lẽ nào thật sự không phải tôi đang mơ? Tôi phát sốt ước chừng đã hôn mê năm ngày? Sở dĩ hắn cực kỳ tiều tụy như thế, là bởi vì lo lắng cho tôi?

"Năm đó nàng mười một tuổi cũng đã phát sốt như thế, sau khi tỉnh lại cũng không nhớ được gì." Hắn cẩn thận đỡ tôi nằm xuống một lần nữa, bàn tay to lớn của hắn bắt lấy hai tay tôi, đặt bên môi hắn nhẹ nhàng vuốt ve, "Lần này ta rất sợ nàng sẽ giống như khi đó."

Tôi không khỏi cười khẽ, nụ cười khẽ động vào cơ thịt trên người, đau nhức lan ra khắp thân.

"Nếu ta có thể mất toàn bộ trí nhớ, lẽ nào không tốt sao?"

Đồng tử hắn đột nhiên co lại, vẻ mặt lạnh lùng: "Nếu muốn nhân cơ hội này để quên ta, vĩnh viễn không có khả năng!"

"Ta quên mất ông, biết đâu sẽ thích ông. Nếu không....."

Bỗng nhiên hắn dùng môi lấp kín miệng tôi, nhưng lập tức rời khỏi, thờ hồ hển dứt khoát nói: "Không có nếu không!"

Hắn thật bá đạo!

Tôi mơ hồ nghĩ, vẻ điểm ấy Chử Anh rất giống hắn——đều ngang ngược không nói lý như nhau!

"Đúng rồi, hôn lễ của gia....." Tôi nhớ mang máng mấy ngày này trong thành rào đang chuẩn bị hôn lễ của hắn và A Ba Hối.

"Hôn lễ dời lại." Hắn khàn giọng nói, "Tiểu tử Bồ Chiếm Thái đó, vừa nghe nói nàng bị bệnh, vốn là muốn ở lại, nhưng bị ta đá một cước bay về Ô Lạp. Nàng nhìn đi, mị lực của nàng lớn bao nhiêu."

Tôi giật mình, nhưng trên mặt chẳng mấy may lộ ra vẻ gì, chỉ hé miệng cười yếu ớt: "Đó là, ai để cho ta là đệ nhất mỹ nữ tộc Nữ Chân làm gì. Gia cũng không phải là nhìn trúng ta về điểm này sao?"

Hắn liếc tôi một cái thật kỹ càng: "Quả nhiên là đệ nhất mỹ nữ!" Nói xong, giận tái mặt đứng lên, chắp tay sau lưng dạo quanh phòng, đột nhiên nói, "Chử Anh và Đại Thiện vì nàng, đã đánh nhau kịch liệt! Nàng có suy nghĩ gì?"

Lòng tôi đau xót, nhưng vẻ tươi cười trên mặt vẫn không biến mất: "Không có nghĩ gì cả."

"Phải không?" Hân cười lạnh, một lần nữa ngồi vào mép giường, khoe miệng giờ lên cong cong, lộ ra một nụ cười cực quý dị, "Chỉ Anh tính khí có chút giống ta, mọi việc đều luôn tranh cường hảo thắng, muốn thứ gì thì nhất định sẽ không từ thủ đoạn cho đến khi đạt được, Đại Thiện lại không như thế, tính khí cực kỳ giống ngạch niết của nó, tao nhã, hiền lành thấu hiểu, trời sinh tính đằm đằm, ta thấy nó dường như không hợp sinh ra trong nhà Ái Tân Giác La....."

Tôi ngưng mày, đoán không ra rốt cuộc hân muốn nói gì.

"Chỉ có Ba Đồ Lão mới xứng để rong ruổi tại nơi bạch sơn hắc thủy*, trở thành anh hùng và chủ nhân tại vùng thiên địa này! Đại Thiện không được! Nó rất yếu đuối! Ta vẫn luôn cho là như vậy! Thế nhưng vào mùa thu năm Đinh Dậu ta mắc phải bệnh dịch, giữa ranh giới sinh tử, lại đụng vào việc Kim Đài Thạch hồi hôn, Đại Thiện thế mà chạy đến giường ta tận hiếu, ta cảm thấy được đứa nhỏ này thật ra rất có lòng hiếu thảo, cũng rất có trách nhiệm, nhưng ta vạn vạn cũng không thể ngờ được rằng vào lúc bệnh tình ta chuyển biến tốt, hỏi nó muốn được ban thưởng gì, ấy mà nó lại khẩn cầu ta hứa nâng làm đại phúc tấn của nó. A.....dám ở trước mặt đòi nữ nhân của a mã nó, tiểu tử này so với Chỉ Anh còn tùy hứng cuồng ngạo hơn! Sau đó ta đã đề ý đến nó trong hai năm, kết quả phát hiện thấy nó không ngờ lại là một dũng sĩ năng chinh thiên chiến. Mang binh tấn công Ô Lạp đầy mạnh mẽ cùng tàn nhẫn, là điều mà trước đây ta chưa từng thấy! Nhị a ca của ta, hữu dũng hữu mưu, càng được các tướng sĩ ủng hộ cùng tín nhiệm hơn cả đại ca ca....."

*Ý chỉ vùng Đông Bắc Trung Quốc.

Tôi tròn tròn mắt, dần có chút hiểu được ý đồ của hân, lòng không khỏi lạnh giá mỗi mảy.

"Ta cũng không biết, nhị a ca mà ta vẫn luôn xem nhẹ, về võ công mưu lược, không gì không làm được. Người bình thường cười ngạo bắn cung, có thể bắn được bao nhiêu? Nó lại cùng lúc bắn ba tên, bách phát bách trúng. Chắc.....ta thật là hồ đồ rồi." Hân liên tục lắc đầu, "Kiến Châu đang trong thời kỳ gây dựng cơ đồ, ta chuộng người tài như khát nước, sao có thể tùy ý vứt xó đi một cánh tay quý báu có ích như thế? Nhưng đứa nhỏ ấy thật cố chấp, sau khi từ Ô Lạp trở về, lại bày ra trước mặt người khác một bộ dạng hèn nhát ngu xuẩn không hề có chí tiến thủ! Ta biết, muốn để nó thật lòng thật dạ đứng lên, lại một lần nữa đẩy lên ý chí chiến đấu của nó, thì cần phải cho nó thêm một thang thuốc mạnh!"

Rằng tôi run lên bần bật.

Không phải! Không phải! Không phải như điều tôi đoán! Thế giới này, sẽ không âm u tàn khốc như thế! Tuyệt đối, không như tôi nghĩ!

"Mà nàng.....lại chính là thang thuốc dẫn không thể thiếu nhất!"

Àm một tiếng, đầu óc tôi quay cuồng!

Trong tai chỉ toàn tiếng vo ve, trong đầu không ngừng hiện ra câu nói của Hoàng Thái Cực: ".....Đại ca và nhị ca là huynh đệ cùng mẹ, vốn nên đồng tâm hiệp lực mới phải, nếu nảy sinh tâm tư xa lạ, đều là vì tư lợi, nhưng trái lại càng phù hợp với tâm tư của a mã....."

Thì ra chân tướng đúng là như vậy! Đúng là.....như vậy!

Một hòn đá trúng hai con nhạn!

Thật là mưu kế hiểm độc!

Nỗ Nhĩ Cáp Xích.....thật tàn nhẫn.....một con người thật tàn nhẫn!

Thì ra tôi lại một lần nữa làm quân cờ bị ai, bị hân tính kế.

"Nàng cho rằng hành vi lén lút mỗi ngày của nàng và Đại Thiện ta sẽ hoàn toàn không biết gì sao? Mỗi một tác đất tại Kiến Châu này đều là của ta, trên đất của ta xảy ra chuyện gì thì ta sẽ đều không hề biết sao?" Trong phút chốc hân nắm lấy cảm tôi, cười lạnh sát lại gần tôi, đôi mắt lạnh như băng kia lóe lên một tia sáng khiến người ta sợ hãi, "Đông Ca! Nàng tự cho mình thông minh, nhưng thật ra rất khờ dại.....nàng lại muốn gây sức ép như thế nào, cũng đừng mơ tưởng chạy thoát khỏi bàn tay ta! Ta nói rồi, trên đời này, trừ ta ra không ai có thể có được nàng!"

Ngực đau nhức, cổ họng như có một mùi tanh đang dâng lên, tôi nín thở, ép nó xuống.

Tôi khàn khàn mở miệng, thanh âm run rẩy không hề giống chính mình: "Ông muốn.....đối xử với Đại Thiện như thế nào? Chàng.....chính là con trai của ông....."

"Sợ rồi? Thật sự thích tiểu tử đó? Nàng yên tâm, theo lời nàng nói, nó dù sao cũng là con ta, về sau ta vẫn còn muốn trọng dụng nó." Ý lạnh ngày càng gia tăng, "Hai đứa con ta quý trọng nhất tài giỏi nhất đều thích nữ tử Diệp Hách như thế, thì ta đây liền thay bọn nó làm chủ mà cầu cưới mỹ nữ Diệp Hách.....về phần Đại Thiện, nó đã muốn nữ nhân của ta, ta cũng sẽ thành toàn cho nó, chờ sau khi ta trăm tuổi, toàn bộ thế nghiệp của ta đều sẽ thuộc về nó.....nhưng, trong việc này không hề bao gồm nàng!" Hân nghiêng răng nghiêng lợi nhìn tôi, "Đời này nếu ta không có được nàng, cho dù là chết, ta cũng sẽ kéo nàng chôn cùng!"

Hai mắt bỗng tối sầm, mùi tanh ngọt kia rốt cuộc cũng theo cổ họng xông thẳng ra ngoài, "phụt" một tiếng, tôi ho ra một búng máu đen, không đợi đến khi thị lực khôi phục, Nỗ Nhĩ Cáp Xích liền hoảng loạn bắt lấy tay tôi, rống giận: "Người đâu——"

Mắt nỏ đom đóm, tôi mơ hồ nhìn thấy khuôn mặt hân, liền khinh thường mà cười lạnh: "Ta.....bây giờ.....sẽ chết cho ông xem....."

"Nàng dám! Nàng dám chết! Nếu nàng dám chết ta sẽ lập tức giết Đại Thiện!" Hân ôm chặt tôi, tôi có thể cảm thấy không chỉ có giọng nói của hân run

rầy, mà còn có thân thể của hân.

Hân đang sợ hãi cái gì?

Hân không phải là Nỗ Nhĩ Cáp Xích không gì không làm được sao?

Nỗ Nhĩ Cáp Xích mà cũng có lúc sợ sao?

Ý thức dần mất đi, linh hồn lại như đang bị một thứ gì đó giam trụ, tôi có dùng sức giãy dụa, nhưng trước sau vẫn giãy không ra.

Ta tình nguyện chết đi, cũng không muốn nhìn thấy ông!

Nếu như đã không thể lựa chọn cách sống, thì ít nhất ta vẫn còn có quyền lựa chọn cái chết!

Ta muốn chết!

Bây giờ.....ta sẽ chết cho ông xem!

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 35: Sinh nhật

Cuối cùng, tôi vẫn không được toại nguyện.

Tuy rằng tôi kháng cự cứu chữa, nhưng dưới sự uy hiếp của Nỗ Nhĩ Cáp Xích "Cứu sống thì thưởng, cứu không được thì chết.", khiến đám đại phu không ai không nơm nớp lo sợ, dường như liều mạng canh giữ trước giường tôi suốt hai mươi bốn tiếng.

Không chỉ thế, cách hai cánh cửa, là âm thanh leng keng niệm chú của Tát Mãn, trên đây thần kinh yếu ớt của tôi tựa như kim châm——Không biết là vì sao, đối với vị Tát Mãn đó trong lòng tôi có một loại sợ hãi không thể kháng cự, mỗi lần bọn họ niệm chú, thì ý thức mà tôi cố tình mê man lại bị thức tỉnh.

Cứ như thế, suốt bảy tám ngày liên tục, những đại phu đó cuối cùng cũng vui mừng khóc lên nói với Nỗ Nhĩ Cáp Xích đang đến thăm bệnh, rằng tính mệnh của Đông Ca cách cách đã không có gì đáng lo ngại.

Xem ra số mệnh quả nhiên không thể làm trái!

Tôi không thể làm ra những việc nghịch thiên đối với số mệnh đã được định trước của Đông Ca! Tôi nhất định sẽ tiếp tục ngoan ngoãn ở lại thân thể này, chịu đủ mọi dây vò tra tấn đầy thống khổ!

Giữa năm, Nỗ Nhĩ Cáp Xích bắt đầu thiết lập kỳ chế [hệ thống cò], lập ra bốn kỳ là Hoàng, Hồng, Bạch, Lam.

Cứ ba trăm trai tráng Nữ Chân lập thành một Ngưu Lục(1), thủ lĩnh là Ngưu Lục Ngạch Chân; năm Ngưu Lục lại lập thành một Giáp Lạt(2), thủ lĩnh là Giáp Lạt Ngạch Chân, thống lĩnh một nghìn năm trăm người; năm Giáp Lạt lập thành một Cốc Sơn(3), thủ lĩnh là Cốc Sơn Ngạch Chân, một Cốc Sơn là một kỳ, tổng cộng gồm bảy nghìn năm trăm người.

(1)Ngưu Lục: Hán Việt là Tá lĩnh, một đơn vị của Bát kỳ thời nhà Thanh. Khi Nỗ Nhĩ Cáp Xích kiến lập quân sự Kiến Châu Nữ Chân (1601).

(2)Giáp Lạt: Hán Việt là Tham lĩnh.

(3)Cốc Sơn: Hán Việt là Đô thống

Các kỳ lấy màu sắc khác nhau để đánh dấu.

Trong bốn kỳ, Nỗ Nhĩ Cáp Xích dẫn Hoàng kỳ, ba kỳ còn lại bổ nhiệm cho Thụ Nhĩ Cáp Tề làm chủ Lam kỳ, trưởng tử Chử Anh làm chủ Bạch kỳ và Hồng kỳ do thứ tử Đại Thiện làm chủ.

Bổ nhiệm chủ nhân cho bốn kỳ đồng thời cũng có ý nghĩa, Đại Thiện sẽ vì thế mà bước vào tầng cao thống trị của Kiến Châu, tham dự thời chính, mà cuộc đấu võ hai người giữa hân và huynh đệ Chử Anh của mình cũng đã được gạt màn.

Điều này.....chính là điều tôi khuôn muốn nhìn thấy nhất!

Đào mắt thu đi đông đến, tinh thần của tôi trước sau không hề vực dậy nổi, Cát Đái mỗi ngày đều đỡ tôi vào trong viện phơi nắng, nói giỡn chọc tôi cười,

tôi cũng rất ít khi mở miệng nói lại.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích về sau cũng không đến, Chữ Anh có đến hay không tôi cũng không rõ, nhưng Đại Thiện mỗi ngày đều đến, nhưng tôi chưa từng để hần bước vào phòng.

Tôi biết mình nhẫn tâm! Nhưng nhẫn tâm mới là tốt với hần! Chúng tôi đều con rất non nớt, rất khờ dại, so với tâm kế chơi đùa của Nỗ Nhĩ Cáp Xích đa mưu túc trí kia, chúng tôi đùa không lại!

Chúng tôi đã định.....hữu duyên vô phận!

Trong khoảng thời gian này thì Hoàng Thái Cực thỉnh thoảng cũng sẽ lại đến thăm. Khí thế của hần càng lúc càng lạnh lùng bức người, khí tức non trẻ trên mặt hần đang dần rút đi, đổi lại lộ ra nét tuần lãng ngây ngô đặc thù của một thiếu niên. Tôi ý thức được rõ ràng, rằng đứa trẻ này rồi cũng sẽ giống như Chữ Anh và Đại Thiện, càng lúc càng xa, cuối cùng người ở tại chỗ này, chỉ có mỗi mình tôi mà thôi.

Giữa tháng mười một, hôn lễ giữa Nỗ Nhĩ Cáp Xích và Ô Lạp Na Lạp A Ba Hối diễn ra cực kỳ náo nhiệt cùng long trọng. Cát Đái bởi vì là đường cô của A Ba Hối, nên đã bị kéo đi làm người nhà của tân nương——Yêu cầu vô lý này có chút quá đáng, vào lúc Cát Đái bị thị vệ dẫn đi, kinh ngạc nói không nên lời, chỉ có lòng tôi là mơ hồ đoán ra, việc này không phải chủ ý của A Ba Hối mà là chủ ý của Nỗ Nhĩ Cáp Xích, đơn giản là muốn mượn việc này để khoe khoang thị uy của mình.

Hôm sau khi Cát Đái trở về liền lắc đầu nói với tôi, quá mức xa xỉ, chỉ sợ A Ba Hối không có phúc để hưởng thụ.

Tôi nghe xong chỉ âm thầm cười. Nàng ta có phúc hay vô phúc đó là chuyện của nàng ta! Mọi người chỉ quan tâm cuộc sống của mỗi người, dù sao trên đời này nữ nhân có thể sống theo ý nguyện của chính mình thật sự là quá ít!

Nửa tháng sau thành hôn, nghe nói rằng Nỗ Nhĩ Cáp Xích không hề bước chân qua cửa phòng của các phúc tấn khác, một mực sủng ái một mình A Ba Hối——Xem ra trong thành rào này, giống như một tổ ong bị chọc vào, chỗ bé nhỏ hết sức yên tĩnh của tôi rốt cuộc bị đám nữ nhân ấy thay phiên nhau giẫm vào. Vẫn còn tưởng các nàng cả đời này cũng sẽ không quay lại với tôi, ai ngờ mấy nữ nhân thất sủng này sau khi có mục tiêu mới xuất hiện, liền tự động xem tôi là quân đồng minh của các nàng.

Thật là buồn cười đến cực điểm!

Tôi không chịu nổi việc các nàng thường xuyên đến quấy rầy tôi, miễn cưỡng nhịn được mấy ngày, cuối cùng sau khi tỉnh dậy vào một ngày nọ, cần nhắc nhiều lần, liền gọi Cát Đát giúp tôi truyền một lời nhắn đến Nỗ Nhĩ Cáp Xích, bảo hần trời mấy bà vợ lớn nhỏ của hần lại, đừng có đến làm phiền tôi nữa.

Ai mà nghĩ được rằng, ba ngày sau, liền nghe được Nỗ Nhĩ Cáp Xích ấy mà lại ném xuống Ô Lạp Na Lạp thị ân sủng trăm chiều kia, mang cống phẩm đến Bắc Kinh.

Đây là lần thứ năm Kiến Châu tiến cống lên Minh triều, vốn đã định là do Thư Nhĩ Cáp Tề dẫn người đến kinh thành, nhưng cuối cùng không ngờ đến Nỗ Nhĩ Cáp Xích lại tự mình thành hành.

Năm Nhâm Dần, Minh Vạn Lịch thứ ba mươi.

Vào ngày sinh nhật hai mươi tuổi của tôi, nô tài đến cửa tặng lễ nói liền không dứt.

Mỗi lần Cát Đái bung hộp quà vào cửa, đều sẽ nói, đây là của ai tặng, trước tiên đứng một bên nhìn sắc mặt tôi, sau đó mới xử lý. Tôi đối với những thứ này không có hứng thú, liền tiện tay thưởng cho a hoàn cùng mụ tử trong phòng, khiến bọn họ phấn khởi tựa như đang ăn tết.

Không bao lâu, Cát Đái mang về mặt dè dặt sai bước tiến vào, nhìn thấy trên tay nàng đang bung ba chiếc hộp với kiểu dáng cùng màu sắc khác nhau, bất giác ngẩn ra.

"Đây là của ai tặng?" Chỉ nhìn vào trang trí ngoài hộp liền có thể cảm nhận được thứ giá trị bên trong.

Cát Đái dè dặt đưa cho tôi một hộp gỗ liềm nạm viền vàng: "Đây là đại.....đại a ca....."

Không đợi nàng ngập ngừng nói hết, tôi đã đoạt lấy hộp gỗ liềm kia, giơ lên cao không chút lưu tình mà đập xuống, chiếc hộp bể năm xẻ bảy.

Nô tài trong phòng nhất thời bị hoảng sợ, đại khái bọn họ chưa từng thấy qua tôi nổi giận như thế.

Trái lại Cát Đái hơi bình tĩnh, lại lần nữa cầm lấy hộp gấm: "Đây là của Diệp Hách Bố Dương Cô ą, còn bên dưới của Na Lâm Bố Lộc tặng....." Nàng giơ mảy, chờ tôi bảo.

Tôi hơi gật gật đầu: "Đề lại đi."

Diệp Hách và tôi, thế nào lại có tình thân gì đáng kể? Tôi lạnh lùng cười, tiếp tục chọn ra vài thứ tặng người trong đồng lễ vật trên bàn.

Lát sau thì mệt mỏi, liền về phòng nằm một lát, đến khi trở ra, quà trên bàn ấy mà đã tăng lên gấp ba, điều này thật khiến tôi lấy làm kinh hãi.

Tuy rằng sinh nhật năm trước cũng có nhận được lễ vật, nhưng chưa từng phong phú như lúc này.

"Những thứ này là của ai tặng?"

"Hồi bẩm cách cách, nô tài không biết ạ." Một tiểu nha đầu đứng trong góc nhút nhát trả lời, đầu cúi rất thấp.

"Cát Đái đâu?"

"Hồi bẩm cách cách, Cát Đái tỷ tỷ đang ở ngoài cửa nói chuyện cùng người khác."

Ánh mắt xuyên qua lỗ vuông trên song cửa, tôi thản nhiên lướt qua, đã thấy Cát Đái đang mặc một chiếc áo chèn màu mực đứng ở cửa viện, giữa khe cửa nhỏ hẹp đang mở ra phần nửa khẽ lay động, trong khe cửa tôi còn nhìn thấy rõ ràng một thân ảnh cao gầy quen thuộc, trong lòng hoảng hốt, vội cúi đầu, vờ như không thấy, nhưng tay đang cầm trà lại không kim được mà run lên.

Cũng không biết qua bao lâu, Cát Đái tay chân nhẹ nhàng sai bước tiến vào, tôi ngẩng đầu lên, ánh mắt đối diện nàng. Nàng chưa đoán được thì tôi đã đứng lên, khẽ sửng sốt, trên mặt cực kỳ túng quẫn, lặng lẽ khép chặt tay vào trong tay áo.

"Lấy nó ra." Tôi yếu ớt thở dài.

"Cách cách....." Cát Đái cất bước đi đến trước mặt tôi, tay đang nắm chặt lặng lẽ mở ra, một chiếc nhẫn phi thúy màu lục trong suốt lẳng lẳng nằm trong lòng bàn tay trắng nõn của nàng.

Ánh mắt tôi buồn bã, ngực như bị trúng một búa.

Hơn nửa ngày, tôi mới đưa tay cầm lấy chiếc nhẫn phi thúy ấy, chậm rãi đeo vào ngón trỏ tay mình, kích cỡ vừa vặn đến nỗi khiến người khác phải thờ dài.

Người Mãn thích đeo nhẫn, cũng thịnh hành việc lấy nhẫn tặng người, nhưng người tặng chiếc nhẫn với kích cỡ đã được đo định như này, chỉ có hần.....

"Cách cách, có muốn ra ngoài gặp nhị gia không ạ? Ngài ấy.....vẫn còn ở ngoài cửa."

Tôi cười chua chát, gỡ nhẫn xuống, bỗng nhiên vớ lấy một khối ngọc chặn giấy.

"Cách cách——"

"Choang!" Đồ chặn giấy đập vào chiếc nhẫn, giống như đập vào ngón trỏ của tôi, đau thấu tâm phách.

Ngọc bị đứt thành ba đoạn, nếu không có chất liệu phi thúy cứng rắn. Sợ là một kích này đã hóa thành bột mịn mất rồi. Tôi lấy ba đoạn vỡ nhỏ kia thả vào tay Cát Đái, lạnh nhạt nói: "Đem thứ này trả lại cho chàng."

"Cách cách....." Cát Đái đau lòng kêu lớn.

Tôi quay đầu, kim lại lòng mình.

Như thế là tốt nhất! Kết cục giữa tôi và hần như thế..... là tốt nhất!

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 36: Trò chuyện

Không khí vào buổi sáng sớm có chút mát mẻ dễ chịu, tôi lại lười nhúc nhích, vẫn ngả dựa vào khung cửa ngồi trên giường Nam nhìn dáng vẻ đang cất mảy của Cát Đái.

Nhìn nàng như vậy thôi, chứ thật ra với dáng vẻ như thế của nàng, nếu như sống ở thời hiện đại, có thể xem là một nhà thiết kế thời trang giỏi. Nhìn được một lúc lâu, thì thấy nàng vừa đồ vẽ, vừa cắt, liên tục bận việc, từ đầu đến cuối mặt đến nỗi trên trán đã đổ mồ hôi.

Tôi ngậm cười, nhin không được nói: "Bây giờ đã vội vã mà làm giá y, lẽ nào cô gái nhỏ em đã mệt mỏi biếng nhác với việc theo bồi lão cô nương ta đây, nên đã sớm muốn thoát ly bẽ khổ rồi?"

Cát Đái đầu tiên là sửng sốt, sau đó mây bay đầy mặt: "Cách cách lại đùa giỡn nô tài."

"Đó không phải là trò đùa đâu.....hai ngày trước quần sự ma ma đã tới tìm riêng em, mặc dù sau đó em đã áp ứng giấu ta, nhưng rốt cuộc ta vẫn hiểu rõ em.....ta muốn nghe một chút ý kiến của em, như thế nào?"

Cát Đái cắn môi, rầu rĩ không nói lời nào.

"Cát Đái....." Tôi nhẹ nhàng gọi nàng.

Cái cổ mảnh khảnh của nàng cứng ngắc vặn vẹo, bỗng nhiên nàng bỏ cây kéo trong tay xuống, quỳ với tôi: "Cách cách! Nô tài tình nguyện đi theo người cả đời, chỉ xin cách cách nghìn vạn lần đừng đuổi nô tài đi."

Tôi quan sát nàng hơn nửa ngày, lưng nàng vẫn quật cường đứng thẳng, chỉ là đầu cúi thấp, nhìn không ra biểu tình trên khuôn mặt nàng lúc nào ra sao, tôi thở dài: "Cũng được! Ta cũng không tán thành việc nữ hài tử lấy chồng sớm như thế, tạm thời ta sẽ ra mặt nói với quân sự ma ma, sẽ giữ em lại hai năm nữa.....có điều, đến khi em lớn thêm chút nữa thì sớm hay muộn cũng sẽ lấy chồng, chỉ là thân phận của em đặc biệt, ta không muốn để bọn họ tùy tiện kết duyên em với một người bên ngoài, ủy khuất cho em."

Cát Đái trầm mặc hồi lâu, cứng nhắc nói: "Nếu nô tài đã hầu hạ cách cách, thì cả đời này chính là nô tài của cách cách."

Tôi biết nàng nói lời trẻ con, cũng hiểu rõ nàng không muốn bị người ta ép buộc lấy chồng, vì thế đưa tay đỡ nàng lên, nói: "Ta đói rồi, đi lấy cho ta chút điểm tâm."

"A, lúc sáng sớm ma ma có làm bánh sữa....." Nàng nhảy dựng lên kêu to, như một cơn gió mà thổi bay ra ngoài.

Nàng vừa đi, trong phòng liền yên tĩnh lại, tôi tròn mắt nhìn vào hoa văn trên cổ tay áo của mình mà ngẩn người. Miên man suy nghĩ một hồi, bỗng nhiên cảm giác được không khí trong phòng có chút quái dị, bất giác ngẩng đầu lên.

Ở cửa có một người đang im hơi lặng tiếng đứng đó, dây thần kinh trong đầu tôi co rút lại, đau đến hít một hơi.

"Phúc tấn sao lại đến đây?" Tôi ngồi dậy, không nhanh không chậm nói, "Vào cửa cũng không báo nha đầu thông báo một tiếng, bất thành linh đứng ngay cửa phòng ta, thật là dọa người rồi. May là đang ban ngày, chứ nếu là buổi tối đốt đèn, sợ là khiến người khác ngỡ vực chắc là ma quỷ lộng hành rồi."

A Ba Hợi tiến từng bước về phía trước, tùy tiện ngồi lên chiếc ghế con cạnh giường Nam, không nói một lời mà quan sát tôi.

Nửa năm không gặp, nàng lại càng trở nên thanh lệ động lòng người, trâm phi thúy điểm biếc phượng vàng trên hai búi tóc nhỏ, búi tóc đuôi yến sau đầu, lộ ra chiếc gáy trắng như tuyết.

Đôi mắt nàng đen nhánh nhìn không thấy đáy, vẻ mặt không chút thay đổi, tôi cũng đoán không ra dụng ý của nàng, chỉ cảm thấy nàng tựa hồ muốn nhìn thấy tôi.....ý nghĩ trong đầu này thật buồn cười, thật ra nàng không hề có biểu tình gì, căn bản là do bản thân tôi vớ vẩn suy đoán.

"Gia bảo ta đến thăm cô." Dường như qua một hồi lâu, ngay lúc tôi sắp quên mất trong phòng còn tồn tại một người tốt là nàng, thì nàng đột nhiên mở miệng. Từ một câu này, chân mày, vẻ mặt, cùng động tác của nàng đều giãn ra, người cũng tựa hồ đầy sức sống lại, dù trước đó nàng không hề khác gì đầu gỗ.

Tôi đang không biết nên tiếp lời nàng như thế nào, thì đúng lúc Cát Đái bụng mồm điểm tâm trái cây tiến vào, thấy A Ba Hợi trong phòng, cứ như đã hù nàng choáng váng, sững sờ tại cửa nửa ngày không biết tiến lùi.

"Cát Đái, pha trà cho phúc tấn."

"A.....dạ, dạ.....nô tài tuân mệnh." Nhưng nàng lại quên đề điểm tâm xuống, mồm mịt bụng mồm trái cây xoay người đi.

Tôi không khỏi thầm tiếc nuối, tôi thật sự đang có chút đói bụng.

"Đông Ca....." A Ba Hợi do dự gọi tôi một tiếng, trong đôi mắt như sao sáng lộ ra sự hoang mang, "Ta nên gọi cô là cô cô? Tỷ tỷ? Hay là....."

"Cái gì cũng không phải. Phúc tấn cùng Đông Ca không thân cũng chẳng quen, cô cứ gọi tên ta là được rồi." Tôi không dám lơ lửng chút nào, chỉ là ngoài cười lòng không cười cùng nàng trò chuyện.

Lông mày thanh tú của nàng ngưng lại, trong đôi mắt thật to đầy vẻ tìm tòi nghiên cứu: "Ta đến, cũng không chỉ vì hấn bảo ta đến."

"Ồ?"

"Ta.....có một số việc không nghĩ ra, muốn đến thỉnh giáo cô."

Tôi khẽ nhướn mày: "Thỉnh giáo ta?" Tôi nhìn không được mà che miệng nhẹ cười giả dối, "Ta có tài cán gì có thể giúp phúc tấn giải nghi đây? Sợ là phúc tấn tìm lầm người rồi?"

Nàng liếc tôi thật nhanh, nàng cúi đầu, khi ngẩng lên, đã thay thành vẻ tươi cười thoải mái: "Đông Ca, cô rất phòng bị ta." Nàng dùng ngữ khí khẳng định, không có chút nghi vấn và uyển chuyển.

Lúc này, tôi vẫn cười, trực tiếp trả lời: "Mọi người đều như nhau, lòng đã hiểu rõ không cần nói ra. "

A Ba Hợi càng cười sán lạn, lúc này vừa vắn Cát Đái lại lần nữa bung chung trà tiến vào, A Ba Hợi liếc mắt nhìn thấy, đột nhiên thu lại nụ cười, đoạn chính tiếp nhận trà từ tay Cát Đái.

Phong thái uống trà của nàng rất ung dung, rõ ràng chính là dáng điệu của một phu nhân, hoàn toàn không tìm thấy chút hơi thở của một tiểu cô nương, tôi có chút giật mình, lại có chút đau lòng thương tiếc nàng. Nàng được sủng ái như thế nào, bản lĩnh như thế nào, chẳng qua cũng vẫn là một tiểu cô nương mười hai tuổi.

Bé gái vào tuổi này ở thời hiện đại, chỉ sợ là mới lên sơ trung, đáng lẽ là khoảng thời gian đẹp để cùng đám bạn vui đùa hi hi ha ha. Tôi đảo mắt ngắm Cát Đái đang khom người đứng một bên, không khỏi hoảng hốt, nha đầu đó cũng giống như thế.

"Người lui xuống trước đi." Đặt trà xuống, A Ba Hợi lạnh lùng nói với Cát Đái.

Cát Đái ngẩng đầu lên, cô chấp hường mặt về phía tôi, tôi đơn giản gật đầu với nàng, nàng mới cẩn thận từng bước lui xuống.

"Đồng Ca." A Ba Hợi trầm tĩnh lại, trên mặt lộ ra vẻ hoang mang.

Tôi không lên tiếng, cực kiên nhẫn chờ nàng tiếp tục mở miệng hỏi tôi, chần chờ một lát, cuối cùng giọng cực kỳ nhỏ hỏi tôi: "Vì sao cô không chịu gả cho gia?"

Tôi lạnh lùng cười, thì ra là đến để thuyết phục.

"Không thích."

Tôi cứng người, hai mắt đăm đăm.

"Ta không muốn gả cho một nam nhân mà mình không yêu, hôn nhân được thành lập dựa trên lưỡng tình tương duyệt, hôn nhân không tình yêu đối với ta mà nói, chỉ là một hồi bi kịch."

"Lưỡng.....tình.....tương duyệt?" Thanh âm nàng bắt đầu run rẩy.

Tôi bỗng nhiên tỉnh ngộ, trong quan niệm của nàng, loại tư tưởng tiên phong này được xem là phản nghịch. Có thể đoán được tiếp theo chắc chắn nàng sẽ cho là tôi đang điên rồi nói năng không bình thường, nhưng ai biết được, chỉ trong chớp mắt, nàng lại ngo ngắc nhìn tôi nở nụ cười.

Đầu tiên là vẻ cười nhàn nhạt, yếu ớt, nhưng nó dần dần thay đổi, hai vai nàng khẽ run, khóe miệng suy sụp, trong đôi mắt dần cười ra lệ, cuối cùng nước mắt ấy từ hai má chảy xuống, càng chảy càng nhiều.

"A Ba Hợi....."

"Đáng sao? Đồng Ca, lẽ nào cô chưa từng hối hận chút nào sao? Vì loại lý do buồn cười này, cô nhìn xem bản thân hiện tại đã biến thành bộ dạng gì?" Nàng kích động từ ghế con đứng lên, chỉ tay vào tôi, vừa khóc vừa nói, "Giờ mà đệ nhất mỹ nữ tộc Nữ Chân? Cô đã phí hoài khoảng thời gian quý giá nhất của một nữ nhân rồi, Bô Hỉ Á Mã Lạp trong mắt người đời hiện tại, chẳng qua chỉ là một Diệp Hách lão nữ không ai lấy!"

"Xoảng" một tiếng, nàng hất chung trà trên bàn xuống, sau đó nằm bò lên bàn khóc rống lên.

Cát Đái nghe thấy động tĩnh, đã sớm khăn trương chạy đến nhìn Đồng Ngó Tây, tôi lặng lẽ nháy mắt với nàng, bảo nàng tránh đi.

A Ba Hợi khóc một hồi, bỗng nhiên dùng tay áo lau sạch nước mắt trên mặt. Sau đó xoay người nhìn tôi, đôi mắt đỏ đỏ, son phấn trên mặt đã bị khóc nhoe nhoe đi, nhưng nàng vẫn như điều tước dây kiêu ngạo ngẩng cao đầu: "Ta ghen tị với cô! Từ nhỏ ta đã ghen tị với cô! Từ lúc ba tuổi bắt đầu hiểu chuyện, a mã liền nói với ta, rằng ta có một ngách kỳ khác đang bị Thực lạc bối lạc của Kiến Châu giam cầm, hán vì cô mà bị giam. Thế nhưng a mã lại không vì thế mà chán ghét cô chút nào, thậm chí ông không chỉ một lần dùng lời nói đầy cảm tính mà ca ngợi cô, nói cô xinh đẹp kinh người như thế nào, làm cho người khác vừa nhìn thấy liền có thể dễ dàng giao cả tính mạng cho cô.....đấy lòng ta không phục, loại lời nói ngu xuẩn này cũng chỉ có a mã ta biên ra. Nhưng chính a mã, người mà chưa thật sự quan tâm đến ta, suốt ngày chỉ biết nói những lời ngu xuẩn đó, vào năm mà ta bảy tuổi ấy đã bị tộc nhân của ta giết chết, thúc tử phụ Hưng Ni Nha muốn đoạt vị, không chỉ giết a mã ta, mà còn giết cả ca ta.....ngách niết ta bị bọn chúng đoạt đi, ta khi ấy bởi vì mới bảy tuổi, nhỏ bé lại không thu hút, cho nên có thể may mắn tránh được một kiếp, nhưng suốt ngày hoảng loạn, sống một ngày dài như một năm, mãi đến khi ngách kỳ khác Bô Chiêm Thái trở về.....hắn giống hệt a mã ta, không, thậm chí càng si cuồng hơn cả a mã ta, tuy rằng hắn đã có rất nhiều thê tử. Nhưng mỗi ngày hắn đều nhớ mãi không quên một cái tên, chính là cô: Bô Hỉ Á Mã Lạp!"

Đối mặt với những lời chỉ trích gần như là phát tiết của nàng, tôi chỉ im lặng.

Mỗi người đều ẩn giấu sau lưng một khuôn mặt không muốn người khác biết đến, sở dĩ tính cách A Ba Hợi hiếu thắng như vậy, hơn phân nửa là có liên quan đến cảnh ngộ của nàng.

".....Không bao lâu sau khi ngách kỳ khác trở về, liền nói muốn đem ta gả đi, hắn nói Thực lạc bối lạc của Kiến Châu là một đại anh hùng. Ta mặc kệ anh hùng hay không anh hùng, vô luận là ta gả cho ai, cũng đều dễ chịu hơn là phải phụ thuộc vào Ô Lạp, trông mặt người mà tồn tại. Ta đã chịu đủ loại cuộc sống thấp kém này, ta phải dựa vào chính mình để đạt lấy những gì ta muốn, cho dù là dùng tuổi trẻ của ta, mỹ mạo của ta, cơ thể của ta.....hơn nữa, ta biết ở thành Phí Á Lạp còn có một đệ nhất mỹ nữ tộc Nữ Chân, ta muốn mở mang tầm mắt xem cô rốt cuộc xinh đẹp như thế nào!"

Tôi thấy nàng nói đến nghiêng răng nghiêng lợi, liền ảm đạm cười: "Giờ không phải đã nhìn thấy rồi sao? Rất thất vọng phải không, ta cũng không đẹp để

như cô đã dự đoán, mỹ mạo chẳng hề mang đến cho ta hạnh phúc mà ta muốn....."

"Vì sao cô lại cự tuyệt hạnh phúc dễ dàng đến tay như vậy, mà tình nguyện....."

"Đó là hạnh phúc của cô, không phải của ta." Tôi cắt lời nàng, "Đó là định nghĩa hạnh phúc của bản thân cô.....nhưng cũng chưa chắc đó là hạnh phúc chân chính. Nữ nhân, không nhất thiết phải dựa vào lợi ích nam nhân mà sống, đây là niềm tin đã ăn sâu vào suy nghĩ của ta, không thể thỏa hiệp.....bởi vì ta không thuộc vào nơi này!"

"Không thuộc nơi này? Không thuộc nơi này?" Sắc mặt nàng trắng bệch, thì thào ghi nhớ, "Đúng rồi, cô không hề hiếm có ở Phí A Lạp này, cũng không phải nữ chủ nhân hiếm lạ gì. Vậy cô rốt cuộc muốn gì đây?"

"Ta muốn về nhà." Tôi nhẹ nhàng thờ dãi, mặc kệ rốt cuộc nàng có thể chân chính hiểu được ý tôi không, tôi cũng chỉ mặc mình phát tiết phiền muộn bị kìm nén bấy lâu, "Ta muốn được tự do....."

Nắng chói trên bầu trời xanh ngoài khung cửa, bầu không khí tươi mát khiến kẻ khác say mê, nhưng bầu trời bao la như thế, lại không chứa được con tim yếu ớt này của tôi.

Trong phòng nhỏ một mảng tịch mịch, tĩnh lặng không chút tiếng động, ngoài cửa sổ thỉnh thoảng có chim nhỏ bay qua, tiếng vỗ cánh khiến người ta khát khao vô tận.

"Đồng Ca....."

"Ừ?"

"Cô có biết không? Hôm qua gia đã tuyên bố trước mặt mọi người trên điện, rằng sau khi hấn về già, tất cả thế nghiệp đều sẽ thuộc về nhị a ca."

"Àm" một tiếng, chim chóc bay lượn chẳng biết vì sao, lại va đầu vào khung cửa sổ, rơi xuống đất.

Trong phút chốc tôi xoay người, lặng lẽ nhìn nàng.

Trong sắc mặt tái nhợt của A Ba Hối lộ ra một vẻ thần nhiên, đỏ bừng trong suốt, đôi mắt lóe sáng.

Cảm giác chóng mặt đột nhiên kéo đến.

Hôn phối của người Nữ Chân thịnh hành tục "Chuyển phòng", tức là cha chết mẹ kế thành vợ, anh chết chị dâu thành vợ, chú chết cũng dựa theo như thế. Cho nên Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã chỉ rõ sau này khi trăm tuổi già chết đi, Đại Thiện có tiếp nạp thế nghiệp vốn cũng không có gì đáng trách, đây vốn là chuyện mà tôi đã sớm biết được, nhưng.....vì sao A Ba Hối lại có ánh mắt dịu dàng như thế?

Loại ánh mắt này khiến lòng tôi kinh sợ!

"Cô.....cô....." Tôi thì thào phun ra hai tiếng, nhưng cảm giác như cổ họng bị mắc xương, lắp bắp nói không ra lời.

Trong giây lát, thần sắc trên mặt nàng thu lại, khôi phục lại dáng vẻ ung dung đẹp đẽ và cao quý của một phúc tấn, kín đáo cười với tôi: "Ta về đây. Chuyện gia giao, ta cũng làm xong rồi.....cô yên tâm, khi hấn hỏi, thứ gì nên thì ta sẽ liền nói, thứ không nên ta tuyệt đối sẽ không làm lời."

Tôi cười gượng: "Phúc tấn xin cứ thoải mái. Đồng Ca cũng thế."

Đến khi nàng đi rồi, Cát Đái khéo léo từ từ tiến vào. Tôi nhìn nàng, lại ngẩng đầu nhìn trời ngoài cửa sổ, chợt than: "Chỉ sợ là sắp chuyển trời rồi....."

"Sẽ không đâu ạ." Nàng hoang mang nói, "Thời tiết hôm nay tốt lắm, trời sẽ không thể mưa được."

"Chỉ sợ hiện tại không sao, nhưng khó tránh khỏi sau này....."

"Cách cách đang nói gì vậy ạ? Nô tài nghe không hiểu gì cả."

"Người nghe không hiểu mới là người có phúc.....em ngây ngốc để làm gì, điểm tâm ta muốn đâu?"

Hai tay nàng trống rỗng, dờ ra, rồi mới kêu lên: "A! Em để quên trong phòng bếp rồi....."

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 37: Dời đô

Mùng một tháng Giêng năm Quý Mão, tức năm Minh Vạn Lịch thứ ba mươi một.

Hôm qua là tiệc đêm Trừ tịch, tôi theo thường lệ từ chối không đi, nhưng ai ngờ là trời còn đang tờ mờ sáng, lại bị người đánh thức. Một bóng dáng khoác áo choàng lông vũ màu đỏ thẫm, vén màn bông dày mà xông thẳng vào, lướt đến trước mặt tôi:

"Còn ở trên giường làm gì? Mau dậy đi với ta."

Tôi lười nhác vẫn nằm im bất động, ngay cả mắt cũng lười mở: "Ra chỗ khác chơi đi, ta muốn ngủ thêm chút nữa....."

"Ha." Hắn cười, "Thì ra đã coi ta là lão bát rồi? Mau dậy nhìn xem ta là ai?"

"Ai quan tâm người là ai." Một cổ hàn khí lạnh lẽo chui thẳng vào trong góc chăn đang đắp kín của tôi, bắt lấy một chân tôi, tôi hít một hơi, liều mạng duỗi chân, "Làm gì đó....."

Hai mắt mở ra, nhưng chỉ hở được một nửa, nam nhân đang ngồi đầu giường đang quan sát, chân mày mang ý cười, tư thế oai hùng hiên ngang dĩ nhiên là Nỗ Nhĩ Cáp Xích.

"Gia sao lại đến đây?"

"Dậy mau, ta dẫn nàng đi xem thứ hay ho."

"Săn bắn sao? Không hứng thú, ta không muốn đi."

Hôm nay hắn tương đối hào hứng, cuối cùng không thềm để ý đến tôi, quay đầu nói với Cát Đái bên cạnh: "Đi! Hầu hạ chủ tử người mặc quần áo."

Cát Đái nào dám không nghe theo, chầm chậm đi sang giúp tôi mặc quần áo, tôi vừa ngáp vừa đẩy chăn, liếc mắt thấy hắn vẫn khí thế to lớn mà ngồi trong phòng, không khỏi nổi giận: "Phiền gia tránh đi trước!"

"Càng ngày càng kiêu căng rồi." Hắn đứng lên, không rời khỏi, ngược lại tiến đến gần, "Nếu không gia giúp nàng mặc vậy."

Điều này khiến tôi cảnh giác đứng lên, hôm nay Nỗ Nhĩ Cáp Xích khác thường đến kỳ lạ.

Chốc lát đã mặc ổn thỏa, tôi để Cát Đái giúp mình chải đầu, hắn đứng phía sau tôi, tay xoa nhẹ tấm da lông màu lửa đỏ trên cổ áo tôi, "Da cáo lửa này là một vật hiếm lạ. Là do lão đại tặng hay lão nhị tặng? À, thứ lão đại tặng nàng sẽ không mặc trên người, có lẽ là lão nhị....."

Tôi ra sức trừng mắt với hắn, phui tay hắn ra: "Đây là thứ bát a ca biểu ta."

Hoàng Thái Cực từ lúc năm tuổi đã tặng tôi tấm da lông cáo lửa đầu tiên, sau này mỗi năm hắn đều sẽ tặng một tấm, phải nói là cáo lửa không có tạp sắc rất khó tìm, nhưng muốn bắt sống mà không tổn hại đến da lông càng khó hơn. Vì thế tôi cực kỳ quý trọng, cất giữ mấy năm nay, hiện đã gom được năm tấm, mùa Đông năm trước thấy Cát Đái biết cất may y phục, liền để nàng làm thành một chiếc áo lông ngắn cho tôi, nhưng hình dáng chiếc áo dựa theo ý tôi làm thành cực kỳ giống thời hiện đại, có chút na ná áo choàng của nam nhân, may là mặc ở nhà, người ngoài muốn nhìn cũng không thấy, cũng đỡ được không ít phiền toái.

"Tiểu tử Hoàng Thái Cực này xem như rất có lòng hiếu thuận." Nỗ Nhĩ Cáp Xích đứng phía sau tôi, ngưỡng mộ đánh giá tôi, thuận miệng nói, "Mạnh Cổ Tỷ Tỷ đã bị bệnh mấy ngày nay, nó ngày đêm đều trông coi bên giường, không ngủ nghỉ, bụng trà dâng nước.....trong đám con trai của ta, nó là có lòng hiếu thuận nhất, tâm chân thật nhất."

"Cô cô bị bệnh sao?" Tôi kinh ngạc quay đầu lại.

"Không phải bệnh gì nặng, đám nữ nhân động một tí liền đau đầu đau lưng, thân thể nàng ấy lại yếu ớt, năm rồi vừa vào đông liền dễ dàng mắc bệnh." Hắn không để ý thuận miệng trả lời, một tay kéo lấy tôi từ trên ghế, "Đi! Đi! Ta dẫn nàng ra ngoài hít thở không khí!"

Tôi bằng mọi giá cũng không muốn đi: "Ta muốn đi thăm cô cô."

"Lát nữa đi, lát nữa sau khi trở về lại đi....." Không hề phân bua, liền nài ép kéo tôi ra ngoài.

Chỉ qua loa dẫn theo hơn mười tiểu binh hộ tống dưới Hoàng kỳ, Nỗ Nhĩ Cáp Xích liền đem tôi rời khỏi thành Phí A Lạp. Bởi vì tôi cưỡi ngựa không rành, binh thường cũng rất ít khi cưỡi ngựa một mình, nên hiện giờ chỉ có thể tay không ngồi phía trước Nỗ Nhĩ Cáp Xích, nín thở bắt lấy bờm ngựa.

Gió lạnh thấu xương thổi vào mặt tôi, đau như dao cắt, thậm chí đôi mắt cũng chỉ có thể híp lại thành một đường, hoàn toàn không cảm nhận được niềm vui cưỡi ngựa, loại tư vị này so với việc đi xe máy vào mùa đông mà không đội mũ bảo hiểm, chỉ có thể miêu tả một từ thôi, đó là "Rét".

Nỗ Nhĩ Cáp Xích hưng phấn đến mức không ngừng cười to, thỉnh thoảng lại gào lên một tiếng.

Đến cuối cùng tôi chỉ có thể xoay người cúi đầu, hai tay ôm chặt lấy cổ ngựa, dù nó xóc đến đầu choáng mắt hoa, hoàn toàn không biết đang ở nơi nào.

Ước chừng chịu đựng hơn hai tiếng, chỉ nghe thấy tiếng ghim ngựa phía sau, sau đó cơ thể tôi mạnh mẽ bay lên, bị người ta vững vàng ôm khỏa lưng ngựa. Chân đã chạm đất được một lúc, nhưng tôi vẫn đang ôm đầu mù tịt tìm không ra hướng Bắc.

"Nhìn xem——" Chợt nghe thấy giọng nói cực kỳ kiêu ngạo của Nỗ Nhĩ Cáp Xích.

Tôi thất tha thất thiểu xoay người theo hướng ngón tay hắn, sau đó.....kinh ngạc đến ngây người.

Dưới bầu trời xanh biếc, một tòa thành cổ sừng sững bình thản đứng dưới chân tôi, gạch xám tường trắng, dựa núi men sông, phong cảnh tuyệt đẹp. Chiếm diện tích hơn một trăm vạn thước vuông, thật khiến kẻ khác phải lú lười.....

"Từ.....Từ Cẩm Thành?" Biết rõ là không thể, nhưng tôi vẫn run rẩy hỏi một vấn đề ngu ngốc.

"Ha! Nàng đã từng nhìn thấy Từ Cẩm Thành sao? Nơi đó là cung điện hoàng đế Đại Minh đang ở, có điều.....Nỗ Nhĩ Cáp Xích ta ở cũng không tệ!" Hắn cúi đầu chỉ vào tòa thành nằm dưới chân núi ở phía xa xa, tường tận nói rõ, "Đây là lễ vật cho nàng, kể từ ngày sinh nhật của nàng năm đó, ta đã sai người xây xuống viên gạch đầu tiên.....đây là quà sinh nhật cho nàng, Diệp Hách Bồ Hi Á Mã Lạp——Hách Đồ A Lạp Thành."

"Bịch!" Tôi ngã bệt ngồi xuống đất, không biết là do vừa mới cười ngửa nên chưa hết chóng mặt, hay là bị lời nói hùng hồn của hắn dọa, tóm lại, tôi trợn mắt đến cùng.

"Đồng Ca! Đồng Ca!" Hắn vội vàng ôm tôi đứng lên, "Làm sao vậy?"

"Phản lễ này....." Mặt tôi run rẩy, xấu hổ cười, "Có phần lớn quá, ta có thể không nhận không?"

"Đồng Ca!" Hắn cảnh cáo trừng mắt với tôi.

Vì thế tôi chỉ đành đứng dậy hành lễ: "Tạ ơn gia đã thương."

Trên danh nghĩa nói là tặng tôi, nhưng dù sao vẫn không có khả năng để mình tôi ở trong một tòa thành lớn vậy đúng không? Đáy lòng tôi cười lạnh, có điều mượn hoa hiến Phật, hắn sẽ tưởng thật mà thuận nước lầy lòng.

"Sau tết, ta sẽ cho mọi người từ thành Phí A Lạp chuyển đến đây....."

Quả nhiên là vậy, tôi không đoán sai chút nào, trước đó vậy mà lại bị hắn dọa đến hồng đầu.

Tôi xoay người tìm ngựa.

"Đi đâu?"

"Đi về, thăm cô cô."

"Nàng....."

"Ta là một người cực kỳ không thú vị, khiến gia thất vọng rồi." Tôi ôn hòa trả lời, vẫn hành lễ theo quy củ, "Sau này gia có thể dẫn theo đám phúc tấn, ta nghĩ các nàng sẽ rất thích nghe gia nói như vậy."

"Nàng....." Hắn giận đến xanh mặt, sự hưng phấn vui mừng mới vừa rồi nay đã hóa hư không, "Nàng thật sự không có chút yêu thích nào đối với những thứ tốt đẹp mà ta dành cho nàng sao?"

"Gia đối tốt với ai, đó là quyền của gia."

Hắn đưa tay nắm cằm tôi, buộc tôi ngẩng lên nhìn hắn, "Đây chính là lời nàng nói.....nàng chờ xem, ta thật muốn nhìn, sự sùng ái của ta có thật là giống như lũ lụt cùng nồm thú đầy đáng sợ hay không. Nàng không thích, nàng không thích....." Ngón tay hắn khẽ run, trong phút chốc buông ra, bế tôi lên lưng ngựa, sau đó hắn cũng bước lên.

"Quay về!" Hắn quát chói tai một tiếng, ghim cương chuyển đầu ngựa.

Vó ngựa vang lên, đám tiểu binh phía sau không dám chậm trễ liền theo sát.

Hách Đồ A Lạp Thành phân ra hai thành là nội thành và ngoại thành, tường thành được trộn lẫn từ đất, đá, gỗ.

Nội thành có dạng hình vuông, Đông Tây Nam Bắc mỗi hướng đều có kích thước hơn năm trăm thước, chiếm hơn hai mươi mấy vạn thước vuông đất, ngoại thành cũng có dạng hình vuông như nội thành, có phạm vi dài hơn một nghìn ba trăm thước, chiếm một trăm năm mươi mấy vạn thước vuông đất.

Với tập tục sinh hoạt và phong cách kiến trúc của người Nữ Chân, cộng thêm tài lực Kiến Châu, nên Hách Đồ A Lạp Thành mặc dù về sự xa hoa tỉ mỉ cùng sự khéo léo là không có cách nào so với Từ Cẩm Thành, nhưng cũng đã thuộc loại hiếm thấy tại Quan ngoại này.

Cuối tháng Giêng năm Quý Mão, hơn hai vạn hộ lớn nhỏ tại Kiến Châu từ Phí A Lạp chuyển vào Hách Đồ A Lạp.

Từ đó cũng đã kết thúc cuộc sống gần mười năm ở Phí A Lạp, từ một tòa nhà giam chán nản buồn tẻ chuyển đến một tòa lớn hơn, mới hơn, nhưng cũng là một đại ngục giam xa hoa nặng nề xiềng xích.

Quyển 1 - Chương 38: Ngủ chung

Bệnh tình của Mạnh Cổ Tỷ Tỷ không hề nhẹ như Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã hứa hẹn nói. Qua đầu xuân, bệnh của nàng không hề giảm đi chút nào, ngược lại nặng thêm rất nhiều. Đám đại phu chỉ kê khai phương thuốc rồi nói mấy lời mập mờ để ứng phó, xoay tới xoay lui chỉ có cái gì mà tâm tình tích tụ, bệnh kinh niên khó chữa.....cuối cùng đi đến kết luận, nói là bởi vì đầu năm đi chuyến nơi ở, không thích ứng được với hoàn cảnh, cần an tâm tĩnh dưỡng nhiều hơn.

Thời điểm chuyển đến Hách Đồ A Lạp, Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã an trí gian phòng ở cho tôi, chỉ mỗi người phụ trách việc quét dọn bên ngoài đã có đến bốn năm phó phụ cùng a hoàn, nhưng tôi lại cảm thấy gian phòng đó quá mức đáng ghét, bố trí thật không hề giống như để cho người ta ở. Đúng lúc Mạnh Cổ Tỷ Tỷ đang bệnh, vì phòng nhiều bệnh khí, nên không chỉ Nỗ Nhĩ Cáp Xích sẽ không ngủ lại nơi đó, mà bình thường cũng rất ít người chủ động qua lại. Tôi cân nhắc xong xuôi, chỉ cảm chút hành lý đơn giản, chuyển đến phòng nàng ở.

Phòng ở của Mạnh Cổ Tỷ Tỷ cách không xa phòng của Côn Đại và A Ba Hối, kết cấu phòng của các nàng đều có bốn gian như nhau, cửa lớn ở phía Đông đầu gian hai, khi bước vào mỗi cánh cửa, đều xây một căn bếp, trên đó đặt chảo thiết, rẽ phải buồng sưởi gian Đông là phòng ngủ của chủ nhân, giữa hai gian là minh gian, minh gian có giường Nam Bắc thông nhau, trên giường Bắc bày đệm, Hoàng Thái Cực ở tại Tây phòng cuối gian đó.

Sau khi tôi chuyển qua vốn tính toán ngủ tại giường Bắc, kết quả Hoàng Thái Cực nói tôi rất hay ngủ, ở ngoài minh gian ngủ sẽ không tiện. Tôi thấy cũng đúng, tôi nghe theo lời hãn chuyển đến ở cùng hãn tại Tây phòng, kết quả là sau đó tôi phát hiện thì ra là Hải Chân buổi tối không có ngủ tại buồng sưởi phía Đông để trực đêm, mà là ngủ trên giường tại minh gian.

"Sao Hải Chân lại ngủ ở ngoài? Đại phu cũng đâu có nói cô bị bệnh truyền nhiễm, buổi tối trong phòng sao có thể không người hầu hạ?"

Cát Đái giúp tôi trải đệm trên giường Nam trong Tây phòng, nghe xong lời tôi, liền nói: "Không bằng để nô tài tới đến ngủ tại buồng Đông để hầu hạ phúc tấn."

Hoàng Thái Cực chậm chậm đi đến phía sau Cát Đái, nói chen vào: "Trong phòng ngách niết có a hoàn trực đêm."

Cát Đái không để ý Hoàng Thái Cực đang ở sau nàng, hoảng sợ, mặt liền nóng lên.

Tôi ngồi trên giường Hoàng Thái Cực cắn hạt thông: "Hải Chân không phải là đại a hoàn sao? Sao lại để tiểu a hoàn hầu đêm, trước kia không phải đều để nàng ấy làm sao?"

"Hiện tại không để nàng làm nữa.....ý tứ của ngách niết, dù nàng chưa búi đầu, nhưng chung quy vẫn không giống những nô tài khác, hơn nữa, ngủ bên ngoài cũng tiện hơn một chút."

Rắc! Tay tôi lệch đi, không cắn trúng hạt thông, ngược lại cắn lên ngón trỏ, đau như muối xát kim châm, nước mắt cũng chảy ra.

"Lại không cẩn thận." Hoàng Thái Cực không ngừng chặc lưỡi, "Ngốc chết đi được."

Tôi trừng mắt liếc hãn, hãn bò lên giường, bóc hạt thông từ trên mâm trái cây, chậm rãi cắn.

Tôi lắc lắc tay, rốt cuộc không kim chế được tò mò, đề thấp giọng: "Lời vừa rồi của ngươi là có ý gì?"

Hãn lườm tôi một cái, rồi lại tiếp tục cắn hạt thông, chỉ là không hề đáp lời.

"Ai nha, ngươi nói tiếp đi mà." Tôi đưa tay chọc vào eo hãn, hãn khạc cười, thân mình uốn éo ngã ra giường. Ánh mắt tôi sáng lên, đồng thời dùng cả tay lẫn chân, làm ra vẻ muốn chọc ngứa hãn.

"Nàng dám!" Hãn dùng giọng điệu hăm dọa, kỳ thực đã sợ đến mặt đều méo mó.

Tiểu tử xấu xa, xem ngươi mạnh mẽ kia.

"Nói không?"

Hãn mím môi, lui đến góc giường, sau đó ngoắc tay với tôi, tôi sáp người lại, hãn dán vào tai tôi nói: "Chính là cái mà nàng nghĩ đó."

Tôi sững sờ.

Tuy rằng đã sớm có cái gọi là nha đầu thông phòng, nhưng không ngờ rằng Mạnh Cổ Tỷ Tỷ lại đem nha đầu hồi môn của mình cho.....nàng chẳng lẽ

không để ý chút nào sao? Vậy Hoàng Thái Cực thì sao, cùng tồn tại dưới một mái hiên, hẳn có suy nghĩ gì đối với tất cả những thứ này?

Nghĩ đến đó, tôi quay đầu lại nhìn hắn, không nghĩ đến hắn vẫn còn đang sát bên tai tôi không chịu rời đi, đầu tôi quay lại, mặt tôi suýt qua đôi môi của hắn.

"A——" Bà đầu tôi ngửa ra sau, hắn vẫn không nhúc nhích, mắt sáng trong nhìn tôi.

"Người có lau sạch miệng chưa?" Tôi dùng tay áo lau mặt, làm ra vẻ ghét bỏ, "Miệng đầy nước dãi."

Hắn bấu môi, hung tợn trừng mắt liếc tôi một cái, bò xuống giường, đi đến một chiếc ghế con đầy buồn bực ngồi xuống cắn hạt thông. Cát Đái che miệng cười trộm, bị hắn nhìn thấy, hắn tà tà cười: "Người vui như vậy, không bằng buổi tối người ngủ ở giường ngoài đi."

Cát Đái vẽ mặt khờ dại: "Là để nô tài ngủ cùng Hải Chân cô cô sao? Nếu Hải Chân cô cô không ngại.....thật ra nô tài có thể ngủ giường ngoài, cùng đám tiểu nha đầu chen chúc là được rồi ạ."

"Cát Đái, đừng nghe những lời vô nghĩa đó của hắn! Bát a ca đang trêu chọc em đó."

Cát Đái đỏ mặt lên, bím tóc vung vẩy, không nói lời nào đi qua đây.

Hoàng Thái Cực ha ha cười: "Giận rồi kìa! Nếu không thì ta xin lỗi người?"

Cát Đái lạnh run co rụt lại, khóc không ra nước mắt: "Bát a ca ngài đừng trêu nô tài nữa."

"Thật sự không có đùa người. Trời nóng nực, người lại chen chúc trên cùng một giường với đám tiểu a hoàn tiện dịch ấy, chủ từ người không tiếc, nhưng gia lại luyến tiếc. Xem như là ta đang nhận lỗi với người, giường ta đủ lớn, cửa sổ buổi tối lại mở ra thoáng khí, ta chia cho chủ từ người một nửa giường, còn người, ngủ trên giường Nam này, thế nào?"

Cát Đái tròn mắt nhìn, không dám lên tiếng trả lời. Tôi đánh giá giường hắn, thật đúng là lớn, hai người ngủ thật không thành vấn đề, trên tường Bắc lại thông cửa sổ, sáng sủa sạch sẽ, kê cân nhắc, tôi nhất thời có một chủ kiến, tươi cười rạng rỡ nói: "Ta sao lại không biết xấu hổ? Không lý do gì mà đoạt giường bát a ca thế kia....."

"Đừng khách khí." Hắn bày ra dáng vẻ "Gia hào phóng".

"Nhưng mà!" Tôi dừng một chút, nhướn mày, "Ngộ nhờ người ngủ đá chần, nghiêng răng đánh rầm, ầm ỉ đến ta thì sao đây?"

"Nàng mới nghiêng răng đánh rầm thì có!" Đứa bé ấy chịu không nổi đã kích, mặt đỏ bừng lên, tức giận mà nhảy dựng, "Đừng cho là ta không biết rõ nội tình của nàng, ta cảnh cáo nàng, buổi tối nếu nàng còn đoạt chần của ta nữa, ta nhất định sẽ ném nàng xuống giường!"

"Phụt——" Cát Đái không nhịn được cười, liền bật cười ra tiếng, cười xong mới biết mình thất lễ, lấy tay bịt chặt miệng, đến mức mặt đỏ bừng, đôi mắt thanh tú xấu hổ nhìn Hoàng Thái Cực, lại nhìn tôi, cuối cùng cúi đầu chạy ra ngoài như chạy trốn.

"Nha đầu đó, càng ngày càng không có quy củ."

"Không quy củ thì cũng là nha đầu của ta, chưa đến phiên người dạy dỗ."

"Nói cứ như là ta rất yêu thích nha đầu của nàng." Hắn đi đến, kéo tay tôi, tách nắm ngón tay ra.

"Làm gì vậy?" Tôi kỳ quái hỏi, kết quả phát hiện thấy hắn thả một nắm nhân hạt thông vào lòng bàn tay tôi. Tôi bất giác nở nụ cười, "Ai đó, ai đó, con người bát a ca của chúng ta thật là tốt mà, thật là đáng yêu chết đi được." Tôi đưa tay nựng hai má hắn, hai má hắn bụ bẫm, nựng rất đã.

Mùi hắn hừ mạnh một tiếng.

Tôi ngửa đầu, thả nắm nhân hạt thông vào trong miệng cùng một lúc, vẫn chưa kịp nhai kỹ, hắn đột nhiên ném ra một câu: "Lúc cắn không cẩn thận liếm trúng, nên dính nước dãi rồi."

"Phụt——"

Tôi vốn là muốn ngủ không cần buông lều màn, nhưng Hoàng Thái Cực nói rằng không quen, mất hơn nửa ngày cùng hắn chia diện tích giường, vát và lăm mới tắt đèn, vừa mới mơ màng hơi buồn ngủ, cánh tay đột nhiên bị ôm đến đau, tôi vừa muốn kêu lên, miệng lại bị một bàn tay đè chặt.

Tôi run run, hoàn toàn bưng tỉnh. Trợn mắt muốn giãy dụa, lại nghe thấy một tiếng "Suyt" trên đỉnh đầu, Hoàng Thái Cực đang đè thấp giọng mà nói với tôi: "A mã đến rồi."

Tôi ngậy người.

Tôi cho rằng buổi tối Nỗ Nhĩ Cáp Xích sẽ không đến chỗ của Mạnh Cổ Tỷ Tỷ, ai ngờ vào đêm đầu tiên, hắn đã đến rồi.

Tôi muốn bò dậy, lại bị Hoàng Thái Cực đè lấy bả vai không thể động đậy, ánh sáng trong màn mờ tối, thích ứng hơn nửa ngày trời mới thấy rõ bóng

dáng hẳn.

"Đừng lên tiếng, giả vờ ngủ đi." Vừa dứt lời, quả nhiên giọng nói của Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã xuất hiện ở cửa Tây phòng.

"Đồng Ca ngủ rồi?" Thanh âm không cao, nhưng cách một cánh cửa tôi vẫn nghe rõ rành mạch.

Tôi nghe thấy trên giường Nam gần cửa vang lên tiếng sột soạt, đại khái là Cát Đái cũng bị đánh thức, đang sợ đến mức mắt bình tĩnh, không biết làm thế nào.

"Vâng." Là âm thanh rõ ràng của Hải Chân, mang theo khiêm tốn, "Hôm nay vừa mới thu xếp lại giường hòm, cách cách đã bận rộn cả ngày, lúc dùng bữa tối đã đầy mỗi mẹt."

Ở cửa không có động tĩnh, tôi rất sợ Nỗ Nhĩ Cáp Xích sẽ không quan tâm mà gõ cửa tiến vào, nhưng qua một hồi lâu, mới nghe thấy giọng hẳn, ".....Mạnh Cô Tỷ Tỷ hôm nay đỡ nhiều chưa? Ta vào xem nàng một lát....."

Thanh âm dần biết mất, chờ sau khi đã hoàn toàn im lặng, tôi mới đầy nhẹ nhõm thở ra, cả người ngồi phịch xuống giường. Hoàng Thái Cực buông tay, trở người, nằm bên cạnh tôi. Tôi dùng khuỷu tay đẩy đẩy hẳn: "A mà người đối với ngạch niết người coi như có lòng, nghe nói lúc này hẳn đang sủng A Ba Hối, ngay cả cửa phòng đại phúc tấn cũng chưa từng bước qua."

Giọng Hoàng Thái Cực đầy giễu cợt: "Đại phúc tấn thất sủng cũng không phải ngày một ngày hai."

Tôi buồn bực vì hẳn phải tranh lại từng câu với tôi, dòn sức nhéo đuôi hẳn: "Tư sắc của mấy đại nha đầu trong phòng đại phúc tấn cũng không tồi."

Hắn trở mình, hướng mặt về tôi, trong bóng đêm dù không nhìn thấy vẻ mặt của hẳn, nhưng cũng biết được hẳn đang nhìn tôi. Tôi cũng biết mình đã nói sai, nhẹ nhàng vỗ miệng: "Ta nói sai rồi."

Rất lâu sau hẳn vẫn không mở miệng, qua thêm một lúc lâu nữa, vào lúc tôi nghĩ hẳn đã nhắm mắt ngủ rồi, thì hẳn mới đột nhiên mở miệng: "Là ta yêu cầu Hải Chân làm a hoàn thông phòng của a mà."

Tôi sững sốt cả buổi, nhất thời cảm xúc đầy phức tạp, đủ loại cảm giác dâng lên không biết là nên nói những gì. Đứa nhỏ ngủ bên cạnh tôi vẫn chỉ mới hơn mười tuổi, nhưng hẳn lại có những ý nghĩ muốn cởi mở và thông suốt hơn cả một người lớn đầu nhưng vẫn lặn đục giữa hai thế giới là tôi đây.

Mạnh Cô Tỷ Tỷ ấy đến Kiến Châu đã hơn mười năm, làm cách cách Diệp Hách, địa vị phụ tộc không hề thấp, nhưng tính tình nàng lại hết sức dịu dàng, dung mạo xuất chúng, còn hơn đại đa số thê thiếp, nên không thể nói là nàng không được sủng. A Mỗ phúc tấn đến đây cùng năm với nàng, mà đến bây giờ vẫn vô sủng.....nhưng Mạnh Cô Tỷ Tỷ vẫn có giá trước mặt Nỗ Nhĩ Cáp Xích, song có điều là nàng chỉ có mỗi một đứa con là Hoàng Thái Cực, hơn nữa lại chịu sự tàn phá của năm tháng. Nỗ Nhĩ Cáp Xích hiện đang lúc tráng niên sự nghiệp không ngừng phát triển, thê tử vừa mới vào cửa lại trẻ tuổi hơn. A Ba Hối hiện giờ đang được độc sủng, nhưng nàng ta không phải người đầu tiên, và sau này cũng chẳng phải người cuối cùng.

Tại nơi này, Hoàng Thái Cực ngoài ngạch niết của mình ra, thì không có huynh đệ hay tỷ muội nào có thể dựa vào, một khi Mạnh Cô Tỷ Tỷ thất sủng, kết cục của hẳn cũng sẽ giống như thất a ca A Ba Thái, y dù là đích xuất, nhưng giữa đám a ca đích xuất thì y giống như một người vô hình, không được đề ý chút nào, thậm chí còn khiến người khác hiểu lầm rằng ngạch niết Y Nhĩ Căn Giác La thị của y chỉ là một thiếp trong nhà, chứ không phải thê tử.

"Hoàng Thái Cực....." Tôi chưa xót đến đau lòng, đưa tay qua ôm lấy hẳn, "Thật xin lỗi, vì ta không hề đến giúp người và cô cô."

Y Nhĩ Căn Giác La phúc tấn nhân dịp chuyển dời đến Hách Đồ A Lạp, đã đem cháu gái họ hàng xa nhà mẹ đẻ đến ở cùng với mình, mục đích của bọn họ, thật ra chỉ cần vừa nhìn là biết ngay.

Hoàng Thái Cực không nói lời nào, thở ra hai tiếng, đầu chui thẳng vào lòng tôi, nghe như là hẳn đang khóc, tôi lập tức càng ôm chặt lấy hẳn, một bàn tay nhẹ vỗ sau lưng hẳn, "Ngủ đi, ngủ đi. Nếu không thì, ta hát dỗ người ngủ."

Hắn mơ hồ "Ừ" một tiếng, tôi thở dài, nhẹ giọng hát:

"Du du trát*, du du trát, tiểu a ca, ngủ đi nào.

Du du trát, du du trát, tiểu a ca, ngủ đi nào.

Vỏ cây bạch dương a, làm nôi, ba bò trát.

Sói đến rồi, hổ đến rồi, mã hổ tử đến rồi cũng chẳng sợ.

Sinh trên núi Bạch a, lớn trong Hắc thủy, ba bò trát.

Lớn rồi muốn học thứ ấy, Ba Đồ Lỗ a mã, ba bò trát.

Du du trát, du du trát, tiểu a ca, ngủ đi nào.

Du du trát, du du trát, tiểu a ca, ngủ đi nào.

Sinh trên núi Bạch a, lớn trong Hắc thủy, ba bô trát.

Lớn rồi muốn học thứ ấy, Ba Đồ Lỗ a mã, ba bô trát.

Du du trát, du du trát, tiểu a ca, ngủ đi nào....."

*Du du trát 悠悠扎: bài hát ru của người Mãn Châu, "du du trát" và "ba bô trát" tựa như "ầu ơ ví dầu" của nước mình, có thể nghe bài hát này trên google.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 39: Trưởng thành

Cứ hể đến khuya là tôi sẽ vì nóng nực mà tỉnh, ngoài cửa sổ vẫn chưa có ánh sáng chiếu vào, ngoài màn im ắng, cũng không biết nha đầu Cát Đái kia đã dậy chưa. Tôi thoáng nghiêng người, phát hiện Hoàng Thái Cực nằm hướng mặt vào tường, đang ngủ say. Tối qua mãi hát đến cuối cùng chẳng biết ngủ từ lúc nào, nhìn thân trên của hắn không che đậy, thân dưới mặc mỗi chiếc quần tơ tằm trắng, nhưng eo bụng lại bị đè nặng bởi một chiếc chăn mỏng. Tôi nhìn chính mình, ý thức được bởi vì ngủ đến quá nóng, mà đạp chăn lên người hắn.

Nghĩ xong liền khẽ động, đưa tay chạm vào lưng hắn, quả nhiên chạm vào liền lạnh lẽo, đầu ngón tay đầy mồ hôi, không khỏi cảm thấy đau lòng, vội cầm lấy chiếc quạt hương bồ trên đầu giường, tay nhẹ nhàng quạt mát cho hắn.

Quạt đến mười phút, tôi mỏi tay, liền dứt khoát ngồi xuống, đôi tay tiếp tục quạt. Tay phải đổi sang tay trái, tay trái đổi sang tay phải, cũng không biết đã đổi bao nhiêu lần, chỉ cảm thấy hai tay đều mỏi như đến sắp không cử động được. Chợt nghe một tiếng "Bộp", lưng Hoàng Thái Cực đột nhiên như con tôm uốn cong lại, rồi sau đó bật dậy.

"Sao vậy?" Tôi bị hắn dọa cho hốt hoảng.

Hắn ôm lấy chăn mát, ngoác ngồi ở đầu giường, hai mắt tròn to, tầm mắt thần thờ đăm đăm, không có tiêu cự. Lòng tôi nhút nhát, sợ không hề nhẹ, lắc lắc bả vai hắn: "Sao vậy? Gặp ác mộng có phải không?"

Tôi hỏi đến ba bốn lần, hắn mới chớp mắt, đôi mắt dờ dẩn chuyển động, chậm rãi nhìn tôi. Ánh mắt mới chạm đến mặt tôi, bỗng nhiên trên khuôn mặt tuần duật lập tức quần bách đồ lên, hắn ôm chặt chăn, đầu gất gao đề trước ngực.

"Này, rốt cuộc làm sao vậy? Ngươi có nói không đó!"

"Nàng đừng quản!" Hắn đột nhiên rầu rĩ phun ra ba chữ.

Tôi hít vào một hơi, dây thần kinh của tiểu tử này bị móc nổi loạn hay gì vậy?

"Nàng đi ra ngoài!" Khẩu khí càng thêm ác liệt.

Tôi tức giận đánh vào một chỗ, cảm tức kéo chiếc chăn mỏng của hắn ra, quát lên: "Ngươi ngủ đến mức mơ hồ rồi hả?"

Hắn nghiêng răng đứng lên đoạt lại chăn, vẻ mặt chặt vật đến cực điểm.

Lòng bàn tay chạm đến chăn, là một mảng ẩm ướt ấm nóng, tôi nhú mảy, chăn liền bị đoạt lấy.

"Ngươi....." Tôi dần tỉnh táo lại, thấy vẻ mặt hắn ngày càng quần bách, rốt cuộc không nhịn được mà ôm bụng cười to, "Ngươi lớn rồi, mà còn đái dầm!"

Hắn hít một hơi, cảm tức trùng tôi, đôi mắt như đao.

Tôi cười đến ngà ra, Cát Đái nghe thấy đứng ngoài màn trướng hỏi: "Chủ tử tỉnh rồi à?"

Đang chuẩn bị vén màn hầu hạ, đổi lại Hoàng Thái Cực gầm lên giận dữ: "Cút ra ngoài——" Hắn quát lên, rồi dùng lực ném một chiếc gối kê đầu ra ngoài, nếu không có màn chắn lại, không chừng đã đập trúng đầu Cát Đái. Cát Đái hô nhỏ một tiếng, trong phòng liền không có âm thanh.

Tôi dần thu lại tiếng cười, xem ra lần này Hoàng Thái Cực thật sự nổi giận, trước kia chưa từng thấy tính khí hắn bộc phát lớn như vậy.

Tôi ngưng ngưng sờ sờ mũi, vội ho một tiếng: "Cát Đái, em đi chuẩn bị nước rửa mặt đi."

Đuổi Cát Đái ra ngoài, tôi sợ Hoàng Thái Cực quá lúng túng, không tìm được, liền nín thở thật cẩn thận mà an ủi: "Thật ra.....cái đó cũng không có gì đâu.....có thể là trước khi đi ngủ ngươi đã uống nhiều nước trà, cũng có thể là do ngươi nhất thời nằm mơ....."

"Câm miệng!" Hắn thở phì phò, ngực phập phồng dồn dập.

Tôi phát hiện thấy hắn tuy nhỏ tuổi, nhưng khung xương tinh tế, cơ thể không hề yếu ớt như tôi nghĩ, cơ ngực cơ bụng rắn chắc cường tráng, với một thiếu niên mà nói, coi như nhìn rất thỏa mãn.

"Khụ....." Tôi nuốt nước miếng, mặt không khỏi có chút phỉếm hồng.

Thật là sắc nữ mà, tôi sao có thể bình phẩm một đứa trẻ từ đầu đến chân?

"Đông Ca!"

"Hử? Chuyện gì?"

"Ta đang nói với nàng, mà tinh thần nàng đang đi chỗ nào rồi?" Hắn rống to.

"Ừ.....vậy hả? Ngươi vừa nói gì?"

Ánh mắt hắn tựa hồ muốn ăn thịt người, mặt đỏ như trái cà chua, tôi nhìn càng thấy đáng yêu.

Người thiếu niên ơi! Ngươi thiếu niên đáng yêu.....

"Nàng đang có ý phải không?" Hắn nghiêng răng nghiêng lợi, "Ta bảo nàng đến gần từ bên kia lấy quần cho ta....."

"À, à.....Quần! Quần!" Tôi vội gật đầu, "Đúng rồi, quần ngươi bị ướt nước tiểu."

"Đông Ca——" Hắn đột nhiên nhào đến, tôi kêu to một tiếng, xoay người vén màn bỏ chạy, chân vừa mới chạm đến đất, chưa kịp mang giày, đã bị hắn trực tiếp bỏ nhào lên đất đuổi theo.

Tuy tuổi tác nhỏ hơn tôi rất nhiều, nhưng hắn đã cao ngang vai tôi, khí lực cũng dũng mãnh hơn tôi rất nhiều, mà hắn lại đang nén giận lao đến, lúc này tôi chột ngựa mặt tề ngẩ, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, vốn tưởng rằng cái ót sẽ cùng mặt đất thân mật hôn nhau, nhưng trái lại là chạm vào một vòng ôm lớn, không ngờ rằng hắn đã kịp thời ôm trọn sau đầu tôi.

Khi móng chạm đất, sau lưng liền đau nhức, nhưng đầu lại vững vàng được hắn dùng tay đỡ, hoàn toàn vô hại.

Tiểu tử này.....tôi nghe rằng nghĩ, dù sao vẫn còn chút lương tâm đấy!

"Không phải....."

Thân trên trần trụi của hắn cực nóng bỏng, tôi mơ hồ nghĩ, sao lại nóng như vậy, lẽ nào phát sốt rồi?

"Không phải như nàng nghĩ....." Hắn khàn giọng giải thích.

Tôi nén cười, gật đầu: "Vâng, vâng, bát gia, ta cam đoan sẽ không nói ra ngoài.....ngay cả chỗ ngạch niết ngươi cũng.....um."

Thân mình đột nhiên run lên, đầu tôi bị chấn động mạnh.

Hắn.....hắn.....vậy mà lại hôn tôi!

Tuy rằng chỉ chạm vào ngực người, nhưng trên môi tôi vẫn còn lưu độ ấm của hắn, hương vị ngây ngô, đây.....có thể được lý giải đơn thuần là vì hắn then quá hóa giận, cho nên dưới tình thế cấp bách thảm nghĩ mau chóng chặn miệng của tôi, đề phòng tôi lại tiếp tục nói bậy không?

"Ngươi....." Khoảng cách quá gần, tôi thậm chí có thể thấy được lông mi dài vĩnh cong của hắn.

Đồng tử đen sẫm rạng rỡ phát sáng, mắt hắn đang cười, tuy trên mặt không chút thay đổi, nhưng trong con ngươi đã lộ ra ý cười nghịch ngợm.

Chính là, đang trêu chọc tôi sao? Rốt cuộc là cái quỷ quái gì vậy?

Trong phút chốc, đầu óc tôi bị hắn khuấy thành hồ dán.

"Đông Ca.....nàng rất thơm."

Tôi kinh ngạc nhìn hắn.

Sau đó hắn đột nhiên cười với tôi, cúi đầu hôn nhẹ lên môi tôi: "Thật sự rất thơm."

"Tiểu tử ngươi....." Tay tôi dùng sức đẩy hắn, ném hắn xuống khỏi người tôi, nổi giận đùng đùng ngồi dậy, hắn cũng chậm rãi ngồi thẳng trên đất, "Thật là háo sắc đến liêu mạng, cư nhiên lại dám đùa giỡn ta! Xem ta có đem chuyện xấu hổ của ngươi mà nói bừa ra bên ngoài hay không....."

"Muốn nói cứ việc nói đi." Hân thoải mái trả lời, nghiêng nửa người, hai chân thon dài co lại, khuỷu tay phải chống lên đầu gối trái, quay đầu lại lạnh lẽo cười khinh, "Khắp thiên hạ cũng chỉ có kẻ ngốc như nàng mới đem chuyện này biến thành trò cười.....ha, đái dầm.....ta ở trong mắt nàng ấu trĩ như vậy sao?"

Tôi há miệng to, ngơ ngác nhìn hân.

Lẽ nào.....lẽ nào.....là thứ mà chỉ có vào thời kỳ phát dục của bé trai?

Ý nghĩ này bỗng nhiên xông thẳng vào đầu, lỗ tai tôi chấn động, trên khuôn mặt sáng bừng bỗng nóng lên.

Hân lại nhàn nhã lách qua tôi, đứng lên đi thẳng đến tủ quần áo trước mặt, lấy ra một cái quần sạch: "Ta muốn thay quần, nếu nàng có chút hứng thú muốn ở lại xem kỹ, thì ta cũng thật không để ý....." Nói xong, đứng là không chút e dè, kéo quần xuống trước mặt tôi.

Tôi hô nhỏ, kinh hoàng đầy chật vật đứng lên, lao đảo chạy thẳng ra cửa.

Ngoài cửa Cát Đái đang nhỏ giọng trò chuyện cùng Hải Chân, ngạc nhiên quay đầu lại nhìn tôi: "Cách cách, sao người không mặc xiêm y cẩn thận mà đã chạy ra ngoài?"

Tôi cúi đầu, không phải trên người vẫn còn mặc quần áo trong sao?

"Cách cách, sao mặt người lại đỏ vậy?"

Tôi vội vàng che mặt: "Có sao? Phải.....trời nóng quá. Ta ra ngoài để hít thở không khí trong lành." Cũng không biết có phải là vì tôi nói dối quá mức thái quá hay không, mà tim tôi cứ đập mãnh liệt.

"Vậy thì cũng phải mặc xiêm y vào trước đã, trời mới vừa sáng, bên ngoài đang rất lạnh." Hải Chân cười khê.

Cát Đái hỏi: "Mặt trời lên, độ ẩm cũng liền tăng. Hiếm thấy cách cách dậy sớm, nếu không thì nô tài chải đầu cho người, sau đó người hãy ra ngoài hít thở không khí?"

Hải Chân đi về phía cửa Tây phòng nhìn vào: "Bát a ca đã tỉnh chưa ạ? Đừng dậy trễ, lát nữa cần phải đi luyện kị xạ....."

Nghĩ đến Hoàng Thái Cực trong phòng, tôi lại phát điên lên, tiểu tử này, ngay cả tôi cũng dám chọc ghẹo.....đội lát nữa xem tôi có đánh cho mộng hân nở hoa hay không. Có điều thật không ngờ đến cơ thể hân đã bước vào thời kỳ phát dục, mà trước đó tôi lại không chút nào nhận ra.

Điều này có nghĩa là nhà tôi có trẻ con vừa mới lớn*! Miệng nhếch lên, tôi không nhịn được nở nụ cười.

*Câu này có thể được dựa vào câu "Đương gia hữu nữ sơ trưởng thành." Trong bài "Trường hận ca" của Bạch Cư Dị, câu thơ có nghĩa là: "Họ Dương có cô con gái vừa mới lớn." Đây là một bài thơ nổi tiếng kể về mối tình giữa Đường Huyền Tông và Dương Quý phi. Có lẽ Du Nhiên đã dựa vào câu thơ trên mà biến đổi để phù hợp với tiểu Hoàng Thái Cực.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 40: Tâm nguyện

Chỉ mới vài tháng ngắn ngủi, Mạnh Cổ Tỷ Tỷ đã bị bệnh tật dày vò đến không ra hình người, nàng ăn rất ít, trên cơ bản chỉ có thể uống chút thức ăn lỏng gì đó, chỉ cần ăn vào chút thịt nặn là lại nôn mửa.

Nàng chẳng hề ho khan, cũng không phát sốt, chỉ là toàn thân vô lực, ngay cả nói chuyện nàng cũng phải nói chậm lại, âm thanh nhỏ nhẹ, hoàn toàn không có sức lực.

Giữa hè, hai tay nàng gầy gò lạnh lẽo như nước giềng.

"Đã uống thuốc chưa?" Tôi ôn nhu hỏi.

"Vừa mới ăn, nhưng lại nôn ra phân nửa....." Hải Chân bên cạnh bất lực trả lời, "Đại phu kê thuốc cũng quá khó uống, hiện tại mỗi ngày cách cách uống thuốc còn nhiều hơn ăn cơm."

Mạnh Cổ Tỷ Tỷ nằm trên giường mỉm cười, tuy nói sắc mặt tái nhợt, xương gò má vì gầy yếu mà gồ lên, hốc mắt trũng sâu, nhưng trong con ngươi đen sẫm kia lại lộ ra vẻ cực kỳ sâu sắc, vẻ thanh nhu uyển chuyển chỉ có trên người nàng toát ra.

"Cô cô, mấy ngày trước toàn bộ hoa sen đều đã nở, ta đã sai người hái đến mấy đóa....." Tôi ý bảo Cát Đái bê bình hoa sen đến trước giường, "Đặt ở trong phòng, xem như là trong lành."

Mạnh Cổ Tỷ Tỷ nhìn thấy, mỉm cười: "Thật là.....đã phiền Đông Ca phí tâm rồi."

"Cô cô sao lại nói vậy." Nghe thấy hơi thở mong manh của nàng, lòng tôi không khỏi đau xót.

Mạnh Cổ Tỷ Tỷ xem như là người thân duy nhất của Đông Ca thật lòng yêu thương tôi, cho tôi cảm giác rất giống với viện trưởng Viện phúc lợi kia, thấy nàng bị bệnh yếu ớt như vậy, tôi thật không chịu nổi.

"Hoàng Thái Cực đâu?" Mạnh Cổ Tỷ Tỷ yếu ớt hỏi.

Mặt tôi hơi nóng lên, không hề rảnh. Vẫn là Cát Đái bên cạnh lạnh lợi lập tức trả lời: "Bẩm phúc tấn, bát gia vừa mới dậy, lúc này đang dùng bữa sáng....."

Mạnh Cổ Tỷ Tỷ mỉm cười nhìn tôi: "Nha đầu người dạy dỗ quả nhiên ai cũng lạnh lợi, nhưng.....Hoàng Thái Cực còn nhỏ, ta sợ hấn phúc bạc, gánh không nổi cái danh gia này, về sau nhớ là hãy cứ gọi hấn bát a ca được rồi....."

Nhỏ? Không còn nhỏ đâu!

Lòng tôi thầm nói một câu, nhớ đến vừa rồi bị hấn trêu chọc, trong lòng lại không được tự nhiên. Đang muốn phản bác vài câu, chợt nghe ma ma ngoài cửa cao giọng hô: "Bát a ca đến!"

Sau màn cửa vang lên tiếng lạch tạch, tôi không tự chủ mà đứng lên.

"Nhi tử thỉnh an ngách niết!" Hoàng Thái Cực tinh thần phấn chấn hành lễ.

Mạnh Cổ Tỷ Tỷ mỉm cười, từ trên giường gắng gượng giờ tay lên: "Mau đứng lên đi." Liếc thấy tôi đang khờ dại đứng bên giường, liền kỳ quái hỏi, "Có chuyện gì vậy Đông Ca?"

"A.....không, không, không có gì....." Tôi hoang mang vội vàng ngồi xuống, lại nghe thấy phía sau có tiếng phì cười.

Hoàng Thái Cực kẻ sát đến sau tôi, ghé vào tai tôi nói: "Biểu tỷ, tỷ vì sao không giúp ta thay quần mà đã đi rồi?"

Tôi hơi hít thở, hấn sao lại không có chút ý tứ nào mà nói mấy câu đó ở đây?

Nhịn không được quay đầu hung hấn trừng hấn.

Hấn cười lên xấu xa, sau đó bày ra loại biểu tình hồn nhiên đầy đau khổ cùng bất mãn: "Nha đầu này tay chân vụng về....." Hấn từ phía sau ôm lấy tay tôi, "Ta vẫn thích biểu tỷ mặc quần áo cho ta nhất....."

Ôi! Ôi! Ôi!

Tôi suýt chút nữa từ trên ghế con cầm đầu xuống đất! Hấn thật là biết giả ngu! Trước mặt ngách niết mình mà lại dám trắng trợn tính toán với tôi như thế!

Tôi xoay người lại, vươn hai tay mạnh mẽ nựng mặt hấn, kéo hai khố miệng bụ bẩm của hấn hướng sang hai bên. Hấn thêu thảo mở miệng kêu to, khoa tay múa chân: "Ngách niết! Ngách niết! Biểu tỷ ức hiếp con....."

Hải Chân che miệng cúi đầu khúc khích cười trộm, Cát Đái cũng ngượng ngùng quay mặt đi, nhưng bà vai lại đang run nhè nhẹ.

Trên khuôn mặt tái nhợt của Mạnh Cổ Tỷ Tỷ hiện lên một ý cười hòa nhã: "Nhìn tình cảm giữa hai tỷ đệ thân thiết như vậy, khiến ta rất vui mừng." Nàng đưa tay run rẩy kéo lấy góc áo tôi, tôi sửng sốt, buông Hoàng Thái Cực, cúi người xuống.

"Cô cô?"

"Về sau.....bát a ca nhờ vào người rồi....."

Nội tâm tôi rung động, khuôn mặt yếu ớt tối tăm của nàng bị che phủ bởi một vẻ suy đồi mờ mịt, sâu trong đôi mắt đầy u ám lộ ra vẻ chờ mong.

"Ngách niết." Hoàng Thái Cực cầm lấy tay phải nàng.

Mạnh Cổ Tỷ Tỷ gượng gạo gãy ra, mạnh mẽ giờ lên, tay trái run rẩy giờ về phía tôi, tôi sợ hãi, vội đưa tay chủ động nắm lấy tay nàng.

"Đông Ca! Đông Ca....." Miệng nàng run run, nước mắt từ trong khố không chút tiếng động chảy xuống. "Người thân của ta.....người thân của ta....." Nàng nói hai tiếng, thân mình nhanh chóng run rẩy, bỗng nhiên trong cổ họng phát ra một tiếng, cuối cùng từ trong miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Máu bắn tung tóe từng chấm nhỏ lên mặt tôi, nóng nóng.....

Tay Mạnh Cổ Tỷ Tỷ buồng lòng, khuôn mặt trắng bệch kia cách tôi chừng nửa thước, nhưng tôi chỉ có thể mang nhiên vô thố [kính ngạc đến ngây người] nhìn hai mắt nàng khê đảo, cổ cứng ngắc ngửa về sau.

"A!" Hoàng Thái Cực kêu lên một tiếng đau đớn, tay phải hắn cầm lấy cổ tay phải của Mạnh Cổ Tỷ Tỷ, tay trái nhanh chóng nhét vào sau đầu nàng. Cuối cùng đầu của Mạnh Cổ Tỷ Tỷ cũng văng vàng ngã vào tay hắn, nhưng khuỷu tay hắn lại bị đập thật mạnh vào gối kê đầu cứng rắn.

"Cô.....cô cô——" Tôi thét chói tai, nhìn thấy trên vạt áo tuyết trắng của nàng dính đầy vết máu đỏ tươi, tim như bị đao cắt, lã chã rơi lệ.

"Ngạch niết! Ngạch niết....." Sắc mặt Hoàng Thái Cực trắng bệch, trán nổi đầy gân xanh dữ dội, "Truyền đại phu——Truyền đại phu——"

Hai chân Hải Chân run rẩy mềm nhũn, cuối cùng tê liệt ngã xuống, chết ngất đi, cuối cùng vẫn là Cát Đái lão đạo chạy ra ngoài.

Trong chốc lát hai gã đại phu vội vàng đi đến, tình cảnh đầy hỗn loạn.

Chẩn đoán, xem xét, châm cứu.....sau một phen hoảng loạn căng thẳng, Mạnh Cổ Tỷ Tỷ mới bật ra một tiếng rên rỉ, hô hấp dần trở nên vững vàng.

Lúc này tôi mới nhẹ nhàng thở ra, lại phát hiện tay mình không biết từ khi nào đã đang gắt gao nắm chặt tay Hoàng Thái Cực. Mười ngón tay lần lượt xen vào nhau, tay tôi lần tay hắn ướt sũng mồ hôi.

"Không sao rồi!" Tôi ôm lấy thân thể đang cứng đờ căng thẳng của hắn, nhẹ nhàng vỗ lưng hắn, "Không sao rồi.....nàng ấy không sao rồi....." Nói đi nói lại, không giống như đang an ủi hắn, mà là giống như đang an ủi chính mình.

"Ngạch.....ngạch niết.....ngạch niết....." Mạnh Cổ Tỷ Tỷ hai mắt vẫn nhắm chặt, lông mi run rẩy, môi trắng bệch run run liên tục nói nhỏ.

Lòng tôi đau đến cực điểm, nắm lại bàn tay gầy khô của nàng, quỳ rạp dưới giường nàng: "Người muốn gì? Người muốn gì?"

"Ngạch niết.....ngạch niết....." Nước mắt lặng lẽ từ khóe mắt không ngừng chảy xuống, "Con muốn.....về nhà.....ngạch niết.....đưa con.....về nhà....."

Hoàng Thái Cực ghé trước nàng, bị ai gọi: "Ngạch niết! Người tỉnh đi! Người mở mắt nhìn nhi tử này!"

Lòng tôi co rút từng trận đau đớn, tôi nghệt thở nói không nên lời, hơn nửa ngày, tôi cắn răng, kiên định nói: "Ta đưa người về nhà! Ta đưa người đi tìm ngạch niết!"

Đại phu bên cạnh cuống cuống nói: "Cách cách chó lở măng! Thân thể phúc tấn suy yếu, tuyệt không thích hợp để di chuyển, càng không thể đi xa!"

Tôi cắn môi, nhìn Mạnh Cổ Tỷ Tỷ đang hôn mê không ngừng thống khổ nói mê, tâm loạn như ma.

"Được! Để ta đi tìm cách!" Tôi dốc hết quyết tâm, mạnh mẽ dậm chân, xoay người bước đi.

Mới vừa ra khỏi cửa, phía sau có người xông lên giữ chặt cánh tay tôi, đột nhiên quay đầu lại, chính là Hoàng Thái Cực.

"Nàng muốn đi đâu?"

Tôi bình tĩnh nhìn hắn: "Ta còn có thể đi đâu?"

"Đừng đi....." Trong mắt hắn có đau, là một loại đau đớn bị thương, bất lực bị thống.

Tôi mỉm cười nuốt xuống đau khổ, chua chát nói: "Trừ cái này ra, thì còn có thể đi đâu để tìm cách tốt nhất đây?"

"Đồng Ca....."

"Đây là tâm nguyện của ngạch niết người, cũng có thể.....là tâm nguyện cuối cùng của nàng."

Tay nắm chặt tay tôi đang run lên, tôi nhẹ nhàng đẩy ra, hắn gục đầu xuống, ảm đạm đau thương: "Nàng cũng biết, nàng sẽ phải vì điều này mà trả giá ra sao? Nàng cũng biết.....a mã đã chờ nàng mở miệng cầu xin ông bao nhiêu năm? Nàng cũng biết....."

"Ta biết." Bị thương đến cực điểm, tôi vẫn có thể thản nhiên cười, cuối cùng tôi dùng sức ôm cơ thể gầy yếu của hắn, sau đó buông ra, "Ta đều biết cả.....không sao, ta không quan tâm, vì cô cô, cái gì ta cũng có thể không cần."

Mạnh Cổ Tỷ Tỷ đối với tôi như người nhà, tôi không thể thờ ơ ngồi yên, không thể nhìn nàng ôm hận mà chết.

Nàng rất nhớ nhà! Nàng rời nhà đã mười lăm năm, nữ nhân đáng thương chưa từng gặp lại người thân mình, nên nàng nhớ ngạch niết nàng đến thế! Người thân của nàng!

Loại tình cảm nhớ nhà này của nàng tôi hiểu chứ! Nhớ cố hương khác cốt ghi tâm này, sao tôi không có được?

Có lẽ tâm nguyện của tôi sẽ là vô vọng chẳng thành, nhưng ít ra.....ít ra tôi có thể giúp nàng!

Tôi có thể giúp nàng!

Cho dù, nó có phải trả giá vô cùng đắt khiến tôi một đời thống khổ! Nhưng tôi không hề tiếc!

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 41: Hoảng thê

Tiếng sấm ầm ầm, hạt mưa thô bạo rơi xuống mặt hồ.

Làm cho lá sen rung lên đồm độp, cuộn nhỏ co rúm lại run rẩy trong cuồng phong bão táp.

Đã là cuối hạ.

Đã là một hồ sen tàn.....

Trong lúc ngẩn ngơ tựa hồ còn có thể nhớ rõ những lá sen xanh biếc tươi tốt trước kia, nụ hoa tươi sáng chói mắt, nhánh hoa kiêu diễm nở ra giữa hồ đầy rực rỡ như thế.

Tuy nhiên ngày qua ngày, sự tươi đẹp vào lúc giữa hè giờ phút này đã sớm điều tàn hết thảy, lá tàn màu mực tối vẫn còn đang khốn khổ chống chọi với mưa rền sấm dữ.

Tình cảnh này khiến người khác bất giác liền thấy nhức mắt, giống như.....Mạnh Cổ Tỷ Tỷ đang chịu đựng sự dày vò ngay tại Quý Môn Quan.

Nàng đang chịu đựng!

Chịu đựng mà chờ một khắc kia có thể gặp được người từ Diệp Hách.....

Bao lâu rồi?

Ba mươi ngày? Bốn mươi ngày? Hay năm mươi ngày?

Nỗ Nhĩ Cáp Xích phái người đến Diệp Hách thông báo bệnh tình nguy kịch của Mạnh Cổ Tỷ Tỷ, đề nghị ngạch niết nàng đến Hách Đồ A Lạp để gặp mặt nữ nhi mình lần cuối, nhưng đến bây giờ rốt cuộc đã bao lâu rồi?

"Nàng có biết mình đang nói gì không?"

Ngày đó, giọng nói lạnh như băng của Nỗ Nhĩ Cáp Xích vang lên, biểu tình lạnh lùng đến nay vẫn còn rõ ràng trước mắt.

"Biết."

"Nàng đây là đang cầu xin ta?" Giọng hân hoan mĩa mai, khoe miệng giương cao, từ trong mắt hắn tôi có thể nhìn ra một ý cười tàn nhẫn.

Phía sau cách đó không xa, A Ba Hại đang trang điểm trước gương, trên thực tế, bởi vì tôi vội vàng gấp rút đến đây, bất chấp sự cản trở của Tinh Kỳ ma ma*, xông thẳng vào phòng ngủ. Lúc ấy tôi một lòng muốn tìm Nỗ Nhĩ Cáp Xích, nhưng lại quên mất nơi này thật ra là phòng của A Ba Hại.

*Tinh Kỳ ma ma: hiểu đại khái và đơn giản là ma ma chuyên dạy nghi thức cho a ca cách cách, bên cạnh đó, "Tinh kỳ ma ma" cũng kiểm soát chặt chẽ chế độ ăn uống, ngủ nghỉ và lễ nghi của bọn họ.

Rốt cuộc một hồi đồng sàng uyên mộng tốt đẹp của đôi vợ chồng ấy đã bị tôi cứng nhắc đánh gãy.

Thân thể Nỗ Nhĩ Cáp Xích đang trần trụi, trên eo chỉ đơn giản quấn một chiếc chăn trải giường, khi hắn bước xuống chậm rãi đi đến trước mặt tôi, tôi có thể cảm giác được sự hứng thú mãnh liệt cùng thăm dò của hắn, cộng với ánh mắt đang căm thù đến tận xương tủy của A Ba Hại bên trong lều幔.

Nhưng tôi không quan tâm được nhiều như vậy, vì Mạnh Cổ Tỷ Tỷ, tôi không quan tâm đến những thứ cần phải kiêng dè cùng cấm kỵ.

"Ta cầu xin ông....." Giọng tôi yếu đuối run rẩy, đồng thời chậm rãi hạ người thấp xuống, cảm thấy rất nhục nhã nhưng vẫn bắt đầu đi mà quỳ rạp dưới chân hắn.

Tôi vốn nghĩ ngay sau đó sẽ đổi lại nụ cười ngạo nghễ của hắn, hoặc là hắn sẽ trực tiếp khiêng tôi ném lên giường. Thế mà, khi tôi đang lo sợ bất an đồ đầy mồ hôi lạnh, thì hắn không hề làm gì cả. Tôi nhìn chăm chăm vào bàn chân trần của hắn, trong lòng đầy trống rỗng cùng mờ mịt.

Qua rất lâu sau, hân bỗng nhiên khẽ thở dài, ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào tôi: "Nàng có biết hiện giờ quan hệ giữa Diệp Hách cùng Kiến Châu đây căng thẳng hay không?"

Tôi mờ mịt lắc đầu.

"Từ lúc Bồ Dương Cổ hồi hôn, sau đó đem nàng hứa hôn với Mạnh Cách Bồ Lộc, quan hệ giữa Diệp Hách và Kiến Châu khi đó đã chuyển biến xấu đi, mấy năm nay xung quanh vùng biên giới giữa hai bộ không ngừng xảy ra xung đột nhỏ, bất cứ lúc nào ở đâu cũng đều có thể bùng nổ thành những cuộc xung đột lớn. Dưới tình huống như thế, nàng cho rằng có thể thỏa mãn được tâm nguyện của Mạnh Cổ Tỷ Tỷ sao?"

Nước mắt tôi không nghe theo sự sai khiến của mình, nhanh chóng chảy xuống.

"Ngoan, đừng khóc....." Hân ôn nhu dỗ tôi.

"Nhưng.....vô luận thế nào, nàng cũng là thê tử của ông.....nàng gả cho ông mười lăm năm ròng rã, tận tâm hầu hạ, sinh con trai cho ông, chưa từng oán hận nửa câu, nàng chỉ là.....chỉ là nhớ người thân ở Diệp Hách, muốn gặp ngách niết mình mà thôi. Chẳng lẽ ngay cả một yêu cầu này cũng không thể thỏa mãn nàng sao? Nàng, có thể sẽ chết đấy!" Tôi nhịn không được khóc nức nở lên, nắm lấy bờ vai hân, mười ngón tay run rẩy, thật muốn bóp chết tên nam nhân vô tình này. "Nàng sẽ chết, nàng sẽ chết đấy——lẽ nào ngay cả chút tâm nguyện cuối cùng của nàng cũng không giúp được sao? Ông là nam nhân của nàng, trượng phu của nàng, sao có thể đối với nàng như thế, sao có thể như thế....." Tôi khàn giọng dùng đến năm ngón tay, dùng hết sức lực toàn thân mà nắm hân, đánh hân, "Nam nhân các người cứ mãi tranh tới tranh lui, đánh tới đánh lui để làm chi hả! Nàng có gì sai? Nàng có gì sai? Nàng có gì sai.....chuyện đó thì có liên quan gì đến nàng? Vì sao đối với nàng như vậy? Vì sao? Nàng có gì sai chứ....."

Tôi nổi điên mà khóc lóc thảm thiết, ngực khó chịu, không kịp hít thở, suýt chút nữa là ngất đi. Lệ bao phủ hai mắt tôi, tôi chỉ mơ hồ nhìn thấy hân mạnh mẽ kéo lấy tôi, sau đó tôi ngã vào trong lòng ngực hân, hân vỗ lưng tôi, giúp tôi hít thở, ôn nhu nói: "Nàng ấy không sai! Là lỗi của ta! Tất cả đều là lỗi của ta.....nàng đừng khóc! Vô luận nàng nói gì ta cũng đều sẽ đáp ứng nàng....."

Đây là lần đầu tiên tôi khóc đến hèn yếu như thế trước mặt Nỗ Nhĩ Cáp Xích, hoàn toàn không còn khí phách kiên cường.

"Cách cách! Cách cách....." Từ rất xa, trong màn mưa xối xả, có một bóng dáng nhỏ bé bung dù chạy đến.

Tôi lấy lại tinh thần, thở dài yếu ớt.

"Cách cách!" Cát Đái thờ hồn hèn chạy đến trước mặt tôi, quần áo đã bị mưa ướt nhẹp, những sợi tóc hỗn độn dính trên mặt nàng, nàng lo lắng nhìn tôi, "Cách cách! Mưa lớn như vậy, người chạy đến đây làm gì? Hơn nữa cũng không mang theo ai bên người, vạn nhất....."

"Ta chỉ muốn đi ngắm hoa sen....." Tôi buồn bã cười, "Đáng tiếc, dường như đã đến không đúng lúc, hoa đều tàn hết rồi, lá cũng....."

"Cách cách!" Cát Đái bất chấp nghe tôi rầu rĩ, rất nhanh chóng nói, "Người Diệp Hách đến!"

Tôi sửng sốt. Người từ Diệp Hách? Tôi không nghe lầm chứ? Thật sự là người Diệp Hách đã đến?!

"Ngách niết của phúc tấn thật sự đã đến rồi?" Tôi hưng phấn thiếu chút nữa nhảy dựng lên, cả người không thể kìm chế được mà run rẩy.

Đến rồi! Rốt cuộc đã đợi được rồi!

"Điều này nô tài không biết, chỉ nghe nói bồi lạc gia sai người từ đại nha môn truyền lời đến báo bát a ca đi. Lúc này có lẽ đã dẫn người Diệp Hách đi đến phòng của phúc tấn rồi!"

Tôi phấn khởi quên hết tất cả, ngay cả ô cũng cầm không nổi, ôm đầu vọt đi trong màn mưa.

Mưa to tầm tã, hạt mưa rơi lên mặt, đau buốt khiến tôi khẽ run lên, nhưng trong lòng tràn đầy vui sướng.

Đến rồi! Rốt cuộc đã đến rồi! Tâm nguyện của Mạnh Cổ Tỷ Tỷ.....đã có thể có được chút thỏa mãn rồi.

Ngồi xe chạy thẳng đến trước cửa nội thành rào, tôi lập tức nhảy xuống xe ngựa, trực tiếp hỏi: "Người đâu? Người Diệp Hách đến chưa?"

Nô tài trông cửa lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng đầy chật vật đầu tóc đầy nước nhỏ giọt của tôi, kinh hoàng lắc đầu, tôi nhẹ nhàng thờ ra, sự vui mừng lộ rõ trên mặt, nhắc chân đi đến phòng Mạnh Cổ Tỷ Tỷ.

Cát Đái từ trên xe xuống, thất tha thất thểu cầm ô từ sau đuôi theo: "Cách cách dầm mưa, vạn nhất cảm lạnh mà bị bệnh thì phải làm sao?"

Tôi không đếm xỉa đến lời lái nhái của nàng, một chân sai bước vào cửa, trong minh gian trống rỗng không ai, tôi kích động mà đi vào buồng sưởi phía Đông.

Trong buồng sưởi đốt huân hương, nhưng hoàn toàn không che lấp nổi mùi thuốc Đông y gay mũi, trong phòng bốn gã đại phu đang hỗn loạn xung quanh, vẻ mặt hoảng sợ lo lắng. Hải Chân canh giữ trước giường, khóc nức nở, đầy thương tâm đau buồn không gì sánh bằng.

Không thấy người từ Diệp Hách, càng không thấy ngách niết của Mạnh Cổ Tỷ Tỷ!

Mạnh Cổ Tỷ Tỷ đang nằm trên giường, sắc mặt vàng như nến, hấp hối, bên gối kê đầu có vết máu giống như——nàng lại vừa thổ huyết! Lòng tôi nhanh chóng trầm xuống.

"Người từ Diệp Hách đâu rồi? Không phải đã đến rồi sao?" Tôi xoay người túm lấy một lão ma ma đang bùng nước ầm mà truy hỏi, "Hoàng Thái Cực đâu? Hiện giờ hắn đang ở đâu?"

Có lẽ mặt tôi toàn nước mắt, nên bà ta bị hoảng sợ, thấp thỏm nghẹn cả buổi mới nói rõ: "Bầm.....bầm cách cách, bồi lạc gia cùng bát a ca đang ở.....ở Tây phòng, người từ Diệp Hách cũng ở....."

Lúc này tôi mặc kệ bà ta, chạy đến Tây phòng.

Chưa đến cửa, liền nghe thấy bên trong vang lên một tiếng "Xoảng", như là đồ sứ bị ai đó đập vỡ. Sau đó từ từ truyền ra giọng nói trầm thấp của Nỗ Nhĩ Cáp Xích: "Hoàng Thái Cực, bình tĩnh một chút, đừng nóng nảy!"

Một tiếng "Kéo kẹt" vang lên, tôi đẩy cửa ra, không chút sức sống đứng tại đó.

Diện tích Tây phòng không lớn, vừa nhìn là rõ ngay, trừ cha con Nỗ Nhĩ Cáp Xích và Hoàng Thái Cực ra, thì phía đối diện còn có một nam tử diện mạo thô tục, thấp lùn đang đứng.

Hít vào một hơi khí lạnh, tôi cảm thấy nước mưa trên người như mang theo một cỗ hàn khí mạnh mẽ, một giây sau nhanh chóng ngấm vào cơ thể tôi, rét đến cả người tôi lạnh như băng.

"Đông Ca!" Trong nháy mắt cửa liền bị mở, Nỗ Nhĩ Cáp Xích chạy như bay ra, cau mày kéo tôi vào phòng: "Sao lại ướt hết rồi? Những tên nô tài đó sao lại làm việc kém thế này?"

"Diệp Hách....." Tôi dờ dẫm gờ tay chỉ vào nam tử đang run rẩy phía đối diện kia, "Người từ Diệp Hách chính là hắn?" Tôi bỗng chốc quay đầu lại, nhìn hắn, thét chói tai, "Ông gạt ta! Ông vốn không có thông báo đến Diệp Hách! Hại cô cô đã phí công chờ đợi.....căn bản là ông có ý định lừa gạt mỗi người chúng ta!"

"Đông Ca——" Nỗ Nhĩ Cáp Xích quát lên một tiếng chói tai, "Vì sao ta phải lừa nàng? Na Lâm Bố Lộc đó không chịu để ngạch niết hắn đến Kiến Châu gặp con gái, hắn lo lắng ta giả danh bệnh tình Mạnh Cổ Tỷ Tỷ, có ý đồ áp chế ngạch niết hắn làm con tin! Nếu nàng không tin, nàng đi mà hỏi hắn——" Hắn giận dữ chỉ tay, "Người lại đây, người lại đây mà nói cho nàng, người là ai!"

Nam tử kia đã sớm bị hắn dọa đến cùng cực, mặt không còn chút máu ngã phịch mông xuống đất.

Hoàng Thái Cực bên cạnh oán hận đến cực điểm, lao lên cực nhanh đá vào ngực hắn, đạp hắn dưới chân: "Na Lâm Bố Lộc! Na Lâm Bố Lộc ——" Hắn cắn răng, mắt lộ ra hung quang, vẻ mặt đầy sát khí, Hoàng Thái Cực như thế thật khiến người khác thần hồn vỡ tan, "Ta thề đời này tuyệt không tha cho hắn....."

"Cách cách cứu mạng! Bô Hi Á Mã Lạp cách cách cứu mạng!" Nam tử kia liên tục kêu thảm thiết, liên tục gào khóc đi lại phía tôi, "Nô tài là Nam Thái! Nô tài.....là trưởng phu của nữ mẫu Mạnh Cổ Tỷ Tỷ cách cách.....là bồi lạc gia bảo nô tài đến, nô tài không biết gì hết! Cách cách người cứu nô tài.....nể phần chúng ta là người cùng tộc, van xin người cầu tình với Thực lạc bồi lạc gia! A——mạng này của nô tài phải chết trên tay cha con bọn họ.....Ồ.....cách cách.....tiều gia, ngài bỏ qua cho nô tài đi!"

Hoàng Thái Cực không hề buông tha đuổi theo hành hung Nam Thái, nổi điên vừa đánh vừa mắng Na Lâm Bố Lộc, hai mắt đầy huyết sắc, vẻ mặt gằn như điên cuồng.

"Hoàng Thái Cực!" Nội tâm tôi sợ hãi không ngừng run rẩy, đi lên gắt gao ôm lấy hắn, "Đừng đánh nữa.....tĩnh táo lại! Hoàng Thái Cực.....ngươi đừng có bộ dạng như thế! Van xin ngươi, đừng có bộ dạng như thế!"

Hai tay tôi ôm chặt lấy hắn, vô luận hắn có gào thét giận dữ thế nào, tôi cũng không buông. Sau khi Hoàng Thái Cực vùng vẫy một hồi, rốt cuộc cũng dần an tĩnh lại, tôi nhìn hắn, thấy hai mắt hắn phấp phồng, cuối cùng nước mắt vì thương tâm đến cùng cực đã chảy xuống.

Lòng bởi vì nước mắt của hắn đâm vào đầy đau đớn.

Hoàng Thái Cực..... Hoàng Thái Cực đáng thương!

"Àm" một tiếng, đột nhiên Cát Đái mặt không còn chút máu đánh lên khung cửa phòng, thân mình trượt xuống khung cửa yếu ớt nói: "Không.....không xong.....phúc tấn.....người....."

Cơ thể trong lòng đột nhiên cứng như thiết, không đợi tôi kịp phản ứng, Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã lao ra khỏi cửa, ngay sau đó Hoàng Thái Cực cũng giẫy khỏi tôi, lao đảo ngã nghiêng chạy ra ngoài.

Chỉ còn lại tôi lạnh run khắp người, ngay cả chân cũng bước không nổi.

Tôi mờ mịt nhìn Cát Đái, Cát Đái cũng nhìn tôi, nước mắt lưng tròng, mũi đỏ bừng, tôi nghĩ tôi cũng không khá hơn là bao.

Mạnh Cổ Tỷ Tỷ..... Mạnh Cổ Tỷ Tỷ.....lẽ nào người thật sự nhẫn tâm rồi bỏ đứa con nhỏ tuổi không nơi nương tựa, buông tay mà đi sao?

Tôi mệt mỏi tê liệt ngồi tại cửa, trong chốc lát, lòng như bị ai đào khoét, đầy trống rỗng.

"Cách cách cứu mạng.....cách cách cứu mạng....." Nam Thái bò rạp đến bên chân tôi, vẻ mặt đầy thê lương sợ hãi đến cực điểm, "Cách cách nhất định phải cứu nô tài, đợi đến khi cha con bọn họ trở về.....nô tài không sống nổi nữa....."

"Na Lâm Bố Lộc kia bảo ngươi đến làm gì?" Tôi ngơ ngác nhìn hắn, lòng đau như cắt, "Hắn bảo ngươi đến làm gì? Ngươi đến hay không đến thì có ích gì chứ?"

"Thật sự không phải lỗi của nô tài! Bối lạc gia phái nô tài đến chỉ phân phó một câu, nô tài đến giờ vẫn chưa có nói ra. Gia chỉ nói: "Ngươi đi nhìn một cái, xem Mạnh Cổ Tỷ Tỷ đã chết chưa?""

Àm——

Một đạo sấm sét bổ lên mái nhà, Nam Thái sợ đến mức nhảy dựng lên.

Tiếng sấm vừa qua đi, bỗng nhiên từ buồng sùi phía Đông truyền đến một tiếng gào thét đến tê tâm liệt phế, sau đó một trận tiếng khóc rung trời vang vọng khắp tòa nhà.

Mắt tôi tối sầm lại, trong lúc mê man nghe thấy Cát Đái đang gào khóc bên cạnh tôi.

Cố sức lấy lại bình tĩnh, tôi chống đỡ hai chân vẫn còn đang không ngừng run rẩy, lão đảo đứng lên, bị ai cười lạnh: "Ngươi.....có thể trở về mà nói với Na Lâm Bố Lộc đó rằng——Mạnh Cổ Tỷ Tỷ đã chết! Về sau hắn có thể không cần phải lo lắng, sẽ có người lợi dụng muội muội hắn để tính kế hắn nữa!"

Đau lòng đến sắp không thở được!

Mạnh Cổ Tỷ Tỷ tội nghiệp, Mạnh Cổ Tỷ Tỷ đáng thương!

Đó chính là tâm niệm muốn gặp người thân của nàng, người thân mà nàng đã vườn bậu suốt mười lăm năm trời.....

"Cách cách!"

"Đỡ ta đến chỗ cô cô.....ta muốn đưa tiền người....."

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 42: Tang lễ

Tháng chín năm Quý Mão, Diệp Hách Na Lạp Mạnh Cổ Tỷ Tỷ vào năm hai mươi tám tuổi ấy, trong đêm mưa gió bão bùng đã ôm theo sự tiếc nuối tràn đầy cùng không cam lòng, kết thúc cuộc đời ngắn ngủi của mình.

Đêm đó túc trực bên linh cữu, Nỗ Nhĩ Cáp Xích vốn yêu cầu tôi về phòng mình tạm nghỉ ngơi, nhưng tôi lo lắng cho Hoàng Thái Cực, tự nhiên không muốn đi. Hắn phái người đến thúc giục hai ba lần không có kết quả, đến giờ Dần hai khắc, cuối cùng tự mình dẫn theo hai người phụ nữ đến đây.

Phía sau linh đường u ám, Mạnh Cổ Tỷ Tỷ mặc trang phục lộng lẫy im lặng nằm trên giường gỗ, đầu hướng về phía Tây, chân hướng về phía Đông, trước đầu nàng đặt một ngọn đèn dầu, đó là nguồn ánh sáng duy nhất trong căn phòng này. Hai Chân quý gối trước linh cữu, khóc thảm thiết, Hoàng Thái Cực toàn thân mặc đồ tang, quỳ gối bên cạnh, vẻ mặt ngây ngốc.

Tiếng bước chân của Nỗ Nhĩ Cáp Xích đến gần: "Theo ta trở về."

Tôi quỳ trên đất lắc đầu, liếc mắt thương tiếc nhìn Hoàng Thái Cực, từ sáng đến giờ chưa hề thấy hắn nói một câu nào.

"Nơi này âm khí quá nặng, thân thể nàng không được tốt, không nên canh đêm, theo ta trở về, sáng mai ta sẽ bảo người đưa nàng đến đây."

Tôi vẫn lắc đầu.

"Đừng cố chấp nữa....." Nói một nữa, thấy tôi không hề lên tiếng, liền nói với hai người phía sau: "Hai người các ngươi cũng chỉ biết đứng ngốc ra đó à?"

Hai người phụ nữ phía sau khom người tiến lên, quỳ xuống dập đầu trước linh cữu, sau đó mới có một người nói với tôi: "Đông Ca hãy nghe lời bối lạc gia, quay về nghỉ ngơi đi, nơi này đã có chúng ta trông coi."

Lúc này tôi mới lơ mơ quay lại, nhận ra hai nàng.

Về phía Kiến Châu, nữ tử từ Diệp Hách thông hôn đến đây không hề ít, nhưng rốt cuộc không tìm ra ai có huyết mạch gần tôi nhất so với các nàng.

Người đang nói tuổi tác cũng xấp xỉ tôi, nàng tên Diệp Hách Na Lạp Cáp Nghi Hô, là muội muội a mã Bố Trai của tôi, cũng chính là cô cô tôi. Quan hệ với Mạnh Cổ Tỷ Tỷ là cô cháu họ, nhưng với Cáp Nghi Hô là cô cháu ruột, huyết thống càng gần hơn. Người quỳ gối bên cạnh nàng là Diệp Hách Na Lạp Tế Lan, con gái của Bố Trai, cũng chính là muội muội tôi.

Năm đó Nỗ Nhĩ Cáp Xích cùng Bố Dương Cổ định hôn ước, đem Cáp Nghi Hô ở góa trong nhà gả cho Chử Anh, năm trước đem Tế Lan vừa mới mười hai tuổi gả cho Đại Thiện. Tôi đối với Cáp Nghi Hô ấn tượng không sâu sắc lắm, vào năm Nhâm Thân khi tôi trở về Diệp Hách, đúng vào lúc Cáp Nghi Hô đã xuất giá, vào lễ mừng năm mới sau đó mới thấy qua một lần. Nhưng Tế Lan Na khi ấy mới hai tuổi, quả thật là độ tuổi phần điều ngọc mài*, thật không ngờ rằng vừa mới chào đời, tiểu nha đầu nằm trong lòng ngực nhũ nương, giọng nói đầy trẻ con mà gọi tôi tỷ tỷ kia, nay đã trở nên yêu kiều duyên dáng như thế, hơn nữa.....

*Phần điều ngọc mài: đẹp như tượng khắc, mịn như ngọc mài.

Lòng tôi đại lược qua một trận đau xót, nước mắt bất giác ngơ ngác mà rơi xuống.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích thấy tôi khóc, mày càng nhíu sâu, vừa đưa tay giúp tôi lau nước mắt, vừa thở dài, tự giễu nói: "Coi chừng khóc đến hại thân thể.....quên đi, tính tình nàng vốn buồn bình, ta sao có thể bảo nàng đừng cố chấp." Đinh đầu vang lên tiếng sột soạt của quần áo, khi tôi ngẩng đầu lên, chiếc áo choàng của hắn đã khoác lên người tôi, "Đêm lạnh, tự nàng chú ý." Quay đầu phân phó Cát Đái, "Chăm sóc chủ tử người thật tốt, nếu có gì bất trắc, hỏi tội mỗi người!"

Cát Đái thấp giọng vâng lời.

Tôi thấy hắn đứng dậy muốn rời đi, lòng đau xót, nhìn không được đưa tay túm lấy góc áo hắn.

Hắn sững sốt, quay đầu lại: "Làm sao vậy?"

"Ông có thể ở lại đây không?" Tôi khô khốc hỏi, ánh mắt đau xót, nước mắt không nhìn được chảy càng nhiều.

"Đồng Ca....." Con người hắn lóe sáng.

"Nàng là thế tử của ông, nếu ông còn chút gì nhớ đến tình cảm vợ chồng, thì hãy ở lại đây mà tiễn nàng đoạn đường cuối cùng."

Thân mình đang chậm rãi ngồi xuống của hắn bỗng cứng đờ, một lần nữa thẳng người lên, cuối cùng hồ hững kéo góc áo trong tay tôi ra: "Tiểu bối gác đêm sẽ có thể." Nói xong, xoay người rời đi.

"Cách cách." Cát Đái nhẹ giọng gọi tôi.

Tôi lau nước mắt trên mặt, chua chát nói: "Không có gì. Đã sớm biết kết quả như thế, chẳng qua là ta đòi hỏi quá đáng mà thôi."

Vừa nói xong những lời này, chợt thấy thân hình Hoàng Thái Cực ở phía đối diện loáng một cái, chậm rãi cong lưng quỳ sát trên mặt đất.

Tôi thấy bà vai hắn run run, tuy không nghe thấy tiếng khóc, nhưng vẫn hiểu được giờ phút này hắn đang khóc, lão đảo quỳ xuống bên cạnh hắn, ôm lấy cổ hắn: "Muốn khóc thì hãy khóc lớn tiếng đi!"

Cả người hắn run rẩy dữ dội, chợt có tiếng nghẹn ngào, lại vẫn cứ kiên cường không phát ra tiếng khóc. Ngược lại tôi càng lo hắn cứ mãi dồn nén trong lòng, càng tổn hại đến sức khỏe, vội vàng kêu gào không ngừng: "Người khóc ra đi! Người khóc ra đi! Ta biết trong lòng người khổ sở, ta van xin người khóc ra đi——"

Hắn chưa nghe thấy lời tôi nói, rốt cuộc tôi cũng cảm không được mà lớn tiếng gào khóc.

Khóc đến cổ họng khàn đi, hai mắt mờ mịt lung lay, trong lúc tinh thần đang ngơ ngẩn bỗng nghe thấy một giọng nói phần lạnh như băng: "Ta muốn tiêu diệt bọn chúng! Ta muốn bọn chúng sống không bằng chết——" Lòng tôi sợ hãi, rùng mình tỉnh lại. Sắc mặt Cáp Nghi Hô và Tế Lan quỳ phía đối diện trở nên trắng bệch, hiển nhiên là đang sợ hãi. Nhưng thiếu niên trong lòng ngực vẫn cứ thẳng lưng, khuôn mặt tái nhợt lạnh lùng bùng lên hận ý mãnh liệt, "Ta muốn bọn chúng.....trả lại tất cả những thứ đã nợ ta!"

"Hoàng.....Thái Cực....."

"Đồng Ca! Đồng Ca! Đồng Ca....." Hắn đột nhiên ôm lấy tôi, vùi đầu vào hõm vai tôi, thân thể gầy lạnh cứng ngắc khẽ run lên, "Đừng rời xa ta! Đừng rời xa ta.....ta đã không còn gạch niết, ta không thể lại không có nàng....."

Tôi ôm chặt hắn, tim như đao cắt, chỉ muốn ôm chặt hắn, dùng nhiệt độ cơ thể tôi ủ ấm cho trái tim đang tổn thương của hắn.

"Đừng rời xa ta! Đừng....."

"Ta sẽ không rời xa người! Cả đời cũng không rời xa người! Ta vĩnh viễn vĩnh viễn sẽ luôn ở bên cạnh người, tuyệt không rời đi!"

"A.....Đồng Ca!" Hân ôm tay tôi, rót cuộc nức nở khóc ra tiếng, nước mắt rơi trên người tôi, chậm rãi thấm ướt bả vai tôi.

Ngày thứ hai chuẩn bị nhập liệm.

Một đêm chưa ngủ, Hoàng Thái Cực rõ ràng tiêu tụy đi rất nhiều, Hải Chân và Cát Đái cũng thế, tôi nghĩ tuyệt đối tôi cũng không khá hơn là bao, nhưng vô luận thế nào cũng phải chịu đựng. Tôi và Hoàng Thái Cực đã không còn sức để quán chuyện, cho nên mọi việc trong phòng đều do Cáp Nghi Hô chủ trì, Tế Lan vốn cũng làm trợ thủ cho Cáp Nghi Hô, nhưng nhìn được một lúc, vào buổi sáng sớm khi đang đánh răng súc miệng đột nhiên nôn ra, sau khi mất nước liền trở nên chậm chạp, kết quả dùng bữa sáng là lại nôn đến kiệt quệ. Cái này sao có thể gọi là giúp đỡ, quả thực chính là thêm phiền phức, sau khi Cáp Nghi Hô bám lại với Nỗ Nhĩ Cáp Xích, liền đưa nàng trở về.

Một canh giờ sau, thi hài của Mạnh Cổ Tỷ Tỷ được nhắc ra ngoài qua cửa sổ. Quan tài của người Nữ Chân có sườn hơi phình to, trên nhọn dưới rộng, sườn quan tài khá giống với căn phòng. Quan tài màu đất đỏ, hai bên sườn vẽ hoa văn sơn thủy, mây cuốn, đầu quan tài vẽ mây cuốn cùng một đôi tiên hạc, đuôi quan tài vẽ hoa sen cùng tường vân.

Nhìn vào thấy phô trương, ngược lại cũng không tiết kiệm, nên bạc đặt vào những bông hoa ấy cũng rất thích hợp, mặc dù không thể nói là hơn cả xa hoa lãng phí, nhưng cũng đủ long trọng. Nỗ Nhĩ Cáp Xích cuối cùng vẫn còn nhớ đến tình cảm vợ chồng đối với Mạnh Cổ Tỷ Tỷ.

Cuối cùng Mạnh Cổ Tỷ Tỷ cũng được đặt yên ổn vào quan tài, vào thời điểm đóng nắp quan tài, chợt nghe thấy Hải Chân lớn tiếng khóc gọi, cuối cùng đẩy mạnh hai ma ma đang diu nàng ra, xông đến đâm đầu vào quan tài.

Theo đó vang lên một tiếng "Ầm", người nàng yếu ớt trượt xuống, máu đỏ sẫm cuộn cuộn ứa ra từ trán nàng.

Tôi sững sờ nhìn, nhưng lại phát hiện thấy mình đến một chữ cũng không nói được, đầu vang lên ong ong, trước mắt đung đưa khuôn mặt trắng bệch như tuyết cùng máu tươi đỏ sẫm kia.

Cuối cùng, thần trí tôi hỗn loạn, rót cuộc cảm đầu ngã quy xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Thời điểm tỉnh lại, phát hiện bốn phía là ánh sáng âm u, ngoài cửa sổ là tầng mây dày đặc. Tôi rên rỉ một tiếng, động dậy thân mình.

"Cách cách, người hù chết nô tài rồi."

Cát Đái canh giữ bên giường, trên khuôn mặt không còn chút máu hiện ra nước mắt.

"Thật xin lỗi, đã để em lo lắng rồi." Tôi chống người ngồi dậy, "Ta ngất bao lâu rồi? Hiện tại là lúc nào? Hoàng Thái Cực đâu rồi?"

"Cách cách, người mê man một ngày, hôm nay đã là ngày thứ ba, bên đó đang chuẩn bị đưa tang."

Tôi ngẩn ngơ, sau đó vội xuống giường tìm giày.

"Cách cách!"

Không thèm chỉnh chu lại quần áo, vẫn mặc bộ áo tang trên người hôm qua, vội vàng chạy ra khỏi cửa, chỉ nghe thấy âm thanh nức nở, tiếng nhạc khí không ngừng truyền đến từ phòng Mạnh Cổ Tỷ Tỷ.

Tôi vội vã chạy thẳng một mạch, có lẽ dùng quá sức, không chạy được bao nhiêu bước, tim lại có cảm giác thở không thông, khiến người ta cơ hồ không thể hít thở. Nhưng vừa nghĩ đến Hoàng Thái Cực cô độc không có ai để dựa vào, tôi cắn chặt răng, bất chấp đầu choáng mắt hoa không thoải mái, lao đảo đi đến đó.

Dần dần có thể thấy mái nhà quen thuộc kia, trên đầu tường trao một lá cờ màu đỏ rộng một thước dài một trượng, bay phấp phật trong gió thu mát mẻ.

Vừa mới đến trước phòng, chợt thấy một đám người bị kéo lê từ trong góc ra.

Không đợi tôi nhìn xem rõ ràng, đã nghe thấy một tràn tiếng khóc đến kiệt sức truyền đến: "Bố Hi Á Mã Lạp cách cách! Cách cách——cách cách cứu nô tài với——"

Chăm chú nhìn kỹ, là bốn tiểu nha đầu trong phòng Mạnh Cổ Tỷ Tỷ, bị một đám thị vệ vè vè nài ép kéo đi.

Tôi quỳnh lên, vội gọi: "Đứng lại!"

Những thị vệ đó tựa hồ cũng nhận ra tôi là ai, rót cuộc đều đồng loạt dừng chân, hướng tôi cúi chào hành lễ.

"Các nàng đã phạm phải tội gì? Các người đang muốn làm gì?"

"Bẩm cách cách, chúng nô tài đang phụng mệnh làm việc, đem bốn nha đầu này bắt lại."

"Phụng mệnh? Phụng mệnh của ai?"

Đúng lúc này Cát Đái từ phía sau theo đến đây, chỉ nhìn thoáng qua bốn tiểu nha đầu ấy, sắc mặt lập tức trắng bệch, kéo tôi sột suốt nói: "Cách cách, việc này người vạn lần đừng quên."

Tôi ngẩn ra, đám thị vệ xoay người kéo bốn nha đầu sụt mướt kia rời khỏi, tôi muốn ngăn họ lại cũng không kịp, không khỏi cả giận: "Cát Đái!"

Cát Đái nhào lên quỳ xuống đất, khóc ròng nói: "Cách cách! Việc này người thật sự không quản được."

"Rốt cuộc sao lại thế?" Tôi nhìn cảnh đó liền rõ nha đầu này khẳng định biết, chỉ là giấu dếm không nói cho tôi.

"Cách cách....."

"Nói!"

"Là khẩu lệnh mà bối lực gia tự mình hạ vào hôm qua, chỉ thị những nô tài liên can đến phòng hầu hạ phúc tấn, toàn bộ đều tuần táng theo chủ....."

Đinh đầu tôi như có gió lốc thổi qua: "Tuần táng?"

"Phải ạ. Lát nữa đưa tang, bốn tiểu nha đầu ấy là chọn từ trong đó ra, chỉ chờ khi tát mẫn pháp sư tế thiên địa xong, liền thiêu sống các nàng....."

Đây là tuần táng?!

Tập tục dã man, nông cạn——tuần táng?!

Chính là muốn thiêu sống các nàng!

"Không——" Tôi bật ra một chữ, lao đảo chạy đến phòng Mạnh Cổ Tỷ Tỷ.

"Cách cách!" Cát Đái từ phía sau ôm lấy cổ chân tôi, "Người không thể nhúng tay can thiệp.....đây là chỉ thị của tát mẫn pháp sư, là lời giảng truyền* của thiên thần, người không thể nghịch thiên.....nếu người xúc phạm đến pháp sư và thiên thần, thì ngay cả bối lực gia cũng không cứu được người....."

*Nguyên văn là "hàng dụ": những chỉ thị của bề trên ban xuống cho bề dưới.

Loài người ngu muội!

Đều nói người cổ đại thông minh, nhưng cũng thật không dám tin là bọn họ đồng thời lại cũng ngu muội vô tri bất trị như thế!

Pháp sư gì chứ! Thiên thần gì chứ! Đừng có mà nói giỡn!

Nhân mệnh quan thiên*! Đây là mới điều quan trọng nhất!

*Ý nói chuyện gì liên quan đến mạng người đều là chuyện vô cùng quan trọng.

Tôi dùng sức thoát khỏi sự trói buộc của Cát Đái, không ngờ đến lại dùng sức quá mức đá nàng ngã xuống đất, tôi hơi do dự, nhưng vẫn hung hăng ném nàng đi, chạy đến đám người đó.

Trước cửa phòng Mạnh Cổ Tỷ Tỷ đứng đầy người, ở giữa để lại một lỗ trống, linh cữu của Mạnh Cổ Tỷ Tỷ đặt giữa đó, bên cạnh dựng một cây cọc gỗ Tác Luân cao ngút trời.

Ba gã Tát Mẫn pháp sư đeo mặt nạ, dùng những chiếc tua đầy màu sắc trên mũ thần để che mặt, mặc tát mẫn phục, lưng buộc chuông, tay trái cầm trống, tay phải cầm dùi trống, giờ lên phối hợp gõ cùng với những nhạc cụ khác, vừa gõ trống thần, vừa hát thần ca, đi vòng quanh đồng cũi khô chông chất.

Giữa đồng cũi là bốn tiểu nha đầu đã sợ đến xám mặt, mắt hồn mất vía.

"Dừng tay!" Đầu tôi nóng lên, trực tiếp đi qua, "Dừng tay! Dừng tay——"

Điều nhảy của tát mẫn bị tôi cắt ngang, đồng loạt quay đầu lại nhìn tôi, ánh mắt vừa chạm vào mặt nạ vẽ đầy màu sắc, trong lòng liền co rút lại không rõ nguyên do, dưới chân mềm nhũn, lao đảo ngã về phía trước.

Trong lúc nghiêng vẹo bỗng nhiên có người nhảy ra, trước khi tôi ngã xuống đất đã vững vàng đỡ lấy tôi.

"Không thể.....thiêu chết các nàng!" Tôi run rẩy nói, "Làm thế này thật sự.....rất tàn nhẫn! Không thể....."

Mi tâm Hoàng Thái Cực cau chặt lại: "Đây là chỉ thị của trời cao....."

"Chỉ thị quỷ ma thì có!" Mắt thấy nói với hần đạo lý là không thể nào được, tôi không khỏi cấp hỏa công tâm*, rốt cuộc bắt chấp tất cả, trách cứ nói: "Các người đây là xem mạng người như cỏ rác!"

*Cấp hỏa công tâm 急火攻心: ý chỉ những chuyện khó chịu bị dồn nén trong tim, lâu ngày dẫn đến nổi đau về thể xác.

Tôi gào lên vô cùng lớn tiếng, chỉ thấy đám người liền nổi lên một trận xô xát, tiếp theo liền cảm thấy hoa mắt, một đại tát mãn đột nhiên xông ra trước mặt tôi, trống trong tay gõ vang trước mũi tôi, sau đó nhảy về sau hai bước, mở tay sang hai bên, bắt chước dáng vẻ điều hầu kích trời, bình bịch nhảy lên nhảy xuống trên mặt đất.

Âm thanh thảo luận bốn phía nhất thời im bật, mỗi người đều nín thở quan sát.

Đại tát mãn vây quanh tôi múa điệu trừ tà, hai gã tát mãn pháp sư khác thì gõ thần khí hai bên, tiếng trống, tiếng chuông, tiếng niệm chú, quấy nhiễu đến đầu tôi nổ ra, nhìn không được nổi giận quát một tiếng: "Đủ rồi!"

Sắc trời đột nhiên u ám, người vây xem phát ra tiếng hô nhỏ. Ngẩng đầu nhìn trời, tầng mây dày đã ép xuống rất thấp, đông tố trong giây lát liền buông xuống, lòng tôi không khỏi nhẹ nhõm.

Thật quá tốt! Trời sắp mưa, ta xem các người làm thế nào để phóng hỏa!

Lúc này đại tát mãn gõ vang trống, hai gã phía sau lập tức đem củi đã được chuẩn bị tốt chôn lên, tâm vừa mới buông xuống của tôi lập tức lại nâng lên.

"Các người....." Tôi giãy dụa, Hoàng Thái Cực bắt lực gắt gao ôm lấy tôi.

"Thình Kim Hoa hòa thần——" Đại tát mãn thấp giọng nói một câu, làm ra vẻ nghiêm túc như có chuyện lạ mà nhảy dựng lên, hai gã pháp sư phía sau đem đầu đuốc hướng vào đồng củi.

"Àm" một tiếng, củi đã được rải dầu trước đó vừa tiếp xúc với lửa liền bốc cháy, bốn thiếu nữ giữa lửa lớn hùng hục bị thảm thét chói tai.

Tôi trở nên điên dại, kêu to: "Dừng tay! Dừng tay——" Nhưng chẳng ăn thua gì, mây kéo đến khiến không trung thành một mảng tối đen, tựa như đêm tối, song mưa vẫn chưa chịu rơi, mắt thấy thời cơ đã muộn rồi, quần áo của bốn tiểu nha đầu ấy đều đã bắt lửa, tiếng gào thê lương của các nàng ngày càng thấp đi.....

Tôi chán nản suy sụp, nếu không có Hoàng Thái Cực, tôi nghĩ ngay cả một chút sức lực để đứng thẳng tôi cũng không có.

Ngay sau đó, tôi nhìn thấy tát mãn vẫn còn đang nhảy nhót quanh đồng lửa, lửa giận trong lòng không khỏi bốc lên, xông thẳng lên não, tôi phần nộ chỉ vào bọn họ: "Các người——giả thần giả quỷ, sẽ không được chết từ tế!"

Rầm rầm——đi cùng với tiếng thét chói tai của tôi, từ trong tầng mây đánh xuống một đạo sấm sét đáng kinh ngạc, thứ đứng mũi chịu sào bị đạo sấm sét kia đánh trúng chính là cây cọc hiến tế Tát Luân được cho là có thể dùng để lên thiên giới kia.

Cây cọc bị sét đánh đến vỡ nát, hai gã tát mãn đứng quá gần, mỗi người đều bị mảnh vụn gỗ nhỏ dài xuyên qua ngực, cả hai run rẩy ngã xuống đất, tên còn lại bị lửa thiêu mất dài lông chim trĩ trên mũi thần, sợ hãi kêu to nhảy loạn xa lên xung quanh, đám người xung quanh cũng liền tách ra.

"Ngạch niết——" Hoàng Thái Cực quát to một tiếng, kích động buồng tôi ra lao về phía linh cữu.

Tia chớp vừa rồi đã đánh thẳng vào đồng lửa nhỏ khiến quan tài đặt bên cạnh cũng bị đốt theo, khi Hoàng Thái Cực tiến lên, đã vừa vịn bị Nỗ Nhĩ Cáp Xích lao ra bệ ngang, hấn giãy dụa rống giận, nhưng Nỗ Nhĩ Cáp Xích vẫn không buông.

"Ngạch niết——ngạch niết——"

"Lời giáng truyền của thiên thần——" Đại tát mãn run rẩy hướng lên trời quỳ lạy.

Một tiếng vang dội, tầng mây cọ xát, tia chớp trắng lóa, một đạo tiếp theo đánh xuống bốn phía, nơi này không có cọc thu lôi, hễ cái gì xây càng cao thì càng gặp họa trước, trong chớp lát đám người đều tản đi như chim thú, ôm đầu thét chói tai chạy trốn chết ra xung quanh.

Tôi thất thần nhìn quan tài Mạnh Cổ Tỷ Tỷ chậm rãi bốc cháy, tạo thành một đám lửa lớn hùng hục.

Hoàng Thái Cực còn đang điên cuồng khóc gọi, Nỗ Nhĩ Cáp Xích liền vung cho hấn một cái tát: "Hoàng Thái Cực! Con bình tĩnh một chút! Ngạch niết con vì nhiễm bệnh mà chết, vốn là nên tuân theo nghi thức tế lễ mà tuần táng, hiện giờ thiên thần giáng truyền, chính là hợp thiên lý! Đây là phúc của ngạch niết con, con vốn nên thay nàng vui mừng mới phải!"

Hoàng Thái Cực phất chốc ngừng giãy dụa, ngơ ngác ngừng khóc.

Ngẩng đầu nhìn trời, sấm sét vẫn không ngừng lác liến trên bầu trời mây đen che khuất, tôi không khỏi mờ mịt thì thảo nói: "Sao mưa vẫn còn chưa rơi?"

Lời còn chưa dứt, liền nghe thấy tiếng lách tách, từng giọt nước to tranh nhau đập vào mí mắt tôi, tôi đau đớn kêu lên, vội cúi đầu dụi mắt. Tuy rằng không thấy rõ tình hình bốn phía ra sao, nhưng trong tai lại nghe rõ được tiếng mưa không ngừng rơi đồm độp lên mặt.

"Mưa rồi!" Đại tát mãn quỳ trên mặt đất, tuy rằng mang mặt nạ nên không thể nhìn thấy vẻ mặt hấn như thế nào, nhưng có thể nghe được rõ ràng trong lời nói của hấn đầy sự hoảng loạn cùng sợ hãi.

Bỗng dung, hần xoay người vurun cở nhìn tôi, mặt nạ quý dị kia khiến lòng tôi sợ hãi, cảm giác hồi hộp khiến trái tim đập thình thịch dữ dội.

"Cô là.....cô là....." Đại tát mẫn bỗng nhiên kêu lên từng tiếng cuồng loạn, lùi về sau, ngón tay run rẩy không thôi, "Cô là....."

Tôi không rõ nguyên do, mưa to xối xả, xối ướt quần áo tôi.

"Bịch!" Mặt nạ của tát mẫn rơi xuống vũng bùn trên mặt đất, dưới mặt nạ là gương mặt hoảng sợ thất sắc, ngũ quan vặn vẹo, hần xoa người lại, tay chân cùng lúc cử động đi đến chỗ Nỗ Nhĩ Cáp Xích, "Bối lạc gia! Là nàng! Chính là nàng——nàng không phải phạm nhân nơi đây, thuận theo thiên mệnh, khả hưng thiên hạ! Khả vong thiên hạ!"

Khả hưng thiên hạ! Khả vong thiên hạ!

Khi tám chữ này được thốt lên, trong đầu tôi nổ vang một tiếng, lòng tựa như bị sấm sét kia cuốn cuộn áp chế.

Vì sao lại quen thuộc như thế! Tôi đã từng nghe qua lời này ở đâu?

Là ở đâu đây.....

Lời này có ý gì?

Trong lúc dần dần, Nỗ Nhĩ Cáp Xích toàn thân mang đầy nước mưa đi đến trước mặt tôi, hai mắt sáng ngời nhìn tôi, tôi không biết hần đang suy nghĩ những gì, chỉ cảm thấy hai mắt hần tựa như tia chớp phát sáng trên bầu trời, cứng rắn đem tôi bỏ ra.

"Ha!" Hần đột nhiên ngạo nghễ cười to, hai tay ôm lấy eo tôi, nâng tôi lên xoay vòng, cao giọng hô lớn. "Đông Ca! Nàng là của ta——thiên hạ cũng là của ta——"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 43: Dịu dàng

Bởi vì sấm sét đã hóa thiêu phần mộ của Mạnh Cổ Tỷ Tỷ, nên theo quyết định cuối cùng của tát mẫn, hủ tro cốt của Mạnh Cổ Tỷ Tỷ sẽ được đặt tại phòng ở trước kia, ba năm sau mới thiên táng tại nơi khác.

Từ đó căn phòng mà Mạnh Cổ Tỷ Tỷ ở lúc còn sống đã bị niêm phong, tôi chuyển về căn phòng lớn ban đầu, dẫn theo cả Hoàng Thái Cực cùng trở về. Từ đó hai tỷ đệ tôi cùng ăn cùng ngủ. So với trước kia tôi càng chuyên tâm chăm sóc cuộc sống hằng ngày của Hoàng Thái Cực, chỉ hy vọng hần sớm ngày thoát khỏi đau buồn về sự ra đi của mẹ mình, tiếp tục đối mặt với cuộc sống mới.

Thình thoảng Nỗ Nhĩ Cáp Xích sẽ đến đây, nhưng tôi đều nói chuyện lạnh nhạt với hần, hai người khó nói được hơn mười câu. Mãi cho đến cuối năm, số lần hần đến tìm tôi ngày càng nhiều, tôi bắt đầu thấy kỳ lạ, mở miệng hỏi hần, hần nhìn tôi chừng ba phút, cuối cùng nói: **"Ta đang chuẩn bị hôn lễ."**

Tôi không rõ đầu đuôi.

"Ta muốn lấy nàng làm đại phúc tấn của ta!"

Tay phải đang cầm hoa mai vào bình không khỏi run lên, sau đó, tôi lạnh lùng cười: **"Bối lạc gia vội vã muốn ta như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?"**

Hần đến gần, từ phía sau ôm lấy tôi, lấy nhánh mai ra khỏi tay tôi, nắm ngón tay cùng tôi chặt chẽ dây dưa. Bàn tay hần rất lớn, lòng bàn tay rất thô ráp, tôi muốn rút tay về, lại bị hần chặt chẽ nắm lấy.

"Vội sao? Ta chờ nàng bao nhiêu năm rồi? Mười năm! Như vậy mà cũng gọi là vội sao?" Hần cười nhạo.

"Nếu không có lời tiên đoán của tát mẫn, có lẽ ngài sẽ nguyện ý mà chờ thêm mười năm nữa."

Hần đột nhiên dùng sức kéo tôi về phía sau, lưng tôi va mạnh vào ngực hần: **"Lời tiên đoán của tát mẫn? Lễ nào nàng thật không nhớ rõ? Diệp Hách Na Lạp Bố Hi Á Mã Lạp từ khi sinh ra, đã được tát mẫn pháp sư quyền uy tối cao trong tộc tiên đoán ra châm ngôn tám chữ đó!"** Tay trái hần lạng lẽ vuốt ve hai má tôi, cảm giác gai góc khiến tôi có chút đau, **"Ta thừa nhận ngay từ đầu muốn nàng, là bởi vì danh tiếng của nàng, mỹ mạo của nàng, thậm chí là vì lời tiên đoán đó, ta không ngại nhẫn tâm mà dùng nàng như một quân cờ.....thế nhưng....."**

"Gia! Đã như vậy rồi, vì sao không tiếp tục giữ vững ý nghĩ đó giống như trước kia?" Tôi cắt ngang lời hần, sợ phải tiếp tục nghe hần chuẩn bị nói rõ lời thâm ý kia, **"Bối lạc gia! Giang sơn.....ông không muốn sao?"**

Đột nhiên hần xoay người tôi lại, trực tiếp đối mặt với hần.

Sắc mặt hần xanh mét, trong mắt như sắp phun ra lửa, qua rất lâu sau, khóe miệng hần co rút lại, cổ quái xả ra một tia cười lạnh: **"Đây là lựa chọn của nàng? Qua nhiều năm như thế, nàng vẫn cứ không chịu chấp nhận ta?"** Hần cắn răng, **"Nàng còn đang chờ cái gì? Chờ Đại Thiện? Muội muội Tế Lan của nàng mang thai rồi, nàng vẫn chưa biết sao?"**

Tôi nghiêng đầu, xem nhẹ sự chua xót đang lướt qua trong lòng, hồ hững nhìn mai đỏ trong bình, hoa nở vừa tươi vừa đẹp, hương thơm bốn phía, có ai từng nghĩ đến, khi lá hoa điêu linh, hồng nhan già đi, lại chính là loại quang cảnh thê lương không?

"Chuyện cũ không thể nhìn lại....." Tôi nhẹ nhàng thờ dài, tách tay ra khỏi bàn tay đang gắt gao quấn chặt của hần, **"Đông Ca đã không còn trẻ nữa, tự nhiên không ngồi sáng đầy sức sống như Tế Lan muội muội, chỉ mong bồi lạc gia hãy giống như nhị a ca, sớm ngày buông bỏ chấp niệm thì mới tốt. Gia đã có phúc tấn A Ba Hối, nếu A Ba Hối không thỏa ý ông, ông cũng có thể lại hướng Diệp Hách mà xin thêm một vị phúc tấn."**

Tay tách ra, buông xuống.....hần cứng ngắc đứng trước mặt tôi, trầm mặc một lát, cuối cùng xoay người.

Cửa nhẹ nhàng mở ra, từ rất xa nghe thấy Cát Đái thấp giọng nói: **"Cung tiễn gia!"**

Giáp Thìn, năm Minh Vạn Lịch thứ ba mươi hai.

Tất Tế Phú Sát Côn Đại bị giáng xuống, không chỉ giao ra vị trí đại phúc tấn, còn bị trục xuất đến phủ đệ của ngũ a ca Mãng Cổ Nhĩ Thái mà bảo dưỡng ở đây, nữ chủ nhân đương gia của thành rào nội đã đổi thành Ô Lạp Na Lạp A Ba Hối.

Năm nay, A Ba Hối mười bốn tuổi.

Cả tộc khiếp sợ!

Sau tháng thứ hai A Ba Hối vinh quang lên làm đại phúc tấn, Nỗ Nhĩ Cáp Xích lại nạp cháu gái cùng tộc Y Nhĩ Căn Giác La thị làm tiểu phúc tấn, không khỏi hoan ái triền miên, đại phúc tấn mới lập liền trở nên hiu quạnh. Điều này không khỏi khiến những người ngoại cuộc càng lúc càng không hiểu được tâm tư của vị Thục lạc bồi lạc gia này, rốt cuộc A Ba Hối là đắc sủng hay thất sủng?

Nhưng đảo mắt, sự hoang mang của mọi người đều được loại bỏ.

Năm thứ hai, A Ba Hối sinh ra lần nhì*——thập nhị a ca A Tế Cách.

*Có thể hiểu là trẻ con nhà quý tộc.

Bính Ngọ, năm Minh Vạn Lịch thứ ba mươi bốn, người dân bộ tộc Hồ Luân Huy Phát bị Diệp Hách cướp của bắt người để chiêu dụ, dân số thất thoát nghiêm trọng. Bái Âm Đạt Lễ bồi lạc của Huy Phát bộ đã đưa con trai đến Kiến Châu làm con tin, thỉnh cầu đổi lấy tín nhiệm của Nỗ Nhĩ Cáp Xích, trợ binh đến tấn công Diệp Hách.

Hoàng Thái Cực cầm hận Diệp Hách đến cực độ, điều này đã gài đúng chỗ ngựa, chủ lực(1) phát binh, tuy nhiên vì hần thấp cổ bé họng(2), không thể không phụ thuộc vào điện đường Đại nha môn, sao có thể bảo người khác tiếp thu kiến nghị của hần. Vì thế đã gác lại giao cho kỳ chủ bốn kỳ, Thụ Nhĩ Cáp Tê đa mưu túc trí, không có ý kiến gì, Chử Anh vẫn còn trẻ tuổi mạnh mẽ, nhưng hần vẫn xin được cầm trượng để đánh, cầu được công trạng, liền chủ lực phát binh.

(1) Chủ lực: gắng sức thực hiện ý định hay chủ trương của bản thân.

(2)Nguyên văn là Nhân vi ngôn khinh: tức chỉ những người nhỏ bé, hoặc có địa vị thấp nên không được người khác tin tưởng hay xem trọng.

Đại Thiện tựa hồ đối nghịch với Chử Anh, hẳn là lựa chọn của Chử Anh, hần đều sẽ chậm rãi phân bác đẩy sang một bên, điều này khiến Chử Anh vạn phần căm tức.

Nhất thời kiến nghị của bốn kỳ trong phòng lớn nha môn không có kết quả, tranh luận không ngớt.....

Mà tôi mỗi khi nhìn thấy khuôn mặt càng lúc âm trầm, biểu tình lạnh lùng, vẻ tươi cười hoàn toàn biến mất của Hoàng Thái Cực, lòng không khỏi sinh ra một loại cảm giác chằng lảnh.

Cuối tháng chín, kết thúc kỳ hạn ba năm, Mạnh Cổ Tỷ Tỷ được thiên táng đến núi Ni Nhã Mãn, mộ viên do bao y nô tài Giác Nhĩ Sát thị trông coi. Bởi vì thật sự phiền chán khi cứ ở Hách Đồ A Lạp, nên tôi đã khẩn cầu được trông mộ ba tháng, Nỗ Nhĩ Cáp Xích miễn cưỡng cho phép.

Vì thế, đầu tháng mười, tôi dẫn theo Cát Đái dưới sự hộ tống của Hoàng Thái Cực đi đến núi Ni Nhã Mãn.

Đêm đến, Cát Đái giúp tôi kỹ càng trải chăn đệm, tôi đang gỡ búi tóc, chuẩn bị nằm trên giường nghỉ ngơi, chợt nghe thấy bên ngoài có người nhẹ nhàng gõ cửa, Cát Đái mở cửa nhìn, liền thấy Hoàng Thái Cực, không khỏi kinh ngạc nói: **"Gia, ngài vẫn chưa ngủ....."**

"Người lui xuống đi!" Không để nàng nói hết lời, Hoàng Thái Cực đã trầm giọng phân phó.

Cát Đái khẽ sùng sột, lập tức cúi đầu yên lặng quỳ gối an lễ, rồi lui ra.

"Sao vậy? Vẫn còn vì chuyện kia nên không thoải mái sao?" Tôi biết Diệp Hách là nỗi đau của hắn, nhưng cũng cảm thấy được năng lực của hắn hiện nay mà nói, không khỏi quá mức cấp tiến.

Thấy hắn nặng nề đầy sầu muộn đứng tại cửa không nói lời nào, lòng không khỏi mềm nhũn, đi qua, nhẹ nhàng ôm lấy hắn: **"Ngoan, đừng nghĩ gì cả, ngủ một giấc thật tốt.....ngươi ở đây theo bồi ta vài ngày, xem ngươi dạy ta cưỡi ngựa có thể sẽ có tiến bộ....."**

Hoàng Thái Cực lúc này tuy rằng đã muốn cao hơn tôi nửa cái đầu, nhưng tôi trước sau vẫn không ngừng xem hắn là đứa bé năm đó mà thương tiếc, đặc biệt là sau cái chết của Mạnh Cô Ty Ty, tôi phát hiện thấy thiếu niên vốn trầm lặng không nhiều lời nay càng thêm lạnh lùng, đã hoàn toàn trở thành một núi băng không lồ nghìn năm không tan chảy.

Hắn tùy ý để tôi ôm, qua rất lâu sau mới thở dài: **"Đêm nay ta muốn ngủ ở đây."**

Tôi chớp mắt nhìn, cười khê: **"Được! Ta bảo Cát Đái trải đệm giường cho ngươi....."**

"Không! Ta muốn ngủ chung giường với nàng."

"Ồ, thật là y như một đứa trẻ không lớn." Tôi vuốt ve khuôn mặt góc cạnh của hắn, nét trẻ con năm xưa nay đã biến mất, hoàn toàn không tìm thấy chút dấu vết nào, **"Nghe nói bố lạc gia đang định cho ngươi chuyển ra nội thành, ban cho phủ đệ, ngươi có chăng là cũng nên suy xét mà lấy một người vợ để yên bề gia thất?"**

Ánh mắt hắn đông cứng lại, hất tay tôi ra, chán ghét nói: **"Việc này không cần nàng phải quan tâm."** Hắn xoay người tự mình cời trường bào, lưu loát treo lên giường, hắn cẩn thận đặt một chiếc gối thêu song song với chiếc gối của tôi, sau đó đưa tay vỗ lên ván giường, **"Lại đây!"**

Tôi hi hi cười, da mặt của đám thiếu niên đứng thật là mỏng, nói không được.....lập tức cảm khái, dù sao tôi cũng không thể thay thế được vị trí của Mạnh Cô Ty Ty, không thể can thiệp nhiều vào đời sống riêng tư của hắn.

Chậm chậm sai bước đến mép giường, chậm rãi buông màn, bỗng nhiên trên eo trở nên căng thẳng, rốt cuộc là bị cánh tay hắn ghim chặt ngang hông, cơ thể bị lật xuống, lăn vào trong giường.

Tôi hô nhỏ một tiếng, đến khi cảm giác chóng mặt biến mất, mới phát hiện mình đang ngửa mặt nằm phía trong giường, Hoàng Thái Cực đang cầm lấy một loạn tóc tôi mà thương thức.

"Ta ngủ bên ngoài." Tôi trèo lên muốn vượt qua hắn, lại bị hắn ấn trở về.

"Nàng ngủ bên trong!"

Tôi trừng hắn: **"Trẻ nhỏ ngủ bên trong....."**

"Ta trưởng thành rồi!" Hắn cãi bướng với tôi.

"Trưởng thành rồi thì không nên ngủ cùng ta, đi xuống!" Tôi không khách khí gior chân đá hắn, không ngờ lại bị hắn nhanh nhẹn dùng tay bắt lấy.

Tay hắn rất lớn, cuối cùng chặt chẽ bao bọc lấy một bàn chân tôi.

Lần này, khuôn mặt dày của tôi không thể nhìn được nữa, trên mặt liền bị thiêu đốt, ngay cả mạng tai cũng nóng hừng hực: **"Tiểu tử thôi, không biết lớn nhỏ, mau buông ra!"**

Hắn chặc lưỡi trách móc, tay buông chân tôi ra, tôi đưa tay gõ mạnh lên trán hắn, trèo ra phía ngoài giường: **"Ngủ!"**

Khẽ xoay người, cuối cùng lại bị hắn chèn lên eo ném xuống giường như bao tải.

"Ngươi....."

"Ta ngủ bên ngoài, sau này cũng sẽ ngủ như thế!" Giọng điệu không còn gì để nghi ngờ, con ngươi thâm trầm tĩnh mịch, trong một thoáng lại khiến tôi thấy ngán ngời.

Sau đó hắn nằm xuống, kéo tay tôi khiến tôi cũng nằm theo. Bên tai truyền đến hơi thở lúc thì dồn dập, lúc thì im ắng của hắn.

"Sau này không thể như thế nữa!" Tôi nhắm mắt lại, nhẹ nhàng thở dài, **"Ngươi lớn rồi, sau này....."**

Trên môi bỗng mềm mại ấm áp, tôi bất ngờ mở mắt, khuôn mặt tuần mỹ kiệt xuất của Hoàng Thái Cực phóng đại trước mắt tôi. Đôi mắt hắn thâm sâu khó dò, không biết là đang vui hay đang giận, đột nhiên tôi phát hiện bản thân hoàn toàn không hiểu, không biết gì về hắn.

Hắn hôn môi tôi như chuồn chuồn lướt nước, tựa hồ không có thâm ý gì, sau đó hắn chống người dậy, kế tiếp mờ chăn gấm được xếp ngay ngắn đặt ngay sát tường, che phủ lấy cả hai.

Trên chăn mang theo chút mát mẻ, tôi co vai lại, cánh tay hắn từ dưới chăn quấy nhiễu lên eo tôi, nhẹ nhàng ôm lấy tôi.

"Hoàng.....Hoàng Thái Cực....."

"Ngủ." Hấn nhẹ giọng lên tiếng, "Về sau cũng ngủ như thế này."

Trong chốc lát, vì lời nói của hấn, lòng tôi dâng lên một sự ảm áp, chua xót, tình cảm vào giờ khắc này đã hoàn toàn không thể khống chế được, nước mắt tràn mi.

"Xấu nữ! Càng khóc lại càng xấu!" Hấn bên cạnh tôi mà nói thế.

"Ta không phải.....xấu nữ."

"Ta biết." Hấn đột nhiên nở nụ cười, vẻ tươi cười trĩu nặng, ba năm nay đây là lần đầu tiên tôi thấy hấn cười, không khỏi ngây ngốc, cơ hồ đã quên mất mình đang rơi lệ trước mặt hấn, **"Nhưng ta không quan tâm, nàng đẹp cũng được, xấu cũng được, đối với ta mà nói đều không có gì khác nhau."** Hấn vỗ tay tôi, giọng khô khốc, **"Ngủ đi, buồn ngủ quá."**

Nói xong liền nhắm mắt, trở mình, lưng đưa về phía tôi, nặng nề ngủ.

Tôi lại trừng lớn mắt, nước mắt nước mũi chảy ra ào ạt, hình tượng lúc này thật sự đã không còn lấy nửa điểm đẹp để đáng nói.

Đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên sau khi đến cổ đại, có người nói với tôi rằng không để ý sự xấu đẹp của tôi, không để ý đến vẻ ngoài của tôi, không để ý đến cái danh "Đệ nhất mỹ nữ" bên ngoài của thân thể Đông Ca này.....có lẽ Hoàng Thái Cực cũng không biết bản thân mình đã vô ý nói ra một câu, nhưng lại khiến cho linh hồn cô độc tịch mịch này của tôi cảm động gần chết.

"Hức....." Tôi kìm nén tiếng khóc, trở mình, mặt hướng vào trong giường tùy ý cho bản thân khóc thật thoải mái.

Cũng không biết rốt cuộc đã khóc được bao lâu, trong lúc mông lung đã vô tri vô giác ngủ thiếp đi, sau đó liền mơ thấy một giấc mơ cổ quái, trong mơ lơ mơ phảng phất nghe thấy có người dùng ngữ khí ôn nhu nói bên tai tôi: **".....Đời này, nàng là của riêng ta....."**

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 44: Bắt cóc

Hai tháng tiếp theo, Hoàng Thái Cực đều cùng tôi dắt ngựa du ngoạn, chỉ không đề cập đến chuyện quay về Hách Đồ A Lạp. Tuy rằng trước mặt tôi hấn bày ra bộ dáng đã quên đi việc tấn công Diệp Hách, nhưng tôi lại biết rõ hấn đang ngầm chú ý cận kề đến tất cả những hướng đi của Đại nha môn Hách Đồ A Lạp.

Tháng mười hai, tuyết lớn bay tán loạn, mờ mờ bao trùm lên cả ngọn núi Ni Nhã Mãn, rốt cuộc Hoàng Thái Cực cũng đề xuất với tôi muốn về Hách Đồ A Lạp.

Tôi chăm chú nhìn hấn, không hề nói lời nào, chỉ xoay lại dặn Cát Đái giúp hấn chỉnh đốn hành lý.

Hấn yên ổn ở bên tôi hai tháng, cuối cùng vẫn phải trở về vòng xoáy không ngừng phân tranh kia.

"Vào cuối năm ta đến đón nàng về." Hấn quan sát tôi, nhẹ nhàng nói.

Tôi ảm đạm cười: **"Kỳ thực nơi này thanh tĩnh, ở đây cũng không có gì không tốt."**

"Đúng là không có gì không tốt....." Đôi mắt hấn u ám, **"Nhưng ta hy vọng nàng có thể ở Hách Đồ A Lạp.....có nàng ở đó, ta mới cảm thấy yên tâm."**

Trước khi rời đi, hấn bỗng xoay người lại, dùng sức ôm lấy tôi, sau đó không nói chữ nào, buông ra trực tiếp rời đi.

Mất tôi có chút cay cay, không biết vì sao dạo gần đây càng lúc càng đa sầu đa cảm. Tôi nhanh chóng vứt bỏ cảm xúc bị thương, chuẩn bị tìm chút việc làm để bỏ khuyết vào cõi lòng mất mát phiền muộn của mình.

Lúc này Cát Đái chậm chậm sai bước vào, tôi vừa thấy nàng, vội nói: **"Mau, lấy thịt nai năm trước chúng ta ướp ra, hôm nay trời lạnh, hai ta uống chút rượu cho ấm."**

"Cách cách!" Vẻ mặt nàng đau khổ nói, **"Nơi này đâu phải là Hách Đồ A Lạp, làm gì có thịt nai khô để mà lấy chứ? Hiện tại chỉ có một con nai sống, là do bắt a ca mới bắt hôm qua, ném vào phòng bếp giờ vẫn còn chưa được xử lý sạch sẽ đâu."**

"A....." Tôi ngây ngốc cười, "VẬY Ạ? Ta nhất thời quên mất."

Thấy nàng vẫn gục mặt, tựa như lòng đang ngổn ngang, một bộ dáng mặt ủ mày chau, tôi không khỏi thấy kỳ quái hỏi: "Em sao vậy?"

Nàng ngẩng đầu liếc mắt xem xét tôi, rồi cúi đầu, giây lát sau lại ngẩng đầu lên: "TÔI HÔM QUA THỊ VỆ TRUYỀN TIN CHO GIA, NÔ TÀI BIẾT ĐƯỢC....."

Nàng nói một câu không đầu không đuôi nhất thời làm tôi bối rối.

"CÁCH CÁCH, THỊ VỆ KIA NÓI BỐI LẠC ÂN CÁCH ĐỨC NHĨ CỦA BA ƯỚC ĐẶC BỘ, THUỘC KHÁCH NHĨ KHÁCH, MÔNG CỔ CÙNG BỐI LẠC TỨ BỘ ĐỒNG LOẠT ĐẾN HÁCH ĐỒ A LẠP."

"ĐỢI.....ĐỢI CHÚT, CÁI GÌ CÙNG CÁI GÌ?" Một dãy những danh từ lạ lẫm khiến tôi thấy mơ hồ, tôi chậm rãi tiêu hóa, chỉ nghe hiểu được năm chữ.
"MÔNG CỔ KHÁCH NHĨ KHÁCH....."

"CÁCH CÁCH NGƯỜI VẪN CHƯA HIỂU Ạ?"

Tôi đương nhiên là không thể hiểu được! Tôi có phải người của nơi này đâu! Nhiều năm như thế, trong tai đầy rẫy những danh từ cổ quái hiếm lạ, tôi khó khăn lắm mới nghe hiểu được mối quan hệ phức tạp giữa Hồ Luân Nữ Chân, Dã Nhân và Kiến Châu, hiện tại sao lại xuất hiện thêm bộ lạc Mông Cổ kỳ quái? Việc này thật sự là muốn lấy mạng người khác mà!

Mông Cổ hiện tại là cục diện như thế nào? Trước mắt tôi chỉ nghe nói, nơi đó có một thiếu niên tên Lâm Đan, trạc tuổi với Hoàng Thái Cực, hai năm trước đăng vị thành đại hãn của đại Đại nguyên đế quốc Mông Cổ.

Các bộ Mông Cổ lúc này hẳn là đang nằm dưới sự thống trị của đại hãn? Tuy rằng các bộ lạc đều có thủ lĩnh bối lạc riêng, nhưng quan hệ cũng giống như quân chủ và chư hầu.

Quên đi, tôi nhứt đầu rồi, vấn đề nội bộ Mông Cổ còn phức tạp hơn Nữ Chân.

"CÁCH CÁCH——" Cát Đái hô to một tiếng kéo thần trí đang phiêu bạt phương xa của tôi trở lại, về mặt nàng lo lắng nắm chặt cánh tay tôi, tôi loạn choạng, "CÁCH CÁCH! Lẽ nào người không sốt ruột chút nào sao? Người thật không để ý đến bát gia chút nào sao? Cách cách——"

"Gì đây....."

Sắc mặt Cát Đái dần tái đi, thất vọng đến cực điểm buông tay ra, quỳ xuống: "NÔ TÀI ĐÁNG CHẾT!"

"Cát Đái, em đang nói gì vậy? Không nên hờ một tí là lại nói đến sống chết, em biết rõ là ta không thích nghe từ đó....."

"CÁCH CÁCH QUẢ NHIÊN VÔ TÂM.....CÁCH CÁCH....." Bà vai nàng run rẩy, bỗng nhiên ủy khuất thương tâm khóc lên, "BÁT GIA ĐỐI VỚI CÁCH CÁCH TỐT NHƯ VẬY, MÀ CÁCH CÁCH LẠI THỜ Ơ, NỮA PHẦN CŨNG KHÔNG ĐẶT BÁT GIA VÀO TRONG LÒNG.....NÔ TÀI BỊ AI THAY BÁT GIA....."

"Cát Đái....." Tôi líu lưỡi, đầu mờ mịt.

"LÚC NÀY BÁT GIA BỊ TRIỆU TRỞ VỀ THÀNH, CHẮC CHẴN ĐÃ BỊ BỐI LẠC GIA CHỈ HÔN VỚI VỊ CÁCH CÁCH MÔNG CỔ NÀO ĐÓ RỒI, CHẴNG LẼ NHƯ THẾ NGƯỜI CŨNG KHÔNG ĐỂ Ý SAO? LÒNG CỦA BÁT GIA....."

Cách cách Mông Cổ? Hoàng Thái Cực?

Muốn Hoàng Thái Cực lấy cách cách Mông Cổ?

Đầu tôi có chút mơ hồ! Sao tôi chưa từng nghĩ đến vấn đề này, Thanh Thái Tông trong lịch sử, thê tử của ông không phải chính là người Mông Cổ đấy sao? Hiếu Trang Thái Hoàng Thái Hậu tiếng tăm lẫy lừng thời Khang Hy.....

Tìm tôi có chút thất lại! Thì ra.....nhanh như vậy! Hai tháng trước tôi vẫn chẳng hề để ý mà lấy hôn sự của Hoàng Thái Cực ra để trêu đùa, thế nhưng khi phát hiện chuyện vui này sắp thành sự thật, tôi không khỏi cảm thấy khó chịu, ngực như bị đè một tảng đá nặng nề.

Cát Đái vẫn còn đang khóc lóc kể lể gì đó, nhưng tôi không hề nghe thấy gì, chỉ mờ mịt tìm ghế dựa ngồi xuống, ngo ngác nhìn chiếc giường cổ đơn sơ.

Hoàng Thái Cực.....muốn thành hôn!

Hắn muốn thành hôn!

Hắn.....quả nhiên đã trưởng thành!

Về sau.....quả nhiên không thể ngủ chung được nữa.....

Ni Nhã Mẫn là một vùng núi hoang vắng, tôi ở xa không có con đường nào có thể liên lạc thư từ với Hoàng Thái Cực, hắn đã đi ba ngày rồi, không chịu nổi việc Cát Đái đau khổ cầu xin, liền bảo nàng về Hách Đồ A Lạp nghe ngóng tin tức.

Lúc này đã là ba ngày sau, vẫn không có tin tức, việc này không khỏi làm tôi càng bắt đầu lo cho an nguy của Cát Đái, nghĩ rằng trước đó thật không nên để một tiểu cô nương đơn thân trở về, nếu có gì bất trắc, vậy thì phải làm sao đây.

Càng nghĩ càng khó yên lòng, vì thế nằm trên giường trần trọc trăn trờ, chỉ chờ đến khi ánh sáng ngoài cửa sổ xuyên vào, tôi từ trên giường nhảy dựng lên, liên tục gọi: **"Âm Cát Nhã! Tắc Nhạc!"**

Gọi vài lần, không thấy hai nha đầu ấy tiến vào, vội cuống cuống mặc quần áo xuống giường, vọt đến mới vừa kéo cửa hở ra, đột nhiên cửa từ bên ngoài bị người khác mạnh mẽ đẩy vào, tôi bất ngờ chưa kịp phòng bị liền bị xô ngã trên đất, đang muốn oán hận vài câu, bỗng nhiên trước mắt tối sầm.

Một bao bố chụp xuống đầu tôi, trói chặt tôi lại.

"Ai? Làm....." Miệng bị một bàn tay to bịt lấy, mũi người được một mùi thịt dê nồng nặc.

Ngay sau đó cách một lớp túi, một miếng vải vừa rộng vừa dày quấn miệng tôi lại, tuy có thể nói lầm bầm vài tiếng, nhưng cũng không thể hét to. Tay chân sau đó cũng rất nhanh bị trói lại, tôi bị đóng gói thành một cái bánh ú, không thể động đậy.

Tôi sợ hãi giãy giụa, trong cổ họng ứ ớ gào thét.

Kẻ nào?! Là ai lớn mật như thế?

Tôi bị lật lên khiêng ra khỏi cửa, bầy rề tám queo, sau khi xốc lên xốc xuống một đoạn đường dài, chợt nghe thấy một âm thanh chói tai hỏi: **"Thuận lợi chứ?"**

Kẻ khiêng tôi không lên tiếng, có lẽ đang gật đầu, sau đó âm thanh vừa rồi cười khà hai tiếng: **"Đây chính là đệ nhất mỹ nữ đó sao?"**

Cách bao bố, một bàn tay đang mon trón khuôn mặt tôi.

"Ừm, ừm....."

"Đừng xằng bậy! Nàng không phải người mà ta và người có thể đụng vào.....không muốn sống nữa sao?"

"Chắc chắc.....đáng tiếc."

"Những người khác đâu....."

"Đều đã xuống núi rồi....."

"Chúng ta cũng đi mau đi, chắc bối lạc gia đang sốt ruột chờ."

"Được!"

Một mạch chạy như bay, có thể nhìn ra được người bắt cóc tôi đang rất nóng vội, tôi bị xốc đến thất điên bát đảo, đầu óc lại nhớ đến "Bối lạc gia" được nhắc đến trong đoạn trò chuyện vừa rồi.

Bối lạc gia?!

Bối lạc gia nào?!

Ở tại thế giới này cái gì cũng thiếu, nhưng thứ không thiếu nhất chính là bối lạc gia! Trong số những người tôi biết rõ, dường như ai cũng là bối lạc gia!

Rốt cuộc là ai đây?

Lo sợ bất an mà suy nghĩ một hồi, sau cùng khi tôi xác thực được rằng mình bị ném vào sau xe ngựa, tôi mới đơn giản áp chế nỗi sợ hãi trong lòng xuống.

Mặc kệ! Là bối lạc gia nào phái người bắt tôi cũng mặc kệ, mục đích cuối cùng không ngoài cướp sắc đẹp cộng thêm cướp danh lợi, hắn chung quy sẽ chưa đến nỗi giết tôi——nếu thật sự muốn giết tôi, thì lúc ở trên núi tay sai của hắn đã sớm một đao làm thịt tôi rồi.

Yên tĩnh——

Tôi biết trong phòng này có người.

Chỉ là hắn không nói lời nào, ngay cả hô hấp dường như cũng cố ý ngừng lại, vô thanh vô thức.

Cách lớp bao bố dày, qua thời gian dài không được hít thở đủ khí, tôi bắt đầu cảm thấy huyết thái dương đập thành thịch, tầm mắt có chút mơ hồ, tay chân bị trói quá lâu, huyết mạch không điều hòa khiến cơ thịt cứng đờ.

Nhưng.....người đang tồn tại trong phòng này, trước sau vẫn không hề có động tĩnh gì.

Rốt cuộc hấn muốn trời tôi bao lâu?

Trong lòng âm thầm sinh ra hận ý, nếu có thể, tôi thật muốn túm lấy mà tát cho hấn hai bạt tai!

Đáng tiếc, việc này chỉ có thể là vọng tưởng! Bởi vì giờ phút này người bị đặt trên bàn đao đợi làm thịt ấy, là tôi! Mà người cầm đao, là hấn!

Sức chịu đựng của trận đấu này, thật không thể so với việc tra tấn người thông thường được.

Vô luận thế nào, tôi ngoài sáng, hấn trong tối, người bị thiệt luôn là tôi.

Đầu chợt lóe lên tia sáng, bỗng nhiên người tôi dần mềm đi, từ trên ghế ngã xuống đất.

Ngất là giả, nhưng ngã lại là hàng thật giả thật, không dám để bản thân sai sót nửa phần——nửa người đập mạnh xuống mặt đất lạnh băng, đau đến tôi cần rằng chịu đựng, trong mắt thiếu chút nữa ứa lệ.

Quả nhiên không bao lâu, tiếng bước chân vội vã đến gần, sau đó tôi được một đôi tay bế lên.

"Bố Hi Á Mã Lạp!" Giọng nói khàn khàn vang lên bên tai tôi, thanh âm thật xa lạ.

Hấn liên tục gọi tên tôi ba bốn lần, rốt cuộc xác thực tôi đã hôn mê, bắt đầu động thủ cởi bỏ dây thừng trói tay chân tôi.

Sồn soạt.....bao vải bị lấy ra, ánh sáng chói rục chiếu lên mặt tôi, tôi căng thẳng khiến tim đập nhanh hơn, lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh.

"Bố Hi Á Mã Lạp....." Người nọ phát ra tiếng hô kinh hi, gắt gao ôm tôi vào trong lòng, tôi có thể cảm giác được râu cứng trên cằm hấn chân chích trán tôi, quét lên làn da tôi vừa ngứa vừa đau.

Là ai? Hấn rốt cuộc là ai?

Tiếng hít thở trên đỉnh đầu ngày càng nặng nề, một bóng mờ bao phủ lên tôi.....tôi bỗng chốc mở mắt ra.

Bốn mắt nhìn nhau.

Hấn thành linh bị tôi dọa sợ, trong thần sắc bối rối xen lẫn xấu hổ cùng chột vạt, trên khuôn mặt ngăm đen của hấn hiện lên chút tránh né.

"A....." Sau đó, hấn cong miệng cười ra tiếng, **"Thật là một nữ tử thông minh."**

So với hấn, tôi lại càng kinh ngạc không kém. Phổi hít vào một ngụm khí lạnh, tôi hoảng sợ thất thanh: **"Bái Âm Đạt Lễ!"**

Nam nhân trước mắt này, lại là Bái Âm Đạt Lễ bối lạc Hồ Luân Huy Phát bộ.

"Nhiều năm không gặp, nàng lại càng xinh đẹp như thế....." Ánh mắt hấn chòng chọc nhìn khiến cả người tôi không thoải mái, tôi đề phòng dịch về phía sau, bảo trì một khoảng cách nhất định với hấn.

"Ông có biết ta là nữ nhân của Nỗ Nhĩ Cáp Xích không?" Tôi lớn tiếng quát hỏi.

"Ha!" Hấn lạnh lùng cười, **"Chuyện này, cả Liêu Đông chỉ sợ không mấy ai không biết. Nhưng.....thế thì sao?"** Hấn dùng hai ngón tay hung hăng đùa giỡn cằm tôi, ánh mắt âm u quái gở, **"Đừng nói đến việc hấn chưa cho nàng danh phận, cho dù đã thu nàng vào phòng thì thế nào? Giờ phút này nàng ở trong tay tay, thì là người của ta!"**

Tôi rùng mình một cái, Bái Âm Đạt Lễ nhìn tướng mạo trung hậu như thế, nhưng kỳ thực trong xương cốt là một cỗ hung ác nham hiểm, ngay cả nói chuyện cũng có vẻ kỳ quái, năm không được hi nộ của người này.

Tôi không dám mạo hiểm suy đoán tâm tư hấn, đành phải tráo trở, làm bộ hoảng sợ thét chói tai: **"Ông sao có thể làm càn vô lễ như thế? Ông chó quên, hiện nay Huy Phát đang cầu Kiến Châu, mà ông lại bắt cóc ta đến tận đây, rốt cuộc ông muốn gì?"**

"Hừ." Hấn nhẹ nhàng cười, **"Trước khác nay khác, quả thật là ta từng hướng đến Nỗ Nhĩ Cáp Xích mà cầu viện, muốn hấn giúp ta tấn công Diệp Hách, đoạt lại nô lệ và tài sản của ta, thậm chí không tiếc cử con ta đến làm tin, nhưng thế thì sao? Hiện giờ ta không cần phải làm việc dẫn độn đó nữa....."** Hấn đưa tay xoa hai má tôi, tôi chán ghét né tránh, hấn cũng không muốn để ý, vẫn mỉm cười quan sát tôi, sâu trong đáy mắt như có một ngọn lửa u ám đang thiêu đốt.

"Ông muốn dùng tôi làm con tin để áp chế Nỗ Nhĩ Cáp Xích? Ông mơ mộng ít thôi! Nỗ Nhĩ Cáp Xích sao lại vì một nữ nhân mà....."

"Hấn có thể hay không đã là chuyện khác rồi." Bái Âm Đạt Lễ sáp đến gần tôi, tươi cười ái muội đầy cổ quái, **"Nàng có biết, ca ca Bố Dương Cổ của nàng vì e ngại ta sẽ liên hợp Kiến Châu tấn công Diệp Hách, đã hứa chỉ cần ta đồng ý lui binh, không chỉ nguyện đem nô lệ phân bội trả về Huy Phát, mà còn nguyện đem Bố Hi Á Mã Lạp nàng——gả làm vợ ta!"**

Đoàng! Tim tôi lệch nhịp!

Bố Dương Cồ! Lại là Bố Dương Cồ! Rốt cuộc hán xem tôi là thứ gì? Một vương bài lợi thế trong lòng bàn tay, mọi lúc mọi nơi đều có thể xem như một mồi nhử mà ném ra?

Tôi cười lạnh: **"Bố Dương Cồ dựa vào cái gì làm chủ ta? Hán ném ta ở Kiến Châu không quan tâm đã bao nhiêu? Hiện giờ hán dựa vào gì lại khoa tay múa chân với ta?"**

Về mặt Bái Âm Đạt Lễ đầy kinh ngạc cùng cổ quái quan sát tôi một hồi lâu: **"Hán dựa vào gì à? Dựa vào hán là huynh trưởng của nàng, dựa vào Nỗ Nhĩ Cáp Xích bội ước chưa từng lấy nàng qua cửa, hiện giờ lại để Ô Lạp Na Lạp thị kia làm đại phúc tấn, hoàn toàn nâng địa vị Ô Lạp lên, niết thị tôn nghiêm Diệp Hách. Chẳng lẽ nàng đã quên, ngày nào chưa gả, thì nàng vẫn phải nghe theo Bố Dương Cồ....."**

Tôi ngẩn ngơ kinh ngạc, sau đó liền hiểu rõ. Phải rồi, tôi sao lại quên, địa vị của nữ tử nơi đây không cao, từ khi sinh ra đã không có tự do, vì phải phụ thuộc vào tài sản tư hữu của nam nhân, không phụ thuộc vào người này, nhất định sẽ phụ thuộc vào người khác, dù thế nào quyền tự chủ cũng không thuộc về bản thân.

Giống như tôi hiện tại, khi không bị Nỗ Nhĩ Cáp Xích dán mắt đến, thì quyền sở hữu tất nhiên vẫn thuộc về huynh trưởng Bố Dương Cồ.

Tôi bị ai cười lạnh, không chỉ vì mỗi mình, còn vì tất cả nữ tử ở đây mà cảm thấy thật đáng thương cùng đáng buồn!

"Bố Hi Á Mã Lạp, điều ta nghĩ không thông chính là, bằng nỷ mạo cùng trí tuệ của nàng, vô luận thế nào cũng đều sẽ khiến Nỗ Nhĩ Cáp Xích đối đãi với nàng như châu như bảo, nhưng vì sao lại cố tình để một tiểu nha đầu Ô Lạp vượt lên, đoạt lấy địa vị và danh phận của nàng? Chẳng lẽ nàng không hận Nỗ Nhĩ Cáp Xích chút nào sao? Hán xem nhẹ nàng, xem nhẹ Diệp Hách, lẽ nào nàng không hận hán dù chỉ một chút sao?"

"Ta làm gì có thể, hiện giờ ta là Diệp Hách lão nữ, Ô Lạp Na Lạp thị kia trẻ tuổi xinh đẹp, so với ta được sủng ái hơn là đương nhiên! Huống chi, với quan hệ mấy năm gần đây giữa Diệp Hách và Kiến Châu, cô cô ta hầu hạ nhiều năm còn thất sủng, cũng đã rơi vào kết cục bi thảm đến nỗi phải ôm hận chết đi, nên ta có thể làm gì đây? Người Ô Lạp và Kiến Châu không ngừng liên minh, quan hệ không giống bình thường, Ô Lạp Na Lạp thị có thể hậu giả cư thượng*, ai có thể nói việc này không phải là kết quả tất yếu do thời cuộc làm nên?"

**Hậu giả cư thượng后者居上: người sau vượt lên người trước.*

Tôi một mặt bịa chuyện ứng đối, một mặt không ngừng suy nghĩ, Bố Dương Cồ đem tôi hứa cho Bái Âm Đạt Lễ, trong hồ lô này rốt cuộc đang bán thuốc gì? Diệp Hách chưa hẳn thật sự sợ Huy Phát, nếu e ngại, trước đó sẽ không cướp đoạt người dân và nô lệ, nhưng vì sao chỉ trong chớp mắt liền hoàn toàn thay đổi?

"Lẽ nào....."

"Ha ha....." Bái Âm Đạt Lễ phát ra tràng cười to, **"Lão tiểu tử Nỗ Nhĩ Cáp Xích đó, thật sự cho rằng Bố Chiêm Thái cam tâm tình nguyện bị hán làm chủ không chế bài bỏ cả đời sao? Bố Chiêm Thái giả ngu giả dại nhiều năm như vậy, tìm mọi cách lấy lòng Kiến Châu, là vì sao? Còn không phải là chờ một thời cơ, chờ thời cơ Ô Lạp thành thực cường đại.....khà khà, hiện giờ Ô Lạp cánh đã vươn rộng rồi, chỉ sợ Nỗ Nhĩ Cáp Xích khó còn có thể khống chế được tên sói Bố Chiêm Thái đó nữa. Thời kỳ Ô Lạp phản phệ đã gần đến, ngay cả điểm ấy Nỗ Nhĩ Cáp Xích cũng không nhận ra, ngày hán bị diệt tộc chắc chắn không còn xa."**

Tôi nghiêm nghị!

Tình hình thật phức tạp!

Không nghĩ đến trong thành Hách Đồ A Lạp yên ổn phồn hoa như vậy, mà ngoài thành giống tổ đang sắp kéo đến.

Trong lúc giật mình, tôi bỗng lĩnh ngộ được dụng ý của Bố Dương Cồ.

Đúng rồi! Hán muốn dựa vào thời cục hỗn loạn quỷ quyệt này, ném tôi vào bên trong, quấy nhiễu khiến chuyện vốn căng thẳng càng thêm rắc rối phức tạp, mà hán lại có thể nhân cơ hội này mà mượn nước đục thả câu.

Nếu Kiến Châu có thể vì tôi mà xung đột Huy Phát, nếu đánh nhau luôn thì quá tốt, nếu không có hiệu quả, sau lưng vẫn còn Ô Lạp. Nếu không thành sẽ lại tiếp tục tính kế, tiếp đến đem tôi vứt cho Bố Chiêm Thái, khiến ba bộ lạc vốn có hiềm khích, viện cớ muốn tranh tôi mà đánh nhau, sau đó ba hướng liều mạng đến người sống ta chết.....

Kết quả không tốt đẹp nhất, chính là Kiến Châu, Huy Phát, Ô Lạp sẽ vì vậy mà tổn thương sức lực, Diệp Hách đứng ngoài cuộc một lần nữa trở thành bộ lạc cường mạnh nhất Nữ Chân tộc, chiến loạn qua đi, mưa gió rầm rộ.

Mà tôi——vương bài mang theo cái danh "Đệ nhất mỹ nữ tộc Nữ Chân" này, trong trận chiến này sẽ là người nổ có tác dụng tốt nhất.

Sau khi những suy đoán kinh khủng ấy dần hình thành trong đầu, tôi cảm thấy rợn tóc gáy.

"Bố Hi Á Mã Lạp, cùng ta về thành Hồ Nhĩ Kỳ đi....." Bái Âm Đạt Lễ ôn nhu nói.

Tôi lùi về sau, lưng dựa sát vào vách tường.

Thành Hồ Nhĩ Kỳ?! Nếu thật sự đi đến đó, chỉ sợ khó có thể bảo toàn, tôi ắt sẽ bị Bái Âm Đạt Lễ ăn đến xương cốt cũng không còn một cây.

Tim đập dồn dập, lo sợ không yên, bên tai mơ hồ thoảng qua lời nói dịu dàng của Hoàng Thái Cực:

".....Vào cuối năm.....ta đến đón nàng về....."

"Ừ, cuối năm.....ta chờ người đến đón ta....."

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 45: Bỏ trốn

Hành trình này thật gian khổ.

Nghe nói toàn Kiến Châu đã triển khai canh phòng nghiêm ngặt, binh lính tứ kỳ phân bố tìm kiếm chặt chẽ trong từng góc ngách, tại biên giới càng được kiểm tra nghiêm ngặt.

Vì để tránh tai mắt, nhóm Bái Âm Đạt Lễ cải trang thành dân chúng bình thường qua mắt nhằm để xuất cảnh, tôi bị cải trang thành một phụ nhân tầm thường, biến thành một dáng vẻ mặt xám mây tro trông vụng về đần độn, bị buộc phải cùng bọn họ đến Huy Phát.

Đã đến cổ đại hơn mười năm, đây là lần đầu tiên tôi khổ khổ như vậy, tuy điều kiện vật chất nơi đây không bằng hiện đại, nhưng ngày thường cũng đều được vây quanh bởi một đám nô tài, tôi không sinh sản, ngay cả thêu thùa may vá cũng chẳng biết, Nỗ Nhĩ Cáp Xích nuôi tôi giống như nuôi một con mọt gạo. Tôi xưa nay sống an nhàn sung sướng đâm ra quen, hiện giờ đột nhiên bảo tôi lĩnh hội cuộc sống bình dân của tầng lớp thấp trong xã hội, thật đúng là không thể lập tức thích ứng được.

Cưỡi ngựa vài ngày, lặn lội đường xa không bàn đến, nhưng đến phải nơi rừng thiên nước độc, gặp phải khó khăn, liền không thể không xuống ngựa đi bộ. Đôi chân yếu ớt của tôi bị ma sát rất nhanh chóng nổi mụn nước, sau đó mụn nước vỡ ra bị lở loét, đau đớn không chịu nổi, hai chân vừa chạm đất liền đau đớn như kim châm.

Bái Âm Đạt Lễ chắc hẳn cũng hiểu tôi không thể thích ứng được loại khổ sở này, vì thế thường sẽ trấn an tôi nói, sau khi đến Hồ Nhĩ Kỳ rồi sẽ bồi thường cho tôi ra sao.

Tôi chỉ im lặng không nói gì, không biết nên bày ra vẻ mặt vạn phần vui sướng hay là oán hận cực độ.

Bái Âm Đạt Lễ không biểu hiện hi vọng ra mặt, tôi khó mà đoán ra được suy nghĩ thật sự của hắn, vì thế tôi đành phải ôm tâm tư từng bước từng bước tính toán tìm cách, tiếp tục miệt mài đi cùng bọn họ.

Sau đó, mụn nước rớt cuộc bị nhiễm trùng trở nên chốc lở, vùng bị sưng mủ lở loét bắt đầu lan rộng ra, lúc này Bái Âm Đạt Lễ thấy tôi không thể đi đường, liền tự mình công tôi, khi dừng lại nghỉ ngơi cũng không phải người theo dõi chặt chẽ tôi nữa.

Chắc là hắn cho rằng với tình trạng hiện giờ của tôi, ngay cả đường cũng không đi được, làm sao có thể chạy trốn? Huống hồ biểu hiện trên đường của tôi rất tốt, vô cùng phối hợp, bộ dáng hoàn toàn không có chút gì là làm trái.

Sự cảnh giác của hắn dành cho tôi dần giảm đi, nội tâm tôi mừng thầm, không dám lộ ra trên mặt, thầm nghĩ cách tìm cơ hội để bỏ trốn.

Chân lở loét thì sao? Nếu tôi thật sự bị hắn mang về Hồ Nhĩ Kỳ mới là sống không bằng chết, cho nên chẳng sợ hai chân bị phế, cho dù có bò, tôi cũng muốn trốn.

Nghỉ chân vào lúc mặt trời lặn, Bái Âm Đạt Lễ theo thường lệ phái thủ hạ dựng lều trại, nấu thức ăn rừng, đun nước tuyết, liên tục bận rộn. Tôi trầm tĩnh ngồi trên tảng đá, ngón tay đông cứng, mắt đánh giá xung quanh.

Nơi này bốn phía là rừng rậm, bao phủ dưới lớp tuyết trắng xóa, liếc mắt không thể nhìn thấy trời, càng không nhìn thấy nhà người dân. Tôi âm thầm lắc đầu, đây không phải là nơi chạy trốn lý tưởng.

Đang miên man suy nghĩ, chợt nghe thấy một tiếng rống trầm thấp đầy quái dị từ sâu trong cánh rừng truyền ra, vẻ mặt Bái Âm Đạt Lễ cùng hai thủ hạ đun nước trở nên căng thẳng, trong đó có người vì hoảng hốt mà va phải nồi thiết, nước tuyết đun nóng bên trong chảy ào ra, toàn bộ đổ lên đùi hắn.

Hắn thảm thiết kêu lên một tiếng, ngã xuống mặt đất, ôm lấy đầu gối bị bỏng đau đớn mà run rẩy.

"Đồ ngu xuẩn!" Bái Âm Đạt Lễ không chút lưu tình giờ roi ngựa, một roi nhắm lên mặt người nô.

"A——" Tiếng kêu thảm thiết đột ngột vang lên, có điều không phải phát ra từ thủ hạ bị đánh kia, mà là truyền đến từ sâu trong rừng rậm.

Bái Âm Đạt Lễ sợ hãi thất sắc, một thủ hạ khác bên cạnh hần lớn tiếng kêu lên: **"Nguy rồi! Gia, sợ là người của chúng ta đã gặp phải gấu đen!"** Lờn còn chưa dứt, chợt nghe phía xa lại là hai tiếng gào thét, lần này đến tôi cũng nghe thấy, đó là tiếng gầm của gấu đen, hơn nữa số lượng không chỉ có một con.

Bái Âm Đạt Lễ rất nhanh chóng gỡ khóa đao cùng cung tên trên lưng ngựa xuống, đeo túi tên vào lưng, tuốt đao lưng ra khỏi vỏ: **"Đi, đi xem! Nếu có thể đánh bại mấy con gấu đen đó, thì thu hoạch của hôm nay cũng không tồi."** Đi được vài bước, bỗng nhiên quay đầu lại, cười nói với tôi: **"Nàng tạm chờ, đêm nay ta nướng chân gấu cho nàng ăn."**

Sắc trời tối đen, thủ hạ của hần tính qua tổng cộng chỉ có mười ba người, trừ tôi cùng con ma xui xẻo không may bị bông kia, hần chỉ có thể dựa vào vài người trong hoàn cảnh ác liệt như vậy, liệu có thể độ sức cùng mấy con gấu đen?

Tôi âm thầm lắc đầu, không biết cuối cùng ai trở thành buổi tối cho ai?

Tuy tôi ước rằng Bái Âm Đạt Lễ bị gấu nuốt sạch, nhưng thấy đáng về tràn đầy tự tin ấy, trong lòng không khỏi thiếu đi vài phần chắc chắn, xem ra là hần thường xuyên săn bắn, chiến đấu riêng với một con gấu không khác mấy so với ăn một bữa cơm.

Nhìn thân ảnh của hần cùng thủ hạ ngày càng xa, cuối cùng biến mất, tôi lập tức quay đầu lờm con ma xui xẻo kia: **"Này, chuyển cho ta một chén nước!"**

Hần đang khập khiễng chân, nghe răng nhếch miệng nhin đau bắt đầu đun tan nước tuyết. Nghe tôi phân phó, vội cúi người nói: **"Cách cách xin đợi một chút....."**

Tôi hừ lạnh: **"Ta khát nước, người đem túi nước trên yên ngựa đưa cho ta đi."**

Hần có chút khó xử: **"Cách cách, nước đó rất lạnh."**

"Không sao, người cứ mang lại đây."

Hần không thể nói gì, chỉ có thể khập khiễng xoay người giúp tôi lấy nước, nói chậm làm nhanh, tôi lập tức vọt người dậy, chịu đựng sự đau đớn toàn tâm bên dưới, tầm mắt nhằm vào hòn đá nặng năm sáu cân, không chút do dự, nhắm ngay sau lưng hần hung hăng đập xuống.

Hần kêu lên một tiếng đau đớn, người chậm chậm ngã vào trong tuyết, mặt hướng xuống, lưng hướng lên.

Tôi đang cầm hòn đá, tim căng thẳng tựa như sắp theo cổ họng nhảy ra ngoài, nuốt nước bọt, hoang mang ném hung khí trong tay xuống. Cũng không dám nhìn người kia sống hay chết, chỉ kinh hồn tán đảm gắng gượng chống đỡ thân mình đập lên lưng hần, nhanh chóng trèo lên một con bạch mã, xoay người cười đi.

Đang muốn giục ngựa phi nước đại, bỗng nghĩ đến một chuyện, vì thế vội chuyển đầu ngựa, từ bên lưng ngựa lấy ra một thanh chủy thủ, khẽ cắn môi rút ra, đâm một đao vào mông con hắc mã bên cạnh.

Hắc mã kia giật mình đau đớn, hí một tiếng, giơ cao móng trước, đá lên hai lần, rồi co giật rồi khỏi.

Dựa theo việc đó để làm, tôi liên tiếp đâm bị thương bảy tám con ngựa, đuổi những con ngựa ấy chạy trốn tứ phương, lúc này mới một mình ghim cương, hô một tiếng, hai chân kẹp bụng ngựa, phóng nhanh chạy đi.

Kỹ thuật cưỡi ngựa của tôi luôn rất kém, mấy năm gần đây Hoàng Thái Cực không nhìn nổi nữa, dành thời gian tự mình dạy tôi, mới miễn cưỡng xem như qua ải. Có điều không thể duy trì sức được lâu, ngồi trên lưng ngựa quá lâu, mông tôi dễ bị tê dại, xương cốt toàn thân lỏng lẻo do cưỡi ngựa để lại, cần mất một khoảng thời gian dài mới hồi phục lại, cho nên tôi không thể tùy tiện phóng ngựa như điên.

Nhưng lần này là chạy trốn chết, vào lúc chạy trốn chết sao có thể đi quản hậu quả như thế nào?

Giờ phút này, trong đầu tôi chỉ có một suy nghĩ——Chạy nhanh! Chạy nhanh! Nhanh lên.....

Tuyệt đối không thể để Bái Âm Đạt Lễ bắt trở về! Bị bắt về, dù tôi có là miêu yêu bắt từ có chín mạng hóa thân thành đi nữa, thế nào cũng sẽ bị hần thẹn quá hóa giận mà lột da xuống.

Sắc trời nhanh chóng tối sầm đi, tôi vốn không định phương hướng mà chạy tán loạn một mạch, lúc này tại nơi núi sâu rừng già, trước mắt tôi như bị bôi đen đi, càng không biết bên kia là đường sông, hay bên kia là vách núi, đành phải ghim cương, bắt đặc đi thả lỏng ngựa tự hành đi bộ.

Ước chừng quanh quần trong núi hơn một giờ, chợt thấy trên mặt giá lạnh, ngẩng đầu nhìn, tuyết lớn tựa như lông ngỗng là tả bay.

Lòng tôi không khỏi lạnh đi.

Quả nhiên là trời muốn diệt tôi! Thân đã ở trong hoàn cảnh địa lý ác nghiệt như này, hiện giờ ngay cả lão thiên gia cũng đến đùa giỡn tôi.

Không lâu sau, toàn thân tôi rét lạnh tựa như một khối băng, tay chân cứng ngắt run lên, hông bạch mã cũng bắt đầu cứng lại, run cầm cập. Tôi vừa đói vừa lạnh, đành cúi người đưa tay ôm cổ ngựa mượn chút hơi ấm.

Vó ngựa nhẹ vang, tại rừng núi mênh mông vắng vẻ chốc lát lại truyền đến tiếng rống của dã thú này, vọng đi khắp xung quanh.

Đói khổ lạnh lẽo, tôi bị ai nghĩ, chỉ sợ là lần này khó tránh tai vạ, không biết Hoàng Thái Cực liệu có tìm được thi thể tôi? Chỉ mong đừng bị dã thú gặm đến xương cốt không còn.....

Ấm quá.....cảm giác ấm áp từng chút một truyền vào trong cơ thể tôi.

Mí mắt cố sức nâng lên, trong bóng đêm cách đó không xa có một chút ánh sáng đang nhảy múa, một thân ảnh mơ hồ lác lác qua lại giữa ánh sáng mờ lung, khiến lòng tôi ấm áp: "**Hoàng.....Thái Cực.....**" Mí mắt tôi nặng nề khép lại, tôi rên lên một tiếng, an tâm mà ngủ.

Cũng không biết qua bao lâu, bên tai vang lên tiếng bước chân, có một giọng nam trầm thấp hỏi: "**Nàng ấy tỉnh chưa?**"

Lòng tôi cả kinh, nghĩ là Bái Âm Đạt Lễ, liền lẩn lốc trở mình dậy, dứt khoát mở to mắt sững sờ.

Một bàn tay dừng lại trước chóp mũi tôi, thiếu niên xa lạ về mặt đầy kinh ngạc nhìn tôi.

"**Ồ, cô tỉnh rồi.**" Bên cạnh thoáng lên một bóng dáng mặc đồ xanh lục, hé ra một khuôn mặt xinh đẹp trong sáng như hoa, mặt để sát vào tôi, trong đôi mắt hạnh nguyên to to chứa đựng ý cười, "**Ca ca, huynh vừa mới đến nàng ấy liền tỉnh lại.**"

Thiếu nữ ấy ước chừng mười ba mười bốn tuổi, diện mạo vui vẻ dễ gần, dung mạo có bảy tám phần tương tự với vị thiếu niên trước mặt tôi. Thiếu niên thấy tôi tỉnh, thì mỉm cười: "**Tỉnh lại là tốt rồi, A Đan Châu, bảo a hoàn của muội bụng cháo thịt băm đến đây, vị cô nương này chắc hẳn đã đói rồi.**"

Tôi xác thực rất đói, nhin không được liếm đôi môi khô khốc, khàn giọng hỏi: "**Các người là ai?**"

Lúc này thiếu nữ ấy đã xốc lều trại đi ra ngoài, chỉ còn lại vị thiếu niên mỉm cười khoanh chân ngồi trên thảm, tiện tay thêm gỗ vào chậu than: "**Ta là Ô Khắc Á, người mới vừa ra ngoài kia là muội muội ta A Đan Châu, hôm qua trên đường chúng ta đi ngang qua đây, A Đan Châu khẳng khẳng muốn lên núi săn thú, chớ săn đã phát hiện ra cô bị tuyết vùi lấp hơn phân nửa.....**" Hân vừa nói vừa ngoáy đầu lại cười với tôi, tôi thấy bộ dáng hân bất quá chỉ mới mười bảy mười tám tuổi, vẻ ngoài dễ nhìn, tuấn nhã thanh tú, trên người mặc áo lông cáo, ngay cả bím tóc dài trên lưng cũng rủ xuống một viên Đông châu cực lớn, khí thế toàn thân không phải thợ săn rừng núi bình thường có thể có.

"**Các người.....rất cuộc là ai?**"

Tôi hỏi có hơi đột ngột, Ô Khắc Á lại không tức giận, chỉ khẽ ngăn người, rồi lại ôn nhu mỉm cười nói: "**Quên giới thiệu, chúng ta là người bộ tộc Đông Hải Ngõa Nhĩ Khách, cô nương là người nơi nào? Vì sao lại lẻ loi một mình lạc trên núi?**"

Nói được mấy câu liền hơi hợt xoay chuyển thể cục, đến phiên tôi trần trối nghẹn họng, liền đáp ứng.

"**Ta.....ta là Bộ Du Nhiên, ta là người Hán, ta vốn định lên núi đào nhân sâm đã sơn.....**"

Ô Khắc Á quan sát tôi, thần sắc hiện lên một tia kinh ngạc: "**Thì ra cô là người Hán.....tham khách người Hán thường không dám lên núi vào mùa Đông, cô hẳn là người mới? Một mình lên núi vào mùa Đông tuyết lớn bao phủ như này, rất nguy hiểm.**"

Trên mặt hơi đỏ lên, tôi cúi đầu thì thào nói: "**Phải.**"

Đang cảm thấy xấu hổ, thì màn được vén lên, gió lạnh cuốn theo bông tuyết cùng A Đan Châu hoạt bát tiến vào: "**Tỷ tỷ, tỷ uống chút bát cháo này đi, cháo này do ca ca trộn với thịt nai băm mà nấu thành, hương vị rất không tồi.**"

Tôi luôn miệng cảm ơn, tiếp lấy bát cháo, đem cháo ngấu nghiến nuốt vào không còn sót lại gì——Tôi thật sự rất đói, làm sao còn kiêng dè là ăn cái gì.

A Đan Châu cười khúc khích, tôi xấu hổ buông bát, cười mĩa.

"**Không đủ vẫn còn.....**" Nàng mỉm cười ngồi xuống bên chân tôi, lúc này tôi mới chú ý đến trên một chân mình đang được băng vải thật kín, gót chân cùng ngón chân có một con tê ngựa, tôi cong chân đưa tay muốn gỡ, thì bị A Đan Châu đè lại, "**Đừng động! Ca ca mới giúp tỷ đắp thuốc, chân của tỷ bị lạnh phát cước*, nếu không phải ca ca biết chút thảo dược, kịp thời bó thuốc giúp cô, chỉ sợ hai chân này đã thật sự thối rữa.**"

**Cước: có tên tiếng Anh là chilblain, là tình trạng bệnh hay gặp vào mùa đông, triệu chứng thường gặp là: đỏ da, ngứa, viêm và đôi khi là mụn nước...*

Tôi giật mình ngẩng cao đầu, Ô Khắc Á đang mỉm cười nhìn sang bên này, bốn mắt nhìn nhau, tôi còn chưa kịp nói lời cảm kích, hân đã cười nói: "**Về sau mỗi ngày đều phải thay thuốc, qua một tháng có thể đi đứng trở lại, chỉ là ta không dám cam đoan sau này có để lại bệnh gì không, dù sao ta cũng không phải đại phu, trở về vẫn nên tìm đại phu để xem qua một lần.**"

Tôi không nói gì, hai chân này vẫn chưa bị phế bỏ, có thể thành công thoát khỏi ma trảo của Bái Âm Đạt Lễ, tôi đã mang ơn, vui mừng khôn xiết rồi, nào còn có tâm tư mà lo lắng chuyện mai sau?

"**Tỷ tỷ.....tỷ đẹp quá đi!**" Bỗng nhiên A Đan Châu áp sát tôi, cười hi hi ôm lấy cánh tay tôi, "**Lớn như vậy, đây là lần đầu tiên ta một mỹ nhân**

đẹp như tỷ đây. Tỷ tỷ.....tỷ là người nơi nào? Không bằng theo chúng ta về thành Phỉ Ưu có được không? A mã và ngạch niết ta nhìn thấy tỷ, khẳng định sẽ vui mừng.....được không? Được không vậy? Tỷ cùng chúng ta về thành ăn mừng năm mới được không? Ca ca——"

Nàng kéo dài giọng, quay đầu liếc Ô Khắc Á.

Ô Khắc Á chỉ thản nhiên cười: "**Điều này phải xem ý của Bộ cô nương.**"

Hiện tại tôi căn bản không có chỗ đi, ngủ nghỉ thay vì trở về Hách Đồ A Lạp tiếp tục cuộc sống tù túng, không bằng thử một lần đi theo huynh muội bọn họ đến Phỉ Ưu thành? Có lẽ cuộc sống nơi đó sẽ thích hợp với tôi, có lẽ nơi đó tôi có thể hoàn toàn vứt bỏ thân phận Đông Ca, lấy danh nghĩa Bộ Du Nhiên sống một cuộc đời chân chính.....

"**Vậy làm phiền rồi.**" Tôi nhẹ nhàng lên tiếng, mỉm cười.

Hoàng Thái Cực.....thật xin lỗi! Ta lỡ hẹn rồi, ta không thể trở về Hách Đồ A Lạp! Ta không muốn gánh cái danh Bô Hi Á Mã Lạp, sống một cuộc sống thống khổ áp lực nữa!

"**Oa! Tỷ tỷ đáp ứng rồi! Ca ca.....chúng ta về Phỉ Ưu thành! Chúng ta lập tức khởi hành về Phỉ Ưu thành!**" Tiếng cười vui vẻ của A Đan Châu lây cảm sang cho tôi, tôi phì cười không ngớt. Ô Khắc Á sùng nịch nhìn muội muội, sau đó liếc mắt nhìn tôi một cái, cũng cười theo.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 46: Phỉ Ưu

Ngõa Nhĩ Khách bộ là một chi thuộc Dã Nhân Nữ Chân, thủ thành Phỉ Ưu đặt tại bên trái bờ sông Đồ Môn có phong cảnh mỹ lệ, nhìn sang bên kia bờ chính là biên giới nước Triều Tiên.

Phỉ Ưu thành có chu vi dài hai nghìn thước, tường cao hơn một trượng*, móng rộng hơn 3 trượng, bốn phía đều bố trí công, trước công có dựng vọng lâu. Phỉ Ưu thành có lịch sử lâu đời, tuy nhiên về quy mô vĩnh viễn không bằng Hách Đồ A Lạp, bởi vì nó nằm tại nơi xa xôi, hẻo lánh, hiện các bộ lạc Nữ Chân như Kiến Châu và Hồ Luân chịu ảnh hưởng của Minh quốc, khi đã bắt đầu xuất hiện lối sống cấy đất gieo hạt, thì người dân của Dã Nhân Nữ Chân vẫn đang dừng lại tại nền văn minh nguyên thủy nhất là đánh cá và săn bắt.

*1 trượng = 3,3m.

Điều kiện sống của Ngõa Nhĩ Khách bộ bản hàn khổ cực hơn Kiến Châu rất nhiều, nhưng chính vì thế, đã càng làm cho dân phong nơi này thêm thuần phác, tôi hết sức yêu thích phong tục tập quán nơi đây.

Sách Mục Đặc Hách là bồi lạc thủ lĩnh của Ngõa Nhĩ Khách bộ, tức phụ thân của đôi huynh muội Ô Khắc Á, ân nhân cứu mạng tôi. Đối với điều này tôi cũng không quá kinh ngạc hay bất ngờ, dẫu sao lúc mới gặp mặt, trang phục cùng cách nói năng của Ô Khắc Á không hề tầm thường, khiến tôi đã ước chừng đoán ra thân phận của hắn không đơn giản. Ô Khắc Á là người lớn tuổi nhất trong đám huynh đệ đồng đúc, A Đan Châu là muội muội cùng mẹ với hắn, bởi vì là ấu tử đích xuất, lại thông minh tài giỏi, nên được lão phụ thân vô cùng yêu thương chiều chuộng. Sách Mục Đặc Hách tuổi đã cao, nếu không ngoài ý muốn, thì Ô Khắc Á ấy sẽ là người thừa kế tiếp theo của Ngõa Nhĩ Khách.

Đối với thân phận lại lịch của tôi, tôi nói dối xưng rằng bản thân là một cô nhi, cha mẹ đã mất, nhà ở gần vùng canh phòng biên giới Minh quốc, vì kẻ sinh nhai, muốn học lắng giềng lên núi đào sâm, ai từng nghĩ đến sẽ bị lạc trên đó.....

Những lời nói dối này, chỉ cần cân nhắc kỹ sẽ thấy có đầy sơ hở. Đừng nói nơi này cách khu canh phòng công Bắc Đại Minh một khoảng xa xôi mà không phải người Hán bình thường có thể đến một mình, chỉ nói từ đây đến Hách Đồ A Lạp cũng không dễ đi đến. Nhưng dù là huynh muội Ô Khắc Á hay Sách Mục Đặc Hách, cũng đều không có vặn hỏi tôi nhiều, bọn họ chỉ nhiệt tình đãi khách, bộc trực ngay thẳng, ở chung với bọn họ lâu ngày, tôi cảm thấy bản thân mình quá mức giả dối.

Cái gì cũng đều giả, trước kia tôi từng sống trong sự dối lừa.....cho đến bây giờ, dù tôi đau khổ giãy giụa, hy vọng được tự do, nhưng sự giả dối này, vĩnh viễn khiến tôi không có cách nào thoát khỏi nó hoàn toàn.

Đêm rằm tháng Giêng ấy, Ô Khắc Á xách đèn hoa sen đến tìm tôi, phía sau hắn là A Đan Châu đang cười hi hi xách đèn thỏ ngọc, ở phía xa đã nghe thấy âm thanh nàng đang gọi: "**Bộ tỷ tỷ! Bộ tỷ tỷ! Tỷ thấy đèn này đẹp không?**"

Tôi mỉm cười mở miệng: "**Có. Đèn này rất đẹp, mua ở đâu vậy?**"

"**Đâu cũng không mua được!**" A Đan Châu ngẩng đầu, kiêu ngạo nói, "**Là a ca tự tay làm, có tiền cũng không mua được.**"

Tooikinh ngạc không nói nên lời, thật không nghĩ rằng đường đường là một vị a ca được nuông chiều từ bé, mà lại sẽ làm loại chuyện thủ công này.

"**Tặng cô.**" Ô Khắc Á đưa đèn hoa sen cho tôi, đồng tử lấp lánh dưới ánh nến chiếu rọi.

"**Tặng ta sao? A.....cảm ơn!**" Lòng tôi tràn đầy vui mừng, hưng phấn nhận lấy đèn hoa sen, ngó sen điểm với ánh nến màu quả quýt, đang nhảy múa phát ra ánh sáng nhàn nhạt ấm áp.

"**Dưới ánh trăng tô điểm như này, Bộ tỷ tỷ đẹp cứ như tiên nữ trên trời.**" A Đan Châu giờ đèn thỏ ngọc lên trước mặt tôi, vô cùng cảm khái nói, "**Một khi cùng tỷ tỷ ra ngoài, ta sẽ có tầm thường biết bao.....**"

"**Quý nha đầu!**" Tôi lấy ngón tay chà mũi nàng, mỉm cười, "**Để ý đẹp xấu như thế làm gì, diện mạo quá đẹp chưa hẳn là chuyện may mắn, huống chi mỹ nhân rồi cũng sẽ già đi, thành một cái túi da thì được cái gì?"** Khi nói lời này, tôi thoáng thấy Ô Khắc Á bên cạnh đang khẽ gật đầu, trong mắt tương đối ngợi khen.

"**Bộ tỷ tỷ, ngày mai ca ca muốn đi đàm phán với đám người Hồ Luân Ô Lạp đã mạn kia, ta rất lo lắng.....**"

Hồ Luân Ô Lạp?!

Tôi quay lại, trên mặt Ô Khắc Á là vẻ bình tĩnh, không nhìn ra chút manh mối.

"**Vì sao muốn đàm phán với người Ô Lạp?**"

"**Không có gì.**" Hần thân nhiên trả lời.

"**Không có cái gì?**" A Đan Châu bắt đầu kêu to, "**Ô Lạp ngang ngược bá đạo, ý vào bản thân bình hùng tướng mạnh, nhiều lần ức hiếp tộc nhân chúng ta. Tên Hồ Đạt Lợi ấy là đáng hận nhất, đoạt lấy phụ nữ bộ chúng ta, còn.....còn.....**" Nàng mạnh mẽ xoay eo, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy tức giận đỏ bừng lên dưới ánh trăng, quay lại âm ỉ với Ô Khắc Á, "**A mã và ca ca chỉ biết nhất mực nhường nhịn, lần trước hẳn cưỡng bức thể tử chưa qua cửa của ca ca, các người vậy mà có thể hạ giọng nhẫn nhịn. Nếu lúc này hẳn mở miệng muốn muối, hoặc muốn Bộ tỷ tỷ, các người cũng nghe theo hẳn sao?"**

Ô Khắc Á khẽ nâng mày kiểm, trên khuôn mặt không sợ hãi rốt cuộc có hơi nổi lên biến hóa, hần cực nhanh quét mắt nhìn tôi một cái, trong trẻo phun ra hai chữ: "**Không thể.**"

"**Vậy mới phải!**" A Đan Châu vẫn bắt bình cầm giận, "**Cho nên, ngày mai huynh nhất định không được yếu thế, nếu như Hồ Đạt Lễ ngang ngược vô lễ, huynh cứ việc giáo huấn hẳn tốt một chút, để hẳn biết được sự lợi hại của huynh——thân thủ ca ca tốt như vậy, há có thể sợ hẳn?"**

Tôi thấy Ô Khắc Á ngưng mày muốn nói lại thôi, liền đánh lạc hướng A Đan Châu: "**Tỷ tỷ cảm thấy hơi lạnh, em vào phòng lấy lò sưởi tay giúp tỷ được không?"**

A Đan Châu ngăn người, tựa hồ không hiểu vì sao tôi cắt ngang lời này, muốn phải a hoàn đi lấy, lại phát hiện bản thân một mình cùng ca ca ra ngoài, không có mang a hoàn tùy thân theo. Nàng không nở làm trái ý tôi, chỉ đành ngưng ngưng nói: "**Được thôi.**"

Đợi khi nàng đi khỏi, tôi chăm chú nhìn Ô Khắc Á: "**Hiện giờ Ô Lạp rất lợi hại sao?"**

Hần nhìn chăm chăm tôi hơn nửa ngày, mới né ánh mắt đi, ngẩng đầu nhìn ánh trăng: "**Ừ, rất lợi hại.**"

"**Tổng hết binh lực của Ngõa Nhĩ Khách, liệu sẽ chống được Ô Lạp mấy phần?"**

Hần tựa hồ không ngờ tôi sẽ lên tiếng nói thẳng như thế, sững sờ một lúc, mới nói: "**Chưa đến một phần mười.**"

Lòng tôi nhảy dựng! Thật không ngờ chỉ trong vài năm ngắn ngủi, thực lực của Ô Lạp lại có thể tăng trưởng đến mức như thế.

"**Như vậy.....toàn bộ Nô Nhi Can đô ty, không người nào có thể địch nổi sao?"**

"**Có!**"

"**Ai?**"

"**Diệp Hách Hồ Luân, cùng với.....Kiến Châu.**" Hần chấp tay sau lưng, chậm rãi dời tầm mắt từ ánh trăng xuống, nghiêng đầu nhìn về phía tôi: "**Ta.....sáng nay đã đề nghị a mã, bỏ thành chuyển tộc.**"

Bỏ thành chuyển tộc!

Bốn chữ ngắn gọn nhưng lại ẩn chứa sức nặng long trời lở đất!

"**Các người tính đầu phục ai?**" Tôi thất thanh kinh hô.

"**Diệp Hách không đáng chọn! Hiện nay thủ lĩnh cầm quyền là Na Lâm Bố Lộc bối lạc và Bố Dương Cổ bối lạc kia đều không phải kẻ tầm thường, nhưng sự khoan dung lại có hạn, chúng quy cũng sẽ không thành người tài. Nên ta nhắm đến Nỗ Nhĩ Cáp Xích của Kiến Châu.**" Hần bỗng nhiên nở nụ cười, thanh âm nhu hòa hơn rất nhiều, "**A mã đã đáp ứng sẽ cân nhắc đề nghị của ta. Bộ.....cô yên tâm.....**"

Tôi yên tâm? Tôi yên tâm cái gì đây? Nếu cả tộc Ngõa Nhĩ Khách đầu phục với Nỗ Nhĩ Cáp Xích, vậy chẳng khác nào tôi đây sau khi dạo quanh một vòng lớn, lại một lần nữa trở về Hách Đồ A Lạp để tiếp tục ngồi tù sao?

Nhưng.....tôi có thể nói được những gì đây? Ánh mắt quyết định sắc bén của Ô Khắc Á không chút tỳ vết hay sai lầm. Đích thực, cứ tiếp tục ở lại Phi Ưu, chắc chắn sau cùng sẽ bị Ô Lạp nuốt sạch, thay vì trở thành dân mất nước, không bằng sớm tìm một người chủ đáng tin cho mình. Diệp Hách quả thật không đáng để chọn, bởi vì lịch sử đã chứng minh rằng không lâu sau đó, Kiến Châu do Nỗ Nhĩ Cáp Xích dẫn đầu mới là thiên mệnh sở quy [Ý trời đã định].

Tôi yếu ớt thờ dài, đáy lòng mờ mịt.

Thế giới này quá loạn! Loạn đến tôi không có được một chỗ dung thân!

Trời đất bao la, tôi tốt cùng có thể đi đến phương nào?

Hôm sau, A Đan Châu lại mặc một thân nam trang đến tìm tôi, khiến tôi kinh ngạc không thôi.

"Bộ tỷ tỷ, tỷ cũng đổi xiêm y, cùng ta ra khỏi thành đi! Nhanh nhanh!" Nàng thúc giục, **"Ca ca bọn họ đã ra khỏi thành, nếu không nhanh lên sẽ không đuổi kịp."**

"Em muốn làm gì?"

"Ta muốn đi giáo huấn tên Hồ Đạt Lợi ấy!" Nàng đảo mắt, lộ ra vẻ tươi cười nghịch ngợm, **"Hắn quá tự cao tự đại, lần này tùy tùng mang theo bên người sẽ không quá mười người....."**

"Em đừng có làm liều!" Tôi kinh ngạc trừng lớn mắt, thật không biết nên nói nàng khờ dại, hay là ngu ngốc. Loại cách làm này của nàng quả thật là kéo chân sau huynh trưởng, sớm muộn gì Ô Khắc Á cũng bị nàng hại chết.

"Ta không có làm liều!" Nàng rút ra từ trên lưng một loạt đao tinh xảo khéo léo, vung vài cái trong không khí, lưỡi đao mỏng mà sắc, phát ra ánh sáng bạc lấp lánh, **"Bộ tỷ tỷ, đao pháp của ta là do chính ta ca ca dạy, ta đã từng một mình săn giết sói đấy."** Cái miệng nhỏ nhắn của nàng cong lên đầy tự tin, **"Ca ca không chịu động thủ giáo huấn Hồ Đạt Lợi, kỳ thực với thân thủ của ca ca liền có thể một đao làm thịt hắn. Hừ.....nghĩ đến Đát Nỗ tỷ tỷ bị tên súc sinh ấy khi nhục, ta liền hận không thể....."**

Về mặt tôi bắt đầu cứng đờ vụn vụn, không cách nào trả lời. Trời ạ! Tôi chưa từng thấy qua cách cách nào lớn mật khác người như A Đan Châu này, cách cách nhà Ái Tân Giác La cũng không có đáng về này.

"Đi thôi!"

Trong lúc dờ dẩn mới phát hiện bản thân không ngờ đã bị nha đầu này đã thay trường bào mã quái*, búi tóc cũng đã bị gỡ đi chải thành một bím tóc dài, dính dầu đội mũ lông cáo mùa Đông, hoàn toàn là cách ăn mặc của một nam nhi.

**Mã quái 马褂: áo ngắn, áo khoác ngoài, đây là y phục cưỡi ngựa của người Mãn.*

A Đan Châu kéo tôi ra ngoài, tôi rút tay về: **"Không được! Em sẽ phá hủy đại sự của Ô Khắc Á!"**

"Đại sự? Huynh ấy thì có đại sự gì chứ? Bất quá chỉ là cầu hòa thôi." A Đan Châu xoay người lưu loát lên ngựa, ngoài yên ngựa phủ đầy xích sắt, chỉ đơn giản treo ba bộ tên.

Tôi hít một hơi khí lạnh, A Đan Châu thật sự nghiêm túc! Nàng không phải đang nói giỡn!

"Bộ tỷ tỷ, cho dù tỷ không muốn cùng ta đến đó, thì hôm nay thế nào ta nhất định cũng phải khiến tên Hồ Đạt Lợi ấy biết, người Ngõa Nhĩ Khách chúng ta không dễ ức hiếp!"

Nàng ghim cương ngựa muốn phóng chạy đi, tôi vội tiến qua bắt lấy dây cương, kêu lên: **"Đội đã! Ta đi cùng em!"**

Việc cấp bách bây giờ, là chỉ có thể đi theo nàng trước, khi cần thiết liền nghĩ biện pháp sự tùy hứng xúc động của nàng.

Ôi, ôi, A Đan Châu này, thật đúng là một nha đầu phiền toái.

"Hảo tỷ tỷ!" Nàng ở trên lưng ngựa phản khởi cười, vẻ tươi cười dưới ánh dương xán lạn rực rỡ như một gốc hoa tươi.

Tôi đành phải lên một con ngựa khác, kẹp bụng ngựa, theo sát phía sau nàng, phi nhanh một mạch ra cửa Đông.

Do hai người hai ngựa, lại đuổi theo gấp, cho nên vừa ra khỏi thành không lâu, liền lờ mờ nhìn thấy đội ngũ uốn lượn phía trước.

"Là ca ca bọn họ....." A Đan Châu ghim ngựa lại một chỗ, **"Chúng ta vượt qua, chắc hẳn đội ngũ Hồ Đạt Lợi ở không xa phía trước."**

"A Đan Châu, đội đã....." Tôi định gọi nàng ở lại, nhưng căn bản là nàng không nghe thấy tiếng kêu của tôi, cười ngựa bay nhanh qua những ngọn đồi.

Kỹ thuật cưỡi ngựa của tôi không bằng nàng, nàng phóng ngựa chạy nhanh vô cùng, chỉ trong chớp mắt, rốt cuộc đã bỏ xa tôi bốn năm trăm thước. Tôi sốt ruột đầu đổ đầy mồ hôi, vó ngựa tung tóe trên bột tuyết băng sơn, vó ngựa vang dội như tiếng chuông tang vọng vào đáy lòng tôi.

Sắp xảy ra chuyện rồi! Sắp xảy ra chuyện lớn rồi!

Quả nhiên, khi tôi chạy ngang đồi, đã nghe thấy âm vang của đoàn binh giao kích truyền đến, lòng tôi cả kinh, roi ngựa trong tay hung hăng quất xuống, ngựa bị đau, hí dài một tiếng, chạy như bay ra đó.

Chỉ thấy trong một mảnh đất trống đầy tuyết, có bốn năm người đang đánh nhau, A Đan Châu vẩy loan đao, tay chân hoảng loạn chống lại những kẻ đang vây quanh, tọa kỵ của nàng đã ngã vào một bên, trên bụng ngựa bị xuyên vào ba mũi tên lông vũ, máu đỏ tươi ngoằn ngoèo chảy xuống nền tuyết trắng, máu đỏ trắng tôn lên lẫn nhau như thế thật chói mắt kinh tâm.

"A Đan Châu!" Tôi thét chói tai phóng ngựa bay vọt qua, chỉ cảm thấy tầm mắt thật mơ hồ, bị sắc tuyết phản chiếu lại ánh nắng gây kích thích chói lòa.

"Vẫn còn một tên!"

"Bắt lấy hắn——"

Một thanh trường đao bổ đến, tôi cúi đầu nằm trên lưng ngựa, mũi Đông bị tước bay.

"Là một nữ nhân!" Có người kinh hô.

Trong lúc tâm hoảng ý loạn, có một âm thanh vang dội lớn tiếng quát: "**Ta muốn người sống! Ai cũng không được làm nàng ta bị thương!**"

"Dạ, gia....."

Tôi bị ngựa đưa quanh vài vòng, có ba bốn tên đi sang cướp lấy dây cương của tôi, tôi hoảng đến không còn chủ trương, tiện tay vớ lấy thanh trường đao được bố trí bên yên ngựa, cầm trong tay như một cây gậy gỗ, dùng hết toàn lực trên cánh tay khua vào những tên đó.

Nhất thời có tên kêu lên thảm thiết thối lui, nhưng đao mất lại càng xuất hiện thêm nhiều người.

"Bộ tỷ tỷ——" Tôi nghe A Đan Châu kêu lên một tiếng thê lương, tôi hoảng loạn quét mắt nhìn qua, đã thấy nàng bị một thanh niên cường ép lên ngựa.

Mặt dài, mắt xéch.....trong nháy mắt, tôi cơ hồ nghĩ rằng bản thân đang nhìn thấy Bồ Chiêm Thái! Nhưng người này tuyệt không phải Bồ Chiêm Thái, hắn trẻ hơn Bồ Chiêm Thái rất nhiều.

Là người nào?

"Bộ tỷ tỷ cứu ta——" A Đan Châu thê lương giẫy giụa.

Thanh niên đem nàng đặt ngang ngựa, khoe miệng lạnh lùng chứa đựng ý cười, ánh mắt lạnh lẽo hướng về phía tôi. Lòng tôi phát rét, run lấy bầy rút trường đao từ trong vó ra, thét chói tai: "**Tránh ra! Nếu không tránh, đừng trách ta xuống tay vô tình!**"

Có lẽ do âm lượng của tôi quá nhỏ, nên dĩ nhiên hoàn toàn không có tác dụng đe dọa, mấy tên kia bắt đầu kéo lấy bàn chân tôi, có ý muốn lôi tôi xuống ngựa. Tôi nhắm mắt, vung trường đao trong tay, không có chiều thức cứ liên tục chém lung tung: "**Cút ngay——**"

Bỗng vang lên một tiếng kêu thảm thiết, trong lúc hoảng loạn tôi cảm thấy lòng bàn tay ẩm ướt một mảng, một thứ màu đỏ.....là máu!

Tay run lên! Trường đao tuột khỏi tay rơi xuống, cắm vào trong tuyết nhão!

"Bắt lấy nàng——" Thanh niên mặt thon kia hét to, ngón tay chỉ về tôi: "**Không được làm bị thương một sợi tóc của nàng!**"

Người tôi vì sợ hãi mà lệch ra, cuối cùng bị kẻ khác lay xuống ngựa, đồng thời người ngã xuống tuyết, nghe thấy âm thanh tức giận của thanh niên nọ: "**Đồ ngu! Sao lại để nàng bị ngã?!**"

Tôi bị kéo ra khỏi đồng tuyết, trên mặt lạnh lẽo, hơi ẩm từ trong miệng đi ra ngưng tụ thành một màn sương trắng. Ngực chân động kịch liệt, đó là nhịp tim đang dồn dập mà tôi vô luận thế nào cũng không kìm chế được.

Vút——Tiếng xé gió bén nhọn xẹt qua tai.

Một tên nam nhân bên cạnh thảm thiết kêu lên một tiếng, mắt lờ ra, khoe miệng tràn tơ máu, tứ chi co giật ngã nhào về phía tôi, tôi sợ đến mức vội thối lui về sau.

"Kẻ nào?!"

Vút vút! Tiếng xé gió không ngừng vang lên. Những tên đang vây chặt tôi liên tiếp ngã xuống, tôi tròn mắt nhìn thi thể trên đất, kinh hãi không cách nào nhút nhích.

"Bộ cô nương!" Bên tai vang lên tiếng gọi quen thuộc, có người ôm lấy eo tôi, kéo tôi từ trên đất lên, **"Có bị thương không?"**

Tôi mờ mịt lắc đầu, ngũ quan đang lay động trước mắt dần trở nên rõ ràng.

"Ô Khắc Á!" Tôi lập tức nắm chặt cánh tay hắn, **"A Đan Châu....."**

"Ta biết." Hắn trầm giọng, hai mắt gắt gao nhìn thẳng về phía đối diện, đột nhiên cao giọng quát, **"Hồ Đạt Lợi, Ngõa Nhĩ Khách ta thành tâm cầu hòa, ngươi vì sao lại lật lọng, hung hăng dồn ép?"**

"Ta hung hăng dồn ép? Rõ ràng là tiểu muội của ngươi nửa đường phục kích đánh lén, nếu như ta không nhanh nhạy, sợ là cái đầu này sớm đã không còn trên cổ. Ô Khắc Á, ngươi ngược lại thật biết cái gì mà ác nhân tiên cáo trạng*!"

**Ác nhân tiên cáo trạng 恶人先告状: đã là kẻ ác mà lại cái trạng trước, tượng tự như câu "Vừa ăn cướp vừa la làng".*

"Hồ Đạt Lợi! Chuyện này ngươi đừng vội so đo ai đúng ai sai. Muội muội ta tính tình lỗ mãng, quả thật có sai, sau khi trở về ta sẽ càn quét giáo nghiêm khắc. Ngươi liệu có thể nể mặt ta mà tạm thời thả muội ấy ra?"

Đôi mắt hẹp dài lạnh lùng của Hồ Đạt Lợi khẽ nhướn: **"Không được so đo à? Ngươi giết nhiều nô tài của ta như thế, ta có thể không so đo với ngươi, nhưng nha đầu này hiện đang trong tay ta, dựa vào quy củ giao chiến của người Nữ Chân, giờ phút này nàng ta đã là tù binh của ta. Nếu muốn trả nàng về, ngươi phải lấy vật đồng giá đến đổi!"**

"Được!" Ô Khắc Á thẳng người, **"Ngươi thả muội ấy ra trước, sau khi ta về Phí Ưu thành, tự nhiên sẽ dâng lên một trăm con gia súc!"**

Một trăm gia súc, ở tại Ngõa Nhĩ Khách này không phải là một số lượng nhỏ. Ô Khắc Á yêu thương tiểu muội này, cho nên khai giá cũng cao hơn gấp mấy lần giá thật.

Hồ Đạt Lợi ha ha cười, ngồi trên lưng ngựa cao bềnh bềnh nhìn xuống, ngón trỏ tay phải quơ qua quơ lại: **"Không đủ!"**

"Không đủ?"

"Không cần trâu cừu của ngươi! Ta muốn——nàng ấy!" Ngón trỏ hắn thẳng tắp chỉ về phía tôi, **"Ta chỉ muốn nàng! Ngươi lấy nàng đến đổi!"**

"Không có khả năng!" Ô Khắc Á ôm chặt tôi, nghiêng răng, **"Cô nương này không phải tộc nhân Ngõa Nhĩ Khách, cũng không phải nô lệ của Ngõa Nhĩ Khách, nàng là người tự do, há để cho ngươi vũ nhục?"**

"Đổi hay không tùy ngươi, bằng không muội tử của ngươi phải theo ta trở về!"

"Ta không muốn! Ta không muốn....." A Đan Châu nằm trên lưng ngựa khóc rống lên, hai chân lơ lửng đá đập lung tung, **"Ngươi giết ta đi! Ngươi có gan thì giết ta đi! Hồ Đạt Lợi——ta thà chết, cũng không muốn cùng ngươi....."**

"Câm miệng! Nha đầu thối!" Hồ Đạt Lợi không chút nương tay quát một roi lên người nàng, tuy rằng áo mùa Đông dày, nhưng vẫn có thể thấy rõ thân mình A Đan Châu đang run rẩy kịch liệt.

"Đáng hận!" Bỗng nhiên Ô Khắc Á buông tôi ra, giương cung đáp tiễn.

Một tiếng vút, mũi tên kia thẳng tắp vọt đến cổ họng Hồ Đạt Lợi.

Hồ Đạt Lợi cũng không tầm thường, khi mũi tên kia chỉ cách hắn một thước, hắn liền nhanh chóng nghiêng đầu sang bên trái, mũi tên rơi vào khoảng không.

"Ô Khắc Á! Ngươi dám....."

Hắn chưa nói xong câu ấy, bên này Ô Khắc Á đã xoay người lên ngựa, hét một tiếng ra lệnh cho bên dưới, hơn mười thủ hạ tùy tùng lập tức giết qua.

Tôi bị để lại tại chỗ, mắt thấy thủ hạ người Ngõa Nhĩ Khách do Ô Khắc Á dẫn đầu đang vây quanh Hồ Đạt Lợi, dưới tình huống số người chiếm ưu thế, người Ô Lạp rất nhanh bị chém giết hầu như không còn.

Hồ Đạt Lợi nhìn thấy tình hình bất thường, cuối cùng chuyển đầu ngựa nhằm chạy trốn, Ô Khắc Á liền đuổi sát không tha. Từ rất xa tôi nhìn thấy bọn họ cầm đại đao trên lưng ngựa chém lẫn nhau, chỉ mấy hiệp, tùy tùng Ô Khắc Á đã truy đuổi đến, Hồ Đạt Lợi đột nhiên đẩy A Đan Châu xuống ngựa, trong lúc hỗn chiến, A Đan Châu suýt nữa bị vó ngựa giẫm lên.

Tôi kinh hãi bưng kín miệng, đến cả sức lực gào to cũng không có.

Mắt thấy Hồ Đạt Lợi mượn A Đan Châu thành công gây ra hỗn loạn, lập tức cưỡi ngựa bỏ chạy. Ô Khắc Á nghĩ đến an nguy sinh tử của muội muội, không lòng dạ nào mà ham chiến, vì thế quát ngăn thủ hạ đang truy kích.

Tôi vừa lẩn vừa bò chạy sang, Ô Khắc Á mặt không còn chút máu, ôm lấy A Đan Châu đang hôn mê vào trong lòng. Tôi run giọng hỏi: **"Thế nào?"**

Nàng....."

"**Muội ấy không sao.**" Sắc mặt Ô Khắc Á đã đỡ tái nhợt, nhưng khi đối mặt với tôi, vẫn gắng gượng xả ra một nụ cười an ủi: "**Ngược lại khiến cô bị hoảng sợ, thật có lỗi.**"

Tôi lắc đầu, tim chịu đủ kinh hãi khê yên ổn đi, nhưng hai chân không ngừng run rẩy, suýt nữa nhũn ra trên mặt đất.

May mà chỉ kinh sợ chứ không gặp nguy! Nhưng.....nhưng quan hệ giữa Ngõa Nhĩ Khách và Ô Lạp.....

Tiếp theo phải nên làm thế nào đây?

Tôi bất an nhìn về phía Ô Khắc Á, trên khuôn mặt trẻ tuổi, tái nhợt ấy hiện lên một sự kiên quyết phải đánh đến cùng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 47: Viện quân

Hòa đàm cùng Ô Lạp đã vỡ tan, thời cơ cấp bách, Sách Mục Đặc Hách bối lực không thể không đau thương hạ quyết tâm, gửi thư hàm hướng Kiến Châu Nỗ Nhĩ Cáp Xích đề cầu viện, tỏ rõ rằng cả tộc Ngõa Nhĩ Khách nguyện chuyển đến Kiến Châu, sẵn sàng góp sức cho Thục Lạc Côn Đô Luân Hãn, chỉ thỉnh cầu Kiến Châu phát binh trợ giúp, tiếp nhận gia quyến.

Nói đến Côn Đô Luân Hãn này, chính là nghe thấy Ô Khắc Á trong lúc vô ý đàm luận về cuộc đời Nỗ Nhĩ Cáp Xích, tôi mới biết thì ra cuối năm trước, bởi vì bối lực thủ lĩnh Ba Ước Đặc bộ là Ân Cách Đức Nhĩ dẫn đầu bối lực ngũ bộ Ngõa Nhĩ Khách Mông Cổ đến gặp gỡ Nỗ Nhĩ Cáp Xích, đều cùng tôn Nỗ Nhĩ Cáp Xích là Côn Đô Luân Hãn.

Danh xưng Hãn này, đối với tộc Mông Cổ mà nói là tôn xưng chí cao vô thượng, không ngờ rằng tiếng tăm của Nỗ Nhĩ Cáp Xích tại Mông Cổ lại cao như thế.

Sau ba ngày thư hàm được chuyển giao, đại quân Ô Lạp công chiếm Hô Diệp lộ chư bộ. Trong nhất thời, sáu trấn Đông Lược trong lãnh thổ Triều Tiên là Hội Ninh, Ôn Thành, Chung Thành, Khánh Nguyên, Khánh Hưng và Mậu Sơn cùng với các bộ Nữ Chân phía Đông Bắc đều đồng loạt nghe theo hiệu lệnh của thủ lĩnh Ô Lạp Bồ Chiếm Thái bối lực.

Sau đó, kỵ binh do Bác Khắc Đa bối lực Ô Lạp không ngừng quấy rầy Ngõa Nhĩ Khách bộ, trắng trợn đoạt người, gia súc, ngũ cốc, công cụ, thậm chí có lần đại quân còn tiến sát đến một dặm ngoài thành Phi Ưu.

Tháng hai, mặc dù đại quân Ô Lạp từng bước ép sát, nhưng Phi Ưu thành dưới sự dẫn đầu của Ô Khắc Á, sĩ khí chưa từng bị ảnh hưởng quá lớn. Thế nhưng địch của ta quá nhiều, thế lực lại chênh lệch quá lớn, đây là sự thật không thể tranh cãi, sẽ còn tiếp tục hao tổn ra sao, sớm muộn gì Phi Ưu thành cũng rơi vào tay giặc.

Mất thấy Ô Khắc Á lao tâm lao lực, qua từng ngày tiêu tụy đi rất nhiều, ban đầu tôi vốn đối với việc cầu viện Kiến Châu cảm thấy lo sợ bất an, nhưng đến giờ lại vạn phần chờ mong viện binh mau đến đây một chút, bằng không già trẻ lớn bé trong thành đều không thể may mắn thoát khỏi.

"**A Bộ!**" Ô Khắc Á liền hỏi chuyện khi vừa bước lên lầu, "**Có gì bất thường không?**"

Tôi mỉm cười lắc đầu.

Bởi vì đang là thời kỳ đặc biệt, Ô Khắc Á đã quy định toàn bộ nam nữ già trẻ trong thành, phàm là ai có thể cầm được đao kiếm gây gộc thì đều phải chuẩn bị chiến tranh. Tôi đương nhiên không thể không quan tâm, vì thế dứt khoát mặc nam trang, lưng đeo đoản kiếm, như một nam nhi đứng canh phòng Phi Ưu thành.

Đáng tiếc tôi chưa học qua tiễn thuật, thêm nữa là chưa luyện qua đao thương, cho nên chỉ có thể làm một tiểu binh canh giữ trên vọng lâu.

Về mặt Ô Khắc Á tiêu tụy, nhưng vẻ tươi cười vẫn như xưa luôn xuất hiện trên mặt, người thấy liền không khỏi phấn chấn tinh thần——Hắn là một thống soái vô cùng tài giỏi, có hắn ở đây ngày nào, quân tâm vĩnh viễn sẽ không mất đi.

"**A Bộ, có một không? Một rồi thì nói ta để A Đan Châu thay cô.....**"

"**Không cần đâu!**" Chút khổ sở ấy thì có là gì, ít nhất là mỗi ngày tôi đều cảm thấy rất thỏa mãn, tuy rằng bốn phía đầy mối nguy, nhưng hiện giờ mỗi một việc tôi làm đều xuất phát từ Bộ Du Nhiên nhiệt tình.

Ô Khắc Á bắt gặp nụ cười của tôi thì có chút thất thần hốt hoảng, đã nhiều ngày hắn chưa chợp mắt, tôi cảm thấy được hắn tựa hồ có thể ngã xuống bất cứ lúc nào, ví như hiện tại, mắt hắn tuy mở to, nhưng để lại cho tôi một cảm giác, rằng thần trí của hắn đã ngủ mất rồi.

Tôi đưa tay thoáng qua trước mặt hắn, hắn hơi kinh ngạc, đột nhiên hỏi: **"Chuyện gì vậy?"**

Tôi cười khúc khích: **"Không có gì....."** Sau đó vỗ vỗ vai hắn, ôn nhu nói, **"Mệt rồi, thì ở đây chợp mắt một lát đi, ta thay ngươi trông coi, có tình huống gì sẽ lập tức đánh thức huynh."**

Hắn ngẩn người, cầm lấy tay tôi, vẻ mặt có chút kích động: **"Cảm ơn.....cảm ơn cô, A Bộ."**

"Có gì đâu mà phải cảm ơn, việc này nên làm mà."

Ô Khắc Á thật sự rất mệt mỏi, người khoác giáp trụ nặng nề, chọn chỗ sạch sẽ trong góc tường mà ngồi dựa xuống, cũng không dám cời ra túi tên cùng yêu đao, trực tiếp tựa đầu nhắm mắt lại.

Tôi dồn hết tập trung theo dõi ngoài thành, không biết qua bao lâu, bỗng nhiên vọng lâu tại cổng thành Nam lượn lờ khói báo động, lòng tôi cũng sợ, chỉ mơ nhìn thấy ngoài cổng thành Nam có kỵ binh đang xông vào truân trại.

"Ô Khắc Á! Ô Khắc Á!" Tôi vội vàng lay tỉnh hắn.

Ô Khắc Á kinh hoàng nhảy dựng khỏi mặt đất: **"Chuyện gì thế?"**

"Binh Ô Lạp! Thiết kỵ của Ô Lạp!"

"Bao nhiêu tên?"

"Không rõ lắm, đoán chừng ít nhất hơn một nghìn."

Nhà ở trong truân trại rất nhanh đã bị phóng hỏa bốc cháy lên, tiếng kêu khóc la hét của người lớn trẻ nhỏ theo gió thổi vào tai tôi, lòng tôi đau xót thất lại. Binh lực Ngõa Nhĩ Khách chủ yếu tập trung ở phạm vi phía ngoài truân trại, trong thành còn sót lại chút người già yếu, cùng nội quyến thân thuộc của thủ lĩnh bối lạc gia.

"Mau đưa những binh sĩ từ cổng Đông và cổng Bắc đến cổng Nam để tiếp ứng!"

Tôi vội vã cầm lấy chiếc tù và chế từ sừng trâu giơ lên miệng, cổ dồn lực thổi ù ù lên. Thổi tù và rất mất sức, tôi chỉ mới thổi được một phút liền cảm thấy ngực bị ngạt khí khó thở, nhào về lan can thở phì phò.

"Ta ra khôi thành!" Ô Khắc Á xoay người bước đi.

Tôi ôm chặt lấy hắn: **"Không được! Ngươi là chủ soái, ngươi không thể tùy tiện đi vào nguy hiểm!"**

Ô Khắc Á vô cùng đau đớn liếc nhìn tôi, lòng tôi khẽ run rẩy, cuối cùng không tự chủ mà thả tay.

Nhìn bóng dáng quật cường kiên nghị của hắn dần biến mất nơi hành lang, tôi âm thầm, ngực bị dồn nén đến mức một gào lên một tiếng.

Tôi chỉ có thể yên lặng canh giữ trong vọng lâu, nhìn ánh lửa hồng cháy hừng hực trong truân trại phía xa xa, cùng nhau chiếu sáng với ráng chiều màu vỏ quýt, sắc màu rực rỡ kích thích khiến mắt tôi đau nhức.

Nước mắt không chút dấu vết lặng lẽ rơi xuống.

Chiến tranh khắc nghiệt cùng tàn khốc lại lần nữa trần trụi hiện ra đầy chân thực trước mắt tôi.

Tôi không thể trốn tránh!

Tiếng chém giết từ trong gió truyền qua đây, tôi biết nhất định là Ô Khắc Á đã dẫn theo binh lực còn sót lại không nhiều của Ngõa Nhĩ Khách đến trợ giúp, nhưng cũng như là muối bỏ biển, có thể cứu được bao nhiêu?

"Bộ tỷ tỷ! Bộ tỷ tỷ....." Tiếng kêu hoảng loạn của A Đan Châu từ dưới lầu liên tục truyền đến, nàng hoang mang rối loạn đi lên, **"Tỷ có nhìn thấy ca ca ta không?"**

Tôi nhìn nàng, rồi chậm rãi quay đầu chuyển hướng đến nơi ánh lửa ấy.

"Huynh ấy.....huynh ấy quả nhiên đi rồi." A Đan Châu suy sụp ngã ngồi trên mặt đất, **"Huynh ấy sao lại ngọc như vậy....."** Nàng bỗng nhiên che mặt bật khóc.

"Hắn sẽ quay lại! Nhất định sẽ!" Tôi nói như đinh đóng cột, an ủi nàng đồng thời cũng an ủi chính mình.

A Đan Châu đứng lên, nhào người lên lan can trông về phía xa, qua một hồi lâu, bỗng kêu lên sợ hãi: **"Đó là.....Thường Trụ và Hồ Lý Bố....."** Nàng nắm tay tôi, ra sức giậm chân, **"Là Thường Trụ và Hồ Lý Bố——"**

"Là ai?"

Nàng sốt ruột đến mức rơi nước mắt: **"Là đại tướng của Ô Lạp! Bọn họ rất lợi hại.....ca ca.....ca ca....."** Nàng run giọng khóc thút thích, bả vai run rẩy.

Trong trăn trại cuộn cuộn khói đen, hướng thẳng lên tận trời, nhưng tiếng chém giết càng ngày càng yếu.....tay đang bám chặt lấy lan can của tôi kịch liệt run rẩy, cơ hồ sắp không chống đỡ nổi sức nặng của thân thể mình.

Ô Khắc Á! Ngươi nghìn lần vạn lần không được xảy ra chuyện gì!

Lệ dần lan đầy hốc mắt, lúc này trước mắt đột nhiên hoa lên, một đoàn ánh sáng đỏ rực chói mắt nhảy vào tầm mắt tôi. Tôi dụi mắt, cơ hồ cho rằng bản thân nhìn đến mờ mắt, A Đan Châu la lên: **"Đó là gì thế?"**

Lá cờ màu đỏ! Màu đỏ.....Vào khoảnh khắc ấy, trong đầu tôi lại vỡ vụn hiện ra một khung cảnh chiến trường nồng nặc mùi thuốc súng trong những bức ảnh kháng chiến, hồng kỳ năm sao từng từng không ngủ, loại hân hoan cứu trợ ấy đột nhiên xuất hiện khiến tôi hưng phấn đến máu chảy ngược.

"Lá cờ của Chính Hồng kỳ! Là Chính Hồng kỳ của Kiến Châu——" Tôi kích động đến hét to lên, nước mắt rơi đầy mặt xoa người kích động ôm lấy A Đan Châu, **"Bọn họ đến rồi! Viện binh của Kiến Châu đã đến rồi! Chúng ta được cứu rồi! Ngõa Nhĩ Khách được cứu rồi! Phí Ưu thành được cứu rồi! Ô Khắc Á.....Ô Khắc Á....."**

"Chính Hồng kỳ.....thật là viện binh của Kiến Châu đến đây sao?" A Đan Châu không dám tin nhìn tôi, cực kỳ vui mừng mà khóc, **"Là thật sao? Chúng ta được cứu rồi ư?"**

"Là thật! Là thật! Là thật!" Tôi xoay người lao xuống lầu, sốt ruột bước dài ra một chút, ở mấy bậc cuối cùng lại đập vào khoảng không, té lăn lóc xuống chân cầu thang.

"Bộ tỷ tỷ!"

Tôi có chút choáng váng, nhìn đầu đứng lên: **"Không sao! Không sao! Không quan trọng! A Đan Châu, em mau đi nói với a mã em, bảo ông ấy triệu tập toàn bộ nhân lực già trẻ toàn thành, đánh ra khỏi thành! Mau lên....."**

A Đan Châu căng miệng đáp lời, tôi xoa chỗ ngã đau trên đầu gối phải, khắp khiêng bước vài bước. Bỗng nhiên trong đầu chợt lóe lên tia sáng, tôi không khỏi cứng lại.

Chính Hồng kỳ! Đó không phải là.....trái tim không ngừng đập kịch liệt, tôi kiểm chế mở miệng thờ, tâm loạn như ma.

Là hán sao? Là hán đến đây sao? Tôi nên làm gì bây giờ?

Trong đầu dần dần, cũng không biết qua bao lâu, chỉ liên tục nghe thấy tiếng bước chân hỗn loạn xung quanh, sau đó là từng đợt tiếng hoan hô. Tôi đột nhiên lấy lại tinh thần, phát hiện lúc này cổng thành đã mở rộng ra, trong Phí Ưu thành dân chúng đang hoang nghênh hai bên đường, tướng sĩ Kiến Châu đang hùng dũng hiên ngang tiến vào trong thành.

Vài lá cờ trắng tung bay theo gió, khiến lòng tôi vô cùng chấn động!

Sao còn có Chính Bạch kỳ!

Ánh mắt lướt qua, tôi lập tức tìm ra được một bóng dáng quen thuộc trong kỵ binh.

Mắt to mây rậm, dáng vẻ thơ ngây tươi cười niềm nở, đang ngồi trên lưng ngựa hướng về tộc nhân Ngõa Nhĩ Khách xung quanh mà vẫy tay thăm hỏi——hốc mắt tôi chốc lát liền ướt lên, Hồ Nhĩ Hán gốc nghiệt, cái nụ cười gốc nghiệt treo trên khuôn mặt ấy thật là mười năm không đổi, rõ ràng tuổi không còn nhỏ, sao mà vẫn còn là bộ dáng khờ khạo ấy?

Tầm mắt tôi đảo sang bên cạnh hắn, tôi nhìn thấy Phí Anh Đông, khi thấy nước mắt không thể giấu được nữa, liền chảy ào xuống. May là người xung quanh đều đang kích động hét chói tai, có người cực kỳ vui sướng mà bật khóc, lệ rơi đầy mặt, cử chỉ của tôi lẫn trong đó coi như cũng không quá cô quái bất ngờ.

Tôi yên lặng cúi đầu, không chút dấu vết mà chuẩn về căn phòng nhỏ của mình, chỉ cảm thấy nội tâm căng thẳng, tràn đầy lo âu, thật trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Vào buổi tối, A Đan Châu quả nhiên tìm đến đây, người chưa bước vào cửa liền đã reu rao khai: **"Bộ tỷ tỷ! Bộ tỷ tỷ! Buổi tối a mã sẽ thay các tướng sĩ Kiến Châu đón gió tẩy trần, sẽ mở tiệc mừng công, ca ca bảo ta gọi tỷ đi cùng."**

Tôi vội vàng lau nước mắt: **"Tiệc mừng công? À.....ca ca em không sao chứ?"**

"Không sao! Ca ca nói, may mà có Hồng Ba Đồ Lỗ của Kiến Châu kịp thời xuất hiện, thay huynh ấy chặn một đao đánh lên sau lưng, bằng không hiện tại ca ca đã sớm mất mạng." A Đan Châu hưng phấn đến hai mắt tỏa sáng, **"Bộ tỷ tỷ, tỷ đã từng nghe nói về Hồng Ba Đồ Lỗ chưa? Vừa nãy ta đến từ rất xa nhìn thấy hắn đang cùng ca ca nói chuyện ở trong vườn. Oa! Hắn rất trẻ, rất khí phách....."**

Đầu tôi một trận mê muội, hô hấp dồn dập.

Hồng Ba Đồ Lỗ.....tôi sao có thể không quen?!

"Tính toán của ca ca quả nhiên không tồi, Thực Lạc bối lực của Kiến Châu đối đãi người ngoài rất khoan hậu, có sự khoan dung, tỷ có biết lần này ông ta phái người nào đến đón chúng ta không?"

Tôi mờ mịt lắc đầu, kỳ thực trong lòng đã sớm biết rõ, chỉ là không dám hô lên những cái tên quen thuộc đó.

"Thực Lạc bối lực phái đến đệ đệ đắc lực nhất là Thư Nghi Cấp Tề, còn có hai người con trai của ông ấy! A.....Hong Ba Đồ Lỗ đó là trưởng tử." Gờ má A Đan Châu bỗng đỏ ửng lên, thẹn thùng nhỏ giọng nói: "Tỷ tỷ, tỷ nói xem vào buổi tiệc mừng công tối nay nếu ta hiến vũ rót rượu cho chàng, liệu chàng có thể chú ý đến em không?"

Tôi bất ngờ quay đầu nhìn lại, cổ quái nhìn chăm chú nàng. **"Em nói cái gì?"**

"Đáng ghét mà!" Nàng e thẹn giậm chân, **"Tỷ biết rõ là ta đang nói gì."**

"Em....."

"Phải đó! Phải đó" A Đan Châu ưỡn ngực, thẳng thắn nói: "Ta có chút thích chàng! Đáng vẻ chàng vừa trẻ trung đẹp trai, lại còn anh dũng tài giỏi như vậy, là nữ hài tử đều sẽ thích thôi. Ta thích chàng thì có gì kỳ quái chứ?"

Bộ dáng nàng hùng hồn, khiến tôi phải trở mặt, A Đan Châu quả nhiên không phải cách cách bình thường! Tôi xoa mi tâm, phiên nào nói: **"Ta không phải nói em.....ai, hần.....hần đã có thể thất ở Hách Đồ A Lạp rồi....."**

"Ta biết chứ! Dừng sĩ như chàng, sao có thể chưa có thể thất?" Nàng hì hì cười vỗ vai tôi, **"Điều này ta đã sớm biết rồi! Ta cũng không trông mong có thể làm đại phúc tấn của chàng. Ta cũng đã hỏi thăm qua, đại phúc tấn hiện tại của chàng là cách cách của Diệp Hách, nguyên thê Quách Lạc La thị lại có tình cảm vợ chồng mười năm với chàng. Luận về thân phận có lẽ ta không thể so được với Diệp Hách Na Lạp thị tôn quý kia, luận về số năm cũng không thể so được với Quách Lạc La thị lâu năm. Có điều ít nhất.....luận về tình cảm ta tự tin mình không hề thua kém các nàng! Ta thích chàng, cho nên nếu có thể khiến chàng thích ta.....về sau ta muốn trở thành người mà chàng yêu thích nhất!"**

Suy luận kiểu quái gì thế? Tôi không nói gì! A Đan Châu là thiếu nữ coi mở nhất mà tôi từng gặp! Nhưng.....dù sao nàng vẫn là người cổ đại! nàng không câu nệ tiểu tiết, dám yêu dám hận, nhưng cũng không thể thoát khỏi khuôn khổ nam tôn nữ ti, nhất phu đa thê.

Thật sự thích một người, ai lại sẽ không ngại mà cùng người khác chia sẻ người mình yêu? Sao có thể thần nhiên, tim không vướn mắc như thế?

"Bộ tỷ tỷ đang nghĩ gì vậy? Đúng rồi, ca ca bảo tỷ mau chuẩn bị, ta phái a hoàn của ta ở lại giúp tỷ chải đầu, tỷ chắc là không biết búi bả đầu của người Nữ Chân chúng ta đâu." Nàng cười khanh khách, "Có điều cũng không sao, về sau tỷ.....Ha ha, nếu tỷ chịu làm tẩu tẩu của ta, tự nhiên sẽ có nô tài hầu hạ, tỷ không cần phải động tay."

"Nha đầu thôi!" Tôi vừa sợ vừa tức, đứng lên làm bộ đánh nàng, **"Lại lấy ta ra làm trò đùa, cẩn thận ca ca em biết, vả miệng em."**

"Phải phải phải....." Nàng trốn ra khỏi cửa, đứng trước cửa phòng cười to, **"Ai mà chẳng biết hiện tại ca ca yêu thương tỷ hơn ta đâu?"**

"Còn nói bậy? Ta sẽ vả miệng em trước!" Tôi mới cất bước, nàng đã trốn thoát bất vô âm tín.

Tiểu nha đầu nàng để lại kia sợ hãi tiến vào, hành lễ: **"Nô tài hầu hạ cô nương trang điểm thay quần áo."**

Tôi thu lại nụ cười, mù tịt xoay người, tùy ý cho nàng thao túng. Cởi ra nam trang, thay trường bào, áo trấn thủ, sau đó bị động đến ngồi trước gương trang điểm, nhìn dáng mạo đang mặc trang phục quen thuộc trong gương, bả đầu cao cao, tay tôi dưới ống tay áo chậm rãi siết chặt lại.

Rốt cuộc.....vẫn trốn không thoát!

Có một số việc dù có tận lực tránh đi, cũng thật sự không thể né tránh. Nếu bất kể thế nào cũng không trốn được, vậy thì cứ trực tiếp đối diện với nó vậy! Ít nhất vào lúc này đây, với mức độ nào đó mà nói, Nỗ Nhĩ Cáp Xích quả thực đã làm một chuyện tốt.

Tôi thờ dãi, từ trong hộp trang sức lấy ra một bình phương đồng khắc hoa, nói: **"Dùng cái này vấn tóc đi, còn lại trừ khuyên tai ra, không cần thiết phải mang thêm trang sức gì."**

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 48: Trùng phùng

Thấp thỏm bất an đứng trước cổng bất định lưỡng lự, tôi quần quanh tại chỗ gần nửa giờ, còn đang do dự nên dùng phương thức nào để tiến vào cho hợp thời.

Phía sau vang lên tiếng bước chân, tôi vừa mới xoay lại, bất thành linh va phải một người, giày đế chấu cao cao giẫm lên chân người nọ.

"**Ai đó!**" Một tiếng hô đau, tôi bị dọa liền nhảy về sau một bước, vội vã cuống quýt chào hỏi: "**Ngại quá! Thật xin lỗi.....thật xin lỗi.....**" Tôi vừa nói vừa lùi, về mặt xấu hổ như lửa thiêu.

"**Khoan đã!**" Bỗng có âm thanh thốt lên, "**Cô là.....**"

Tôi ngẩng đầu, kinh ngạc phát hiện thấy người đang đứng trước mặt, nghe răng nhếch miệng với tôi lại là Hồ Nhĩ Hán, mà người vừa lên tiếng, đứng cách hẳn một thước phía sau chính là tướng lĩnh Kiến Châu, Dương Cổ Lợi.

Dương Cổ Lợi, tôi đối với hắn không quá quen thuộc, ở Kiến Châu hơn mười năm, số lần gặp nhau rất ít ỏi. Nhưng sở dĩ trong số người ấy tôi lại có ấn tượng cực kỳ sâu sắc với hắn là vì, năm đó khi tiến đánh Cáp Đạt bộ, tên Mạnh Cách Bồ Lộc cuối cùng đã bỏ mặc tôi mà hấp tấp chạy lánh nạn đó là do người này tự tay tóm được.

Nghe nói Dương Cổ Lợi là con của Lang Trụ bồi lạc, thủ lĩnh của Nữ Chân Hồn Xuân Khố Nhĩ Khách bộ, kể từ sau khi đầu hiệu* cho Nỗ Nhĩ Cáp Xích, đã liên tiếp lập được kỳ công, hắn cũng được xem là một viên hổ tướng của Kiến Châu, dùng mãnh thiện chiến, có phần được Nỗ Nhĩ Cáp Xích coi trọng

**Đầu hiệu: sẵn sàng được góp công sức.*

Trong lúc choáng váng, Hồ Nhĩ Hán chớp mắt, tựa hồ cũng nhận ra tôi, đưa tay chỉ vào người tôi: "**A.....a.....**" Lấp bắp nửa ngày, lại không nói ra được câu hoàn chỉnh.

Tôi cười khúc khích, nghiêng đầu liếc hắn: "**A cái gì? Ta nhớ hắn là đầu năm A Tề Na đã sinh con, là con trai hay con gái?**"

"**Phải.....là con gái.....**" Hắn cười chân chất, sờ sờ ót, về mặt ngại ngùng.

"**Bồ Hi Á Mã Lạp cách cách!**" Vẫn là Dương Cổ Lợi đầu óc tỉnh táo, tiến từng bước lên trước, cúi chào nói, "**Quả nhiên là cách cách! Cách cách sao lại ở chỗ này? Cô có biết khi bồi lạc gia sau khi hay tin cách cách bị kẻ khác bắt cóc rồi mất tích, lòng liền nóng như lửa đốt, cơ hồ lo âu đến sinh bệnh?**"

Thật khoa trương! Tôi thấy vẻ mặt hắn nghiêm trang, nhưng vì sao lại nói ra lời khoa trương buồn cười như thế? Dù có trung thành với chủ tử cũng cần phải làm ra điệu bộ như thế này à?

"**Hiện giờ thấy cách cách bình an, thật là vô cùng may mắn.....**" Dương Cổ Lợi kéo dài hơi, khuôn mặt chậm rãi lộ ra nụ cười.

"**Khà khà, nhờ phúc của cô, mà chúng ta lại có thêm một trận đại chiến để đánh.**" Hồ Nhĩ Hán cười vô cùng vui sướng, "**Cô có biết lão ca Diệp Hách của cô lại hứa cấp cô cho Bái Âm Đạt Lễ không? Cô khẳng định là không biết rồi! Tóm lại, lúc này tên Bái Âm Đạt Lễ đó xác định là sắp không may rồi, lại dám đoạt nữ nhân của bồi lạc chúng ta.....**"

Có lẽ Dương Cổ Lợi ngại hắn lắm lắm lắm nhai không yên, tóm hắn ra sau, truy hỏi tôi, "**Bây giờ cách cách sẽ quay về Hách Đồ A Lạp cùng chúng ta chứ?**"

"**Ta không muốn về.**" Tôi nửa thật nửa giả nói đùa, "**Nhưng.....không về thì còn có thể đi đâu? Chung quy không thể cùng Ô Lạp đến Ô Lạp thành để gặp Bồ Chiếm Thái rồi? Bồi lạc gia sẽ đối phó với Huy Phát, coi trọng "Xa thân gần đánh", sợ là sẽ không đến Ô Lạp thành để tiếp đón ta. Ta không về, không phải sẽ khiến bản thân không thoải mái sao?"**

"**Cùng Ô Lạp đến Ô Lạp thành làm gì? Là tên gà trống* Bồ Chiếm Thái đó à? Đi đi! Không nói hắn nữa, ta vừa đi mao xí nên giờ bụng trống rỗng, khi trở về làm khô hắn vài cân cũng không thành vấn đề.....**" Vừa dứt lời, thúc giục Dương Cổ Lợi đi nhanh.

**Nguyên văn là 算个鸟: ý là như một con chim, mà "chim" ở đây mang nghĩa chửi thề, mình cũng không biết phải dịch sao cho đỡ thô, nên dùng "gà trống" cho rồi.*

"**Cách cách có muốn đến dự tiệc không?**" Đồng tử trong mắt Dương Cổ Lợi có hơi lấp lánh, như có như không thăm dò điều gì đó, biểu tình có chút quái dị. Hắn không giống Hồ Nhĩ Hán lỗ mãng, không tâm cơ, tôi nghĩ đến mới vừa rồi vui đùa một phen ít nhiều đã khiến ấn tượng của hắn đối với tôi có chút thay đổi——Kỳ thực tôi cũng biết, ở trong mắt đại đa số tướng lĩnh Kiến Châu, hơn phân nửa là bị người khác chụp mũ cho rằng tôi là yêu nữ dụ dỗ người khác, là loại nữ nhân chuyên môn hủy hoại chủ tử bọn họ.

"**Muốn dự tiệc à? Vậy thì cùng đi! Cùng đi!**" Hồ Nhĩ Hán mừng rỡ, một phen kéo Dương Cổ Lợi, một phen kéo cánh tay tôi, "**Nhanh nào! Con sâu thêm ăn đã vào bụng ta rồi, nếu không uống rượu, ta tiêu đời mất."**

Tôi ha ha cười, không hề rụt rè nói: "**Hồ Nhĩ Hán, hôm nay ta với ngươi cùng làm một ly, sao hả?**"

Cách một cánh cửa, tôi có thể cảm nhận được nhiệt khí nóng hổi bên trong, tôi vỗ vỗ hai má lạnh băng, hít một hơi, đang muốn bày ra dáng vẻ tao nhã để tiến vào cửa, nhưng không ngờ Hồ Nhĩ Hán ở phía sau đẩy tôi một phen, cuối cùng tôi lao đảo ngã vào cửa.

"Này! Đại a ca! Nhị a ca! Mau đến xem ta tìm được ai đây này!" Giọng hân cực lớn khiến toàn bộ tiếng hoan hô nói cười lập tức dừng lại.

Tôi lo lắng bất an mỉm cười không tự nhiên đứng tại chỗ, trong phòng im ắng không động tĩnh, biểu tình mỗi người không giống nhau, tôi có chút muốn cười, nhưng lòng chưa xốt, thế nào cũng không cười nổi.

"A Bộ....." Ô Khắc Á kinh ngạc từ chỗ ngồi chậm rãi đứng lên. Không chờ hắn đứng thẳng lưng, hai bên trái phải hắn đã nhảy ra hai thân ảnh, nhanh chóng vọt về phía tôi.

"Đồng Ca!"

"Đồng Ca!"

Hai người, hai tay, đồng thời bắt lấy hai tay trái phải của tôi.

Nụ cười bên môi rốt cuộc cứng đờ rồi mất hẳn, Chữ Anh không chút khách khí vung tay đánh vào cổ tay Đại Thiện, vang lên một tiếng trong vắt, lòng tôi liền nhảy dựng lên.

Đại Thiện không lên tiếng, thậm chí đến mày cũng không hề động, hắn chỉ thâm trầm nhìn tôi, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng như nước kia lộ ra kinh hi, đau đớn cùng với thương tiếc khôn nguôi.....tay hắn vẫn cố chấp dùng lực nắm chặt cánh tay tôi.

"A Bộ!" Dưới sự giằng co của hai huynh đệ, Ô Khắc Á đã rời khỏi chỗ đi đến, ánh mắt kinh ngạc đảo một vòng vào ba người chúng tôi: **"Đã xảy ra chuyện gì vậy?"**

"A.....không có chuyện gì đâu!" Tôi đùa cợt, hai tay thâm dùng sức vẫy ra, muốn tránh khỏi sự trói buộc của hai người bọn họ, thế nhưng sức tôi đối với hai người bọn họ không hề có tác dụng gì.

Con tức của tôi bốc lên, vừa muốn bùng phát, bỗng nhiên cánh tay phải buông lỏng, là Đại Thiện ung dung thả tay ra. Tôi vội nhìn thoáng qua, không dám tức xúc với đôi mắt của hắn, đầu thoáng nghiêng sang bên trái, đối diện với đôi đồng tử u ám thâm thúy của Chữ Anh.

"Buông ra!" Tôi nghe răng gặm nhẹ, bày ra dáng vẻ độc ác nếu hắn không buông ta sẽ lập tức cắn người.

Đồng tử của hắn tối sầm, lòng dường như không cam mà rút tay về.

Vì thế, tôi lại quay đầu lần nữa, đối thành khuôn mặt cười to vô cùng vui vẻ nghênh đón Ô Khắc Á: **"Không có việc chi. Hai vị gia đây cùng ta đùa giỡn thôi. Ô Khắc Á, chúng ta uống rượu đi."**

Tôi đang muốn tiến lên kéo hắn, bỗng nhiên một bóng người thoáng qua chen vào. Chữ Anh như cố ý vô tình mà xen vào khoảng trống giữa hai người chúng tôi, chậm rãi cùng chúng tôi quay về chỗ ngồi.

Tôi chỉ vờ như không biết dụng ý của hắn, trong tiệc rượu cũng tận lực không tiếp xúc với ánh mắt khiếp người của hai huynh đệ bọn họ, cùng Ô Khắc Á trò chuyện vui vẻ. Nhưng mà sau hết thấy những cười vui ấy là gánh nặng buồn bức nặng nề, nhìn không được mà bắt đầu uống rượu, còn chưa cay kích thích đi qua cổ họng trượt vào bụng tôi, thẩm thấu vào lục phủ ngũ tạng, như là muốn thiêu đốt cả người tôi.

Một ly rồi lại một ly, tôi theo bản năng muốn chúc say chính mình, say sẽ không cần phải đối mặt với trường hợp xấu hổ khó chịu kia.

Tôi chưa từng thử uống nhiều rượu như thế, hai má nóng như lửa đốt, thị lực có chút mơ hồ, tim đập lúc nhanh lúc chậm, dạ dày đầy hơi, khó chịu có chút buồn nôn, nhưng tôi vẫn khẳng khái không say——tôi cười lớn, nói những lời mà ngay cả bản thân cũng cảm thấy ngả ngớn táo bạo, thỉnh thoảng dính lấy Ô Khắc Á bảo hắn kể một ít chuyện hài hước thú vị chọc tôi cười. Tôi hành động điên cuồng, nhưng lý trí cứ một mực nói tôi biết, tôi vẫn tỉnh táo, tôi biết mỗi một chuyện tôi đang làm, mỗi một câu tôi đang nói, kể cả ánh mắt gần như muốn giết người của Chữ Anh phía đối diện, cùng ánh mắt lo lắng không yên của Đại Thiện.

"A Bộ, cô say....." Rốt cuộc Ô Khắc Á kìm chế không được mà đoạt lấy chung rượu trong tay tôi.

Tôi cười hi hi, lắc đầu: **"Ta không có say."**

"Chưa từng có ai uống say lại thừa nhận mình say." Chữ Anh tổn hơi thừa lời, đôi mắt sắc bén trừng lên.

"Hừ!" Sắc mặt tôi đương nhiên không tốt nhìn hắn. Ta uống của ta, cần ngại ai quản chắc? Không nhìn thấy ánh mắt tựa như cảnh cáo của hắn, tôi quay đầu, trong lúc vô tình chạm phải ánh mắt ôn nhu của Đại Thiện.

Tim thoáng chốc dừng đập.

"Đủ rồi, Đồng Ca.....dừng tra tấn bản thân nữa....." Thanh âm hắn rõ ràng rất thấp, khỏe miệng khẽ động, nhưng tôi thần kỳ nghe hiểu được.

Vết rách vốn có trong lồng ngực kia cuối cùng bị xé ra, tôi có thể nghe thấy tiếng máu rỉ trên miệng vết thương, mũi đau xót, nước mắt không dừng được mà chảy xuống. Tôi lập tức nhào lên bàn, đầu gục vào cánh tay lau nước mắt, rầu rĩ nói: **"Ta say....."**

"Ta gọi A Đan Châu đỡ cô trở về nghỉ ngơi nhé, được không?" Ô Khắc Á nhẹ giọng hỏi.

Tôi gật gật đầu, người bần rùn không muốn nhúc nhích.

Trong chốc lát Ô Khắc Á đã tìm người gọi A Đan Châu đến, tôi được hai tiểu nha đầu dìu đỡ, bước chân phù phiếm đang muốn rời đi, bỗng nhiên sau lưng bị người khác vỗ mạnh một cái, đau đến mức suýt nữa kêu to.

"Đông Ca cách cách! Cô còn nợ ta một chén đấy!"

Tôi quay đầu lại, Hồ Nhĩ Hán đang tươi cười với tôi, tay giơ lên một chén sứ xanh to đùng.

"Hồ Nhĩ Hán!" Chữ Anh nổi trận lôi đình.

"Làm gì hả?" Hồ Nhĩ Hán không cam chịu yếu thế trừng mắt nhìn lại, khuôn mặt ngà ngà say chứa sự quật cường bẩm sinh.

Phí Anh Đông cùng Dương Cỗ Lợi không biết từ đâu xông ra, kéo Hồ Nhĩ Hán đã say bầy tám phần lại.

"Làm gì thế? Làm gì thế.....ta nào say chứ? Ta bất quá muốn cùng Đông Ca cách cách làm một ly thôi mà.....cô ấy đã đáp ứng rồi....."

Đầu tôi có chút trường đau, ánh mắt đung đưa nhìn vào bát rượu trên bàn, thuận tay bung lên: **"Hồ Nhĩ Hán! Ta đã đáp ứng người, nói được thì đương nhiên làm được!"** Làm ra vẻ kính hân, sau đó ngửa đầu uống cạn trong tiếng kinh hô của mọi người.

Nước rượu lạnh băng từ cằm chảy vào áo tôi, tôi cảm thấy cơ thể như sắp vỡ nứt ra. Há miệng thở, tôi giơ bát lên không trung, Hồ Nhĩ Hán trừng lớn mắt, gờn gợn tay cái lên hét to: **"Tốt!"** Cũng đưa bát to trên tay hướng vào miệng, ngửa đầu uống cạn.

Trong tiếng khen ngợi vang dội, dưới chân tôi mềm nhũn, nếu không có hai nha đầu lạnh lợi, tôi thật sự sẽ chui xuống dưới bàn.

"Đông Ca....."

"Đông Ca....."

"A Bộ....."

Tầm mắt bắt đầu mơ hồ, nhìn không rõ khuôn mặt của ai đang lay động trước mắt tôi, tôi đưa tay sờ soạng lung tung, cảm giác không tồi, râu được cạo rất sạch, không có cảm giác đâm tay.

Là ai vậy? Cỗ họng tôi bật ra tiếng cười khê. Ai mà quan tâm hân là ai!

Vào một khắc trước khi tôi mất đi ý thức kia, tôi nghe thấy A Đan Châu đang dùng giọng hoang mang hỏi: **"Các người.....gọi ai là Đông Ca? Đông Ca là ai.....tỷ ấy? Tỷ ấy rõ ràng là Bộ tỷ tỷ mà.....Bộ tỷ tỷ chính là Bộ tỷ tỷ! Còn thêm Bộ tỷ tỷ nào nữa? Bộ Du Nhiên tỷ tỷ....."**

Tôi âm thầm cười khò, ai thèm quan tâm sự tồn tại của Bộ Du Nhiên chứ? Người mà một đám bọn họ tranh giành cướp đoạt bất quá là Đông Ca mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 49: Phục kích

Hôm sau khi từ trên giường bò dậy, chỉ cảm thấy đầu đau như sắp nứt ra, ánh mắt tiểu nha đầu hầu hạ bên cạnh đầy quái dị, tựa như đang cố nhịn cười, nhưng vẫn không dám làm càn. Tôi hoang mang khó hiểu cùng buồn bực đến tận trưa, rốt cuộc A Đan Châu mới khoan thai đến, vừa vào cửa thấy tôi đang uống trà, lại đột nhiên thét lên một tiếng chói tai: **"Bộ tỷ tỷ....."** Thanh âm của nàng cực kỳ bén nhọn và khủng bố, liền dọa tôi phun hết nước trà văng đầy bàn.

Nàng vội vã vào cửa, đoạt lấy cái bát của tôi, ngơ ngác, xấu hổ cười nói: **"À.....ta tưởng tỷ đang uống rượu....."**

Tôi ngờ vực liếc nàng, đột nhiên nàng ôm bụng cười to, cười đến run rẩy cả người, chỉ thiếu là không trực tiếp lăn lộn xuống đất.

Thật vất vả mới chờ nàng cười cho đã, dưới sự giục hỏi không ngừng của tôi, nàng mới rầu rĩ ngưng cười, ôm vai tôi, nhẹ nhàng nói bên tai tôi một câu. Sau khi nghe xong, tức khắc tôi liền đỏ mặt.

Thì ra.....tôi qua sau khi tôi trút vào bát rượu kia không bao lâu liền khóc lớn đại náo, tóm người mà mắng, phá hỏng hết buổi tiệc mừng công đang tốt đẹp.

Một bình liền điên! Lượng rượu tôi qua tôi trút vào cũng cỡ một chai bia! Than một tiếng, quả nhiên rượu có thể làm hư tôi! Với ánh mắt đang đánh giá tôi hiện tại của A Đan Châu, cũng đủ biết tôi qua tôi có bao nhiêu là điên cuồng quá đáng, đáng thương thay tôi lại không hề có chút ấn tượng gì.

Hai ngày sau đó, tôi trốn trong phòng không dám ra ngoài gặp ai, cũng may cả đoàn người đều bận thu dọn hành lý chuẩn bị di chuyển, nên cũng không ai rảnh rỗi đến đây giễu cợt tôi.

Nghe nói đám Thư Nhĩ Cấp Tề dưới sự trợ giúp của Ô Khắc Á, đã dùng thời gian ba ngày, đã thu nạp năm trăm hộ cư dân xung quanh Phi Ưu thành, đồng thời gửi thư đến quan viên trấn giữ biên giới Triều Tiên, nói rõ lần xuất binh này không có xâm phạm đến Triều Tiên, ý muốn cho thấy vẫn là lần ban hữu nghị.

Đến ngày mười chín tháng mười hai, gia quyến trong thành đã được thu nạp ổn thỏa, toàn bộ tộc nhân Ngõa Nhĩ Khách chính chang chờ xuất phát. Thư Nhĩ Cấp Tề ra lệnh cho hai người Hồ Nhĩ Hán cùng Phí Anh Đông lĩnh hai trăm binh, hộ tổng năm trăm hộ tộc dân đi trước.

Tôi đồng hành cùng cả nhà nội quyến của Sách Mục Đặc Hách, hôm sau rời khỏi thành.

Nghe đến rốt cuộc vẫn phải trở về Hách Đồ A Lạp, trong lòng liền cảm khái không nói nên lời. A Đan Châu và tôi ngồi cùng xe ngựa, dọc đường miệng nàng cứ lí nhí không ngừng, tôi lại lo âu buồn bã, có thể nào cũng không vực nổi tinh thần. Khi thì vén rèm quan sát phong cảnh ngoài cửa sổ, nhưng chung quy đều kéo theo hai ánh mắt nóng rực, hại tôi tâm tình không yên mà vội vã rút đầu.

Ô Khắc Á cười ngửa theo sát bên cạnh, nếu có cần gì thì bất cứ lúc nào cũng có thể gọi hắn, A Đan Châu thường vén rèm nói chuyện với hắn, tôi ở trong toa xe không dám dám lộ đầu ra.

Kể từ đêm đó, thân phận "Bồ Hi Á Mã Lạp" đã hoàn toàn phơi bày ra ánh sáng, A Đan Châu đầu óc đơn giản, suy nghĩ đơn thuần, biết hay không cũng không có gì khác biệt, nàng vẫn thích gọi tôi là "Bộ tỷ tỷ". Nhưng Ô Khắc Á.....Ô Khắc Á dù chưa nói rõ, nhưng trong lời nói cử chỉ với tôi đã trở nên khách sáo xa lạ rất nhiều. Tuy tôi biết đây là kết quả hiển nhiên, nhưng vẫn tránh không được thương cảm khổ sở.

Hôm nay đi rất thuận lợi, hai kỳ Chính Bạch cùng Chính Hồng phân thành hai đoàn xe trái phải hỗ trợ, Thư Nhĩ Cấp Tề dẫn Chính Lam kỳ áp sau. Sắp đến buổi trưa, sau khi vượt qua ranh giới Chung Thành, Chử Anh hạ lệnh toàn quân nghỉ ngơi tại chỗ, chất bếp nấu cơm.

Tôi chưa ăn uống gì, chỉ gặm một khối lương khô, coi như đã xong cơm chưa, thừa dịp đoàn xe nghỉ ngơi, đang muốn tùy ý đi lại một chút, chợt nghe thấy khu Chính Bạch kỳ bên trái xôn xao một trận, Chử Anh đột nhiên xoay người lên ngựa, quát: **"Chỉnh quân chuẩn bị chiến!"**

Tôi lắp bắp kinh hãi!

A Đan Châu bên cạnh vẻ mặt đầy hưng phấn, nóng lòng như muốn thử mà kêu lên: **"Tốt! Rốt cuộc đến rồi!"**

Tôi liền túm lấy nàng, kinh hô: **"Em đừng gây rối thêm nữa!"**

Đám nội quyến thất kinh đều trèo lên ngựa, tôi đang không để ý, A Đan Châu đã vung tay tôi ra chạy đi, tôi liên tục kêu lên sợ hãi, nàng chỉ hướng về tôi mỉm cười là to: **"Tỷ yên tâm, ta chỉ muốn ở bên cạnh xem chàng giết đám người thói tha Ô Lạp đó ra sao.....có chàng ở đây, không ai dám tổn thương ta!"**

Tôi chấn động, nửa ngày mới phản ứng lại, "chàng" mà nàng nói kia là chỉ Chử Anh! Nhưng Chử Anh đã sớm dẫn năm trăm binh sĩ Chính Bạch kỳ vọt đến phía trước rồi. Đầu óc tôi rối rắm, lòng quỳnh quáng lên, ánh mắt tự nhiên tìm kiếm bóng dáng quen thuộc trong đám người kia.

Nhưng.....không có! Hắn cũng không ở đây!

"Ô Khắc Á! Ô Khắc Á!" Dưới tình thế cấp bách, tôi chỉ có thể chạy một mạch đi tìm Ô Khắc Á, nhưng Ô Khắc Á vì đang trấn an tộc dân thân quyến đi cùng, sớm không biết đã chạy đi đâu, **"Ô Khắc Á——"**

Một người cười ngửa đi dạo đến bên cạnh tôi, xoay người: **"Cách cách không cần phải hoảng sợ, xin hãy trở lại trên xe."**

Tôi ngẩng đầu, thấy đó là Dương Cổ Lợi, bật thốt lên hỏi: **"Đại Thiện đâu? Hắn đang ở đâu?"**

"Nhị a ca?" Hắn khẽ sùng sốt, **"Hắn đã cùng đại a ca dẫn binh đến Ô Kiệt Nham rồi."**

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Hắn không lên tiếng.

Tôi bốc hỏa: **"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"**

Hắn nhảy xuống ngựa, do dự một lát, mới hạ giọng, nói thật: "Tôi hôm qua, năm trăm hộ tộc dân Ngõa Nhĩ Khách đi trước đã lọt vào tập kích của Ô Lạp tại Ô Kiệt Nham, trong đêm đó Hồ Nhĩ Hán đã đưa người lên núi cố thủ, Phí Anh Đông dẫn hai trăm binh lực giằng co với Ô Lạp để bảo vệ cửa ải

hiếm yếu.....mới vừa rồi nhận được cấp báo, đại a ca cùng nhị a ca không dám xem thường chậm trễ, đều đã dẫn năm trăm binh sĩ tiến đến Ô Kiệt Nham cứu viện."

"Ô Lạp.....đến đây bao nhiêu tên? Tình huống nguy cấp sao?"

Dương Cổ Lợi cau mày, sắc mặt hiện lên vẻ lo âu: "**Theo thông báo lần này là Ô Lạp vì trở ngại Ngõa Nhĩ Khách quy phục Kiến Châu, nên ngạch kỳ khắc của Bồ Chiếm Thái——Bác Khắc Đa đã tự mình dẫn một vạn quân chặn đường chúng ta!**"

"**Cái gì.....**" Một vạn quân? Tôi rùng mình, Kiến Châu đến đây chỉ có ba nghìn người, cho dù có thêm Ngõa Nhĩ Khách tàn quân già yếu, cũng không sánh kịp một nửa nhân lực của đối phương. "**Ô Lạp điều động nhiều người như vậy, vì sao Chử Anh và Đại Thiện lại chỉ dẫn theo một nghìn người? Còn nữa.....tam bối lặc gia đâu?**"

"**Chính Lam kỳ của tam gia đi sau cùng, đã phái người đi thông báo, chắc hẳn không lâu nữa sẽ đuổi đến Ô Kiệt Nham chi viện.**"

Tôi đang muốn mở miệng hỏi tiếp, lại nghe thấy phía sau đoàn xe nổi lên một trận hỗn loạn kinh hoàng, khắp nơi vang lên vô số âm thanh ghìm cương ngựa, trên đường núi đột nhiên lao xuống một đội quân hướng đến đây.

"**Là kỵ binh của Ô Lạp!**"

"**Bọn giặc Ô Lạp đến rồi——**"

"**Cứu mạng với——**"

Cũng không biết là kẻ nào dẫn đầu, trong những tiếng kêu sợ hãi, vô số phúc tấn cách cách nội quyển hoa dung thất sắc từ bên trong xe ngựa nhảy xuống, như ruồi bọ không đầu chạy loạn một hồi.

Giữa những bóng người lay động, phảng phất tôi nhìn thấy thân ảnh Ô Khắc Á thoáng qua trong đám người, tôi muốn gọi hắn, nhưng nháy mắt liền chẳng thấy đâu.

"**Cách cách! Xin hãy lên ngựa.....**" Dương Cổ Lợi dắt tọa kỵ của mình đến trước mặt tôi, thúc giục tôi lên ngựa.

Tôi do dự, với tình thế hiện giờ rốt cuộc tôi lên làm gì đây? Tình cảnh rất hỗn loạn, Ô Lạp chưa đánh đến sườn, Ngõa Nhĩ Khách đã tự mình chạy tán hỗn loạn.

"**Cách cách, mời.....**"

Đánh——

Tiếng hò hét trợ uy vang khắp đường núi, bỗng nhiên hai bên đường dựng thẳng một lá cờ Ô Lạp, pháp phối theo gió, hết sức chấn động lòng người.

Dương Cổ Lợi thân thủ nhanh nhẹn cất bước nhảy lên một chiếc xe ngựa, đứng ở trên cùng xe, chỉ vào phía đối diện quát: "**Người đến là kẻ nào? Xưng tên ra!**"

Quả nhiên phía đối diện vang lên một tràng cười phóng túng, qua một lát, tiếng cười dừng lại, một âm thanh hùng hồn vang dội cao giọng nói: "**Gia là đại tướng Ô Lạp Nhã Khả Phu! Tiểu tử nguoi là kẻ nào? Đổi thống lĩnh của các nguoi ra nói chuyện!**"

Ánh mắt tôi vội lướt qua, trông thấy được trên sườn núi kia đầy những cái đầu đen dày đặc đang chuyển động, không khỏi hít một hơi lạnh. Mà cái vị Nhã Khả Phu dẫn đầu khiêu chiến kia vào lúc này đang cưỡi ngựa đứng tại sườn núi, trong đang cầm một thanh hồng anh trường thương, nhìn qua đầy mạnh mẽ uy phong.

Tôi khiếp đảm lui về sau một bước: "**Dương Cổ Lợi, nguoi đánh trận rất lợi hại phải không?**"

Hắn không rõ ý này liền dùng dư quang liếc tôi một cái, nhẹ giọng nhưng trả lời một cách khẳng định: "**Đó là đương nhiên.**" Dừng một chút, khẩu khí cứng rắn nói, "**Cách cách, xin lên ngựa.....**" Trong tiếng dạn dò, đã nghe thấy âm thanh chém giết từ khắp nơi chọt đến gần, tiếng kêu thảm không ngớt bên tai.

Tôi nhanh chóng xoay người, trèo lên ngựa, sau khi ngồi vững thì dùng sức vỗ mông ngựa, ngựa nhảy toát lên lao đi. Cách rất xa, tôi chợt nghe nghe thấy tiếng Dương Cổ Lợi đang rống to: "**Gia là Kiến Châu Thư Mục Lạc Dương Cổ Lợi!**"

Tôi vội vã quay đầu nhìn, chỉ nhìn thấy sương máu bay rồi trôi, thân mình Nhã Khả Phu vẫn đang ngồi thẳng trên yên ngựa, nhưng đầu lại giống như một quả bóng bàn xẹt qua bầu trời mênh mông, mang theo máu lẫn đến trước ngựa của tôi.

Ngựa chấn kinh, suýt nữa thất đề*, lòng tôi vẫn còn khiếp sợ nắm chặt lấy dây cương, răng rung lập cập: "**O——Giá——**"

**Thất đề: là hành động của con ngựa khi bất ngờ giờ hai chân trước lên cao, hoặc khi mất sức, khiến cho người đang ngồi ở trên bị ngã xuống.*

Dương Cổ Lợi chỉ để tôi lên ngựa, nhưng không hề nói rõ để tôi đi đâu, giờ phút này đầu óc tôi toàn hiện lên cái đầu đầm đìa máu của Nhã Khả Phu kia,

cuối cùng dùng lực thúc giục ngựa liều mạng chạy về phía trước. Đợi đến khi tôi hoàn toàn khôi phục lại tinh thần, không ngờ con ngựa này đã đưa tôi chạy đi hai ba dặm, tiến vào rừng núi hoang vu.

Tôi thở từng ngụm, tim vì căng thẳng mà hơi thất lại. Nghỉ một lát, đang định chuyển đầu ngựa trở về, chợt nghe phía đầu núi mơ hồ truyền đến tiếng chém giết, tâm vừa mới hạ xuống của tôi tức khắc liền bị xách lên, không đợi tôi cẩn thận suy nghĩ, chợt thấy trên đỉnh núi có một đám binh Ô Lạp lao xuống như nước chảy, vút bỏ mũ giáp, khóc lóc chạy như điên xuống núi.

Tôi vội ghim cương ngựa di chuyển đến cạnh một tảng nham thạch lớn để ẩn thân, lúc này trên núi có rất nhiều binh Ô Lạp đang hối hả lui xuống, trên núi chém giết rung trời, binh lính Kiến Châu mặc giáp trụ Chính Hồng kỳ và Chính Bạch kỳ hai màu khác nhau, phân theo hai sườn trái phải mà bọc đánh giáp công, đoàn xe vốn cố thủ trên đỉnh núi trực tiếp vọt xuống, người dẫn đầu mơ hồ có thể nhận rõ, đứng là Hồ Nhĩ Hán và Phí Anh Đông.

Tôi thấy mà huyết mạch sôi trào, giờ khắc này đã hoàn toàn quên đi sợ hãi, chỉ toàn hưng phấn đến tay chân phát run.

Bình bại như núi đổ, binh Ô Lạp từ trên núi rút khỏi tựa như thủy triều tuôn xuống đất bằng, mắt thấy đang vọt đến chỗ tôi, tôi không còn chỗ dung thân, đành phải hung hăng thúc ngựa chạy như điên.

"A! LÀ nữ nhân....."

"Bắt lấy ả ta! Có ngựa cưới, khẳng định là quý nhân của Ngõa Nhĩ Khách....."

Tôi luống cuống, bình thường không thông thạo kỹ thuật cưỡi ngựa lúc này đây càng không thể phát huy được, chạy không được xa, liền bị binh đoàn Ô Lạp vây quanh.

Tôi kinh ngạc cúi đầu, lại nghe thấy một tràng tiếng kinh hô bên dưới, mỗi một khuôn mặt đầy máu đều có biểu tình chán động kinh hãi giống nhau. Tôi nhận cơ hội này dùng sức ghim dây cương, miệng ngựa suýt nữa bị tôi kéo nứt ra, ngựa bị đau, giờ móng trước, táo bạo đá đập lung tung. Bốn năm tiểu binh Ô Lạp chặn trước mặt tôi, bị vó ngựa đá trúng, miệng phun máu tươi kêu thảm ngà đi thật xa.

Tôi phóng ngựa xông khỏi vòng vây, chỉ nghe thấy phía sau đồng loạt gọi, tôi sợ đến mức cả người cứng ngắc, sau khi kéo cương chạy được hơn mười thước, cuối cùng ngựa bị đau nên đạp sau quăng tôi xuống rồi bỏ chạy.

Chật vật lăn lộn ba vòng trên đất, cả người tôi như sắp tan rã ra, đang nghĩ lúc này thật sự là chết chắc rồi, bỗng nhiên bên cạnh có một âm thanh kêu to: **"Đưa tay cho ta!"**

Tôi theo bản năng giơ tay phải lên cao, chỉ cảm thấy cổ tay căng chặt, cả người bay lên không. Một con choáng váng, sau đó eo bụng bị ôm chặt lấy, có cánh tay vững vàng vòng phía sau tôi, tôi mờ mịt nhìn người và cảnh sắc đang lay động trước mặt, bất ngờ phát hiện bản thân đang nghiêng ngả trên lưng ngựa.

Trên đỉnh đầu truyền đến tiếng hít thở hỗn hển nặng nề, tôi chưa kịp ngẩng đầu, người nọ đã run giọng nói: **"May mà đến kịp.....suýt nữa ta đã tưởng rằng sẽ mất đi nàng....."**

Lòng tôi chấn động, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lại, vẻ mặt tái nhợt kinh sợ của Chử Anh không gì ngăn cản đang hiện ra trước mặt tôi. Người tôi mềm nhũn, suýt nữa trượt xuống ngựa, tay trái hấn gắt gao ôm lấy tôi, tay phải cầm một thanh trường đao, không ngừng áp sát chém giết kẻ địch.

Nhiều bọt máu bắn tung tóe lên hai má tôi, ngoại bào tôi, phân không rõ là máu của địch, hay là máu của hân.....

"Ôm chặt ta!" Chử Anh đột nhiên điên cuồng quát lên một tiếng. Tôi không dám không theo, cánh tay lập tức vòng qua eo ôm chặt lấy hân, mặt dán vào ngực hân, sau đó nhắm hai mắt lại.

Tiếng chém giết, tiếng kêu thảm thiết, tiếng đoàn binh va chạm.....tựa hồ hết thảy những tiếng vang kịch liệt ấy đều không bằng tiếng tim đập mãnh liệt của hân giờ phút này.

Nam nhân này.....từng là bằng hữu thân thiết nhất của tôi, nhưng lại là nam nhân tổn thương tôi sâu sắc nhất!

Lúc này đây, hân lại cứu mạng tôi, giữa ranh giới sinh tử, hân tựa như thiên thần xông vào trận địa, xuất hiện trước mặt tôi, cứu lấy tôi!

Tâm, mâu thuẫn thất lại một chỗ! Về sau tôi nên đáp tạ đại ơn cứu mạng của hân ra sao? Còn có thể khẳng khái oán hận hân như trước sao?

Tôi không cách nào biết được.....

"Đại ca——" Một giọng nói thuần hậu phá tan tiếng tim đập xiềng xích đang khóa chặt tôi kia, tôi bỗng chốc mở mắt, ghé mắt nhìn qua, tại phía trước cách ba thước kia, Đại Thiện đang mở một đường máu, từng chút tiến gần đến bên đây.

Mi run lên, nước mắt đột nhiên chảy xuống, thân trên không thể khống chế, như ma quỷ mà nghiêng về phía trước, thì thào: **"Đại Thiện....."**

Trên lưng bỗng căng chặt, đến mức sắp thở không thông, trong đồng tử của Chử Anh như sắp bốc lên lửa: **"Đừng hòng! Không được đi.....ta không cho nàng đi.....ta sẽ không nhường nàng cho nó! Trừ phi ta chết!"**

Tôi kinh ngạc.....nước mắt ào ào chảy ròng, hân thấy tôi im lặng rơi lệ, dường như nhìn đến ngây ngốc. Trong lúc phân tâm có kẻ vây lại đây, ánh đao

chợt lóe, Chữ Anh kêu lên một tiếng đau đớn, người nhanh chóng run lên, tôi cảm thấy trên tay ẩm ướt ấm nóng, rút lại nhìn, toàn là máu tươi.

"A!" Tôi thất thanh kinh hô. Sau bả vai trái của Chữ Anh bị cắt qua thành một vết thương, máu đang ào ạt chảy ra ngoài.

"Hồng Ba Đồ Lão! Ha ha.....Hồng Ba Đồ Lão của Kiến Châu bất quá chỉ có thể.....quả thực không chịu nổi một kích!"

Tiếng cười này rất quen thuộc! Tôi quay đầu lại, nhìn thấy vẻ mặt đang cười điên dữ tợn ấy đúng là Hồ Đạt Lợi của Ô Lạp——con trai của Bác Khắc Đa, đường đệ của Bồ Chiêm Thái!

Đưa mắt nhìn quanh, không khỏi hoảng sợ thất sắc, Đại Thiện chậm trễ chưa đến, là đang bị vướng phải một tên, hai người cang đầu cang cực kỳ hung ác. Trong tay Đại Thiện đang cầm trường đao, ánh mắt sắc bén, tựa như một thanh kiếm sắc nhọn trực tiếp xuyên thấu lòng người! Tôi thở một hơi, Đại Thiện cả người đầy khí phách, xưa nay đây là lần đầu tiên nhìn thấy.

Thiếu niên nho nhã đậm bạc, có đôi mắt ôn nhuận trong trí nhớ kia, cùng với nam tử dũng mãnh quả quyết, cả người đầy khí phách trước mặt này, dần hợp lại làm một.

Tầm mắt của tôi bị lệ làm mờ đi, suy nghĩ đã không còn xoay chuyển như bình thường.....

"Hừ....." Chữ Anh bên cạnh kêu lên một tiếng, tôi hoàn toàn thức tỉnh, lúc này mới chú ý là bởi vì sự tồn tại của tôi, nên ngựa đã bị nặng thêm, đừng nói phi nhanh, ngay cả động tác tiến trước lùi sau có vẻ đã chậm chạp. Chữ Anh vì bảo vệ tôi, mà bị quân chế khắp nơi. Cuối cùng bị Hồ Đạt Lợi áp đánh cực kỳ nguy hiểm.

"Thả ta xuống!" Tôi thét chói tai.

"Đừng lộn xộn!" Giọng hần khó chịu khiển trách, hần khẽ giơ tay trái, cứng rắn thay tôi đỡ một đao.

Hồ Đạt Lợi! Khá cho một Hồ Đạt Lợi dễ tiện! Hần vì dễ thắng được Chữ Anh, mà liên tiếp tập trung tấn công lên người tôi. Chữ Anh vì bảo vệ tôi, liên tục thêm nhiều vết thương, tuy nói vết thương không trí mạng, nhưng nhìn thấy cả người hần đầy máu, lòng tôi run rẩy không ngừng.

"Chữ Anh! Để ta xuống đi!" Tôi đau xót khóc kêu, sớm biết bản thân là gánh nặng, còn không bằng để Hồ Đạt Lợi chém tôi một đao.

Đao nhọn của Hồ Đạt Lợi lại hướng về phía tôi, tôi không hề nghĩ ngợi, thân trên hướng về phía trước, không để Chữ Anh kịp hành động tôi đã hướng về phía cương đao. Tôi chờ đợi cảm giác đau đớn khi đao nhọn đâm vào cơ thể kia, nhưng không có.....trong nháy mắt khi mũi đao của Hồ Đạt Lợi chạm vào áo ngoài của tôi, liền rút tay về, đao chỉ cắt vào áo bông dày thành một vết rách nhỏ.

Tôi sững sờ.

"Đông Ca——" Bỗng dưng Đại Thiện phát ra một tiếng thét thê lương, như phát điên mà vọt đến chỗ tôi, hoàn toàn không để ý đến phía sau có kẻ đang dùng đao chém sau lưng hần!

"Đừng.....đừng——"

"Keng!" Tia lửa văng tứ phía.

Tiếng kêu la của tôi nghẹn lại trong cổ, cương đao ấy không có chém vào lưng Đại Thiện, mà bị một thanh trường đao chặn lại giữa không trung.

"Khà khà! Hồ Nhĩ Hán ta đến đúng lúc!" Thân đao vắn lại, ba con ngựa di chuyển qua. Hồ Nhĩ Hán thay thế vị trí Đại Thiện, Đại Thiện nhân cơ hội này phóng ngựa chạy về phía tôi.

"Đông Ca! Đông Ca....." Hần lo lắng gọi tên tôi, **"Nàng bị thương rồi?! Có nặng không?"**

"Đại Thiện! Cút ngay!" Chữ Anh gầm lên, **"Chuyện Đông Ca không cần đệ quản!"**

"Đừng cãi nhau——" Tôi thét chói tai, **"Hiện tại đang giao chiến——xin các người đoàn kết một chút! Ta không muốn chết ở đây....."**

Hai người trừng mắt liếc nhau một cái, mũi thuốc súng giữa hai huynh đệ ruột dường như càng hung mãnh hơn khi đối với kẻ thù.

Nội tâm tôi phát lạnh, chợt nghe bên cạnh truyền đến một tiếng cười lạnh: **"Đông Ca.....chẳng lẽ nàng là Bồ Hi Á Mã Lạp, đệ nhất mỹ nữ tộc Nữ Chân?"** Tôi nhìn lại, Hồ Đạt Lợi đang lạnh lẽo trừng tôi, **"Nữ nhân mà Bồ Chiêm Thái nhớ mãi không quên, một lòng muốn đoạt lại, thì ra chính là nàng!"** Đôi mắt hẹp dài của hần hơi híp lại, tôi không khỏi rùng mình.

Ánh mắt hần nhìn ngấm tôi quá quý dị và nham hiểm.

Quân của Ô Lạp lúc này đã bị truy binh Kiến Châu làm cho vội vã thoái lui, đại tướng chiến đấu cùng Hồ Nhĩ Hán ghìm ngựa lui về phía sau, kêu lên: **"Hồ Đạt Lợi, mau rút nhanh!"**

Hồ Nhĩ Hán phía sau không cam lòng múa may trường đao, phấn khởi tiến lên, không ngừng ồn ào: **"Thường Trụ, người có gan thì đừng chạy, chúng ta đánh tiếp đi!"**

Hồ Đạt Lợi cười lạnh, ghim cương chuyển đầu ngựa, từ phía sau Thường Trụ rút lui.

Tôi nhẹ nhàng thở phào, đại quân Ô Lạp rút cuộc cũng rút lui. Kiến Châu lấy một nghìn người đối kháng với binh lực gấp mấy lần mình, có thể không bại mà thắng, thật sự may mắn.

Đột nhiên tĩnh táo trở lại, bỗng nhìn thấy nụ cười trên mặt Đại Thiện đầy âm u tàn nhẫn, hần chậm rãi giương cự cung, đầu ngón tay thon dài lấy ra ba mũi tên lông vũ.....

Chữ Anh ở trên đỉnh đầu tôi hừ lạnh một tiếng, theo tiếng hừ nhẹ đó, ngón tay Đại Thiện đột nhiên buông ra. Dây cung vang lên một tiếng, ba mũi tên mạnh mẽ truy đến phía sau lưng Hồ Đạt Lợi.

"Dám làm hại Đông Ca, há lại dễ dàng tha cho người chạy trốn như thế?" Đại Thiện cười lạnh.

Chữ Anh lại hừ lạnh một tiếng.

Ba mũi tên thẳng tắp bắn về phía Hồ Đạt Lợi, hần xoay người dùng trường đao chặn một tên, Thường Trụ thay hần chặn một tên, nhưng mũi tên thứ ba vô luận thế nào cũng không tránh được, bóng dáng hần run lên, sau vai trái dĩ nhiên đã trúng chiêu.

Trong lúc hoảng loạn trốn chạy, Hồ Nhĩ Hán ngửa mặt lên trời cười to: **"Lợi hại chứ? Nhị a ca chúng ta vẫn chưa dùng hết lực đâu, bắt quá là cho tiểu tử người một bài học——Hồ Đạt Lợi, về mà nói với lão tử người, bảo hần sớm đem một vạn người chạy về Ô Lạp đi, ít con mẹ nó ra còn đỡ mất thể diện! Còn dám làm càn, Hồ Nhĩ Hán ta gặp một lần liền giết một lần!"** Hồ Đạt Lợi đã sớm chạy mất dạng, nhưng giọng Hồ Nhĩ Hán vẫn chưa hết tầm tã, **"Nhị a ca, lúc nào đó cũng dạy ta tuyệt chiêu này đi, nghe nói người có thể không chế lực đạo nặng nhẹ khác nhau của ba mũi tên ấy, cho nên khiến đối thủ khó lòng phòng bị có phải không? Lần tới nhớ để ta mở mang tầm mắt!"**

Đại Thiện khẽ cười, cau mày nhún vai, sự sắc bén rút khỏi đồng tử, chỉ còn sự ôn nhuận nho nhã.

Lòng tôi kinh hoàng, nói không rõ là vui sướng hay đau thương. Chỉ cảm thấy hết thảy những chuyện xảy ra hôm nay đã khiến tâm tư cùng sức lực của tôi hoàn toàn kiệt quệ, đợi sau khi tinh thần trầm tĩnh lại, chỉ cảm thấy tứ chi vô lực, run nhẹ tê liệt ngã vào lòng Chữ Anh. Ngực Chữ Anh chấn động, đột nhiên đưa một cánh tay khác sang, gắt gao bao bọc lấy tôi, cao giọng: **"Tạm thời thu binh! Hạ lệnh toàn quân đề phòng! Quân Ô Lạp có thể đánh lên bất cứ lúc nào!"**

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 50: Quyết chiến

Binh mã Ô Lạp rút đến bên kia bờ Đồ Môn Giang, tựa như một mãnh hổ đang trong giấc ngủ đông, bất cứ lúc nào cũng có thể bỏ sang cắn xé.

Hai quân hạ trại cách nhau một con sông đối đầu nhau, Thư Nhĩ Cáp Tề dẫn Chính Lam kỳ quanh co một vòng mới đến đây, hỏi nguyên do, hần không nói rõ, thoái thác rằng bởi vì không quen tình trạng đường đi, nên quân đội phải cố thủ sau núi gi đó.

Trên mặt Chữ Anh đã có sự tức giận, Đại Thiện lại thân nhiên nhìn không ra chỗ nào bất ổn.

Thư Nhĩ Cáp Tề giải thích lý do chưa có thêm viện thủ rất gượng ép, ngay cả những người đứng xem là tôi đây cũng nhìn ra sơ hở, mà hai viên thuộc cấp là Thường Thư và Nạp Các Bộ bên cạnh hần, thái độ cực kỳ cao ngạo ngang ngược, dường như không hề đem hai vị a ca Chữ Anh và Đại Thiện để vào mắt chút nào.

Vào đêm, tôi đang muốn nghỉ ngơi trong lều trại, bỗng nghe thấy ngoài trướng có người nhỏ giọng nói.

"Cách cách đã nghỉ rồi."

"Ngủ rồi....." Tạm dừng hồi lâu, thanh âm kia mới thờ dài nói, "Vậy thì quên đi....."

Tôi vội vén rèm ra, kêu lên: "Khoan đã! Ô Khắc Á.....người tìm ta có chuyện gì?"

Người nọ quả nhiên là Ô Khắc Á, dưới bầu trời tối đen, bóng dáng gầy yếu của hần đầy vắng vẻ cô tịch khiến người khác phải hốt hoảng thương cảm.

"A Bộ....." Hần nhẹ giọng ngập ngừng, thoáng chốc sau ánh mắt lại ngưng tụ, biểu tình trở nên nghiêm túc, "Bố Hi Á Mã Lạp cách cách, xin hỏi cô có từng nhìn thấy A Đan Châu không?"

A Đan Châu?! Đúng rồi! A Đan Châu hồi sáng.....

Tôi hít một hơi khí lạnh!

Sao tôi lại quên mất A Đan Châu chứ?

"Em ấy vẫn chưa về sao?"

"Ta không tìm thấy muội ấy....."

Lòng tôi lạnh lẽo: "Người.....đợi chút, ta đi tìm một người!" Không thèm khoác thêm áo choàng, bước cao bước thấp mà lần mò đuổi đến doanh trướng của Chử Anh.

"Ai?!" Thị vệ đột nhiên quát lên một tiếng ngăn lại. Lúc này tôi mới giật mình, kẻ tiếp bắt đầu sợ hãi.

Đơn độc một mình, sao tôi lại dám tùy tiện đến gặp Chử Anh?

Đang do dự không biết làm sao, màn trướng bỗng lay động, Chử Anh thân trên để trần, cúi đầu đi ra: "Tìm y quan đến đây cho ta.....những tên nô tài ngu dốt ngay cả đôi thuốc cũng....." Hàm hồ nói được một nửa, ngẩng kinh ngạc bốn mắt nhìn nhau, sau đó dờ ra.

"À.....ta....."

"Vào đây!" Hắn đột nhiên ôm lấy tay tôi, không giải thích mà kéo tôi vào trong.

Không khí trong trướng ẩm áp kích thích khiến mũi tôi ngứa ngáy, tôi nhịn không được hắt hơi hai cái, thân mình run rẩy.

"Ngốc nghếch! Chưa mặc áo kếp sao đã dám tùy tiện chạy loạn ra ngoài? Nhỡ cảm lạnh mà bị bệnh thì làm sao đây?" Hắn hướng tôi mà gào thét.

"Người còn nói ta? Người nhìn bản thân mình trước đi." Tôi chỉ vào cánh tay trần của hắn, không chút khách khí mĩa mai trà đũa.

"Đây là ta đang băng miệng vết thương.....huống hồ, ta là nam nhân, thể chất so với nàng khỏe hơn gấp trăm lần!" Hắn ôm đến một tấm chăn lông, quấn chặt lấy người tôi, động tác thô lỗ thiếu chút nữa đẩy tôi ngã.

Ánh mắt tôi đảo qua một vòng, bên trong lều trại của hắn đốt lò ẩm áp, thật sự không thấy quá lạnh, vì thế liền muốn bỏ chăn ra, nhưng lập tức thay đổi ý nghĩ, đem chăn kéo chặt lại, càng bọc kín bản thân.

"Lui xuống! Hết thấy cút hết ra ngoài cho ta!"

Hai tiểu nô tài đang phát run nằm rạp dưới chân Chử Anh nhất thời như được đại xá liền đứng lên, như chạy trốn mà rời đi. Tôi ngoảnh mặt làm ngo, thấy hắn quay đầu lại, luống tay ra sau vai cột băng gạc, nhưng tay chân vụng về làm thế nào cũng không xong, vẻ mặt trở nên bối rối, lòng tôi không khỏi mềm nhũn, mở miệng nói: "Đề ta."

Tôi đi đến phía sau hắn, nhẹ nhàng lấy băng gạc quấn quanh vai hắn, tay cọ nhẹ, hắn khẽ run lên, bắp thịt căng thẳng.

"Ta đụng đến miệng vết thương của người?" Tôi cảm thấy có dùng sức gì đâu? Chẳng qua là.....cả người hắn trên dưới đều rải rác vết thương lớn nhỏ, quả thật khiến người khác không đành lòng nhìn, càng nhìn càng thấy ghê rợn khó coi.

"Không....." Hắn hít vào một hơi.

Vì thế tôi càng thả lỏng động tác, thật cẩn thận giúp hắn băng bó, ánh mắt trong lúc vô tình dừng lại vết sẹo hình dấu răng trên đầu vai trái của hắn.....tức khắc trong lòng tôi như bị ai đó đâm một đao!

Động tác trong tay trở nên cứng ngắt, qua hồi lâu mới trở lại bình thường: "Mau mặc xiêm y vào đi, cẩn thận kéo cảm lạnh, ngày mai có thể xông qua vẩy chậu Ô Lạp, đưa đoàn người vượt qua mối nguy này hay không, còn phải dựa vào người đấy."

"Đồng Ca....." Hắn xoay người lại, tình cảm nóng bỏng mãnh liệt trong đôi mắt khiến tôi sợ hãi, "Ta sẽ không để nàng xảy ra chuyện gì."

"Ừ." Tôi nhẹ nhàng trả lời, loại tình huống trước mắt này rất không lạc quan. Quân số mà Kiến Châu mang đến vốn không nhiều, nhưng bộ dáng của Thư Nhĩ Cáp Tề cầm Chính Lam kỳ kia có chút không thể dựa dẫm vào.....

".....Đồng Ca!"

"Hử? Chuyện gì?"

"Nàng vẫn luôn thích thất thần!"

Trong lúc tôi ngăn người ấy, hắn đã mặc xong quần áo, tùy tiện ngồi trên thảm, thuận tay lấy ra một hồ lô bên cạnh, rút nút lọ ra, tôi ngửi được một mùi hương của rượu.

"Bị thương mà còn uống rượu?"

"Không có gì đáng ngại! Uống vào ấm người, xua đuổi cái lạnh....." Hấn cười càng tươi, đuổi mây khoe mắt đều lộ ra vui vẻ, "Đồng Ca nàng đang quan tâm ta sao?" Không chờ tôi trả lời, hấn đã tự tiếp lời, "A, thật tốt! Chung quy nàng vẫn quan tâm ta."

Tôi không trả lời, mặc kệ hấn đang ảo tưởng tự luyện, việc cấp bách bây giờ là hỏi A Đan Châu đang ở nơi nào.

"Hôm nay ở Ô Kiệt Nham người có nhìn thấy một tiểu cô nương nào không?"

Hấn cau mày, lộ ra biểu tình nghi hoặc.

"Đại khái nàng cao như này." Tôi khoa tay múa chân cho hấn xem, "Mặt tròn tròn, rất đẹp rất đáng yêu, nói chuyện đều rất thích cười....."

"Vì sao tìm ta hỏi?" Hấn rầu rĩ, tỏ ra chút hờn giận.

"Người từng gặp qua nàng, nàng tên A Đan Châu, cách cách của Ngõa Nhĩ Khách."

"Không ấn tượng." Hấn trở nên không kiên nhẫn, ngữ khí cũng không tốt, "Nữ quyến của Ngõa Nhĩ Khách nhiều như vậy, dù cho ta đã từng gặp qua, cũng không có nghĩa ai ta cũng sẽ có ấn tượng."

"Ta chỉ là.....chỉ là hỏi một chút. Hồi sáng, nàng đã nói muốn đi tìm người....."

"Tìm ta?" Hấn cười nhạt, "Vì sao phải tìm ta? Ban ngày rồi ren như thế, nàng cho rằng ta có thời gian để mà lưu ý đường đi của một nữ nhân sao?"

Tôi khép miệng, chột dạ cúi đầu.

Hấn muốn một ngụm rượu, hương rượu phả đến gần tôi, người tôi không tự giác ngửa ra sau, bàn tay tôi của hấn đặt trên đỉnh đầu tôi, nhẹ nhàng xoa: "Đồng Ca, trừ nàng ra, ta thật không có thời gian đi quan tâm sống chết của người khác."

Tôi đẩy tay hấn ra: "A Đan Châu đang độ tuổi xuân, lấy quan hệ hiện tại giữa Ngõa Nhĩ Khách và Kiến Châu, nàng ấy thật có thể....."

"Thế thì sao?"

"Nàng ấy thích người."

Hấn kinh ngạc chăm chú nhìn tôi, sau một lúc lâu, giễu cợt cười lạnh: "Thế thì sao? Ta thích nàng, nàng sẽ gả cho ta à?"

"A Đan Châu nàng.....nàng ấy không ngại thể thiếp trong nhà người."

Hấn đứng dậy, gân xanh trên trán nổi lên: "Nàng nghe không hiểu lời ta nói sao? Nàng cho rằng cứ đẩy nữ nhân đến thì ta nhất định phải nhận à? A mã đã đẩy cho ta một Cấp Nghi Hồ còn chưa đủ, hiện tại nàng còn muốn đẩy cho ta A Đan Châu gì đó sao? Nhìn xem ta có đáng thương không? Gia là người thiếu nữ nhân sao? Gia muốn chính là nàng! Nàng đừng giả vờ với ta, nàng cẩn thận mà nghe đây, nói bao nhiêu lần thì vẫn chính là câu ấy, người ta muốn là nàng! Nếu nàng bằng lòng gả cho ta, cũng chẳng cần nàng ngại hay không ngại, ta đều sẽ bỏ hết toàn bộ thể thiếp trong nhà!"

Tôi chán nản: "Lời người nói thật vô liêm sỉ, một câu ta cũng không muốn nghe." Thấy khuôn mặt dữ tợn của hấn, sợ hãi trong lòng tôi càng gia tăng, "A Đan Châu thật là mù rồi, lại muốn gả cho một nam nhân như người, người đối xử với người nhà sao có thể tuyệt tình đến thế, chưa kể, người chó quên, đại phúc tấn của người chính là cô cô ta."

Hấn hít sâu một hơi: "Bộ dạng nàng ta dù có giống với nàng, thì cũng không phải là nàng! Nhiều năm như thế, ta vẫn chưa chạm qua nàng ta, nàng hãy tin ta, người ta muốn là nàng, chính là nàng....."

Ánh mắt hấn trở nên nóng rực, tôi càng sợ hãi liền đứng lên, không muốn phí lời với hấn, quay đầu bước đi: "Ta đi đây! Coi như là chưa từng đến."

"Đồng Ca, nàng đừng quên, nàng mới là nữ nhân của ta!" Vừa đi đến cửa, hấn đột nhiên rống một câu như thế.

Tôi vừa then vừa giận, khí huyết sục sôi, không kiềm được kích thích quá mạnh, xoay người vung một bạt tai lên mặt hấn, "Ta không phải nữ nhân của người!"

Tôi phần hận cảm tức nhìn hấn, trên mặt hấn thoáng qua vẻ phức tạp, qua hơn nửa ngày, khẩu khí hấn bỗng nhiên mềm nhũn, bi thương gọi một tiếng: "Đồng Ca....."

"Người chết tâm đi! Đời này chúng ta tuyệt đối không có khả năng!" Tôi không quay đầu mà lao ra khỏi lều trại.

Tiếng dưới chân không ngừng phát ra tiếng vang, không khí rất lạnh, tay chân vì lạnh mà co cứng, con tức trong lòng đã vì con giá buốt mà tiêu tán hơn phân nửa.

Đi chưa được mấy bước, chợt nghe tiếng bước chân đang đuổi theo phía sau, tôi bị dọa đến mức vội vã khom lưng trốn sau một khối nham thạch. Chờ cho tiếng bước chân vội vã dần đi xa, tôi mới thở phào, chậm rãi thẳng người dậy.

Xoay người muốn đi, lại bắt ngờ và phải một bức tường rắn chắc, nhìn kỹ lại, thứ đó không phải bức tường, mà rõ ràng là một bóng người đen tuyền. Tôi sợ đến mức thất thanh hét chói tai, nhưng chưa kịp kêu ra, trên môi đã bị một bàn tay to bịt lại.

"Suyt.....đừng sợ, là ta." Giọng nói thuần hậu, quen thuộc.....

Tôi kinh ngạc đến ngây người, trong lòng nai con và chạm chạy loạn.

"Đã dọa nàng rồi sao?" Đại Thiện buông tay, có chút áy náy cùng bắt an nhìn tôi, tuy ánh sáng u ám, nhưng tôi rõ ràng có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rực của hắn, "Đồng Ca....." Sau một hồi sốt soạt, áo choàng ni lông với mùi hương ẩm áp chỉ có ở hần bao bọc lấy tôi.

Ban đêm khí lạnh bức người, trắng sáng trong veo mà lạnh lùng, nam tử trước mặt khiến cho lòng người rối loạn. Tôi có một bụng lời một nói hết, nhưng chỉ mới đến bên miệng, lại không biết nên nói gì, không cách nào thốt nên lời.

Tiếng bước chân tiến đến gần, "Là A Bộ sao?"

Lòng tôi nhảy dựng, hoảng loạn trả lời: "Là ta." Vội vã đẩy Đại Thiện, từ nham thạch chạy ra.

Ô Khắc Á lẽ loi đứng trong tuyết: "Ta chờ cô rất lâu, nhưng không thấy cô trở về....." Ánh mắt rơi vào áo choàng ni lông trên người tôi, lời nói khế dừng lại.

Tôi lập tức tỉnh ngộ, trên mặt hơi nóng lên: "Đi thôi. Về trước nói sau."

Đi được hơn mười bước, cước bộ tạm dừng, nhìn không được ngoài đầu lại tìm tôi bóng dáng quen thuộc kia, thế nhưng bóng tối đen kịt, hình bóng thay phiên nhau lác lác, sao có thể phân biệt được đâu là bóng người, đâu là bóng cây?

Nếu không có nhiệt độ còn sót lại trên áo choàng, tôi cơ hồ cho rằng hết thấy vừa rồi chẳng qua chỉ do tôi nhất thời sinh ảo giác.

Phương trời tờ mờ sáng, trong quân doanh nhân hạ bỗng nổi xôn xao, thì ra binh lính Ô Lạp ở bờ đối diện đã mở trận thế, phóng mắt nhìn qua, tầm mắt không thể nhìn hết nổi.

Quân lính bên ta nhìn quân địch người đông thể mạnh phía bên kia, không khỏi lộ ra khiếp sợ, nguy cấp như vậy, nếu quân tâm dao động, chẳng lẽ chưa chiến đã liên bại sao?

Tôi đứng rất xa phía sau quân doanh, đang âm thầm lo lắng, chợt nghe ba nghìn tướng sĩ đồng loạt tuôn ra một tiếng hô quát, sau đó tiếng hoan hô tựa như sấm rền, giờ cao tay hô to, quả là hết sức phấn chấn lòng người.

Tôi vừa kích động vừa tò mò, nhìn không được trèo lên giá xe ngựa, đứng trên cao nhìn về phía xa.

Chỉ nhìn lá cờ chủ Chính Hồng kỳ đang tung bay trong gió, Đại Thiện đứng trên cao, phát tay chào, cao giọng hô to: ".....A mã vốn thiện chinh phạt, nay dù chưa đến, nhưng huynh đệ hai ta sẽ dẫn binh, chúng quân chớ lo âu sợ sệt.....bối lạc Ô Lạp Bỏ Chiếm Thái trước kia bị Kiến Châu ta bắt giữ, cớ buộc khóa thiết, nhận vào nuôi dưỡng, miễn chết và sau đó trợ giúp hồi hương trở về chủ vị. Thời gian chưa lâu, Bỏ Chiếm Thái người này vẫn như trước, tính mạng là từ trong tay ta lấy ra, liệu có đủ để dọa cho sợ hãi? Các ngươi chớ vì thế mà lo lắng dư thừa, trời cao trợ oai cho Kiến Châu ta, Thực Lạc bối lạc anh danh túc trứ*, trận này tất thắng....."

*Anh danh túc trứ 英名夙著: tiếng tăm sớm lừng lẫy xuất sắc.

Lời của hắn vang dội, cộng thêm tiếng ủng hộ hoan hô. Chẳng mấy chốc đã nói xong, tức thì đại tướng Hồ Nhĩ Hán, Phí Anh Đông cùng Dương Cổ Lợi tiến lên từ đám người kia, quỳ một gối trước mặt Đại Thiện, thề ước: "Chúng ta thề sống chết nguyện trung thành!" Điều này quả thật như bỏ một muôi nước vào chảo dầu đang sôi ục ục, trong khoảnh khắc chảo vỡ tung!

Tinh thần đám binh lính tướng sĩ của Kiến Châu và Ngõa Nhĩ Khách cực kỳ phấn chấn, kích động không hiểu được. Ngay cả tôi là người ngoài cuộc, từ phía rất xa nhìn thấy, cũng nhìn không được lệ nóng doanh tròng, kích động đến máu toàn thân đều sôi trào.

Loại cảm xúc này càng dâng cao, quân tâm tiếp tục càng gia tăng đại chấn, binh lính Kiến Châu bắt đầu chủ động xuất kích, anh dũng vượt sông. Mắt tôi nhìn ngó tiếng hô giết rung trời phía trước, trời đất băng tuyết trước mặt, cảnh tượng như thế, phảng phất như mộng ảo hư cảnh.....

Nắm chặt hai tay, tinh thần tôi kích động.

Đó là chiến tranh! Chiến trường cổ đại thời kỳ vũ khí lạnh, da ngựa bọc thây, huyết nhuộm sa trường.....

Cuộc chiến Chung Thành Ô Kiệt Nham, từ sáng bắt đầu khai chiến, liều mạng đến hoàng hôn, tướng sĩ Kiến Châu càng đánh càng hăng, tình hình chiến đấu vô cùng thê thảm, Ô Lạp tuy có một vạn người, lại bị đuổi giết khiến quân lính tan rã, liên tiếp tháo chạy. Đến đêm, bỗng nhiên trên trời càng rơi nhiều tuyết, gió tuyết lẫn lộn, thời tiết cực kỳ ác liệt.

Tôi khổ sở vô cùng lo lắng suốt cả đêm, vào lúc bình minh, rốt cuộc không thể nhịn được, lén chuồn ra ngoài, cười ngựa dò xét dọc bờ sông.

Nhưng khi thấy trên mặt tuyết dày đặc là một đồng hồ hỗn độn, khắp nơi đều có thể nhìn thấy thi thể binh lính Ô Lạp, máu đỏ sẫm cùng tuyết trắng lẫn lộn, tình cảnh thảm thiết biết bao!

Lòng tôi xót xa, mặc dù không đành lòng nhìn, nhưng đi đến chỗ nào, thì thể cũng đều rải rác tứ tung, khắp nơi hoang tàn.

Chốc lát, Kiến Châu khai hoàn trở về doanh, tuy rằng binh lính chật vật, trên khuôn mặt khó nén vẻ mệt mỏi, nhưng mỗi người đều hưng trí phấn chấn bừng bừng, vẻ mặt tươi cười.

Cuối cùng kiểm soát chiến trường, bởi vì đêm qua trời giá rét, thương binh Ô Lạp bị đông chết rất nhiều, kể cả người chết trận, gần ba nghìn người chết trong lãnh thổ Triều Tiên, mà bên phía Đồ Môn Giang lại có năm sáu nghìn người, cộng lại ước chừng bảy tám nghìn người. Kiến Châu bắt được năm nghìn chiến mã, ba nghìn khôi giáp, kết quả trận chiến to đến kinh người.

Nhưng trong trận chiến này điều bất ngờ chính là, Chử Anh thân mang trọng thương, cuối cùng là đám Phí Anh Đông gắng gượng khiêng về, may mắn sống được một mạng.

Khi tôi nghe được tin, khi tôi tìm đến doanh trường của Chử Anh vén rèm đi vào, bên trong đã tụ họp đầy người. Mỗi người đều ít lời, không khí ngưng trọng có chút hít thở không thông. Sắc mặt Chử Anh trắng bệch, đang lặng lẽ nằm trên thảm, để mặc y quan chữa thương.

Tôi đứng phía sau đám người bọn họ, chỉ cảm thấy tiến lui đều khó xử, chợt nghe thấy tiếng khóc nữ tử truyền ra. Hồ Nhĩ Hán không kiên nhẫn lớn giọng quát: "Đại a ca, không phải ta đã nói với ngươi, lần này suýt chút nữa làm hỏng chuyện.....ngươi đến nỗi vì một nữ nhân mà ngay cả mạng cũng không cần sao? Nếu không có nhị a ca tùy thời nhanh chóng, một đao chém đầu Bác Khắc Đa, thì ngươi đã sớm bị hai phụ tử bọn chúng liên thủ....."

"Đù rồi, Hồ Nhĩ Hán." Đại Thiện không nóng không lạnh tùy tiện buông ra một câu, nhưng lại thần kỳ ngăn lại tính khí nóng nảy của Hồ Nhĩ Hán.

Tiếng nức nở của nữ tử kia càng khóc càng vang, cuối cùng Chử Anh không kiên nhẫn mà phát ra tiếng gầm nhẹ: "Phiền phức quá! Cút ra ngoài!"

Có lẽ lúc quát to đã sử dụng sức quá mức, rốt cuộc khiến miệng vết thương nứt ra, y quan sợ đến mức bịt lại vết thương đang không ngừng đổ máu, liên tục hô: "Gia.....bình tĩnh một chút....."

Vì thế Đại Thiện lạnh nhạt phản phó: "Ngươi ra ngoài trước đi."

Nữ tử nọ cúi đầu đáp một tiếng, rầu rĩ nói: "Vây.....ta đi đây, chàng đừng mắng người nữa, cẩn thận miệng vết thương....."

Chử Anh phiền chán nghiêng đầu.....

Bóng dáng kia rốt cuộc chậm rãi đi từ trong đám người ra, tôi kinh ngạc tròn to mắt: "A Đan Châu?"

"Bộ tỷ tỷ!" Về mặt A Đan Châu tiêu tụy, vừa nhìn thấy tôi, vội phi thân nhào vào lòng tôi, ủy khuất lên tiếng khóc lớn. Tôi vội ôm lấy nàng thuận miệng nói lời trấn an, nhưng trong đầu lại đần độn, đôi mắt chạm vào ánh mắt nóng rực của Chử Anh, trong lòng căng thẳng, nhất thời bùng tình.

"Vị này chính là tiểu cách cách Ngõa Nhĩ Khách của bồi lạc gia Sách Mục Đặc Hách sao?" Thư Nhĩ Cáp Tề thâm trầm mở miệng, con người sắc nhọn lão luyện chậm rãi lướt qua khuôn mặt tôi, "Nếu đại a ca thật sự thích, thì có thể nhờ ta làm mối cho, có lẽ Sách Mục Đặc Hách không đến mức không cho ta chút mặt mũi....."

A Đan Châu ngừng khóc, trên khuôn mặt nhỏ thuần mỹ như hoa lê trong mưa xấu hổ đến đỏ bừng, mắt to lấp lánh, truyền ra sự vui sướng khó nén.

"Ta không cần!" Chử Anh quả quyết cự tuyệt, tuyệt không để lại nửa phần mặt mũi cho vị ngách kỳ khặc này, "Người nào nói ta muốn nàng ta?"

Ánh mắt hần vẫn gắt gao chăm chú vào tôi, lòng tôi phát lạnh, run rẩy vội nói: "A Đan Châu, chúng ta trở về đi." Vừa nói vừa đưa tay đất bàn tay nhỏ bé của nàng.

Ái ngờ sau khi A Đan Châu nghe Chử Anh nói xong câu đó, cắn môi dưới, tức giận đến thân thể yếu đuối không ngừng run rẩy. Nhưng lập tức, nàng ngẩng cao đầu: "Ta muốn gả cho chàng! Nếu chàng không thích ta, vì sao lại liều chết đến cứu ta? Tóm lại, vô luận bây giờ chàng có nói gì ta cũng đều không để trong lòng, đời này trừ chàng ra, A Đan Châu ta ai cũng không gả!"

Cả phòng ngậy ra như ngỗng, hơn nửa ngày Hồ Nhĩ Hán mới chép miệng nói: "Tiểu cô nương này thật thẳng thắn! Thật có chút đáng về của nữ nhân Mông Cổ."

"Phải, lần này quay về Hách Đồ A Lạp có lẽ sẽ náo nhiệt đây." Phí Anh Đông ha hả cười, đưa tay khoát lên vai Dương Cổ Lợi.

"Phải đó, về thành lo hí sự, nhân tiện uống rượu mừng công....."

Hồ Nhĩ Hán vừa nghe đến rượu liền trở nên hăng hái: "Ồi, ời.....nói đến rượu mừng công đây à....."

"Tên Hồ Đạt Lợi đó thật không tồi, lão tử hần coi như cũng là một hán tử, đáng tiếc không bằng nhị a ca....."

".....Hồ Đạt Lợi chết quá hời, Phí Anh Đông, một đao của kia ngươi có phần quá tiện cho tiểu tử đó....."

".....Ta nói Thường Trụ và Hồ Lý Bố ấy thật ra rất có năng lực, chỉ tiếc là chọn nhầm chủ tử, lúc ấy bắt sống hai người bọn họ, không biết....."

Bảy miệng tám lời tranh nhau nói vô cùng ầm ĩ huyền ảo, tôi sớm không có lòng dạ nào để ý đến, một lòng kéo A Đan Châu về mặt đang đỏ bừng ra ngoài.

"Bộ tỷ tỷ.....chàng thích ta phải không?" Ra khỏi cửa, A Đan Châu căng thẳng hỏi tôi.

Nhìn đôi mắt tràn ngập nhiệt tình cùng chờ mong ấy, nhất thời tôi mờ mịt không biết nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 1: Trở về

Khi đoàn xe trần trọc đến Hách Đồ A Lạp, toàn bộ cư dân ngoài thành đồng loạt hoan nghênh.

Một trận Ô Kiệt Nham, lấy ít thắng nhiều, đánh tan tác một vạn đại quân Ô Lạp, khiến quân lực Ô Lạp suy yếu cực mạnh, có thể nói là có ý nghĩa trọng đại.

"Cách cách.....cách cách....." Khi xe chậm rãi đi qua ngã tư ngoài thành, tôi mơ hồ nghe được tiếng hô quen thuộc, vốn còn tưởng mình nghe lầm, nhưng trong nháy mắt ngoài cửa sổ đã truyền đến tiếng khiển trách của thị vệ, cùng tiếng khóc thương tâm của nữ tử.

Tôi vén màn, chỉ thoáng nhìn qua, bỗng có một bóng dáng đỏ tươi bổ nhào lên, ngón tay thon dài vịn lên bệ cửa sổ: "Cách cách——" Tôi lấp bấp kinh hãi, tay bắt giác rụt lại, hạ màn xe xuống.

"Cách cách.....cách cách người hãy gặp nô tài.....cách cách....." Tiếng gọi ngoài xe càng ầm ĩ thê lương, hiển nhiên đám thị vệ đã đổi từ động khẩu thành động thủ thô bạo.

Tôi giật mình, đột nhiên tỉnh ngộ, xuyên qua màn đi ra ngoài: "Dừng xe!"

Xa phu vội vàng ghim ngựa, vì hôm nay vào thành, nên phục trang và cách ăn mặc cũng sớm trở nên đặc biệt, dưới chân là đôi giày đế chấu cao cao. Tôi lao đảo bước lên giá xe, do dự một lát, khẽ cắn môi nhún người nhảy xuống.

"Ồi....." Khi chân trái rơi xuống đất, trên mặt cá chân liền truyền đến một cơn đau nhức toàn tâm, tôi đoán là đã bị trật chân, nhưng trong lòng thấp thòm giọng nói kia, không muốn suy nghĩ nhiều, chỉ gắng gượng chống đỡ đi ra phía sau xe.

Trên đường đầy dân chúng đang vây xem, thấy tôi xuống xe, không khỏi phát ra tiếng hô, không ngừng vang lên tiếng thì thầm nói nhỏ.

"A.....đệ nhất mỹ nữ....."

"Thì ra nàng ấy chính là Diệp Hách lão nữ nổi danh kia....."

Tôi chỉ xem như không hề nghe thấy, đi chưa được mấy bước, đã nghe từng trận vó ngựa phía sau, đám người vây xem như thủy triều bắt đầu tuôn ra, tôi quay đầu, chỉ thấy một con tuần mã đen sẫm sáng bóng, trong mũi đang phun ra nhiệt khí, cao ngất kiên định phía sau tôi.

Thiếu niên cảm y trên yên ngựa, khuôn mặt tuần mã lộ ra vẻ hồ hững băng lãnh, đôi mắt ngạo nghễ từ trên cao nhìn xuống, toàn thân phát ra một loại khí chất cao quý khiến kẻ khác không dám đến gần.

Tôi hơi sững sốt, sự vui sướng mới vừa dâng lên đã bị ánh mắt lạnh như băng ấy của hắn nghiền nát, tôi chỉ có thể cứng ngắc ngẩng đầu lên nhìn hắn.

"Xảy ra chuyện gì?" Hoàng Thái Cực lẳng lặng ngồi trên ngựa, ngữ khí đạm bạc như biểu tình lúc này của hắn.

"À....." Về mặt đó là gì? Thái độ gì vậy? Lẽ nào thấy tôi trở về, không hề vui mừng chút nào sao? Tôi không khỏi có chút mất mát, "Hình như ta nghe thấy giọng của Cát Đái....."

"Cho nên tùy tiện nhảy xuống xe? Nàng cho rằng đây là nơi nào?" Ánh mắt hắn lạnh lùng lướt qua, trong phút chốc xa phu lái xe cùng nô tài quỳ xuống về mặt kính hoàng không thôi.

Một quỳ này của bọn họ, dân chúng vây xem nhất thời bị dọa mà lui lại hai trượng, để lại một khoảng trống cho vị chủ nhân này.

Tôi mờ mịt nhìn hắn.

Thiếu niên này.....vẫn là Hoàng Thái Cực mà tôi biết sao?

"Lên đây." Hắn xoay người đưa tay cho tôi, tầm mắt tôi từ trên mặt chuyển đến tay phải hắn, sau đó lại chuyển trở lại khuôn mặt hắn.

Tay chậm rãi đưa ra, hán đồng loạt nắm chặt, hơi dùng lực, một tay trên eo tôi vừa nhấc, tôi liền bay lên ngồi bên cạnh hán.

Mới ngồi ổn định, bỗng nhiên eo bị cánh tay hán mạnh mẽ kéo qua, bả vai trái mạnh mẽ tiến vào lồng ngực hán, hán dùng sức thở sâu, hơi thở nóng rất chui vào áo tôi: "Về sau nàng.....còn dám....." Miếng cường phun ra năm chữ này, liền im lặng không nói gì. Chiếc cảm nhận bóng của hán kề sát bên gáy tôi, vào một khắc da thịt chạm vào nhau kia, tôi khẽ run lên, nhin không được xoay người lại ôm lấy hán.

"Thật xin lỗi! Thật xin lỗi.....ta về rồi! Hoàng Thái Cực.....ta đã về rồi."

Hán càng dùng sức ôm chặt tôi, lực tay mạnh đến cơ hồ muốn cắt đứt eo tôi, tôi nhin đau không lên tiếng, mặc cho hán phát tiết cảm xúc.

"Phải luôn ở cạnh ta....." Thanh âm hán trở nên ôn nhu, ni non bên tai tôi, "Nàng đã từng đáp ứng ta."

Tôi gật đầu: "Phải, sẽ không có lần sau, ta cam đoan." Tôi ngửa đầu cười với hán, một tay hán ôm chặt tôi, một tay cầm cương, chậm rãi quay đầu ngựa.

"Khoang đã!" Giật mình nhớ đến mục đích xuống xe, tôi vội vàng túm tay hán, "Cát Đái....."

"Chuyện của tiểu nha đầu đó, cũng không phải là chuyện lớn gì, về rồi nói sau.....mới vừa rồi nàng tùy tiện nhảy xuống xe, có biết sẽ gây ra bao nhiêu hỗn loạn không? Hiện tại, nàng chăm sóc tốt bản thân mình trước đi." Trong ngữ khí lạnh nhạt của hán lộ ra phần sắc bén, tôi nhin không được ngẩng đầu lên liếc hán một cái.

Có gì đó không giống sao? Vì sao tôi lại cảm nhận thấy hán có chút gì đó không còn giống như trước nữa?

Tuy rằng bộ dạng không hề thay đổi chút nào, chỉ là.....vì sao giữa tôi và hán, lại có thêm một sự nghiêm nghị xa cách không thể vui đùa, hán mặc dù cách tôi không xa, nhưng lại có vẻ cao cao tại thượng.

Bắt đầu từ khi nào, đứa nhỏ mà tôi vốn vẫn luôn cúi đầu chăm sóc, hiện giờ lại phải ngược nhin lên?

"Đông Ca....."

"Hử?"

"Nàng chuẩn bị tốt chưa?"

"Cái gì?" Tôi ngờ vực chớp mắt.

Tầm mắt Hoàng Thái Cực hướng thẳng, ung dung thản nhiên mà chậm rãi mở miệng: "Ông ấy đến rồi....."

Một trận tiếng vó ngựa nện đá vang dội, từ phía xa dần đến gần, giữa tiếng người ồn ào hỗn loạn, vang lên cực kỳ rõ ràng, mỗi một tiếng như nện vào trong lòng tôi——tại nơi chói mắt ngược chiều sáng ấy, tư thế phóng ngựa oai hùng hiên ngang của Nỗ Nhĩ Cáp Xích đang vọt đến đây.

Ngựa kia hăng hái đến gần, cuối cùng đến bên cạnh tôi, lúc hai ngựa xen đối diện nhau, đột nhiên Nỗ Nhĩ Cáp Xích cất tiếng cười to, nghiêng thân trên, đưa tay tìm đến, trong nháy mắt kéo tôi qua.

Tôi hoảng sợ hô lên một tiếng, tro mắt nhin trời đất đảo ngược, trong nháy mắt vững vàng rơi xuống trước người Nỗ Nhĩ Cáp Xích.

"Đông Ca! Đông Ca....." Hán tùy tiện cười to, vó ngựa giẫm tại chỗ, dân chúng xung quanh đều tránh đi.

Bên tai tôi tràn ngập tiếng vù vù ngược gió, bóng dáng cao ngạo của Hoàng Thái Cực dần mất hút khỏi tầm mắt tôi, lòng tôi không khỏi đau xót, nhin không được hết lớn: "Đùa đủ chưa? Thả ta xuống! Ta không phải con mồi của ông, để ông tùy ý đoạt đến rồi ném đi!"

Ngựa hí lên một tiếng, vững vàng dừng tại chỗ.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích đánh giá tôi từ trên xuống dưới hơn nửa ngày, nhíu mày: "Chẳng qua chỉ ra ngoài hai tháng, không chỉ có tim lỗ mẫn, mà ngay cả lá gan cũng được luyện cực kỳ tốt. Sao?"

Tôi không chút trốn tránh ánh mắt hán, cười lạnh: "Gia thật là nói đùa rồi, chuyện này Đông Ca ra ngoài vòng quanh, không phải chính là hợp với tâm ý của ngài sao?"

Mặt hán hiện lên vẻ tức giận, kẹp lấy cổ tôi, ép đầu tôi ngưỡng cao, lực tay hán thoáng căng thẳng, phút chốc liền buông ra.

"Vì sao vẫn cứ luôn khiêu khích tính nhẫn nại của ta? Nàng muốn khảo chứng ranh giới cuối cùng ta giành cho nàng sao? Vì sao không giống A Ba Hối, ngoan ngoãn ở lại bên cạnh ta?"

"Bởi vì.....ta chính là ta! Ta không phải A Ba Hối, cũng như vĩnh viễn không thể làm A Ba Hối." Tôi thở hỗn hển, đau đớn trên cổ thật sự tồn tại, quả nhiên là tôi đã chọc hán tức giận, nhưng, có một số việc vẫn phải nói thẳng ra, "Gia, đây là ước định——ước định giữa ta và ông. Ta không quên, gia hán đã từng quên?"

Hắn đột nhiên run lên, sắc mặt khê biến.

"Mặc kệ ngày đó ta có trốn thoát khỏi tay Bái Âm Đạt Lễ hay không, thì chuyện hắn bắt cóc vị hôn thê của ông đã là sự thật, ông thật có thể....." Vẫn chưa nói hết một câu, hắn đột nhiên giận tím mặt, một tay đẩy tôi rơi khỏi lưng ngựa.

Tôi đau đớn kêu lên một tiếng, ngã ngồi trên mặt đất cứng, chân trái đau nhức từng cơn, mắt cá chân bị treo trước đó đã bị sức nặng của cả người đè ép xuống, đau đến trán tôi ứa mồ hôi lạnh.

"Nàng....." Trên mặt hắn có giận có đau, có yêu có hận.....đủ loại ánh mắt phức tạp giao hội nơi đáy mắt, "Hôm nay xem như ta đã hoàn toàn hiểu được, trái tim của nàng hóa ra làm từ sắt đá.....Tốt! Tốt! Rất tốt!" Khóe môi hắn co rút, run rẩy cười lạnh, bỗng nhiên hắn kẹp bụng ngựa, ngựa vang lên một tiếng liên tốc bụi mà chạy đi.

Nhìn bóng dáng nén giận dứt khoát đi xa của hắn, không biết vì sao, lòng tôi ngược lại thở phào nhẹ nhõm, chỉ là chân trái kịch liệt đau đớn, chỉ thoáng động dậy, liền đau đến thấu xương thấu tủy.

Ngoài thành lúc này cũng có tốp hai tốp ba người đi ngang, chỉ là tình hình mới vừa rồi quá mức kinh hãi, ai cũng đều nhìn thấy Thục Lạc bối lạc anh minh thân võ của bọn họ đem nữ nhân là tôi đây vứt bỏ tại chỗ này, bách tính bình thường tự nhiên cũng không dám nhiều chuyện tiến đến quan tâm tôi.

Tôi không khỏi cười khổ, chẳng lẽ phải ngồi tại nơi này đến tối trời sao?

Rộc rộc rộc.....Vó ngựa trong trẻo dừng lại trước mặt tôi!

Lẽ nào là Nỗ Nhĩ Cáp Xích quay lại đây? Tôi ngạc nhiên ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy một con ngựa đen bóng.

"Lên đây đi." Giọng nói lạnh lùng, nhưng trong mắt Hoàng Thái Cực cũng đã có lo lắng: "Nữ nhân gốc."

Tôi nhếch mép, nói thầm, "Ta gốc chỗ nào?" Người vừa thoáng động, liền phịch lại xuống đất hít một hơi.

"Làm sao vậy?" Lúc này hắn mới chú ý thấy tôi có chỗ không bình thường, lập tức vọt người nhảy xuống ngựa.

"Có thể là bị treo chân rồi."

Hắn ngồi xổm người, ngón trỏ cùng ngón tay nhẹ sờ vào mắt cá chân trái của tôi, tôi đau đớn rút chân lại, hắn lại "Ừ" một tiếng: "Chưa tổn thương đến xương cốt, không có gì trở ngại."

Tôi tức giận cời giày ra khỏi chân, ném đi thật xa: "Thứ này thật là hại người mà."

"Là chính nàng không tốt, lại trút lên giày. Chắc.....tính khí nàng đúng là trẻ con."

Tôi chán nản. Hắn nghĩ hắn lớn hơn ai? Vậy mà.....nói tôi trẻ con sao? Tôi thờ phỉ phò muốn trách móc hắn một chút, bỗng cả người nhẹ bẫng, ra là bị hắn bế ngang lên.

Này.....loại cảm giác này cực kỳ quái dị! Trong ấn tượng trước giờ của tôi, thì chỉ có tôi thường bế hắn đỡ hắn, nhưng chưa từng nghĩ rằng sẽ có một ngày bản thân bị hắn bế ngược lại.

"Nắm chặt, rơi xuống ta cũng mặc kệ!" Hắn đem tôi đặt lên lưng ngựa, nhét dây cương vào tay tôi, sau đó xoay người ngồi phía sau tôi.

Hai người cùng cười một con ngựa, thông thả chậm rãi tiến vào Hách Đồ A Lạp thành: "Đồng Ca, nàng thật đúng là nữ nhân gốc gác không ngừng gặp phiền toái."

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 2: Sóng ngầm

Đình Mùi, mùa xuân năm Minh Vạn Lịch thứ ba mươi lăm, tại Ô Kiệt Nham lập chiến công hiển hách, Thư Nhĩ Cáp Tề được ban phong hiệu Đạt Nhĩ Hán Ba Đồ Lễ, trưởng tử Chử Anh, anh dũng tác chiến, ban danh hiệu A Nhĩ Cáp Đồ Thổ Môn*, thứ tử Đại Thiện cùng huynh hợp lực giết địch, có thêm công chém chủ tướng Bác Khắc Đa của Ô Lạp, ban danh hiệu Cổ Anh Ba Đồ Lễ.

*Có nghĩa là "Người nhiều tài mưu lược", theo tiếng Hán là Quảng Lược.

Nghe nói ngày đó trên chính điện luận công ban thưởng, chúng tướng đối với phong hiệu Đạt Nhĩ Hán Ba Đồ Lễ của Thư Nhĩ Cáp Tề đều thầm kín phê bình, đến nỗi Chử Anh đã chỉ trích ra mặt Chính Lam kỳ của Thư Nhĩ Cáp Tề trong đại chiến Ô Kiệt Nham có ý trì hoãn chỉ viện, không phối hợp công

Kích.

Sự chỉ trích của Chử Anh đủ sức sát thương——Uy danh của Thụ Nhĩ Cáp Tề tại Kiến Châu gần ngang ngửa với Nỗ Nhĩ Cáp Xích, hơn nữa rất lâu trước đó đã thể hiện ý tứ muốn cùng Nỗ Nhĩ Cáp Xích phân đều Kiến Châu. Với tư cách là trưởng tử cùng thứ tử của Nỗ Nhĩ Cáp Xích, Chử Anh và Đại Thiện qua từng năm, công trạng của hai người bọn họ ngày càng nhiều, hiện giờ Kiến Châu phân ra bốn kỳ, Nỗ Nhĩ Cáp Xích cùng hai đứa con đã chiếm ba phần bốn Ngưu Lục. Thụ Nhĩ Cáp Tề đã có chút thay lòng đổi dạ, người đầu tiên đối phó đương nhiên là hai chương ngại vật Chử Anh và Đại Thiện.

Cục diện huyền ảo cứng ngắc ngày hôm đó, tôi dù chưa tận mắt nhìn thấy, nhưng sau đó cả nội thành đều khuếch đại lên đầy xôn xao huyền ảo.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích chưa từng chỉ trích Thụ Nhĩ Cáp Tề, mà chỉ đem toàn bộ sai lầm chuyển đến hai người là Thường Thụ và Nạp Các Bộ, chiêu thủ sát này dù không làm hại đến Thụ Nhĩ Cáp Tề, nhưng cũng giống như là một bạt tai nặng nề dành cho hắn.

Vì thế, dù Thụ Nhĩ Cáp Tề vốn vẫn luôn khôn ngoan, cũng không nhịn được kích động mà đứng lên, ngay tại chỗ tuyên bố: "Nếu muốn giết hai người bọn hắn, không bằng giết ta trước." Cuối cùng Thường Thụ và Nạp Các Bộ vì những lời này của hắn nên không bị chém chết, mà lại phạt một trăm lượng bạc trắng, tịch thu toàn bộ Ngưu Lục dưới quyền cai quản của bọn họ, điều này chẳng khác nào tước đoạt binh quyền của Thụ Nhĩ Cáp Tề.

Khi tôi nghe được những lời đồn vô căn cứ được thuật lại từ trong miệng của đám thủ vệ nô tài ấy, không khỏi oán than. Sóng ngầm trong thành Hách Đồ A Lạp lúc này đã trở nên mãnh liệt, nó có thể ập đến bất cứ lúc nào.

Sau khi trở về thành, tôi vẫn quay lại ở căn phòng trước kia, nhưng a hoàn hầu hạ trong phòng đã bị thay đổi, chưa từng nhìn thấy Cát Đái. Tôi hỏi Hoàng Thái Cực nguyên do, hắn lại giữ kín như bưng, khiến tôi nóng nảy, hắn chỉ dứt khoát cuốn chăn đệm chạy đến buồng sưởi phía Đông mà ngủ, để lại một mình tôi ở Tây phòng phát điên.

Cứ thế ước chừng qua bảy tám ngày, rốt cuộc Cát Đái mới trở về, sau khi vào nhà liền đứng tại cửa Tây phòng, cười như không sợ hãi xem xét tôi. Tôi mừng rỡ nhào qua ôm lấy nàng, nàng như bị kinh hãi đủ điều mà nhảy bật lên. Tôi lúc này mới phát hiện thấy thi ra dưới lớp áo bông thật dày của nàng, che dấu vết thương chồng chất.

"Là ai đánh?" Tôi nhanh chóng vén cao tay áo nàng.

"Không đau ạ." Nàng khe khẽ nói, lệ trong mắt đã dần rơi xuống, "Có thể gặp lại cách cách, nô tài.....chết cũng cam lòng."

"Em đang nói lời gì thế?" Tôi vội vàng phân phó tiểu a hoàn lấy thuốc rượu, ép Cát Đái cởi quần áo. Vết tích ứ đọng trên người nàng thật sự ghê rợn, dường như vết thương mới lẫn át vết thương cũ, bề mặt sưng phù, bên trong đọng máu bầm, mà phía trên da thịt lại nổi lên vô số những lỗ châm chỉ chết.

"Đây là cái gì?" Rốt cuộc tôi không nhịn được mà sợ hãi kêu lên. Nha đầu này rốt cuộc đắc tội người nào? Người xuống tay sao có thể ngoan độc đến thế? "Tốt cùng là đã xảy ra chuyện gì?" Tôi nghiêm mặt, "Em thành thật nói rõ đầu đuôi gốc ngọn cho ta, không được giấu giếm ta."

"Cách cách.....là lỗi của nô tài." Trên môi nàng cắn in dấu răng, khuôn mặt trắng bệch lộ ra nụ cười yếu ớt, "Cách cách đừng lo lắng....." Nói xong câu này, cả người loạng choạng, đầu ngã vào trong lòng tôi.

Cát Đái nằm bệnh ước chừng hơn nửa tháng, đại phu nói vết thương bên ngoài của nàng chỉ là phụ, cơ thể yếu ớt hư hàn mới là nguyên nhân gây bệnh. Tức khắc liền viết toa thuốc, dưỡng trong dưỡng ngoài, được ba bốn ngày, thần trí nàng thoáng thanh tỉnh giữa muỗn muỗn ngời dậy, liền bị tôi ra sức quất. Tôi biết nàng lo lắng những nô tài khác trong phòng, đặc biệt là những lão ma ma nói chuyện phiếm linh tinh, vì thế liền buông xuống một câu, tức khắc nhận Cát Đái làm muội muội của tôi, về sau trong nhà sẽ là một nửa chủ tử. Trong đám tiểu a hoàn chọn ra hai người nhu thuận lanh lợi, để bên cạnh Cát Đái hầu hạ.

Đầu tiên Cát Đái bị hành động của tôi dọa cho mờ mịt, chờ khi kịp phản ứng, vắn đã đóng thuyền, cuối cùng nàng khóc lớn một hồi.

Chậm rãi chờ nàng khỏi bệnh, tôi lại hỏi tiếp chuyện, trong lời nàng nói thoáng lộ ra nửa điểm cần chú ý. Tôi liền không ngừng suy đoán, dần dần đã tìm ra được một ít manh mối.

Một ngày họ Hoàng Thái Cực cười ngửa bắn cung về, đang dùng điểm tâm trong buồng sưởi phía Đông, tôi giả vờ nhân rồi không chuyện gì mà đi dạo đến phòng hắn, sau đó trước mặt hỏi thẳng: "Vì sao lại ép Cát Đái đến con đường cùng?"

Lời vừa nói ra, Hoàng Thái Cực đầu tiên là sững sốt, vẻ mặt lạnh lùng thường ngày khẽ biến. Một lát sau, hắn nhẹ nhàng đặt chung trà trên tay xuống bàn: "Đường cùng? Vậy đâu mới là đường sống?" Ngẩng đầu lên, trực tiếp nhìn thẳng vào tôi, "Nếu thả nàng ta ra ngoài xuất giá cũng là đường cùng, vậy ta thật không hiểu đường sống ở đâu?"

"Xuất giá cũng coi như là đường sống sao?" Tôi châm chọc cười lạnh, "Nữ tử trừ việc lấy chồng ra thì không còn con đường nào khác sao?"

Hắn có chút kinh ngạc liếc mắt nhìn tôi: "Vậy nàng nói xem còn con đường nào có thể ra? Không phải tất cả các nữ tử đều tự mình hành động giống như nàng, mặc dù nàng ta muốn.....nàng ta cũng không có con đường nào để lựa chọn."

Tôi vô có bốc hỏa, nổi giận nói: "Cái gì gọi là không được lựa chọn?"

Hắn không nói, chỉ nhìn tôi, trong đôi mắt đen láy thâm thúy kia, tựa hồ có một loại cảm giác áp bức dữ dội. Khí thế của tôi khi chạm vào ánh mắt đó, liền sụp đổ tan tành, đành phải suy sụp hạ bả vai.

Tôi phải đối diện với sự thật, đến cổ đại nhiều năm như vậy, tôi sớm nên mất cảm giác mới phải. Tôi lại vì loại đề tài này mà tranh luận, thật đúng là nhảm chán vô vị, tôi có năng lực gì để mà xoay chuyển vận mệnh của Cát Đái? Dù hôm nay vào giờ khắc này tôi bảo vệ nàng, nhưng sau đó thì sao? Nàng cũng không thể theo tôi cả đời. Tôi không còn nữa, nàng phải làm sao đây?

"Đồng Ca, lại đây." Hoàng Thái Cực ngoắc tôi, tôi ngoan cố đứng tại cửa tròng mắt với hắn, "Đừng đổi, lại đây, nghe ta giải thích rõ với nàng."

Hiếm khi thấy được vẻ mặt ôn hòa của hắn, sau khi trở về luôn thấy hắn căng mặt, ra vẻ tàn khốc, tôi không tình nguyện lê chậm chậm qua, bị hắn bắt lấy, lao đảo một cái, bị kéo ngồi lên đầu gối của hắn.

Tức khắc về mặt tôi đỏ bừng, tư thế này.....không khỏi có hơi mờ ám, vội vàng đứng lên muốn thoát khỏi hắn, lại bị hắn ấn trở lại.

"Nghe ta nói....." Thanh âm trầm thấp của hắn vọng bên tai tôi, "Nha đầu Cát Đái đó nếu lúc trước ta không bảo người đuổi nàng ta ra ngoài, nàng ta ở trong này, sớm đã chết trăm nghìn lần rồi. Nàng có hiểu không?"

Tôi quên giấy giữa, tiếp tục yên lặng. Lẽ nào vào lúc tôi không có ở đây đã xảy ra chuyện gì sao?

Cát Đái về Hách Đồ A Lạp sau Hoàng Thái Cực, mà khi đó Hoàng Thái Cực trở về là vì.....Đúng rồi! Thông hôn Mãn Mông! Lẽ nào.....là có liên quan đến việc đó?

"Ta không hiểu." Quên đi, dù sao trước mặt hắn đây cũng không phải lần đầu ngu ngốc, thêm lần nữa thì có sao?

Hắn ôm tôi, khẽ suy nghĩ, tựa hồ không biết nên nói từ đâu. Tôi dùng dư quan lên liếc hắn, đường nét khuôn mặt rõ ràng, ngũ quan pha lẫn nét ôn nhu của Mạnh Cô Ty Ty cùng nét cương nghị của Nỗ Nhĩ Cáp Xích, rõ là hai thái cực không hài hòa, nhưng lại thập phần hoàn mỹ đẹp mắt bày trên khuôn mặt hắn. Ánh mắt tôi chuyển đến cái trán rộng lớn, dọc theo chiếc mũi thẳng, trượt một đường đến đôi môi sắc sảo của hắn.

"Ừc." Cổ họng tôi nhẹ nhàng nuốt nước bọt.

Sắc nữ! Sắc tâm của tôi quả nhiên khó đổi.....bên tai hơi nóng, cực lực gìn giữ hình tượng thực nữ rụt rè của bản thân. Trong lòng không ngừng mặc niệm, chẳng qua chỉ là cô nhỏ chưa dậy thì hoàn toàn, cũng không có gì to tát, có điều bộ dạng không đến nỗi khó nhìn mà thôi.

"Đang nghĩ gì vậy?" Trên trán đau xót, hắn bầm tay búng xuống, tôi che cái trán nhỏ hô lên: "Lại thất thần.....xem ra, ta không cần giải thích tiếp nữa."

"Đừng.....ngươi cứ nói tiếp đi, ta đang chờ nghe mà."

Hắn bỗng nhiên cười, dù vẻ tươi cười nhợt nhạt ấy chỉ lóe lên rồi biến mất, nhưng tôi nhìn đến choáng váng.

"Nhìn xem, lại không tập trung. Aizz....." Hắn thở dài, "Tóm lại, nàng chỉ biết một điều, ta sẽ không hại tiểu nha đầu của nàng, ta đang cứu nàng ta. Thế nhưng tính khí của nàng ta thật quật cường, quả nhiên chủ nào tớ nấy, nhất quyết không chịu xuất giá, khiến ta suýt nữa cũng không bảo vệ được nàng ta....."

Cái gì? Đây được coi là xong rồi à? Tôi căn bản là nghe không hiểu!

Tôi liền nắm lấy cảm hắn, re ve hung ác tròng mắt: "Lập lại từ đầu một lần nữa, cho đến khi ta hoàn toàn nghe hiểu mới thôi."

Đồng tử hắn lơ đãng có hơi co lại, dưới đồng tử lóe lên sự sắc bén rực rỡ, nhưng lại khiến tôi chấn động, tay đang nắm cảm hắn lập tức rút lại.

Đến khi tôi phát giác vào một khắc lòng tôi lại tự nhiên sinh ra sự khiếp nhược ấy, tôi không khỏi lo âu ám ức. Thanh Thái Tông Ái Tân Giác La Hoàng Thái Cực ấy cuối cùng cũng đã dần trưởng thành rồi sao? Cảm giác hiện tại hắn cho tôi, quả nhiên là ngày càng khó gần.

Tôi buồn bã mất mác nhìn hắn, mong từ trên khuôn mặt không chút biểu tình lúc này của hắn, tìm được một bát a ca tuy khôn khéo nhưng không mất đi vẻ hồn nhiên năm ấy, đáng tiếc đáp án mà tôi muốn lại mơ hồ không rõ.

"Ai bảo nàng là con gái của Bác Khắc Đa?" Hắn cũng không phát giác ra sự thất thố của tôi, chỉ vô cùng bình tĩnh nói, "Vốn chiến sự của Ô Kiệt Nham sẽ không xả lên đầu một tiểu a hoàn. Nhưng có đôi khi nàng đối tốt với ai, đối với người đó mà nói cũng không nhất thiết sẽ là chuyện tốt. Kẻ muốn nắm chuyện này để gây chuyện có ở khắp mọi nơi....."

Bác Khắc Đa.....Hồ Đạt Lợi.....

Tôi vậy mà lại quên nguyên do này! Khó trách trước đó tôi lại cảm thấy hai cái tên ấy sao nghe quen tai, Cát Đái vốn là cách cách Ô Lạp, Bác Khắc Đa chính là a mã của nàng, còn Hồ Đạt Lợi là ca ca nàng.

"Lẽ nào.....hiện tại Cát Đái trở nên thâm trầm như vậy, là vì ta đối đãi với em ấy quá tốt sao?" Tôi sợ hãi không thôi, đây là loại tư duy gì thế? Tôi đối với nàng tốt, lại sẽ đưa đến họa sát thân cho nàng?

"Nàng ta ở Hách Đồ A Lạp chẳng qua chỉ là một tiểu nô tài không đáng để mắt, nhưng vừa xảy ra chuyện Bác Khắc Đa, người thường ngày ghen ghét nàng sẽ nhân cơ hội này bỏ đá xuống giếng, bọn họ không động được nàng, lẽ nào không thể động vào nô tài của nàng sao? Đồng thời đã kích nàng, còn có thể cùng kéo đại phúc tấn A Ba Hối xuống nước, điều này lẽ nào không phải là một mũi tên trúng hai con nhạn sao?"

Hắn thân nhiên nhìn tôi, tựa hồ đang chờ tôi tỉnh ngộ, "Đồng Ca, a mà có thể dung túng nàng làm những chuyện quá đáng, nhưng không có nghĩa ông ấy sẽ dung túng cho người khác.....nàng có thể không cần phải lo chịu phạt, nhưng, người khác chưa hẳn may mắn như nàng.....cho nên, học theo sự tỉnh táo cùng thông minh của A Ba Hối, ngày thường chỉ cần lo cho bản thân mình tốt, đừng đi quan tâm người khác như thế nào cho thêm phiền phức."

Đây.....là đang nói tôi không có năng lực sao? Nói tôi không có tài cán gì sao? Đến cả một tiểu nha đầu bên cạnh cũng không bảo vệ được? Cho nên, vì để tránh bị thương tổn, chỉ có thể buông tay?

Là ý này sao? Như trước kia tôi đối xử với Đại Thiện, tôi không giúp gì được cho hắn, vì không để bản thân liên lụy hắn, cho nên chỉ có thể bắt đắc dĩ mà lựa chọn buông tay? Lẽ nào không chỉ một Đại Thiện, mà ngay cả Cát Đái, tôi cũng không cách nào bảo vệ sao? Vì sao người thân thiết nhất bên cạnh tôi, mỗi một người đều.....

Lòng đau đớn, tôi cắn môi, ngực khó chịu, buồn bã khiến tôi không nói được câu nào.

"Đợi một thời gian.....Đồng Ca, đợi một thời gian, kiên nhẫn một chút." Hoàng Thái Cực nhẹ nhàng vỗ lưng tôi, trong giọng nói bình tĩnh lộ ra sức mạnh kiên định, khiến trái tim vỡ tan lạnh băng của tôi dần ấm trở lại.

"Hoàng Thái Cực." Tôi ôm hắn, đặt cằm mình lên hõm vai hắn, rầu rĩ nói: "Ta mệt quá.....thêm nữa, ta sợ bản thân chống đỡ không nổi đến ngày mà các người mong đợi ấy....." Tất cả mọi người đều đang đợi, tôi biết rõ, Chử Anh đang đợi, Đại Thiện đang đợi, thậm chí Hoàng Thái Cực cũng đang đợi.....nhưng quá trình chờ đợi này thật dài và thật thống khổ, bọn họ không ai hiểu được sự bi ai trong lòng tôi——Quá trình này quá mức dài lâu, mà tôi, lại không đợi được đến ngày đó.

"Đừng nói vậy." Hắn ôm chặt lấy tôi, "Đồng Ca, nàng tin ta không?"

Tôi ra sức gật đầu.

Tôi tin! Tuy rằng Thư Nhĩ Cáp Tề, Chử Anh, Đại Thiện, thậm chí là Mãng Cổ Nhĩ Thái.....bọn họ bất cứ người nào về ưu thế cũng đều mạnh hơn rất nhiều so với Hoàng Thái Cực, nhưng mà, tôi vẫn tin vào Hoàng Thái Cực. Không ai tin chắc hơn so với tôi rằng hắn cuối cùng sẽ là con hắc mã đoạt giải quán quân ấy! Bởi vì lịch sử đã sớm kết luận, kết cuộc ấy từ lâu đã được ghi vào sử sách!

Đầu tôi tựa lên vai hắn, mũi cay xè, chua xót, nước mắt dâng lên, nghĩ đến sau cùng tôi sẽ rời hắn mà đi, không thể tận mắt nhìn thấy ngày mà hắn đã hứa hẹn cùng chờ mong ấy, lòng liền thất lại.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 3: Phá thành

Cùng với nhiệt độ không khí dần ấm lại, quan hệ giữa các bộ tộc Nữ Chân lại càng căng thẳng, hiện giờ giữa Hồ Luân Huy Phát và Kiến Châu đang giương cung bạt kiếm, mũi thuốc súng đã tràn khắp cả Liêu Đông. Bái Âm Đạt Lễ mất ba tháng trời, xây dựng rầm rộ, bên ngoài Hồ Nhĩ Kỳ sơn thành xây thêm hai lớp, khiến Hồ Nhĩ Kỳ trở thành một tòa thành trì ba lớp nội trung ngoại, dùng để chuẩn bị chiến tranh.

Loại bút rứt này tựa như trời râm sét đánh nhưng vẫn không rơi mưa, biết rõ sẽ có một hồi đại chiến sắp đến, nhưng Nỗ Nhĩ Cáp Xích vẫn có tình kiêu chế tính khí ngạo mạn của mình. Tôi không khỏi cảm thấy bội phục vạn phần, lúc này Bái Âm Đạt Lễ đang hoảng loạn trong thành khẳng định đã bị dày vò đến phát điên.

Mùa thu năm Đinh Mùi, tất nhiên một trận đại chiến cuối cùng đã giựt màn.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích dùng người nguy trang thành những hộ thương buôn, bí mật trà trộn vào trong thành dò xét, nội ứng ngoại hợp, dễ dàng đoạt lấy Hồ Nhĩ Kỳ thành tương như phòng thủ vô cùng kiên cố. Kết quả này thật khiến người khác mờ mang tầm mắt, một trận gió giạt sấm rền khí thế như vậy, không ngờ chỉ là vài giọt mưa nhỏ tung bay——Tân công Huy Phát so với tình cảnh khổ chiến với Ô Lạp năm đó, Hồ Nhĩ Kỳ thành quả thật là thùng rỗng kêu to.

Tháng chín, Hồ Luân Nữ Chân Huy Phát bộ bị diệt, cha con thủ lĩnh bối lạc Bái Âm Đạt Lễ bị giết chết.

Tin tức truyền đến Hách Đồ A Lạp, lòng tôi liền sầu não, tuy cảm giác tôi đối với Bái Âm Đạt Lễ không có gì tốt, nhưng nghe hắn bị giết, không khỏi cảm thấy bi ai thay hắn.

Mậu Thân, năm Minh Vạn Lịch thứ ba mươi sáu.

Tháng ba, Nỗ Nhĩ Cáp Xích ra lệnh cho trưởng tử Chử Anh, cháu trai A Mẫn suất bộ đến thảo phạt biên giới Ô Lạp, đánh hạ Nghi Hãn A Lam thành. Kể từ sau trận Ô Kiệt Lam, Ô Lạp đại thương, bắt đắc dĩ Bồ Chiếm Thái bối lạc phải hạ mình, chủ động hướng Kiến Châu đề thân cầu hòa, thỉnh cầu Nỗ Nhĩ Cáp Xích hứa hôn nữ tử, hắn nguyện trọn đời trung thành với Kiến Châu.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích vui vẻ đáp ứng, đưa tư cách cách Mục Khố Thập đến Ô Lạp để thành hôn cùng Bố Chiêm Thái, đồng nghĩa ở Hách Đồ A Lạp lại mất đi một nữ nhân——Kỳ thực, sự bất hòa giữa Bố Chiêm Thái và Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã là chuyện tất nhiên, trong lòng mỗi người đều rất rõ ràng, Mục Khố Thập đi đến đó, bất quá chỉ là vật hy sinh làm dịu đi thế cục căng thẳng mà thôi. Đến khi thời cơ chín muồi, hai bên chắc chắn sẽ lại lần nữa ngồi sống ta chết mà chiến nhau.

Sau khi Mục Khố Thập xuất giá không lâu, ngũ cách cách mười một tuổi cũng gả cho thứ tử của Ngạch Diệc Đô làm vợ, cũng chuyển ra khỏi thành rào gỗ. Tiểu phúc tấn Gia Mục Hồ Giác La thị liên tiếp chia xa hai người con gái của mình, không khỏi cả ngày lệ rơi đầy mặt, đau thương khó giải bày.

Tôi qua lại trong thành rào, thường nhìn thấy nàng một mình trốn trong hoa viên ngồi khóc, cũng không mang theo a hoàn bên người. Tôi hiểu nàng không muốn để người khác thấy nàng rơi lệ, nếu việc nàng khóc suốt mướt, bị người khác truyền vào tai Nỗ Nhĩ Cáp Xích, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Nhìn nước mắt của Gia Mục Hồ Giác La thị, tôi không khỏi nhớ đến Mạnh Cổ Tỷ Tỷ đã mất, cùng là nữ nhân của Nỗ Nhĩ Cáp Xích, cố gắng sống sót còn không bằng thoải mái chết đi. Vì thế đặc biệt nhớ đến Mạnh Cổ Tỷ Tỷ, đến núi Ni Nhã Mãn tảo mộ tế lễ là không có khả năng, kể từ cuối năm trước bị bắt cóc, Hoàng Thái Cực trông tôi cực nghiêm ngặt, nếu như không cần thiết, hẳn đều đứng giờ trở về, nếu tôi muốn ra ngoài, đi xa hơn một chút, đều phải do hắc an bài tâm phúc đi theo.

Nghĩ đến nghĩ lui, chỉ có thể đến phòng Mạnh Cổ Tỷ Tỷ ở lúc còn sống để tưởng niệm.

Hôm sau, tôi bảo Cát Đái chuẩn bị nhang đèn cùng tiền giấy, lặng lẽ đi đến căn phòng đó. Căn phòng này đã bỏ hoang hơn một năm, vốn tưởng rằng trước phòng sẽ sớm mọc đầy cỏ dại. Không nghĩ đến phía trước đã được quét dọn gọn gàng, đình viện sạch sẽ trong lành, thậm chí dưới hành lang còn đặt hai chậu phong lan.

"Nơi này hiện giờ ai ở?"

Cát Đái lắc đầu, vẻ mặt cũng đầy hoang mang.

Tôi thấy xung quanh nơi này không có dấu hiệu của nô tài đi qua, cửa sổ phòng đóng chặt, bốn phía rộng lớn trống trải, vắng vẻ tịch mịch, liền cất bước đi vào.

Tựa đến gần, chợt nghe tiếng đọc sách lạnh lạnh từ trong phòng truyền đến, thanh âm ấy ôn nhu vui tươi, nghe kỹ, thì thanh âm ấy không phải đang nói tiếng Nữ Chân, dường như là ngôn ngữ phương Bắc, nhưng lại như đúng mà sai. Tôi nghe hơn nửa ngày, đầu chợt lóe tia sáng, tôi rốt cuộc đã nghe ra được người nọ đang đọc bài 《Quan thư》trong Kinh thi: ".....Tham soa hạnh thái, tả hữu lưu chi. Yêu diệu thực nữ, ngụ mị cầu chi. Cầu chi bất đắc, ngụ mị tự phục. Du tai du tai, triển chuyển phản trắc. Tham soa hạnh thái, tả hữu thái chi. Yêu diệu thực nữ, cảm sắc hữu chi. Tham soa hạnh thái, tả hữu mạo chi. Yêu diệu thực nữ, chung cổ nhạc chi....."

Tôi đang dờ ra, không ngờ nơi đó lại đột nhiên có một giọng nói hùng hồn quen thuộc: "Không đúng, lời này quá gượng gạo, thanh âm cần mềm mại đi một chút." Trong giọng nói lộ ra sự khó chịu, rõ ràng là Nỗ Nhĩ Cáp Xích.

Ý niệm đầu tiên trong đầu tôi là bỏ chạy lấy người thật nhanh, thế nhưng đối phương lại biết nói tiếng Hán, cảm thấy vô cùng hiếu kỳ về chủ nhân của giọng nói ngọt ngào ấy, tuy hiện giờ Kiến Châu có không ít người Hán, nhưng ở trong Hách Đồ A Lạp thành, thậm chí bên trong thành rào gỗ mà biết nói tiếng Hán thật đúng là chuyện ngạc nhiên vô cùng hiếm có.

"Ai đó, khó học quá đi, con không muốn nói nữa, đầu lưỡi thối lại hết rồi đây." Giọng nữ kia oán giận hờn dỗi.

Tôi đứng ngoài cửa sổ, càng cảm thấy giật mình.

Rốt cuộc là ai? Đối với sự bất mãn cùng tức giận của Nỗ Nhĩ Cáp Xích, mà lại dám trực tiếp nhỏ râu hổ thế kia?

"Tôn Đái!" Nỗ Nhĩ Cáp Xích thở dài, sự tức giận trong lời nói đã tiêu tan hết, đổi thành sự sùng nịch trầm chiều. Qua rất lâu, nghe hắn tiếp lời, "Qua hai năm nữa con đã hai mươi rồi, vẫn không muốn xuất giá sao?"

"Xuất giá?" Nữ tử tên "Tôn Đái" kia mỉa mai cười giễu, "Con gấp gì chứ? Trong thành rào không phải vẫn còn một Diệc Hách lão nữ sao? Nàng ta đến nay vẫn còn là khuê nữ, cùng so sánh với nàng, con lại bị cho là cái gì?"

"Àm" một tiếng, Nỗ Nhĩ Cáp Xích nổi trận lôi đình vỗ bàn, "Ai cho con nhắc đến nàng? Con không để người khác được thanh tịnh sao?"

"Hừ." Tôn Đái lạnh lùng, "Vậy ngài để con học tiếng Minh làm gì?"

Tôi không dám ở lại tiếp tục nghe, vội vàng theo đường cũ lặng lẽ lui đi, chỉ cảm thấy tim đập thình thịch.

Cát Đái đang canh giữ trong chỗ ngoặt lo lắng nhìn ngó, thấy tôi đi ra, vội nói: "Cách cách! Cuối cùng người cũng trở lại rồi, thật lo người sẽ gặp phải tai họa gì, chúng ta vẫn nên về nhanh thôi."

Tôi thoáng hồi phục tâm tình: "Phải. Mau về nhanh....." Tôi miễn cưỡng nở nụ cười, trong đầu lại như không thể khống chế mà liên tục nghĩ đến đoạn trò chuyện cổ quái vừa rồi.

Vì thế, vừa đi, vừa miên man suy nghĩ, đoán không ra Tôn Đái ấy rốt cuộc là ai, cũng không nghe nói gần đây Nỗ Nhĩ Cáp Xích có nạp thêm nữ nhân vào.

"Cách cách." Cát Đái phía sau bỗng kéo ống tay áo tôi.

Tôi dừng lại: "Sao thế?"

Cát Đái lải nhải miệng, lúc này tôi mới chú ý ở phía trước cách đó không xa, có một đám nam tử cầm y hoa phục đang đi đến.

Trừ nhóm a ca đã thành gia phân phủ cho ở riêng, thỉnh thoảng trở về thỉnh an cha mẹ, thì có rất ít nam tử trưởng thành đi lại nơi này. Dường như không phân biệt được lớn nhỏ, người tụ họp đông đủ như vậy, vào lúc không phải ngày tết, thật đúng là hiếm thấy.

Quét mắt qua, đã thấy đi đầu là ngũ a ca Mãng Cổ Nhĩ Thái, lục a ca Tháp Bái, thất a ca A Ba Thái, cửu a ca Ba Bố Thái cùng thập a ca Đức Cách Loại.

Tôi không muốn giao tiếp nhiều với bọn họ, vì thế trước khi bọn họ để ý đến, tôi đã nhanh chóng kéo Cát Đái vọt ra phía sau ống khói lớn.

Tiếng cười đùa chậm rãi đến gần, chỉ nghe A Ba Thái cười lớn nói: "Việc này là thật sao? Vậy thì đúng là rất buồn cười."

"Còn có thể không thật?" Mãng Cổ Nhĩ Thái cười đến âm trầm, "Hôm qua lão thập khai trai, đại ca cố ý chọn ra từ trong Ngưu Lục Chính Bạch kỳ mấy người diện mạo không tồi đưa vào nhà ta, vốn muốn mời đệ ấy cùng đi, nhưng đệ ấy một mực cự tuyệt, dáng vẻ tựa như chột dạ sợ người người ta ăn thịt."

"Việc này nếu là thật, huynh đệ chúng ta cũng không nên cười chê đệ ấy, tốt xấu gì cũng giúp đệ ấy nghĩ cách." Tháp Bái nói chuyện có chút chững chạc, nghe thấy rất phúc hậu, "Cửu đệ và đệ ấy xấp xỉ tuổi nhau, hãy để cửu đệ đi nói chuyện với lão bát....."

Ba Bố Thái bên cạnh nghe xong liền nhảy dựng lên, xua tay cười nói: "Ồ, đừng nói vậy chứ, mặc dù tuổi ta và bát ca không cách biệt lắm, nhưng luận về vai vế không phải là đệ đệ sao? Nhưng lại không giống với ca ca các huynh đều đã lấy vợ....."

"Huynh thôi đi." Đức Cách Loại bên cạnh nhảy dựng lên, thiếu chút nữa phun nước bọt lên mặt Ba Bố Thái, "Xem chúng ta là người mù sao, về chuyện này đừng có mà giấu giếm các ca ca, trong thành rào này, có ai mà không biết huynh lên lút nuôi một nữ nhân họ Khương người Hán bên ngoài đâu."

Mặt Ba Bố Thái đỏ bừng, ngượng ngùng cười. Hắn là thứ xuất, không bị được với đích xuất A Ba Thái, Đức Cách Loại. Đức Cách Loại tại chỗ này tước bỏ mặt mũi của hắn, hắn cũng không thể tùy tiện nổi giận, đành phải lạnh nhạt nói: "Các ca ca cũng đừng cười chê ta, tốt xấu gì ta cũng bình thường hơn bát ca, là một người đàn ông."

Mãng Cổ Nhĩ Thái cười ha ha, đá vào mông hắn một cái: "Tiểu tử mới lớn, nói khoác không biết ngượng." Dừng một chút, lại nói, "Tiểu tử đệ cũng là một người biết điều, ngũ ca tặng cho đệ một cái tin chính xác này, việc hôn sự của đệ đã có rồi, không qua năm nay, liền có thể uống rượu mừng của đệ."

Chỉ hôn có nghĩa là phân chia số tài sản cùng nô lệ nhất định, sau đó tách ra khỏi thành rào gỗ để sống riêng, nếu việc hôn sự ấy được chỉ gấp, thì thân phận của nhạc phụ không thấp, của hồi môn thu vào đương nhiên cũng lớn. Mãng Cổ Nhĩ Thái nói xong, ánh mắt Ba Bố Thái liền sáng, vội hỏi: "Là nhà ai vậy?"

"Tiểu tử đệ được hỏi rồi, là con gái của Đạt Chử Hồ Ba Yến. Lúc trước một khuê nữ của Đạt Chử Hồ Ba Yến là nguyên thê của nhị ca, mấy năm trước đã mất rồi, a mã vốn đã hứa là còn muốn cùng Đạt Chử Hồ Ba Yến tái kết thông gia, chỉ chờ một nữ nhi trong nhà lớn một chút sẽ lập tức lấy về. Ý tứ của Đạt Chử Hồ Ba Yến vốn là muốn hứa hôn đưa con gái này cho nhị ca, nhân tiện có thể chiêu cố hai huynh đệ Nhạc Thác và Thạc Thác đã mất ngạch niết kia. Nhưng mấy năm nay trong nhà nhị ca đều là do Diệp Hách Na Lạp thị lo liệu, tiểu cô nương kia sau khi nghe ngóng biết được nhị ca sủng Diệp Hách Na Lạp thị kia vô vàn, liền sống chết không chịu gả." Mãng Cổ Nhĩ Thái nháy mắt mấy cái, vỗ vai Ba Bố Thái, "Thế đây, cho nên chuyện tốt này liền rơi xuống đầu đệ."

Ba Bố Thái vui mừng khôn xiết, nhưng vẫn chưa kịp vui cười, khuôn mặt lại xụ xuống: "Lớn nhỏ có thứ tự, nếu bát ca vẫn chưa thành thân, ta nào dám vượt quá bốn phận chứ."

Đức Cách Loại không kiêng nể mà cười to: "Ai mà không biết bát ca không ham nữ sắc! Có điều ta nghe nói cuối năm kia, Ân Cách Đức Nhĩ của Mông Cổ cố ý hỏi hôn sự, a mã vốn tính để huynh ấy lấy nữ nhân Mông Cổ.....Ha ha, nghe nói nữ nhân Mông Cổ ấy cao lớn vạm vỡ, khí lực còn khỏe hơn cả nam nhân, không biết là thật hay giả. Nói cho cùng, vẫn là nữ nhân người Hán thứ vị hơn, chẳng những da trắng eo thon, mà khi ẩn dưới thân lại càng thích thú, thanh âm mềm mại thốt lên thật khiến xương cốt người khác rã rời....."

Ba Bố Thái vội phụ họa theo: "Nữ nhân Triều Tiên cũng không tồi."

Tháp Bái trực tiếp lắc đầu: "Kiểu nữ nhân ấy đặt trong nhà không làm nên việc, có ích gì chứ? Nữ nhân Mông Cổ có lẽ tốt, nhưng ngôn ngữ bất đồng, lấy làm vợ cũng được, chứ nếu làm nguyên thê, cần phải giao phó nhà mình, để nàng quản lý việc trong nhà, vậy cũng thật không ổn. Lão bát không muốn cách cách Mông Cổ Ngõa Nhĩ Khách của Ba Ước Đặc Nhĩ kia cũng không sai, dù sao làm vợ chồng cũng cần phải hiểu rõ một chút mới tốt."

"Lão lục đệ thật không có tiền đồ, giống y lão thất, trong nhà ngay cả một tiểu phúc tấn cũng không nạp, ôm một nữ nhân có biết bao nhiêu là thú vị chứ?" Mãng Cổ Nhĩ Thái âm u cười, "Lão bát ấy, a mã vì đệ ấy không muốn nữ nhân Mông Cổ, đã trách đệ ấy khó tính, cũng không biết có phải đang cố ý trì trệ không, đến giờ vẫn chưa cho đệ ấy một hôn sự. Đệ ấy cũng thật là cứng rắn, bày ra bộ dáng chỉ nhiệt tình làm việc công, không làm việc thiên"

tư. Ta không tin đệ ấy không có chút tâm tư nào với việc đó, trừ phi.....đệ ấy thật sự không ham nữ sắc."

Hắn càng nhấn mạnh từ "nữ", cười vô cùng dung tục.

Mãng Cổ Nhĩ Thái cười nói: "Đệ ấy ham nữ sắc cũng được, không ham cũng được, tóm lại, không liên quan đến chúng ta, chúng ta vui chuyện của chúng ta, chờ xem kịch vui thôi.....nếu thật sự có vấn đề, thì đệ ấy cũng đã lớn, muốn giấu cũng giấu không được, đến lúc đó.....Ha ha!"

Mất thấy đoàn người đã đi xa, rốt cuộc không nghe thấy âm thanh gì nữa.

Cát Đái bỗng nuốt nước bọt nói: "Bọn họ làm gia sao lại nhảm chán như thế, lại ở sau lưng nói xấu bát gia."

"Ừ.....Hoàng Thái Cực từ nhỏ đã nhận lệnh tiếp quản chuyện lớn nhỏ trong thành rào, những tài sản riêng như bổng lộc hằng năm, nô lệ tôi tớ, trâu cừu gia súc, đất đai cũng đều là của công, tất cả đều không nằm trong tay hắn, nếu phải theo lẽ công mà xử lý những chuyện vặt vãnh này, tự nhiên sẽ khó tránh khỏi đắc tội với bọn họ....." Lòng tôi lo lắng, ngoài miệng tuy qua loa giải thích, nhưng trong lòng đã bị đè tài lúc này của bọn họ quấy nhiễu, lo lắng đầy bụng.

Hoàng Thái Cực.....hắn không có vấn đề gì đúng không? Không phải Thuận Trị đế trong lịch sử chính là con hắn sao? Ừ, hắn sẽ lấy vợ sinh con, chuyện này có gì đâu phải lo lắng.

Tôi nhú mày, vẫn thấy tâm phiền ý loạn, khó có thể yên lòng được một khắc.

Trong đầu bỗng nhiên hỗn loạn hiện lên một suy nghĩ đáng sợ, trong trí nhớ dường như từng có đã sử kể lại, Thuận Trị đế chính là con riêng của Nhiếp chính vương Đa Nhĩ Cổn và Hiếu Trang Đại Ngọc Nhi.....

"Bốp!" Tay tôi đập mạnh vào đầu mình.

Tôi đang suy nghĩ bậy bạ quái gì vậy! Loại chuyện vớ vẩn này chỉ có trong phim truyền hình cầu huyết không hợp thời nói bừa ra mà thôi.

"Bốp bốp!" Tôi lại liên tục đập vào trán mình hai cái, ép bản thân loại bỏ cái suy nghĩ vớ vẩn này ra khỏi đầu, nhưng đảo mắt, tâm thoảng ổn định liền bị đánh đến tê loạn.

"Cách cách....." Cát Đái cẩn thận nhìn sắc mặt tôi thăm dò, "Nếu cách cách tức giận, người cứ đánh nô tài cho hả giận là được, người vạn lần đừng....."

Tôi tròn mắt, rốt cuộc nhảy dựng lên: "Đi! Đi! Trở về! Em tìm hai người Đôn Đạt Lý và An Đạt Lý đến cho ta, ta có lời muốn hỏi bọn họ."

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 4: Lạc lối

Vừa đến trước cửa phòng, liền thấy ngoài hành lang có hai con chó săn, hai con chó lớn ấy nếu đứng thẳng còn cao hơn cả tôi, thấy tôi đến thì hưng phấn nhào vào người tôi không ngừng le lưỡi, nếu đối lại bình thường thì tôi đã sớm vui cười, nhưng hôm nay trong lòng đang buồn phiền, không nhận được lớn tiếng quát lên: "Tránh ra một bên!"

Có lẽ bọn chúng không hiểu tiếng người, chỉ mãi phe phẩy cái đuôi, còn những đầy tớ già đang quét dọn thì lại hoảng sợ, lập tức tiến lên tạ tội, rồi vội vã dắt chó đi. Tôi bĩu môi, sự phẫn nộ trở thành ngượng ngùng.

Tôi làm gì vậy? Lại vì một con tức giận bị kìm nén mà trở nên nhỏ nhen đến quái lại.

Nhìn hai con chó săn ấy, tôi liền biết Hoàng Thái Cực đã về, nếu hắn không ở mình gian, thì chính là ở trong phòng mình xem sổ sách. Bước vào mình gian, tôi quét mắt đến tám màn Đông nan các, ra hiệu nô tài trong phòng không được lên tiếng, rồi lặng lẽ trở về Tây phòng.

Qua thời gian một chung trà, Cát Đái ngoài Tây phòng nhỏ giọng báo: "Cách cách, Đôn Đạt Lý đến rồi."

Tôi trả lời, một thiếu niên áo xanh mười tuổi mới khom lưng từ ngoài tiến vào, mặt mỉm cười, bước qua bậc thềm hành lễ: "Đôn Đạt Lý thỉnh an cách cách."

Đôn Đạt Lý và An Đạt Lý là hai Cáp cấp châu tử của Hoàng Thái Cực, sau khi Mạnh Cổ Tỷ Tỷ qua đời, Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã chọn ra từ trong đám nô tài hai đứa nhỏ năm sáu tuổi, đưa đến bên cạnh Hoàng Thái Cực để hầu hạ. Kể từ đó, các việc như đọc sách, luyện tập, vui chơi, bị đánh, bị phạt, hết thảy chuyện lớn nhỏ của Hoàng Thái Cực đều do hai người bọn họ thu xếp.

Tôi trông Hoàng Thái Cực lớn, bên ngoài đều đồn rằng "Biểu tỷ như mẹ", nhưng thật ra sinh hoạt hằng ngày của Hoàng Thái Cực đều do hai Cáp cấp châu tử này phụ trách, còn sự chiếu cố cùng bảo vệ gì đó của tôi, vân vân, trái lại thành một sự nguy trang. Bằng với sự cơ trí từ nhỏ của Hoàng Thái

Cực, hẳn không gây sự cho tôi là đã không tôi rồi.

Mà hiện tại, người giám hộ trên danh nghĩa là tôi đây lại bày ra một điệu bộ quan tâm thương yêu, Đôn Đạt Lý cũng là người thông minh, tôi chưa mở miệng, cậu ta đã lập tức nói tiếp, chẳng những trực tiếp khai báo sinh hoạt thường ngày cùng nơi làm việc của Hoàng Thái Cực, thậm chí là gần đây cậu ta kết giao với ai, đã làm chuyện gì, toàn bộ những chuyện lớn chuyện nhỏ đều được khai rành rành.

Tôi nghe đến da mặt không ngừng co giật, đứa nhỏ này quá được việc, chẳng những có tài quan sát, còn rất nhanh mồm nhanh miệng, kể lại một cách mạch lạc rõ ràng. Chẳng lẽ thật sự có cái gọi là chủ nào thì dạy ra tớ này sao?

Tôi háng giọng, cuối cùng chuyển đến chủ đề: "Bát a ca bên ngoài có từng.....gặp qua.....nữ quyền gì không....."

Đôn Đạt Lý vốn là được tôi cho phép đứng để trả lời, vừa nghe lời ấy, liền quỳ xuống, kính sợ nói: "Bẩm cách cách, mỗi ngày bát gia đều chăm tập võ nghệ, chẳng những học Mãn văn, mà còn học thêm cả Hán văn, ngày ngày ôn tập, chưa từng lười biếng! Bát gia tuyệt đối không bị nhiễm nữ sắc, đám nô tài cũng tuyệt không dám lôi kéo gia đi làm cái chuyện không tốt ấy. Nếu nô tài nói dối, hoặc có ý phá hư chủ tử, cam nguyện chịu phạt."

Tôi vừa nghe liền nóng nảy.

Đám nô tài ngu ngốc! Tôi mà sợ hẳn học cái hư hỏng sao? Tôi đây là sợ hẳn học không hư nổi!

"Các người.....hiện tại ở Đông ninh các[buồng sưởi phía Đông] trừ hai người các người hầu hạ bên cạnh bát a ca ra, thì trong phòng còn có a hoàn nào....."

"Không có! Cách cách hãy nhất mực yên tâm....."

"Yên tâm?" Tôi vô cùng tức giận, bực mình vỗ bàn đứng lên, "Đã thành như thế, các người bảo ta yên tâm chỗ nào?"

Cả ngày quán lấy hai Cáp cáp châu tử, đừng nói đến việc kết giao nữ tử độc thân, mà ngay cả một a hoàn còn không có, điều này không phải giống y như lời của bọn họ sao? Chẳng lẽ Hoàng Thái Cực có sở thích rối loạn gì đó sao?

Nghĩ đến đây, tôi híp mắt tinh tế đánh giá Đôn Đạt Lý, vì tuổi vẫn còn nhỏ, nên khi đứng cùng Hoàng Thái Cực, vóc người của cậu ta không cao, bả vai nhỏ gầy rũ xuống, trái lại khuôn mặt khô ngô tuần tú.

"Người ngẩng đầu lên."

Hắn nghe thấy liền ngẩng đầu, vẻ mặt hoang mang.

Tôi hít vào một hơi, đứa nhỏ này..... thật quá giống con gái.

Tôi sao có thể kìm chế được, dồn nén trong lòng sắp bùng nổ đến nơi, tôi phát tay, không thèm để ý đến cậu ta, vội vã ra khỏi cửa chạy đến Đông ninh các.

Kể từ lúc Hoàng Thái Cực vào Đông ninh các ở, vì dễ dàng cho công việc cùng nghỉ ngơi, liền ngăn cách Đông ninh các thành hai gian Nam Bắc, làm việc trên giường gian Nam, nghỉ ngơi tại giường gian Bắc.

Khi tôi đi sang, cửa Đông ninh các đã mở rộng hơn chút, trong phòng yên ắng không nghe thấy chút động tĩnh nào. Trên giường Nam bày ra một cái bàn, song Hoàng Thái Cực vẫn chưa ngồi ngay ngắn ở đó làm việc như thường ngày.

Tôi ló đầu nhìn đồng thời thông thả bước đến gian Bắc, dạo một vòng, vẫn không tìm thấy chủ nhân đâu, trong Đông ninh các trống không, đừng nói Hoàng Thái Cực, đến một a hoàn bưng trà thay nước cũng không thấy, tôi gọi hai tiếng, a hoàn quét dọn ngoài cửa mình gian chỉ đáp lời lại, cũng không tiến vào.

"Người đâu? Đã đi chơi hết rồi à? Phòng trong Đông ninh các thì không đáng để tâm à? Một đám nhàn hạ....." Bình thường tôi đối với nô tài không quá nghiêm khắc, nhưng hôm nay trong lòng đè nặng bực dọc, mãi không phát tán được, kìm nén trong lòng đến bất an hoảng loạn.

Nha đầu kia quỳ gối ngoài cửa dập đầu, tôi không nghe rõ nàng nói gì, nói xong rồi bắt đầu khóc, sau đó màn khê động, Cát Đái tiến vào Đông ninh các: "Cách cách đừng làm khó các nàng, xin hãy bớt giận. Người đừng trách tiểu nha đầu này, là bát gia đã nghiêm khắc nói, Đông ninh các này trừ hai người Đôn Đạt Lý và An Đạt Lý ra, ai cũng không được bước chân vào, nói rằng kẻ nào dám nhìn lung tung những thứ trong phòng này, sẽ khoét mắt, nếu nghe lén trong phòng, đổi lại rút lưỡi."

Tôi cúi đầu nhìn hai núm nhỏ vẫn kiên cố chôn chặt trên bàn, kính ngạc không nói nên lời.

Cát Đái bước vào, cũng không dám tiến về phía trước, chỉ lui lại ở cạnh cửa. Khóe miệng tôi co giật, cuối cùng chán nản nói: "Em dẫn nha đầu ngoài cửa đó đi ra chỗ khác đi, nàng ta khóc khiến ta đau cả đầu."

Trước khi đi Cát Đái lại ló lảng nói: "Hôm nay cách cách đã mệt mỏi cả ngày, trên mặt đã không dấu được vẻ mệt nhọc, có muốn về phòng nghỉ một lát không?"

Tôi lắc đầu: "Ta ở đây chờ Hoàng Thái Cực, tiểu tử này không biết đã chạy đi đâu."

Nàng thản nhiên cười, nhắc nhở tôi: "Vậy cách cách cũng đừng nghịch loạn mấy thứ trong phòng, nếu không bát gia nhất định sẽ tức giận."

Tôi khoát tay: "Những sổ sách này có cho ta xem, ta cũng không hiểu."

Cát Đái rời khỏi, tôi ngồi một mình trên lò sưởi đặt đầu giường, chờ hơn một nén nhang liền cảm thấy hết hứng thú. Nhìn thấy đồng sách chất chồng trên bàn, tôi từ bên cạnh rút ra một quyển, sau đó khoan khoái ngả lên gối mềm lật xem.

Cả quyển sách toàn là chữ nòng nọc xiêu xiêu vẹo vẹo, mắt tôi tròn trố, lại rút thêm mấy quyển nữa, rốt cuộc tìm được một quyển không phải chữ Mãn, mà là chữ Hán. Mở ra thì thấy, nội dung bên trong vẫn như thiên thư, không có ghi chép gì, chỉ viết một vài ngày. Tôi bấm tay tính, trên cơ bản thì mỗi ngày cách nhau một tháng.

Tôi cũng không quan tâm thứ được viết này có nghĩa gì, quan sát nét chữ thì đây là do chính tay Hoàng Thái Cực viết, tôi tỉ mỉ theo dõi từng nét chữ của hắn. Đến chữ cuối cùng, được ghi chép rằng: Bắt đầu từ ngày hai mươi tám tháng ba năm Mậu Thân, đến cuối ngày hai tháng tư.

Tôi sùng sốt, ngày hai tháng tư không phải là hôm trước à? Sao tôi cảm thấy hai ngày này đặc biệt quen mắt thế nhỉ? Bỗng nhiên giật mình, vội vã lật lại trang trước, lật qua lật lại nhìn hai lần, rốt cuộc cũng xác định được ngày tháng mà quyển sách này ghi lại không phải cái gì khác, mà chính là kinh nguyệt mỗi tháng của tôi.

Trong nháy mắt mắt tôi liền nóng bừng lên, tiểu tử Hoàng Thái Cực này thật đáng giận, ngay cả loại chuyện này mà cũng ghi nhớ, xem như là đang luyện viết à? Tôi tức tối cầm sách lên che mặt, chớp mũi lại ngửi được một mùi hương nhàn nhạt——không giống với mùi mực bình thường, tựa hồ ngoài mùi mực ra còn trộn lẫn thêm mùi khác.

Che mặt lại, trong đầu tôi đang suy nghĩ xem chờ lát nữa Hoàng Thái Cực trở về, trước tiên là phải chất vấn hắn chuyện quyển sách này, hay là gắng hỏi hắn về chuyện nữ sắc? Trái lo phải nghĩ, miễn mạn bất định, cuối cùng ý thức mông lung, cuối cùng từng con sâu ngủ tiến vào, một con hai con.....

Không biết qua bao lâu, chỉ thấy một bên cổ ngứa ngáy khó chịu, tựa như có côn trùng đang chích tôi, tôi gắng gượng phát tay, nỉ non: "Phiền quá!"

Một tiếng cười nhạo trầm thấp vang lên: "Ra quân ồ ạt mà chạy đến phòng ta như thế, lại còn dám chê ta phiền ư?"

Ý thức tôi mơ hồ, vẫn chưa tỉnh khỏi mộng, trở mình tiếp tục ngủ: "Hừ, đang chơi mà....."

"Chơi?"

Một bàn tay to từ phía sau đưa đến, vòng qua eo tôi, tôi bị nhột liền vặn vẹo quả trách: "Nhột....."

Tôi kêu lên một tiếng khó chịu, những con sâu ngủ tức khắc liền trốn chạy hết thảy, sách trên mặt bị rơi xuống, không chút né tránh mà đối diện với đôi con ngươi đen nhánh thâm thúy.

".....Chơi vui lắm sao?" Hoàng Thái Cực khàn giọng, "Không ngủ một mình được, nên khi muốn ngủ cũng phải chờ ta ngủ cùng nàng sao....."

Lúc này tay phải của hắn đã tiến vào thăm dò vạt áo tôi, cách một lớp áo mỏng manh, miệng hắn kề sát ngực trái tôi. Tim liền đập dữ dội, trong đầu có loại cảm giác mê muội không nói nên lời, chỉ cảm thấy tay chân vô lực, tứ chi như nhũn ra, cổ họng khô khốc, khoe miệng co rút chẳng thốt ra được chữ nào.

"Tỉnh rồi à?"

Tôi dờ dẩn gạt đầu.

"Tìm ta có việc gì?" Về mặt hắn không đổi sắc đỏ tôi ngồi dậy, tay cũng tự nhiên lấy ra.

Hắn đột nhiên khôi phục lại sự bình thường, thu hồi lại thái độ đùa giỡn, đáng lẽ tôi phải nên vui mừng mới phải, nhưng chẳng biết sao, trong lòng lại sinh ra một sự mất mát khó hiểu.

"À....." Tôi thuận miệng đáp, cúi đầu, tim có chút loạn nhịp, tựa hồ như không thể điều chỉnh lại sự rung động vừa rồi.

Tôi nghĩ, có thể là tôi gặp ác mộng, cho nên ngực mới có cảm giác khó chịu như vậy.

"Chuyện gì?" Hắn khoanh chân ngồi phía trước bàn, một tay cầm lấy bút lông chấm mực, một tay lật sách.

"Về việc đó....." Tôi lấy lại bình tĩnh. Lại bỗng giật mình, nhìn biểu hiện vừa rồi của hắn, hắn là đứa nhỏ này thật sự có vấn đề? "Việc này....." Tôi xấu hổ đưa ngón trỏ gãi thái dương, vấn đề này thật khó mà mở miệng. Hối trắng ra, thì sợ tổn thương lòng tự tôn của hắn, mà hỏi sợ, thì sợ hắn nghe không hiểu.....hơn nữa, thân phận của tôi cũng rất xấu hổ, dù cho thân như tỷ đệ, nhưng chẳng phải loại chuyện này thật không hề thích hợp để tôi hỏi?

"Giả mà việc này việc nọ thế?" Hắn buồn bực ngắt đầu, "Có chuyện gì cứ việc nói, hay là gần đây gặp phải rắc rối gì rồi?"

"Không....." Tôi khôi phục lại tinh thần, tròn mắt, "Nói hươu nói vượn, ta sao có thể gặp phải tai họa gì chứ?"

"Vậy thì thiếu gì à?"

"Không có! Ta không thiếu thứ gì hết! Gì cũng không hề thiếu!" Tôi nhích người đến gần, tay cọ xát tới lui trên mép bàn, "Ta lại cảm thấy người thiếu chút gì đó....."

"Ta?"

"Đúng vậy." Tôi bỗng chốc kẻ sát mặt vào hắn, "Người không thấy là người nên lấy một thê từ sao?"

Hắn không hề chớp mắt nhìn thẳng vào tôi, con ngươi tăm tối chọt lóe lên, trên khuôn mặt tuấn lãng lại như phủ lên một lớp hàn băng nghìn năm. Tôi sợ run cả người, lập tức tự trách mình, dường như vừa rồi bản thân đã nói điều không nên nói.

"Vậy.....coi như ta chưa nói....."

"Nàng muốn ta lấy vợ sao?" Hắn không nóng không lạnh đặt bút xuống.

"Vấn đề không phải ta muốn hay không muốn, mà là....." Chết tiệt, ánh mắt đó là gì, lạnh lẽo trói buộc như tia laser, có thể khiến người khác chết cứng. Tôi liếm môi, tương đối là khó mà giải thích, "Mà là, người đã lớn rồi, đến giờ chuyện đó.....lại vẫn....." Tôi hạ quyết tâm, dứt khoát nói rõ ra, loại áp úng khó chịu này thật khiến người khác bức mình, "Hoàng Thái Cực, không phải là người có vấn đề ở đâu chứ? Rốt cuộc người thật sự thanh tâm quả dục sao? Hay có thể nói là cái đó của người, thật ra.....không phải nữ nhân?"

Hắn sùng sốt, nhìn chăm chăm tôi.

Hai má tôi nóng lên, vội vã cúi đầu, ngón tay vẽ vòng trên mặt bàn, nhỏ giọng nói thầm: "Là người ép ta nói thẳng ra như thế.....ta cũng là lo lắng cho người.....A——"

Thân trên đột nhiên bị đẩy về phía sau, tiếp đó là một trận choáng váng, trong nháy mắt đã bị hắn đẩy ngã xuống đệm. Hắn đè lên người tôi, đầu áp sát vào hai má tôi. Tôi bị kích động mạnh, muốn há miệng thét chói tai, bỗng nhiên người hắn khẽ run rẩy, ôm tôi nghẹn giọng: "Làm sao đây? Đông Ca....."

"Cái.....cái gì làm sao?" Tôi dùng sức đẩy hắn, tiếc là hắn ôm tôi quá chặt.

"Nàng vạn lần không được nói ra....."

"A?" Trăm xoay nghìn chuyển, đầu óc rối loạn đến mơ hồ của tôi rốt cuộc cũng có phản thanh tỉnh, chẳng lẽ.....đây là sự thật? "Người.....người thật sự.....không thể sao?"

Chết rồi! Sao thật sự lại có chuyện này chứ? Khó trách tiểu tử này từ nhỏ đã liên cổ quái, sao tôi lại không phát hiện sớm một chút? Vậy.....hiện tại phải làm sao đây?

"Hoàng Thái Cực!" Tôi dùng sức đẩy hắn, hắn vẫn cứ không để ý đến, bả vai sụp xuống, tựa hồ đang kịch liệt run rẩy. "Hoàng Thái Cực....."

"Đông Ca, nàng phải giúp ta.....chỉ có nàng, chỉ có nàng mới có thể giúp được ta."

"Được, ta giúp người, người đừng lo lắng, đừng sợ, vô luận thế nào ta đều sẽ giúp người." Tôi hít một hơi, "Nhưng người nói thật với ta, người rốt cuộc.....rốt cuộc không được ở đâu?" Nói xong câu này, mặt tôi lại nóng thêm chút.

"Đối với nữ nhân ta có một cảm giác sợ hãi khó hiểu.....chỉ có nàng là ngoại lệ."

Tôi hít một hơi khí lạnh, mơ hồ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, lại không rãnh lo lắng kỹ càng, chỉ sốt ruột hỏi: "Vậy.....nên làm gì bây giờ?"

Trên cổ bỗng nóng lên, đầu hắn thoáng nghiêng qua, cánh môi ẩm ướt lướt qua da thịt mềm mại sau tai tôi, tôi không nhận được khẽ run lên, tay trái hắn tìm đến nâng mặt tôi, cánh môi tiếp tục dao động, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm vành tai tôi.

Một cảm giác tê dại khác thường dưới đáy lòng nhanh chóng lan ra, tôi bật ra tiếng hô nhỏ, hô hấp không khỏi nặng nề: "Hoàng.....Hoàng Thái Cực....."

"Đông Ca.....nàng sẽ giúp ta chứ?" Giọng hắn khô khốc, lý trí mới ổn định lại bị hắn ép trở về, mơ mơ màng màng đầy rối loạn.

"Ừm.....ừm....." Tôi không khống chế được mà ngậm hai tiếng, suy nghĩ trở nên hỗn loạn. Hắn đẩy tay đang che trước ngực của tôi, trong tiếng ma sát tôi tựa hồ cảm thấy nút thắt vạt áo đã bị hắn cởi ra.

Lòng tôi cả kinh, thần trí thoáng được kéo về, vội vã giữ chặt tay hắn, kêu lên: "Hoàng....." Mới kêu được một tiếng, trên môi liền nóng lên, rốt cuộc chính là bị đôi môi ướt át mềm mại của hắn chặn lại, đầu lưỡi khẽ khiêu khích, linh hoạt trượt vào miệng tôi, môi lưỡi cùng day dưa.

Ầm một tiếng, đầu tôi trở nên trống rỗng! Toàn bộ lý trí cùng suy nghĩ đều bị ném đi không còn sót lại chút gì, hết thấy những giác quan có thể nghĩ, có thể nghe, có thể nhìn, đều chỉ tập trung vào một mình hắn.

Trong lúc mê man lạc lối, tôi thấy người mình bay lên, Hoàng Thái Cực bế tôi đi nhanh đến phòng ngủ gian Bắc, tôi vô lực bám trụ bờ vai hắn, ánh mắt mê loạn mông lung, chỉ có thể e lệ nhìn lên khuôn mặt trẻ tuổi tuấn đạt ấy.

"Đồng Ca....." Hắn đặt tôi lên giường, mặt dán sát vào tôi, tôi có thể nhìn thấy hàng mi cong ấy, trong đôi mắt đen nhánh lóe lên thâm tình cuồng nhiệt, khuôn mặt ấy trẻ tuổi như thế.....

Trong phút chốc, cả người tôi chấn động, về mặt khe biển, ra sức chống người lên hô nhỏ: "Người lừa ta!" Lúc này tóc mây tôi đã tán loạn, quần áo đã cởi ra một nửa, về mặt xấu hổ đến đỏ bừng, hận không thể đào một cái hang để chui vào.

"Ta lừa nàng chỗ nào?" Hắn vẫn trịnh trọng nói.

"Còn giả vờ? Rõ ràng là người đang đùa giỡn ta.....A!" Hắn cúi đầu hôn tôi, đầu tiên là tinh tế, ôn nhu, sau đó lực đạo dần gia tăng, biến thành cuồng phong sóng dữ, trong khoảnh khắc tựa như nuốt chửng tôi.

Toàn thân tôi phát run, vô lực ngã lên giường, hắn đưa tay nắm chặt lấy tay tôi, năm ngón tay đan xen vào nhau: "Chẳng lẽ nàng không thích cảm giác này? Không thích ta hôn nàng sao?"

Tôi xấu hổ đến nóng hết cả người, lý trí nói tôi biết, việc này là không đúng, người trước mắt này cùng lắm chỉ có thể là đệ đệ của tôi, hắn còn nhỏ như thế.....

Nhưng.....

Tôi hạ mí mắt, không nói gì.

"Nhìn ta."

Hắn đưa tay kia nâng cằm tôi lên, kiên quyết ép tôi phải đối diện với hắn, tôi xấu hổ liên tục đập chân: "Người muốn làm gì thế?"

"Muốn nàng đối diện với sự thật lòng của nàng, muốn nàng nói lời thành thật....." Hắn cúi đầu khẽ hôn lên môi tôi, "Nàng thích chứ? Nói rằng nàng thích....."

Loại cảm giác mê mị vô lực lại lần nữa đánh úp đến, tôi thở hắt ra, rốt cuộc chịu không được mà kêu lên, "Phải! Phải! Phải! Ta thích.....ta thừa nhận ta thích người hôn ta, nhưng mà....." Hắn cúi đầu lần nữa chặn lại âm thanh tôi.

Tôi mê mị, lạc mất chính mình trong sự ôn tồn của hắn.....

Quần áo đã cởi hết, tay hắn không ngừng di động, không ngừng châm lên ngọn lửa dục vọng trong người tôi. Tôi vận vẹo thân mình thấp giọng thờ gấp, nội tâm không thể kiềm chế được sự vui thích cùng run rẩy mãnh liệt, liền vươn tay ôm chặt lấy hắn.

"Đồng Ca....." Hắn ôn nhu hôn tôi.

Ánh mắt tôi mê ly, chỉ có thể yếu ớt thờ dốc dưới thân hắn, thể xác và tinh thần đã bị hắn giam giữ, không thể gãy giữa đào thoát.

"Ta yêu nàng!" Hắn than nhẹ một tiếng, khẽ động thân, tôi há miệng hô nhỏ, hai mắt bối rối trừng lớn, sự thẹn thùng lan rộng khắp toàn thân, tứ chi vì căng thẳng mà hơi run rẩy.

Tôi cảm giác được hắn đang nhẹ nhàng di chuyển bên trong cơ thể tôi, từ chậm đến nhanh.....tôi thở hắt ra bật ra tiếng rên rỉ, điên cuồng không cách nào kiềm chế nổi.

Tôi không chớp mắt nhìn chăm chăm vào bức đồ án hình dơi và linh chi trên cột gỗ mun, ngăn người cho đến khi mắt bắt đầu chua xót.

Kích tình qua đi, tôi cuộn người lại không dám động, Hoàng Thái Cực ở sau lưng tôi, chỉ không biết giờ phút này hắn đang làm gì, đang nghĩ gì.....hắn ngủ rồi, hay vẫn tỉnh?

Trời xanh ơi.....tôi cần môi, hai má nóng bừng. Tôi thật là nghiệp chương! Nếu ở hiện đại, việc này không phải đã đủ cho tôi cái tội danh dâm ô trẻ vị thành niên, bắt tôi bỏ tù rồi đấy sao?

Tôi làm sao thế này? Lẽ nào tôi quả thật chưa thỏa dục vọng? Cho nên nhất thời đầu óc choáng váng, cho nên bất chấp tất cả mà cùng với tiểu quý này.....Hu! Lòng tôi kêu gào ân hận. Sau này tôi phải đối mặt với Hoàng Thái Cực như thế nào đây? Tôi.....tôi thật sự không còn mặt mũi nào để gặp người.

Màn giường khẽ lay động, toàn thân tôi lập tức cứng ngắc, tôi căng thẳng nhắm mắt lại.

Tiếng hít thở rất nhỏ dần sát lại gần tôi, tôi rõ ràng có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rực đang lưu luyến trên mặt tôi như thoi đưa. Sau một hồi, tiếng thở dài ôn nhu nhẹ nhàng vang lên bên tai tôi, mặc dù thấp, nhưng lại giống một viên đá nhỏ được ném vào trong hồ, tức khắc khiến mặt hồ vốn yên tĩnh bỗng gợn lên từng con sóng.

Lòng tôi ấm áp, gần như lập tức xoay người ôm lấy hắn, nhưng sau đó chỉ trong chớp mắt, người phía sau đã nhẹ nhàng xoay người xuống giường. Khiến tôi ngỡ ngàng ngừng không lên tiếng, chỉ đành giả vờ tiếp tục ngủ.

Qua hồi lâu, trong phòng không tiếng động, tôi cẩn thận mở mắt ra, nghiêng người quay đầu lại——quả nhiên trên giường đã không còn bóng dáng Hoàng Thái Cực. Tôi nhẹ thở ra, lăn lóc xoay người ngồi dậy, khi phát hiện thấy chính mình không mảnh vải che thân, cả người trần trụi, bất giác liền đỏ mặt, mắt vội vàng đảo qua, phát hiện quần áo ngổn ngang trên đất, mỗi một cái đều bị ném lung tung khắp nơi.

Tôi đỏ mặt, quần chăn vén màn lên nhảy xuống giường, rón ra rón rén như kẻ trộm mà nhặt từng cái mặc vào. Khó khăn mới mặc được quần dài vào, liếc mắt lại thấy, ngoại bào lại bị ném đến sát cửa——A, a.....rốt cuộc trước đó làm sao mà ném đến tận đây thế?

Giây còn cội lại trên giường Nam, tôi chỉ có thể chân trần đạp lên mặt đất lạnh băng mà chạy qua, thời tiết tháng tư, nói lạnh cũng không lạnh, nói nóng cũng không nóng.....

Đến cửa nhặt ngoại bào, đang muốn xoay người, chợt nghe ngoài gian Nam có người có chuyện, phân biệt kỹ, chính là giọng nói trầm thấp của Hoàng Thái Cực. Tim tôi đột nhiên căng thẳng, xấu hổ đứng tại cửa, nhất thời quên cả tiến lùi.

".....Nếu có người hỏi, người biết nên nói thế nào chứ?"

"Dạ."

"Tốt lắm, nói một lần ta nghe thử xem."

"Dạ....." Thanh âm của Cát Đái hơi khàn, trong xấu hổ lộ ra sự căng thẳng cùng run rẩy, "Đồng Ca cách cách thương tiếc bát gia tuổi nhỏ đã mất đi sự quan tâm của mẹ, hôn sự trì trệ chưa định, tuổi tác đã dần lớn, mà bên cạnh không có một tri kỷ để hầu hạ, vì vậy đặc biệt đem nô tài tặng cho bát gia thu vào phòng. Gia chủ tử thương xót, hôm nay nô tài vừa có được sự sung hạnh.....ngày sau đương nhiên sẽ cẩn tuân theo lời dạy bảo xưa kia của cách cách, toàn tâm toàn ý hầu hạ bát gia, như chủ trước, tuân thủ bốn phận nghiêm khắc....."

"Ừ, coi như là một nha đầu thông minh. Đứng dậy đi, quay lại bảo Đôn Đạt Lý bắt đầu ghi chép vào ký đương*."

*Ở đây là ghi chép về việc ân ái.

"Dạ."

"Người lui ra ngoài trước đi, phân phó phòng bếp chuẩn bị nhiều điểm tâm, lát nữa đưa đến đây."

Sau khi Cát Đái thấp giọng đáp lời, lập tức một trận tiếng bước chân dần đi xa.

Tôi mờ mắt cứng ngắc đứng sau cánh cửa, không bước nổi nửa bước, chợt nghe thấy một tiếng vang, đột nhiên ngẩng đầu, Hoàng Thái Cực đã đứng ngay ngắn trước mặt tôi.

Bốn mắt nhìn nhau, chăm chú đối diện, tôi không nói gì, chỉ cảm thấy cả người hơi run rẩy, trong lòng có sự chua xót khó tả. Đầu tiên hần sừng sốt, sau đó khom người ôm lấy tôi.

"Mặt đất lạnh."

Tôi hô nhỏ một tiếng, lại bị hần ôm về giường, hần lẳng lặng ngồi tại mép giường quan sát tôi, đáy mắt chứa một loại hào quang khó hiểu.

"Đồng Ca." Hần nhẹ giọng gọi tôi.

Tôi hạ mí mắt, lòng khẽ phát run. Hần đưa tay ôm tôi, cầm tựa lên trán tôi: "Ta rất tham lam, ta muốn nàng ở bên ta cả đời.....nàng có chịu không?" Tôi chân động, lực ôm của hần càng tăng thêm, đem hai má tôi kè sát vào ngực hần, tôi có thể nghe thấy tiếng tim đập dữ dội cùng mạnh mẽ của hần, "Cả đời, không xa không rời.....Đồng Ca, đời này nàng chính là của ta."

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 5: Lấy vợ

Trong thành rào mọc không có bí mật gì đáng nói, nhưng chuyện bát a ca thu vào nha đầu thông phòng, liền trở thành một tin tức lớn, rất nhanh chóng truyền khắp trong thành, mọi người ai ai cũng đều biết. Vì chuyện này, mà Nỗ Nhĩ Cáp Xích còn đặc biệt gọi tôi đến hỏi.

Vì không có Hoàng Thái Cực kề bên, nên tôi nói dối rất trôi chảy, sau khi nói rõ ra hết thân phận cùng lai lịch của Cát Đái, tôi còn nói thêm: "Hoàng Thái Cực là huyết mạch duy nhất mà cô cô để lại, hiện giờ hần đã đến tuổi thành hôn, vốn nên được cha mẹ làm chủ cho một cửa hôn sự. Nhưng ông làm a mã của nhiều người con, sớm đã quên hỏi đến, có người tốt cũng không để lại cho hần, không công bằng mà đưa cho những người con khác. Ta đã từng đáp ứng với cô cô, phải chăm sóc tốt cho Hoàng Thái Cực, không lý gì không quan tâm đến hần. Cát Đái là đại nha đầu của ta, đã bên cạnh hầu hạ ta từ nhỏ đến lớn, cũng quen biết với bát a ca. Tuy nói là nô tài, nhưng cũng xuất thân quý tộc, em ấy là họ hàng gần của đại phúc tấn, hiện giờ ta lại nhận em

ấy làm tỷ muội, đừng nói làm thiếp, ngay cả thê cũng đủ tư cách làm."

Nỗ Nhĩ Cáp Xích liếc nhìn tôi, cười nhạt: "Việc này quả thật do ta sơ suất, may có nàng đều đã chuẩn bị ổn thỏa mọi thứ cho nó, nó sớm mất đi ngách niết, có nàng ở đây lại khiến ta đỡ lo phần nào."

Tôi hành lễ với hắn: "Đã như thế, ta thay muội muội mình cầu một ân điển, cầu bối lạc gia chi hôn, cho phép Hoàng Thái Cực được đăng hoàng cưới hỏi Cát Đài."

Hắn mỉm cười, nhìn tôi cả buổi, sau đó mới không nhanh không chậm nói: "Dù xuất thân tốt, chung quy cũng vẫn là nô tài. A mã Bác Khắc Đa của nàng ta đã mất, nếu lão bát muốn lấy làm nguyên thê, thì con gái của Bồ Chiếm Thái cũng có thể lấy. Như vậy đi, Ngạch Diệc Đồ cũng có một người con gái cũng vừa đến tuổi thích hợp, ta chỉ nàng ta làm phúc tấn của lão bát, cũng không đến nỗi bôi nhọ nó. Về phần nha đầu nàng tặng, ha ha, nàng đã mở miệng, việc hôn sự này không phải không thể thương lượng. Nàng ta hiện tại ở phòng lão bát, nếu có thể cho nó con đàn cháu đống, sinh hạ được con trai hoặc con gái, khi đó bảo lão bát lấy nàng ta cũng không phải không được."

Lòng tôi đột nhiên đau xót, tựa như bị ai đó mạnh mẽ đâm một dao, nhưng không cho phép da mặt co rúm liền nhếch miệng cười nói: "Như vậy cũng được."

"Chẳng mấy chốc lão bát đã lấy vợ, ngày đó thật qua mau, ta vẫn còn nhớ rõ năm đó nó sinh ra, nàng đã cho nó một cái tên.....thật thoáng như ngày hôm qua."

"Ừ." Rõ ràng trong lòng chưa xót như nuốt phải mật đắng, nhưng trước mặt Nỗ Nhĩ Cáp Xích, tôi không dám có nửa điểm sai lầm, đành gắng gượng tươi cười.

"Đồng Ca, Kiến Châu ta.....muốn thiếp lập biên giới, phân định bờ cõi với Minh quốc, từ nay về sau, Kiến Châu xưng quốc. Nàng thấy thế nào?"

Tôi lưỡng lự, biết rõ lịch sử vẫn cứ dựa theo quỹ đạo của nó mà chậm rãi chuyển động, đầu tiên là Nỗ Nhĩ Cáp Xích xưng quốc với Triều Tiên, sau lại được năm bộ Khách Nhĩ Khách cùng xưng là Hãn, sau khi lần lượt ném trái lợi lộc, hiện tại đã tâm của hắn lại bành trướng thêm lần nữa, muốn thoát khỏi sự khống chế của Minh quốc, không còn lệ thuộc Nô Nhi Can Đô Ty, độc lập xưng quốc.

Sau cùng Nỗ Nhĩ Cáp Xích sẽ hoàn toàn trở mặt với Đại Minh, thậm chí sẽ dùng đến vũ lực, đánh đến nơi chết ta sống, đây đều là kết cục mà tôi biết, nhưng kết quả này sẽ phát sinh và phát triển ra sao, tôi vẫn đang từ từ lĩnh hội.

Tôi vẫn cho rằng mình sẽ là một người đứng xem, im lặng nhìn nhận cái kết quả đang từ từ phát triển này, nhưng, không ngờ lại chẳng như mong muốn, vì lần nào tôi cũng đều bị cuốn vào trung tâm vòng xoáy.

"Ta chỉ là một người phụ nữ, hiểu biết nông cạn, chuyện như vậy bối lạc gia không nên nói ở nhà, vẫn nên thương nghị cùng chư vị kỳ chủ đại tướng trên Đại nha môn đi."

Tháng tư, Nỗ Nhĩ Cáp Xích phân định biên giới, bờ cõi với Đại Minh, tự xưng quốc. Tôi không rảnh chú ý đến Kiến Châu và Minh quốc, gút mắt lúc bấy giờ, là vì tháng này Hoàng Thái Cực sẽ chuyển ra khỏi thành rào mộc, lập phủ đệ riêng, đồng thời cuối tháng lấy Nữ Hổ Lộc Nga Nhĩ Hách, con gái của Ngạch Diệc Đồ.

Tôi vốn không định đến hôn lễ, nhưng Nỗ Nhĩ Cáp Xích vẫn khẳng khái kéo tôi đi, nói rằng ngách niết Hoàng Thái Cực mất sớm, bảo tôi thay thế vị trí của Mạnh Cô Tỷ Tỷ mà làm chủ hôn. Tôi vô vàn không muốn, cuối cùng chỉ có thể tùy tiện bận trong bận ngoài mà ứng đối với mọi người, lúc kiệu hoa tân nương tiến vào cửa, tân lang đá cửa kiệu*, tôi đứng rất xa, không có can đảm đến nhìn Hoàng Thái Cực mặc áo cưới đỏ thắm ấy.....

*Đá cửa kiệu: đây là một tập tục trong hôn lễ người Trung Hoa cổ đại, kiệu tân nương đến cửa, tân lang đến trước kiệu, xuống ngựa dùng uy đá cửa kiệu. Hôn nữa, tân nương trong kiệu cũng không tỏ ra yêu đuối, cũng lập tức đá cửa kiệu. Hành động thú vị này có ý nghĩa gì? Thực ra, đây là hành động thể hiện: Sau này, nam không sợ vợ, nữ không tỏ ra nhu nhược. Khi kiệu hoa dừng lại trước cửa nhà trai, tân nương khóa hòm của hồi môn, nhờ người đưa cho tân lang, Tân lang cầm chìa khóa hướng lên trời thể hiện sự cung kính. Có thể thấy, phần lớn các tân lang đều muốn sinh con trai. Đến giờ tốt khiêng kiệu hoa đặt chính sảnh, tân lang dùng quạt đánh vào kiệu 3 lần, dùng chân đá kiệu 3 lần, tượng trưng cho sự uy nghiêm và hy vọng sau này tân nương việc gì cũng vẫn theo.

Mọi người trong ngoài viện đều đang vui cười, nội tâm tôi rõ ràng đang tích tụ đến nỗi muốn khạc ra máu, lại không cho phép nó hiện lên khuôn mặt mình, lòng tôi đau đến khó mà khống chế được, sợ thất lễ trước người khác, nên lấy cớ đi vệ sinh, trốn đi khỏi.

Tiểu nha đầu Âm Cát Nhã xách đèn lồng đuổi theo tôi: "Cách cách, người đang đói, phòng bếp vừa có bánh bao tô diệp, nô tài lấy cho người một ít nhé?"

Tôi lắc đầu, gió đêm có chút lạnh, thổi vào mặt tôi có hơi đau đớn: "Xin lỗi. Em không cần đi theo ta, ta muốn tự mình đi dạo một chút....."

Nàng ngai ngừng cười.

Khi Cát Đài đi, đã tiến cử nha đầu này cho tôi. Nàng vốn là tiểu nha đầu phụ trách nấu nước may vá trong phòng tôi, bây giờ sau khi đã thăng lên làm đại nha đầu của tôi, mặc dù làm việc nhanh nhẹn, nhưng có chút quá chất phác.

"Nô tài nên....."

"Chẳng lẽ ta còn có thể đi lạc trong phủ bát a ca sao? Không bằng thế này, ta phái em đi làm một việc." Tôi gắng sức tháo chiếc vòng ngọc trên cổ tay, "Em đến chỗ Cát Đái tỷ tỷ, đưa vòng tay này cho nàng....."

Âm Nhã Cát đáp lời, nhưng quay đầu mấy lần, do dự không dám rời đi. Tôi đưa tay đuổi nàng, cuối cùng nàng nói: "Vây.....cách cách chờ một lát, nô tài đi rồi sẽ quay về."

"Ừ." Tôi nhìn nàng cẩn thận rời đi, cuối cùng khi đã các mùi thuốc, liền bộc phát tính trẻ con mà chạy đi, tôi không khỏi thấp giọng thở dài.

Sau khi ở tại hành lang gấp khúc hứng gió hơn một tiếng, mũi lại cay xè, vì thế không đầu không đuôi rời khỏi, tàn bộ trong phủ đệ đang chìm trong cảnh tối lửa tắt đèn, đi lại đi, chợt nghe thấy một thanh âm quen thuộc từ phía sau đang thờ hồn hèn gọi: "Cách cách! Cách cách! Cách cách đợi đã....."

Tôi sững sốt, dừng bước, tôi chưa kịp xoay lại, một người đã vọt đến, thiếu chút nữa va vào người tôi. Bóng dáng nọ vọt lên phía trước tôi, kết quả quỵ rạp xuống đất.

"Cách cách....." Cát Đái chậm rãi hạ người xuống, hai tay ôm lấy chân tôi.

"Em, em đang làm gì thế?" Tôi chấn động, vội vã tiến lên đỡ nàng, "Sao em lại chạy đến đây?"

Lúc này nàng vốn nên ở trong tân phòng giúp đỡ chứ, của hồi môn tân nương đã sớm được đưa vào, giờ này trong ngoài nhà đều cần được thu xếp, nàng không ở đó trông, mà chạy đến đây làm gì?

"Cách cách! Cách cách....." Khuôn mặt Cát Đái ẩn sau màn đêm u tối, nhìn không ra hi vọng ái ố, nhưng thanh âm của nàng lại run rẩy lạ thường. Tôi kéo nàng dậy, nàng sống chết không chịu, trong lúc tranh chấp tôi cảm thấy mu bàn tay mình chợt lạnh, chăm chú nhìn, là nước mắt của Cát Đái đang tí tách rơi xuống.

Lòng tôi hoảng hốt, vội hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Tôi cố sức kéo nàng đứng lên, kéo nàng đến một góc hành lang dưới hiên nhà, qua ánh đèn dầu, tôi nhìn thấy nha đầu này đang mặc trên người một trường bào gấm màu lam mới tinh, viền áo trần thủ thêu hoa vàng nhạt, mái tóc dài trước kia nay đã búi thành lưỡng bả đầu của phụ nhân, trên búi tóc cài thêm trâm hoa.

Nhìn áo quần nàng đang mặc tôi biết Hoàng Thái Cực cũng không quá khắt khe, nhưng hiện tại nàng lệ rơi đầy mặt, không ngừng nức nở là vì sao?

"Cách cách.....cách cách....." Nàng thút thít, nhiều lần lặp lại hai chữ này, như bị úy khuất vô cùng lớn, thương tâm chết đi được.

"Em khóc cái gì?" Tôi hoàn toàn mất hết chủ trương, trong đầu hiện lên một suy nghĩ cổ quái, bật thốt lên: "Em bị úy khuất gì? Lẽ nào là Nữ Hổ Lộc thị không nể mặt em?"

Nàng hít một hơi, lắc đầu, châu hoa trên đỉnh đầu theo sự động tác của nàng mà lay động nhanh chóng: "Không có, không phải....."

"Vậy em khóc cái gì?"

"Cách cách! Nô tài đáng chết.....nô tài có lỗi với cách cách....." Người nàng lại cúi thấp, quỳ trước mặt tôi, khóc không thành tiếng.

Lòng tôi hoảng hốt, gắng gượng mỉm cười: "Cát Đái em nói bậy bạ gì đó?"

"Nô tài không có nói bậy! Nô tài vốn là a hoàn của cách cách, hiện giờ lại ruồng bỏ chủ tử.....nô tài thật có lỗi với cách cách....."

Lòng tôi đau đớn, nhưng vẫn cười trấn an nàng: "Cát Đái! Đừng nói bậy, Hoàng Thái Cực là biểu đệ của ta, em hầu hạ hắn cùng hầu hạ ta có gì khác nhau chứ. Huống hồ, ta nhìn em lớn lên, tâm tư của em ta cũng đoán được vài phần, em có tình cảm với bát a ca."

Cát Đái rung rung cắn môi, vẻ mặt lấp lánh, sự ngượng ngùng hiện lên mặt, nhìn dáng vẻ mâu thuẫn cùng khó hiểu của nàng, lòng tôi thất lại.

"Cách cách! Nô tài không phủ nhận mình có tình cảm với bát a ca.....nhưng, cách cách.....đi theo cách cách nhiều năm như thế, nô tài thấy rất rõ, trong lòng bát gia từ đầu đến cuối đều chỉ có mình cách cách....."

"Nói.....nói bậy....." Tôi lắp bắp, tâm loạn như ma, hai tay nắm lấy bả vai nàng, lay động, "Lời này không thể nói lung tung!"

"Nô tài biết chừng mực! Nô tài sẽ không nói nửa chữ với người ngoài. Nô tài....."

"Cát Đái, không thể nào, Hoàng Thái Cực hấn.....ta và hấn....." Một câu vốn đơn giản rõ ràng lại lại bị tôi nói một cách vụn vặt, đừng nói Cát Đái nghe đến hồ đồ, mà ngay cả tôi, tôi cũng không biết được bản thân mình đang nói những gì.

Đang lúc choáng váng mơ hồ, Cát Đái run rẩy kéo tay tôi: "Cát Đái sinh ra là nô tài của cách cách, sau này chết đi cũng vẫn là nô tài của cách cách. Cách cách muốn nô tài làm gì, nô tài nhất định sẽ chết cũng sẽ thay cách cách làm." Nàng gặt gao túm tay tôi, dùng sức quá mạnh, vì thế tay tôi đau nhức, người cũng vì thế mà tỉnh lại.

"Cát Đái, em muốn đưa ta đi đâu thế?" Khi lấy lại tinh thần, đã phát hiện Cát Đái đang lôi kéo tay tôi, dẫn tôi rẽ vào một gian phòng nhỏ, bày trí trong

phòng khá đơn sơ, chỉ có một chiếc giường đã được dọn dẹp sạch sẽ. Tôi đang hoang mang, Cát Đái đã buông lỏng tay.

"Cát Đái?"

"Phù....." Trong phòng chỉ thấp một ngọn đèn dầu, nàng không thắp nhiều đèn, chỉ ngoáy đầu nhìn tôi cười, sau đó để tôi lại trong phòng rồi tự mình rời đi.

Tôi vừa định đuổi theo gọi nàng lại, cửa lớn bỗng mở ra, trong ánh mờ tối có tiếng bước chân chậm rãi đến gần, tim tôi đột nhiên càng đập càng nhanh. Sau đó, tiếng bước chân bỗng mất đi, tôi mở to mắt nhìn, bất ngờ phát hiện thấy Hoàng Thái Cực với đôi má đỏ bừng đang tròn mắt nhìn tôi.

Hắn uống rượu!

Đúng vậy, hắn uống rượu! Hơn nữa dám chắc là uống không ít, chỉ là không biết giờ phút này hắn vẫn còn duy trì vài phần tỉnh táo.

"Người.....sao người lại đến đây? Người....." Lời còn chưa dứt, trên cổ tay chợt căng thẳng, hắn nắm lấy, thoáng dùng sức, tôi liền lao đảo ngã vào trong lòng hắn.

Trên người hắn phát ra mùi rượu nồng nặc, ngửi thấy liền muốn say, trong khoảnh khắc tôi trở nên thất thần, nhưng khi ánh mắt liếc đến bộ lễ phục đồ thẩm của hắn, tôi liền giật mình, tỉnh táo lại. Nhũ này muốn rút tay về, hung tợn trừng hắn.

Sóng mắt hắn trong suốt ngời sáng, tuy đã uống rượu, nhưng ánh mắt quan sát người khác lại không chút hàm hồ, vẫn phóng điện như thường, nhanh chóng khiến tôi tê dại.

Hắn cầm tay tôi không buông: "Nữ Hồ Lộc thị đang ngồi giường buồng màn* trong viện, chút chuyện này chẳng là gì với ta cả."

*Ngồi giường buồng màn: là một tập tục lễ cưới lâu đời, sau khi vợ chồng bái thiên địa xong, tân nương sẽ vào phòng ngồi khoanh chân trên giường, buông màn xuống.

"Vậy.....khách khứa thì sao?"

"Tiệc mời đêm mai mới đãi, muốn ở đây uống rượu ẩm tửu thì tự đi uống đi, ta cũng không rảnh rồi để tiếp khách." Hắn cúi đầu xuống, môi dán vào tai tôi, thì thầm, "Tiếp bọn họ không bằng cùng nàng....."

Tôi đỏ mặt, ngữ khí nói chuyện như này thật sự mờ ám, lọt vào tai khiến tim tôi đập liên tục khó mà hô hấp, không khỏi nổi cáu nhấc chân đá vào đầu gối hắn, giày đế chấu thật nặng, nếu thật sự bị đá một cước, hắn có lẽ sẽ chịu được. Nhưng mà, động tác của tôi không nhanh bằng hắn, hắn co chân về sau, thật thê xoay lại kéo tôi đến giường.

"Làm gì đó?" Tôi hạ giọng, lấy tay đẩy vai hắn, "Đừng càn quấy! Đây là hôn lễ của người....."

"Đừng nhúc nhích, để ta ôm một lát." Hắn khư khư ôm tôi, thân mình đè trên người tôi, "Ôm nàng, ta mới có cảm giác nàng là thật."

Tôi tròn mắt nhìn, Hoàng Thái Cực đêm nay sau khi uống rượu có chút không giống bình thường, tôi cong môi cười trộm: "Say rồi?"

Hắn không hé răng, cứ bất động ôm lấy tôi như thế, qua hồi lâu, mới ngồi dậy, mang chút hơi rượu phun ra hai chữ: "Không say!"

"Xi!" Tôi chế nhạo cười to, rõ là hắn đã ngà ngà say, nhưng vẫn cố chống đỡ.

Trong tiếng cười, Hoàng Thái Cực bỗng nhiên từ trên giường trượt xuống, ngồi xổm, lấy giày tôi cởi ra, cầm trong tay, tôi đang cảm thấy kỳ quái, hắn bỗng nhiên ném giày tôi ra thật xa: "Không phải là ghét mang thứ này sao?"

"Đúng vậy. Nhưng....." Hôm nay là dịp chính thức, sao tôi có thể không ăn mặc trang trọng?

"Đừng nhúc nhích, để ta xem xem." Hắn bắt lấy chân tôi, ngón tay nhẹ nhàng xoa lên bàn chân.

Tôi hít một hơi khí lạnh, trong lòng ngứa ngáy như mèo gãi, nhìn không được mà cười bò lên đệm giường, "Đừng nghịch nữa! Nhột quá."

"Những vết sẹo này....."

"À, cuối năm đó bị Bái Âm Đạt Lễ ép lên đường gấp rút, chân đi lâu trong tuyết lạnh nên phát cước, may mà gặp được Ô....." Hắn bỗng nhiên nhào dậy, lại lần nữa đè ép người, tay đỡ sau đầu tôi, đồng tử đen nhánh rõ nhìn tôi đầy thâm thúy, không nhìn thấy đáy. Nơi đó cứ như một lỗ xoáy, với lực hấp dẫn vô cùng lớn như muốn hút tôi vào.

"Đồng Ca....." Hắn hôn lên trán tôi, rồi lên mắt, lên chóp mũi, cuối cùng hôn lên môi tôi. Nụ hôn tuy nhàn nhạt, nhưng lại tràn ngập nhu tình ngọt ngào.

Tôi nhất thời thất thần, ngo ngác nhìn hắn ngượng ngùng cười, thật chết người! Trước mặt hắn, một người lớn như tôi lại như một đứa trẻ ngây ngô.

"Đồng ý với ta, bất kể sau này xảy ra chuyện gì, cũng không được phép rời khỏi ta."

Tôi không đáp lại. Hấn đã không còn là một đứa trẻ có thể nũng nịu cãi cọ rúc vào người tôi nữa, như lại tuần hoàn, Hoàng Thái Cực hiện tại giống như Đại Thiện năm đó, hấn vẫn không hề biết sau này sẽ phát sinh những biến loạn gì, tôi có thể tạm thời ở bên hấn, nhưng vĩnh viễn không thể ở bên hấn cả đời.

"Hoàng Thái Cực."

"Ừ."

"Người.....thích ta sao?"

Hấn ngẩng người, nhìn tôi không lên tiếng. Tôi tuyệt đối chưa hề nghĩ rằng hấn lại sẽ có loại phản ứng nhạt nhẽo này, lòng đau xót, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống. "Ngày đó người.....người đã nói yêu ta mà?"

"Biết mà nàng vẫn còn hỏi." Hấn thẳng thừng liếc tôi, chậm rãi cởi bỏ nút thắt vạt áo tôi.

Toàn thân tôi nóng rát lên, hô nhỏ một tiếng, theo bản năng muốn ngăn hấn lại, nhưng hấn chỉ nhấc mí mắt không vừa ý mà liếc tôi, rốt cuộc tôi yên lặng rút tay về.

Thầm mắng bản thân không có tiền đồ, vì có gì thấy hấn nổi cáu, liền bế tắc? Lẽ nào từ nhỏ đến lớn đã được định trước là cả đời sẽ bị hấn ăn sạch? Theo sự trưởng thành của hấn, về sau tôi còn có thể xoay chuyển thế thua không?

"Hoàng Thái Cực....." Nhân lúc hấn cởi áo, tôi đỏ mặt khẽ thờ dốc, "Rốt cuộc người thích ta ở điểm gì?"

Chấn lớn trên giường bị phủ xuống, tôi đau hô lên một tiếng, hoàn toàn bị đè ép. Sau đó có tiếng động vang lên, hấn lưu loát chui vào chăn, da thịt mẫn cảm trơn bóng chạm vào hấn, tôi hít một hơi, toàn thân nóng lên.

Trong chăn mềm, hấn đưa tay ôm lấy tôi, dường như thấy vừa lòng thỏa ý mà thờ dài, nhắm mắt lại: "Thích nàng chính là thích nàng, còn vì cái gì nữa?"

"Không phải vì dung mạo của ta? Hay là....." Tôi cắn môi, dứt khoát ném bỏ lo ngại, sống chết cũng phải hỏi cho đến khi biết được, bằng không khó mà yên lòng, "Hoàng Thái Cực, trong mắt chàng ta là gì, ta lớn hơn chàng nhiều như thế, hiện tại còn là lão nữ trong mắt nhiều người....." Cánh tay hấn bỗng dùng sức ghim chặt, nhất thời tôi thờ không ra hơi, đau đớn hô nhỏ.

"Nói hươu nói vượn cái gì thế!" Hấn bắt mẫn trách mắng, môi bắt đầu không đúng đắn thăm dò trước ngực tôi.

Cơ thể tôi trở nên căng thẳng, khẽ kêu lên, không ngừng run rẩy: "Chàng.....chàng vẫn chưa trả lời ta!"

"Thật là.....nữ nhân ngọc!" Hô hấp của hấn bắt đầu trở nên nặng nề, nhưng mỗi một chữ mỗi một câu trả lời lại mạnh mẽ khí phách như vậy, "Nàng chính là nàng! Thích nàng không liên quan đến đáng vẻ xấu đẹp của nàng. Ta thích nàng, nữ nhân ngọc ngéch thiên toái!"

"A....." Những cái xoa chạm đầy mãnh liệt cùng với những lời cảm động vừa nãy của hấn cuối cùng đã khiến nội tâm tôi điên cuồng rung động, nước mắt không kìm được mà chảy xuống.

Tôi bắt đầu mê muội, bắt đầu lạc lối, bắt đầu nói năng lộn xộn: "Hoàng.....Thái Cực! Gọi tên ta, gọi tên ta....."

"Đồng Ca!" Hấn động thân tiến vào, mãnh liệt thờ dốc.

"Không phải.....không phải....." Tôi rên rỉ, ní non, "Gọi ta Du Nhiên.....Du Nhiên.....chàng nhớ cho kỹ, ta tên Bộ Du Nhiên——"

"Du Nhiên! Du Nhiên! Du Nhiên....." Hấn điên cuồng khẽ gọi.

Có lẽ hấn không hề biết chính mình đang gọi cái gì, nhưng từng tiếng gọi chân thật ấy, lại khiến người tôi run rẩy, nước mắt cứ thế chảy ra. Nội tâm vừa chua xót lại cũng có chút ngọt ngào, rung động đến nỗi khiến tôi không ngừng thét chói tai.

Ta là Bộ Du Nhiên!

Hoàng Thái Cực! Chàng có thể nhớ kỹ không?

Giờ phút này người ở cùng chàng! Là Bộ Du Nhiên ta! Không phải Đồng Ca!

Chàng hãy nhớ kỹ.....

Xin chàng.....

Nhớ kỹ ta.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 6: Chán nản

Hôm sau là lúc hôn lễ tiến vào cao trào, tân nương tiến vào tân phòng hợp cẩn uống rượu giao bôi, ăn sủi cào Tử tôn*, khách khứa tụ tập dưới mái nhà hoan hô truyện trò vui vẻ.

**Nguyên văn là Tử tôn bột bột 子孙悖悖: là một tập tục của người Mãn, nhân bánh làm từ hạt kê, lạc, đậu đỏ, nấu chín tới. Vì từ "sinh" 生 ngoài nghĩa là "sống" thì còn có thêm nghĩa là "sinh con" nên khi tân nương ăn, sẽ có người hỏi: "Còn sống không?" [ý là chín chưa?], tân nương đáp: "Sống, sống!", người đó sẽ đáp lại: "Sớm sinh con cái." Hiện tập tục này đã dần bị mai một.*

Ngoài cửa sổ tân phòng, tát mẫn đang niệm xướng, tiếng ca ấy truyền vào tai tôi trở thành vô số âm thanh nhiễu loạn, đầu tôi đau như sắp nứt ra.

Khắp người lạnh lẽo đứng trong viện, chưa từng có lúc nào tôi mong mình hoàn toàn biến mất như lúc này, tiệc mừng hợp cẩn dài hai mươi mấy mâm, tôi không ngừng mỉm cười với mọi người, uống từng chung rượu, sau cùng, chung nhỏ không biết từ lúc nào đã đổi thành bát lớn.

Cát Đái chưa từng thấy đáng về tôi uống rượu, nên ban đầu còn thuận theo tôi, nhưng sau khi thấy tôi uống đến mặt đỏ tía tai, càng lúc càng nói nhiều, liền vội vã kéo tôi vào phòng nàng. Lòng tôi kìm nén khó chịu, kêu gào muốn tiếp tục uống, nàng ngăn không được, chỉ đành để tôi ôm bình rượu mạnh mẽ trút xuống, cứ uống mãi như thế, sau đó nước mắt không không kìm được mà ào ạt chảy ra, lúc này nàng mới sợ hãi.

Tôi và nàng vì một bình rượu mà người tranh ta đoạt, kết quả là cùng nhau lăn nhào xuống giường. Tôi cười ha ha, vừa khóc vừa ầm ĩ chi vào nàng chất vấn: "Sao không để ta uống?"

"Cách cách, người say rồi....." Nàng ôn nhu dỗ dành tôi.

Tôi ngồi trên đất đập hay tay xuống, kêu lên: "Ta khó chịu! Khó chịu em biết không? Lòng ta.....ngọt ngọt sắp phát điên mất!"

"Ta biết, cách cách....."

"Em thì biết chỗ nào chứ?" Tôi mê mang suy nghĩ, chỉ vào nàng, trên mặt nàng nhàn nhạt lộ ra vẻ lo lắng, "Đêm qua chàng còn nói cái gì mà thích ta, chàng đã nói thích ta!"

"Gia có thể tâm sự thẳng thắn với cách cách như vậy, người nên vui mừng mới phải."

Trong dạ dày tôi nhộn nhạo khó chịu như sóng cuộn biển gầm, chỉ cảm thấy rượu này như đốt lửa trong lòng tôi: "Nói láo! Mẹ nó chứ, đồ thói!" Tôi lao đảo đứng dậy, chống lên bàn, hai chân mềm nhũn đang run lên, "Chàng thích ta? Sau đó còn thích thêm người khác? Đây là thích đó ư? Bọn họ.....bọn họ không phải ai cũng đều luôn miệng nói thích ta sao? Luôn miệng nói thích ta, nhưng cuối cùng thì sao? Cuối cùng bọn họ.....bọn họ đều vứt bỏ ta, ngoài miệng nói yêu ta xong, xoay người lại liền vứt ta như giày dép. Cha mẹ ruột cũng thế, cha mẹ nuôi cũng vậy.....on sinh ơn dưỡng gì đó đều là gạt người.....cuối cùng ai cũng đều rời bỏ ta, có ai thật lòng thích ta chưa? Có ai thật sự coi ta là duy nhất chưa? Ta là người! Ta là riêng ta! Ta cũng có tim, cũng biết đau mà....."

Tôi vỗ ngực khóc nức nở, chân mềm nhũn vô lực, thân mình tôi khẽ lay động, rồi yếu ớt té liệt ngồi xuống. Không chờ tôi đặt mông xuống đất, đã có một lực đạo dễ dàng nâng tôi lên.

Tôi ngừng thút thít quay đầu lại, mơ mơ màng màng nhìn thấy ba khuôn mặt y đúc đang song song lay động trước mắt tôi.

"Gia!" Cát Đái thấp giọng hô.

"Sao lại thế này?" Hoàng Thái Cực nhíu mày.

Tôi không rõ lời này là hắn đang hỏi Cát Đái, hay là hỏi tôi, chỉ đàn độn đưa hai tay bắt lấy khuôn mặt hắn, nhưng lại chẳng bắt được: "Chàng có biết không, lòng ta đau quá! Nơi này.....nơi này....." Tôi chọc vào ngực mình, "Rất đau, chàng thông minh như thế, có thể giúp ta nghĩ cách, khiến cho nó đừng đau nữa được không? Hoàng Thái Cực.....Hoàng Thái Cực, vì sao.....vì sao phải đau như thế? Ta không muốn vậy đâu, không muốn.....ta, ta có thể không yêu chàng nữa được không? Có thể không thích chàng nữa được không?"

Cánh tay đang ôm tôi chợt siết chặt, cách lớp vải mỏng tôi có thể cảm nhận được cơ thể hắn đang căng thẳng, hắn nói: "Không được!"

"Hoàng Thái Cực! Hoàng Thái Cực! Hoàng Thái Cực....." Tôi không khống chế được mà liên tục gọi tên hắn, nước mắt như mưa, "Ta rất hận, rất hận, vì sao ta cố gắng muốn sống sót như thế, dù toàn bộ mọi người trên thế giới này đều sẽ vứt bỏ ta, ta cũng đều cố sống sót, vì ta cho rằng cuối cùng ta sẽ thay đổi được cuộc sống của mình, một ngày nào đó ta sẽ có thể khiến bản thân hoàn toàn quên hết mọi chuyện cùng những con người đáng ghét ấy, thế nhưng vì sao.....vì sao lại cứ muốn ta đi đến nơi này? Chàng có biết ta oán hận thế giới đầy ghê tởm này biết bao nhiêu không? Chán ghét làm Đông Ca biết bao nhiêu không? Ở nơi này, ta như trở lại lúc bản thân còn nhỏ, không hề có năng lực đấu tranh kháng cự, các người nói muốn ta thì chính ta muốn ta, không muốn ta thì chính là không muốn ta, muốn có là có, muốn ném là ném.....Ta là gì thế? Ta là gì đây? Một đám các người đến tột cùng xem ta là thứ gì?" Hắn bồng cũi đầu, dùng đôi môi mềm ẩm ngăn lại tất cả những oán giận của tôi.

Ý thức bắt đầu mơ hồ, cuối cùng trong tai vang lên một tiếng, tôi mất hết tri giác.

Thời điểm mở mắt ra thì sắc trời đã sáng tỏ, Cát Đái mỉm cười đứng bên giường nhìn tôi, tôi ù ù cạc cạc liếc mắt nhìn nàng, chung quy cảm thấy nụ cười của nàng thật kỳ quái, rất không tự nhiên.

"Xì——" Nàng nghiêng người che miệng cười nhạo.

"Sao vậy?" Đầu có chút đau, tôi vỗ vỗ ót, dần dần nhớ được một chút, nhưng không quá rõ ràng, "Tôi qua ta uống rượu sao?" Lòng tôi trống rỗng hỏi.

Cát Đái nhin cười gật đầu.

Tôi ảo não che mặt, buồn rầu nói, "Không phải ta nằm mơ ư? Tôi qua Hoàng Thái Cực thật sự đã đến đây?"

"Đúng ạ. Gia thừa dịp kính rượu cho khách khứa thì qua đây....." Nàng lại cười khẽ, "Cách cách nào loạn hơn nửa đêm, sau đó còn nôn đầy người gia....."

"A——" Tôi thảm thiết kêu than.

Người rượu vào liền điên quả thật không nên uống rượu.

"Sau nửa đêm gia mới trở về. Giờ Mẹo ta đến chỗ phúc tấn thỉnh an....." Nói đến đây giọng nàng không khỏi hạ thấp.

Tôi thả tay xuống, mở to mắt nhìn nàng, sau một lúc lâu mới do dự hỏi: "Nàng ta.....không gây khó dễ cho em chứ?"

"Không.....không có ạ. Nô tài là người của cách cách, phúc tấn tân nương vẫn chưa lo liệu việc nhà, tốt xấu gì cũng nhìn vào sắc mặt gia, cho dù ở chung không được, cũng không thể không để lại thể diện cho nô tài."

"Cát Đái....." Tôi do dự, nội tâm vô cùng lo lắng, tốt xấu gì cũng ép cho bản thân không bật ra suy nghĩ, "Em cảm thấy.....bát a ca và phúc tấn sống cùng nhau như thế nào?"

Cát Đái liếc nhìn tôi, che miệng: "Cách cách đang ghen?"

"Nói vậy." Tôi xấu hổ, không tự nhiên hạ mắt xuống, "Vì sao ta phải ghen?"

"Còn nói không phải? Cách cách là người luôn nói một đằng nghĩ một nẻo." Bỗng nhiên nàng nâng cao khẩu khí, cầm chặt lấy hai tay tôi, "Cách cách có tình cảm với gia, trên đời này chỉ có tình yêu mà cách cách dành cho gia, mới là thứ mà gia muốn, mới có thể khiến gia cả đời hạnh phúc." Nàng ôn nhu thành khẩn nói, khiến lòng tôi khẽ run.

"Em sao có thể nói như vậy, hấn.....hấn là.....người của em....."

Cát Đái thán nhiên cười: "Tâm nguyện lớn nhất đời này của nô tài là có thể được nhìn thấy gia hạnh phúc——đây là lời thề mà ta đã lập ra từ năm chín tuổi, vô luận muốn ta ra sao cũng được, ta chỉ hy vọng gia có thể hạnh phúc, ta sẽ dùng cách của mình để thích chàng."

Tình thần tôi chấn động, hốc mắt dần ướt át, vội dời tầm mắt sang chỗ khác: "Em không hiểu, ngay cả chính bản thân ta cũng không hiểu, giờ phút này tình cảm ta đối với Hoàng Thái Cực là gì? Nhiều năm như thế, hấn vẫn đều là đứa nhỏ mà ta bảo vệ."

"Thật sự là tình cảm đối với một đứa trẻ sao? Cách cách, người vẫn chưa nhìn rõ lòng mình, hầu hạ cách cách và gia đã nhiều năm.....ngay cả nô tài nhìn liền hiểu được, người sao vẫn còn chưa hiểu?" Nàng trở nên sốt ruột, "Từ trước đến nay, rốt cuộc là cách cách bảo vệ gia, hay gia bảo vệ cách cách?"

Tôi chột giật mình.

Rốt cuộc là.....tôi đang bảo vệ hấn, hay.....hấn đang bảo vệ tôi?

"Tôi hôm qua sau khi cách cách say rượu đã nói ra lời thật lòng, người vẫn còn nhớ rõ chứ?"

Tôi líu lười, mờ mịt lắc đầu.

Nàng tiếc hận thôn thức: "Ôi, thôi vậy, dù sao cũng cãi không lại cách cách. Gia đã chờ gần ấy năm, nay lại chờ thêm một hai năm nữa thì có là gì đâu."

Tuy không hiểu rõ đây là ý gì, nhưng những lời này lại in sâu rõ ràng vào tâm trí tôi, để lại dấu vết khó phai mờ.

Hoàng Thái Cực.....Hoàng Thái Cực.....

Tình cảm đối với hấn, rốt cuộc bắt nguồn từ loại tình gì đây? Loại cảm xúc tôi dành cho hấn rốt cuộc là gì? Tình thân? Tình bạn? Thương hại? Hay

là.....tình yêu?

Đào mất đến cuối năm, vẫn là mệnh mông tuyết trắng, mùa đông năm nay tựa hồ rét hơn so với năm ngoái, một số ao hồ ngoài thành đã bị đóng thành những lớp băng dày ba thước, thỉnh thoảng ngồi xe ngựa đi ngang, đều sẽ nhìn thấy một đám tiểu a ca thân thuộc chơi đùa trên mặt băng, khiến người khác trông thấy mà ham.

Hôm đó ngồi trong góc tường ấm áp, trong tay ôm lò ấp nhìn ra màn tuyết vờn bay, mờ mịt xuất thần. Hoàng Thái Cực đã ngồi trước bàn dài hơn một tiếng, trên mặt vẫn là biểu tình nghiêm túc như xưa-----Lén nhìn hán không dưới mười lần, mỗi lần đều vẫn là nét mặt lạnh lùng sắc bén, không hề có chút thay đổi.

Ánh mắt trước sau vẫn lạnh lẽo như thế.....y như tuyết ngoài cửa sổ.

Tôi không khỏi run cầm cập, bỗng cảm thấy lò ấp tay đã không còn đủ ấm, nhin không được bật ra tiếng than nhẹ.

"Sao thế?" Hoàng Thái Cực từ trên bàn ngẩng đầu lên, ánh mắt hướng về đây tựa như đang thăm dò.

"Chán quá." Tôi nhún vai, thật nhàm chán. Rất khó tìm được cơ hội để gặp hán mỗi tháng, nhưng mỗi lần gặp được hán là y như rằng luôn có công việc chưa xử lý xong quần lý, thậm chí tôi bắt đầu có chút hoài nghi, không phải là hán đang tìm cơ hội hột với tôi ấy chứ?

"Chờ chút nữa, xong việc rồi ta sẽ đưa nàng đi xe trượt tuyết."

Mất tôi sáng lên. A, hán sao lại biết được tôi từ lâu đã rất muốn đi đến sông băng ấy? Chẳng qua vì ngại thân phận, thêm nữa là ngại tuổi tác, tôi vẫn luôn do dự, kết quả trước sau cũng không thể đi được.....tôi chép miệng, rồi nhếch mép cười hì hì.

"Ta muốn đi đáp người tuyết." Đến đây hơn mười năm, thật ra thứ tôi muốn làm nhất, là có thể đi đáp người tuyết-----Trước kia ở Thượng Hải, mỗi khi đông về đều chưa hán có thể nhìn thấy bóng dáng bông tuyết.

Hán nhìn tôi, hờ hững không nói gì, tôi bất mãn bĩu môi: **"Không được sao? Nếu chàng muốn cười ta trẻ con, thì cứ việc cười đi."**

"Cạch" một tiếng, cây bút bị ném lên án thư.

Tôi hoảng sợ, sau đó thấy vẻ mặt hán khó chịu đứng dậy đến phía tôi, tôi ngỡ ngàng nhìn hán. Sắc mặt hán xanh mét, dừng lại trước mặt tôi, ánh mắt kia như muốn ăn thịt người.

"Nàng thật đúng là phiền toái!" Hán bỗng nhiên đưa tay nâng gáy tôi, dùng sức áp đến mặt hán, thuận thế cúi đầu hôn tôi.

Tôi đỏ mặt thò, kỹ xảo hôn môi của tiểu tử này ngày càng thành thạo rồi, khiến người ta khó mà chống đỡ.

"Nàng có ý khiến ta phân tâm." Hán ôm lấy tôi, xoay người một cái, liền ngồi trên giường nhỏ mềm mại, còn tôi thì ngồi trên đùi hán. **"Ngày mai a mã sẽ xem sổ sách, nhưng đã hơn một tiếng rồi đến cả một khoản đơn giản nhất ta vẫn chưa tính ra rõ ràng, nàng nói xem, nàng nên làm gì để bồi thường ta?"**

Tôi đề lại nhịp tim đang đập thành thịch của mình, hắng giọng nói: **"Chàng lại đang đùa giỡn ta?"**

Hán nhẹ giọng cười, đơn giản áp hai má lạnh băng vào sát tôi, thì thào nói: **"Gần đây bắt đầu có biến loạn lớn, hôm nay sau khi về, nếu ta không đến tìm nàng, nàng đừng tùy ý ra khỏi thành nữa."**

Phút chốc lòng tôi trầm xuống, nói không rõ là lòng đang bị loại cảm xúc gì quấy nhiễu. Tuy biết rõ không nên suy nghĩ lung tung, nhưng vẫn không gạt đi được nỗi ngờ vực mơ hồ.

Lẽ nào là chán ghét thật sao? Có phải là giống với một món đồ sau khi đã có trong tay rồi, thì sẽ không còn quý trọng như trước nữa?

"Được." Tôi khàn giọng trả lời.

Hán ôm tôi, cầm tựa lên vai tôi, hơi hít mũi. Tôi cảm thấy không khí có chút xấu hổ, vì để quét bỏ bóng ma xám xịt kia, tôi liền tìm đề tài, hỏi: **"Nghe nói gần đây thân thể Cát Đái không được thoải mái, có tìm đại phu đến khám chữa chưa?"**

Hán nhẹ nhàng đáp một tiếng, hơi thở ấm nóng phả lên da mặt tôi, trong vẻ mặt lười nhác dần có tí mê ly: **"Đông Ca, có chuyện này muốn nói với nàng....."**

"Chuyện gì?"

"Truyện trong nhà.....nội trợ thiếu người, để lâu dài cũng không được, ta muốn cho Cát Đái ra mặt, để cho nàng ta quản lý lo liệu, ta lui đến cùng nàng cũng không còn vướng ngại."

Tôi tròn to mắt: **"Nghe Nhĩ Hách há lại tán thành cho Cát Đái ra mặt?"**

Khuôn mặt Hoàng Thái Cực lộ vẻ chán chừ, muốn nói lại thôi.

Tôi phát hiện ra sự khác thường, hỏi: **"Chàng muốn nói gì với ta?"**

"Đông Ca, nàng phải đồng ý trước với ta, đừng tức giận....."

Sự bất an lan rộng khắp lòng tôi, vừa định hỏi cho rõ ràng, bên ngoài hành lang đã nghe thấy tiếng quát chói tai của thủ vệ Đôn Đạt Lý: **"Không có mắt hay gì mà xông vào, đồ bất cần!"**

Tôi hoảng hốt, vội nhảy khỏi lòng Hoàng Thái Cực, sửa sang lại tóc mai hỗn loạn, cúi đầu vuốt phẳng nếp uốn trên vạt áo, trong lúc lo sợ muốn tìm gương đồng mà nhìn xem môi mình có bị sưng không, thì Hoàng Thái Cực đã ngăn lại: **"Đừng hoảng, không việc gì đâu."**

Tôi suy sụp nhìn hần.

Loại cảm giác lên lút này thật khiến người khác bi ai.

"Nô tài.....nô tài là a hoàn hầu hạ Cát Đài cách cách, có chuyện quan trọng cần bẩm báo với gia....."

Đến nay vẫn chưa có người lo liệu việc nội trợ, cho nên hết thấy việc lớn nhỏ cuối cùng sẽ gom lại bẩm báo với Hoàng Thái Cực. Sau khi nghe thấy người đến bên ngoài là ai, tôi đẩy tay Hoàng Thái Cực: **"Là a hoàn của Cát Đài, đi xem một chút đi, nếu không phải chuyện gì thật sự quan trọng, a hoàn của em ấy sẽ không tìm đến đây."**

Hần không kiên nhẫn nhú mảy, thả tôi ra.

Tôi thừa lúc đó liền đi vào phòng, chỉ nghe thấy tiếng mở cửa, Hoàng Thái Cực vô cùng khó chịu trách cứ: **"Chạy đến đây hô to gọi nhỏ, người có còn quy củ không?"**

Nha đầu ấy hiển nhiên đã bị dọa, hơn nửa ngày vẫn chưa lên tiếng.

Tôi đành lác đầu, Hoàng Thái Cực đã không còn như xưa, khi còn nhỏ vốn đã tràn đầy tư thái của một a ca, hiện đã lớn rồi, khí thế nội liễm, không cần mở miệng đã mơ hồ lộ ra quý khí của một chủ tử gia. Tôi cũng đã từng nghe những nô tài trong phủ này thì thâm thảo luận, đều nói rằng mấy năm nay, tính khí của bát gia càng trở nên khó nắm bắt, vui giận thất thường, càng khó hầu hạ.

"Không phải là có việc cần bẩm sao? Còn không mau nói." Đôn Đạt Lý bên cạnh nhỏ giọng thúc giục.

Lúc này tiểu nha đầu ấy mới lắp bắp trả lời: **"Bẩm gia, nô tài.....cách cách ấy.....vừa mới mời đại phu về chẩn trị cho cách cách, nói rằng.....đã có.....có hi....."**

Đầu tôi một trận choáng váng, dưới chân lao đảo một cái, người té ngã về sau, trong lúc hoảng loạn vội đưa tay bắt lấy giá chậu hoa. Người không sao, nhưng chậu hoa trên giá đã bị rơi xuống vỡ tan tành, những mảnh sành cùng bùn đất rải rác khắp chân tôi.

Bịch! Một bóng dáng vọt vào cửa.

Tôi thất hồn lạc phách nhìn vào khuôn mặt tuần lãng ấy, đột nhiên có một nỗi bi ai nan giải muốn khóc mà lại chẳng khóc được.

"Có bị thương ở đâu không?" Hần sốt ruột đưa tay đỡ lấy tôi, đánh giá từ đầu đến chân.

"Không có.....ta tốt lắm....." Tôi hít vào đầy chua xót, hốc mắt nóng lên, dần trở nên ẩm ướt, vội quay đầu đi chỗ khác, **"Không chuyện gì, thì ta về trước đây."**

"Đông Ca!" Hần từ sau bắt lấy tay tôi, tôi không quay đầu, chỉ dùng sức vùng tay ra.

"Đông Ca.....Đông Ca——" Hần trầm giọng gọi tôi, tôi không hề để ý, kiên quyết vùi đầu lao ra khỏi gian, sau đó đến cửa, liềm linh lao đi giữa gió tuyết mờ mịt.

Nước mắt rốt cuộc không thể tìm được mà rơi xuống.

Vì sao.....vì sao tôi phải khổ sở như thế? Chẳng qua chỉ là đạo lý thường tình thôi mà. Chàng lấy vợ, đương nhiên sẽ sinh con, sau này còn có thể lấy thêm, sinh thêm.....tương lai chàng là một đế vương, hậu cung giai lệ vô số, đây là kết quả đã sớm được định.

Tôi sớm nên nhận thức được hết những điều này, tam thê tứ thiếp, đây là thói hư tật xấu của hết thảy nam nhân ở thời đại này, quyền lợi càng cao đại diện cho thân phận và địa vị càng có nhiều thê thiếp, Hoàng Thái Cực chẳng qua chỉ là thuận theo thời thế mà thôi.

Đây có gì đâu mà phải quá khổ sở?

Dưới chân vấp một cái, người tôi mất khống chế ngã nhào về trước, rơi vào đống tuyết dày. Nước mắt vẫn không ngừng chảy ra ào ạt, tôi nằm bò trong tuyết, cách đó không xa là ngoại thành Trường Nhai, vì gió tuyết khắc nghiệt, nên không ai qua lại, tôi nghĩ nếu mình cứ bất động thế này trong tuyết, thì qua thời gian một chung trà, tôi coi như sẽ bị tuyết chôn vùi mất.

Thôi vậy, dứt khoát để tuyết chôn vùi tôi đi! Chôn rồi, mọi chuyện sẽ xong xuôi.

Hết thấy những yêu hận tình thù gì đó sẽ được xóa bỏ.....

Tiếng xe chậm rãi lướt qua, một lúc lâu sau, khi tôi cảm thấy cả người lạnh lẽo, sắp đông đến mất đi tri giác, thì có một thứ gì đó chạm vào sau lưng tôi, có một đôi tay cầm lấy tay tôi kéo tôi lên khỏi tuyết.

Tiếng hít thở lập tức vang lên: **"Đông Ca! Sao lại là nàng?"**

Tôi yếu ớt mở to mắt, mê mẩn bắt gặp một khuôn mặt nho nhã tuấn tú, đầu óc trong nháy mắt chợt hoảng hốt, chân chừ mở miệng: **"Đại.....Thiện?"**

Đã bao lâu rồi không gặp hần? Từ Chung Thành Ô Kiệt Nham trở về, trừ sau hôm tết, một lần gần đây là vào nửa năm trước ngay tại hôn lễ của Hoàng Thái Cực, chỉ vội vã lướt nhìn qua.

"Nàng làm sao mà ngã vào tuyết thế? Ngay cả một a hoàn bên cạnh cũng không có ư?" Hần lo lắng phui sạch tuyết đọng trên người tôi, rồi vội vã cời xuống chiếc áo choàng tuyết bằng da rái cá, sau đó trùm quanh tôi. Tôi cảm thấy ấm hơn một chút, nhưng tay chân thì lại càng thêm run rẩy.

"Môi lạnh đến tím tái rồi. Mau lên xe nhanh!" Hần thúc giục, thấy tôi không nhúc nhích, thì nhìn tôi, ngay sau đó xoay người bế tôi lên.

Rằng tôi va cặp cạp, lạnh không nói nên lời, chỉ đành yếu ớt tùy ý để hần ôm về xe ngựa.

Bên trong toa xe thật ấm áp, vừa mới vào, đã kích thích mũi tôi cay xèo, lập tức hắt hơi hai cái.

"Ở đây có rượu vừa mới hâm nóng....." Hần đưa một bầu rượu qua, nhưng không chờ tôi đưa tay tiếp, hần đã vội vã thu về, **"Thôi, nàng không nên uống rượu mới tốt."**

Tôi lập tức hiểu được, xấu hổ mỉm cười.

Đại Thiện khoanh chân ngồi đối diện tôi, không gian khá chật hẹp nên có thể nghe rõ tiếng hít thở của cả hai, tôi có chút mất tự nhiên, chột dạ cúi đầu.

"Gần đây.....sống tốt chứ?"

Tôi gật gật đầu, không hé răng.

Không khí lại lần nữa trôi vào tẻ nhạt, từ trong xe ngựa đang lắc lư trái phải, suy nghĩ của tôi dần dần bay xa, trong lúc vô tình lại nghĩ đến chuyện Cát Đài mang thai, lòng tôi liền đau xót, nhất thời kích động, ngẩng đầu bật hỏi: **"Đại Thiện, nghe nói năm nay Tế Lan lại sinh cho người thêm một vị ngũ a ca?"**

Hần kinh ngạc sững sờ, hơn nửa ngày không phản ứng gì. Tôi lập tức ý thức được giọng điệu của mình không ổn, hoàn toàn ẩn giấu một sự chất vấn quái đản, vội ngưng cười, sửa lời nói: **"Lúc trước bạn lo liệu hôn sự cho Hoàng Thái Cực, nên đã quên chúc mừng người....."**

Về tươi cười trên mặt Đại Thiện dần thu lại, trong con ngươi ngậm chứa sự bi ai.

Tôi liên tục nhận thấy vẻ mặt bi thương ấy của hần, liền bối rối nghiêng mặt, không suy nghĩ nói: **"Nghe nói ở nhà người từng Tế Lan để muội ấy làm càn làm bậy, Nhạc Thác và Thạc Thác dù không phải do Tế Lan sinh ra, nhưng chung quy vẫn là con của người, muội ấy làm chủ mẫu như thế, lại chỉ sủng mỗi con mình, khác khe với trưởng tử và thứ tử, âm ỉ ra ngoài như thế này, đối với thanh danh và thể diện kỳ chủ Chính Hồng kỳ của người cực kỳ không tốt."**

"Đông Ca!" Hần bỗng nhiên vươn tay đến, chạm vào hai má tôi, lòng tôi hốt hoảng, ngửa người về sau, ót lại đập mạnh vào cửa xe, tôi đau đớn hô nhỏ một tiếng.

"A, nàng....." Đại Thiện liên tục thở dài, ánh mắt nhu tình như nước, trong thương tiếc mang theo buồn bực cùng bi thương, ngờ nghệch nhìn tôi, **"Có đau không? Để ta xem xem."**

Loại ánh mắt này vốn có thể khiến tôi cảm thấy an ủi nhất mỗi khi hoang mang, nhưng vào lúc này lại giống như một thanh kiếm trí mạng đầy sắc bén, khiến lòng tôi khó mà yên được: **"Không! Không cần! Không sao! Không đau!"** Tôi liên tục từ chối.

Có lẽ sự lạnh nhạt của tôi quá mức rõ ràng, khiến bàn tay đang vươn đến của hần cứng lại giữa khoảng không hồi lâu vẫn chưa buông xuống. Cách lúc lâu sau, hần nghẹn giọng, cúi đầu nói: **"Nàng ấy là muội muội của nàng, tạm thời có những thứ ta không thể cho nàng, cho nên.....thật xin lỗi, ta không thể, là ta không tốt, nàng đừng giận ta. Nếu nàng không thích, ta.....ta....."**

Tôi chán động, những điều nhỏ nhặt li ti khi tôi ở bên hần trước kia từng cái hiện lên trước mắt tôi, tôi thống khổ nhắm mắt, tâm loạn như ma. Vì sao muốn tôi gặp lại hần vào lúc này chứ?

"Xin lỗi, Đại Thiện!" Tôi liền lên tiếng trước khi hần kịp nói xong, **"Ta không nên hỏi cùng chỉ trích chuyện nhà của người, ta nhận lỗi với người, thu hồi lại những lời ban đầu."**

Hần bị tôi cắt lời, kinh ngạc nhìn tôi: **"Nàng.....có phải đã quên mất lời hứa hẹn của chúng ta? Chúng ta.....đã từng hứa sẽ cùng chờ, chỉ"**

cần....."

"Đại Thiện!" Tôi lớn tiếng hét chói tai, **"Người còn nói những lời dở hơi này nữa, ta lập tức nhảy xuống xe!"**

Hắn cứng họng, ánh mắt nhìn tôi dần trở nên âm trầm, cuối cùng, hắn rũ vai, ngồi yên không tiếng động. Lòng tôi kích động, khi đang muốn nhảy khỏi xe, hắn đột nhiên ngẩng mặt lên, nở nụ cười: **"Ta mới từ nhà tam thức ra, cùng ba huynh đệ A Nhĩ Thông A, A Mẫn, Trát Tát Khắc Đồ uống rượu, thật không nghĩ rằng trên đường trở về lại gặp được nàng."**

Hắn giọng gao chuyên đề tài, trên mặt tuy cười, nhưng tôi cảm thấy so với khóc còn khổ sở hơn, nhưng hắn hình như đã quên bầu không khí không thoải mái vừa rồi giữa hai người, về mặt tự nhiên kể lại những tin đồn thú vị mà hắn nghe thấy mấy ngày gần đây, tôi nghe chẳng được bao nhiêu, khi liếc mắt đến, hắn đã khôi phục lại vẻ cười nhạt ôn nhu như nước, giống như ánh dương dưới làn sương đông.

Tôi thầm thở dài, thoáng chốc nghĩ đến Hoàng Thái Cực, tâm tình không khỏi hoảng hốt, lòng đau đến khó mà thở được-----Vì sao tôi lại để ý như thế? Năm đó dù Đại Thiện có lấy vợ sinh con, không phải tôi đã có thể thuận theo tự nhiên tiếp nhận rồi sao?

Vì sao hiện giờ đổi thành Hoàng Thái Cực thì lại không được?

Tôi có khi nào.....yêu cầu quá cao về chàng không?

Hay là.....

Lần này, tôi đã sa vào quá sâu rồi ư?

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 7: Đại biến

Năm Mậu Thân đã được định trước là một năm xảy ra biến lớn, đầu tiên là quan tổng binh của Liêu Đông Đại Minh, Lý Thành Lương cùng tuần phủ Triệu Tập từ bỏ sáu thành trì rộng tám trăm dặm vùng Khoan Điện, dời hơn sáu mươi nghìn hộ cư dân vào nội địa, sau đó lấy danh nghĩa triệu tập dân bỏ trốn, mà hướng triều đình xin ban thưởng, Nỗ Nhĩ Cáp Xích nhân cơ hội này chiếm đóng nơi ấy, phân lập biên giới cùng Minh quốc.

Lý Thành Lương ấy trấn thủ Liêu Đông đã mấy năm nay, đối với người Nữ Chân quan ngoại từ trước đến nay đều chủ trương đi di chế di*, mượn sức một người chèn ép một người, không ngừng gây nên mâu thuẫn giữa các bộ lạc Nữ Chân. Vì thế mà quan ngoại không ngừng có lửa chiến, các bộ lạc diệt vong ngày càng thêm nhiều, công trạng của hắn thì liên tiếp dâng cao, đồng thời cũng tạo ra sự vùng dậy cấp tốc của Nỗ Nhĩ Cáp Xích sau khi đã thôn tính các bộ lạc khác.

***Di di chế di 以夷制夷:** tương tự như "mượn đao giết người".

Lúc đầu là chính Lý Thành Lương đề nghị xây phòng tuyến cho sáu thành trì tại Khoan Điện, bởi vì phòng tuyến này, Kiến Châu không được Đại Minh để vào trong mắt đã nhanh chóng vùng dậy, khi Nỗ Nhĩ Cáp Xích tích đủ thực lực, Lý Thành Lương ấy mà lại sẽ phối hợp ăn ý dỡ bỏ phòng tuyến của sáu thành trì, lúc ấy dân chúng nào không muốn bỏ nhà di cư, đều bị Lý Thành Lương giết chết, việc này gây nên động tĩnh quá lớn ở Liêu Đông, song Lý Thành Lương lại hướng triều đình tranh công, Minh Triều Vạn Lịch để đã ủy nhiệm Hùng Đình Bật làm chính thất phẩm tuần án Liêu Đông Ngự Sử.

Hùng Đình Bật vừa đến Kiến Châu, liền cảm thấy việc giao thương chợ lớn của nơi đây, lần này, những đặc sản khác tạm thời có thể nói là ổn, nhưng còn nhân sâm, thật sự không có cách nào để dự trữ, dù Nỗ Nhĩ Cáp Xích nghĩ ra cách nấu và phơi khô, nhưng cũng không có cách nào ngăn được một số lượng lớn bị hư thối.

Hiện đang là lúc quan hệ giữa Kiến Châu và Minh Quốc không được tốt, tháng mười hai năm nay, Thư Nhĩ Cáp Tề dẫn một trăm bốn mươi người, một mình nhập kinh công nạp lên Minh quốc. Sau khi trở về đã gần đến năm mới, sau năm đó, hai huynh đệ đã trở mặt với nhau, Thư Nhĩ Cáp Tề dẫn bộ rời khỏi Hách Đồ A Lạp, di cư đến Hắc Xá Mộc tại thượng du Hồn Hà, công khai đoạn tuyệt với anh trai Nỗ Nhĩ Cáp Xích, tự lập quân đội.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích giận tái mặt, lập tức hạ lệnh tịch thu toàn bộ gia sản của Thư Nhĩ Cáp Tề, xử tử hai người con của hắn là A Nhĩ Thông A và Trát Tát Khắc Đồ, treo cây thiêu sống thuộc hạ tham gia giúp đỡ Thư Nhĩ Cáp Tề là Vũ Nhĩ Khôn. Thứ tử A Mẫn của Thư Nhĩ Cáp Tề vốn cũng bị xử tử, may vì có Đại Thiện, Hoàng Thái Cực cùng chực vị a ca cực lực gián chỉ, mới khiến A Mẫn miễn chết một lần, nhưng bị tước đoạt một nửa nhân khẩu thuộc quyền để trừng phạt.

Sau khi Thư Nhĩ Cáp Tề trốn đến Hắc Xá Mộc, vốn trông cậy có thể nhận được sự trợ giúp của quan lại Liêu Đông Minh triều, ai ngờ Minh triều cố tình tọa sơn quan hổ*, ngoảnh mặt làm ngơ đối với nội loạn của Kiến Châu.

***Tọa sơn quan hổ 坐山观虎:** ngồi chờ hai kẻ thù tiêu diệt lẫn nhau, đến khi một trong hai kẻ thù đã suy yếu thì mới ra tay tiêu diệt.

Tháng hai năm Minh Dậu, Thư Nhĩ Cáp Tề trợ trợ một mình, đánh phải trở về Hách Đồ A Lạp cầu xin huynh trưởng khoan dung lượng thứ. Nỗ Nhĩ

Cáp Xích cũng không giết người huynh đệ xưa kia giúp hắn gây dựng giang sơn, nhưng cũng không dễ dàng tha thứ hắn. Ngày thứ hai Thứ Nhĩ Cáp Tề về thành, liền bị nhốt vào phòng giam tối tăm mù mịt.

Năng lực quan sát của Hoàng Thái Cực quả nhiên không tầm thường, câu nói hờ hững năm trước về cái gọi là "Biến loạn" ấy quả nhiên đã khiến Hách Đồ A Lạp rồi tung đến long trời lở đất, khó khăn cho đến khi Chính Lam kỳ chinh đồn xong xuôi, đáng chết thì giết, đáng bắt thì tóm, khi hết thấy đã gần như khôi phục lại gió êm sóng lặng, thì đã là cuối xuân đầu hạ.

Cùng với gió khô nóng nực thỏ vào thâm cung nội uyển, trong thành rốt cuộc đã trở về về yên tĩnh, nhưng tôi lại mơ hồ cảm thấy toàn bộ dường như vẫn chưa chấm dứt, ngược lại chỉ mới bắt đầu.....

"Cách cách, trà đây ạ." Âm Nhĩ Cát tiện tay đưa chung trà cho tôi, chờ tôi tiếp nhận, chưa lên tiếng nàng đã liền quay đầu đi, đưa cổ nòng nhiệt nhìn lên mặt bàn.

Nha đầu này.....có chút vô tâm vô phách, và bất cần.

Tôi nhú mày lắc đầu, nói thật ra, tiểu nha đầu như này không thích hợp ở bên cạnh tôi, người giống như nàng, không chắc một ngày nào đó sẽ bị người ta giờ trò không biết sẽ chết ra sao.

Đang cân nhắc về một tiểu nha đầu trong đám a hoàn thông minh đáng tin nhiệm đã được bồi dưỡng, thì bỗng nhiên đối diện trở nên xôn xao, không chờ tôi hoàn hồn, liền nghe một thanh âm thê lương nổi giận quát: **"Vì sao không cho qua đó——Ta muốn tìm a muru kỳ*! A muru kỳ——A muru kỳ——"**

**A muru kỳ 阿牟其: bác.*

Tôi vừa mới phát hiện ra giọng nói này thật quen tai, đám người đang chen lấn bỗng nhiên chia ra, một thân ảnh nhỏ nhắn đầy sắc thu trực tiếp đi vào, đàn đàn ông ở đầu bên kia đang xem ca múa vừa vận quay sang, Nhữ Nhĩ Cáp Xích đã đứng lên, tuy cách rất xa, không rõ biểu tình của hắn vào lúc này, nhưng nhìn tư thế đó, là đã bị người khác quấy nhiễu nhả hứng không sao giải thích được, tất nhiên là sẽ không vui vẻ rồi.

"A muru kỳ!" Người đầy sắc thu ấy đảo mắt đã đến trước mặt hắn kích động kêu lên, **"Vì sao? Vì sao phải lừa con, a mã xảy ra chuyện lớn như vậy, vì sao bác phải lừa con?"**

"Ai nói cho con?" Nhữ Nhĩ Cáp Xích cực kỳ không kiên nhẫn.

Tôi nghiêng đầu chăm chú quan sát, không khỏi kinh hô, bóng mặt cùng dáng người của nữ tử mặc trang phục sắc thu xuân này cực kỳ quen mắt, nhưng tôi lại không nhớ đã gặp qua ở đâu.

"A muru kỳ! Vì sao giam a mã con, con, vừa rồi con đến gặp ông ấy, ông ấy.....bị nhốt trong phòng giam chật chội tối tăm, chỉ có hai lỗ nhỏ trên cửa sắt để sinh hoạt ăn uống, bác.....vì sao bác lại đối xử nhẫn tâm với ông ấy như vậy? Ông ấy tốt xấu gì cũng là huynh đệ của ông, vì bác vào sinh ra từ....."

"Con.....láo xược!" Nhữ Nhĩ Cáp Xích nổi giận, giơ tay lên.

Nàng ấy lại hoàn toàn không sợ, cao ngạo ngẩng đầu lên, trực tiếp đối diện với hắn: **"Bác ngoài hung bạo ra thì còn như thế nào? Muốn đánh cứ đánh, các ca ca đều đã bị bác giết hết rồi, con cũng là con gái của Thứ Nhĩ Cáp Tề, có bản lĩnh thì cũng giết con đi!"**

Nhữ Nhĩ Cáp Xích giận đến phát run, nhưng cánh tay đang giơ lên của hắn cuối cùng cũng không có rơi vào người nàng ta, xoay người lại, chỉ nghe "Rầm" một tiếng, phần nộ hất tung cái bàn bên cạnh, trà quả trên bàn suýt nữa đập vào người đại phúc tấn A Ba Hối.

A Ba Hối dưới sự điều khiển của đám a hoàn liền tụt lùi về sau, hoa dung thất sắc, không dám lên tiếng.

"Tôn Đái! Con chó ý vào sự sủng ái ta dành cho con mà càn rỡ hỗn hào! Ta thấy con nên suy nghĩ cho rõ ràng, hiện giờ con có thể êm đẹp đứng tại đây, rốt cuộc là nhận ơn của ai!"

"Ta không thích! Ta không thích!" Nàng kêu to, **"Bác nhốt ta trong phòng, cả ngày cho a hoàn cùng ma ma trông giữ ta, không cho phép ta bước ra khỏi phòng nửa bước, điều này còn tàn nhẫn hơn là giết ta!"**

Lòng tôi đột nhiên nhảy dựng, bỗng nhớ ra nàng là ai.

Tôn Đái——nữ tử thân bí trong ngôi nhà cũ của Mạnh Cô Ty Ty. Không nghĩ rằng.....nàng lại là con gái của Thứ Nhĩ Cáp Tề.

"Người đâu! Kéo nó xuống! Đem hết thấy a hoàn cùng nô tài của nó quát hai mươi roi, về sau không có sự cho phép của ta, kẻ nào dám thả nó ra khỏi phòng nửa bước, lột da tháo xương!" Nhữ Nhĩ Cáp Xích hung tợn trừng nàng, **"Nếu đã một lòng muốn làm đứa con gái hiếu thuận với a mã con, vậy ta thành toàn cho con, cho con chân chính nếm thử chút mùi vị của sự giam cầm."**

Nghe được câu đó, lòng tôi phát lạnh, quả nhiên, ánh mắt Nhữ Nhĩ Cáp Xích như có ý liếc về phía tôi.

Tôn Đái phần nộ thét chói tai bị thị vệ mạnh mẽ kéo đi, A Ba Hối lập tức phải nô tài thu thập tàn cuộc, nhưng sự hưng trí khó có được của Nhữ Nhĩ Cáp Xích đã một đi không trở lại, cuối cùng hừ lạnh một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi.

Sau khi vị chủ nhà đi rồi, đám a ca cũng khéo léo rời đi, chỉ còn đám nữ quyền gom lại, nói xong chuyện nhà, có chút không thú vị.

Tôi đang dự định rời khỏi, bỗng A Ba Hối dẫn theo một a hoàn mặt không chút đổi sắc đi đến, tôi chỉ có thể hạ thấp người chào hỏi: **"Đại phúc tấn."**

A Ba Hối bỗng cười, sắc mặt thay đổi quá nhanh, khiến tôi há hốc mồm hoảng hốt: **"Mấy năm nay, Đông Ca cách cách thật không già đi chút nào, ngược lại ta, mỗi khi nhìn vào gương, đều cảm thấy thời gian trôi qua, hồng nhan dễ già....."**

"Sao có thể thế chứ, đại phúc tấn trời sinh đoan trang....." Một cô nàng mười chín tuổi trước mặt tôi nói rằng đã già, đây không phải là cố tình kích thích tôi sao? Tôi không có tâm tình cùng nàng pha trò mất thời gian, kỳ thực trong lòng A Ba Hối cũng rõ lập trường của tôi. Nàng cố ý đến tìm tôi nói chuyện, đương nhiên sẽ không vì hai câu chế giễu đó.

Vì thế hai người sống vai cùng đi, bọn a hoàn phía sau bị bỏ lại một khoảng xa không dấu vết.

"Cách cách sang năm rất ít khi ra khỏi nhà."

Tôi hơi giật mình, thật nghiền ngẫm cũng không ra nổi thâm ý của nàng, chỉ đành lạnh nhạt cười nói: **"Trời lạnh, ta không muốn đi lại, vẫn cứ ở trong nhà ấm áp."**

"Thật không?" Nàng mơ hồ cười, biểu tình trên mặt là lạ, qua hồi lâu, bỗng nhiên nàng hừ lạnh một tiếng, dừng bước, ngửa mặt lên trời thở dài, **"Ta thật không biết gia nghĩ như thế nào, lại tha thứ cho cô làm ra những chuyện quá đáng như thế, thà trút giận sang người khác, cũng không phát cáu với cô, có lẽ.....hắn thà rằng chính mình là đui mù, cái gì cũng không biết."**

Thanh âm bốn phía bỗng nhiên lặng xuống, chỉ có lời nói ôn hòa của A Ba Hối không ngừng xoay quanh trong đầu tôi, sống lưng tôi rét run, cảm thấy khi lạnh từ lòng bàn chân đang dâng lên, vọt đến đỉnh đầu.

"Đông Ca, rốt cuộc cô dùng thủ đoạn gì, lại có thể nắm được nhiều trái tim của nam nhân như thế, khiến họ ngoan ngoãn như thế, trước kia ta thật sự khinh thường cô, ta vốn tưởng rằng cô sẽ cùng tư sắc của mình nhạt nhòa đi, cuối cùng không còn được ân sủng nữa, nhưng thật không ngờ cô lại là con trùng chôn giấu trong lòng bọn họ sâu đậm như vậy. Có điều....." Khóe miệng nàng động lại ý cười mãnh liệt, đôi mắt lạnh như băng, **"Nói đi nói lại, ta thật sự nên tạ ơn cô, là cô đã khiến ta có được giờ phút này.....thế nhưng, chỉ sợ có một số người không nghĩ được như thế, các nàng ta chắc hẳn sẽ hận cô đến thấu xương, chính vì có cô, mà các nàng mới rơi vào thế thảm như vậy."**

Miệng lưỡi tôi khô khốc, tuy rằng nhất thời không hiểu được ý của A Ba Hối, nhưng hận ý mãnh liệt trong mắt nàng khiến người khác không lạnh mà run.

Nàng giận tái mặt: **"Nghe không hiểu à? Giả bộ hồ đồ làm gì? Năm trước chính cô châm ngòi trước mặt nhị a ca, muội muội cô vốn độc sùng, mấy năm nay liên tiếp sinh được ba người con, không ngờ chỉ một câu của cô đã khiến nàng ta rơi vào vạn kiếp bất phục [không trở lại được]. Cô cô của cô bởi vì cô, ở nhà không chịu ít sự khinh bỉ, vất vả mới hoài được một cái thai. Xem xét không qua mấy tháng là chuyển dạ, cô cảm dỗ bát a ca làm chuyện bỉ ổi vô liêm sỉ, chuyện đã được vạch trần, có biết rằng nhiều ngày nàng ở nhà chịu không ít tội? Còn có vừa rồi....."**

"Thế thì có liên quan gì đến ta?" Tôi ngẩng đầu, biểu tình lạnh lùng, **"Nếu mỗi một người đều đem sự uất ức không hài lòng, không như ý của mình trút lên đầu ta, vậy thì sự uất ức của ta phải đi tìm ai để tính đây?"**

"Cô.....cô thật là một nữ nhân không chỉ ích kỷ, mà còn rất máu lạnh!"

Tôi không để ý đến nàng, thẳng thừng quay đầu bỏ đi.

Nhưng giọng nói của nàng không nghe theo mà kêu gào lên: **"Khi cô đem a hoàn của chính mình cấp cho bát a ca, có từng nghĩ đến có ngày tính kế quá nhiều, cuối cùng cũng cho người may áo cưới cho hắn không? Hiện giờ Cát Đái không những là đương gia chủ mẫu, lập tức còn sinh hạ trưởng tử cho bát a ca, ha ha, ta thay Cát Đái tạ ơn cô, nàng ấy có được thể diện này, hiện giờ còn ai dám nhắc đến nàng là a hoàn của cô chứ? Nàng ấy là đại phúc tấn của bát a ca, cách cách của Ô Lạp ta, cô cô của A Ba Hối ta....."**

Tôi lao đảo từng bước, cúi đầu nhìn dưới chân mình, trong lòng mang một nỗi bi thương khó hiểu.

Thanh âm của A Ba Hối không dễ gì mới biến mất khỏi tai, lúc này tiểu nha đầu Âm Cát Nhã cùng Tác Nhạc đang lầu bầu đi lại, không ngừng cãi cọ, thấy tôi ở phía trước đang đi đến, vội vã chạy đến.

"Cách cách!" Âm Cát Nhã kêu lên, **"Tác Nhạc cứ nói năng nói cuội, nàng ấy cứ nói đáng về của Tôn Đái cách cách kia trông giống cách cách người! Điều này sao có thể chứ, Tôn Đái cách cách kia tuy bộ dạng không xấu, nhưng sao có thể so với cách cách người....."**

"Nô tài không nói đáng về của Tôn Đái cách cách giống cách cách! Nô tài nói là, bóng lưng cùng dáng người của Tôn Đái vừa nhìn vào có chút rất giống cách cách nhà thôi! Nhưng nếu chỉ luận về diện mạo, trong thành trừ đại phúc tấn ra, thật không tìm được nữ tử nào có thể bì được ba phần tư sắc của cách cách."

Tôi không kim được mà sợ run, tâm hoảng ý loạn, liền quát lên: **"Được rồi! Mồm mép đang lải nhải cái gì thế, sau lưng thảo luận thị phi chủ tử, các người chẳng lẽ không hiểu chút quy củ nào sao? Trở về bảo quản sự ma ma dạy dỗ lại các người cho tốt vào."**

Hai tiểu nha đầu bình thường trước mặt tôi được tôi đối xử không nặng không nhẹ, lúc này đột nhiên thấy tôi tức giận, đều bị dọa đến choáng váng mặt

mày.

Lòng tôi phiền muộn, lười xen vào các nàng, xoay người vội vã rời đi. Trên đường về, chỉ cảm thấy lo âu nan giải, bước chân càng đi càng nhanh, cuối cùng cất chân chạy như điên, bất chấp ánh mắt kinh ngạc của người khác.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 8: Trăng tròn

Kỷ Dậu, năm Minh Vạn Lịch thứ ba mươi bảy.

Mùa đông tháng mười, Nỗ Nhĩ Cáp Xích mệnh cho Hồ Nhĩ Hán chinh phạt Ác Tập Hồ Dã lộ, tận sức đạt lấy.

Nhanh chóng đến ngày Cát Đái chuyển dạ, nàng sinh hạ trưởng tử cho Hoàng Thái Cực, tên Hào Cách. Hôm ấy trăng tròn, mở tiệc chiêu đãi bạn bè thân thiết, trên đây thừng con cháu buộc đầy những cung tên nhỏ nhún mồm lên đầu liễu trước nhà.

Khách khứa đầy cả sảnh đường, hân hoan, Cát Đái trong phòng cũng thế. Tiểu a ca được vú nuôi ôm trong lòng, cái miệng nhỏ nhún màu hồng phấn cong lên, khi tôi đeo khóa Trường mệnh lên cổ đứa bé, trong phúc chốc trở nên hoảng hốt, phảng phất trở lại ngân ấy năm về trước, tôi cũng đã từng nhìn Hoàng Thái Cực nằm trong tã lót như này.....

Lão ma ma đem hai chiếc bánh bao đến, đưa vào miệng Cát Đái, bảo nàng cắn một miếng, trong phong tục của dân tộc Mãn thì đây gọi là "Đầy miệng", ý tứ là kể từ ngày này trở đi, sản phụ sẽ không cần phải kiêng kỵ nữa.

Tôi thấy toàn bộ các nàng đều đang ở bên kia tất bật chăm sóc Cát Đái, nhất thời hứng khởi, liền ôm đứa bé từ trong tay vú nuôi sang, bế trên khuỷu tay nhẹ nhàng đong đưa.

Hào Cách tỉnh lại, con mắt khê mờ ra, cái miệng nhỏ nhún mồm mép, chậm rãi kéo mở sang hai bên. Tôi sợ thẳng bé khóc, liền căng thẳng, vội vỗ lưng nó, thuận miệng hát lộn xộn:

"Du du trát, du du trát, tiểu a ca, ngủ đi nào.

Du du trát, du du trát, tiểu a ca, ngủ đi nào.

Vỏ cây bạch dương a, làm nô, ba ô trát.

Sói đến rồi, hổ đến rồi, mã hổ tử đến rồi cũng chẳng sợ.

Sinh trên núi Bạch a, lớn trong Hắc thủy, ba ô trát.

Lớn rồi muốn học thứ ấy, Ba Đồ Lỗ a mã, ba ô trát.

Du du trát, du du trát, tiểu a ca, ngủ đi nào.

Du du trát, du du trát, tiểu a ca, ngủ đi nào.

Sinh trên núi Bạch a, lớn trong Hắc thủy, ba ô trát.

Lớn rồi muốn học thứ ấy, Ba Đồ Lỗ a mã, ba ô trát.

Du du trát, du du trát, tiểu a ca, ngủ đi nào....."

Quả nhiên tiểu Hào Cách không khóc nữa, nhưng cũng không nhắm mắt ngủ, ngược lại mắt to đôi mắt tròn xoe, tôi phát hiện đứa bé có một đôi mắt đen nhánh giống hệt Hoàng Thái Cực, không khỏi nhìn đến ngây ngốc.

Chợt nghe vú nuôi bên cạnh khúc khích cười nói: "**Mặc dù cách cách chưa làm ngạch niết, nhưng đỡ trẻ con lại giỏi hơn nô tài gấp trăm lần.**"

Lòng tôi bị một thứ gì đó đâm thật sâu vào, song mặt chỉ âm thầm cười, đem tiểu a ca trả lại vào tay nàng: "**Nào có, ta hát lung tung thôi.**"

Bên cạnh có một lão ma ma khác cười nói: "**Nô tài nghe thấy âm điệu tuy khoan thai nhưng thật ra hát vô cùng hay.....**"

Ánh mắt tôi có chút quyền uy mà liếc đến Hào Cách trong lòng, đang ngây ngốc xuất thần, chợt nghe hạ nhân ma ma trong phòng đồng loạt cao giọng hô: "**Thỉnh an bát gia!**" Tôi xoay người, thấy Hoàng Thái Cực đang đứng ở cửa, tiểu a ca hoàn đang thay chàng cởi xuống áo choàng đầy tuyết, sau khi

thoáng liếc nhìn người trong phòng, liền đi nhanh về hướng tôi.

Khi sắp đến trước mặt tôi, phía sau tôi chợt xuất hiện hai lão ma ma cao tuổi, Hoàng Thái Cực dừng bước, cách thật xa, không nói gì nhìn tôi.

Nga Nhĩ Hách ở bên giường, cầm tay Cát Đái, chanh chua lên tiếng: **"Cả ngày gia đều bận việc trong nhà, đại phúc tấn mang thai mười tháng, sinh trưởng tử cho ngài cũng không thấy ngài có thời gian rảnh bước vào gian phòng này, trái lại hôm nay ngọn gió nào thổi đến....."**

Hoàng Thái Cực lạnh lùng liếc qua, mặt không chút thay đổi nhìn nàng.

Chàng không nổi giận, cũng không mở miệng, nhưng cái liếc mắt này lại triệt để khiến Nga Nhĩ Hách không thể không ngậm miệng, liên tục làm Cát Đái rùng mình.

Cát Đái chậm rãi mở tay nàng ta ra khỏi tay mình, thần nhiên nói: **"Nga Nhĩ Hách tỷ tỷ, đa tạ tỷ đến thăm ta, nhưng cơ thể ta yếu ớt, chịu không nổi âm ỉ, mọi người muốn náo nhiệt vẫn nên náo nhiệt trong phòng tỷ thì hơn."**

Cát Đái vừa nói xong lời này, người trong phòng lập tức nổi đuôi nhau rời đi. Hai lão ma ma phía trước tôi khiêm nhường hành lễ với Hoàng Thái Cực, sau đó lần nữa lui lại đứng sau tôi.

Hoàng Thái Cực đứng tại chỗ không nhúc nhích, ở rất xa nhìn tôi, cuối cùng hơn nửa ngày mới không lưu loát nói, **"Sao đến đây lại không thông báo một tiếng?"**

"À. Ta đến tặng khóa Trường mệnh cho tiểu a ca, chúc.....chúc mừng người." Tôi cúi đầu ngập ngừng.

Thân mình Hoàng Thái Cực khẽ lay động, muốn nâng bước nhưng cuối cùng vẫn không nhúc nhích.

Không khí rơi vào xấu hổ.

Tôi hít một hơi, thờ dãi nói: **"Ta.....về đây, ngày khác.....ngày khác....."** Nghiêng người muốn đưa Hào Cách cho vú nuôi, không ngờ vào lúc đổi tay, Hào Cách khóc lên, tiếng khóc to rõ, hoàn toàn phá vỡ bầu không khí nặng nề trong phòng.

"Cách cách." Cát Đái ngồi trên giường gọi tôi, **"Xin cách cách ở lại một lát rồi hãy đi. Tiểu a ca thích cách cách, xin cách cách hãy ôm đỡ một lát."** Một mặt cầu xin, một mặt quét mắt vào hai vị ma ma phía sau tôi.

Tôi đưa đứa nhỏ không ngừng khóc nháo sang cho vú nuôi, nhấn tâm lắc đầu: **"Hai vợ chồng các người về sau đã làm cha làm mẹ, phải nhìn về nhau mà giúp đỡ, dẫn dắt nhau.....Hoàng Thái Cực, vì đứa nhỏ mà tích phúc, sau này cần có lòng dạ nhân từ, chớ gây nên sát nghiệp."**

Hơn nửa năm trước, sau khi mang thai Cát Đái lên nắm quyền, chuyện lời đình mà nàng làm đầu tiên, đó là loại trừ hết nô tài trong nhà, toàn bộ nô tài vốn có đều bị đuổi ra khỏi thôn trang, a hoàn lớn tuổi thì được giúp ra ngoài lấy chồng, còn nhỏ tuổi không bán cũng tặng, một người cũng không để lại, mà a hoàn trong nhà Nga Nhĩ Hách đều bị đánh chết tươi.

Với tính cách của Cát Đái đương nhiên sẽ không làm loại chuyện tàn nhẫn này, hiếm thấy nàng lại bằng lòng thay Hoàng Thái Cực mà gánh chịu cái danh đáng nguyên rủa ầy.

Tôi không đành lòng nhìn mặt Hoàng Thái Cực, chỉ cúi đầu vội vã hướng cửa mà đi, thoáng lướt qua Hoàng Thái Cực, người chàng mạnh mẽ dao động, đột nhiên xoay người bắt lấy tay tôi, tôi cả kinh, cuống quýt rút tay về.

Tay chàng rơi vào hư không, tôi nén nước mắt chạy như điên, mặc cho hai ma ma phía sau tôi ngăn lại như hai vị thần giữ cửa.

Đến ngoài cửa, Âm Cát Nhã đang bung dù chờ dưới thềm đá, tôi lắc đầu, quần chặt áo choàng da điều, trực tiếp bước vào trong tuyết.

Có lẽ là lúc rời xa rồi.....rời xa nơi này.

Kiệu mềm đang đặt trong đình viện, tôi ngoáy đầu nhìn lại, phát hiện thấy Hoàng Thái Cực đang nổi điên đá vào người ma ma, lòng tôi cả kinh, không ngừng rơi lệ, che miệng không cho bản thân khóc thành tiếng, nhanh chóng chui vào kiệu. Âm Cát Nhã giúp tôi buông màn kiệu dày xuống, tôi nghẹn giọng thúc giục: **"Đi! Đi mau!"**

Sau khi ra khỏi cửa lớn không bao lâu, chợt nghe giọng Âm Cát Nhã cách bức màn nói: **"Cách cách, bát gia đuổi theo ra khỏi nhà, nhưng mà.....vào lúc vừa rồi, người đã bị thị vệ A Đôn kéo lại ngã vào tuyết....."**

Tôi sao có thể nhịn được nữa, cầm lấy vạt áo trước ngực, cúi người gào khóc.

Hoàng Thái Cực.....Hoàng Thái Cực.....Trong lòng lặng lẽ kêu lên cái tên này trăm lần nghìn lần, khi lã chã rơi lệ, cảm thấy ruột gan đã đứt ra từng khúc.

Năm tới, Canh Tuất, năm Minh Vạn Lịch thứ ba mươi tám.

Ngoài ý muốn nhận được một phong thư đề tên Bồ Hi Á Mã Lạp.

Khi phong thư chưa hề được mở ra này từ trong tay Nỗ Nhĩ Cáp Xích trao đến cho tôi, bụng tôi đầy nghi hoặc. Sắc mặt Nỗ Nhĩ Cáp Xích bình thản ẩn chứa một sự sợ hãi khiến tim tôi hết hồn.

"Cái gì vậy?" Tôi biết rõ còn có hỏi, nhưng không vội xé mở thư.

"Thư. Một phong thư được lấy từ trên người tên mật thám Diệp Hách."

"Của ai?"

"Ca ca nàng——Bố Dương Cổ! Nghe nói là viết cho nàng....."

Tôi thoáng chau mày, không chút nghĩ ngợi lập tức đưa lại thư cho hắn: "Gia mở xem đi, đưa ta làm gì?"

Nỗ Nhĩ Cáp Xích khẽ nhàu mày, lạnh lùng cười: "Hắn viết cho nàng....."

"Ta không biết, hơn nữa ta cũng không biết chữ." Tôi không hề do dự kiên quyết phủ nhận.

Tôi không rõ Bố Dương Cổ rốt cuộc lại muốn làm trò quái quỷ gì, lẽ nào là cố tình tiết lộ trận thế, biến tôi thành gián điệp, muốn mượn tay Nỗ Nhĩ Cáp Xích giết chết muội muội ruột tôi đây?

Đồ đốn mạt! Không biết tên đó lại có chủ ý ỏi thiêu gì muốn thao túng tôi.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích cười hai tiếng, thuận tiện đem thư để vào tay: "Nàng không cần căng thẳng như vậy, trong thư chỉ đơn giản là vài lời thăm hỏi ân cần....."

Cáo già, thì ra hắn đã xem qua. Vậy còn bày đặt hỏi, muốn thử tôi đây ư?

Tôi cười lạnh.

"Bố Dương Cổ hỏi nàng, có muốn quay về Diệp Hách ở không, nếu như muốn, hắn sẽ phái người đến đón."

Tôi ngần ra. Đây là ý gì?! Bảo tôi về Diệp Hách sao?!

Ngẩng đầu nhìn vào mắt Nỗ Nhĩ Cáp Xích, trên mặt hắn tuy nở nụ cười thần nhiên, nhưng đáy mắt lại hiện lên một sự phức tạp. Tôi sơ lược cân nhắc, và đã hiểu được, hai tay nắm chặt, sau khi cứng ngắt đứng ngần ra ba mươi giây, tay rốt cuộc buông ra, đầu gối hơi cong xuống, hành lễ: "VẬY.....TẠ ƠN GIA THÀNH TOÀN."

Đột nhiên sắc mặt hắn đại biến, vỗ một quyền xuống mặt bàn, người bật lên khỏi ghế, tức giận cao giọng quát: "Nàng biết ta nhất định sẽ thả nàng về, nàng liền vội vã muốn trốn chạy khỏi nơi này sao?"

Lúc này đây, đối mặt với sự nóng giận của hắn, tôi ngược lại không hề có chút sợ hãi, mỉm cười đón nhận lửa giận của hắn, trực tiếp đáp: "Gia nói đùa rồi. Gia thu giữ Đông Ca đến giờ, cộng thêm quan tâm, không phải vì chờ đợi ngày này sao?"

"Nàng....."

"Gia dung túng cho Đông Ca muốn làm gì thì làm, không phải là chờ ngày này sao?" Tôi không nhanh không chậm cười nói, nhưng khóe mắt lại chưa sót dâng lên nước mắt, tôi ngẩng đầu lên, không để nước mắt rơi xuống. "Đông Ca đã là gái già nhan sắc suy tàn, nếu cứ mặc kệ mà tiếp tục phí hoài năm tháng, sợ là sẽ khiến gia thất vọng, hiện giờ cơ hội tốt bỗng dâng đến cửa, gia sao có thể không dùng....."

Chưa kịp nói xong một câu, bỗng nhiên trên tay căng chặt, tôi lao đảo bị hắn kéo vào trong lòng.

"Nàng có thể đổi ý! Nàng có thể.....ngay từ đầu nàng đã có thể đổi ý, ta đã cho nàng biết bao nhiêu là cơ hội....."

"Không....."

"Không được nói không!" Hắn đột nhiên cúi đầu, ngậm môi tôi, điên cuồng bá đạo hôn tôi.

Tôi trở nên kinh hoàng, cả người dùng sức giãy giụa, nhưng hắn đang giam chặt tôi không tha. Tôi không suy nghĩ, dùng sức cắn, chỉ nghe hắn kêu lên một tiếng đau đớn, lấy tay ép sau đầu tôi, vẫn không hề có ý định buông tha.

Trong miệng tôi ngoại trừ đầu lưỡi liềm chết chát của hắn ra, thì còn có thêm mùi máu tươi. Mặt tôi đỏ bừng, chỉ cảm thấy ngọt ngào như thế quá lâu, trong lòng ngực đã cạn khí, tôi sắp hít thở không thông.

Ngay vào lúc đầu óc tôi vì thiếu khí mà bắt đầu choáng váng, hắn đột nhiên buông ra, thở hổn hển, khàn giọng nói: "Một lần cuối! Ta cho nàng cơ hội cuối cùng, nàng suy nghĩ cho kỹ càng mà lựa chọn."

Tôi dùng sức hít thở, chân lùi lại hai bước, muốn nhanh chóng khôi phục lại sự kích động mới vừa nãy, ngẩng đầu nhìn hắn.

Già rồi!

Đáy lòng tôi bỗng toát lên sự kinh ngạc!

Thì ra nhiều năm như vậy qua đi, hẳn rồi cuộc cũng già rồi! So với buổi đầu gặp gỡ, lúc này trong sự uy nghiêm của hẳn đã xen lẫn một loại tang thương khó tả, bím tóc buông xuống trước ngực, tôi sững sờ nhìn ra bên trong đó đã điểm chỉ bạc.

"Tạ ơn gia.....đã thành toàn!"

"Đông Ca——" Hẳn rỗng giận, cả người run rẩy, đám nô tài bên cạnh sợ đến mức tái mặt.

Tôi cắn răng, kiên quyết đem sự chua xót nuốt xuống bụng.

Không thể quay đầu! Tóc đã cắt đi, sao có thể trở về được nữa?

Năm trước Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã miễn chức của Hoàng Thái Cực, mặc chàng ở nhà nhàn rỗi. Nếu tôi chọn ở lại, với tính cách của Nỗ Nhĩ Cáp Xích, nhất định sẽ không khoan dung cho Hoàng Thái Cực! Chàng tại Kiến Châu không mẹ để dựa, cũng không có huynh đệ cùng mẹ giúp đỡ, lẻ loi một mình mà dựa vào sự thông minh khôn khéo sớm có, chịu khổ cho đến nay, nếu không vì tôi, chắc hẳn đã sớm nắm binh quyền trong tay như Chử Anh và Đại Thiện.

Tuyệt đối không thể vì tôi, mà hủy đi giấc mộng cùng khát vọng của Hoàng Thái Cực! Từ nhỏ chàng đã cố gắng, từng việc tôi đều chứng kiến qua, sao có thể vì tôi mà thất bại trong gang tấc?

"Ước định cùng gia, sợ đây là lần cuối rồi." Tôi chậm rãi nở nụ cười, nước mắt từ hai má chảy xuống. **"Đông Ca già rồi, nếu năm xưa sớm xuất giá, chỉ sợ con gái hiện nay đều có thể lấy chồng. Cho nên.....gia cũng không cần phải ôm hy vọng quá lớn, Đông Ca chỉ có thể dốc hết sức thử một lần, vì ơn chiếu cố suốt mười tám năm của bối lạc gia."** Nói xong, tôi hành lễ, không kiêu ngạo, cũng không siểm nịnh lui ra.

Tôi không rõ Nỗ Nhĩ Cáp Xích ở sau rốt cuộc có về mặt gì, thực tế tôi cũng không cần biết lắm chi. Hẳn hối, hẳn hận, hẳn bi, hẳn mừng, hẳn giận, hẳn điên đều không liên quan đến tôi.

Từ giờ khắc này trở đi, tôi gạt sang một bên sự ràng buộc vườn chân hơn mười năm này, bước đi một con đường không biết quá trình, nhưng biết rõ kết cuộc sẽ không thể quay lại ấy.

1582 – 1616, năm Minh Thần Tông Vạn Lịch thứ bốn mươi bốn, sinh mệnh ba mươi bốn năm ngắn ngủi, tôi đã đi qua hơn phân nửa.

Nắm chặt tay, dưới ánh nắng chói chang bên ngoài, cùng hoa thơm chim hót, tôi thờ dài, buồn bực gạt bỏ toàn bộ sự khó chịu trong lòng.

Vẫn còn.....sáu năm.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 9: Bảo trọng

Lúc rời đi không hề báo trước, ngay cả một tiểu nha đầu tôi cũng không mang theo, chỉ tùy ý nhặt theo vài bộ quần áo để thay mặc, cuộn thành một bao vải nhỏ, sau đó vào một ngày nọ, trời đêm đầy sao, lặng yên ngồi xe ngựa rời khỏi Hách Đồ A Lạp.

Về nguyên nhân tại sao phải thần bí, lén lút tranh thủ đi vào nửa đêm như vậy, Nỗ Nhĩ Cáp Xích không có nói với tôi, nhưng trong lòng tôi cũng biết mà không cần hỏi rõ lắm gì.

Ngồi trên xe ngựa xốc nảy, lắc lư thẳng một đường rời khỏi cổng thành rào mộc, cổng nội thành, cổng ngoại thành, sau đó đi thẳng ra đường núi. Tôi vén màn lên nhìn bầu trời thăm thẳm đầy sao, chết lặng đến tìm tôi đau đớn.

Sau khi xe ngựa nhanh chóng ra khỏi Hách Đồ A Lạp, lại không đi thẳng hướng về Diệp Hách, ngược lại chuyển hướng về tòa thành Phí A Lạp khi xưa.

Tôi muốn trước khi đi được nhìn Phí A Lạp lần cuối——Chẳng qua khi đưa ra yêu cầu này là do tôi thuận miệng mà thôi, thậm chí lúc ấy đã từng hoài nghi là Nỗ Nhĩ Cáp Xích căn bản không nghe thấy, có điều nhìn vào lịch trình này, suy cho cùng hẳn đã để ý đến.

Từ Phí A Lạp quay trở lại, đã là cuối giờ Sửu*, xa phu đánh xe thúc ngựa chạy rất vội, tôi trong xe bị xốc đến thất điên bát đảo, một bụng bi thương trước đó đã bị xốc bay hết, chỉ cảm thấy có một cơn tức đang dâng lên, đột nhiên có một lại xúc động muốn chửi ầm lên.

*Giờ Sửu: từ 1 giờ sáng đến 3 giờ sáng.

Tôi dùng hết sức lực toàn thân gắt gao chống vào toa xe, lúc này mới tránh cho bản thân bị xô đến lăn qua lăn lại trong xe. Loại chuyển động bảo tố điên cuồng của xe ngựa này, quả thực còn khủng khiếp hơn cả giết người, vào lúc tôi cuối cùng không thể chịu được, trước khi bật thốt Tam tự kinh, con ngựa hí lên một tiếng, bánh xe đột ngột dừng lại. Theo quán tính, tôi chúi nhủi ngã đến cửa toa xe.

Ngoài xe có tiếng bước chân đang đến gần, tôi chống người chật vật bò dậy, tôi buồn bực nói thầm, chỉ nghe được một giọng nam tử cung kính hỏi: "Xin hỏi bên trong xe là có phải là Bồ Hi Á Mã Lạp cách cách?"

Tôi hơi kinh hãi, xoay người vén màn trực tiếp thò đầu ra nhìn.

Chỉ thấy ở đường núi đen kịt phía trước là một đoàn đuốc sáng ngời, tôi tức khắc sợ đến hoa mắt, chậm rãi thu lại tầm mắt, sau cùng trước mặt là một nam tử người mặc mã quái bằng gấm xanh nhạt, trên đầu hoa vạn sự như ý.

Khuôn mặt trẻ tuổi nho nhã, nụ cười hàm súc, tinh thần sáng khoái.....tôi kêu to một tiếng, hưng phấn cười nói: "Ô Khắc Á! Sao lại là ngươi? Ngươi ở nơi này làm gì thế?"

"Phụng mệnh Thục Lặc bối lạc gia, giờ Dần tại nơi đây cung kính chờ Bồ Hi Á Mã Lạp cách cách, hộ tống người về Diệp Hách."

Tôi sững sốt, tâm tình đang dâng cao đột nhiên hạ xuống: "Ngươi cần phải dùng giọng điệu như thế này để nói chuyện với ta sao?" Hết sức lễ phép cùng xa cách với tôi, khiến lòng tôi lại buồn bực. Tôi buông màn, lui vào trong xe.

Xe chậm rãi bắt đầu khởi hành, tôi nhàm chán khó chịu. Sắc trời dần sáng lên, tia sáng từng tia từng tia xuyên qua khe màn tiến vào toa xe, cuối cùng tôi không chịu nổi nữa, vén màn lên.

Ô Khắc Á thân nhiên ngồi trên lưng ngựa, vẻ mặt đạm bạc tự nhiên, nhìn không chớp mắt.

"A Đan Châu khỏe chứ?" Tôi mặc kệ hắn có nghe thấy hay không, cứ nhỏ giọng hỏi.

Qua hồi lâu, hắn mới chậm rãi mở miệng: "Khỏe." Dừng một chút, thờ dãi: "Muội ấy lấy chồng rồi."

"Lấy chồng? Gả cho ai? Là Chử Anh sao?" Tôi ngồi thẳng người, đầu gần như thò ra ngoài cửa sổ.

"Không phải." Ô Khắc Á bên cạnh nhìn lại, sắc mặt dường như có chút u sầu, "A Nhĩ Cáp Đồ Thổ Môn.....không muốn muội ấy! A Đan Châu luôn tâm niệm muốn gả cho hắn, nhưng hắn nhất định không chịu cưới. Cứ kéo dài vài năm như thế, A Đan Châu đã lớn, cuối cùng chỉ đành nghe theo ý a mã, gả cho một viên thuộc cấp trong tộc....."

Thì ra.....A Đan Châu luôn làm theo ý mình cuối cùng không thể được thỏa mãn tâm nguyện. Một A Đan Châu được cha anh yêu thương, một A Đan Châu chưa từng chịu uất ức, một A Đan Châu tự tin rực rỡ.....A Đan Châu còn như thế, thì tôi sẽ như thế nào đây? So với nàng, tôi càng mất mát sút mẻ nhiều hơn——Bồ Dương Cô.....A, Bồ Dương Cô! Người thân Diệp Hách đối với tôi mà nói, quả thực còn đáng sợ hơn cả kẻ thù.

"Cách cách đang nghĩ gì thế?"

Tôi ngẩng đầu, không trực tiếp trả lời câu hỏi của hắn, ngược lại giận tái mặt oán hận nói: "Ô Khắc Á, nếu ngươi vẫn còn nói chuyện kiểu này với ta, từ nay về sau, ta coi như không quen biết ngươi."

Dứt lời, làm ra vẻ muốn buông màn xuống, hắn đột nhiên quay đầu, xúc động thờ dãi: "Thôi vậy. A Bộ, xem như cô thắng."

Tôi hi hi cười, đang muốn chế nhạo hắn hai câu, bỗng nhiên sau xe vang đến từng trận vó ngựa, từ phía xa dồn dập truyền đến đây. Sắc mặt Ô Khắc Á khẽ biến, giương giọng hô to: "Toàn đội phòng bị."

Đội quân Ô Khắc Á mang đến ước chừng hai mươi ba mươi người, toàn bộ ngựa dưới sự điều động của hắn đã thu sát lại, vây quanh xe ngựa.

Lòng tôi trở nên hiếu kỳ, đang muốn thăm dò kỹ càng, Ô Khắc Á đã trách mắng: "A Bộ, quay lại ngồi đằng hoàng! Bất kể bên ngoài có xảy ra chuyện gì, cô cũng không được đi ra!" Hắn đã lên tiếng, tôi cũng không phải không biết xấu hổ mà tiếp tục tìm tòi, dù sao loại chuyện này không phải chuyện đáng để đùa giỡn. Hiện giờ thời cuộc hỗn loạn, lưu dân các tộc cùng thổ phi có ai là người ăn chay đây, nếu thật sự hỗn loạn, nhờ xảy ra chuyện hiểm nguy gì đó, không biết khi thế một lão nữ nhân tôi đây còn có thể nở ra một nụ cười mỉa mai khuyh địch hay không?

"Đứng lại!"

"Kẻ nào?"

Sau một trận ồn ào vang dội, chỉ nghe thấy một tiếng lớn, dường như là tiếng binh khí giao kích. Lập tức có một tiếng rống giận quen thuộc gào lên: "Cầu nô tào to gan! Mở to hai mắt nhìn kỹ xem gia là ai!"

Rầm một tiếng, liên tiếp vang lên tiếng binh khí rơi xuống đất, sau đó là tiếng phẩy tay áo cúi chào: "Thịnh an gia....."

Tôi ở trong toa xe, lo lắng găm ngón tay, trong lòng đánh lên từng hồi chuông cảnh báo. Quả nhiên vài giây sau, một bàn tay to vén màn lên, nhưng chưa kịp vén lên hoàn toàn, đã nghe thấy Ô Khắc Á lên tiếng ngăn cản: "Đại....."

"Cút ngay!" Tình tình cực nóng nảy của hắn giờ phút này đã trở nên phần nộ cùng không kiên nhẫn.

Màn xe rút cuộc bị vén lên, tôi ngơ ngác nhìn vào khuôn mặt anh khí tuần lẫm, mày kiếm mắt sáng ấy, hơi nhú mày.

"Đi xuống!" Chữ Anh trừng mắt nhìn tôi, trong mắt đầy tơ máu.

Tôi quay đầu sang chỗ khác.

"Đi xuống!" Hắn vươn tay, vào lúc đưa đến trước mặt tôi, thanh âm cực kỳ mềm mỏng, dường như là đang cầu xin tôi, "Đi xuống được không? Cùng ta trở về....."

Lòng tôi đau xót? Trở về? Về đâu đây? Tôi nên về nơi nào đây? Tôi không thuộc về nơi này, nơi tôi muốn về cũng không phải là Hách Đồ A Lạp.

"Chữ Anh....." Tôi nghiêng đầu, cố gắng duy trì vẻ bình tĩnh của mình, "Người không nên đến."

"Vì sao ta không nên đến?" Hắn bị thương, cánh tay hạ thấp xuống, ôm lấy bả vai tôi, "Ta không nên đến, vậy ai mới nên đến đây? Ta mặc kệ bọn họ muốn thế nào? Nhưng.....nếu muốn ta trở mặt nhìn nàng rồi đi, ta không làm được!" Hắn gào thét, một tay kéo tôi qua.

Cánh tay tôi run lên, đầu đến hít một hơi, hắn hoàn toàn không để ý, nài ép kéo tôi vào lòng, mạnh mẽ ôm ra khỏi xe.

"Chữ Anh!" Tôi kinh hô, cảm giác không ngừng bay lên trong lòng hắn khiến tôi có chút hoảng sợ.

"A Nhĩ Cáp Đồ Thổ Môn!" Ô Khắc Á chặn trước người hắn.

"Cản ta thì chết!" Chữ Anh nghiêng răng, sắc mặt xanh mét.

Lòng tôi sợ hãi, kinh ngạc nhìn hắn. Khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, đôi mắt như lửa, khóe miệng hiện lên phần nộ cùng sát khí——Hắn thật sự nghiêm túc! Nếu như Ô Khắc Á tiếp tục thi hành chức trách, kiên trì đến cuối, cứ thế thì hôm nay sợ là Chữ Anh sẽ thật sự đại khai sát giới!

Hắn muốn tạo phản đấy ư? Lại dám làm trái mệnh lệnh của Nỗ Nhĩ Cáp Xích!

Tay tôi chống ngực hắn khẽ run rẩy. Sợ đi rồi đi vào nửa đêm, là vì đề phòng tóa tin tức, nhưng.....giờ phút này Chữ Anh lại tức giận tìm đến đây, vậy.....Đại Thiện đâu? Hoàng Thái Cực đâu? Không phải bọn họ đều đã hay biết rồi sao?

"Chữ Anh! Chữ Anh——" Tôi nghẹn một hơi kêu to, "Xin người về đi!" Nước mắt không kiềm được mà tràn ra khỏi mí.

Vì sao phải đến đây? Vì sao phải đến chứ? Tôi thà tin rằng lúc này trong Hách Đồ A Lạp thành, ai cũng đều chưa hề biết tôi đã rời đi! Không ai biết.....

"Đồng Ca——" Hắn ôm chặt tôi, môi nóng bỏng hôn lên trán tôi, run rẩy, "Không được! Ta không thể, ta không thể....."

"A Nhĩ Cáp Đồ Thổ Môn! Ta phụng theo chỉ lệnh của bối lạc, hộ tống cách cách trở về Diệp Hách, xin A Nhĩ Cáp Đồ Thổ Môn đừng làm khó ta."

"Phụng chỉ lệnh ai cũng không được!" Chữ Anh kích động kêu gào.

Tôi che miệng hắn lại.

Hắn điên rồi——nhưng tôi không thể cùng hắn điên!

"Chữ Anh! Huynh hãy nghe cho kỹ đây!" Tôi dùng sức hít vào một hơi, chắc như đinh đóng cột nói, "Ta rất vui khi huynh có thể đến tiễn ta, về Diệp Hách là do ta tự nguyện, không ai ép buộc ta, huynh nghe hiểu không? Ta muốn về nhà.....lẽ nào cũng không được sao?" Nước mắt không kiềm được mà chảy xuống, "Ta bị Kiến Châu các người cưỡng ép ở lại nhiều năm như thế, lẽ nào một người phụ nữ già bị ruồng bỏ như ta, muốn về nhà an hưởng quãng đời còn lại cũng không được ư?"

"Không phải....."

"Huynh về đi! Đừng.....ép ta hận huynh."

Hô hấp hắn dồn dập, ngực phập phồng bất định, sắc mặt tái nhợt, đáy mắt đầy đau xót: "Đồng Ca! Đồng Ca! Đồng Ca....." Hắn dường như phát điên liên tục gọi tên tôi, sau đó ngửa mặt lên trời thét một tiếng, bất ngờ buông tôi ra.

Hắn đứng tại chỗ, hai tay buông lỏng hai bên hông, khớp xương nắm chặt trở nên trắng bệch: "Nàng chờ ta.....không quá ba năm, ta nhất định đón nàng về! Ba năm.....chỉ ba năm.....được không?"

Nước mắt lặng lẽ chảy xuống, tôi không thích Chữ Anh, thậm chí đã từng oán hận hắn, nhưng nói cho cùng, cũng có thể thấy rõ phần tình cảm chân thành mà hắn dành cho tôi.

"Được." Tôi nghẹn giọng trả lời.

Biết rõ một tiếng "Được" này, chẳng qua chỉ là lừa mình dối người, nhưng sau khi nhìn thấy trong sự bi thương của hần lộ ra vẻ tươi cười trấn an, lòng tôi không khỏi run rẩy rơi lệ.

Nói dối, cũng phân chia thiện ác phải không? Có thể khiến hần mang theo lời nói dối mỹ lệ đầy thiện chí này trở về.

"Thế thì.....tạm biệt!" Tôi hít mũi, trước khi lệ chảy thành sông, liền thất tha thất thiếu chạy lên xe ngựa.

Khi màn xe buông xuống, bên tai nghe rõ một tiếng thờ dài bất đắc dĩ của Ô Khắc Á, cùng giọng nói run rẩy của Chử Anh: "Bảo trọng!"

Tôi trốn trong xe, vui mặt vào đầu gối, nức nở khóc rống lên. Rốt cuộc là loại cảm xúc gì đã ảnh hưởng đến tôi, tôi không nói rõ được, chỉ cảm thấy bi ai, chỉ.....cảm thấy muốn khóc.

Tiếng vỗ ngựa vang lên, càng lúc càng xa, lệ đã làm mờ hồ hai mắt tôi.....người tôi hơi nhoáng lên, xe ngựa đã lần nữa khởi động, tiếp tục bước trên con đường trở về Diệp Hách.

Nỗi thống khổ trong lòng tôi tựa hồ như cánh chim đến lúc giương mở, biết đâu.....biết đâu.....

Không, không có cái gọi là biết đâu!

Dù bọn họ đến thì có thể như thế nào đây? Tôi có thể đối mặt với lời nói của Chử Anh, không hần có thể đối mặt với lời của bọn họ. Nếu bọn họ đến đây, ngược lại chỉ càng tăng thêm vết thương cho nhau mà thôi.

Có lẽ.....không đến vẫn hơn!

Nhưng, vì sao.....tim, lại cảm thấy đau như thế?!

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 10: Ô Lạp

Sau khi về đến Diệp Hách, Bồ Dương Cổ đối đãi với tôi thân thiết hơn tôi nghĩ, tôi đoán có lẽ là hần thấy tôi chưa già đến nỗi không cử động được, không chừng còn có chút công dụng, cho nên mới hết sức lấy lòng tôi.

Tôi vui vẻ nhận hết, xoay người đem tất cả trang sức găm vóc mà Bồ Dương Cổ cùng Na Lâm Bồ Lộc tặng tôi thưởng cho nô tài trong phòng, khiến bọn họ rất vui vẻ. Thật ra không phải là tôi tận lực thu mua lòng người, mà là lão cách cách tôi muốn ở căn nhà này lâu dài không bị ức hiếp, tốt xấu gì cũng nên chuẩn bị sẵn mới được.

Về phía bên đây, Diệp Hách vì muốn bày tỏ lòng cảm ơn, song để có thể làm dịu mối quan hệ với Kiến Châu, cho nên đã chọn đem muối muối của Mạnh Cổ Tỷ Tỷ tặng đến Hách Đồ A Lạp.

Vào giữa năm, Nỗ Nhĩ Cáp Xích cưới vị cô họ Diệp Hách Na Lạp thị nhỏ hơn phân nửa tuổi tôi làm phúc tấn, sau đó lại cưới thêm một vị Tây Lâm Giác La thị, nạp làm tiểu phúc tấn.

Mùa đông tháng mười một, có tin rằng Nỗ Nhĩ Cáp Xích mệnh cho Ngạch Diệc Đồ dẫn quân chiêu gọi Ác Tập bộ Na Mộc Đồ Lỗ Chư lộ quy phục. Đánh trả Nhả Lỗ, bởi vì không thành, nên uy hiếp cướp người, và lần này đã đạt được.

Tân Hợi, năm Minh Vạn Lịch thứ ba mươi chín.

Đào mất đã ở Diệp Hách gần một năm. Một năm cực kỳ nhàm chán, mỗi ngày đều ngủ người, trừ ăn uống ngủ nghỉ ra, cảm thấy cứ như đang nhàn rỗi chờ chết. Bồ Dương Cổ tuy không gây khó dễ cho tôi, hần quân tôi trông có vẻ như lơ lửng, nhưng thật ra lại vô cùng nghiêm ngặt, có lẽ là hần sợ tôi trốn chạy hoặc là có ý định tự tử.

Tháng bảy, Kiến Châu phái thất a ca A Ba Thái cùng Phí Anh Đông, An Phí Dương Cổ đánh chiếm hai lộ Ô Nhĩ Cổ Thần và Mộc Luân Tập của Ác Tập bộ-----Không ngờ thất a ca đã mặc giáp lên chiến trường, Hoàng Thái Cực.....phải chăng vẫn chưa được lưu tâm trọng dụng trong nhà?

Tháng tám, tin tức kinh người đầu tiên truyền đến Diệp Hách-----Kiến Châu Thụ Nhĩ Cáp Tề bối lạc qua đời. Sau hai năm rưỡi bị giam cầm, vào ngày mười chín đột ngột qua đời trong nhà lao tối tăm không thấy trời đất, hưởng dương bốn mươi tám tuổi.

Mùa đông tháng mười, đại tướng Kiến Châu là Ngạch Diệc Đồ, Hà Hòa Lễ, Hồ Nhĩ Hán dẫn quân chinh phạt Hồ Nhĩ Cáp của Ác Tập bộ, bắt tù hai nghìn người, ngoài ra chiêu hàng cả các lộ gần đó, được năm trăm hộ.

Thế lực của Kiến Châu tiếp tục khuếch trương, về mặt Bồ Dương Cổ ngày càng ngưng trọng, nhưng vào lúc tình thế nguy cấp như thế, Na Lâm Bồ Lộc

lại lao lực quá độ mà ngã bệnh.

Nhâm Tử, tháng Giêng năm Minh Vạn Lịch thứ bốn mươi.

Vừa qua năm mới, liền có tin tức truyền đến, Kiến Châu liên hôn cùng bộ tộc Mông Cổ Khoa Nhĩ Thẩm, Nỗ Nhĩ Cáp Xích cưới Bát Nhĩ Tế Cát Đặc thị, con gái của Minh An thân vương Khoa Nhĩ Thẩm-----Mãn Mông liên hôn, cuối cùng thì Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã cất bước đi đầu tiên của mình.

Bố Dương Cổ thật sự khiếp sợ, vào buổi tiệc hôm ấy, sau khi hắn nghe được tin liền biến sắc, cứng rắn bóp nát chung rượu trong tay. Sau đó, hắn xanh mặt chậm rãi quay đầu, tầm qua xuyên qua đám người, dờ dằng dừng lại trên mặt tôi.

Lòng tôi nhảy dựng, bỗng sinh ra một dự cảm xấu.

Ngày lạnh.....chỉ sợ sắp kết thúc rồi.

Năm nay, tôi đã ba mươi. Với độ tuổi này, nhìn bằng quan điểm hiện đại, căn bản không có gì đáng lo ngại, nhưng ở cổ đại, tôi cũng đã là gái lỡ thì cỡ bà nội người ta rồi.

Mà hiện tại, "Đệ nhất mỹ nữ tộc Nữ Chân" tôi đây, giờ đã là "Diệp Hách lão nữ", lại phải buông bỏ lòng tự tôn, bị huynh trưởng mình đưa đến một nơi tôi đã sớm biết, nhưng đã bị trì hoãn hai năm----- Ô Lạp thành.

Ngựa lười biếng nhặt cước bộ, lấy tốc độ rùa bò giẫm lên kiến mà đi, thỉnh thoảng khi không bộc phát tính ngoan cố, tiến một lui hai.

Tôi nhàn nhả nặc nó lẩn quẩn tại chỗ, dù sao tôi cũng không vội, vội là hai vị gia đang trước kia.

Vị mặc áo trấn thủ Chương nhưng* phúc thọ màu tím, cảm thon gầy, da hơi trắng, khuôn mặt thanh tú ấy là Bố Nhĩ Hàng Cổ, tiểu ca của tôi, đệ đệ Bố Dương Cổ; còn vị nam tử mặc mã quái đỏ thắm thêu hoa thủy tiên vàng, mặt dài, da ngăm, mũi hẹp trán rộng kia là Khách Nhĩ Mã, đệ đệ Bố Chiếm Thái.

*Chương nhưng: nhưng Chương Châu, tỉnh Phúc Kiến, Trung Quốc.

Hai người bọn họ, một phụng mệnh đến tiễn tôi, một phụng mệnh đến đón tôi, cùng là đệ đệ của hai thủ lĩnh bộ tộc, thân phận như nhau, nhưng diện mạo lại kém xa vạn dặm, ngay cả tính tình cũng hoàn toàn trái ngược, một trời một vực.

"Đông Ca muội có thể nào nhanh hơn chút không? Bỏ lỡ giờ, để bồi gia chờ lâu, chẳng phải là....."

"Không sao! Không sao!" Trong tiếng oán hận của Bố Nhĩ Hàng Cổ, Khách Nhĩ Mã lại lần nữa đóng vai một người hòa giải, "Trước khi rời đi huynh trưởng đã căn dặn, mọi việc cứ dựa theo ý muốn của Bố Hi Á Mã Lạp cách cách....."

Tôi giương cằm, ném cho Bố Nhĩ Hàng Cổ một ánh mắt "Ngươi quản chuyện đầu đầu rồi", sau khi nhìn bộ dạng hắn như ăn phải con ba ba khô, tôi nhận không được cười bỏ trên lưng ngựa-----Dù sao mọi chuyện đều đã đến nước này rồi, có tội tề đến thế nào thì chẳng qua cũng chỉ là một chữ chết, tôi đã quyết tâm rồi, trái lại không hề để trong lòng thứ gì nữa.

"Bố Hi Á Mã Lạp cách cách, đằng trước là sông Ô Lạp, có thể mời cách cách bỏ ngựa lên thuyền qua sông?"

Khách Nhĩ Mã này, đừng chỉ nhìn vào bộ dạng xoàng xĩnh, chứ tính tình thật không có gì để phê bình. Suốt dọc đường tôi gây khó dễ đủ điều, thậm chí nhất quyết không chịu ngồi xe mà muốn một mình cưỡi ngựa, hắn cũng chưa từng nói "Không".

"Đông Ca! Xuống!" Bố Nhĩ Hàng Cổ đã xuống ngựa đi đến trước mặt tôi, khẩu khí ác liệt bất lấy dây cương tọa kỵ.

Tôi bủi môi, không tình nguyện từ trên lưng ngựa nhảy xuống.

Trước mắt là sông lớn cuộn cuộn, lúc này có một con thuyền gỗ lớn đang cập bên bờ, Khách Nhĩ Mã chỉ huy nô tài mang đồ của tôi lên thuyền. Bố Nhĩ Hàng Cổ bắt lấy cổ tay tôi, kéo về hướng thuyền, tôi bất mãn hất tay.

Hắn trừng mắt liếc tôi, đe giọng: "Muội cho rằng mình vẫn là hoàng hoa khuê nữ ư? Làm bộ làm tịch như vậy, đúng là không biết xấu hổ."

Tôi cười khinh miệt: "Thật ra thì ta muốn ở nhà làm bộ làm tịch cho mình coi cơ, nhưng các ngươi cứ luôn đem ta ném tới ném lui cho người khác nhìn thấy cái xấu đó, nên ta đây có cách gì đâu chứ?"

"Muội....." Hắn tức giận vung tay lên.

Tôi không nể mặt trực tiếp lườm hắn, cười lạnh: "Huynh dám! Huynh nên cẩn thận mà nghĩ đến hậu quả của cái tát này." Quả nhiên hắn vẫn biết sợ, phần nộ thu tay lại, cổ sức đẩy tôi lên thuyền.

Tôi cũng lười lại phải so đo với hắn, uể oải đập lên xuồng ba lá mà nhảy lên thuyền lớn. Chỉ chốc lát sau, Khách Nhĩ Mã ra lệnh cho thủ hạ chống thuyền qua sông, tôi đứng tại đầu thuyền đưa mắt trông về phía xa, chỉ thấy trên đất liền bên bờ sông rừng đột ngột mọc lên một tòa thành cổ đồ sộ.

Khách Nhĩ Mã thấy tôi đang nhìn ngắm, liền thêm hăng hái mà giảng giải cho tôi. Thì ra trong thành Ô Lạp phân ra thành trung và thành nội, thành nội mở

cổng hướng Nam, bố cục khá giống hình thang, chu vi gần tám trăm thước, bốn góc thiết lập lầu quan sát, phía Bắc có một đài quan sát; thành trung có hình tứ giác bất quy tắc, chu vi ba nghìn năm trăm thước, thành trung mở ba cổng, cổng Đông, cổng Nam và cổng Bắc, giống như thành nội, bốn góc thành lũy cũng thiết lập lầu quan sát.

Tôi vừa nghe vừa gật, kỳ thực cũng không có nhớ vào đầu được bao nhiêu, nước đục cuộn cuộn dưới chân có chút không yên lòng.

Bồ Chiêm Thái.....không biết khi gặp tôi, hẳn sẽ có suy nghĩ gì?

Ôi, trong đầu thật sự hỗn loạn, tuy nói đến cũng đã đến thì phải an tâm dứt khoát tin tưởng, nhưng vẫn khó tránh khỏi tự nhiên sẽ phát sinh một loại cảm giác bàng hoàng cô độc không thể ứng đối.

Thân thuyền đột nhiên nhoáng lên, cắt đứt suy nghĩ của tôi, lấy lại tinh thần, mới phát hiện thì ra thuyền đã cập bờ. Khách Nhĩ Mã vẫn như cũ chỉ huy nô tài di chuyển đồ đạc, chẳng ngại phiền phức. Bồ Nhĩ Hàng Cổ bên cạnh trừng mắt ý bảo tôi xuống thuyền, tôi khinh thường giẫm cột hán, không chờ a hoàn đến diu dờ, tôi đã trực tiếp giẫm lên xuống ba lá nhanh chóng từ trên đầu thuyền nhảy xuống đất.

"Muội.....bộ dạng gì thế, không có quy củ....." Hần đuổi sau tôi, hạ giọng kháng nghị, tôi chỉ xem như chó sủa.

Trên đồng bằng bên bờ sông yên bình, một chuỗi rồng rắn ngũ sắc uốn lượn bay đến, tình kỳ mưa may pháp phối khiến lòng tôi kinh hãi, không chờ cho tôi hiểu, Khách Nhĩ Mã đã cười nói: "Huynh trưởng thật là nóng vội khó nhịn....." Vừa nói vừa ý vị sâu xa liếc tôi một cái.

Lòng tôi kinh hoàng, gắng sức kìm chế sự căng thẳng, chỉ thấy đội ngũ kia nhanh chóng đến gần, Bồ Chiêm Thái xung ngựa lên trước, phi nhanh đến đây. Tôi theo bản năng lui ra sau từng bước, sau lưng lại va phải một bức tường người.

Giọng nói lạnh lùng của Bồ Nhĩ Hàng Cổ vang lên: "Đi đi!" Thuận thế đẩy lưng tôi một phen.

Tôi lao đảo, bước chân chênh vênh lao về phía trước, nhưng không bị ngã xuống, bởi vì Bồ Chiêm Thái đã vượt trước một bước kéo tôi vào trong ngực.

"Đồng Ca!" Hần gọi một tiếng, sau đó xoay người tôi lại, ánh mắt mừng rỡ đánh giá tôi, "Đồng Ca! Quả nhiên là nàng-----rất cuộc nàng cũng đến đây....."

Tôi rất muốn dùng sức đẩy hần ra, hoặc giống như năm ấy đá hần một cước, nhưng đáng tiếc lúc này không thể tự chủ. Khi nói đến Bồ Nhĩ Hàng Cổ đang ở sau như hồ rình mồi nhìn chằm chằm tôi, mà là thị vệ đầy khắp xung quanh tuyệt đối sẽ không để tôi chiếm được nửa phần lợi thế. Vì thế tôi chỉ đành miễn cưỡng nở nụ cười, dùng loại chất giọng gọi là mềm mại mà nói: "Vâng. Đồng Ca thỉnh an bối lạc gia!"

Bồ Chiêm Thái cười điên cuồng, vô cùng hăng hái, đắc ý lạ thường.

Ngay sau đó tôi bị hần bế lên ngựa, dưới vòng quây của mọi người chậm rãi chuyển hướng đến Ô Lạp thành.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 11: Tên reo

Hôn lễ đang được chuẩn bị rùm beng, khi gần đến ngày cưới, tôi không khỏi có chút thấp thỏm. Tính đến ngày này, bên phía Kiến Châu lẽ ra phải sớm nhận được tin tức mới đúng, nhưng.....vì sao lại trì trệ án binh bất động như thế?

Đầu hạ, khi tiếng ve kêu vang dội bên tai, Bồ Nhĩ Hàng Cổ bỗng nhận được thư từ Diệp Hách-----Na Lâm Bồ Lộc đã bệnh chết. Bồ Nhĩ Hàng Cổ vốn là sứ giả đưa hôn, lúc này nhận được tin dữ, vội vã vứt tôi mà đi, để lại một mình tôi ở thành Ô Lạp. Cũng may Bồ Chiêm Thái không thật sự gấp gáp, tương đối nề nếp, cử chỉ coi như cũng lễ độ không quá phận. Đại khái là hần muốn để lại ấn tượng tốt với tôi, dù sao tôi cũng là một khối thịt béo bên miệng hần, sớm muộn gì cũng đều bị hần nuốt ực vào bụng, lúc này không cần phải tranh chấp làm gì.

Vì thế, tôi dứt khoát lấy cớ rằng sứ hôn không có ở đây, đề nghị tạm thời hoãn lại ngày cưới. Bồ Chiêm Thái thật là một kẻ sáng khoái, lập tức đáp ứng chờ Bồ Nhĩ Hàng Cổ xử lý xong tang sự trong tộc, thì mới tiếp tục cử hành hôn lễ.

Cuối cùng tôi cũng có thể thả lỏng một chút.

Tháng sáu, tiết trời chuyển nóng, hôm nay Bồ Chiêm Thái chưa từng đến, mãi tới chạng vạng cũng chưa thấy hần theo thói quen mà đến đây báo danh, tôi không khỏi có chút kỳ quái, nhưng chốc lát cũng liền vứt đi cái ý niệm này trong đầu. Hần không đến cũng tốt, tốt nhất là vĩnh viễn đừng đến.

Qua loa dùng xong bữa tối, tôi núp dưới đặng hồ lô hóng mát, đến cả a hoàn ma ma cũng đều bị đuổi đi, không để bọn họ theo cùng, đỡ phải phiền lòng. Nằm trên chiếc ghế mây vô cùng mát, lành lạnh, người đã không còn mồ hôi, mí mắt nặng nề nhắm lại.

Lúc này ngoài cửa lại vang lên tiếng bước chân, tôi đột nhiên trợn mắt, chợt thấy bên ngoài có một đám người đang tiến vào đây như đèn kéo quân.

"Là ả ta!" Một người phụ nữ dẫn đầu vron tay oán giận, đầu ngón tay thon dài không chút né tránh chỉ thẳng vào tôi.

Tôi mơ hồ thấy nàng có chút quen mắt, đáng tiếc là không có đủ thời gian để tôi kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, thì đã thấy phía sau người phụ nữ đó vọt ra ba bốn ma ma đáng vẻ hung mãnh như sói dữ. Tôi mới giật mình hô một tiếng, miệng đã bị nhét vào một viên cứng tròn, che một tấm vải dài, tay chân bị các nàng thô bạo ấn xuống đất, trôi ra sau lưng, có lẽ là dùng dây thừng mà thắt chặt lại.

"Chát!" Một cái tát thanh thủy vang dội vào má phải tôi.

Chuyện xảy ra đột ngột, tôi kinh hãi đến trở tay không kịp. Mờ to mắt cay xèo, ra sức giãy giụa, nhưng sau khi ý thức được bản thân đang phí công tốn sức vô ích, tôi dần trở nên tỉnh táo lại.

Ánh mắt lướt qua những người này.

Người phụ nữ ra tay đánh tôi kia, độ tuổi khoảng hai mươi ba mươi, ánh mắt lộ ra chút gì đó rất quen thuộc, như là đã từng gặp qua đâu đó.....thoảng nhìn đến, tôi còn thấy thêm phía sau nàng có hai nữ tử ăn mặc kiểu cách chủ tử đang đứng, một người ước chừng ba mươi, tướng mạo cực kỳ giống với người đứng trước, có lẽ là chị em; người còn lại chỉ mười bảy mười tám, trên mặt hiện lên sự căng thẳng cùng nhất gan, đang vận vẹo chiếc khăn tay.....

Người tôi chấn động, rồi đột nhiên hiểu ra!

"Ô!" Tôi giãy giụa, ánh mắt gắt gao nhìn vào nữ tử đang trốn ở sau cùng kia.

"Tỷ tỷ....." Có lẽ bị tôi nhìn chòng chọc đến độ nhút nhát, mặt nàng trắng bệch, từ từ nhắm hai mắt lùi về sau.

Người phụ nữ cúi người, lông mày cong dài khẽ nhướn: **"Người biết bọn ta là ai không?"**

Tôi thảm thờ dài, gật gật đầu. Ba người này à.....tôi nhất thời vẫn chưa đoán ra thân phận của hai tỷ muội nàng, nhưng mà từ cách cách Mục Khố Thập nàng đây.....sao tôi có thể không nhớ được?

Mười một tuổi xuất giá, đào mắt đã sáu năm, nàng ta đã trút đi nét trẻ con trên người, nhưng còn vẻ thanh tú nhả nhặn thì lại chẳng có cách nào thay đổi được.

Đã nhận ra Mục Khố Thập, thì hai vị còn lại cũng sẽ không khó đoán-----Vị động thủ đánh tôi chính là con gái của Thư Nhĩ Cáp Tề, tỷ muội của Nga Ân Triết và Ngạch Thực Thái.

"Người rất thông minh, tiếc là khuôn mặt quá mê hoặc....." Nàng ra lệnh đám ma ma kéo tôi lên, tôi vận vai rất phối hợp đứng thẳng dậy. Hai tay bị trói sau lưng, cổ tay rất đau, nút thắt dây quá chặt, da móng thịt mềm không thể chịu nổi, sợ là đã bị ma sát đến chảy máu rồi.

Về mặt Ngạch Thực Thái thân nhiên, không nhìn ra hi nộ, tùy ý để muội muội càn quấy, thế cũng giống như là nàng đã ngầm cho phép đẩy thôi. Nhưng trái lại, khuôn mặt nhỏ nhắn của Mục Khố Thập trở nên trắng bệch, cả người phát run, cứ như người đang chịu khổ lúc này không phải tôi, mà là nàng!

Tôi cười lạnh, vốn biết nữ nhân có lòng ghen tị, nhưng bị sự ghen tuông thù ghét đốt đến độ này, sợ là sẽ không tránh khỏi tự chuốc họa vào thân, khó mà thoát nổi. Tôi rất muốn khuyên rằng ăn ừi nàng vài câu, tiếc là miệng bị bịt kín, đầu lưỡi còn không thoát ra khỏi miệng, sao có thể nói chuyện đây?

Vì thế chỉ có thể thờ ơ nhìn các nàng đùa nghịch, chúng ma ma nâng tôi dậy, không chút lưu tình ném tôi lên chiếc án kỷ dài, để tôi nằm ngửa. Bởi vì tay tôi đặt dưới người, vừa đau vừa khó chịu, mới thoáng động dậy, Nga Ân Triết há mồm nói một câu: **"Vả miệng!"**

Hai tiếng chát chát sau đó, hai má tôi trở nên nóng bừng, cảm giác bên tai đã sưng rất lên. Đám ma ma phụng phịu, nghiêm nghị thối lui. Sau đó một trận chuông vang, tôi thoáng ngẩng đầu nhìn, da đầu lập tức run lên.

Ba bốn tát măn đeo mặt nạ đang vây quanh tôi, không ngừng lăm bắm, đầu tôi đau như sắp nổ tung. Tát măn.....lại là tát măn! Kẻ tôi phản cảm và chán ghét nhất chính là mấy tên vụ sự mộ đạo chuyên hù dọa người này!

Ào-----Một chậu chất lỏng không biết là thứ gì hắt lên người tôi, mùi ấy vừa khai mà vừa thối, tôi ghê tởm muốn nôn ra. Trời ạ, không phải là các nàng lấy sản phẩm bài tiết mà xối lên người tôi ấy chứ? Dù tôi có là nữ quý thế kỷ hai mươi một mụon xác hoàn hồn đi nữa, cũng không nhất thiết phải đối xử với tôi như vậy!

Lòng kim nén con tức, tôi cắn phần giãy giụa, nếu ánh mắt có thể hóa thành thanh kiếm sắc để giết người, thì những nữ tát măn này đã tức khắc bị tôi giết chết.

"Phụt——" Nữ tát măn đưa miệng đến gần mặt tôi, phun một ngụm nước, tôi nhắm chặt mắt, chất lỏng ngấm vào mắt, đau rất nóng bừng, nước mắt liền đau xót chảy xuống.

"Tỷ tỷ.....muội sợ!" Mục Khố Thập sợ hãi khẽ gọi, **"Đừng.....đừng tra tấn nàng ấy nữa.....nàng đáng thương quá. Tỷ tỷ.....chúng ta buông tha cho nàng đi....."**

"Sao có thể tha?" Nga Ân Triết cười lạnh, biểu tình trên mặt thoát nhìn vô cùng dữ tợn, **"Bằng mọi cách phải bức ả hiện nguyên hình mới được."**

"Đúng thế!" Ngạch Thực Thái chưa hề lên tiếng bỗng nhiên nói, **"Muội muội không thể để vẻ ngoài đáng thương của ả lừa gạt. Phải biết là vì ả, đã có bao nhiêu nam nhân phải chết? Xa không nói, chỉ nói về Kiến Châu chúng ta, năm đó chính muội cũng đã tận mắt nhìn thấy, đại ca và nhị ca muội đã vì ả mà huynh đệ tương tàn, suýt chút nữa tranh giành đến đầu rơi máu chảy.....hiện giờ đại ca muội đã lĩnh mệnh phụ tá chính vụ, như thế có nghĩa a mưu kỳ đã quyết tâm giao Kiến Châu vào tay huynh ấy. Cho nên chỉ riêng vì tiền đồ sau này của đại ca muội, nên sớm diệt ả yêu nữ này mới đúng."**

Nàng ta căn bản là đang chọn bừa một lý do như quang minh chính đại, kỳ thực lại buồn cười để kích động mê hoặc lòng người, chỉ tiểu nữ tử không hề có tâm cơ hiểu biết như Mục Khổ Thập mới có thể bị nàng ta lừa.

Nhìn thấy Mục Khổ Thập vốn do dự nay dần chuyển thành kiên định, trên mặt chậm rãi lộ ra vẻ mặt kiên quyết như một tráng sĩ cắt máu ăn thề, lòng tôi phát lạnh, hoàn toàn tỉnh ngộ, hôm nay chỉ sợ ba người các nàng không phải chỉ muốn nhờ tát mồm đến trừ tà, mà sợ là các nàng hoàn toàn muốn trừ sạch tôi mới yên lòng dùng tay.

Tôi cũng không phải là sợ chết, chính là tự biết thời cơ chưa đến, chỉ sợ không chết được, lại bị các nàng tàn phá mất tay mất chân, cuối cùng rơi vào kết cục sống dở chết dở đầy thảm thương.

"Ồ——" Tôi liếc mạng giấy giữa, hai chân dùng sức đạp, cả người nghiêng sang, từ trên án kỷ ngã xuống, ngực lập tức đau đớn.

"Yêu nữ!" Nga Ân Triết nổi giận quát một tiếng, tay ngọc phát tại chỗ, ba ma ma tựa như cột sắt tiến lên, mạnh mẽ đè ép tay chân tôi.

Tôi quả nhiên khóc không ra nước mắt, chỉ nghe Ngạch Thực Thái lạnh lùng hung hiểm cười lạnh: **"Nên gọn gàng dứt khoát tiến ả đi đi, cũng đỡ cho ả phải thống khổ."**

"Cũng được." Nga Ân Triết trầm giọng, **"Đi lấy củi đến!"**

Tôi tức khắc bị hù đến đầy mồ hôi lạnh!

Lẽ nào.....nàng ta muốn phóng hỏa thiêu tôi?

Chết tiệt! Nô tài trong viện này chết đâu hết rồi? Không dám lên tiếng, thì tốt xấu gì cũng đi ra ngoài lên thông báo, tìm cứu binh đến đây đi chứ.

Vào lúc đang tuyệt vọng, chợt nghe thấy ngoài cửa có người hỗn hển kêu to: **"Nguy rồi, phúc tấn.....đại a ca đến rồi....."**

Đại a ca! Đại a ca.....đại a ca nào vậy? Lòng tôi vốn đang cầu sống, nào thêm quan tâm đến đại a ca tiểu a ca gì đó, chỉ nhìn thấy sắc mặt ba người Nga Ân Triết các nàng đại biến thì biết chắc vị này là cứu tinh của tôi.

Thừa dịp đám ma ma đang thất thần, tôi xoay người từ trên đất lăn ra khỏi cửa, kê! Thoát được bao nhiêu thì bấy nhiêu.....

Quả nhiên không lần được mấy vòng, liền nghe thấy Ngạch Thực Thái hét chói tai: **"Bắt lấy ả!"**

Tôi đã sức cùng lực kiệt, xiêm y vì lăn mà đã thấm đầy bụi đất, rất chật vật. Trong lúc đầu căng não trưởng, chỉ cảm thấy có bàn tay chạm vào người tôi, tôi nghĩ cũng không muốn nghĩ, khom người trực tiếp đưa đầu đâm sang kia.

Chỉ nghe một tiếng hô nhỏ, một bàn tay đỡ sau đầu tôi, sau đó là một âm thanh giễu cợt nói: **"Đây là đang làm trò xiếc gì thế?"**

Tôi chật vật ngẩng đầu, sau khi bị thứ nước cô quái kia phun vào, mắt kịch liệt đau nhức, chỉ cảm thấy bóng dáng nam nhân trước mắt mơ hồ nhoáng lên. Tôi dùng sức chớp mắt nhìn, đôi mắt ngân nước ứa ra từng giọt, trước mắt đột nhiên sáng ngời. Lúc này tôi mới chân chính nhìn rõ được người trước mặt, quả là một công tử diện mạo tuấn tú.

Khóe miệng hần cong lên, ba phần tàn ác, ba phần vui đùa, nhưng trong chốc lát bất gặp tôi rơi lệ, sắc mặt chậm rãi thay đổi, thu hồi nụ cười, vẻ mặt nghiêm nghị nghiêng đầu: **"Phòng trong* há để người tự ý làm càn? Cho dù nô tài có phạm sai lầm, thì cũng sẽ bị trừng phạt. Vì sao lại thi hành cách hung ác tàn bạo này? Thế diện mà phúc tấn các người vốn hay chú ý mắt đâu hết rồi?"**

**Phòng trong: nơi ở của người phụ nữ. Chủ yếu được sử dụng bởi các quý tộc trong cung hoặc các gia đình quyền thế to lớn, thuật ngữ này không được dùng trong các gia đình nhỏ.*

Ngạch Thực Thái nhất thời ngậm miệng, nô tài quỳ đầy cả sân.

Nhìn tình huống này, không khỏi khiến tôi nhớ đến Chử Anh. Quả nhiên không hô là đại a ca! Uy nghiêm không giống người thường, mặc dù là thê tử của bậc cha chú, trước mặt đại a ca cũng phải thấp hơn một bậc.

"Cô không sao chứ?" Hần ngồi xổm xuống, đại khái là chê người tôi bẩn, thoáng nhíu mày, cố nhịn gờ miếng vải trên miệng tôi.

Tôi phun vật thô cứng đó ra, nhìn thứ đó rơi xuống xoay tròn trên đất, thì ra là quả hạch đào lớn. Hần lại giúp tôi cời dây trói, tôi xoa cổ tay cùng mắt cá chân, động đậy liền đau đến khớp hàm run lên, loạng choạng bỏ khỏi mặt đất.

"Cô là....."

"Đa tạ đại a ca."

"Chẳng lẽ cô là....."

Tôi ngoáy đầu liếc hắt, đại a ca này có chút ngốc. Nếu hắt có thể đến tiểu viện này, chẳng lẽ không biết người đứng đầu ở đây là ai ư?

"Ta là Diệp Hách Na Lạp thị....."

"Cô là Bồ Hi Á Mã Lạp!"

Cơ hồ là trong tức khắc, hắt liền kinh ngạc bật thốt ra.

Tôi gật gật đầu, không chịu nổi một mồi, quay đầu đánh giá Nga Ân Triết, đúng là một vẻ mặt đầy hận ý đang nghiêng răng nghiêng lợi, vẻ mặt Ngạch Thực Thái không chút thay đổi, nhưng trái lại Mục Khố Thập đang sợ hãi, bụm mặt không nức nở, thương tâm không ngớt.

"Bồ Hi Á Mã Lạp cách cách, vì sao cô....."

Tôi phát tay, cắt ngang lời hắt, thẳng thừng nói: **"Không có gì, các phúc tấn chỉ đang đùa giỡn với ta mà thôi....."**

"Không cần yêu nữ người giả mù sa mưa ra về người tốt!" Nga Ân Triết thẹn quá hóa giận, khuôn mặt trở nên vẩn vọ đáng sợ. Nếu như có thể, có khi nào nàng ta thật sự muốn bỏ nhào sang, tàn ác cần xé tôi, để trút hết hận thù cá nhân không?

"Đại a ca không cần để ý đâu." Tôi thần nhiên gật đầu với hắt, xoa xoa cánh tay đau, chuẩn bị trở về phòng.

Thật là một đêm hè lạnh lẽo, bị quấy rối đến tối tăm mù mịt như thế, tôi thở dài một hơi.

"Bồ Hi Á Mã Lạp cách cách, xin dừng bước." Đại a ca từ sau đuổi theo. Người tôi chặt vật như thế này, sao còn có tâm tư mà dong dài với hắt, nếu không niệm tình vừa rồi hắt kịp thời xuất hiện cứu tôi, tôi đã sớm đuổi người.

"Mời đại ca trở về, thuận tiện.....cũng đưa mấy vị phiên toái đó rời khỏi." Ngoáy đầu xem xét các nàng, lòng bỗng mềm nhũn, cuối cùng ma xui quỷ khiến vòng trở lại, đi đến trước mặt các nàng nói: **"Chớ quên, họ mà các người mang là gì, trong đám con cháu nhà Ái Tân Giác La, ta thấy ba người các người là kém cỏi nhất!"**

Sắc mặt ba nàng đại biến, rõ như là bị tôi tát một cái. Qua một lúc, Mục Khố Thập run rẩy bả vai, ngã ngồi xuống đất gào khóc.

Cả đêm tối tăm tôi nhắm mắt lại, nhưng thấy cổ mùi vị khác thường trên người vẫn chưa được loại sạch, lòng càng hoảng hốt, cuối cùng nằm trên giường, trần trọc nửa mơ nửa tỉnh cảm giác được chính mình đang ngâm trong nước không ngừng tẩy rửa.

Không dễ gì chịu đựng đến hừng đông, tôi bị tiểu a hoàn nhẹ giọng lay tỉnh, không ngừng cảm thấy thân thể đau nhức, không muốn gượng nhúc nhích nhiều. Chỉ là tiểu nha đầu đó lại nói vào giờ Mẹo Bồ Chiêm Thái đã phái người đến gọi ba lần, vì thế vội vàng dùng chút điểm tâm, không tình nguyện chạy đến nhà chính.

Mới vừa đến cửa viện, đã nghe thấy một đạo âm thanh bén nhọn vang lên không ngớt, tiếng huýt vang dội, tựa như là quỷ đang khóc, sói đang tru, thập phần chói tai.

Qua vài giây âm thanh đó tạm dừng, một tiếng ghen ngào kêu thảm vang lên.

Trong phút chốc lòng tôi liền run rẩy, vội vàng mở cửa bước vào, thị giác vì chấn động quá mãnh liệt mà trở nên cứng đờ. Tay vịn vào khung, chậm rãi kinh ngạc ngồi xuống bậc cửa.

Trong viện, Bồ Chiêm Thái với sắc mặt ngưng trọng lạnh lẽo, lòng bàn tay trái đang cầm một cung thiết cực lớn, cài một mũi tên với đầu tên xanh được chế tạo từ kim loại. Chỉ thấy hai ngón tay phải hắt khẽ buông lỏng, vang lên một tiếng, mũi tên nhọn đã mang theo âm sáo sắc bén bắn ra.

Lòng tôi run lên, một tiếng "Không" vẫn chưa kịp hô ra khỏi miệng, tiếng kêu thảm thiết đã vang lên. Giữa hai cọc gỗ phía đối diện, Nga Ân Triết vai trần, thân trên chỉ mặc độc chiếc yếm, hai tay thô thâm bị treo trên cọc gỗ.

Bồ Chiêm Thái lại cài tên kéo cung, Mục Khố Thập sắc mặt trắng bệch rốt cuộc không chịu được nữa, người khẽ run rẩy, mắt khẽ đảo, cuối cùng ngã vào lòng Nga Ân Triết. Ngạch Thực Thái không phát ra tiếng nào, nhưng khuôn mặt lại tiều tụy, quả thực cách biệt một trời với khí độ ung dung quý phái của hôm qua.

"Hoét——" Mũi tên xanh mang âm sáo lại tiếp tục bắn ra.

Mũi tên trụ mũi xuyên qua da thịt trắng nõn của Nga Ân Triết, lưu lại một ấn ký màu đỏ trên lưng nàng, sau đó rơi xuống.

Tên rơi đầy trên đất, lưng Nga Ân Triết chồng chất đầy vết thương, ấn ký đỏ tròn mang theo máu trải rộng khắp vai lưng. Tiễn pháp của Bồ Chiêm Thái rất có kỹ xảo, mỗi lần bắn đều ở vị trí khác nhau, khiến nàng đau đớn không chịu nổi, nhưng tuyệt không tra tấn đến mức chết đi.

Tôi che miệng, run rẩy.

Đây là gì thế này? Khản trương cố ý cho người đến gọi tôi, chỉ là vì muốn nói tôi biết, muốn cho tôi xem cái này như là để báo thù thay tôi đấy sao? Hắn đang làm cái gì thế? Dùng thủ pháp tàn nhẫn như vậy để tra tấn nữ nhân thể chất yếu đuối, mà nữ nhân đó cũng chính là thê tử của hắn-----Tàn bạo với vợ mình! Rốt cuộc.....hắn có phải là nam nhân không vậy?!

"Hoét——cạch!" Mũi tên rơi xuống, Nga Ân Triết vẫn không hé răng, nằng cuội đầu, nơi cổ tay bị dây thừng trói đã trở nên đỏ ửng, cơ thể mảnh khảnh tựa cành lá hương bồ phiêu đảng trong gió hè nóng bức.

"Đủ rồi.....đủ rồi....." Hơn nửa ngày, tôi mới tìm lại được giọng nói của chính mình, run rẩy kêu gào: **"Đủ rồi!"**

Bố Chiêm Thái ngừng tay, đem cung thiết đổi sang tay phải, rồi nhẹ nhàng thổi hơi vào lòng bàn tay trái: **"Đông Ca, đây là chuyện trong nhà. Gia có gia quy.....nàng đừng nhúng tay vào."**

Rốt cuộc Ngạch Thực Thái cũng động dung biến sắc, xiêu vẹo lao ra, quỳ gối trước mặt Bố Chiêm Thái, ôm lấy hai chân hắn, cực kỳ bi thương kêu lên: **"Gia! Không bằng ngài dùng dây cung treo cổ muội muội, mũi tên tay phải muội ấy đã chịu không nổi, nếu ngài đổi thành tay trái, không bằng trực tiếp ban chết cho muội ấy, miễn cho muội ấy phải chịu khổ!"**

"Cút mau——" Bố Chiêm Thái phẫn nộ nhấc chân đá Ngạch Thực Thái ra xa, **"Chính là do ả tiện nhân nguoi ngày ngày xúi giục, nguoi cho là ta sẽ không trừng trị nguoi à?"** Tay trái cầm dây cung kéo căng, mũi tên xanh trực tiếp nhắm thẳng vào ót nằng.

Tôi sợ đến mức toàn thân ứa mồ hôi lạnh. Xưa nay đã biết tiền pháp của Bố Chiêm Thái tựa như thần, còn được gọi là "Hà Sát Nhĩ", ý chỉ là tà cung. Nói cách khác hắn không chỉ giương cung bắn tên bằng tay phải như người thường, mà còn có thể trái phải kéo cung, tay trái của hắn càng mạnh mẽ linh hoạt hơn cả tay phải.

Nếu đổi thành cách nói ở thời hiện đại, thì chín mươi chín phần trăm Bố Chiêm Thái là người thuận tay trái.

"Bối lạc gia!" Không biết từ lúc nào Mục Khó Thập đã tỉnh lại, vừa nhìn đến một màn kinh tâm động phách ấy, nhin không được thét chói tai, té bò sang, **"Gia! Van xin ngài! Chúng thiếp biết sai rồi! Cầu xin ngài tha cho các tỷ tỷ lần này đi! Gia, ngài có phạt hãy phạt thiếp đi!"**

"Các nguoi một nguoi cũng đều không thoát được!" Bố Chiêm Thái đầy uất giận.

Tôi phát giác thấy lần này hắn không đơn thuần là vì tôi phát tiết lửa giận, nhìn vào góc độ nào đó mà nói, thật ra là hắn đang nương vào ba nữ nhân nhà Ái Tân Giác La này để mà phát tiết oán giận và bất mãn mãnh liệt với Nỗ Nhĩ Cáp Xích cùng Kiến Châu. Giống như.....năm đó bị giam cầm trong vườn mai thành Phí A Lạp, lòng hắn tất nhiên đã lưu lại một bóng ma sâu sắc, trở thành nỗi đau xót nhức nhối mơ hồ nhất cả đời hắn.

Bất quá là hắn đang tùy thời tìm lý do cổ quái này để mà trút hết hận thù cá nhân mà thôi!

Cung tên đang hướng vào trán Nga Ân Triết được thu lại, bỗng mũi tên liền chuyển, rốt cuộc bay "Vút" vọt đến Nga Ân Triết đang hôn mê. Lúc ấy tôi cách Nga Ân Triết rất gần, chuyện xảy ra bất ngờ, tôi không kịp nghĩ ngợi rõ ràng, tay chân hành động nhanh hơn não, liền xoay người nhào lên lưng Nga Ân Triết.

"A!" Tôi cúi đầu hô, đau đến độ nhe răng nhếch miệng, trực tiếp kêu gào.

"Đông Ca——" Bố Chiêm Thái từ phía sau kích động quát to một tiếng, vội vã ném cung tên xuống, vọt nhanh đến phía tôi, **"Đông Ca! Sao lại kích động như thế, nàng muốn chấn tên thay tiện nhân ấy sao? Vừa rồi quá nguy hiểm, nàng có biết không hả? Thật là khiến ta sợ chết đi được."**

Có bao nhiêu nguy hiểm tôi không rõ lắm, nhưng tôi rất rõ mũi tên vừa rồi đã bắn trúng vào xương bả vai tôi, chỗ vết thương vào lúc này đã lâm râm co rút, đau thấu tim gan phèo phổi. Tôi cũng chỉ còn chút sức để há miệng hít thở, căn bản đến một câu hoàn chỉnh cũng không nói ra nổi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 2 - Chương 12: Lui binh

Phát tên tay trái của Bố Chiêm Thái đã tàn nhẫn đâm nứt xương bả vai tôi, đại phu kê khai phương thuốc, không đến mức phải đeo nẹp trong ngày trời vô cùng nóng nực này, nhưng cũng nghiêm mật cấm dạn không được lộn xộn, bằng không xương cốt sẽ khó mà lành phục tốt.

Dường thương trăm ngày, đúng lúc tôi coi như đây là một cái có, lần nữa nán lại hôn lễ, sau cùng chỉ có thể kéo dài đến cuối tháng chín.

Nhưng đầu tháng chín, nghe nói Nga Ân Triết không chịu nổi trọng phụ nhục nhã mình, thế là trốn khỏi thành Ô Lạp, Bố Chiêm Thái vì việc ấy trở nên giận dữ, đóng cửa giam cầm Ngạch Thực Thái cùng Mục Khó Thập.

Thế cục bắt đầu trở nên căng thẳng, không cần hỏi, cả thành Ô Lạp nay đã ngập trong bầu không khí áp lực. Giữa tháng chín, Bồ Nhĩ Hàng Cổ bỗng đến, tôi không rõ đám nam nhân bọn họ rốt cuộc đang cùng nhau thương nghị chuyện gì, chỉ là biết ngày thái bình của Ô Lạp không còn kéo dài được lâu nữa. Nếu tôi bị mai mối mà kết hôn cùng Ô Lạp, thì sau việc Nga Ân Triết bị tên reo nhục nhã trốn về Kiến Châu, đó sẽ là ngòi nổ kích hoạt Nỗ Nhĩ Cáp Xích tấn công Ô Lạp.

Vì thế tôi trốn trong phòng, ngày ngày bắt đầu đếm ngược thời gian.....

Ngày hai mươi hai tháng chín năm Nhâm Thìn, Nỗ Nhĩ Cáp Xích tự mình dẫn ba vạn đại quân, lấy cớ Bồ Chiêm Thái nhiều lần bội ước lại dùng tên reo nhục nhã cháu gái Nga Ân Triết, cấp tốc tiến binh đến Ô Lạp. Bảy ngày sau đại quân tiến vào biên giới Ô Lạp, bày trận dọc sông, trực tiếp dồn ép thành Ô Lạp.

Bồ Nhĩ Hàng Cổ vốn là muốn về Diệp Hách xin cứu viện, nhưng hắn chưa kịp đi, đại quân Kiến Châu đã tiếp cận. Bên trong thành Ô Lạp trở nên hoảng loạn, Bồ Chiêm Thái chiếm cứ địa thế có lợi, trốn ngày trốn đêm, an dưỡng binh lực, muốn viện có một nhọc để đánh sập binh lính Kiến Châu. Nhưng chưa qua ba ngày, Kiến Châu bỗng thay đổi chiến thuật, bất ngờ tấn công chiếm các thành con xung quanh thành Ô Lạp, phóng hỏa đốt sạch nhà ở, ngũ cốc, lương thực của sáu thành ven sông.

Thành Ô Lạp từ đó trở nên tro trụi.

Bồ Chiêm Thái lòng nóng như lửa đốt, mấy ngày liền không hề chớp mắt, bộ dạng hắn trở nên tiều tụy, mỗi một không thể tả.

"Đông Ca....." Hắn nặng nề nện bước, đi đến trước mặt, bi thương nhìn tôi, "Ta nên làm gì bây giờ?"

Một vấn đề hết sức đột ngột! Câu hỏi này quá lớn, đáp án cũng quá nghiêm trọng, tôi không nói gì, chỉ để tay lên đầu gối im lặng cúi đầu xuống.

Trong phòng yên tĩnh, tôi ngồi, hắn đứng, giữa cả hai không ai lên tiếng.

"Đông Ca." Bỗng nhiên hắn run giọng hỏi tôi, "Có thể để ta ôm nàng một cái không?"

Tôi mờ mịt ngẩng đầu, biểu tình hắn bi thống, đáy mắt hắn lóe lên tia sáng bất lực, vì thế tâm đã sớm chết lặng kia của tôi liền trầm xuống, ngược lại không giận mà cười: "Làm gì bây giờ ư.....gia đã sớm có định đoạt, hỏi ta làm chi?"

"Đông Ca....."

"Ta mệt rồi, muốn nghỉ ngơi một lát. Nếu gia đã vậy gọi, thì Đông Ca đây cũng sẽ chuẩn bị tốt tinh thần mà đến....."

"Đông Ca!" Hắn bỗng hướng đến, quỳ một gối xuống đất, cánh tay mạnh mẽ ôm chặt lấy tôi, tôi tránh tránh, bất lực chỉ có thể để mặc hắn ôm, "Thực xin lỗi....."

Lại là.....xin lỗi?! Tựa hồ như tiếng "Xin lỗi" này đã từng có rất nhiều người năm lần bảy lượt nói với tôi, chỉ là bọn họ cuối cùng có chỗ nào thật sự xin lỗi tôi? Vì sao biết rõ sẽ có lỗi với tôi, nói "Xin lỗi" với tôi, mà cứ vẫn, cứ vẫn không ngừng tổn thương tôi?

Tôi thật sự mệt rồi.....tim quá mệt rồi! Đã không thể chịu đựng được bất cứ điều gì nặng nề nữa.

Hôm sau, Bồ Chiêm Thái phái thuộc hạ Anh Ba Hải đi thuyền sang quân doanh Kiến Châu bên kia bờ, thỉnh cầu hòa giải. Nỗ Nhĩ Cáp Xích không thêm đề ý, cuối cùng xua đuổi Anh Ba Hải. Liên tục ba ngày kế tiếp, Ô Lạp ba lần phái sứ giả cầu hòa, đều bị cự tuyệt.

Ngày thứ tư, Bồ Chiêm Thái xuất hiện tại cửa phòng tôi, phía sau là một đội thị vệ thân mang trọng giáp. A hoàn trong phòng sợ đến mức cảm như hén, tôi bình tĩnh thả con mèo đang chơi đùa trong lòng xuống, phũ phũ trường bào tơ lụa bóng loáng mà lại lạnh như băng, ngẩng đầu cười với Bồ Chiêm Thái: "Muốn đi lúc này sao? Được!" Dừng một chút, chợt nhớ đến một chuyện, nhin không được giờ giọng mỉa mai hỏi, "Gia hy vọng Đông Ca sẽ bày ra dáng vẻ như nào? Vô cùng thê thảm, hay là thống khổ đáng thương?"

Bồ Chiêm Thái căng cứng cơ mặt, không lên tiếng.

Tôi ha ha cười, đầu mũi chưa xốt, tận lực gạt bỏ sự bi thương ấy, đỉnh đặc cao giọng nói: "Vậy được.....cứ thế đi, chúng ta đi thôi!"

Bồ Chiêm Thái xoay người đi, bước chân cực kỳ nhanh. Trong đội thị vệ hắn mang đến có một người tên Lạp Bồ Thái bước lên khom người chào tôi: "Cách cách.....đắc tội rồi." Vừa dứt lời, tay phải nhẹ vung, phía sau có kẻ cầm sợi dây thừng thô ráp, luồn trượt tay tôi ra sau.

Tôi đau đến há miệng, Bồ Chiêm Thái liền trách mắng: "Đồ ngu, động tác nhẹ chút!" Người nọ sợ đến run tay, trái lại càng thắt nút chặt hơn.

Cùng bọn họ một đường vượt ra khỏi thành, sau đó đi thuyền con, thân thuyền không lớn, chỉ có thể chứa được bảy tám người, trừ tôi và người cầm lái ra, Bồ Chiêm Thái chỉ dẫn theo tổng cộng có Khách Nhĩ Mã, Lạp Bồ Thái cùng sáu gã hầu cận.

Tiếng nước ào ạt chảy xiết qua sườn thuyền, bỗng nhiên tôi nảy lên một suy nghĩ ngu ngốc, cứ vậy mà lao đầu xuống sông, không biết sẽ có cảm giác thế nào nhỉ? Hắn là sẽ không quá khó chịu đúng không.....

Nghiêng người qua, tôi nhìn nước sông đục ngầu đến si ngốc.

"Gia. Sắp đến rồi." Lạp Bố Thái nhỏ giọng nhắc nhở.

"Ừ." Bồ Chiêm Thái gật đầu. Sau đó Lạp Bố Thái khẽ hiểu ý, lập tức có hai gã thị vệ trái phải kéo lấy tôi, đem hai thanh đao thép chói lọi đặt trên cổ tôi.

"Cẩn thận chút đi, đừng có làm nàng bị thương thật....." Bồ Chiêm Thái có chút do dự, nhưng ánh mắt trước sau vẫn né tránh ánh nhìn của tôi.

"Chúng nô tài đều có chừng mực, gia cứ yên tâm."

"Kẻ nào-----" Bất thình lình bên kia bờ truyền đến một tiếng quát chói tai, hơn mười tiểu binh tay cầm trường thương, chạy dọc theo bờ đê.

Lạp Bố Thái vội cao giọng nói: "Thủ lĩnh bồi lạc Hồ Luân Ô Lạp cầu kiến Kiến Châu Thục Lạc bồi lạc!"

Vừa nói xong mấy lời ấy, phía bên kia người cao giọng cười to: "Là lão tiểu tử Bồ Chiêm Thái đó à? Để ta đến xem coi nào....." Giọng nói quen tai ấy khiến tôi lệ nóng doanh trong, tôi quay đầu nhìn, chỉ thấy một đại tướng mặc giáp trụ đen đang cười ngửa đến bên bờ, tuy cách rất xa, nhưng vẫn có thể phân biệt rõ ràng.

"Hồ Nhĩ Hán!" Tôi bật thốt kêu to.

Nước sông cuộn cuộn không cách nào che giấu hoàn toàn thanh âm của tôi, mà Hồ Nhĩ Hán bên kia bờ liền dừng bước ngựa, kinh ngạc reo lên: "Là.....là Đông Ca cách cách? Là Đông Ca cách cách đây sao? Quả nhiên là cô-----Mẹ nó! Bồ Chiêm Thái, tên tiểu tử nguoi muốn làm gì? Trói một người phụ nữ làm con tin, nguoi mà cũng được coi là anh hùng hảo hán hả?"

Bồ Chiêm Thái xanh mét, cơ mặt hơi run rẩy, mũi thở hỗn hển, tâm tình có chút bất ổn nhưng cuối cùng cũng không hé răng.

Rộc rộc rộc.....Một trận vó ngựa đột nhiên vang lên, tiếng nước ào ạt, dưới bọt nước văng khắp nơi có một con ngựa đen tuyền quý hiếm mang theo chủ nhân, cả người ngựa nhảy xuống sông chạy đến. Trong nước sông chảy xiết, nước ngập đến bụng ngựa, cứ thế chạy đến.....

"Đông Ca....." Bóng người trên ngựa dần trở nên rõ ràng, cách bảy tám thước, trong tiếng thở kêu gọi ấy dường như bao trùm cả tình cảm nồng nàn, rơi vào trong tai, khiến tôi không cách nào kìm nén mà liên tục run rẩy.

"Hoàng Thái Cực!" Giọng nói lạnh lùng của Bồ Chiêm Thái nổ vang bên tai tôi. Một tiếng gọi đó của hắn, cuối cùng cũng đánh thức tôi.

"Bồ Chiêm Thái!" Sắc mặt Hoàng Thái Cực khê trắng bệch, đôi mắt đen sẫm lạnh lẽo cùng với sắc mặt trắng bệch tạo thành vẻ đối lập rõ nét, trắng đen rõ ràng, khí thế chết chóc khiến người lảng lạng tỏa khắp người.

Hoàng Thái Cực vào giờ khắc này, lạnh lẽo khiến người khác chết khiếp!

"Bồ Chiêm Thái-----" Một mảng tiếng vó ngựa hỗn loạn bên bờ kia vang lên, lá cờ Chính Hoàng kỳ tung bay trong gió, Nỗ Nhĩ Cáp Xích xung trận đứng bên bờ, mạnh bạo cầm roi ngựa chỉ qua đây, "Bồ Chiêm Thái, trận năm xưa bắt nguoi, ta xá không giết, khoan dung buông tha, tiếp đó nuôi dưỡng chiêu đãi nồng hậu, phụ trợ làm chủ Ô Lạp, lại đưa ba nữ nhà Ái Tân Giác La làm vợ nguoi. Hôm nay người lừa gạt miệt thị Kiến Châu, đoạt lấy chức bộ Hồ Nhĩ Cáp ta....." Lời chỉ trích như búa liên tiếp đập đến, Bồ Chiêm Thái không đôi sắc mặt, ngang nhiên thẳng thắn đứng ở đầu thuyền.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích chuyển giọng, tuy rằng khoảng cách xa xôi, lại như cảm nhận được ánh mắt nồng nhiệt của hắn đang lặn vòng trên mặt tôi, sau đó tiếp tục lớn tiếng giận dữ khiển trách: "Mà nay.....nguoi lại muốn ép cưới nữ tử Diệp Hách ta vốn đã giam hãm, dùng tên reo nhục nhã cháu gái ta. Tục ngữ có câu, "Thà hủy xương cốt, chớ hủy thanh danh." Nguoi đã bôi nhọ ta đến mức này, sao ta có thể tha nguoi càn rỡ vô lễ?"

Ánh mắt tôi chậm rãi chuyển khỏi Nỗ Nhĩ Cáp Xích, dời sang bên cạnh, người liền run lên, mặt chạm vào ánh mắt lạnh như đao.

Đại Thiện! Nhị a ca.....Cổ Anh Ba Đồ Lỗ.....hắn, ấy mà cũng đến đây!

Lòng hoảng hốt, hoàn hồn nhìn lên, lại phát hiện Hoàng Thái Cực như pho tượng không nhút nhích đứng thẳng trong lòng sông, lúc này cuối tháng chín, nước sông dù chưa kết băng, nhưng cũng rét lạnh thấu xương. Ngựa đen liên tục phát ra tiếng phì phò, mũi phun trào nhiệt khí.

Lòng tôi đau đớn không thôi, thiên ngôn vạn ngữ nghẹn lại trong họng, trăm nghìn quanh co cuối cùng cũng không phun ra nổi một chữ. Chẳng không hề nhút nhích, đôi môi mỏng kiên nghị nhếch thành một đường, sắc mặt càng trắng đi, không nói lời nào, chỉ lẳng lặng nhìn tôi.

Chẳng qua chỉ vèn vèn cách nhau vài thước, giữa tôi và chàng chỉ cần đưa tay liền có thể chạm đến, thế nhưng lại giống như cách nhau rất xa.....

Không rõ Bồ Chiêm Thái cùng Nỗ Nhĩ Cáp Xích cách hai bên bờ rốt cuộc đang nói với nhau những gì, một khắc này thứ mà tôi có thể cảm giác được, chỉ có chàng.....chỉ một mình chàng!

"Lão bát! Trở về!" Một tiếng thúc giục của Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã thức tỉnh tôi.

Hoàng Thái Cực nhú chặt mày, trên mặt hiện lên một tia đau đớn phức tạp. Qua hồi lâu, hắn kéo dây cương, kiên quyết quay đầu ngựa. Ngựa đen lội sông trở về, nhìn bóng dáng cô tịch như núi của chàng, nước mắt không tiếng động chảy xuống.

"Bồ Chiêm Thái! Nguoi nhớ kỹ! Ta chỉ cho nguoi thời gian hai tháng!" Nỗ Nhĩ Cáp Xích cười ngửa bên kia, tướng sĩ Kiến Châu xung quanh bắt đầu lui binh về sau, "Hai tháng sau, nếu nguoi không thực hiện lời hứa, ta sẽ dẫn binh đánh đến-----Đừng cho rằng ta thật sự không hạ được thành Ô Lạp của

ngươi. Ngươi chớ quên, sông Ô Lạp này sẽ sớm đóng băng!"

Đại đội người ngựa bắt đầu rút lui dọc theo sông, tôi chăm chú nhìn bóng dáng dần biết mất kia, rốt cuộc cũng hóa thành một chấm đen nhỏ trong tầm mắt, tựa như chai ngũ vị trong lòng bị đánh đổ đi, chua ngọt đắng cay trộn lẫn cùng nhau, nghẹn ngào khó chịu chẳng nói nên lời.

"Thật không ngờ rằng....." Khách Nhĩ Mã nhẹ nhàng thở phào, cảm khái, "Quả nhiên là đệ nhất mỹ nữ, ngay cả nhân vật kiêu ngạo chẳng gì sợ sệt như Nỗ Nhĩ Cáp Xích, lại sẽ vì một nữ nhân mà dễ dàng nhẫn nhịn, đáp ứng lui binh."

"Chẳng qua chỉ là kẻ tạm thích ứng thôi." Về mặt Bồ Chiêm Thái thân nhiên, có chút lạnh, lại có chút tiêu điều, "Trở về thôi. Trong hai tháng này, còn rất nhiều chuyện chờ chúng ta tranh thủ xoay sở."

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 13: Thương tâm

"Cách cách, vì sao không cùng đi?" Trong khi Xước Khải Nãi đang lên tiếng hỏi tôi, thì tôi đang nhào người về trước song cửa sổ dùng sức nghịch tách từng lớp băng bị đông cứng trên cột, hai tay bị rết đến đỏ bầm, miệng thở đầy sương trắng, nhưng vẫn mãi mê đùa chẳng biết mệt.

Hắn thấy tôi không hề để ý đến, liền từng bước tiến về trước, lo lắng nói: "Không phải là ta đang nói cách cách không được ở lại đây, chỉ là một khi thành Ô Lạp xảy ra chiến loạn, sợ là a mã không hẳn có thể bảo vệ được cô. Nơi đây.....rất nguy hiểm."

Tôi cười khế, hân hân hồ hồ nửa ngày, lẽ nào là cho rằng tôi đối với Bồ Chiêm Thái tình thâm ý trọng, cho nên mới quyết ở lại cùng trải qua hoạn nạn, đồng sinh cộng tử với Bồ Chiêm Thái ấy à?

Thật hài hước! Sự thật là tôi đây muốn chạy, nhưng cha của hắn có cho không?

Sau lần gặp ngắn ngủi hai tháng trước, Nỗ Nhĩ Cáp Xích đem đại quân ở lại Ô Lạp năm ngày, nghìn người liên kết từ Ngạc Lạc Hồn bên bờ Ô Lạp cho đến dưới chân núi Hồ Mã đóng quân thành một thành gỗ. Sau đó thủ lĩnh Ô Lạp và Kiến Châu hai bên đã nội đàm ôn hòa thỏa điều kiện hòa giải lui binh, song Bồ Chiêm Thái không thừa nhận chuyện tên reo, Nỗ Nhĩ Cáp Xích tỏ vẻ không cần truy cứu thêm, nhưng phía Ô Lạp phải tỏ thành ý, ngoài việc hủy bỏ cấm vận, cung cấp da điều, cung tên, mấy thứ đồ dùng linh tinh đến Phủ Thuận ra, thì còn muốn Bồ Chiêm Thái đưa trưởng tử cùng con cái của mười bảy đại thần đến Kiến Châu làm con tin.

Bị buộc đến bất lực, Bồ Chiêm Thái chỉ đành tạm thời đáp ứng yêu cầu hà khắc ấy, vì việc lui binh. Chờ đến khi Kiến Châu đã rút lui, Bồ Chiêm Thái lập tức đàm luận xong xuôi với Bồ Nhĩ Hàng Cổ, sẽ đưa Xước Khải Nãi cùng con cái mười bảy vị đại thần liên can đến Diệp Hách tạm lánh, bên trong biên giới Ô Lạp grooms ngựa đã sẵn sàng, trong ngoài thành Ô Lạp đều đang trong trạng thái chuẩn bị chinh chiến.

Trong lúc nguy cấp như bây giờ, hôn sự của tôi và Bồ Chiêm Thái đương nhiên sẽ tạm thời gác lại, cũng bởi vì hắn cảm thấy áy náy đối với chuyện lui binh đột ấy, cho nên cũng không còn giống như trước thường viện cớ đến ở phòng tôi, điều này càng khiến tôi vừa lòng vừa ý, thoải mái vui mừng qua từng ngày. Đáo mắt đến rằm tháng Giêng, trời giá rét, đất đông lạnh, nước sông Ô Lạp đã đóng thành tảng băng dày cộm, Bồ Chiêm Thái cảm thấy thời cơ gấp gáp, không thể chờ thêm được nữa, liền quyết định ba ngày sau đưa toàn bộ con cái đi.

"Ý tốt của đại a ca, Đông Ca này xin nhận!" Tôi mỉm cười, cuối cùng cũng tách được cột băng đồ sộ dài hơn hai thước này, cảm thấy nỷ nắn cầm trong tay, sướng không tả được.

Nhìn thấy cột băng bởi vì nhiệt độ trên tay tôi mà dần dần hóa thành nước, nhỏ giọt xuống đám tuyết đọng đầy bên song cửa, tôi cứ cảm giác như chính mình đang rơi lệ trong lòng. Tôi chờ dần cười, lòng vô cùng xót xa, si mê nhìn chăm chú mãi một lúc lâu, thì đột nhiên bị tiếng hô nhỏ đánh gãy suy nghĩ: "Mau ném đi! Coi chừng lạnh dính da!"

Tôi chấn kinh, liền bỏ xuống, cột băng rớt lên cửa sổ, vỡ thành ba bốn khúc. Phiến băng long lanh rực rỡ, dưới sự phản chiếu của ánh mặt trời khiến tôi đau mắt.

Tôi thâm buồn bực, đột nhiên quay đầu: "Sao ngươi còn chưa đi?"

Xước Khải Nãi về mặt hoảng hốt nhìn tôi, há miệng thở dốc, tựa hồ không hiểu được tại sao ngữ khí của tôi đột nhiên trở nên ác liệt. Tôi ngưng ngừng phát phát bàn tay ẩm ướt, nhận lấy chiếc khăn từ tiểu a hoàn đưa cho, lau chùi sạch sẽ, sau đó ôn hòa hỏi: "Đại a ca còn có chuyện gì khác sao?"

Vấp phải một cây đinh lớn như vậy*, đổi thành người khác chắc hẳn không thể chịu được, huống chi hắn là một đại a ca vốn đã sống an nhàn sung sướng, quen việc sai khiến người khác.

*Ý chỉ gặp phải việc khó khăn, nan giải.

Sắc mặt Xước Khải Nãi không được tốt, bình tĩnh nói: "Vây.....cách cách bảo trọng."

Tôi thuận miệng đáp một tiếng, lấy khăn bao bọc tay, nhào người nhón chân tiếp tục tách cột băng khác. Cách một lúc, chợt nghe phía sau có tiếng bước chân cấp tốc đến gần, tôi liền cau mày, cả giận nói: "Rốt cuộc ngươi còn chuyện gì nữa?" Bỗng chốc quay đầu, hung tợn trừng mắt, nhưng không ngờ lại bị một khuôn mặt hoang mang kinh ngạc dọa sợ.

"Đang nổi giận với ai vậy?"

"Bối lạc gia....." Tôi thối lui hành lễ, giãn mày, "Gia đến đây, sao lại không bảo a hoàn vào báo một tiếng, lặng lẽ không tiếng động lại đây như thế này, nếu như trong tay ta đang cầm dao, bất chợt bị hoảng sợ, dưới tình thế cấp bách có lẽ sẽ làm gia bị thương ấy."

Về mặt Bồ Chiêm Thái có chút héo đốn, hai má vốn phúc hậu no đủ vào giờ khắc này rõ ràng đã tóp đi, sắc mặt nhợt nhạt, đôi mắt xám đen. Hắn liếc đến cột băng trong tay tôi, lạnh đạm nói: "Thứ cách cách đang cầm trong tay không phải cũng chính là dao nhỏ sao?"

Tôi ngẩn ra, đột nhiên tay trái hắn đưa sang, mạnh mẽ bắt lấy cổ tay tôi, tay phải đoạt lấy cột băng trong tay. Động tác của hắn quá nhanh, chờ đến khi tôi phản ứng lại, chỉ liền nghe thấy tiếng kêu thảm của tiểu a hoàn hầu hạ bên cạnh-----Cột băng sắc nhọn ấy đã cắm vào bụng nàng.

Tiểu a hoàn bổ nhào quỳ rạp xuống, ôm bụng run rẩy, sắc mặt nàng trắng bệch, máu đỏ sẫm không ngừng tuôn ào ra từ miệng vết thương, đôi tay nhỏ trắng nõn mềm mại kia đã nhiễm đỏ, cả lớp băng trong suốt cũng bị nhiễm theo.....

"Ngươi.....ngươi....." Tôi kinh hãi không nói nên lời, tứ chi vô lực, đầu choáng váng.

"Cột băng này nhìn có vẻ sắc bén, kỳ thực nếu không dốc toàn lực, thì sức sát thương thua xa một thanh dao nhỏ." Bồ Chiêm Thái hồ hững nhìn tiểu a hoàn đang thông khô giã giữa trên đất, không ngừng rên rĩ, sau đó hắn gờ mí mắt, cười như không nhìn tôi.

Toàn thân tôi run rẩy, sống lưng rét run.

Hắn có ý gì? Hắn.....hắn cho rằng tôi tách cột băng, là muốn tìm cơ hội tự sát? Cho nên hắn mới triệt để đánh cho tôi một hồi cảnh báo sao?!

Sớm đã biết lòng dạ Bồ Chiêm Thái ngoan độc, nhưng.....tận mắt nhìn thấy thật khác với nghe tin vĩa hè, khác ở chỗ đó là cảm giác chân thực này quá mức tàn nhẫn! Mạng người đối với hắn mà nói, lại có thể rẻ mạt như vậy. Trước kia có Nga Ân Triết.....sau này, lại có thêm tiểu a hoàn đáng thương kia.

"Ha....." Tôi buồn bã cười, tiếng cười so với khóc còn khó nghe hơn. Thì ra.....hắn đúng là sợ tôi tự tìm cái chết. "Ngươi sợ gì vậy? Bồ Chiêm Thái, ngươi sợ ta chết, hay là sợ Nỗ Nhĩ Cáp Xích đánh tới đây, ngươi không có bùa hộ mệnh, hả?"

Khóe miệng Bồ Chiêm Thái co rút lại, sắc mặt hung ác lạnh lùng.

"A.....a....." Tiểu a hoàn đã đau đến không chịu nổi bèn kêu lên thảm thiết, vết thương trên bụng tuy không đến mức nguy hiểm tính mạng, nhưng lại tra tấn khiến cả người nàng không ngừng run rẩy, sống không bằng chết.

"Đừng sợ.....ngươi không cần phải sợ, ta không chết đâu.....ta sẽ không chết đâu!" Tôi cười ha ha, cười đến khóe mắt ứa lệ, người hoảng loạn run rẩy, "Ta không nỡ chết-----Ta muốn sống đến ngày mà ngươi chết đi!" Thu lại tiếng cười, tôi chỉ vào chóp mũi hắn, lớn tiếng thét chói tai, "Ta muốn nhìn xem ngươi rốt cuộc sẽ chết như thế nào!"

Nhóm người Xước Khải Nãi cuối cùng vẫn không thể thuận lợi đi.

Hai hôm sau, sáng ngày mười bảy tháng Giêng, ba vạn thiết kỵ Kiến Châu tựa như một thanh đao thép sắc bén, không hề báo trước trực tiếp sập vào vùng trong Ô Lạp. Binh lực Ô Lạp không thể chặn nổi sự tinh nhuệ ấy, trong vòng một ngày, liên tục mất đi ba tòa thành trì là Tôn Trát Thái thành, Quách Đa thành và Ngạc Mô thành. Đêm đến, đại quân Kiến Châu đóng quân tại hai thành Quách, Ngạc.

Mười tám tháng Giêng, Bồ Chiêm Thái thống lĩnh ba vạn quân, ra thành Phú Nhĩ Cáp nghênh chiến. Nhưng sĩ khí của thiết kỵ Kiến Châu như cầu vồng, binh Ô Lạp chống cự không được đại quân Kiến Châu như thủy triều đánh úp vào, trong phút chốc trận tuyến đại loạn, binh rã như núi đổ, ném bỏ giáp gươm, trốn chạy bốn phía. Toàn quân của Bồ Chiêm Thái đã đổ vỡ, rải rác trên chiến trường không biết sống chết. Binh Kiến Châu vượt thành Phú Nhĩ Cáp, thừa thắng tiến sát vào cửa thành Ô Lạp.

Bên trong thành trở nên hỗn loạn, gà bay chó sủa, người ngã ngựa đổ, tay tôi trống rỗng chết lặng ngồi trong phòng, nghe cả thành thê lương khóc gọi, cuối cùng đột nhiên rất muốn kích động cất tiếng cười to.

Đám nô tài chạy trốn không chừa lại ai, tôi bây giờ, đang lẻ loi một mình.....không biết là nên cùng dân chúng chạy nạn tìm cơ hội hỗn loạn mà ra khỏi thành, hay là nên lặng lẽ ở lại đây, chờ Bồ Chiêm Thái hoặc Nỗ Nhĩ Cáp Xích vọt đến.....

Lòng đang rơi lệ.....như băng tuyết tan đang nhỏ giọt trên mái hiên ấy.

Trời xám xịt, tâm cũng xám xịt.

Tuyết từ từ bay xuống, tiếng khóc bên tai từ từ yếu đi, tôi đứng giữa viện, nhìn mặt đất đầy đông hỗn độn, vô cùng thê lương. Vươn tay ra, lòng bay tay từ từ tiếp nhận hoa tuyết vòn bay.

Đẹp thật.....tuyệt trắng tinh hoàn hảo như thế, đẹp đến khiến người nín thở, kẻ khác nức nở.

"Đồng Ca!"

Tôi không khỏi run lên.

Là ai? Ai đang nơi nào gọi tôi?

Mờ mịt xoay người, trong tuyết trắng mù sương bay khắp trời, một bóng dáng màu lam rõ ràng hướng về phía tôi, nắm lấy tay tôi. Lòng bàn tay hần nóng bỏng, bao lấy bàn tay không còn hơi ấm của tôi, khiến cả người tôi run rẩy.

"Mau đi với ta! Binh Kiến Châu sẽ đánh vào thành, nhị đệ Đạt Mộc Lạp đang canh giữ đầu tường, nhưng đối phương kỳ chủ Chính Hồng kỳ quá lợi hại, chỉ sợ không bao lâu nữa, thành sẽ bị phá....."

Tôi bị động đậy hần kéo đến cửa, khi bước ra dưới chân vướng phải bậc cửa, trán đập thật mạnh vào khung, đau đến choáng váng mặt mày.

Không phải chàng.....không phải chàng.....

Vì sao người đến đây là Xước Khải Nãi? Vì sao.....không phải là chàng.....

Tôi dờ dẫm cứng ngắt gỡ tay ra, Xước Khải Nãi kinh ngạc quay đầu: "Đồng Ca! Nếu không đi.....sẽ không còn kịp nữa."

"Ta không đi....." Cúi đầu phun ra ba chữ tàn mạn vào trong gió tuyết lạnh băng.

Xước Khải Nãi không nghe thấy, chỉ tiếp tục sốt ruột nói: "Binh Kiến Châu hung tàn vô tính, nếu cô bị bọn chúng bắt được.....không! Không được! Ta phải đưa cô đi....."

"Ta, không đi!" Tôi lặp lại, dùng hết toàn bộ sức lực hô to, "Ta không đi-----"

Ánh mắt Xước Khải Nãi nhìn tôi tựa như nhìn quái vật!

"Đồng Ca, a mã.....đã không biết tầm tích, có lẽ....."

Tôi không muốn nghe, vội xoay người chạy đi.

Người mà tôi chờ đợi, chẳng phải Xước Khải Nãi, chẳng phải Bồ Chiêm Thái, cũng chẳng phải Nỗ Nhĩ Cáp Xích.....tất cả đều chẳng phải. Tôi muốn chàng.....muốn gặp chàng! Loại nhớ nhung khắc cốt ấy đang cắn gặm nội tâm tôi, khiến ruột gan tôi đứt ra từng khúc, đau thấu tim phổi.

Chẳng qua là.....muốn gặp được chàng, dù cho chỉ đứng cách rất xa.....lén nhìn một cái.

"Đồng Ca-----" Tiếng la thê lương của Xước Khải Nãi vọng tại ngã tư đường mệnh mông.

Tôi không nghe! Tôi không muốn nghe! Hiện tại, không ai có thể ngăn cản bước chân tôi, không ai có thể ngăn cản trái tim tôi muốn đến gặp chàng.

Thình thịch! Thình thịch! Thình thịch!

Tim đập như sấm!

Gần đến rồi! Gần đến rồi! Cửa thành gần ngay trước mắt, tiếng la giết rung trời mà tôi nghe thấy đã không còn đáng sợ nữa.

Ầm-----

Cửa thành dày nặng bị công phá, màu đỏ! Một màu đỏ sẫm như máu tuôn vào cửa thành!

Hồ hấp tôi dồn dập, không ngừng thờ, ngực đè nén đến đau đớn không chịu nổi.

Chính Hồng kỳ Kiến Châu đang giết vào, máu tươi tuyết trắng giữa cảnh tàn sát khốc liệt.....kiếm sắc giáp cứng, thiết kỵ xông vào, chém giết ra làm sao, vô cùng thê lương tráng lệ.

Tôi ngơ ngác đứng giữa ngã tư, quên hết tất cả, trong lòng ngoại trừ không ngừng hô một cái tên ra, thì không còn cảm giác gì nữa.....

"Đồng Ca!"

"Đồng Ca-----"

Không thể phân biệt được chính mình đang ở nơi nào, trong hỗn loạn chỉ thấy có người đang giục tôi, có người tiếp lấy tôi đang ngã sắp xuống.....cổ cứng ngắt quay lại, sợ đến mức lớn tiếng hét chói tai.

Xước Khái Nãi nằm rạp dưới chân tôi, trên lưng run rẩy đang cảm năm sáu mũi tên lông vũ, hân nghiêng mặt nằm trên mặt tuyết giá lạnh, mí mắt nhắm chặt, máu chậm rãi tràn ra dưới thân hân.

"A-----" Tôi bị thảm thét chói tai, ôm lấy đầu không thể tin vào hai mắt mình.

"Đông Ca! Đông Ca-----" Trong tiếng gọi bối rối sốt ruột, có người cầm lấy bả vai tôi nhẹ nhàng lay, "Bình tĩnh lại một chút! Không sao đâu----- Không sao đâu.....có ta! Ta đây.....Đông Ca....." Từ trong tiếng thờ dài nhẹ nhàng, tôi được ôm vào một lồng ngực mạnh mẽ ấm áp.

Thần trí dần tỉnh táo lại, tôi mạnh mẽ đẩy người đó ra, kinh ngạc đối diện với đôi con ngươi dịu dàng vốn được vui sâu trong trí nhớ rất lâu trước kia.

Đại.....Thiện!

Tôi giương miệng, muốn gọi tên hân, nhưng.....cổ họng nghẹn lại, lồng ngực như bị nhét vào sợi bông thật dày, nghẹn đến nỗi ánh mắt tôi đau nhức, nhưng không có nửa phần muốn khóc.

"Đông Ca, không phải sợ! Là ta.....ta sẽ không tổn thương nàng....."

Rộc-----Rộc-----Rộc-----

Đất dưới chân hơi chấn động, trong màn tuyết trắng mịn mù như đang mạnh mẽ xé mở ra một bóng đen như mực,.

"Đông Ca!" Một tiếng kêu gào run rẩy, lo lắng và vui sướng như trộn lẫn thành một thể. Dù âm thanh không đến mức vô cùng vang dội, nhưng ở trong lòng tôi lại như nổ một đạo sấm sét. Tôi run lên, giấy giữa khối mặt đất, bước chân không kịp được mà di chuyển hướng về phía trước.

Là chàng đấy ư? Thật là chàng đấy ư?

"Đông Ca-----" Ngựa đen tiến sát trước mắt, dáng mạo trên ngựa oai hùng hiên ngang như thế, chẳng gì có thể sánh kịp.

Hốc mắt dần mờ đi, tôi tránh khỏi vòng ôm của Đại Thiện, vurun tay chạy nhanh đến, mê mẩn mỉm cười thật vui sướng. Là chàng! Là chàng! Đúng là chàng!

Vù-----Tiếng xé gió dồn dập vang đến, sắc bén bay qua cọt sát tai tôi, không chờ tôi thu lại nụ cười, một loạt mũi tên dày đặc như mưa lướt qua giữa tôi và chàng.

Cách nhau bảy tám thước.....khoảng cách nhỏ bé như thế, lại nở tàn nhẫn ngăn bước tôi chạy đến bên chàng, ngăn cách hai chúng tôi.

Thân mình bay lên không, tôi bị người ôm ngang hông ấm lên lưng ngựa, hai mắt nhắm lệ nhìn vào bóng dáng đen bóng ngời sáng ấy dần dần cách xa, một khắc đó, quả thực là tâm như tro tàn.....

"Hoàng-----Thái-----Cực-----" Không gì đau đến tê tâm liệt phế như điều này, tôi thà rằng.....thà rằng bị hàng loạt mũi tên dày đặc lúc này bắn chết cho rồi, như vậy ít nhất có thể chết trong lòng chàng, không phải giống như hiện giờ, bị vẻ cười ác độc của Bồ Chiêm Thái gắt gao đặt trên lưng ngựa không thể động đậy.

Lẽ nào.....thật sự ngay cả chút tâm nguyện cuối cùng cũng không thể thỏa mãn tôi sao?

Chỉ là muốn cẩn thận ngắm chàng một cái, lẽ nào việc này cũng không được sao?

Không được sao.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 14: Ba năm

Lúc Bồ Dương Cổ vào phòng, tôi đang nằm sấp trên bàn dùng bút chấm mực tùy tiện viết lung tung, bước chân hân rất khẽ, mặc dù tôi không chớp mắt, nhưng dư quang nơi khóe mắt đã sớm nhìn rõ mọi nhất cử nhất động của hân.

Bút trong tay vẫn không dừng lại, tiếp tục phác một nét lên giấy Tuyên Thành. Bồ Dương Cổ đến gần tôi, dựa vào bàn bên cạnh xem xét nửa ngày, rốt cuộc nhin không nổi nghi hoặc hỏi: "Đây chính là chữ Hán mà Minh quốc cùng Triều Tiên dùng đấy ư?"

Tôi nhưống mảy, cười nhạt nói: "Không sai."

"Muội muội có thể viết được chữ Hán à?"

Tôi thật cẩn thận thổi khô mực, bịa chuyện nói: "Lúc ở Kiến Châu đã từng theo học Ba Khắc Thập, đại ca thấy thế nào?"

Bố Dương Cổ xấu hổ: "Ta không biết.....trên này viết gì vậy?"

Tôi nhẹ nhàng đẩy giấy sang một bên, thứ viết trên giấy là ba chữ "Hoàng Thái Cực" to lớn không mấy chỉnh tề. Đương nhiên tôi không thể nói cho hắn biết nó có nghĩa gì, vì thế giả ngu chuyện đề tài: "Đại ca tìm ta có chuyện gì?"

Người này vốn là một kẻ vô sự bất đẳng Tam Bảo điện*, bình thường trốn tôi còn không kịp, nay sao lại tự mình đến cửa tìm tôi thế kia?

*Vô sự bất đẳng Tam Bảo điện: không có việc sẽ không đến điện Tam Bảo. Ý chỉ không có việc sẽ không tìm đến làm gì.

"Bố Chiêm Thái bệnh rồi....."

Tôi gật gật đầu, sớm đã biết sẽ như thế. Khi Bố Chiêm Thái đem theo tôi phá vây ra khỏi thành, khắp người đã chi chút vết thương, hắn có thể may mắn sống sót chạy trốn đến Diệp Hách, đã là một kỳ tích. Sau khi về, Bố Dương Cổ để một mình hắn ở tại biệt viện, dù tôi chưa gặp lại hắn, nhưng cũng có nghe nói, bởi vì vết thương của hắn không được rửa sạch, nên đã bị viêm nhiễm, ước chừng nằm trên giường cũng hai tháng, nhưng chẳng có chuyển biến tốt đẹp gì.

"Hắn thật sự bệnh rất nặng....." Ngữ khí của Bố Dương Cổ xem như đang lo lắng, chỉ là trên mặt lại không tìm thấy chút bi thương nào, ngược lại, khoe miệng cong gọi lên khiến tôi cảm thấy như hắn đang vui sướng khi người khác gặp họa: "Hắn muốn gặp muội."

Tay đang mài mực tạm dừng, tôi nghiêng rằng nói: "Đề hắn chết đi!" Quay đầu lại, trần ngập hận ý, "Người nói với hắn, chờ đến ngày hắn chết, tự nhiên ta sẽ đi gặp hắn-----Ta đã nói rồi, nhất định sẽ nhìn hắn chết như thế nào."

Bố Dương Cổ thoáng cười nhìn tôi, cũng không hề thấy sắc mặt hắn có chút thay đổi gì, chỉ nhìn chăm chăm tôi hồi lâu, đột nhiên nói: "Đồng Ca tùy hứng nóng nảy như vậy có vài phần giống với tiểu Đồng Ca trong trí nhớ của ta, muội có còn nhớ không, lúc nhỏ giận dữ a mã, lại không thèm nói tiếng nào đã chạy đến Kiến Châu tìm cô cô....."

Tôi khẽ ngó người. Sao hắn lại đột nhiên nhắc đến chuyện cũ năm xưa? Đồng Ca mười tuổi.....Đồng Ca vì giận dữ mà bỏ đến Phí A Lạp, Đồng Ca trượt chân ngã xuống hồ, từ đó về sau không ngừng vướng vào gút mắc với nhà Ái Tân Giác La.....

Tôi không khỏi phì cười, ném thanh mực ra xa.

"Đồng Ca.....Kiến Châu A Nhĩ Cáp Đồ Thổ Môn phạm tội rồi." Ngữ điệu không nhanh không chậm của hắn khiến lòng tôi không biết vì sao lại run lên.

"À?"

"A Nhĩ Cáp Đồ Thổ Môn-----Đại a ca Chử Anh của Nỗ Nhĩ Cáp Xích!"

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu, bốn mắt đối diện nhau, hắn bình tĩnh cong lên nét cười lạnh: "Thật là một tên đàn hữ dững vô mưu! Tháng sáu năm trước Nỗ Nhĩ Cáp Xích có ý lập y làm trữ, hạ lệnh cho y phụ tá chính sự, thậm chí vào lúc Nỗ Nhĩ Cáp Xích thân chinh Ô Lạp cũng đã toàn quyền giao thác cả một Kiến Châu to như vậy vào tay y. Địa vị tôn sùng như thế, mà Chử Anh đó lại không biết quý trọng, bất quá chỉ mới hơn nửa năm, y đã muốn biến phó thành chính, thừa dịp Nỗ Nhĩ Cáp Xích dẫn binh xuất chinh, áp chế ấu đệ cùng các đại thần phải nghe theo lệnh y, không được vi phạm, lại nói xằng rằng nếu phụ thân đệ đệ có bại trở về, liền từ chối mở cửa thành.....Hừ, thật là tên ngu dốt đàn độn. Trong mắt Nỗ Nhĩ Cáp Xích há có thể dung cho một sạn người nhỏ bé như thế?"

Dưới chân tôi mềm nhũn, ngã ngồi xuống ghế, chỉ thấy miệng lưỡi khô khốc, toàn thân vô lực. "Vậy.....hiện giờ, hắn....."

"Bị giam rồi! Sợ là.....khó tránh khỏi kết cục như Thụ Nhĩ Cáp Tề!"

Trong lòng như có một đạo sấm sét hung tợn đánh vào, lỗ tai ong ong.

".....Nàng chờ ta.....không quá ba năm, ta nhất định đón nàng về! Ba năm.....chỉ ba năm.....được không?"

".....Ba năm.....chỉ ba năm....."

".....Ta nhất định đón nàng về....."

Ước hẹn ba năm.....ước hẹn ba năm! Quả nhiên.....lời nói ấy nay đã thành lời tiên tri!

Tôi siết chặt nắm tay, để mặc móng đâm sâu vào lòng bàn tay, lòng tê dại như bị ai đâm một dao.

Chử Anh.....Hồi ức từng chút một tiến vào trí nhớ, một Chử Anh bốc đồng, một Chử Anh ương ngạnh, một Chử Anh kiêu ngạo, một Chử Anh tổn thương tôi sâu sắc, nhưng lại cũng là một Chử Anh yêu tôi vô cùng sâu đậm.....Hắn không thể trở thành Thụ Nhĩ Cáp Tề thứ hai! Hắn là.....trưởng tử, hắn là đại a ca cơ mà!

Đối với đứa con ruột mà mình che chở từ nhỏ đến lớn, Nỗ Nhĩ Cáp Xích ông sao có thể nhẫn tâm hạ độc thủ như vậy? Lẽ nào quyền lực và địa vị thật

sự quan trọng sao? Quan trọng đến mức khiến kẻ khác vì lợi ích ấy mà mê muội tâm can, có thể vứt đi hết thủy tình cảm, thậm chí.....bao gồm cả người thân yêu nhất?

Toàn thân phát lạnh, tôi ôm chặt lấy tay mình, co người lại.

Hoàng Thái Cực, Thanh Thái Tông tương lai, để vương khai quốc chân chính trong lịch sử Mãn Thanh, phải chăng tương lai chàng cũng sẽ trở nên tàn khốc vô tình như thế sao?

Một hoàng đế vô tình, vô cảm, vô ái.....

Lòng cực kỳ đau đớn, nước mắt liền rơi xuống, bắn tung tóe thành vô số bi ai trên nền gạch xanh.

Bệnh tình của Bố Chiêm Thái trước sau vẫn không có chuyển biến tốt, vết thương trên người hắn theo thời tiết chuyển nóng liền bắt đầu chảy mủ thối rữa, hắn hạn chế cử động, cả ngày chỉ có thể nằm trên giường, trần trọc nghiêng người, thống khổ rên rì. Mỗi khi nghe tiểu a hoàn bên cạnh nghị luận, sau khi tôi đã cảm nhận khoái cảm cảm đến tận xương tủy, thì không kim được mà có chút thương hại hắn, nhưng loại cảm giác này rất nhanh liền bị tôi áp chế, vứt bỏ.

Bố Chiêm Thái đã mất nước làm giặc, Hồ Luân Ô Lạp đã diệt, cả đời này sợ là khó mà phục khôi được nữa, hắn vốn là một kỳ tài đánh trận, dũng mãnh hơn người, nhưng hôm nay cũng đã bệnh tình nguy kịch, thuốc thang hay châm cứu đều khó cứu. Nói trắng ra một cách khó nghe đó là, giá trị lợi dụng của hắn, trong mắt đám Bố Dương Cổ nay đã bằng không.

Nhưng, một kẻ có giá trị bằng không như thế, lại là lý do tốt nhất để Nỗ Nhĩ Cáp Xích tấn công Diệp Hách.

Quý Sửu, mồng sáu tháng chín năm Minh Vạn Lịch thứ bốn mươi mốt, Nỗ Nhĩ Cáp Xích mượn việc Diệp Hách hủy hôn, gấu Bố Chiêm Thái làm nguyên do, dẫn bốn vạn binh phát động công kích bộ lạc Diệp Hách, tộc cuối cùng của Hồ Luân Nữ Chân. Kiến Châu không nhân lúc đầu năm sau khi diệt Ô Lạp liền tấn công Diệp Hách, trái lại kéo dài hơn nửa năm mới phát động đánh bất ngờ, Diệp Hách không hề phòng bị, cuối cùng trở tay không kịp.

Chương thành, Cát Đường A thành, Ô Tô thành, Nhã Cáp thành, Hách Nhĩ Tô thành, Đôn thành, Khách Bố Tề Lãi thành và Ngạc Cát Đại tổng cộng mười chín tòa thành trại lớn nhỏ liên tục bị chiếm đóng. Thiết kỵ bốn kỳ Kiến Châu đến đâu, liền đốt hủy nhà cửa, đoạt lương thực, bắt dân cư, chỉ riêng thành Ô Tô, đã có hơn ba trăm hộ người bị bắt.

Diệp Hách bộ tổn thất nặng nề, vào thời khắc gặp nguy, Mông Cổ Khách Nhĩ Khách bộ lại cũng phát binh đoạt Diệp Hách bộ, khiến Diệp Hách họa vô đơn chí, người dân khắp bộ không có thức ăn, đều chạy trốn đến Kiến Châu. Gặp phải thế thái sự đổi thay nghiêm trọng như vậy, Diệp Hách bối lạc Đông thành Kim Đài Thạch rơi vào đường cùng, chỉ đành ôm lấy đường sống cuối cùng là hướng Minh cầu viện.

Trong những ngày chờ viện binh đến, tính tình Bố Dương Cổ càng bất ổn khó dò, có lúc tôi phát hiện thấy đôi mắt hắn đầy huyết sắc che lấp, như một con sói hung ác nhìn chằm chằm tôi, như tôi chính là kẻ đầu sỏ đưa đến biết bao tai họa.

Vào những năm tháng bấp bênh, rồi ren cùng bất an này, rồi cuộc Bố Chiêm Thái ốm đau đầy người cũng áp úc chết đi, đối mặt với cái chết của hắn, tôi phát hiện thì ra bản thân đối với hắn đã sớm không còn chút cảm tình gì, không yêu cũng chẳng hận.....

"Hà....." Linh hồn đang mờ mịt rồi rạc nhanh chóng bị đau đớn kéo lại, tôi lui về sau vài bước, lưng đánh mạnh vào tường.

Hai mắt Bố Dương Cổ đỏ rực, hung tợn trừng, hai tay kẹp vào cổ tôi, khiến tôi hô hấp không thông.

"Người.....làm gì thế? Buông ra!" Tôi nổi giận quát, nhưng chẳng mảy may giãy giụa.

"Muội-----Diệp Hách Na Lạp Bố Hi Á Mã Lạp! Khi muội vừa sinh ra, nữ tát mẫn trong tộc đã tiên đoán cho muội tám từ, muội có biết chăng?"

Thanh âm hung tợn của hắn càng lạnh lẽo, tôi nhắm mắt, khó khăn điều chỉnh hô hấp. "Ta.....biết. Khả hưng thiên hạ.....khả vong.....thiên hạ....."

"Khả hưng thiên hạ, khả vong thiên hạ!" Hắn cười lạnh, "Năm đó a mã vì những lời này, đã mừng rỡ như điên, từ đó về sau, đối xử với muội khác những tỷ muội khác. Quả nhiên muội không giống người thường, tươi đẹp có một không hai trong thiên hạ, nữ tử tộc Nữ Chân không ai có thể sánh bằng muội.....thế nhưng....." Hắn nghiêng răng, răng nanh trắng tinh của hắn như ác ma, đầu tôi run lên từng đợt, "Hiện tại ta nhìn không được muốn hỏi muội một câu, muội sinh ra trên đời này, rốt cuộc là để hưng thiên hạ nhà ai, vong thiên hạ nhà nào?"

Lực tay hắn bỗng tăng lên, tôi ngửa đầu, không ngừng cảm thấy bức bối, hai mắt tối tăm.

"Rốt cuộc là muội vì ai mà sinh ra? Rốt cuộc là....." Hắn run rẩy rống giận, "Hồ Luân ba bộ trước sau đều vì muội mà vong, chẳng lẽ.....cuối cùng muội còn muốn làm vong cả Diệp Hách ta sao? Đông Ca, muội chớ quên rằng họ của muội là Diệp Hách Na Lạp, muội không phải họ Ái Tân Giác La!"

Tôi vốn dĩ mê man, ý thức dần mất đi, nhưng sau khi nghe hắn dứt quãng nói xong câu ấy, bỗng liền tức giận, nhịn không được nhấc chân đạp về phía ngực bụng của hắn, vung quyền đánh vào đầu hắn.

Lực tay tôi không lớn, nhưng một kích dồn nén cảm phần ấy không thể xem nhẹ, đầu Bố Dương Cổ trúng quyền, kinh ngạc nhảy về sau, tay rút cuộc cũng gỡ khỏi cổ tôi.

"Khụ....." Cô tôi đau không chịu nổi, vuốt ve cổ, cả giận nói, "Loại lời nói này mà người cũng nói ra được! Lẽ nào là do lỗi của ta à? Người thử đặt tay lên ngực tự hỏi xem, ta có chút nào có lỗi với người không? Bấy năm nay, người để ta lại Kiến Châu, bỏ mặc không lo, mỗi lần gặp nạn, đều là do người xem ta như một con gia súc mà đưa tới đưa lui. Nếu nói ta không hận người, không hận Diệp Hách, thì thật là một chuyện vô cùng hài hước! Hôm nay ta không ngại mà nói thẳng cho người biết một chuyện, Diệp Hách sẽ vong! Sớm muộn gì nó cũng sẽ vong trong tay người!"

"Chát!" Một bạt tai hung ác tát vào mặt tôi, đánh đến đầu tôi nghiêng sang một bên, miệng dâng lên cổ vị ngọt tanh. Tôi cười lạnh, tốt lắm! Lúc này mới thật là Bồ Dương Cổ, bộ dạng huynh trưởng từ ái làm bộ làm tịch trước kia, đều là do đeo mặt nạ giả dối mà thôi.

"Đồng Ca.....muội cũng là một phần của Diệp Hách." Thanh âm hần run rẩy dữ dội.

Tôi quay đầu không dám hoài đến hần, liếm vết thương bị rách nơi khóe miệng, mỉm cười: "Đúng vậy, ta mang họ Diệp Hách Na Lạp, nhưng người thân lại đối xử với ta không bằng kẻ địch.....Thật là cảm kích một cái tát này của bối lạc gia, khiến ta tỉnh táo ra rất nhiều....." Tôi đẩy hần ra, cười lạnh lách khỏi người hần mà đi.

Mặc hần muốn xử trí thế nào thì thế nấy đi!

Thằng thừng cãi nhau với Bồ Dương Cổ, tiêu biểu cho những ngày sau sẽ không còn thoải mái được nữa. Loại tình hình này tuy không phải do tôi mong muốn, nhưng muốn tôi gánh tội danh không có cơ sở kia, thật sự là khó mà nhận được.

Đại Minh quốc cuối cùng cũng ra mặt can thiệp trận chiến loạn này, du kích Minh Phủ Thuận Lý Vinh Phương đã phái du kích Quan Mã Thi Nam, Chu Đại Kỳ dẫn một nghìn thương pháo, chia nhau đóng giữ hai thành Đông Tây của Diệp Hách. Đồng thời lại cho Diệp Hách vay hơn một nghìn thạch* đậu cùng lúa gạo các loại, cung cấp sáu trăm nồi vạc, tạm hoãn được vấn đề nạn đói của Diệp Hách, lòng người Diệp Hách dần được yên ổn.

*1 thạch = 150kg.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích thấy quân Đại Minh đóng ở Diệp Hách bộ, tình thế bất lợi với mình, buộc phải buông bỏ việc đánh chiếm Diệp Hách, lúc lui binh cũng không quên viết thư cho Lý Vinh Phương, giải thích rằng: "Cùng Minh không hiềm khích."

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 15: Đồng ý

Khách Nhĩ Khách bộ nằm ở sa mạc phía Nam Mông Cổ, sinh sống và chăn nuôi chủ yếu ở khu vực sông Tây Lạp Mộc Luân và Lão Cáp, phía Đông Diệp Hách bộ, phía Tây giáp Sát Cáp Nhĩ bộ, phía Bắc cận Mông Cổ Khoa Nhĩ Thấm bộ, còn phía Nam liền với Quảng Ninh Minh triều.

Người đứng đầu Khách Nhĩ Khách nguyên là A Nhĩ Sở Bác La Đặc, con trai thứ năm của Đạt Diên Hãn, nhưng vì Hồ Lạt Cáp* có năm người con, do đó gọi là Khách Nhĩ Khách ngũ bộ, chia thành Ba Ước Đặc, Ba Lâm, Trát Lỗ Đặc, Ô Tề Diệp Đặc và Hoàng Cát Lạt Đặc, trong đó Trát Lỗ Đặc trú mục tại quan ngoại Tây Bắc Khai Nguyên, hùng mạnh nhất trong năm bộ, kỵ binh có hơn năm nghìn người.

*Con trai một của A Nhĩ Sở Bác La Đặc.

Lần đầu tiên được nghe thấy cái tên Giới Trại này, đó là vào mười sáu năm trước, Kim Đài Thạch hủy hôn, gả đưa con gái vốn được hứa cho Đại Thiện làm vợ Giới Trại. Không nghĩ đến lần đầu tận mắt nhìn thấy hần, ấn tượng lại kém đến vậy, thật khó mà tưởng tượng được trước sau là một nam nhân, mà lại cướp đoạt vị hôn thê của Đại Thiện.

Điều này cũng không phải là vì hần có bao nhiêu đáng ghét, nhưng mà thể loại tính cách cậy mạnh hiếu thắng, tự cao tự đại thật khó mà để lại ấn tượng tốt cho người khác ----- Đặc biệt là.....Bồ Dương Cổ hứa gả tôi cho Giới Trại, thay thế cô con gái đã qua đời của Kim Đài Thạch, tiếp tục lân bang giao hữu, biên giới thái bình mai sau.

Giáp Dần, năm Minh Vạn Lịch thứ bốn mươi hai. Ngày mười lăm tháng tư, nhị a ca Đại Thiện của Kiến Châu cưới con gái của Chung Nộn bối lạc Trát Lỗ Đặc bộ tại bên Ốc Hách; ngày hai mươi trong tháng, ngũ a ca Mãng Cổ Nhĩ Thái cưới muội muội của Trát Lỗ Đặc Nội Tề Hãn tại bên Ốc Hách.

Mãn Mông liên hôn càng mật thiết, dã tâm của Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã từng bước hướng vào biên giới Mông Cổ.

Sau đó.....có tin truyền đến, bát a ca Hoàng Thái Cực vào mùng mười tháng sáu, đã cưới Bác Nhĩ Tế Cát Đặc Triết Triết, con gái Mãng Cổ Tư Khoa Nhĩ Thấm bối lạc tại Hồ Nhĩ Kỳ thành.

Đột ngột nghe được tin như thế, tôi chỉ cảm thấy đầu óc mê muội, trước sau chỉ si ngốc đứng trong sân cả đêm ngược nhìn bầu trời sao phía xa xôi. Ngày thứ hai liền bắt đầu sốt cao, bệnh kéo dài hơn nửa tháng mới chuyển biến tốt. Kể từ đó về sau, tôi cảm thấy thân thể đã không còn tốt như trước, không chỉ nguyệt sự hỗn loạn, da vẻ nhợt nhạt, mà mỗi khi đêm xuống đều hay ngứa ngáy cổ họng, không ngừng kịch liệt ho khan.

Bồ Dương Cổ đúng là chẳng buồn quan tâm đến tôi, tôi cũng lười tìm đại phu cho mình, bệnh này kéo dài hơn nửa năm, không thấy tốt lên, cũng không

chuyện xấu đi, chứng ho này từ từ cũng đã thành thói quen, tôi cũng không hơi đâu rảnh rỗi mà để ý đến.

Mùa đông tháng mười một năm Giáp Dần, Kiến Châu cử binh chinh phạt hai lộ Nhữ Lâm và Tây Lâm của Ác Tập bộ, có được nghìn người.

Kỷ Mão, năm Minh Vạn Lịch thứ bốn mươi ba. Tháng Giêng, Nỗ Nhĩ Cáp Xích cưới Bác Nhĩ Tế Cát Đặc thị, con gái của thân vương Mông Cổ Không Quả Nhĩ.

Tháng ba, Kiến Châu cử sứ tiến kinh cống nạp lần thứ bảy.....

Tuy rằng tôi ở Diệp Hách, nhưng lại như vô tình luôn tìm hiểu hết thấy tin tức có liên quan đến Kiến Châu, nói ra thật là buồn cười, thỉnh thoảng đối với loại nhung nhố cổ chấp này đến cả chính mình cũng không kìm được một phen khinh bỉ, thế nhưng tôi quản được tim mình, mà lại chẳng quản được vết thương lòng kia.

Không lâu sau, bỗng nghe thấy Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã định lại binh chế Kiến Châu, ngoài bốn kỳ Hoàng, Hồng, Bạch, Lam lúc đầu ra, hẳn tăng thêm bốn kỳ nữa, bố trí năm đại thần quản lý việc thẩm vấn, mười người Trát Nhĩ Cổ Tề làm phụ. Kể từ lúc kỳ chủ tám kỳ được phân chia, thì có thể dễ dàng đoán ra được sự thay đổi mới nhất về tầng thế lực tối cao của Kiến Châu-----Hai kỳ Chính Hoàng và Tương Hoàng sẽ do Nỗ Nhĩ Cáp Xích thân lĩnh; còn hai kỳ Chính Hồng và Tương Hồng sẽ do nhị a ca Đại Thiện thống lĩnh; Lam kỳ ban đầu vốn thuộc về Thư Nhĩ Cáp Tề nay chia thành hai, Chính Lam kỳ sẽ do ngũ a ca Mãng Cổ Nhĩ Thái thống lĩnh; Tương Lam kỳ sẽ do người con thứ của Thư Nhĩ Cáp Tề là A Mẫn thống lĩnh; Chính Bạch kỳ ban đầu thuộc Chử Anh nay đã chuyển sang do Hoàng Thái Cực thống lĩnh; Tương Bạch kỳ sẽ do thập nhị a ca A Tế Cách thống lĩnh.

Trong số những kỳ chủ này, người khiến tôi giật mình nhất chính là A Tế Cách, kỳ chủ Tương Bạch kỳ, một đứa bé mười tuổi, không hề có chiến công nào đáng kể, mà lại thống lĩnh binh lực một kỳ, đạo lý gì vậy? Lê nào.....chỉ đơn thuần là vì Nỗ Nhĩ Cáp Xích quá thiên vị đứa con này, hoặc vô cùng sùng ái ngạch niết của nó-----đại phúc tẩn Ô Lạp Na Lạp thị A Ba Hối kia? Hay.....có liên quan đến Chử Anh ngổ nghịch, nên Nỗ Nhĩ Cáp Xích mới bắt đầu có tâm tư lập ầu tử để theo dõi?

Đang lúc tôi mãi loay hoay chú ý đến việc Kiến Châu, mà sơ suất đến chiều hướng quý dị bên cạnh mình. Kết quả là, vào một ngày tháng sáu nọ, a hoàn ma ma trong phòng đột nhiên cười chúc phúc tôi, cả người tôi đều mờ mịt.

Cuối cùng Bô Dương Cổ vẫn hứa gả tôi cho Giới Trại, diện mạo tên đó không xấu, nhưng nhân phẩm thô lỗ, một tên nam nhân móc mũi, gãy ngón chân trong lúc ăn, thật ghê tởm.

"Ta không gả! Khụ khụ....." Bởi vì nhất thời kích động, nên cổ họng ngứa muốn chết, bệnh ho khan này thật là không cách nào chữa được nữa.

Sắc mặt Bô Dương Cổ không chút thay đổi nhìn tôi, đưa tay chuyển chén trà ô mai ướp lạnh đến bên môi, tự nhiên tao nhã uống vào một ngụm, sau đó hơi thở phả ra như nước trà lạnh, lạnh khiến người khác phải phát run: "Tháng sau, ta bảo Bô Nhĩ Hạng Cổ đưa muội đến Trát Lô Đặc."

"Ta sẽ không gả.....trừ khi ta chết!" Tôi nắm chặt tay, sẽ không! Sẽ không để bị hấn xem như gia súc đưa tới đưa lui! Bất quá thời gian chỉ còn một năm nữa thôi, tôi muốn ở lý tại nơi này.

"Đi hay không đều không do muội quyết định." Chén trà nhẹ nhàng đặt xuống, Bô Dương Cổ ngẩng đầu liếc tôi, "Giới Trại tính khí cộc cằn, sau khi đến Mông Cổ tính nết muội nên thu lại cho thỏa đáng."

"Đây là.....ngươi đang kiên quyết buộc ta đi chịu chết đúng không?" Tôi hít hờ, huyết thái dương giật giật đến đau đớn.

"Nào phải đi chịu chết? Muội lớn tuổi rồi, chung quy phải lấy chồng sinh con, nếu ép muội ở nhà thì huynh trưởng ta đây mới không phải áy chừ."

Tôi lạnh lùng cười to, thật là một câu quang minh chính đại đáng xấu hổ.

"Ta sẽ không gả." Đối diện với khuôn mặt đáng ghét ấy, tôi thật sự muốn bỏ nhào sang xé nát tấm mặt nạ giả nhân giả nghĩa đó của hắn, "Đề Khách Nhĩ Khách Mông Cổ đánh đến đây cũng tốt lắm!" Tôi lạnh nhạt, cay nghiệt nói, "Ngươi tin không, dù ngươi có trói chặt ta nhét vào xe kiệu, ta đây cũng có cách khiến Giới Trại phải hối hận khi cưới ta, sau đó đem con thịnh nộ đó đổ lên đầu Diệp Hách....."

Sắc mặt không biến của Bô Dương Cổ rốt cuộc cũng có chút dao động, hần nhủ mày, ném cho tôi một ánh mắt cảnh cáo đầy sắc bén: "Đồng Ca, nếu muội muốn sống lâu, tốt nhất....."

"Ta không muốn sống đó!" Tôi thẳng thừng cắt ngang lời hắn, "Ngươi có thể uy hiếp được người một lòng muốn chết sao? Không thể đâu! Ngươi đâu thể thao túng được thời gian của ta."

Hắn giận tím mặt, từ trên ghế nhảy dựng lên, vọt đến trước mặt tôi, cả giận nói: "Muội thật không biết tốt xấu! Chớ ép ta không nghĩ đến tình thân.....ta có rất nhiều cách khiến muội sống không bằng chết!" Hắn mở bàn tay ra, năm ngón tay chậm rãi thu lại trước mặt tôi, "Muốn chết hay sống, không phải do muội....."

Tôi cười lạnh, mặc kệ hắn có ý mạnh hiếp yếu, chỉ ngạo nghễ gờ cằm, vẫn là ba từ: "Ta-----không-----gả!" Bày ra bộ dáng vẻ ngươi nào gây khó dễ được ta, cố ý chọc cho hắn tức điên lên.

Hắn gờ tay, cuối cùng không đánh vào mặt tôi, hung hăng phất tay áo. Cách một lúc lâu sau, khí sắc dần bình tĩnh lại, một lần nữa ngồi xuống chỗ ngồi ban đầu: "Nói đi, nói ta nghe một chút về yêu cầu của muội."

Tôi ngán người.

"Nếu yêu cầu không quá đáng, vẫn nằm trong tầm năng lực của ta, ta có thể cân nhắc thỏa mãn muội."

Tôi thầm giật mình. Lẽ nào hẳn cho rằng.....là tôi đang nhân cơ hội áp chế hẳn? Đầu óc trong nhất thời có chút đoán không ra, đối với vấn đề của hẳn tôi vẫn chưa tìm được từ nào hợp lý để mà cãi lại, vì thế ngo ngắc đứng bất động trước mặt hẳn chừng ba bốn phút, Bó Dương Cổ bắt đầu lộ ra vẻ mặt không kiên nhẫn.

Tìm tôi đột nhiên trật nhịp, vẫn chưa suy nghĩ tường tận, đã bật thốt ra một câu: "Ta muốn đến Kiến Châu một chuyến."

"Xoảng!" Chén trà trong tay Bó Dương Cổ trượt xuống chân, vỡ nứt thành hai mảnh.

Lời vừa ra khỏi miệng, tim vốn đập như đám, nhưng khi thấy vẻ mặt dọa người đó của hẳn, ngược lại tôi chỉ cảm thấy nực cười, cố tình ác ý trào phúng: "Thế cũng không được à? Nếu ngươi có thể để ta về thành Hách Đồ A Lạp một chuyến, cuối tháng này ta liền ngoan ngoãn ngồi trên kiệu rước dâu."

Hướng nhướng cao mày, ánh mắt lộ vẻ phán đoán, hoang mang nhìn tôi, thấp giọng nói: "Yêu cầu của muội quá điều.....hơn hết, ta dựa vào gì để tin muội?"

"Tin hay không tùy ngươi! Ngươi xem mà lo liệu, có thể không đáp ứng."

Hắn nhìn tôi chằm chằm ước chừng năm sáu phút, sau đó chậm rì khởi bước trong phòng. Qua rất lâu sau, hẳn bỗng đứng trước mặt tôi, lạnh lùng quát thẳng vào mặt tôi: "Muội có chủ ý gì? Muội đã chịu nhục ở đó làm con tin, nên giận đời hơn mười năm, vì sao còn muốn về?"

Lòng tôi đau xót, ánh mắt ngheh lại hẳn, cắn chặt răng, thầm thở dài: "Ta muốn về.....bởi tại đó, ta đã đánh rơi một thứ rất quan trọng, ta muốn.....mang nó về đây!"

Trái tim tôi, đã đánh rơi tại Hách Đồ A Lạp, sau cùng trước khi tôi rời đi, tôi phải tìm nó về! Nếu không.....lỗ hổng bị rách trong lòng, sẽ đau đớn cả đời mất!

"Được! Ta sẽ thương lượng với ngạch kỳ khác, trở lại sẽ cho muội một câu trả lời thuyết phục." Ánh mắt lập lờ của Bó Dương Cổ thẳng thừng quan sát tôi, "Có điều.....lần sau sẽ không có chuyện này nữa."

Tôi cười ha hả, biết rằng dù sau cùng hẳn vẫn chưa tỏ thái độ, nhưng đường đến Kiến Châu tám chín phần là không thể tách khỏi, thương lượng vân vân gì đó cùng Kim Đài Thạch, chẳng qua chỉ là tìm cớ mà thôi. Vì thế nhin không được sâu nào thở dài: "Sẽ không có lần sau! Sẽ không nữa....."

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 16: Vĩnh biệt

Tôi chậm rãi đưa tay, ngón trỏ nhẹ nhàng móc lấy ngón trỏ tay hẳn. Độ ẩm đầu ngón tay vẫn muốn thấp hơn so với người thường, cực kỳ thấm lạnh trong những ngày hè này.

Tôi mỉm cười, chăm chú nhìn khuôn mặt đang kinh ngạc đến nỗi ngây ngốc của hẳn, cười nói: "Ta đã trở lại."

Đại Thiên hoảng hốt đánh giá tôi từ trên xuống dưới, qua hồi lâu, bỗng hô nhỏ một tiếng, một phen kéo tôi vào trong lòng: "Không phải ta đang mơ đúng không? Là nàng thật đúng không? Đông Ca.....thật sự là....."

Tôi rầu rĩ cười khẽ, gạt đi bóng ma bi thương dưới đáy lòng, chỉ cười nói: "Không phải ta thì còn ai?"

"Xin lỗi, xin lỗi, lúc nàng bị mang đi, ta căn bản không hề biết, đến khi ta rõ ràng thì đã....."

"Đều là chuyện quá khứ rồi, không cần phải nói nữa."

"Sao nàng lại trở về? A mã.....không, không ai nhắc tới việc nàng sẽ trở về cả. Nàng ở Diệp Hách có khỏe không, khỏe không?"

"Suyt!" Ngón trỏ đặt tại môi, tôi nói, "Ta lên tới đây, không ở lâu được, trời tối sẽ phải đi."

"Trở về đó?" Hẳn khó hiểu.

"Đúng vậy, về Diệp Hách....." Tôi thần nhiên cười, cố sức bày ra bộ dáng hời hợt, "Tháng sau ta thành thân rồi, gả đi Khách Nhĩ Khách."

"Cái gì?" Hẳn kinh hô, bàn tay nắm lấy bả vai tôi run lên, không dám tin mà nhìn tôi.

Tôi không thể giải thích nhiều với hấn, sợ dĩ muốn đến Kiến Châu, là vì muốn nói lời từ biệt với hấn. Bắt đầu từ đây thì hãy từ đây mà kết thúc nó vậy! Hấn và Chữ Anh là người mà tôi quen biết nhất khi đến cổ đại, cho nên, bắt đầu từ hấn vậy.....

"Đồng Ca, đã xảy ra chuyện gì?"

"Không có gì....." Lòng dạ tôi ngờ ngẩn nhìn hấn, xa xôi nhớ về cái năm đầu gặp gỡ, đứa nhỏ non nớt thuần khiết, hiện giờ đã lớn như thế rồi.....quả thật là thương hải tang điền, phong vân chớp mắt, tuổi tác cũng nhẹ trôi. Tôi kim lòng không đậu nâng tay sờ mặt hấn, đường nét ngũ quan quen thuộc mà lại như xa lạ, nhất thời có muôn vàn cảm khái, suýt chút rơi lệ. Vội rút tay lại, ấp úng nói: "À.....ta muốn gặp Chữ Anh....."

"Đại ca huynh ấy....." Ánh mắt Đại Thiện bỗng âm trầm.

"Ta biết, huynh ấy bị giam rồi, không dễ gì gặp được nữa, cho nên, có thể nghĩ cách, để ta gặp huynh ấy, chỉ là để.....nói lời từ biệt."

Hấn do dự không quyết định, tôi lẳng lặng chờ câu trả lời thuyết phục từ hấn. Qua một lúc lâu mới mở miệng nói: "Đại ca chịu quản lý của Chính Bạch kỳ, người phụ trách trông giữ huynh ấy đều thuộc Chính Bạch kỳ.....hiện giờ Bạch kỳ do lão bát quản, nếu không có thủ dụ của a mã, muốn vào địa lao thăm đại ca, trước tiên phải qua chỗ lão bát."

Lòng tôi co thắt, run lên: "Hoàng Thái Cực đã nhận lệnh ra ngoài rồi, hiện không có ở Hách Đồ A Lạp." Nếu Hoàng Thái Cực ở nhà, tôi nào dám đặt chân vào Hách Đồ A Lạp.

Đột nhiên Đại Thiện túm lấy vai tôi, truy hỏi: "Vừa rồi nàng nói nàng thành thân, rốt cuộc đã có chuyện gì?"

Tôi nhếch miệng cười, cố giấu đi nỗi chua xót: "Thì là lấy chồng thôi mà, người coi ta đã hơn ba mươi rồi, mà người bắt quả nhỏ hơn ta có một tuổi, cũng đã làm ông nội rồi."

Vai chợt căng thẳng, tôi bị hấn nắm đến đau, người lùi về sau, hấn đột nhiên lại ôm tôi vào lòng, siết chặt không buông.

"Đại Thiện, van xin người.....đây có lẽ.....là lần cuối cầu xin người, xin cho ta được gặp Chữ Anh."

Tuy biết đây là đang làm khó cho hấn, trong thời gian ngắn ngủi như thế, vừa để Nỗ Nhĩ Cáp Xích không phát hiện ra sự tồn tại của tôi, vừa muốn trái lệnh vào địa lao gặp Chữ Anh.

Nhưng, không phải bây giờ hấn là kỳ chủ hai Hồng kỳ sao? Mặc kệ như thế nào, lúc này tại Kiến Châu hấn cũng đã dưới một người trên vạn người, đã không còn là nhị a ca của năm xưa chuyện gì cũng đều không can thiệp.

Tôi biết mấy năm nay hấn rất cố gắng, tính hấn vốn không hợp tranh đòi, chỉ là vì bị Nỗ Nhĩ Cáp Xích đẩy đến tình trạng như thế này.

Đại Thiện.....

"Đồng Ca, ta....."

Tôi lùi về sau hai bước, ngẩn ngơ nhìn hai mắt hấn, xoay người đi. Hấn ở phía sau kêu to, xông qua ôm lấy tay tôi: "Đồng Ca! Nàng.....muốn đi đâu?"

"Đi cầu xin Thục Lặc bồi lạc gia, đổi lấy thủ dụ của ông ta."

"Đồng Ca!" Hấn run giọng, "Không được kích động....."

"Dùng một mạng này của ta mà đổi, chung quy có thể đổi được mà đúng không?" Tôi hít một hơi, kiên quyết lấy cái chết ra để ép buộc.

"Đồng Ca!" Hấn kéo tôi trở lại, ôm chặt tôi, "Để ta nghĩ cách, để ta nghĩ cách.....ta đưa nàng đi gặp đại ca....."

Mặt tôi kề ngực hấn, vòng tay ra sau lưng ôm chặt lấy hấn khóc nức nở, thấp giọng nói: "Đại Thiện, ta xin lỗi."

"Không, là ta.....là ta có lỗi với nàng. Là ta....." Giọng hấn run rẩy, phảng phất như đang khóc.

"Đại Thiện, sao người có lỗi với ta được? Người vẫn luôn ôn nhu như thế, Đại Thiện, đời này có thể quen người, ta không hối hận. Chỉ mong, sau này người có thể sống cuộc đời mà người hướng tới, không cần.....không cần phải vì tình thế ép buộc, bị quyền lực làm cho mệt mỏi."

Thân mình Đại Thiện hơi run rẩy, hấn lúc này ôm tôi, phảng phất như lại nhớ đến cậu thiếu niên ôn nhu như ngọc, không tranh với đời của năm xưa.

Xin lỗi.....Đại Thiện.

Xin người quên ta đi! Sau này.....hãy sống theo mong muốn của chính người!

Hành lang có chút u ám, dưới chân tuy đang bước trên đất, nhưng vẫn cứ cảm thấy không vững, Đại Thiện đưa tôi đến cửa ngục thì liền không bước vào, không biết là do hấn muốn canh giữ bên ngoài để quan sát động tĩnh, hay là do không dám đối mặt với vị ca ca ruột bên trong nhà lao của mình.

Lão canh ngục cảm nên ở phía trước dẫn đường, vừa đi vừa lái nhai oán giận, nói gì mà phạm nhân gần đây tính tình thật khó đoán, khó hầu hạ.....đang nói, chợt nghe cuối đường truyền đến tiếng rống to, tôi bất ngờ không kịp phòng bị, đâm ra sợ đến run cả người.

Lão canh ngục thấy vậy cũng không bất ngờ, hiển nhiên đã tập mãi thành quen, cúi lưng cười nói: "Tiểu phúc tấn chớ sợ, phạm nhân đều bị khóa bằng xích sắt cả!"

Người tôi phát lạnh, giữ vững tinh thần đi đến cuối, một con đường ngắn cách trong ngoài cửa sắt. Trên dưới cửa chỉ để lại hai cái lỗ nhỏ, trên tấm thớt đặt một chậu com, bên trong là một ít canh thừa com cặn, lão canh ngục thuận tay thu lấy cái chậu, sau đó đá đá vào cửa dưới, quát hỏi: "Chậu bài tiết đâu? Té ra ngươi không có hậu môn à? Hay là đi trong quần rồi?"

Hai tay tôi phát run, không dám tin vào tai mình, ngẩn ngơ, mới khàn giọng nói: "Mở cửa!"

"Hả? Cái gì?" Lão canh ngục hoang mang quay đầu lại liếc tôi.

"Ta nói——mở cửa!"

"Vậy không được!" Lão quả quyết từ khước từ, "Hắn ta là trọng phạm....."

"Mở cửa!" Tôi không đợi lão nói xong, tay trái liền túm chặt lấy vạt áo ông ta, tay phải cứng rắn rút cây trâm trên búi tóc xuống, đặt tại cổ họng lão, "Ta bảo là.....mở cửa, bộ ông điếc sao?" Tay kịch liệt run rẩy, cuối cùng xước qua một đường máu trên cổ lão, tôi cũng không quan tâm đến nó làm gì, nỗi điên the thé quá lớn, "Không phải ông bảo hắn ta bị xích sắt khóa sao? Ông sợ gì chứ, một xích sắt khóa trên cổ như vậy, tại sao ông phải sợ hắn chạy trốn? Mở cửa ra——ta muốn vào trong!"

Lão canh ngục sợ đến mức hai chân như nhũn ra, run rẩy lui về sau cầu xin tha thứ: "Tiểu phúc tấn bớt giận.....trên nô tài còn có vợ, chết trong tay phúc tấn không sao hết, nhưng nếu để phạm nhân chạy thoát, cả nhà nô tài đều sẽ gặp họa. Tiểu phúc tấn....."

Tôi thở phì phò, leng keng một tiếng, trâm cài tóc rơi xuống đất.

Điên rồi! Tôi thật là.....

"Đa tạ tiểu phúc tấn.....đa tạ tiểu phúc tấn....."

"Mở cửa đi.....xin ông đấy....." Tôi âm thầm bi thương, "Ta chỉ muốn gặp huynh ấy, nói với huynh ấy mấy câu mà thôi....."

"Tiểu phúc tấn.....cô, là nội quyến trong nhà hắn đúng không? Ôi.....suốt hai năm nay đây là lần đầu tiên nhìn thấy người nhà hắn tới đây thăm." Lão bỗng hạ thấp giọng, như thương hại nói, "Thôi được, ta thành toàn cho cô lần này vậy. Chỉ là khi ra ngoài cô ngàn vạn lần đừng nói với người khác, cái người dẫn cô tới....."

"Ta biết, ta sẽ không nói với bất cứ ai. Ra khỏi đây, ta sẽ lập tức quên hết tất cả những chuyện đã xảy ra trong này."

Lão canh ngục than thở hai tiếng, sờ soạng bên hông lấy ra chìa khóa đồng, vừa tra vào ổ khóa vừa nhỏ giọng nói: "Cô tự mình nắm chắc cơ hội đi.....nói với cô chuyện này, người đó sống không lâu đâu.....nghe nói bên trên đã có ý rồi, sớm muộn cũng không qua nổi một năm.....có điều, hắn không bị người khác giết, chỉ sợ cũng sống không lâu, loại người tự khinh rẻ mình như hắn, ta vẫn là....."

"Két——" Cửa sắt chậm rãi mở ra.

Tôi vẫn chưa hoàn hồn lại từ trong những lời bàn luận khi nãy, thì đã nghe thấy lão canh ngục thở dài: "Đi đi, chỉ cần nói vài câu thân thiết là được rồi....."

Gian tù chật chội không đến mười mét vuông, tôi mò mịt bước vào, cửa lao sau lưng tôi nhanh chóng đóng lại.

Trong phòng ngập một mùi gay mũi khó ngửi, góc tường có một bóng người đen tuyền đang ngồi xổm, thấy tôi đến gần, đột nhiên kéo dây xích nhảy dựng lên: "Cút——cút ra ngoài! Đừng có tháng nào cũng giả mù sa mưa tới thăm ta, ta chỉ có một câu đó, ta không sai! Ta không làm sai——"

Tôi che miệng, cổ họng nghẹn thắt, ngực như bị chèn ép một khối đá đồ sộ nghìn cân, làm cách nào cũng không thở được. Chử Anh trước mặt.....quần áo tả tơi, cả đầu tóc dài tán loạn, ngũ quan ẩn dưới bóng mờ tối đen, không thể trông rõ, nhưng cảm giác gầy trơ xương như thế thật khiến người khác chấn động.

Leng keng.....

Dây xích khẽ vang, tiếng hít thở thật lớn dội lại, bỗng nhiên hắn hồi hải xoay người, nện thật mạnh một quyền vào tường đất phía đối diện, bụi tường lã chã rơi xuống.

"Chử Anh....." Tôi nghẹn ngào, "Là ta....."

"Đi ra ngoài! Đi ra ngoài——" Hắn gào lên, lắc đầu thở dốc, "Ta không quen ngươi.....không quen ngươi.....ngươi....."

"Chử Anh——" Tôi bỏ nhào qua, mở hai tay từ phía sau ôm lấy hắn, cảm giác xương xẩu giữa khuỷu tay thiếu chút nữa bức điên tôi, nước mắt rớt cuộc không kịp kim được mà ào ạt chảy xuống.

Hắn ở trong lòng tôi run lên, trực giác liền muốn giãy ra, tôi cố chấp ôm chặt hắn, mặt dán vào tấm lưng gầy trơ xương ấy, nhỏ giọng khóc nức nở.

Cứ như thế giằng co thật lâu thật lâu.....Chữ Anh phía trước bỗng run rẩy cầm lấy tay tôi, lòng bàn tay lạnh lẽo bao lấy mu bàn tay tôi, khàn giọng nghẹn ngào: "Là nàng sao? Là nàng thật sao?"

"Phải.....là ta." Tôi rơi lệ, vì nỗi bất hạnh của hắn, vì nỗi thống khổ của hắn, vì tương lai ngán ngùi của hắn.....bọn họ sao có thể đối xử với hắn như thế? Sao có thể.....

"Nàng đang khóc vì ta?" Hắn chậm rãi xoay người, ngón tay thô ráp lướt qua hai gò má tôi, lau sạch đi nước mắt. Trong ánh mờ tối không nhìn rõ vẻ mặt hắn, nhưng đôi mắt rực rỡ ngời sáng đó tựa như một ngọn lửa trong đêm, cực nóng thiêu đốt tôi, "May mắn biết bao, Đông Ca....." Hắn thoáng kéo, đầu tôi đã lao vào lồng ngực hắn, ôm lấy tôi thờ dãi thỏa mãn.

"Chữ Anh, xin lỗi.....xin lỗi....." Là tôi nợ hắn, đời này đã định là nợ hắn! Thử hắn nợ tôi, hắn đã dùng ơn cứu mạng hoàn trả, nhưng còn thử tôi nợ hắn? Một mạng mà tôi nợ hắn, phải dùng cái gì để chuộc đây?

"Đừng.....không cần phải nói xin lỗi." Hơi nóng phả trên mặt tôi, hắn áp trán mình vào trán tôi, "Vô luận vì nàng làm gì.....ta cũng không hề hối hận."

"Chữ Anh!" Rốt cuộc tôi không chịu nổi nữa, lớn tiếng gào khóc lên.

"Đừng khóc.....đừng khóc!" Hắn bắt đầu có chút hoảng hốt, luống cuống tay chân giúp tôi lau nước mắt, cố ý ra vẻ thoải mái cười nói, "Không sao.....chẳng qua là một cái mạng thôi mà."

"Cái gì mà chẳng qua là một cái mạng!" Tôi tức tối vì hắn tự ruồng bỏ mình, nâng tay nắm lên vai hắn một cái, không dám dùng sức lớn, thân thể hắn giờ gầy yếu như chỉ cần một cơn gió liền có thể bị thổi bay.

Chữ Anh thuận thế bắt lấy tay tôi, gút gao bao vào lòng bàn tay, qua một lát, tay cầm tay tôi mới bắt đầu vuốt nhẹ chầm râu dài trên mặt, thì thào nói nhỏ, "Mạng này từ hai mươi ba năm trước đã giao cho nàng rồi, bắt đầu từ khoảnh khắc đó đã không còn là của ta nữa....."

Lòng tôi run lên, thống khổ nhắm mắt lại.

Hà tất phải làm khổ mình.....Chữ Anh! Hà tất phải như vậy.....

Lặng lặng tựa vào lòng hắn yên tĩnh đếm từng giây tích tắc, cuối cùng tâm trạng cũng khôi phục lại sự an ổn yên bình. Phía sau vang lên tiếng cửa lao, tiếng lão canh ngục cúi đầu gọi: "Tiểu phúc tấn....."

Chữ Anh trước mặt bỗng cứng đờ, khi ra về như muốn đứng dậy, tôi vội vàng đè lại hắn, chậm rãi lắc đầu. Hắn lo lắng nhìn tôi, hai tay gút gao nắm chặt cánh tay tôi. Tôi trấn an vỗ nhẹ mu bàn tay hắn: "Không sao, để ta giải thích vài câu với ông ấy."

Chữ Anh chần chừ buông ra, tôi đi đến trước mặt lão canh ngục, thấp giọng phân phó vài câu, nguyên là lão lắc đầu, tôi tháo chiếc vòng ngọc bích trên cổ tay, nhét vào trong tay ông ta, lúc này lão mới do dự gật đầu.

Sau đó tôi lại lần nữa trở lại ngồi bên cạnh hắn, tức khắc hắn mừng rỡ như điên. Chốc lát, lão canh ngục đã trở lại, đưa tôi một ly đèn, lại chuyển thùng nước và hộp hóa trang cho tôi, thuận miệng nhắc nhở: "Vị gia ở ngoài kia dặn tiểu phúc tấn, nhiều nhất chỉ còn nửa canh giờ, chớ tùy hứng kéo dài thêm....."

Tôi hồ hững gật đầu, tiện tay tiếp nhận đồ. Lão canh ngục chép miệng, quay đầu rời đi.

Tôi gạt tim đèn cho sáng nhất, Chữ Anh theo bản năng lùi về sau, tôi kéo lấy tay áo hắn, mỉm cười trách hắn. Sắc mặt hắn vàng như nến, hốc mắt trũng sâu, nhưng trong ánh mắt ấy vẫn là sự cương quyết bất kham. Không đợi tôi mở miệng, hắn bỗng cúi đầu than một tiếng: "Nàng gầy đi.....cũng tiêu tụy rất nhiều."

Tay tôi run lên, lược gỗ mới lấy từ hộp hóa trang liền rơi xuống. Tôi vội che dấu bi thương cùng đau đớn trong lòng, lại lần nữa cầm lấy lược lên, nhúng vào nước trong thùng, nhẹ nhàng sửa sang lại tóc rối cho hắn.

Hắn chỉ bất động, tùy ý để tôi đùa nghịch, tinh thần tràn đầy hạnh phúc, mong muốn giản đơn dễ dàng thỏa mãn đó khiến lòng tôi đau không chịu nổi, nước mắt rơi trên tóc hắn, tôi tiện tay chải qua.

Cùng với từng giọt nước mắt, tôi giúp hắn chải suông tóc rối, cầm dao giúp hắn cạo tóc. Tay nghề tôi không tinh, hơn nữa còn không ngừng run, cuối cùng hắn cầm lấy tay tôi, kiên định hướng tôi cười: "Không sao, dù bị nàng cạo trầy da, gia cũng vui về."

Tôi bị hắn kéo tay bắt đầu làm, chậm rãi cầm lấy tóc mai trên trán và râu cạo sạch. Cuối cùng cầm lấy tóc trên đỉnh đầu thắt thành một bím tóc, lại lấy khăn tay của chính mình vắt ướt, chậm rãi giúp hắn lau mặt. Mới đầu hắn còn né, muốn cầm lấy khăn tự mình làm, tôi im lặng nhìn hắn. Dưới sự kiên trì của tôi, rốt cuộc hắn cũng bất lực buông xuống, ngượng ngùng nở nụ cười, tùy ý để tôi tiếp tục chăm sóc.

Lau xong mặt và cổ, tôi chỉ thoáng dừng lại, tay phải tiếp tục trượt xuống dưới, gỡ cúc áo ngoài của hắn. Phút chốc hắn liền ra tay ngăn tôi, tôi yên lặng lắc đầu, cầm tay hắn gỡ ra, cố chấp cởi áo hắn ra. Trên cơ thể gầy trơ xương chồng chất đầy sẹo, tôi cần môi không cho bản thân khóc ra tiếng, chỉ run rẩy từng cái lau qua những vết sẹo ấy.

Đây là.....bằng chứng tàn khốc hùng hồn đã để lại khi hấn giúp người a mã nhần tâm đó tranh đấu giành thiên hạ!

Cuối cùng ngón tay dừng trên đầu vai trái hấn, đầu răng rõ như thế, khiến lòng tôi run rẩy kịch liệt, rốt cuộc không thể kìm chế được nữa, dựa vào đầu vai hấn thất thanh khóc thảm thiết.

"Đồng Ca....." Hấn đỡ vai tôi, si ngốc hỏi, "Nếu có kiếp sau.....nàng sẽ gả cho ta chứ?"

Tôi dờ dẫm trợn mắt, quên cả khóc.

"Sẽ chứ? Kiếp sau....." Hấn sốt ruột truy hỏi.

Phút chốc cúi người cúi đầu, tôi hung hăng cắn thêm một phát lên đầu vai phải của hấn, người hấn run lên, cơ thể theo bản năng trở nên căng thẳng, chỉ là thân mình không có di chuyển lấy nửa phần, yên lặng để mặc tôi cắn đến chảy máu. Tôi nhả miệng ra, đầu răng trên vai phải mang theo giọt máu đỏ tươi, hấn sâu vào da.

Tôi chậm rãi nhếch miệng cười, giọng nghẹn ngào: "Nhìn đi! Đây là.....tín vật ta đưa huynh. Kiếp sau.....huynh tới tìm ta.....nhớ kỹ....."

Hấn bắt ngờ nghênh người, đôi môi nóng bỏng run rẩy hôn lên cánh môi tôi. Tôi nhắm mắt lại, cực kỳ bi thương, rung rung nhận lấy sự si luyến cuối cùng của hấn.

Chừ Anh! Xin lỗi.....đời này, đã định trước ta phải phụ huynh mất rồi.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 17: Gặp lại

Đến tôi cũng dần dần không biết mình bước khỏi địa lao thế nào, đi đến cửa ra sao.....

Sắc trời trầm tối, mưa bụi trắng xóa trong không trung, tôi vô lực vịn tường, cổ họng ngứa ngáy, khó nhìn được ho lên, đầu tiên là vài tiếng, cuối cùng không cách nào dừng được mà ho đến tan nát cõi lòng, đành cong lưng, đầu đón bụng ngực, nước mắt chảy ra.

"Tiểu phúc tấn.....cô không sao chứ?" Lão ngục tốt có chút lo lắng vọt đến trước mặt tôi.

Tôi ngừng thở, kìm xuống cơn ngứa ngáy, nhất thời không thể nói chuyện, chỉ đành chậm rãi lắc đầu.

"Sắc mặt cô không được tốt....."

"Hấn.....khụ khụ.....đau rồi....."

"À, cô ý muốn chỉ nhị gia?" Lão canh ngục đề thấp giọng, "Mới có người tới báo, thập nhị a ca đi sang đây, nhị gia sợ cậu ta tiến vào địa lao, nên lập tức chạy lên phía trước ngăn lại.....nếu tiểu phúc tấn không còn chuyện gì khác, thì nên lẹ rời khỏi đây đi."

Tôi thống khổ gật đầu. Thập nhị a ca.....A Tế Cách, một a ca tuy mới mười tuổi nhưng đã nắm Tương Bạch kỳ! Quả không thể khinh thường hấn, Đại Thiện càng thẳng như vậy, khẳng định không phải không có lý do.

Tôi vịn tường di chuyển, phía sau lão canh ngục thấp giọng chào: "Tiểu phúc tấn đi cẩn thận....."

Mưa đến mông lung mịt mờ, trong vòm mông lung ấy hiện lên một loại thê lương bất lực.

Đi cẩn thận.....tôi hiển nhiên phải rời đi! Chỉ là.....không thể đạt được chút hy vọng xa vời lần cuối, thật sự tôi không cam lòng.

Rõ ràng là không dám gặp chàng, sợ sau khi gặp lại khó mà dứt ra, thế nhưng trong lòng lại khát vọng muốn gặp lại chàng lần nữa.

Cửa nội thành Hách Đồ A Lạp cách tôi rất gần, tôi không dám đi quá sát, vì thế dồn sức chuyển về phía xa lộ, chạy đến địa điểm đã được định trước đó để gặp nội ứng Diệp Hách. Vừa mới đi được không xa, chợt nghe một âm thanh giòn giã từ phía sau hô lên: "Này, trời mưa sao không che ô?"

Tôi kinh ngạc quay đầu, cách hơn hai trượng phía sau, có một đứa nhỏ ba bốn tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn đẹp như ngọc khắc, nhìn nó tuy nhỏ bé yếu ớt, nhưng vận cầm y ngọc bào, chỉ mỗi cái khóa trường mệnh vàng óng trên cổ thôi cũng có giá trị xa xỉ.

Đứa nhỏ này không phú cũng quý, bảo đảm không hề sai đây là một vị a ca nhà hoàng thất. Tôi không muốn giao tiếp với nó nhiều, đỡ cho người nhà nó bám theo đến đây, gây thêm nhiều chuyện phiền phức, vì thế liền quay đầu đi.

"Này! Ngươi còn đi được hả? Khuôn mặt ngươi khó coi như người chết....."

Hay cho một đứa con nít khiến lòng người bốc hỏa! Tôi dừng một chút, như có một sợi dây thần kinh nào đó trong trí nhớ đang thẳm bị gọi lên, run rẩy mãnh liệt, vô cùng đau đớn.

Nhìn không được quay đầu liếc một cái.....A! Nhìn một cái liền hoảng hồn hoa mắt, ký ức như lập tức lùi về hai mươi năm trước. Tôi lắc đầu, vẫy đi ảo giác trước mắt, cười lạnh tự giễu.

"Này-----"

"Này cái đầu ngươi á! Tên quỷ nhỏ đáng ghét, ăn no lo chuyện bao đồng hả? Chạy về tìm ngạch niết nhóc đi." Ngực tôi tích tụ khó giãn, nhìn không được khẩu khí trở nên cứng nhắc, ngay cả tôi cũng không rõ mình vì sao lại so đo cùng với một đứa con nít nhỏ xíu như thế.

Khuôn mặt nhỏ nhắn kia nhăn lại, lộ ra vẻ rất không vừa lòng, gào khóc kêu la với tôi: "À nữ nhân này.....ngươi tưởng ta thích để ý tới sống chết của ngươi hả? Chẳng qua trông bộ dạng ngươi có chút giống ngạch niết ta thôi, nên nhất thời mềm lòng mới....."

Tìm đánh một cái, trong phút chốc tựa hồ tôi nhớ đến điều gì đó, nhưng vẫn không thể nắm bắt kịp. Đang lúc hoang mang, trong góc bóng xuất hiện một bóng người nhỏ bé, trước tiên tôi hoảng sợ, sau đó phát hiện đó chẳng qua chỉ là một đứa nhỏ lớn tuổi hơn tên này một chút, vội lấy lại bình tĩnh, ném ra một câu: "Không rảnh vớ vẩn với ngươi." Nói xong vội muốn đi nhanh.

Không chờ tôi kịp bước đi, phía sau đã có bàn tay nhỏ trắng như tuyết kéo lấy góc áo. Tôi lật đầu quay đầu nhìn, đã thấy đứa nhỏ đến gần, chẳng qua cũng chỉ sáu bảy tuổi, cũng hào hoa phú quý đầy người, không giống một đứa trẻ nhà thường.

Sau khi đứa nhỏ đó nhìn tôi, trước tiên là sùng sốt, sau đó lập tức hướng về tên nhóc kia hành lễ: "Thập tứ thúc để ta tìm ra rồi, mau về thôi, khỏi cho ma ma lát nữa phải sốt ruột."

Tôi sắc nước bọt, nghẹn ho vài tiếng.

Quý dị thật! Một đứa nhỏ sáu tuổi gọi một đứa nhỏ mới ba tuổi là thúc thúc! Tuy loại tình huống này cực kỳ phổ biến trong mấy đại gia tộc đông con đông cháu, nhưng mà.....mắt tôi quái dị ngấm tới ngấm lui hai người họ, chỉ cảm thấy cái bối phận này cực kỳ quý dị.

Đứa tuy nhỏ tuổi, nhưng lại bày ra bộ dáng không hề thua kém người lớn, giống như đức nói: "Hào Cách! Sao chỉ có mỗi mình ngươi? Còn đám nô tài đâu....."

Một tiếng "Hào Cách" này tuy gọi nhẹ, nhưng lại giống như một đạo tia chớp đột ngột bổ trước mặt tôi, tôi loạng choạng bước, cả người lại bỗng mất đi lực đỡ.

"Ê! Này....." Tiểu thập tứ kêu to, "Ngươi đừng có dè ta đó-----"

Tôi không thu người được liền ngã xuống, đứa nhỏ vô tội bị tôi đẩy ngã vào vũng nước bẩn.

"Ngươi.....câu nô tài lại bạo gan như thế hả?" Sắc mặt Hào Cách đại biến, hàm hàm tiến lên, tay trái túm lấy búi tóc trên đỉnh đầu tôi, mạnh mẽ vặn mặt tôi, tay phải cùng lúc đưa lên thành một cung.

"Không được....." Tiểu thập tứ lập tức ra tiếng ngăn cản.

Nhưng, tay Hào Cách rất nhanh chóng đánh đến! Tôi bị ai nhắm chặt mắt, bỗng sinh ra một ý muốn cam chịu, không lòng dạ nào muốn phản kháng giãy giụa.

Thế nhưng, bàn tay cuối cùng cũng không đánh vào mặt tôi như mong muốn, bên tai chỉ nghe tiếng tiểu thập tứ kinh ngạc kêu lên, sau đó lại nghe Hào Cách tru lên một tiếng thê lương như giết lợn. Phút chốc tôi mở to mắt, sùng sốt nhìn cơ thể nhỏ nhắn của Hào Cách theo hình cong bay ra xa, ngã vào vũng nước mưa.

Tôi sợ ngây người, trực giác đầu tiên là muốn tiến lên xem nó có bị thương không, nhưng không chờ tôi kịp bò khỏi mặt đất, thì âm thanh non nớt của tiểu thập tứ run rẩy hô bên tai tôi: "Bát ca....."

Ào! Mưa bỗng trở nên nặng hạt, nện lộp bộp trên đất như đậu tương, bọt nước văng khắp nơi, tôi cảm thấy trên mặt cay nhức, gắng gượng mở hai mắt, nhưng môi lại không nói nên lời.

Trong màn mưa xối xả, Hoàng Thái Cực yên tĩnh lặng lẽ đứng bên cạnh Hào Cách, dù là người mù cũng có thể cảm nhận được lúc này chàng đang phát ra lửa giận ngút trời. Tiểu thập tứ như là sợ hãi, có lẽ từ lúc sinh ra đến giờ, vẫn chưa từng nhìn thấy vị bát ca xưa nay luôn bình tĩnh lại có một vẻ mặt điên cuồng như thế.

Tôi đau khổ cười cười, cảm giác lỗ hổng trong lòng đã mở ra, gió lạnh thấu xương mang theo mưa vù vù chảy ngược.

Hoàng Thái Cực đi nhanh đến, im lặng quan sát tôi, đôi mắt đen sẫm chớp động một sự đau lòng khôn xiết, chàng xoay người ôm lấy, tôi mềm nhũn vô lực rút vào trong lòng chàng.

"Bát ca, nàng ta....."

"Nàng ấy là nữ nhân của ta!" Hoàng Thái Cực lạnh giọng trả lời, ngữ khí như băng tuyết đọng trong tháng Chạp.

Lúc này Hào Cách đã chật vật đứng khỏi bùn đất, khuôn mặt nhỏ nhắn ướt nhẹp nước mưa mang theo vẻ khuất nhục quật cường, thất tha thất thiếu đến gần: "A mã! Nàng ta....."

Về mặt Hoàng Thái Cực không chút thay đổi, ôm tôi qua, hoàn toàn không nhìn đến sự tồn tại của Hào Cách.

"A mã!" Hào Cách không cam lòng chạy đến trước mặt chàng, ngăn lại, "Vì sao a mã lại đánh con? Vì một lão già đó mà....." Một câu nói chưa xong, Hoàng Thái Cực đã nhắc chân đạp nó bay xa hai thước.

"Người thân là trưởng tử, ý sủng mà kiêu ngạo, được một tác lại muốn một thước, lại không biết rằng năm đó ngạch niết người chẳng qua cũng chỉ là nô tài bùng trà thay nước! Ít lắm ra về đại a ca thăm thương đó trước mặt nàng đi, người vẫn không xứng, cút-----" Một tiếng khắc nghiệt khiến Hào Cách sợ tới mức trắng bệch, phần nộ ngồi trên đất, ôm ngực không dám hô nửa tiếng.

Tôi hít một hơi lạnh, chậm rãi siết chặt vạt áo trước ngực chàng. Khí thế Hoàng Thái Cực khi nổi giận quát Hào Cách, khiến tôi vừa kinh vừa sợ, không khỏi liên tưởng đến Nỗ Nhĩ Cáp Xích đối xử bạc tình với Chử Anh.....khẽ hô một tiếng, người tôi từng trận phát lạnh, lúc này mới phát hiện cả người bị mưa xối đã không còn chút hơi ấm.

Hoàng Thái Cực cúi đầu nhìn tôi một cái, cánh tay bỗng thêm lực, cẩn thận ôm đi nhanh. Đào mắt vào một góc, chiếc xe ngựa đang đậu ở bên đường, Đôn Đạt Lý mặc áo toai đang muốn nhảy xuống xe, Hoàng Thái Cực nhanh nhẹn đưa tay ôm lấy tôi, đạp lên cang xe tiến vào bên trong.

"Ra ngoài thành!"

Xe ngựa bắt đầu chạy, tôi nằm trong lòng chàng không hề rảnh, đầu gối lên ngực chàng, cách tấm vải phong phanh ẩm ướt, có thể nghe rõ tiếng tim tim đập của chàng. Đỉnh đầu có lực đè xuống, chàng chống cằm lên đầu tôi, hơi thở lúc nhanh lúc chậm.

Ngửa đầu chăm chú nhìn, đôi mắt thâm thúy sáng ngời như sao, tựa như một chiếc gương thu hết bóng hình tôi vào đáy mắt. Tôi mãi ngần ngại nhìn chàng, không ngừng cảm thấy khoảng thời gian năm năm này, đã xóa sạch hết thấy khí tức niên thiếu của chàng, chàng trước mặt đã trở nên thành thực cơ trí, đã hoàn toàn thoát khỏi người thiếu niên trong ký ức của tôi.

Mũi đau xót, nước mắt không tranh nhau rơi xuống. Bỗng phát hiện, bản thân thật sự rất nhớ chàng! Năm năm nay, mỗi ngày mỗi đêm đều phải nhớ vào nỗi nhớ chàng mà chống đỡ đến bây giờ! Chỉ là.....chỉ là, hôm nay từ biệt, e rằng không hẹn ngày gặp lại.....

Nước mắt là chảy rơi xuống, tôi cắn môi thống khổ run rẩy.

Mắt chàng rầu rĩ, môi mỏng khẽ mím, lộ ra đau đớn cùng tiếc thương. Tôi cắn môi đến chảy máu, nhẹ nhàng vòng ôm lấy, cầm đặt lên vai chàng, tham luyến hít thở mùi hương nhân nhạ chỉ có trên người chàng.

Chàng cưới vợ, chàng sinh con, chàng xưng đế.....hết thấy mọi chuyện sau này đều sẽ không còn liên quan đến tôi, không còn vương mắc gì nữa! Chàng có cuộc sống của chàng! Rồi cuối cùng có một ngày chàng cũng sẽ hoàn toàn quên đi phần tình cảm thương ấu thơ dành cho tôi.....

"Quên ta đi....." Tôi trầm giọng than, nước mắt cuộn cuộn chảy xuống.

"Nàng đã từng đồng ý sẽ ở bên ta cả đời....." Chàng cắn răng, trong âm thanh bức ra một chút nghẹn ngào.

"Chàng cũng đã từng đồng ý với ta rất nhiều." Vừa thốt ra những lời này, chỉ thấy máu trên mặt chàng mất hết, môi khẽ run rẩy, tôi hối hận không thôi, biết rõ lời này quá nặng quá thẳng thắn, đã tổn thương chàng. Trước mặt mê muội, đầu choáng mắt hoa, tôi túm chặt ống tay áo chàng, vội nhắm mắt định thần.

"Ta vốn tưởng rằng.....có lẽ là nàng hiểu ta....." Chàng thống khổ thì thầm bên tai tôi, u tĩnh như từ một nơi rất xa vọng lại.

Tôi không ngừng rơi lệ, mờ mắt ra, khuôn mặt trước mắt có chút mơ hồ không rõ, tôi hơi hít sâu, khổ sở nói không nên lời.

"Ta vốn tưởng rằng.....dù trên đời này tất cả mọi người đều hiểu lầm ta, thì nàng sẽ luôn là một người hiểu ta nhất." Chàng có chút tuyệt vọng, bi thương thờ dãi.

Thân mình tôi khẽ phát run, sắp không kìm được chính mình khóc lớn lên, nhưng nghĩ đến tương lai của chàng, tôi và chàng không còn gặp nhau nữa, không khỏi tàn nhẫn quyết tâm, hít một hơi: "Chàng đã đề cao ta quá rồi! Kỳ thực, ta chẳng qua chỉ là một nữ tử bình thường, biết ghen biết hận.....thật ra chàng cũng không thực sự yêu ta, chẳng qua chỉ là nhớ tới tình cảm thương nhỏ, như một đứa trẻ không muốn rời xa mẫu thân mình....."

"Nàng biết rõ là không phải!" Chàng đột nhiên gầm lên giận dữ, ánh mắt sắc bén, tựa mũi dao lạnh lẽo nhìn chăm chăm tôi, "Rốt cuộc nàng muốn nói gì? Nàng tới Hách Đồ A Lạp, rốt cuộc là vì điều gì?"

Tôi gắng gượng nở nụ cười, nhẹ giọng nói: "Ta sắp lấy chồng rồi! Lần này là thật.....không còn phải làm một quân cờ đưa tới đưa lui, lúc này.....ta đã có thể trở thành một tân nương chân chính."

Chàng không nói gì, trong mắt có giận dữ, có oán hận, có kinh hãi, có run rẩy.....ánh mắt như thể vô cùng điên cuồng kinh khủng, cơ hồ tôi sẽ bị nó bóp đến chết ngạt.

"Sắp lấy chồng?"

"Phải....." Không thể hít thở, cảm giác mê muội ngày càng mãnh liệt.

"Nàng cam tâm tình nguyện?"

"Phải."

"Nàng....." Đột nhiên chàng bóp lấy cổ tôi, nhưng tay vừa mới chạm đến da thịt, trong giây lát lực đạo cứng rắn mạnh mẽ kia liền biến mất, hóa thành vuốt ve ôn nhu, "Nàng tuyệt tình như vậy mà vứt bỏ ta! Ta đây nhiều năm như thế, ép dạn cầu toàn làm hết thấy những việc đó, là vì cái gì chứ? Bị nàng nói mấy câu thì liền hoàn toàn gạt bỏ hết sao? Nàng sao có thể.....nhấn tâm tuyệt tình đến vậy ư?" Chàng thì thào, giọng nói run rẩy, phút chốc bỗng cúi đầu, đôi môi nóng bỏng nhẹ nhàng dán vào khoe môi tôi, "Đây không phải nàng! Không phải nàng mà ta quen biết.....nàng đang gạt ta."

Tôi khó kìm được cả người đang run lên, mạnh mẽ đưa môi đến, dùng sức hôn lấy chàng.

Chàng gầm nhẹ một tiếng, khó kìm lòng mà hút lấy, liều chết triền miên.....

Ngay tại lúc chàng đang bên bờ say mê nồng nhiệt hôn, tôi bỗng hung hăng cắn môi chàng, chàng đau đớn hít thở, tôi thuận tay dùng sức đẩy ra. Nhìn thấy khoe miệng chàng chảy máu, vẻ mặt kinh ngạc nhìn tôi, tôi cố nén đau lòng, cười lớn lùi về sau: "Hoàng Thái Cực, chúng ta huê nhau rồi!"

Chàng kinh ngạc trừng lớn hai mắt đầy hoang mang.

"Hoàng Thái Cực! Chàng có rõ chàng yêu ta sâu đậm bao nhiêu không?" Tôi nửa thật nửa giả chỉ trích, "Tim của ta, đã sớm bị chàng thương tổn đến vỡ nát rồi, mặc kệ chàng có nói bao nhiêu lời ngon tiếng ngọt cũng không thể bù lại được."

"Đồng....."

"Ta hận chàng! Chàng biết rõ ta ghét nhất là chia sẻ tình yêu của một nam nhân với những nữ nhân khác, thế mà chàng.....lại cười rồi lại cười.....tương chừng như không dứt. Chàng như thế, sao ta có thể yêu nữa?" Tôi xoay người, giả vờ cười đến run rẩy, nội tâm tôi cực kỳ sợ mình diễn không tốt, không đủ chân thật, bị chàng khôn khéo liếc mắt nhìn ra.

"Nàng đang gạt ta!" Chàng khẳng định nói, hai tay dùng sức túm lấy bả vai tôi.

Tôi ra sức tránh đi, xoay người hướng về chàng điên cuồng hét chói tai: "Hoàng Thái Cực! Chàng nhìn cho rõ, mở to mắt mà nhìn cho rõ trước mặt chàng là ai! Ta già rồi, không còn là đệ nhất mỹ nữ phong hoa tuyệt đại, mỹ mạo vô song của năm xưa nữa! Ta bây giờ, chỉ là một lão già trong miệng của con chàng mà thôi!"

"Không được coi thường mình!"

"Điều này vốn là sự thật! Ta lớn hơn chàng mười tuổi! Tròn mười tuổi đấy! Chàng đang độ tuổi niên thì, còn ta thì đã già đi rồi....."

"Ta không để ý!" Chàng cắn răng, "Cho tới bây giờ ta không hề để ý mấy điều này! Vô luận nàng có biến thành bộ dạng gì đi nữa....."

"Ta để ý! Ta để ý được không? Một đám các người đều xem tuổi trẻ của ta năm tháng của ta là cái gì chứ? Năm năm, thời gian năm năm có thể khiến ta dần quên đi việc yêu chàng, thời gian năm năm cũng có thể khiến ta dần quên đi việc chàng yêu người khác!" Kêu gào khiến cổ họng ngứa ngáy, trong lúc đầu choáng mắt hoa, tôi vội vã ngừng thở, cố nén đau đớn cúi người. "Ta phải về đây.....sau này không bao giờ tới nữa. Hoàng Thái Cực, giữa chúng ta đã hết rồi, đã sớm kết thúc rồi. Từ nay về sau, ta sẽ hoàn toàn quên chàng, sẽ bắt đầu cuộc sống mới, cũng xin chàng quên ta đi.....chàng sẽ có thứ tốt hơn.....chàng, chàng....." Nghẹn ngào dừng lại, nghìn câu nghìn từ nảy lên trong lòng, nhưng không cách nào đồng loạt nói hết, chỉ đành run rẩy nói, "Rồi chàng sẽ nhận ra thứ mà chàng cần nhất!"

Chàng thê lương châm chọc nhìn tôi, cười lạnh: "Thứ ta cần nhất? Thứ mà ta cần nhất....."

Về mặt chàng quá mức nhói tim tôi, tôi không đành lòng nhìn lại, sợ bản thân không kìm chế được cảm xúc, sự kiên cường cố bày ra trước mặt chàng tức khắc liền mất hết, vì thế quyết tâm quay đầu lại, lớn tiếng kêu lên: "Dừng xe!"

Xe ngựa đang xóc nảy liền dừng lại, tôi vén màn, không dám quay đầu nhìn lại, sợ bản thân xúc động mà đổi ý. Cắn chặt răng đến run rẩy, tôi vượt qua xa phu, thả người nhảy xuống xe.

Mưa rất lớn, tràn đầy khí thế, mưa đập vào mặt tôi, đau đến toàn tâm. Tôi để mặc nước mưa rửa trôi sạch hết nước mắt mình, ưỡn ngực bỏ xe đi nhanh về trước.

Ước chừng đi được hơn trăm bước, chợt nghe rất xa truyền đến một tiếng gào thét. Xe ngựa lộc cộc xuyên qua tiếng ào ạt của mưa rơi nặng nề truyền vào tai tôi. Lòng tôi chợt lạnh, mạnh mẽ xoay người, chỉ thấy trong trời đất mờ mịt, xe ngựa màu xám kia cách càng lúc càng xa, cuối cùng hóa thành một chấm nhỏ.

Tôi suy sụp té ngã, ngồi trong bùn nước, cảm giác tim như có ai đang dùng dao khoét đi, đầm đìa máu tươi.....

"Khụ! Khụ khụ.....khụ khụ khụ....." Kịch liệt ho một trận, cơ hồ đã mất hết tất cả sức lực còn sót lại, tôi mềm nhũn nằm bò trên mặt đất lầy lội, cảm thấy đất trời quay cuồng, cổ họng nghẹn ngào đau đớn đột nhiên có một vị tanh ngọt xông thẳng ra ngoài. Tôi mới ý thức được có chút không thích hợp, liền nghe chính mình ho một tiếng, cuối cùng phun ra một ngụm máu đỏ tươi.

Chỉ trong chớp mắt, màu máu ghê người lập tức bị nước mưa cọ rửa hết thấy. Nếu lúc này đầu lưỡi tôi không sót lại vị tanh ngọt đó, chắc chắn tôi sẽ cho rằng một màn vừa rồi chẳng qua chỉ là ảo giác mà thôi.

Tim đập điên cuồng, vừa hoảng vừa sợ, không lên tiếng vỗ về lồng ngực đau đớn.

Không bao lâu sau, chợt nghe tiếng xe rất nhanh truyền đến, tầm mắt mờ mịt nhìn chiếc xe ngựa mới vừa rồi kia nay đã quay lại, đảo mắt băng đến trước mặt tôi.

Đôn Đạt Lý từ trên xe nhảy xuống, chạy nhanh đến gọi to: "Cách cách! Người không sao chứ?" Tôi ngạc nhiên, không thể nói rõ tâm tình giờ phút này, tỉnh tỉnh mê mê để mặc hần diu tôi đẩy, "Vừa rồi nửa đường chủ tử xuống xe xông ra mưa.....phân phó nô tài, đưa cách cách đến núi Ni Nhã Mãn trước....."

Tim.....đau như dao cắt!

Hoàng Thái Cực! Hoàng Thái Cực.....rốt cuộc tôi không tìm được nữa, dựa vào xe cao giọng khóc thảm thiết.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 18: Động phòng

Tháng sáu, Bồ Dương Cổ hứa gả tôi cho Mông Cổ Khách Nhĩ Khắc Trát Lô Đặc Giới Trại bồi lạc, du kích Minh Phủ Thuận Lý Vĩnh Phương cho rằng điều này không ổn, bởi vì tôi là người đã đính hôn với Nỗ Nhĩ Cáp Xích, nay lại hứa gả cho khác ắt sẽ lại dẫn đến xung đột với Kiến Châu. Song Bồ Dương Cổ vì để lời kéo Giới Trại, nên đã học làm theo chính sách Mãn Mông liên hôn của Kiến Châu, vì thế tự ý hành động.

Tháng bảy, dưới sự hộ tống của Bồ Nhĩ Hàng Cổ, tôi thay lên mình bộ giả y đồ thẩm mới toanh, ngồi vào xe đưa dâu đi đến thảo nguyên Khách Nhĩ Khắc xa xôi. Nhưng đoàn xe đi được vài dặm, nửa đường liền dừng lại, nói rằng ở trạm canh gác hồi báo phía trước, đã phát hiện thấy Nỗ Nhĩ Cáp Xích dẫn ba nghìn binh, đóng tại cổng Nam cũ, cản trở đường đi, vận sức chờ phát động.

Bồ Nhĩ Hàng Cổ thất sắc lo sợ không yên, dẫn theo đội đưa hôn hoảng sợ trốn về Tây thành. Lý Vĩnh Phương thấy tình thế nguy cấp, đề phòng ngừa Kiến Châu nuốt trọn Diệp Hách, thế lực phát triển hùng mạnh, liền dùng mọi cách điều binh, đồng thời ra mặt tiến hành hòa giải.

Giữa tháng bảy, Nỗ Nhĩ Cáp Xích vì tình thế bức bách, đành phải tạm thời đình binh, rút về Kiến Châu. Đoàn đưa hôn cuối cùng dưới sự che chở của quân Minh đã thuận lợi lên đường.

Hành trình đến Trát Lô Đặc đi được nửa ngày, đoàn xe liền dừng lại, chuẩn bị nghỉ ngơi. Tôi đoán chừng đây hơn phân nửa là đang đợi đoàn rước dâu, quả nhiên, không quá nửa canh giờ, liền nghe thấy từng trận vỗ ngựa, tiếng kêu gào hoan hô vang vọng khắp nơi.

Tôi ngồi trong xe siết chặt khăn, căng thẳng đỏ đầy mồ hôi tay, cả người cứng ngắc không cách nào nhúc nhích nổi. Không qua bao lâu, liền nghe một giọng nói thô lỗ dùng tiếng Mông cao giọng hát lên:

"Chén vàng rót đầy rượu sữa mát lạnh, bùng trên Cáp Đạt* kính dâng người.

Theo hôn sự anh trai đã định, người hứa gả em gái cung chiều cho ta-----

Rượu sữa thiêng liêng đựng trong chén bạc, đặt trên Cáp Đạt trường thọ kính dâng người.

Theo hôn ước định trước đó, người hứa gả cô nương xinh đẹp cho ta-----

Tuần mã sóng vai rong ruổi trên tuyết trắng, hỡi cô nương thân ái, xin hãy theo dõi tình yêu ẩn trong tim ta,

Theo ước hẹn hai ta cùng về với cố hương, chúng mình nguyện đồng cam cộng khổ vĩnh viễn hòa thuận-----

Cười lạc đà vàng sát vai nhau mà đi, cô nương thân ái xin hãy nhận lấy tình yêu mãnh liệt của ta,

Theo ước hẹn hai ta cùng về với quê nhà, chúng mình nguyện đầu bạc tới già chẳng phân ly-----"

*Một loại lụa mỏng xứ Mông Cổ.

Tiếng hát rõ to, tôi cảm môi không yên, màn xe được vén lên, giọng ma ma đưa hôn vang đến gần: "Chốc lát sẽ tới nơi, cách cách còn có gì cần phân phó?"

Tôi âm thầm lắc đầu, khăn voan đỏ thắm theo đó khẽ lay động. Ngoài xe bỗng vang lên từng trận vó ngựa, như là có người đang cưỡi ngựa đi vòng quanh xe, tôi theo bản năng siết chặt khăn tay.

"Cách cách xin đừng lo lắng, chỉ là ngách phụ* cưỡi ngựa quanh xe ba vòng mà thôi." Ma ma đưa hôn thận trọng nói, một bên an ủi tôi, một bên cười khẽ, "Đây là tập tục của đón dâu của người Mông Cổ.....nếu cách cách không có gì phân phó, vậy nô tài lui xuống trước."

*Ý chỉ phò mã, hay chồng của cách cách.

Tôi gật gù, màn lần nữa được hạ xuống, không bao lâu sau, bánh xe lại bắt đầu lăn, tôi buồn bực không chịu nổi liền thở hắt ra, duỗi thẳng tứ chi đã sắp tê liệt.

Sắp đến rồi! Đã không thể.....quay đầu lại nữa!

Xe cuối cùng dừng lại, màn xe hoàn toàn được vén lên, tôi cảm giác được gió lạnh vù vù thổi vào trong, ma ma đưa hôn cẩn thận dặn dò bên tai tôi: "Cách cách, bốn vị phúc tấn nhà ngách phụ lại đây kính rượu, người cẩn thận tiếp nhận, đừng hắt....." Trong tiếng cười, tôi tiếp nhận chung rượu, nhưng không thật sự uống, chỉ ngậm nước rượu trong miệng, thừa dịp mọi người không đề phòng, liền dùng tay áo che lại, nhả hết vào khăn.

"Cách cách, nên xuống xe rồi, nô tài dìu người....."

Lòng tôi run lên, người căng thẳng từ trong xe chậm rãi di chuyển ra, dưới chân hoàn toàn không có cảm giác chạm đất, mềm nhũn bay bổng tựa như là đang giẫm lên mây.

Trong chốc lát, chỗ ngồi có một mùi hương truyền vào mũi, khăn voan trên mặt đột nhiên không báo trước bị vén lên, tôi lấp bấp kính hãi, chỉ thấy hai mắt sáng tỏ, kích thích khiến mắt khó nhìn kỹ được mọi thứ trước mặt.

Đứng trước mặt là một lão ma ma khoảng năm sáu mươi tuổi, mặt mũi hiền lành, mặc trường bào Mông Cổ sáng rực, đang tươi cười nhìn tôi.

Tôi kinh hồn chưa kịp bình tĩnh, thì bên kia ma ma đưa hôn đã nhỏ giọng nói với tôi: "Cách cách! Đây là ma ma được phân riêng của người, về sau người cũng nên gọi bà ấy là ngách cát....." Người Mông Cổ gọi mẹ là ngách cát, điều này tôi đã từng được nghe qua, nhưng thật không biết vị ma ma được phân riêng này có thân phận gì.

Trong lúc chần chừ, ma ma phân riêng đã cười nói: "Cô dâu mới, để ngách cát búi tóc cho con." Nói xong liền gỡ tóc tôi xuống, thuần thục làm thành búi tóc của phụ nữ Mông Cổ, sau đó trùm xuống chiếc khăn che đầu đỏ tươi trong suốt. Chốc lát có hai ma ma tiến lên, giúp tôi thay quần áo, cởi bộ giả y Nữ Chân đỏ thắm trên người tôi ra, thay thành chiếc áo màu hồng đào Mông Cổ, eo đeo thắt lưng tơ lụa xanh lục bản rộng, giày tấc thêu mang dưới chân cũng bị bỏ đi, thay thành đôi giày ống.

Tôi bị động để mặc bọn họ đùa nghịch xong xuôi, cuối cùng ma ma phân riêng đến trước mặt tôi, đánh giá nửa ngày trời, mới vừa lòng nở nụ cười: "Khuele nữ của ta đẹp tựa thiên tiên! Có thể rồi-----"

Tôi đang mờ mịt không rõ, ngoài cửa bỗng truyền đến một tiếng cười vang, chất giọng độc đáo của Giới Trại lại bắt đầu hát ngoài cửa: "Hôn lễ Thành Cát Tư Hãn truyền xuống, là thời điểm hạnh phúc nhất của chúng ta, để hai ta tại nơi thảo nguyên mệnh mông, mặc sức ca hát, vạn năm hạnh phúc-----"

Giờ phút này điều tôi sợ nhất chính là nhìn thấy hắn, bản năng vừa nghe thấy giọng hắn liền lùi về sau, ma ma phân riêng liền cười hi hi dắt tay tôi, kéo tôi đến cửa lều ni. Lúc này tôi mới phát hiện bên trong lều ni to như vậy có đến mười bảy mười tám nữ tử Mông Cổ, tất cả đều tề tụ quanh cửa cười vô cùng ngọt ngào thoải mái.

Tiếng ca ngoài cửa ngưng lại, các cô nương trong cửa đã cười tiếp lời: "Gì mà tượng trưng cho trắng không tí vết? Gì mà chứng tỏ cho hạnh phúc vinh hoa? Lễ vật như thế là sao? Người có thể đem nó tới nhà cô nương à?"

Lòng tôi phiền não, lực tay của vị ma ma riêng này cũng thật kinh người, kéo cánh tay tôi không buông, cười nói: "Đừng thẹn thùng, khuele nữ của ta, nghe phía tân lang làm sao mà ứng phó."

"Rượu sữa buổi sáng sớm là thuần khiết trắng noãn nhất, chính ngọ lại càng thêm ngọt ngào, buổi tối biến thành bơ thơm tinh khiết, tất cả lễ vật trân quý ấy đều mang đến cả."

Các cô nương ấy lại tùy ý cười to, tiếp tục hát: "Vang dội khắp ngàn dặm thảo nguyên, lao nhanh bay vọt thần tốc như ưng, vì để cưới được cô nương xinh đẹp, người có thể đem nó tới không?"

"Trong đàn ngựa của thánh chủ Thành Cát Tư Hãn, chọn lấy ngựa quý màu bạch ngọc, thiên lý mã rong ruổi giữa trời xanh, hiện đã dắt tới đây-----"

Tiếng ca kết thúc, ma ma cười ra nước mắt: "Được rồi, các cô nương để cô dâu tiến vào bãi nào." Vì thế trong tiếng cười duyên, nhóm nữ tử tản ra, sau đó hai tiểu a hoàn vén rèm lều lên cao, một bóng dáng đỏ rực mỉm cười bước vào.

Trực giác liền muốn cúi đầu né tránh, nhưng trong tiếng cười hưng phấn của hắn, tôi bị hắn ôm lấy lưng áo nhấc lên. Tôi sợ đến mức suýt nữa té chúi tai, hắn nâng thất lưng tôi lên rất cao, cực kỳ phấn khởi lớn tiếng nói: "Hỡi cô dâu xinh đẹp của ta! Cô dâu xinh đẹp nhất của ta.....Ha ha-----"

Vải đỏ kết thành mũ, hắn mặc bộ trường bào, thất lưng bản rộng vàng óng ánh, bên eo rủ xuống một thanh loan đao vàng, chân mang ủng dài, bên hông buộc lỏng một chiếc khăn lụa Cáp Đạt.

Khuôn mặt đen bóng của Giới Trại hơi lộ ra một màu đỏ thẫm, đôi mắt ngời sáng có hồn, không biết vì sao vừa nhìn thấy ánh mắt trần trụi, tràn ngập lửa dục đó, lòng tôi liền lạnh lẽo như rơi vào vực sâu muôn trượng.

Người trong lều ni tự giác rời đi, trong phúc chốc đã không còn một ai. Giới Trại cũng không thả tôi xuống, trực tiếp khiêng lên vai, cười lớn bước đến chiếc giường mềm mại ở giữa được lót một tấm thảm lông dê tinh xảo.

Tôi lúng túng hoảng hồn đá đập lung tung, hắn chỉ cười không để ý đến, bỗng nhiên trời đất quay cuồng, tôi bị ném lên đệm, mạng đỏ che mặt nhất thời nghẹt tại mũi miệng, tôi ngạt thở kích động bò hai bước, bỗng mất cả chân phải căng chặt, quay đầu lại quả là đang bị hắn ta bắt lấy.

Tôi vừa sợ vừa giận, vẻ tươi cười trên mặt Giới Trại lúc này thoát như đang nhe răng cười gằn, khuôn mặt ban đầu coi như cũng thuận mắt nay đã trở nên cực kỳ dữ tợn. Tôi thất thanh té chúi tai, duỗi chân đập hắn.

"Bồ Hi Á Mã Lạp!" Hắn không chút phật lòng, "Đệ nhất mỹ nữ tộc Nữ Chân! Ha ha, bọn hắn tranh tới đoạt lui nhiều năm như vậy, kết quả không ai có được mỹ nhân, không phải giờ đã thuộc về ta hết sao?" Hắn buông chân, tiện tay cời bỏ đai lưng trên người, thoát đi trường bào, "Tuy rằng nàng có già một chút, có điều.....nghĩ tới thanh danh của nàng xưa kia cộng với khuôn mặt không tính là già này, ta cũng không để ý mà chấp nhận.....tới đây nào, mỹ nhân của ta, mặc kệ nàng có hiểu tiếng Mông hay không, dù sao giữa hai ta chỉ cần tứ chi câu thông là được, không mở miệng nói cũng chả sao....." Hắn đè trần thân trên, giăng hai tay nhào đến.

Ngay lập tức tôi liền nghiêng người, tránh hắn ta đang bỏ đến, trong lúc liếc mắt nhìn thấy bên cạnh có một đôi nến cưới đỏ thẫm đang cháy rùng rục. Liền quyết tâm, vội lần đến, lại gần chỗ đó.

Chỉ nghe "Phụt" một tiếng, khăn che mặt đã bắt lửa cháy lên. Sự đau đớn nóng rực trên mặt khiến tôi kêu thảm lên một tiếng, người cuộn tròn lại.

"Bồ Hi Á Mã Lạp!" Giới Trại vọt sang đây, nhặt áo bào rơi một bên chụp kín đầu tôi, dập tắt ngọn lửa. Động tác hắn lạnh lẽo thần tốc, nhưng trải qua trận lửa thiêu như thế, tôi cũng biết rõ một điều rằng khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành này đã hoàn toàn bị hủy. Chịu đựng cơn đau đớn toàn tâm, một bên tôi ra vẻ khóc lóc rên rĩ, một bên lặng lẽ đánh giá sắc mặt Giới Trại.

Biểu tình hắn có chút run rẩy, trợn mắt nhìn mặt tôi, như đã bị làm cho khiếp sợ đến tột độ, hắn mới hờn hển bắt đầu kêu gào: "Tìm đại phu! Người đâu-----gọi đại phu tới!"

Một hồi tiệc cưới cuối cùng cũng bị tôi phá tan tành, đại phu rất nhanh được gọi đến, mặt tôi bị phỏng hết sức dữ dội, gò má trái cơ hồ đã bị phá hủy, nghe người xung quanh âm thầm hít thở, lòng tôi trái lại bình tĩnh.

Cuối cùng.....vẫn đi đến bước này! Dung nhan tuyệt thế đi cùng tôi hai mươi ba năm, cũng day dưa không ngừng gây trắc trở cho tôi suốt hai mươi ba năm, cuối cùng.....không còn nữa.

Tôi thừa nhận đây là một bước cờ rồi ren, một kế sách thấp hèn-----tôi vốn muốn thuận theo Giới Trại, an an ổn ổn sống nốt những ngày tháng cuối cùng, nhưng.....chỉ cần nghĩ đến vẻ tươi cười đáng khinh, lời nói tục tĩu, tôi liền muôn phần sợ hãi, sâu trong nội tâm cảm thấy đầy nhục nhã.

Đại phu giúp tôi đắp vết thương, lại không hề nề hà nhắc nhở kiêng cử mỗi ngày cho tôi, tôi trầm mặc gặt đầu, lại thấy cổ họng ngứa ngáy, không nhịn được ho vài tiếng, âm thanh trống rỗng không ngừng. Đại phu vốn khom người chậm rãi rời đi, chợt nghe thấy động tĩnh này, đột nhiên quay đầu lại, bước vọt đến trước mặt, bắt lấy cổ tay tôi xem mạch.

Nhìn vẻ mặt người đó căng thẳng tôi cũng không thấy sợ hãi. Đại phu nhíu mày, bỗng buông tay, bước nhanh vọt đến trước mặt Giới Trại hành lễ, lại kề vào tai nói vài câu.

Sắc mặt Giới Trại đại biến: "Thật à?"

Đại phu gật gật đầu, Giới Trại nhanh chóng nghiêng đầu nhìn thoáng về phía tôi, tôi bỗng phát hiện ánh mắt ấy đã có sự thay đổi, ngấm mang theo chút vẻ chán ghét. Sau một phút ngẩn ngơ, hắn đột nhiên ngắt đầu, cuối cùng xoay người rời khỏi lều ni.

Tức khắc nô tài hạ nhân đều thối lui, trong lều ni chỉ còn lại ma ma phân riêng và ma ma đưa hôn đang giúp tôi chải đầu. Ma ma đưa hôn là người tinh thông hai tiếng Mãn Mông, nhưng bọn họ không ai để ý rằng tôi cũng nghe hiểu tiếng Mông.

Ma ma phân riêng cúi đầu thở dài, ma ma đưa hôn không kìm được nước mắt, khóc rờn nói: "Số mệnh cách cách sao lại khổ như thế? Đang êm đẹp sao lại xảy ra việc ngoài ý muốn này....."

Ma ma phân riêng vội an ủi nói: "Không sao đâu, bồi lộc gia phúc hậu, nếu đã cưới cách cách nhà người, tự nhiên sẽ không bạc đãi nàng. Bồi lộc của phúc tấn là không thể thiếu....."

"Vậy thì có ích gì....." Ma ma đưa hôn thương tâm bắt đầu ăn nói lung tung, "Chung quy thì bồi lộc gia sẽ không còn sung hạnh cách cách nhà ta. Nàng là

một phúc tấn thất sủng, nếu sau này không có con cái, thì sao có thể sống nổi chuỗi ngày đằng đẳng ấy?"

"Khụ!" Ma ma phân riêng gượng gạo thấp giọng ho.

Tôi nhìn vết thương đang đau nhức, nghiêng người nằm xuống đệm, nói với ma ma đưa hôn: "Ta mệt rồi, muốn nghỉ một lát....." Ma ma đưa hôn dịch lại cho ma ma phân riêng nghe, hai người lộ vẻ cười khỏ, nản lòng hành lễ với tôi, lặng lẽ không tiếng động bước ra ngoài.

Trong lều nỉ rộng lớn như vậy, nhất thời liền trống rỗng chỉ còn lại một mình tôi. Tôi xoay người bò dậy, đi đến bàn trang điểm cầm lấy chiếc gương hoa bằng đồng, tỉ mỉ xem xét. Chỉ thấy da thịt vốn tuyệt lệ trắng nõn lúc này đã cháy đen sùng đỏ, hai sườn má cao cao sùng phù lên, má phải chỉ lác đác ba bốn giọt nước bằng móng út, nhưng má trái lại không lác quan cho lắm-----chỗ đó bởi vì lúc ngọn lửa phụt lên, khăn che mặt đã dính vào vết thương, mới vừa rồi vì đại phu gỡ khăn xuống, nên da thịt thôi rửa cũng bị lấy xuống theo.....hiện giờ xem ra, máu thịt quả thật có chút mờ hồ, vô cùng thâm thâm.

Tôi nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt trong kính, thâm thờ dài.

Xin lỗi, Đông Ca. Mang khuôn mặt này của cô lâu như vậy, phúc cuối cùng vẫn để nó bị hủy trong tay ta, hy vọng giờ phút này, linh hồn cô đang phiêu荡荡 nơi nào đó, đừng trách ta lòng dạ độc ác.

Ta cũng.....chỉ là muốn tự bảo vệ mình mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 19: Đền tắt

Có lẽ khuôn mặt sau khi hủy dung của tôi thật sự dọa người, nên Giới Trại từ đó về sau không còn đến lều thăm tôi lấy một lần, điều này khiến tôi cực kỳ vui mừng, cuối cùng sự hy sinh biến từ mỹ nữ thành xấu nữ của tôi cũng không uổng phí, đã đạt được báo đáp nên có.

Nhưng, tôi lại dần phát hiện ra một chuyện kỳ quái, tựa như a hoàn ma ma theo hầu trong lều này đều tận lực né tránh tôi, tôi thấy trong mắt bọn họ đều mang theo một tia e ngại khó hiểu, thậm chí đến cả ma ma đưa hôn trước giờ đều đối xử thân thiết cuối cùng cũng viện cớ cho có lệ với tôi.

Loại tình huống quỷ dị này khiến tôi có chút đoán không ra.

Lặng lẽ qua hai tháng, đến tháng tám năm nhuận, phía Kiến Châu đột nhiên truyền đến tin tức kinh người đầu tiên-----A Nhĩ Cáp Đồ Thổ Môn, Quảng Lược bối lạc đại a ca Chử Anh lòng mưu nghịch dạy mãi không sửa, đã bị cha là Thục Lạc bối lạc ban chết trong ngục, kết thúc cuộc đời phi hoàng ba mươi lăm năm.

Nháy mắt nghe được tin dữ, hai mắt tôi đột nhiên tối sầm, cả người trực tiếp ngã thẳng xuống. Thời điểm tỉnh lại, bóng đêm u ám, bên giường không có lấy một người canh gác, đầu óc tôi mờ mịt không cử động nổi, mỗi khi nghĩ đến kết cục đáng buồn đáng thương của Chử Anh, tim liền đau thắt lại.

Tuy đã sớm đoán được kết cục như vậy, nhưng không hề nghĩ nó sẽ đến nhanh như thế!

Nỗ Nhĩ Cáp Xích! Nỗ Nhĩ Cáp Xích.....ông quả nhiên đủ tàn nhẫn đủ độc ác!

Cổ họng trào lên vị tanh, tôi nghiêng người, dùng khăn che miệng, mạnh mẽ ho một tiếng, đến khi lấy khăn ra, trên khăn trắng như tuyết đã thấm một bãi đỏ tươi ghê người.

Tôi mạnh mẽ siết chặt khăn lại, lòng giật mình có chút tỉnh ngộ-----Lẽ nào.....cuối cùng tôi lại rơi vào kết cục thê lương như thế sao? Ông trời sao mà đối đãi bất công với tôi như thế? Không nói tiếng nào đưa tôi đến nơi quỷ quái này, gặp phải những việc vốn không thuộc về mình, cuối cùng vẫn còn muốn tra tấn tôi, cho tôi một cái chết buồn cười đến thế!

Đây được xem là gì? Rốt cuộc là gì chứ?

Lẽ nào hai mươi bốn năm đến cổ đại, chính là vì phải làm một kẻ "Gây họa" từ đầu đến cuối trong mắt người khác, sau đó lại dựa vào khuôn mặt gây họa này, giúp Nỗ Nhĩ Cáp Xích thôn tính Liêu Đông sao?

Nhìn không được, tôi bắt đầu cười lạnh, trong tiếng cười bi thương chứa đầy phẫn nộ cùng nước mắt bất lực.

Ông trời-----ông thật bất công! Ông đối với tôi thật bất công!

Số lần ho ra máu trong tháng dần tăng lên, sau cùng vào cuối tháng chạp, tôi bị chuyển khỏi lều nỉ, đưa đến một lều nhỏ cực kỳ đơn sơ tại một hốc trong cùng, bên cạnh trừ ma ma đưa hôn và ba tiểu a hoàn ra, Giới Trại chưa từng phân thêm người nào cho tôi.

Lòng tôi hiểu rõ, bắt đầu mỗi một ngày, phàm là thứ bản thân có thể tự mình làm, tôi liền không để ma ma hay a hoàn đến hầu hạ, mỗi ngày trừ khi quá

cần thiết, tôi hầu như rất ít khi mở miệng nói chuyện. Dụng cụ ăn uống, chén trà chung trà gì đó mỗi lần dùng qua, đều phân phó a hoàn dùng nước sôi trắng sạch, càng không thể dùng chung với bọn họ. Trong lều này mỗi ngày đều thoáng gió, dù là bão tuyết gió lớn đi nữa, tôi cũng đều không dám khinh thường buông lơi.

Lúc trước Giới Trại vẫn còn giúp tôi mời đại phu chẩn trị, nhưng vì muốn chết nhanh, nên mỗi lần tôi đều lên đồ hết nước thuốc, sau cùng chống đỡ được đến lễ năm mới, thân thể dần suy yếu dưới sự tra tấn của bệnh tật đã không thể chịu nổi. Hằng ngày xem gương, phát hiện vết thương trên mặt mình đã hoàn toàn đóng vảy, để lại tầng thịt non hồng hào, tựa như một vết bớt trên mặt, mặc dù không còn thấy được đường nét ngày xưa, nhưng cũng may là không còn kinh khủng khiến người khác sợ hãi nữa.

Trái ngược với thịt non phần hồng, sắc mặt trước kia nay đã trở nên ảm đạm không còn ánh sáng, thậm chí trắng bệch dọa người, tôi gầy đi rất nhiều, hốc mắt trũng sâu, hai con mắt lộ rõ không bình thường, xương gò má gồ lên, thường xuyên hiện lên vẻ đỏ hồng của bệnh tật. Mấy đêm gần đây hay đổ mồ hôi, thân thể mềm nhũn vô lực, rõ ràng sợ gió sợ lạnh, mà lại vẫn cứ ăn đồ nguội, tựa như trong cơ thể có một ngọn lửa đang thiếu đốt khiến miệng lưỡi khô khốc, mồ hôi đầm đìa.

Không cần đại phu đến xem, tôi cũng biết bản thân đã bệnh vô phương cứu chữa, chịu đựng một ít thời gian nữa, phỏng chừng có thể xa rời nhân thế. Chỉ là quá trình này thật sự rất thống khổ, cũng rất gian nan. Nếu không phải chờ để bản thân tự nhiên qua đời, khiến linh hồn có thể trở về nơi tôi đến, thật sự tôi rất muốn một đao tự kết liễu, đỡ phải chịu đựng sự khổ khổ này.

Loại cảm giác bị ốm đau tra tấn, ngày ngày chờ chết.....thật là quá khó chịu.

Đào mất chịu đựng được hơn một tháng, bỗng có một ngày ma ma đưa hôn lão đào chạy đến, như bị lửa thiêu mông mà vọt vào lều, sắc mặt cực kỳ kém.

Lúc này tôi vừa tỉnh ngủ, ngực phát đau, cả người đỏ mồ hôi đầm đìa, không còn chút sức lực nào, chỉ đành dựa vào gối, mở to mắt lẳng lẳng hỏi bà ta.

"Cách cách! Chuyện lớn.....chuyện vô cùng lớn!" Bà ta thở hổn hển lau mồ hôi lạnh trên trán, "Nô tài vừa lên nghe được đám gia nói chuyện, cũng không phải nô tài thật sự nghe lên....."

Bà ta lắp bắp, tôi rất không kiên nhẫn, ghen hòng thở gấp: "Rốt cuộc là chuyện gì?"

"Cách cách! Là.....là Thục Lạc bối lạc Kiến Châu vào mừng một năm nay, tự mình xưng Hãn, kiến quốc Đại Kim....."

Tôi mạnh mẽ bật dậy khỏi gối, kinh ngạc giằng co mắt hai giây, cuối cùng chống đỡ hết nổi, suy sụp ngã xuống.

"Nghe nói.....niên hiệu là Thiên Mệnh....." Giọng ma ma run lên, "Thiếp thông cáo thiên hạ đã gửi đến Trát Lỗ Đặc, nếu không tôn xưng, sợ là sẽ trực tiếp đánh tới đây?" Bà ta kích động ôm lấy cánh tay tôi, nhưng khi chạm vào mu bàn tay, lại hoàn toàn tỉnh ngộ, sợ đến mức vội rút nhanh lại, về mặt còn chân động hoảng sợ hơn khi này.

Tôi ho nhẹ hai tiếng, tim bấy lâu nay bình lặng như nước giờ lại chậm rãi gợn sóng, ngực đau nhức, tựa hồ có vị ngọt tanh đang trào lên, vội nén cơn đau trong lòng, thở dài: "Còn gì nữa? Chuyện gì.....khụ khụ....."

"Cách cách! Người đã ở Kiến Châu gần ấy năm, nếu Hãn vương Đại Kim đánh tới đây, ắt sẽ niệm tình cảm ngày xưa, không hẳn sẽ gây khó dễ cho người.....người, người.....trái lại ngàn vạn lần phải bảo trọng thân thể mình nhé."

Tôi cười lạnh, đến nước này, tôi sao có thể không nghe ra dụng ý của bà ta? Bà ta sợ tôi chết, tương lai không có cuộc sống tốt-----lại muốn lấy tôi ra làm bùa hộ mệnh! Đáng tiếc, hiện giờ ngay chính bản thân tôi còn khó bảo toàn, mạng này đã dầu cạn đèn tắt rồi.

"Bát.....bát a ca.....hắn.....khụ khụ! Hắn....."

Ma ma sững sốt nửa ngày, mới chợt hiểu ý tôi, vội nói: "Cái này, nô tài nghe không rõ, hình như là Đại Kim khai quốc, thiết lập cái gì mà tứ đại bối lạc, ngũ đại thần gì đó....."

Tôi tròn to mắt, cõi lòng đầy kỳ vọng nhìn bà ta, vững vàng nhìn chăm chăm vào cái miệng đang đóng mở ấy.

Sau đó thì sao.....nói thêm chút nữa đi, tôi vẫn còn muốn biết thêm tin tức về chàng.

Ý thức bắt đầu trở nên mơ hồ, ma ma trước mặt không ngừng lay động, tôi run rẩy ho khan, âm thanh tan nát cõi lòng đó khiến bà ta sợ đến mức trực tiếp lao ra khỏi cửa.

Tôi vô lực vươn tay.

Trở lại đây-----vẫn còn chưa nói xong mà.....

Phun ra một ngụm máu, tôi khàn giọng khề gọi một tiếng, trước mắt nhanh chóng tối đi, tức khắc cơ thể cứng đờ ngửa mặt lịm đi.

.....

".....Phải làm sao đây....."

"Không thể giữ lại.....e là căn nguyên lây bệnh truyền nhiễm....."

"Thế thì.....kéo tới khe núi không người....."

"Không thể được-----bồi lạc gia.....cách cách vẫn chưa tắt thở....."

"Cầu nô tài....."

".....Đi đi, giữ lại cũng là tai họa....."

".....Thật là xui xẻo....."

"Vì sao lại phản anh trai ta làm cái chuyện xúi quẩy này....."

.....

Cơ thể bỗng nhẹ bay, lúc thì cảm thấy đau đớn từng cơn, lúc thì cảm thấy vô cùng dễ chịu, như tan vào trong bọt biển, rất ấm áp.....vô cùng thoải mái.

Nhìn không được khoe miệng cong lên cười mỉm, cứ vậy đi.....cứ vậy đi.....

Dù trong lòng vẫn còn ít nhiều lưu luyến không muốn đi.....nhưng tóm lại, đời này rốt cuộc cũng đi đến tận cùng rồi.

Cứ vậy đi.....

Xem như chỉ là một giấc mộng.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 20: Sinh tử

Oa-----Canon EOS 5D!

Tôi nuốt nguyên họng nước dãi, mắt khẽ chuyển động, tiếp tục liếc đến cái quầy nằm cách một thước bên trái. A, canon EF 24 – 105mm viền ống đỏ!

Hai kiểu đáng tôi yêu đây mà! Tiếc là.....

"A Bộ! Xem đủ chưa? Đi thôi! Chúng ta đến khu hàng quần áo nữ đi." Cánh tay phải bị người ta mạnh mẽ kéo lấy, tôi đau đớn lão đảo một cái, ánh mắt vẫn lưu luyến không rời quầy canon.

Bạch Trú Nguyệt từ ánh mắt tôi tà tà lướt qua, cười ha ha: "Cậu chết tâm đi! Đồ keo kiệt như cậu, làm gì có thể cảm nhân dân tệ để đi mua thứ đồ xa xỉ đó được! Hai vạn bảy đó! Ha.....một vạn ba! Hai cái cộng lại cũng phải bốn vạn đó cậu à! Cậu trông chờ y giúp cậu sắp xếp, chỉ bằng chờ mấy ảnh giảm giá vậy. Đi thôi nào-----"

"Không phải muốn mượn tiền mặt của y." Tôi bất mãn nói thầm, đưa tay bóp mặt Bạch Trú Nguyệt bên cạnh, "Cái miệng quạ của cậu, có lẽ y sẽ đồng ý giúp tớ báo cáo."

"Không thể đâu." Cậu ta cười né tránh, "Có ai mà không biết Sam của ngành cậu là một kẻ tiết kiệm đến dọa chết người đâu. Ha ha....."

Tôi xụ mặt, bĩu môi thở dài: "Thôi vậy....."

"Được rồi, đừng lo nghĩ về mấy ảnh nữa, thay vào đó sao không nghĩ tới việc ép giá."

Tuy là ngày lễ, nhưng khu điện tử trên lầu sáu vẫn có chút quanh què. Chắc là vì đang giữa trưa? Tôi buồn chán bước đến khu trưng bày Tivi, mấy chục cái LCD lớn nhỏ đang được trưng trên màn, đồng loạt phát phim Thanh cung, từ trong truyền đến từng tiếng kêu khẩn thiết vang trời:

"Đại ca-----"

"Tỷ tỷ-----"

Khỏe mắt lơ đãng liếc qua, lập tức tôi liền thấy ngay khuôn mặt quen thuộc, đồng chí Mã Cảnh Đào thân yêu trong màn hình đang ra sức rống giận, tôi khẽ run lên hốt hoảng, bước nhanh chạy lấy người.

"Đồng Ca-----" Sau lưng vang lên một tiếng gọi thê lương, cả người tôi chấn động, ngực như bị một thứ gì đó mạnh mẽ nện vào, không tự chủ được liền dừng bước.

"Sao có thể vậy được?" Bạch Trú Nguyệt kỳ quái nhìn tôi, "Cậu cũng xem 《Thái tử bí sử》á? Không phải cậu không thích xem phim bí mật à?" Tôi tùy ý gạt đầu, tầm mắt vẫn không rời khỏi màn hình.

Bạch Trú Nguyệt thấy tôi hứng thú, nhìn không được bắt đầu hăng hái lên: "Có điều, mấy bộ phim Mã Cảnh Đào diễn không tôi chút nào, trong phòng tôi còn có album ảnh, trọn bộ đầy đủ, cho cậu mượn xem nhé.....thật sự không tôi, cậu nhìn trang sức kỳ bảo kia, xinh đẹp biết bao mà, tớ đến năm mơ cũng muốn được mặc nó."

"Đều là giả hết, sao có thể hoa lệ quá sức tưởng tượng như vậy.....trước khi nhà Thanh kiến quốc, quan ngoại thật sự rất nghèo khổ....."

"Sao cậu biết được?" Bạch Trú Nguyệt kỳ quái hỏi.

Tôi ngẩn ra, chẳng qua là thuận miệng nói, hỏi tôi làm sao biết được, cũng chẳng rõ, giống như là có một hệ thống ngôn ngữ tự động sinh ra trong đầu. Tôi không trả lời được câu hỏi của cậu ta, vì thế đành ngượng ngùng ngắt lời, chỉ vào cô nàng đang khóc sụt sùi trong TV thuận miệng hỏi: "Người đó là ai vậy?"

"Trần Đức Dung!" Hiếm thấy được Bạch Trú Nguyệt lại nói ra một lời thông chuẩn như vậy, cậu ta ở văn phòng cũng rập khuôn từ đầu tới cuối toàn là nói tiếng người Thượng Hải bất chấp kỷ luật công ty.

Tôi liếc một cái, cậu ta gạt mình, nhất thời toét miệng cười: "À không, trong phim đó Trần Đức Dung diễn vai mỹ nữ Đồng Ca.....còn người kia, là em gái Đồng Ca, tên Mạnh Cô. Cuối cùng Mạnh Cô thay chị gái mình gả cho Ngô Nhĩ Cáp Xích, luôn gây ác nghiệp....."

Chân tôi trượt một cái, suýt nữa ngã chổng vó, ngay sau đó không thể nào nhịn cười nổi, liền ôm bụng cong lưng. "Trời ạ! Có lỗi quá không vậy! Mạnh Cô Tỷ Tỷ mà là em gái Đồng Ca? Cái này.....Ha ha.....ha ha ha! Người ta căn bản là không cùng vai lứa, không phải sao? Đến mức là chị em thì thật hài hước, chưa kể Hoàng Thái Cực là do tớ trông nom từ nhỏ tới lớn cơ!"

Ong! Trong lòng như có thứ gì đó đột nhiên nổ tung.

Đau quá, tôi cong lưng tiếp tục cười đến cả người phát run, thế mà, nước mắt trong hốc mắt lại không khống chế được mà tí tách rơi xuống mặt đất.

"A Bộ!"

Tôi ngẩng đầu, bóng dáng Bạch Trú Nguyệt trong hai mắt dần lờ mờ đi xa khỏi tôi: "A Bộ.....A Bộ....." Tiếng gọi của cậu ấy ngày càng thấp, trái lại, âm thanh trong Tivi ngày càng lớn: "Đồng Ca-----Đồng Ca----- Đồng Ca-----" Một tiếng rồi lại một tiếng liên tiếp nhau như sóng biển trong chốc lát nuốt chửng lấy tôi.

"Đồng Ca.....nàng lừa ta! Nàng lừa ta-----"

Ngực tôi đau nhức, người khẽ run lên, thị lực mờ hồ dần rõ ràng-----trong tầm mắt là một gương mặt tiều tụy cách tôi chừng nửa thước. Tôi mờ mịt thất thần, có chút hồ đồ, có chút mơ màng.....

"Tĩnh rồi-----A! Trời cao phù hộ, chủ tử có thể tĩnh rồi!" Chẳng biết từ nơi nào đánh lại một trận hoan hô, tiếp đó tôi nhìn đến đôi mắt đen sẫm tuyệt vọng trước mặt, dần dần có xúc động, có kinh hãi, như tro tàn trong nháy mắt lại lần nữa được đẩy lên bởi cơn lửa hy vọng.

Lòng tôi khẽ thất lại đau đớn, cố sức đưa tay lên nhẹ nhàng vuốt ve quai hàm gầy guộc kiên nghị của chàng, râu đen nơi đó đã mọc dài ra đâm vào tay tôi đau rất. Loại xúc cảm chân thực này, khiến lòng tôi tràn ngập vui mừng, rốt cuộc không nhịn được mà khẽ giọng gọi: "Hoàng Thái Cực.....Khụ, khụ khụ....."

Tiếng ho khan bất ngờ đã đánh thức thần trí tôi! Tôi cuống quýt lùi về sau, lưng đụng vào cột giường.

"Đồng Ca....."

"Đừng qua đây-----" Tôi thét chói tai, cúi đầu đẩy chàng ra, "Đừng nhìn ta.....xin chàng đừng....."

"Suýt, bình tĩnh chút nào! Không sao đâu....." Chàng ôn nhu dỗ dành tôi, tay trái cố chấp mà kiên định ấn chặt hai tay tôi, tay phải nhẹ nhàng nâng cằm tôi lên.

Nhìn vào đôi mắt thương tiếc của chàng, cả người tôi run rẩy, nước mắt không chút tiếng động liền chảy xuống.

"Còn đau không?" Chàng đau lòng vuốt ve vết sẹo trên mặt trái, tôi run rẩy co rút lại, quay đầu đi, lòng đầy sợ hãi. Tôi không muốn chàng nhìn thấy bộ dạng chật vật xấu xí lúc này của tôi, nếu có thể, tôi tình nguyện đời này kiếp này khắc ghi vĩnh viễn bộ dạng Đồng Ca lúc hai mươi sáu tuổi ấy.

Thân trên đột nhiên bị kéo về phía trước, rơi vào trong lồng ngực chàng, chàng run rẩy nói: "Ta tưởng rằng.....ta tưởng rằng mình đã vĩnh viễn mất đi nàng....."

"Chủ tử....." Bên cạnh có một giọng nữ nghẹn ngào khóc rống nói, "Bối lạc gia nhận được tin chủ tử bệnh nặng, suốt mấy đêm liền chạy tới Khách Nhĩ Khách.....người không biết đầu, khi tìm thấy người dưới đám sỏi đá trong thung lũng, gia đã phát điên lên.....người hãy nhìn tay ngài ấy xem, đào đá vụn đến nỗi móng tay đều....."

Hoàng Thái Cực lặng lẽ liếc xéo bên cạnh một cái, nhất thời phía đầu giường liền yên tĩnh.

Tầm mắt tôi dừng lại trên ngón tay chàng, thấy móng tay đã nứt nẻ, đầy miệng vết thương đang kết vảy. Tôi khó kìm lòng nổi vuron tay sang, nhưng vào lúc sắp vuron tới thì dừng lại, cứng đờ treo giữa không trung.

Tôi không có chết-----là Hoàng Thái Cực đã đưa cái thân tàn đang bên bờ cái chết này trở lại? Như vậy, tất cả những việc mà tôi trải qua vừa nãy, lẽ nào chính là cảnh trong mơ của tôi? Tôi vẫn chưa trở về hiện đại sao?

Vì sao?!

Vì sao lại không thể trở về? Vận mệnh của Bố Hi Á Mã Lạp không phải đã chấm dứt ở năm 1616 đấy sao? Không phải nên chấm dứt tại thảo nguyên Khách Nhĩ Khách đấy sao?

Vì sao chứ.....

Đình đầu có một trận gió lạnh xoáy qua, tôi liên tục ho dữ dội, hai mắt đảo một cái, cả người vô lực ngã về phía sau.

"Đồng Ca....."

"Chủ tử....."

Màn lụa xanh lơ không mới không cũ, cạnh giường đặt một cái ghế đầu, trên cái giường phía đối diện cửa sổ kê một cái bàn, sách vở chất chồng cao đến cả thước.

Cửa nhẹ nhàng đẩy ra, tiếng bước chân hết sức chậm rãi đến gần giường tôi, tôi thoáng quay đầu lại, ngoài ý muốn chạm vào một đôi mắt to ngập nước. Đó là một nữ tử mười bảy mười tám tuổi, tư sắc tuy là không đẹp như hoa, nhưng áo quần mỹ lệ sáng chói, trên đầu lại quấn hai búi tóc nhỏ.....Lòng tôi nhất thời lộp bộp hai cái, cảnh giác trừng mắt với nàng.

Trước tiên là nàng sùng sốt, sau đó lại nở nụ cười ngời sáng như ánh dương: "Phúc tấn tỉnh rồi?" Diện mạo của nàng tuy rằng bình thường, nhưng khi cười lên, hai bên khóe môi lại lộ ra hai má lúm đồng tiền nho nhỏ, vô cùng ngọt ngào, làm tôn lên đôi con ngươi đen sẫm hết sức hấp dẫn kia.

Trong lòng lập tức đánh hồi chuông cảnh báo, cả người bần rần ra sức chống đỡ, trực tiếp câu gậy dò hỏi: "Người là ai?" Vừa mới thốt lên lại phát hiện ra giọng mình khàn khàn chướng tai như vậy, cứ như là máy cưa điện đang xẻ củi.

Hiển nhiên nàng cũng đã bị tôi dọa, sững sờ nói không ra lời, vẫn chiếc khăn trong tay, lo lắng bất an.

"Xảy ra chuyện gì thế?" Một giọng nói quen thuộc từ ngoài cửa nhẹ nhàng truyền vào, tôi lập tức nghe ra được đây là giọng của a hoàn truyền lời bên cạnh Hoàng Thái Cực lúc tôi hôn mê trước đó. Quả nhiên bóng người chọt lóe lên một cái, đã có một tiểu nha đầu bước nhanh vào, "Tát Nhĩ Mã, sao cô lại chọc chủ tử nổi giận rồi?"

"Không phải.....ta không có....." Nàng ta ủy khuất cúi đầu.

Trước mắt ngời sáng, vài lụa tím cao cấp được cất may khéo léo, nha đầu ấy có dáng vóc vô cùng tốt, khuôn mặt nhỏ gọn, lông mày đặc biệt thanh tú, tôn lên nét mặt nhã nhặn nho nhã. Trong tay nàng đang bưng chậu đồng, khi đi qua người Tát Nhĩ Mã, nàng tiện tay đưa chậu đẩy cho nàng ta, khẽ ra hiệu ý bảo nàng ta cầm chậu để lên giá. Sau đó bước nhanh đến trước mặt tôi, tươi cười nói: "Chủ tử, người đừng trách nhé! Tát Nhĩ Mã tuy tay chân vụng về, nhưng tâm không xấu, nếu như nàng ta có chọc người nổi giận, nô tài thay nàng ta nhận lỗi với người. Người có muốn đánh muốn phạt, thì chờ khi người khỏe lên rồi, thế nào cũng được cả."

Tôi thấy nàng ta bất quá cũng chỉ mười lăm mười sáu tuổi, lại nhanh nhẹn miệng, biết ăn nói, hơn nữa mới vừa rồi có thể đơn giản giúp Tát Nhĩ Mã giải vây, quả nhiên là một nha đầu thông minh nhanh nhẹn. Nếu như là trước kia, thì tôi sẽ không để ở trong lòng, nhưng bây giờ khác xưa, tuy cơ thể này vẫn là Đồng Ca, nhưng sợi dây vận mệnh này đã thoát khỏi tường tượng của tôi, bắt đầu trở nên biến hóa dị thường. Sống chết của tôi đã không còn như những gì được khắc trên mộ.....hết thấy, đều đã thoát khỏi quỹ đạo của nó!

Hai mươi bốn năm qua, vô luận là tôi có chịu nhiều ủy khuất đi nữa, tôi vẫn có thể kiên cường chống đỡ, đơn giản là vì từ dưới đáy lòng tôi đã cho rằng, cuối cùng rồi bản thân cũng sẽ có thể trở về thời hiện đại. Vô luận tôi có chịu nhiều thương tích, chịu nhiều bi thảm, thì cuối cùng tôi cũng sẽ bái bai thời đại này, cho nên, tất cả mọi đau đớn, tất cả mọi thống khổ đều không cần thiết để trong lòng.

Thế nhưng hiện giờ, gì cũng không còn đúng nữa! Hi vọng gì đó cũng không có nữa.....có lẽ là từ lúc tôi đến nơi này, vốn đã định trước là sẽ không thể trở về được nữa. Hết thấy đều do tôi suy đoán chủ quan mà thôi, ông trời cho đến giờ cũng chưa từng cam đoan với tôi, rằng tôi có thể trở về cơ mà!

Đáy lòng toát ra từng cơn lạnh lẽo! Bây giờ tôi không thể không thừa nhận sự thật tàn nhẫn này, có lẽ là tôi.....sẽ phải cố thủ trong cái thể xác tàn tạ này, cho đến khi chết già.

Nghi hoặc quét mắt sang Tát Nhĩ Mã bên cạnh, trông tuổi tác cùng cách ăn diện của nàng không giống như nô tài bình thường, lòng liền thỉnh thoảng

dựng lên, khàn giọng lên tiếng: "Bối lạc gia đôi đũa người tốt nhỉ?"

Tát Nhĩ Mã sững sốt, vẻ mặt kinh ngạc, trái lại tiểu nha đầu thông minh kia, trong giây lát lại hiểu ra được, khúc khích cười nói: "Chủ tử hiểu lầm rồi! Tát Nhĩ Mã không phải là tiểu phúc tấn của bối lạc gia đâu, trưởng phu của nàng là thị vệ làm việc bên cạnh gia, tên Đôn Đạt Lý....." Lời nói ra rất khẽ, nhưng rõ cuộc Tát Nhĩ Mã có lẽ vẫn nghe thấy, vẻ mặt nhất thời đỏ bừng, lúng túng xấu hổ đứng tại chỗ, cười không được, khóc không xong.

Trên mặt tôi cũng hơi hơi nóng lên, lòng cảm thấy ngượng ngùng, cũng không giải thích cho rõ ràng, chỉ có thể làm ra vẻ ngu ngơ nói: "Vì sao vừa tiến vào đã gọi ta là phúc tấn?"

Tiểu nha đầu lại mỉm cười: "Chủ tử mê man nhiều ngày nên hẳn là đã ngủ đến hồ đồ rồi. Người là phúc tấn do gia cưới về từ Khách Nhĩ Khách Trát Lô Đặc, có điều gia nói người thân thể không được khỏe, trước tiên khoan về thành ở, mà tịnh dưỡng ở thôn trang ngoài thành.....người mới tới Kiến Châu, chốc lát nhóm phúc tấn trong thành có lẽ đã nghe được tin tức, chỉ là gia đã lập quy củ, bảo các nàng đừng đến thôn trang quấy rầy người đường bệnh....."

"Cái gì?" Tôi lắp bắp kinh hãi, dùng khăn che miệng ho ra hai tiếng, hỏn hỏn thờ, "Cười....."

"Dạ!" Đại khái tiểu nha đầu đó vốn cho là tôi sẽ vui mừng vô hạn, lại không ngờ rằng tôi sẽ có phản ứng kinh sợ như thế, vì vậy ngược lại không biết nên ứng đối ra sao, trông mắt đen nhánh khẽ đảo sang, cẩn thận nghiền ngẫm tâm tư của tôi.

Tôi ha hả cười lạnh, ra sức vỗ vào ván giường, lớn tiếng quát lên: "Gọi Hoàng Thái Cực đến đây!"

Thanh âm vốn đang khàn khàn khó nghe, lúc này đột nhiên rống lên, nhất thời đồng loạt khiếp sợ.

"Gia.....đang ở thư phòng cùng hai vị y quan* Hãn cung....."

*Giống như đại phu.

"Gọi hẳn tới đây gặp ta!" Tôi trừng mắt nhìn, cả người hơi run rẩy.

Phúc tấn! Thôn trang ngoài thành.....phúc tấn! Những từ chói tai ấy, tựa như một con dao đâm vào tim tôi, xoáy lên xoáy xuống.

Tiểu nha đầu đưa mắt ra hiệu, Tát Nhĩ Mã lập tức hiểu ý, nhanh chân chạy ra ngoài. Không qua lâu sau, liền nghe thấy tiếng bước chân dồn dập tiến vào, tôi vẫn đang dùng khăn che miệng không ngừng ho, phổi đau không chịu nổi.

"Các người hầu hạ kiểu gì thế?" Vừa trông thấy tôi, Hoàng Thái Cực liền giận tím mặt, "Cút ra ngoài hết cho ta!"

Tiểu nha đầu cùng Tát Nhĩ Mã sợ đến mức cầm như hén, ngay cả một tiếng cãi lại cũng không dám, ngượng ngùng rời khỏi. Tôi lạnh mắt trừng chàng, thấy phía sau chàng còn có hai người đàn ông trung niên đi theo trông về là y quan, ngại có người ngoài ở đây, nhất thời tôi cũng không phát câu, chỉ hung hăng trừng chàng.

"Sao lại ho đến nỗi này?" Chàng sốt ruột, tự tay mình đổ nước vào chén, đưa đến cho tôi.

"Đừng qua đây!" Tôi khàn giọng hét chói tai, đáng tiếc sức lực chẳng đủ, phải nói là chẳng có tí uy hiếp nào, Hoàng Thái Cực chỉ thoáng ngừng lại một chút, rồi nghiêng người ngồi xuống mép giường.

Tôi liên tục xua tay: "Đi ra-----cách ta xa một chút.....khụ khụ....." Tay phải không chút rời lỏng bịt chặt khăn, "Bệnh.....bệnh này sẽ lây.....khụ khụ.....khụ khụ khụ khụ....."

Hoàng Thái Cực mặt không chút thay đổi nhìn tôi, hai y quan trung niên tuổi tác hơi lớn từ phía sau bỗng chậm rãi mở miệng: "Phúc tấn nói rất đúng.....phúc tấn có lẽ là người hiểu được vài phần y thuật, như vậy nô tài cũng không cần kiêng dè mà trực tiếp hỏi hẳn."

Tôi vô lực tựa đầu xuống gối, chỉ thấy cả người mỏi mệt, toàn thân phả từng cơn mồ hôi: "Ông có.....gì đó.....khụ khụ, thì cứ việc hỏi....."

"Phúc tấn mắc bệnh này đã bao lâu rồi?" Lão y quan thi lễ với Hoàng Thái Cực, sau đó lần lượt đạp chân quỳ một gối xuống, làm động tác bắt mạch.

Tôi vươn cổ tay cho ông ta, tỉ mỉ nhớ lại: "Tháng sáu năm Giáp Dần có một đêm bị cảm lạnh, bắt đầu sốt cao, sau đó thân thể liền khó chịu, nhưng lúc ấy lại không nghĩ nhiều như vậy....." Nói xong tôi lơ đãng đưa mắt nhìn Hoàng Thái Cực, thấy vẻ mặt chàng vẫn lạnh lùng, nhìn không ra chút cảm xúc nào dao động.

"Năm Giáp Dần....." Lão y quan lặng lẽ tính nhẩm, "Đó là hai năm trước mà.....phúc tấn có khi nào nhớ nhầm chăng?"

Tôi lắc đầu, giọng buồn bực: "Không thể nhớ nhầm được!" Dùng một chút, lại liếc mắt nhìn Hoàng Thái Cực, vẫn là biểu tình thờ ơ, làm cho tôi có chút bức hỏa, lại thêm nghĩ đến chuyện nạp phúc tấn vừa rồi, thật khó mà nguôi giận được, vì thế cố ý lạnh giọng nói, "Đêm đó là ngày đại hôn vui vẻ của bối lạc gia ở Hồ Nhĩ Kỳ thành, ta làm sao có thể nhớ nhầm được?"

Tay Hoàng Thái Cực rút cuộc cũng run lên, một chút nước tràn khỏi chén trà, lòng tôi đột nhiên dâng lên một cỗ khoái cảm đùa cợt. Nhưng giây lát, khi thấy trong mắt chàng hiện lên một tia hối hận cùng bị thương, tôi không khỏi ngăn người, lại dâng lên chút hối hận đau lòng vì chàng.

"Phiên phúc tấn người đưa lười ra."

Trung y tập trung tứ chuẩn*, tôi không có tí gì rụt rè, nghe theo lời ông ta, mở miệng, đưa đầu lười ra thật dài. Lão y quan trước hết là gạt đầu, sau đó lại quay đầu nhìn y quan khác ở sau, người nọ cũng chậm rãi lắc đầu, bày ra dáng vẻ thương tiếc. Lão y quan lại gạt đầu với người nọ, kế tiếp quay mặt về phía tôi, "Đa tạ phúc tấn."

*Tứ chuẩn: bốn phương pháp khám bệnh của Đông y, đó là: vọng (nhìn), văn (nghe), vấn (hỏi), thiết (sờ).

Tôi cũng hiểu được đây xem như là xong rồi, đang định rút đầu lười lại, nhưng khi quay đầu thì thấy vẻ mặt nghiêm túc lạnh lùng của Hoàng Thái Cực, biểu tình sắt đá ngàn năm không đổi, vì thế le lười lêu chàng, làm ra cái mặt quỷ.

Chàng vô cùng sững sốt, dường như hoàn toàn ngây dại ra. Lúc này tôi mới đột nhiên ý thức được mình sớm đã không còn là Đông Ca trước kia, dáng vẻ xinh đẹp đã sớm bị phá hủy, hiện giờ le lười nhát ma, không những không còn đẹp động lòng người như trước kia, mà chỉ sợ là sẽ thật sự dọa người.

Đang cảm thấy hối hận vô cùng, chợt nghe xì một tiếng, Hoàng Thái Cực ẩy mà lại nở nụ cười. Tuy vẻ tươi cười chỉ trong giây lát, thế nhưng đường nét cương nghị của chàng cũng đã mềm đi nhiều, khoe mắt mang ý cười ôn nhu, đưa tay lấy nước cho tôi, nhẹ giọng nói: "Uống chút nước cho nhuận họng."

Xem xét thấy y quan đang bàn bạc kê phương thuốc, tôi tiếp lấy chén trà, che miệng nhỏ giọng hỏi: "Chàng không sợ à?"

Chàng hơi hột "Ừ" một tiếng, sau đó trả lời: "Ta đã sớm biết, chẳng có gì đáng sợ.....vậy tốt lắm, ta và nàng đồng cam cộng khổ."

Tay tôi run lên, chén trà vì thế run theo, nước tràn ra hơn phân nửa, khi ngẩng đầu lên, phát hiện Hoàng Thái Cực đã rời khỏi giường, đi về phía hai vị y quan kia: "Có cách nào không?"

Về mặt hai vị y quan đầy lúng túng, qua một lúc lâu sau, mới mở miệng nhỏ giọng: "Bệnh của phúc tấn....." Thanh âm lão kéo dài.

Hoàng Thái Cực khẽ gạt đầu: "Ra ngoài phòng kê phương thuốc đi. Có hiệu quả, tự nhiên sẽ có thưởng."

"Không dám nhận! Không dám nhận....."

"Không cần phải né tránh ta!" Tôi động đậy thân mình, giương giọng hô lớn, "Nói tại chỗ này đi! Thân thể này của ta có thể kéo dài được bao lâu, phiên đại phu nói rõ với ta, chớ giấu diếm ta."

"Cái này....." Lão úp mở, trán bắt đầu đổ mồ hôi.

"Đúng là ho lao?" Thật ra lòng tôi đã trăm phần trăm xác định, nhưng chưa thấy thầy thuốc gạt đầu khẳng định, thì chung quy vẫn còn may may chưa từ bỏ ý định.

Lão y quan có chút kinh ngạc, dường như bị sự bạo dạn cùng lớn mật của tôi làm cho có chút chấn động, rất lâu sau mới chậm rãi nói: "Xác thực là ho lao."

Lòng tôi phút chốc trầm đến cùng cực-----Ho lao, theo cách gọi của Tây y thì nó là lao phổi. Lúc tôi còn nhỏ, Viện phúc lợi cũng từng thu nhận trẻ sơ sinh mắc bệnh lao bị vứt đi, sau lại bị biến chứng, nên cứu chữa không hiệu quả. Hơn nữa bệnh này sẽ lây lan, dù có trị tốt đi nữa, cũng sẽ để lại không ít di chứng-----Đây là đang nói về điều kiện chữa bệnh thời hiện đại, chứ nếu ở thời bốn trăm năm trước khi mà vật chất hết sức khan hiếm như này, điều kiện chữa bệnh tại quan ngoại Kiến Châu lại lạc hậu, nên ho lao càng đáng sợ hơn cả ung thư, ít ra ung thư sẽ không lây bệnh.

Tôi cười lạnh, không ngờ rằng tôi ngược xuôi ngang dọc thế nào thì cũng đều quy về sắp chết. Chỉ là.....lần này tôi không còn dũng khí liều liệt như lần chết trước, bởi vì tôi biết có lẽ mình sẽ không trở về được nữa.....chết mà nói chính là thật sự chết đi.

Nhanh chóng liếc nhìn Hoàng Thái Cực, trong ánh mắt lơ đãng của chàng từ đầu đến cuối đều toát ra loại tình cảm quyến luyến nồng đậm, lòng tôi đột nhiên run rẩy-----Tôi.....tôi không muốn chết! Tôi vẫn chưa muốn chết!

"Có.....cách nào chữa khỏi được không?" Tôi từng chút mở miệng hỏi, thật sự là thành tâm thành ý, không chút giả dối.

Lão y quan hướng tôi hành lễ, cho tôi một câu trả lời không rõ ràng: "Chúng nô tài nhất định dốc hết toàn lực."

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 21: Thật lòng

Cửa sổ mở ra để thoáng không khí, ngoài đó mưa phùn đang tí tách rơi. Tôi xuống giường đi vài bước, liền phát hiện toàn thân đau nhức. Khi đang đến gần cửa sổ, chớp mắt liền nghĩ thấy hơi thở lạnh lẽo của hoàng hôn đầu hạ, sự mỏi mệt cứ thế không ngừng dâng lên. Tôi dùng khăn tay bao lấy mặt

mình, thứ nhất là vì để che đậy, thứ hai là vì để ngăn ngừa nước bọt mỗi khi tôi nói chuyện, thậm chí ngay cả khi hít thở.

Vẫn nhớ rõ vào lúc tôi đưa ra yêu cầu này, hai lão y quan đã kinh ngạc không nói nên lời. Kỳ thực lúc ở Viện phúc lợi bất gặp quá nhiều đứa trẻ mắc bệnh bị người giám hộ của mình vì kiêng kị mà bỏ rơi, đã khiến ấn tượng của tôi đối với căn bệnh truyền nhiễm này tương đối khá khắc sâu, không dễ dàng mà quên đi được.

"Xem ra uống thuốc này cũng có chút hiệu quả. Lão già Lưu Quân kia coi như vẫn còn chút bản lĩnh....." Hoàng Thái Cực ngồi trước bàn quay đầu nhìn về phía tôi, mỉm cười, "Gần đây thần sắc của nàng thoát nhìn đã tốt hơn nhiều....."

Tôi yếu ớt gật đầu, không dám nói cho chàng biết thật ra nguyệt sự tôi vẫn chưa đến, đã mất kinh ba tháng, hôm nay mới hỏi lão y quan người Hán kia, thì biết được nguyên nhân đó là do bệnh đã nặng thêm.

".....Nguyên nhân bên ngoài gây nên bệnh của phúc tấn chính là bị nhiễm trùng, nguyên nhân bên trong là do chính khí suy yếu, cơ quan chính làm thay đổi bệnh lý là phổi, có thể sẽ dính đến thận, thậm chí là truyền khắp ngũ tạng. Phổi đã bắt đầu hao tổn, phế âm hư, biểu hiện khi đó là phế âm suy yếu đi; sau đó thận cũng sẽ bệnh như phổi, bao gồm cả tim, cuối cùng dẫn tới âm hư hỏa vượng(1), hoặc có thể cả tì cũng bệnh, vì vậy dẫn tới khí âm lưỡng hư(2); sau cùng khi thận tỳ phổi cả ba đều suy yếu, sẽ ngầm gây hại cho dương, cuối cùng đưa tới cục diện âm dương hư hại nghiêm trọng.....Tình trạng bệnh hiện nay của phúc tấn là ho khan khó thở, đàm dính nhưng ít, mặt nóng đỏ bừng, ra mồ hôi ngấm lại ngủ ít, ngực đau ho ra máu, nguyệt sự không tới, gầy yếu mỗi mệt, lưỡi đỏ rêu mỏng, mạch tế xác. Mấy dấu hiệu này cho thấy bệnh tình của phúc tấn đã nặng đi, đã thuần âm hư hỏa vượng, nô tài lớn mật, xin phúc tấn hãy đổi phương thuốc....."

(1) Âm hư hỏa vượng: chứng âm hư hỏa vượng phần nhiều vốn âm hư, ăn uống không phù hợp, lạm dụng cay nóng, nguyên nhân liên quan hay tức giận khiến can hỏa bốc lên mà sinh bệnh. Biểu hiện là lòng hai bàn tay, hai bàn chân phát nhiệt, tự cảm thấy tim ngực buồn bực, nóng nhiệt, miệng khô, mỗi tối xuất hiện chứng đổ mồ hôi hột.

(2) Khí âm lưỡng hư: là chỉ về hai phương diện nguyên khí và chân âm trong cơ thể đều bất túc. Các chứng trạng liên quan đến sự suy yếu của 3 tạng Tỳ, Phế, Thận và có biểu hiện của âm hư nhiệt thịnh, mất tân dịch! Biểu hiện thường gặp là tinh thần mệt mỏi, ra mồ hôi, đoản hơi, ho khan ít đờm, chán ăn, miệng họng khô đau, hoa mắt chóng mặt, triều nhiệt, hồi hộp, lòng bàn chân tay nóng, mỏi lưng, ù tai, tiểu tiện ít, táo bón...

Lời lão y quan lúc ban ngày vẫn cứ quanh quẩn bên tai tôi suốt đêm, tôi thoáng trở mình, cảm giác ngực khó chịu, đành thở một hơi dài.

"Hôm nay lão già đó lại kê phương thuốc, vì sao đang uống được, lại đột nhiên muốn đổi thuốc khác?"

Đối mặt với sự nghi hoặc chất vấn của chàng, tôi yếu ớt cười: "Bệnh đã đỡ rồi, tự nhiên sẽ phải đổi thuốc thôi, Hán y đó không phải rất chú trọng việc kê đơn sao?"

"Ừ....." Chàng cúi đầu nhìn phương thuốc trong tay, trầm ngâm, "Tần Giao năm tiền, Miết Giáp một lượng, Tri Mấu sáu tiền sáu phân, Thanh Hao bốn tiền, Địa Cốt Bì năm tiền, Ngân Sài Hồ bốn tiền, Hồ Hoàng Liên ba tiền ba phân, Ô Mai bảy miếng, Mạch Đông năm tiền, Sa Sâm năm tiền, Huyền Sâm năm tiền, Sinh Địa Hoàng năm tiền, Cam Thảo hai tiền. Thủy Tiên Phục, mỗi ngày một liều.....Tên Hán y này quả nhiên bác đại tinh thâm, ngay cả viết phương thuốc cũng tỉ mỉ cẩn thận, không có nửa phần qua loa."

Xem ra trình độ tiếng Hán của Hoàng Thái Cực mấy năm nay tiến bộ không ít, hồi tưởng lại cảnh năm đó cầm tay dạy chàng viết chữ Hán, phảng phất như cách mấy đời, không khỏi âm ỉ đau lòng, suýt nữa lại rơi lệ. Có điều, mỗi phiên muộn này chỉ mới vừa chuyển trong lòng tôi một cái, liền lập tức bị tôi qua loa ném sang một bên, hiện tại tôi không muốn nhớ lại những ngày khi còn là Đông Ca trước kia nữa.

Tất cả đã qua rồi, giờ phút này tôi đã hoàn toàn thoát khỏi bóng dáng của Đông Ca, tôi là.....

".....Vì sao lại nói ta là phúc tấn của chàng?" Hôm nọ, chờ sau khi y quan rời khỏi, rốt cuộc tôi không nhẫn nại được nữa liền bùng bùng lửa giận, "Chàng chăm sóc ta ở thôn trang này, lánh sang phòng khác để ở, cái này căn bản là Bô Nhã phúc tấn* rồi!"

**Mình không rõ Bô Nhã phúc tấn nghĩa là gì, cũng không thấy ai giải thích, có thể đại ý chính là: nuôi thêm vợ bé nhưng lại không giấu giếm bên ngoài.*

Chàng đứng trước giường, chỉ yên lặng nhìn tôi, dần dần trong mắt hiện lên ưu thương, là bất lực, cũng là nồng đượm tình cảm. "Ta không ngờ như vậy lại ỷ khuất cho nàng.....nhưng bây giờ, có thể bảo vệ được nàng, có thể để nàng ở bên cạnh ta, duy nhất chỉ có cách này thôi. Tha thứ cho ta ích kỷ.....ta biết danh phận này đã khiến nàng chịu tủi nhục, nhưng.....cầu xin nàng, ta chỉ cầu xin nàng, ở lại.....nàng là thê tử của ta! Trong lòng ta, không ai có thể vượt qua nàng....."

Thần hồn tôi run lay bầy, từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ tôi thấy chàng cầu xin ai! Dù cho khi đối mặt với a mã hi nộ vô thường, tính tình khó nắm bắt kia của chàng, cũng chưa từng thấy chàng nhỏ giọng mềm mại, chiều chuộng đến như vậy.

"Chàng....." Rốt cuộc tôi đành lặng lẽ thờ dài. Hiện giờ tôi đã hai bàn tay trắng, còn có thể để ý đến thân phận xấu hổ này nọ sao, cộng thêm thân thể có thể phát bệnh bất cứ lúc nào, nếu không phải Hoàng Thái Cực chịu thu nhận tôi, thì thật không biết một lão già xấu xí, không nơi nương tựa là tôi còn có thể đi đâu đây? Thật là tình thế bức người mà!

Phút chốc tôi liền ngẩng đầu lên, ôn hòa hỏi chàng: "Mặc dù là Bô Nhã phúc tấn thì cũng phải có tên có họ có tông nguyên để tra, chàng chuẩn bị như nào để bố trí lại lịch của ta?"

"Việc này.....ta chỉ qua loa nói nàng là nữ tử của Khách Nhĩ Khách Trát Lỗ Đặc bộ, không cha không mẹ, là cô nhi....." Chàng càng nói càng nhỏ giọng, thấp thỏm đưa mắt nhìn tôi, sợ tôi nổi giận. Thấy tôi trầm mặc không nói gì, thì mới tiếp tục: "Cái tên Đông Ca này chỉ sợ về sau không thể gọi, bởi vì Trát Lỗ Đặc đã hướng Diệp Hách báo tang, Diệp Hách Na Lạp Bố Hi Á Mã Lạp bệnh chết....."

Tôi thoáng nở nụ cười, bất chợt vì có thể ném đi thân phận Đông Ca mà trong lòng cảm thấy thoải mái, tâm tình từ đó trở nên tốt hơn.

Trông thấy tôi cười, chàng không khỏi thả lỏng nét mặt: "Về sau nên gọi nàng là gì đây?"

Tôi mở to mắt, vô cùng vui sướng: "Du Nhiên.....Bộ Du Nhiên!"

Hoàng Thái Cực sùng sốt, ánh mắt trở nên thâm thúy dị thường, qua hồi lâu mới nói: "Cái tên này thật có chút giống tên của người Minh quốc cùng Triều Tiên." Nói xong thì cười với tôi. Tôi như nhận thấy vẻ tươi cười ấy có chút bí hiểm khó dò, tựa hồ lộ ra chút huyền hoặc khó hiểu, nhưng chỉ giây lát, đã bị gián đoạn bởi những lời kế tiếp của chàng, "Được rồi, gọi là Bộ Du Nhiên vậy, Trát Lỗ Đặc Bất Nhĩ Tế Cát Đặc Bộ Du Nhiên! Bộ Du Nhiên độc nhất vô nhị của Ái Tân Giác La Hoàng Thái Cực ta....."

"Lại đang ngăn người nghĩ gì đó?" Giọng nói giễu cợt bất chợt đánh thức tôi, tôi lấy lại tinh thần, phát hiện thấy Hoàng Thái Cực không biết từ khi nào, đã rời khỏi đầu giường, nơi đặt lò sưởi, đi đến bên cạnh tôi, si ngốc nhìn tôi.

Nếu là trước kia tôi vẫn có thể hiểu được vẻ kinh diễm cùng thâm tình trong đôi mắt chàng bắt nguồn từ đâu, thì hiện giờ, tôi không dám phỏng đoán bừa bãi rằng ánh mắt của chàng khi nhìn tôi, có được xem là hạnh phúc và thỏa mãn không? Tôi.....không tin bản thân mình!

"Mệt không? Mệt rồi ta ôm nàng lên giường nghỉ ngơi....." Thấy tôi lắc đầu, vì thế đổi chủ đề, "Vậy lát nữa bảo Ca Linh Trạch mang cháo tổ yến tới cho nàng nhé....." Chàng vô cùng thân thiết dán môi vào má tóc lộn xộn bên tai tôi, "Buổi tối nàng chẳng ăn gì cả, ta biết nàng ăn uống không điều độ, nhưng đó là cháo ta tự mình nấu, tốt xấu gì nàng cũng nếm một ít mà ăn một ít....."

"Cháo đó.....là chàng nấu?" Tôi kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, không dám tin vào tai mình, "Chàng biết nấu sao?"

Chàng không được tự nhiên cười: "Không biết.....đây là lần đầu tiên trong đời ta thấy mình ngốc, học ba ngày, mới miễn cưỡng coi được một chút.....được rồi, nàng đừng cười nữa, rốt cuộc là ăn hay không?"

Tôi cười đến hai vai phát run, trong lòng cũng dâng lên một cỗ ầm ập ngọt ngào: "Ăn chứ. Từ buổi sáng gia tự mình xuống bếp nấu cháo, sao ta dám không ăn được?" Dừng một chút, thấy vẻ mặt chàng đầy xấu hổ, đành thở dài thỏa đáng, "Chỉ cần là chàng nấu, dù đó là độc dược, ta cũng sẽ không chút do dự mà uống sạch."

Lần này đến lượt chàng rung động, bỗng nắm chặt lấy tay tôi, biểu tình trở nên ngưng trọng, trong ánh mắt cũng nhàn nhạt gọi lên vẻ dịu dàng. Chàng vuốt phẳng bàn tay tôi, ngón trỏ nghiêm túc viết vào lòng bàn tay một chữ, sau đó bao lấy năm ngón tay tôi, siết chặt thành quyền: "Cho nàng! Nhận cho kỹ, đừng.....để nó vỡ tan."

Tôi ghen hòng không nói gì.

"Ngoan ngoãn ăn cháo, uống thuốc, sau đó nằm xuống ngủ.....tôi nay ta phải về thành, mấy ngày trước Hồ Nhĩ Hán tuần biên, bắt giết hơn năm trăm tên trộm sâm, Hãn a mã rất vui, nên hôm nay thành rào gổ đãi tiệc....."

Tôi quay đầu, tùy ý "Ừ" một tiếng.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích.....Hãn vương nước Đại Kim! Thật không muốn nghĩ đến chuyện trước kia.....

"Có lẽ.....tôi nay ta sẽ không trở lại."

Tôi khẽ run lên, cắn chặt môi né tránh ánh mắt chàng, khi quay đầu lại, trên mặt đã treo vẻ tươi cười: "Biết rồi, lắm lời! Đến lúc cổng thành đóng lại, chàng ở trong thành cũng không phải không có nhà....."

Tay bị siết đến sinh đau: "Không giống! Nơi đó tuy là nhà.....nhưng lòng ta ở đây với nàng....."

Ngoài cửa sổ không biết mưa đã rơi từ lúc nào, tiếng nước rào rạt đánh thức tôi, tôi mông lung mở mắt, lúc này mới ý thức được mình đã nặng nề ngủ thiếp đi hồi nào không hay.

"Chủ tử tỉnh rồi?" Tiểu nha đầu Ca Linh Trạch đang nhón chân, đóng cửa sổ lại, nghiêng đầu nhìn tôi cười, "Chủ tử dùng chút cháo nhân sâm tổ yến đi, trước khi đi gia đã đặc biệt dặn nô tài phải bung tôi đây."

"Ừ....." Tôi từ từ ngồi dậy, tứ chi tê liệt thoáng giãn ra. Ca Linh Trạch nhu thuận đem một bát cháo đưa đến tay tôi, tôi nhìn hơi nóng bốc lên từ bát cháo kia, ngơ ngác ngăn người.

"Chủ tử không ăn à?"

Tôi lắc đầu, hốc mắt ẩm ướt, suýt nữa rơi lệ, vội tháo khăn che mặt xuống, thuận tay lau nước mắt.

"Có muốn nô tài hầu người ăn không ạ?"

"Không cần." Tôi hơi thở hắt ra. Tôi vẫn chưa yếu đến nỗi ăn cũng cần người giúp, cầm lấy thìa múc cháo, không dám thổi, lẳng lặng chờ nó nguội lạnh.

"Chủ tử, cháo không nóng đâu ạ, mới vừa rồi nô tài đã thử qua, người cứ yên tâm dùng."

Tôi sừng sốt, nghiêng đầu nhìn nàng. Nha đầu này, tuổi vẫn còn nhỏ, nhưng tâm tư lại cực kỳ nhạy bén, mấy nha đầu trước kia hầu hạ tôi căn bản không thể so kịp nàng. Cát Đái không bằng, đến A Tế Na cũng kém ba phần. Nếu không phải nàng ta là nha đầu do Hoàng Thái Cực cố ý chọn ra, để ở bên cạnh tôi hầu hạ, thì thật sự tôi không dám phớt lờ nàng, cứ nghĩ đến là thấy sợ hãi.

Vì thế vừa suy nghĩ, vừa vô thức đem cháo va vào miệng.

"Ồi." Chân mày tôi bỗng nhíu lại.

"Sao vậy? Chủ tử." Ca Linh Trạch căng thẳng nhìn tôi.

Tôi chép miệng, miễn cưỡng nuốt miếng cháo xuống, qua một hồi lâu, bỗng không kìm được mà bật cười. Ca Linh Trạch trông thấy tôi cười mà ngờ ra, ngay ngốc liên tục truy hỏi: "Chủ tử.....người làm sao vậy?"

Tôi cười ra nước mắt, nhìn chằm chằm bát cháo trong tay, nhẹ nhàng múc thêm một miếng, sau đó lại nhíu mày nuốt xuống.

"Chủ tử.....cháo đó quả thật là có hơi ngọt....."

"Ừm." Tôi lại ăn thêm một thìa.

"Có điều.....không phải đó là tấm lòng của gia đấy sao?" Có lẽ nhìn thấy tôi ăn quá đau khổ, nàng không đành lòng mà nhỏ giọng giải thích.

Tôi gật đầu, cười nói: "Ta biết." Lại múc một miếng đưa vào miệng, nuốt xuống, "Ta đương nhiên biết.....từ nhỏ chàng đã thích đồ ngọt, ha ha.....dù có cho thêm đường nhiều gấp đôi người thường đi nữa, chàng cũng sẽ không thấy ngấy.....chàng chính là kẻ lập dị như thế.....Ha ha....." Tôi nhin không được mà cười ra tiếng.

Trong lòng ngọt ngào, lòng bàn tay nóng bỏng, nơi đó Hoàng Thái Cực đã gửi cho tôi một thứ cực kỳ quan trọng——Chàng vẫn luôn nhớ kỹ như thế, biết tôi không hiểu chữ Mãn, vì thế viết lên một chữ Hán "Tâm" đầy rõ ràng.

"Tâm" đấy! Trái tim của Hoàng Thái Cực.....

Tấm lòng của chàng dành cho tôi!

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 22: Tuyệt luyện

*Giải thích về tựa đề chương: "Tuyệt luyện" đại ý là chỉ một tình yêu tuyệt vọng, yêu đến tuyệt đối, yêu đến chết vẫn yêu.

Vị Lưu Quân lão y quan này cũng xem như là tận trung chức trách, ngày thứ năm kể từ khi kê ra phương thuốc mới, ông ta lại đến bắt mạch xem bệnh, hỏi thăm tình hình thuốc thang của tôi. Ca Linh Trạch cùng Tát Nhĩ Mã theo hầu bên cạnh, Tát Nhĩ Mã vội giúp lão y quan trải giấy mài mực, Ca Linh Trạch đứng bên cạnh tôi, lạnh lẽo thay tôi trả lời một số câu hỏi của Lưu Quân.

Qua một lúc lâu, Lưu Quân gật gật đầu, chòm râu bạc ở cằm hơi run run, im lặng không nói lời nào đi đến trước bàn, đề bút viết phương thuốc. "Đây là phương Xuyên Liên Bạch Cập Hoàn, nếu tứ bối lạc gia muốn xem, thì hãy đưa cái này cho y." Nói xong đưa đến tay Tát Nhĩ Mã, "Về phần thuốc, chờ nô tài về điều phối cho thật tốt, sẽ lập tức đưa tới cho phúc tấn."

"Làm phiền ngài tốn sức rồi." Không chờ tôi mở miệng, Ca Linh Trạch đã mỉm cười ngọt ngào, cầm một thỏi bạc chừng bốn năm lượng nhét vào tay áo Lưu Quân.

Ông ta sừng sốt một lúc, khuôn mặt già nua hơi ửng đỏ, nhưng giây lát về mặt lại khôi phục như thường, khom người hướng tôi hành lễ. "Đa tạ phúc tấn. Thang thuốc ban đầu xin phúc tấn tiếp tục dùng, chớ gián đoạn, hôm khác nô tài sẽ lại tới khám."

Tôi khẽ gật đầu: "Đã làm phiền rồi. Tát Nhĩ Mã, tiễn Lưu đại phu."

Tát Nhĩ Mã đáp lời, dẫn Lưu Quân ra cửa. Tôi xuống giường, bước chân có chút phù phiếm đi đến trước bàn, cầm lấy phương thuốc mỏng nọ nhẹ giọng đọc lên: "Xuyên Hoàng Liên bảy lạng, rễ một trăm hai mươi con, ba bò cạp nguyên con, đông trùng hạ thảo một lạng, A Giao hai lạng, Miết Giáp châu ba lạng, Huyền Sâm hai lạng, Hà Thủ Ô một lạng. Đầu tiên lấy A Giao, Miết Giáp cùng mấy vị thuốc trên nghiền thành bột vụn, đun đến khi A Giao,

Miết Giáp sắp thành thuốc bột thì đem đổ vào trong. Khuấy đều cho nhão ra như bùn, quan sát độ mềm cứng mà thêm lượng mật thích hợp vào, vo thành viên đều. Mỗi ngày chia ra dùng ba lần, mỗi lần mười viên."

Chữ viết coi như cũng ngay ngắn, không quá cầu thả, thế nhưng.....tâm mắt đảo trở lại mấy hàng trước, dừng ở chỗ "rét một trăm hai mươi con", cánh tay nhất thời nổi da gà. Ghê quá mẹ ơi! Thứ này mà cũng ăn được hả? Tuy là làm thành viên để uống, nhưng mà.....

Đang do dự nên uống hay không uống thuốc mà Lưu Quân đưa đến, cánh cửa nửa khép bỗng bị đá văng ra. Tôi giật mình quay đầu, nghe thấy Ca Linh Trạch thấp giọng sợ hãi hô: "Thỉnh an bối lạc gia."

Về mặt Hoàng Thái Cực đây giận dữ, một chân đạp trên cánh cửa, một tay hung hăng chụp trên ván cửa. Chuyện gì đã chọc giận chàng thế? Từ trước đến giờ vui buồn chàng không thể hiện ra mặt, thế mà về thành được mấy ngày, hôm nay mới đến liền bộc phát lửa giận như vậy.

"Hoàng....."

"Nàng gạt ta! Vì sao phải gạt ta?" Chàng gầm nhẹ vọt vào, nắm lấy hai bả vai tôi.

Ca Linh Trạch thấy tình hình không ổn, vội kêu lên: "Gia! Thân thể chủ tử yếu đuối, ngài đừng....."

"Cút đi!" Hoàng Thái Cực nghiêng răng, "Cút....."

Ca Linh Trạch bất đắc dĩ hướng ánh mắt với tôi, tuy rằng tôi cảm thấy Hoàng Thái Cực tức giận có chút không đạo lý lắm, nhưng trong lòng không hề thấy sợ hãi, đơn giản là vì chàng trông như đang nổi trận linh đình, nhưng trên thực tế đôi tay nắm lấy vai tôi lại cực kỳ ôn nhu, không hề dùng một chút sức nào trên người tôi.

"Bình tĩnh chút đừng nóng nảy." Chờ sau khi Ca Linh Trạch rời khỏi, tôi nhẹ giọng trách, "Chàng đã là tử bối lạc của Đại Kim, vốn anh minh lãnh tỉnh được người đời ca tụng ngưỡng mộ, sao lại....."

"Vì sao lại muốn gạt ta?" Giọng chàng mềm đi, đột nhiên ôm lấy tôi vào lòng, khẽ run rẩy, "Nàng rõ ràng.....rõ ràng bệnh nặng thêm, nhưng vì sao lại muốn giấu ta? Nàng cho rằng giấu ta, ta sẽ vì thế mà vui vẻ sung sướng sao?"

"Nhưng.....không giấu chàng, chàng sẽ càng không vui vẻ, càng không sung sướng."

Chàng làm sao lại biết được nhỉ? Tôi không khỏi có chút ưu tư. Lẽ nào là đại phu nói với chàng? Không giống lắm, có muốn nói là nói lâu rồi.....

"Đời này kiếp này, không xa không rời!" Chàng thoát chắc nịch mà thốt ra những từ ấy, ánh mắt không chút ngượng ngùng nhìn thẳng vào tôi, "Nàng cho rằng ta đang nói giỡn với nàng à?"

Tôi bị ánh mắt rét lạnh sắc bén của chàng dọa cho sợ hãi, nghĩ đến trước kia mỗi khi chàng có loại ánh mắt như thế thì đều sẽ có chuyện không hay xảy ra. Ý nghĩ này chưa kịp tản khỏi đầu tôi, hai má bỗng nhiên lạnh lẽo, khăn mỏng che mặt đã bị chàng tháo xuống.

Tôi kinh ngạc mở to mắt, tôi chưa kịp phản ứng, hơi thở nóng bỏng của chàng đã nhanh chóng áp sát đến, đôi môi mềm mại đè xuống cánh môi khô nứt của tôi.

Tôi dồn dập hít thở, đầu lưỡi của chàng đã tiến vào trong dò xét, nóng rực mà điên cuồng.

Một cảm giác mê muội mãnh liệt chỉ trong phút chốc nuốt chửng tôi, bắp chân không ngừng run rẩy, nếu không có lực của chàng đỡ lấy eo, chỉ sợ tôi đã sớm té liệt ngã xuống mất rồi.

Không biết choáng váng được bao lâu, rốt cuộc thần trí mê thất hỗn độn cũng kéo lại chút tỉnh táo, tôi không nén nổi rung mình, một cổ khí lạnh từ dưới chân xộc thẳng lên đầu.

Mạnh mẽ dùng sức đẩy chàng ra, tôi run rẩy muốn ra sức hét chói tai-----Điên rồi! Chàng điên rồi! Chàng.....nhất định là điên mất rồi!

Tôi hoảng sợ nhìn chàng hai giây, chàng lại bình tĩnh nhìn tôi cười, trong con ngươi lấp lánh một loại điên cuồng không chút do dự! Tay chân tôi phát run, bỗng nhìn lướt qua ấm trà trên bàn phía đối diện, tôi lao đảo vọt qua đó, ôm lấy, sau đó quay lại.

Tay trái nắm lấy cằm của chàng, tay phải không chút lưu tình nhét miệng ấm vào miệng chàng, chàng cũng không phản kháng, chỉ mỉm cười nhìn tôi, trong vẻ tươi cười đó có quá nhiều nỗi tuyệt vọng cùng thể lương khiến lòng tôi run sợ.

"Nhỏ ra, không được nuốt xuống, mau lên, súc.....miệng! Chàng, mau mau súc miệng....." Tôi nói năng lộn xộn, tay run rẩy không cách nào khống chế được, "Chàng.....chàng nhỏ ra cho ta-----" Trông thấy trái cổ chàng chậm rãi đi lên đi xuống, hoàn toàn nuốt hết nước trà vào bụng, tôi hóa rồ thét lên chói tai, dùng sức ném ấm trà xuống đất.

"Xoảng" một tiếng, ấm trà vỡ nát trên mặt đất.

Tôi thở phì phò, ngực bị đè nén đau đến không chịu nổi.

"Du Nhiên....." Chàng ôn nhu gọi tôi, nâng cằm tôi lên, khiến tôi phải ngẩng đầu nhìn chàng, hai mắt tôi đầm lệ, nước mắt tựa như hạt châu bị đứt dây

nói, nhao nhao mà rơi xuống, "Đời này kiếp này, không xa không rời....." Ngón cái của chàng dịu dàng lau đi nước mắt của tôi, ngữ khí vô cùng kiên định nhưng cũng cực kỳ bình tĩnh, "Cho nên, chết ta cũng muốn đi theo nàng-----Nàng chính là cả đời của ta"

Tôi nức nở, run bần bật, cuối cùng không kìm chế nổi mà khóc lớn lên: "Ta không chết! Ta sẽ không chết.....ta sẽ luôn bên chàng! Đời này kiếp này đều sẽ luôn bên chàng!"

Khóc đến tê liệt, khàn cả họng, rốt cuộc tôi phát tiết hết thấy những tình cảm mà tôi đã che giấu suốt ngần ấy năm.....nếu không còn kỳ vọng trở về, vậy thì toàn tâm toàn ý mà kỳ vọng vào cả đời này!

Tôi vẫn chưa muốn chết! Không muốn cứ như thế mà mất đi chàng.....không muốn chết đi một cái bi ai bất lực.....trời cao hỡi! Tôi chưa bao giờ cầu xin ông, nhưng lúc này! Tôi cầu xin ông.....cầu ông cho tôi hy vọng sống! Cho tôi một hy vọng được sống.....!

Tuy rằng Lưu Quân nhiều lần cam đoan với tôi, tứ bối lực gia thân thể cường tráng, hơn nữa trong khoảng thời gian này dùng thuốc phòng ngừa, tuyệt đối sẽ không đến nỗi bị lây bệnh, nhưng tôi vẫn lo lắng không yên.

Mãi đến khi trông thấy mùa nóng nhất trong năm chậm rãi qua đi, thể xác và tinh thần của Hoàng Thái Cực vẫn khỏe mạnh, ngay cả hắt hơi cũng chưa đánh một cái, chứ đừng nói đến loại bệnh trạng như ho khan đau đầu gì đó, lòng tôi lúc này mới từ từ hạ xuống.

Kể từ đầu năm sau khi Nỗ Nhĩ Cáp Xích kiến quốc, việc nước bận bịu, Hoàng Thái Cực thụ phong chức tứ đại bối lực của Đại Kim, kiêm thêm chức kỳ chủ Chính Bạch kỳ, mấy ngày này phê duyệt quân vụ, thường xuyên thấy chàng thức thâu đêm. Tôi rất đau lòng cho chàng, chỉ tiếc cái thân này quá mức vô dụng, không thể san sẻ cùng người, chàng lại phải thường xuyên bận lòng chăm sóc tôi.

Đào mất hễ đi thu đến, thu đi đông đến, mỗi ngày chàng đều cưỡi ngựa tới lui trong ngoài thành, tôi mơ hồ cảm thấy thời gian sắp tới sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện. Đầu cần nói chỉ việc khác, chỉ nhóm gia quyến phủ tứ bối lực trong thành này, nói riêng thôi chứ chỉ sợ là sắp hỗn loạn rồi. Trước kia mấy chuyện tranh giành ghen tuông, đấu đá lẫn nhau giữa mấy bà vợ lớn vợ nhỏ trong Hãn cung thành rào gổ của Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã làm tôi mở mang biết bao là kiến thức. Có điều là, lúc đó tâm tôi quá vững vàng, ở trong một đám nữ nhân đó, tôi lấy thân phận người qua đường không đếm xỉa mà trông chuyện náo nhiệt. Cho nên mặc kệ các nàng làm ầm ỉ thế nào, đấu đá ra sao, tôi cũng đều có thể cười nhạt mà xem.

Nhưng hôm nay.....thân phận tôi đã không còn như trước, tâm tính cũng không như xưa. Tôi sao có thể khờ dại hy vọng xa vời rằng còn có thể đặt bản thân bên ngoài?

"Ca Linh Trạch!"

"Đây ạ! Chủ tử có gì phân phó sao?" Nàng giòn giã đáp lời, khi chạy vào đến cửa, khuôn mặt nhỏ nhắn bị lạnh đến đỏ bừng.

Tôi thấy tuyết rơi trên đầu vai nàng, bỗng giật mình, vui vẻ nói: "Tuyết rơi rồi?"

"Đúng rồi ạ." Nàng tươi cười trả lời, "Đây là trận tuyết đầu trong năm. Mới rơi lúc sáng sớm, vẫn chưa quá lớn, phòng chừng qua đêm nay, mai là có thể đắp tuyết chơi rồi."

"Cái gì mà đắp tuyết đó....." Từ rất xa đã ngửi thấy mùi gay của thuốc Đông y, Tát Nhĩ Mã bưng bát thuốc sai bước tiến vào cửa, cười nói, "Ca Linh Trạch, muội đã bao nhiêu tuổi rồi? Vẫn còn ham chơi đấy à? Không bằng bây giờ cầu phúc tấn sớm gả muội đi đi."

"Cái miệng thói của tỷ!" Ca Linh Trạch nhảy dựng lên, "Bản thân tỷ đã gả cho người như ý nguyện, giờ lại lấy người khác ra đùa giỡn. Nếu tỷ có rãnh, không bằng mau sinh em bé đi!"

"Xì!" Ca Linh Trạch không sao, Tát Nhĩ Mã da mặt mỏng, trái lại bắt đầu đỏ mặt, tức tối nói, "Muội là một đại cô nương, sao lại nói mấy lời....."

"Sinh con thì sao? Tỷ gả cho người ta, sớm muộn gì cũng phải sinh con thôi."

Lòng tôi khẽ động, nghĩ đến trẻ con, rốt cuộc không nhịn được hỏi: "Hiện giờ gia đã có bao nhiêu người con?" Khi thốt ra lời này, trong lòng không được tự nhiên tựa như mắc phải rễ đâm.

Hai người ngừng đùa giỡn, cả hai nhìn mặt nhau, Tát Nhĩ Mã mặt đỏ bừng, vẫn là Ca Linh Trạch hơi bình tĩnh lại, đứng thẳng người, nhỏ giọng đáp, "Bẩm chủ tử, bối lực gia tới nay vẫn chỉ có một mình đại a ca....."

Tôi mơ hồ nghe không hiểu lắm, sau khi cân nhắc nửa ngày, mới đột nhiên chấn động, "Một người con?! Thế thì.....trong phủ có mấy vị phúc tấn?"

"Trong phủ ngoại trừ Nữ Hồ Lộc thị, Ô Lạp Na Lạp thị cưới trước đó ra, còn có một vị Bác Nhĩ Tế Cát Đặc thị của Mông Cổ Khoa Nhĩ Thấm bộ."

"Ồ, vậy tiểu phúc tấn thì sao?"

"Tiểu phúc tấn ạ? Nhà gia không có tiểu phúc tấn."

Tôi khẽ hô nhỏ một tiếng, khó tin mà mở to hai mắt-----Mấy năm nay, ngoài thê tử mà Nỗ Nhĩ Cáp Xích chỉ cho Hoàng Thái Cực ra, thì chàng chưa hề nạp thiếp sao?

Trái tim mạnh mẽ co thắt lại, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, càng đập càng nhanh.....tám năm, kể từ lần đầu chàng cưới vợ đến nay đã tám năm! Vì sao con nói

đôi của chàng lại ít ỏi như thế?

Hai gò má dần nóng lên, trong đầu tôi như đang đun một nồi cháo. Sao có thể? Sao có thể vậy chứ? Hoàng Thái Cực tuổi trẻ hùng lực, thể lực cường tráng, sao có thể.....

Một màn chuyện cũ năm đó nháy mắt hiện lên trong đầu-----Chàng hao tâm tổn sức, vì để được ở bên tôi, đường hoàng thu Cát Đái vào nhà; vì để áp chế phúc tấn Nữ Hồ Lộc Nga Nhĩ Hách mà Nỗ Nhĩ Cáp Xích chỉ cho, đưa địa vị Cát Đái lên, cuối cùng để Cát Đái quán xuyến chuyện nhà, mà trở thành người vợ đáng tin cậy nhất.

".....Cho nàng! Nhận cho kỹ, đừng.....để nó vỡ tan....."

"Đời này kiếp này, không xa không rời.....nàng chính là cả đời của ta....."

Lời nói thâm tình đầy tha thiết chân thành của chàng cứ quanh quẩn bên tai tôi, một lần rồi lại một lần.....tôi bỗng rung lệ bắt đầu cười phá lên, nỗi bi thương trong lòng kia dần dần được bao dung bởi sự ấm áp.

Thật là một tên ngốc mà!

Hóa ra nhiều năm như vậy, người giả khờ si dại, không chỉ có mỗi tôi! Mà cả chàng, cũng đều cố chấp làm chuyện ngu ngốc đấy thôi!

Thật là ngốc.....hết thuốc chữa!

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 23: Rào cản

Cuối năm, bệnh tình của tôi bỗng khỏi sắc, rõ là nhẹ đi rất nhiều, vì thế Lưu Quân lại một lần nữa kê phương thuốc cho tôi, bệnh nào là thuốc nấy. Chỉ là Hoàng Thái Cực không tin, đừng phải những ngày cuối năm quá bận rộn, chàng cố ý phái người đến lấy phương thuốc của Lưu Quân đi. Lúc này tôi mới biết, thì ra từ lúc tôi bắt đầu bị bệnh, Hoàng Thái Cực chàng đã nhín thì giờ để nghiên cứu sách y học của người Hán, hơn nửa năm trời, cũng đã có rất nhiều kiến thức về bệnh lý trung y, ngay cả lão y quan Lưu Quân cũng không dám khinh nhẹ trước mặt chàng dù chỉ một chút.

Sắp đến tết, thân thể tôi cũng linh hoạt khỏe khoắn hơn chút, tuy không tránh khỏi ho khan, đỏ mồm hôi dêm, cả người bốc hỏa, nhưng nói gì đi nữa, thì cũng tốt hơn gấp mấy lần cái tình trạng hấp hối, té xỉu của nửa năm trước rồi, vì thế đã phái Ca Linh Trạch cùng Tát Nhĩ Mã sửa sang lại phòng ốc, còn tôi lần đầu tiên bước ra sân một mình, thoáng giẫm xuống hai dấu chân trong tuyết, tâm tình càng trở nên tốt thêm.

Ba mươi tết, theo thường lệ sẽ có gia yến trong nội thành cung, đây còn là năm Thiên Mệnh thứ nhất của nước Đại Kim, bên trong thành sục sôi khí thế, tiếng pháo vang dội không dứt. Mặc dù chỗ đó cách nơi biệt uyển này rất xa, cũng khó mà cảm được không khí năm mới tràn trề nhiệt tình đó.

Tôi nghĩ hôm nay Hoàng Thái Cực sẽ phải ở trong cung dự tiệc, không thể ra khỏi thành, lúc này đã qua giờ Tuất*, tôi bèn bảo Tát Nhĩ Mã thông báo cho người canh gác khóa cổng tắt đèn.

**Từ 7 giờ tối đến 9 giờ tối.*

Bên này Ca Linh Trạch đang hầu hạ tôi nằm xuống, tôi đang định chờ Tát Nhĩ Mã quay lại thì cho nàng về sum họp cùng trạng phu của mình đón giao thừa, nhưng chưa kịp thì đã nghe thấy tiếng kêu vạn phần kinh hi của nàng ở ngoài hành lang: **"Nô tài thỉnh an bối lạc gia!"**

Tôi chấn động, bật người ra khỏi chăn, hoàn toàn ngây ra nhìn vào thân ảnh màu xanh ngọc đang sai bước vào cửa. **"A!"** Tôi bùng miệng, kinh hi đến không nói ra lời.

Hai gò má gầy của chàng bị lạnh đến đỏ cả lên, đôi mắt híp lại, lộ ra chút men say, Tát Nhĩ Mã bùng áo choàng của chàng đứng phía sau, lạng lẽ ra hiệu với Ca Linh Trạch, Ca Linh Trạch lập tức hiểu ý, cười hi hi quý xuống hành lễ với Hoàng Thái Cực và tôi, sau đó lạng lẽ lui ra ngoài.

Bếp lò đang hun hương, tôi biết xưa nay chàng không thích loại mùi này của nữ nhân, đang muốn gọi Ca Linh Trạch lại, chàng đột nhiên ngồi xuống mép giường, lười biếng duỗi thẳng cái lưng to lớn, ưỡn oai nói: **"Đêm nay không cần xử lý công vụ, Hân a mã đã cho phép ta nghỉ ba ngày, ba ngày....."** Chàng nghiêng đầu, mỉm cười nhìn tôi, **"Ta có thời gian ba ngày để cùng nàng đắp người tuyết."**

Lúc này tôi mới có cảm giác chàng thật sự đang say, Hoàng Thái Cực ngày thường tuyệt sẽ không lộ ra vẻ mặt tình nghịch này. Điều này làm tôi nhớ lại lúc chàng còn thuở thiếu niên, về quãng thời gian hồn nhiên vô cầu vô thức ấy.

"Say rồi?" Tôi che miệng cười khê, **"Không phải nói muốn ằm ỉ một đêm à? Sao mới có một lát đã chạy tới đây rồi?"**

"Gặp ta thì không vui à? Nàng không nhớ ta à?" Chàng nghiêng người, ánh mắt nóng rực tìm đến mặt tôi, làm hai má tôi đột nhiên nóng lên, **"Du**

Nhiên....."

Chàng bỗng tràn đầy tâm tình mà gọi tên tôi, lòng tôi đầy vui sướng, ôn nhu đáp lại. Bốn mắt nhìn nhau, chàng vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve hai gò má của tôi, tôi theo bản năng lui về sau.

Sau một thời gian dài bó thuốc trị mặt, tuy đã tốt hơn rất nhiều, nhưng đã không còn trắng mịn như trước nữa, làn da đã không còn đàn hồi như xưa, da mặt đã ngả vàng, thoát nhìn cả thấy đều mang vẻ già nua đi nhiều. Vây phồng trên mặt trái tuy đã mất đi, nhưng chung quy vẫn để lại sẹo, có lẽ thời gian qua đi, vết sẹo có thể sẽ nhạt đi một chút, nhưng bất luận thế nào đi nữa, thì hiện tại nó đang lấy cái cách dữ tợn để gào thét lên sự tồn tại của nó, chẳng thể nào phai mờ.

Từ cực kỳ xinh đẹp đến cực kỳ xấu xí, tạo nên sự chênh lệch quá lớn giữa hai thái cực, khiến tôi không thể không để ý đến suy nghĩ trong lòng Hoàng Thái Cực.

"Đạo gần đây tinh thần của nàng đã ngày càng tốt." Chàng bỗng cười ra tiếng, rút tay về, trên mặt không có lấy một tia hờn giận. Trờ tay đem chăn bông trượt xuống ngực tôi một lần nữa kéo cao lên, ôn nhu dỗ tôi, **"Ngủ đi, chờ sáng mai, ta với nàng vào trong viện đắp người tuyết."**

"Ừm." Tôi trượt người xuống, vui mình vào trong chăn.

Chàng nhẹ nhàng vén mái tóc dài của tôi sang bên gối, sau đó giúp tôi nhét kín chăn: **"Ta cũng đi nghỉ đây.....hiếm khi được ngủ sớm như vậy, thật có chút không quen lắm."** Nói xong đứng dậy, chậm rãi rời khỏi phòng.

Nhìn bóng dáng thẳng tắp của chàng, tôi bỗng không đành lòng nhìn tiếp, lòng chua xót nghiêng mặt đi, vui thật sâu vào trong chăn——Hoàng Thái Cực và tôi, không thể tiếp xúc thân mật quá nhiều! Giữa hai chúng tôi hiện giờ, chỉ đơn giản là một tình yêu thuần khiết, tôi không biết tình trạng như thế còn phải duy trì đến bao giờ, nếu không phải một năm, hai năm, mà là tám năm, mười năm.....như vậy đối với Hoàng Thái Cực mà nói, thật sự quá đau khổ.

Huống chi, tạm gác sang việc chàng là một nam nhân sinh lý bình thường, chỉ với tư cách chàng là Hoàng Thái Cực, một trong tứ đại bối lạc của Đại Kim, nếu như muốn lấy được Hãn vị, thì con nôi đôi chắc chắn là một trong những điều kiện đi đầu quan trọng nhất. Thật ra nhìn chung việc nội bộ trong nước hiện nay, giữa tứ đại bối lạc, Hoàng Thái Cực chẳng qua chỉ đứng cuối cùng.

Tuy với một a ca mất mẹ từ nhỏ, không có anh chị em nào giúp đỡ, có thể đi đến vị trí như hiện tại, đã là kỳ tích. Nhưng với ngôi vị trữ quân tương lai của Đại Kim mà nói, vẫn là một cơ hội xa vời. Chỉ vì trên Hoàng Thái Cực, còn có đại bối lạc Đại Thiện, nhị bối lạc A Mẫn, tam bối lạc Mãng Cổ Nhĩ Thái, luận về thân phận địa vị hay công trạng, điều kiện của người nào cũng đều được hậu đãi hơn chàng rất nhiều! Nếu vì con nôi đôi mà rút lại phía sau, nếu bị đối thủ cạnh tranh vượt lên trước, vậy thì giấc mộng trữ vị của chàng, cơ hội dẫn đến thành công gần như bằng không.

Tôi day day ấn đường đau nhức, không khỏi phiền não ngồi dậy. Xuất phát từ lòng riêng, tôi tuyệt đối không tha thứ cho việc phải san sẻ nam nhân mình yêu với người khác, thậm chí mỗi lần nghĩ đến việc chàng có thể thiếp khác, tôi đều cảm thấy không được thoải mái, nên luôn lựa chọn thả tự do cho mình đối người xem nhẹ chuyện này để quên đi. Thế nhưng.....về công, tôi thật sự là một gánh nặng to lớn đối với chàng. Tương lai chàng là Thái Tông Đế, là hoàng đế khai quốc Đại Thanh, nếu như bởi tại một linh hồn xen thời, lẽ ra phải chết nhưng không chết là tôi đây, làm mệnh số ban đầu của chàng bị đảo lộn, khiến chàng chẳng thể thực hiện được khát vọng vĩ đại của mình, thì tôi sẽ áy náy tự trách cả đời mất.....

Vấn đề phiền lòng này cứ mãi quấy nhiễu tôi, tôi lăn qua lăn lại trên giường, dần vật suốt đêm, chỉ thấy tâm trạng mỗi mệt, phiền muộn không chịu nổi, có thể nào cũng không nghĩ ra được một cách vẹn toàn.

Mông lung nghe thấy tiếng trống canh ba từ xa vang lại, cho đến canh bốn, ý thức lúc này mới dần thả lỏng, mơ hồ mê man, cả đêm ho không ngừng, mồ hôi thấm ướt cả vạt áo.

Tháng Giêng năm Thiên Mệnh thứ hai, hương xuân mới chưa tan hết, đã tiếp tục náo nhiệt nghênh đón Mông Cổ Khoa Nhĩ Thẩm bối lạc Minh An tự mình dẫn bộ chúng đến châu, Đại Kim Hãn Nỗ Nhĩ Cáp Xích bèn chiêu đãi lễ lớn, Hách Đồ A Lạp cứ thế lại tiếp tục sôi trào không khí mừng năm mới.

Việc Minh An đến châu khiến tôi hiểu ra được một điều, bấy giờ thế lực của Mông Cổ quá lớn, Nỗ Nhĩ Cáp Xích không thể từng bước thôn tính các bộ tộc Mông Cổ như thôn tính các bộ Nữ Chân, nếu không đánh được, hẳn ta làm ngược lại là cầu hòa. Hôn nhân Mãn Mông chính là loại thủ đoạn quan trọng để cầu hòa, song ngoài cuộc hôn nhân giữa Nỗ Nhĩ Cáp Xích với Khoa Nhĩ Thẩm ra, thì cả Đại Thiện hay Mãng Cổ Nhĩ Thái cũng đều đã hứa hôn, điều này chứng minh bọn họ đặt nặng tương lai lên ba người này.

A Mẫn là cháu, lại còn là huyết mạch duy nhất của Thư Nhĩ Cáp Tề, cho nên trừ khi y mưu nghịch đoạt vị, nếu không Nỗ Nhĩ Cáp Xích tuyệt đối không thể nào đem Hãn vị truyền lại cho y! Trong đám tứ đại bối lạc có thể loại bỏ được y đầu tiên——Người Mông Cổ cân nhắc thật khôn khéo.

Kể tiếp thì sao, còn chẳng phải là nhìn vào con nôi đôi à? Con nôi đôi có quan hệ huyết thống với người Mông Cổ, hậu duệ mang dòng máu Mãn Mông, hẳn điều này chính là then chốt?

Tôi trải qua ba tháng dày vò bởi nỗi thống khổ cùng mâu thuẫn, đến cuối xuân, bệnh tình đã chuyển biến tốt đẹp, sau khi bắt mạch, Luru Quân đã cho biết, nếu như sau một tháng tiếp tục uống thuốc mà bệnh không chuyển biến xấu đi, thì có thể ngừng thuốc, về sau phải chú ý bảo dưỡng hơn có thể. Sau khi biết tin Hoàng Thái Cực vô cùng mừng rỡ, nhưng một câu đầy hàm súc khó hiểu kể tiếp của Luru Quân đã đóng cứng lại nỗi niềm vui sướng nhỏ nhoi vừa dấy lên giữa tôi và chàng.

"Nguyệt sự của phúc tấn nay vẫn chưa tới, e rằng đây là chứng lão hóa sớm....."

Hoàng Thái Cực chưa kịp phản ứng lại, tôi cũng đã nghe được rõ ràng, ý tứ của Luru Quân nói trắng ra chính là nội tiết tố của tôi hỗn loạn, khiến tôi

thường xuyên mất kinh, loại hiện tượng này cuối cùng sẽ dẫn đến hậu quả đó là, tôi có thể sẽ vô sinh lâu dài.

Khỏe miệng tôi co rút, thật sự là sợ cái gì thì cái đó liền đến sao? Trước đó ngày nào cũng lo lắng về vấn đề con nối dõi của Hoàng Thái Cực, lần này bệnh mới tốt lên được một chút, thì lại tuyệt tình sửa bản án thành tù chung thân!

Khuôn mặt Hoàng Thái Cực chợt lóe lên nỗi mất mát, nhưng không thể tránh được ánh mắt tôi.

Chàng muốn có con! Muốn con nối dõi của chính mình! Nam nhân thời đại này có ai mà không muốn tiếp nối hương hỏa, con đàn cháu đống cơ chứ! Mặc dù hiện tại Hoàng Thái Cực rất yêu tôi, nhưng sau này thì sao? Suốt những năm tháng đằng đẳng, đã tâm truy đuổi ngai vàng để vương của chàng ngày một lớn thêm.....

Không dám hỏi, không dám.....

Giang sơn nỡ nhân, nào khinh nào trọng? Vấn đề ấy khi xưa tôi đã từng lãnh đạm châm chọc hỏi Nỗ Nhĩ Cáp Xích, mà nay lại chẳng dám thốt ra miệng hỏi Hoàng Thái Cực.

Không dám nghe đáp án không biết ấy!

"Đừng cứ rầu rĩ ngồi ngây ra mãi trong phòng thế! Lại đây, có thứ này tặng nàng." Trong lúc hốt hoảng, Hoàng Thái Cực đã đầy hào hứng kéo tôi ra khỏi phòng, lòng tôi có chút nặng nề, nhưng sau khi nhìn thấy vẻ mặt đầy rạo rực của chàng, tôi cũng áp chế nỗi sầu muộn trong lòng.

"Là thứ giá trị gì mà khiến chàng phải chuyện bé xé ra to như vậy?"

Chân chàng không ngừng nghi một hơi kéo tôi đến chuồng: **"Minh An bồi lộc Khoa Nhĩ Thẩm vừa mang tới một trăm con ngựa con rất khỏe, ta dùng năm con tuần mã Hãn a mã tặng cho đôi lấy đôi ngựa trắng từ tay A Mẫn này, nàng xem có được không?"**

Tôi thờ ơ giương mắt nhìn qua, chỉ thấy ba bốn con ngựa màu sắc khác nhau ban đầu trong phủ, nay đã run rẩy lui vào trong góc tường cúi đầu lù rù, chiêm trợn máng thức ăn hiện giờ, là hai con ngựa trắng đang chằm chằm nhai lương thảo.

Kỹ thuật cưỡi ngựa của tôi rất bình thường, nên không có kiến thức với việc chọn ngựa, có điều khi nhìn thấy cảnh tượng đó, tôi không khỏi bắt đầu cảm thấy thú vị.

"Chính là hai con này à?" Nom thấy cốt cách cũng cường tráng, thể hình bu ru hãn cao lớn, không khác gì ngựa Mông Cổ. Chả trách Hoàng Thái Cực khư khư nhìn trửng nó, đặc biệt nguyện ý dùng cả năm con tuần mã của mình đổi lấy.

Chàng khẽ cười, ôm lấy vai tôi, chỉ vào một con bên trái cao hơn chút: **"Đây là đực!"** Ngón tay lại chỉ sang, **"Còn đây là cái!"**

"Chàng muốn bọn chúng lai giống với nhau?" Chẳng lẽ chàng muốn ngựa của mình về sau cũng sinh sản cùng loại với Mông Cổ à?

"Không phải." Chàng đi qua vỗ vào cổ hai con ngựa, nhẹ nhàng vuốt ve bờm của chúng, nhìn về phía tôi, **"Nghe Minh An nói ngựa cái này tính tình dịu ngoan, sức chân lại không thua ngựa đực thường, lúc ấy ta đã nghĩ ngay nó sẽ là thú cưỡi thích hợp với nàng. Chẳng qua ngựa cái này lại rất quen hơi ngựa đực, sức người đứng là không thể tách chúng ra, không còn cách nào chỉ dành lấy cả hai con.....lão tiểu tử A Mẫn đó thấy ta quá nóng vội, nhân cơ hội tốt này vơ vét một ít của ta, lấy năm đôi hai, cuộc trao đổi này làm huynh ấy vui vẻ mấy ngày liền."**

Tôi cẩn thận đánh giá đôi ngựa trắng kia, thấy chúng nó cứ chỉ đầy thân thiết, tóc mai kề tai, khi ăn luôn nhìn nhau, rất có ý bảo vệ lẫn nhau, lòng tôi bất giác cũng vui vẻ theo, cười nói: **"Thật thú vị."**

"Vậy nàng đặt tên cho nó đi?"

"Ta?" Tôi cực kỳ sững sốt, **"Ta không biết đặt tên."**

"Tên của ta, chẳng phải nàng đã đặt rất hay đấy sao?" Chàng nhìn tôi, khỏe miệng gọi lên đầy thâm ý.

Trên mặt tôi hơi nóng lên, thầm nghĩ rằng đây chẳng qua chính là mèo mù gặp phải chuột chết* thôi mà, tôi cũng không dám chắc còn có thể nghĩ ra được một cái tên Nữ Chân vừa vang dội vừa êm tai không nữa, nhưng tôi không cam tâm để chàng chế giễu uống công, vì thế nhìn chằm chằm vào hai con ngựa đó, mắt hơi hơi đảo, cười nói: **"Quá ư là đơn giản."** Tay chỉ vào con đực, **"Con này tên Đại Bạch!"** Lại chỉ vào con cái, **"Con này tên Tiểu Bạch!"** Quay đầu nhìn Hoàng Thái Cực, cong miệng cười lớn, **"Không có tên nào thích hợp hơn tên này đúng không?"**

**Ý là không đủ năng lực nhưng gặp may mắn mà nên việc.*

Chàng ngăn người, hiển nhiên không ngờ đến tôi có thể lười biếng trốn tránh, tùy tiện tìm thẳng ra hai cái tên như vậy. Hồi lâu sau chàng bĩu môi, vẻ mặt bất lực nói: **"Ta còn có thể nói không được sao?"**

"Sau này Đại Bạch thuộc về chàng, Tiểu Bạch thuộc về ta. Khi ta cưỡi Tiểu Bạch, chàng cũng phải cưỡi Đại Bạch đấy.....Đại Bạch.....Ha ha, ha ha....." Tôi nhìn không được cười to, sao lại ngửi thấy mùi vị ngớ ngẩn thế nhỉ? Một đại danh nhân, đứa con kiều ngạo của trời lại cười "Đại Bạch" chém giết trên chiến trường.....

"Buồn cười lắm à?" Chàng nghiêng răng, làm bộ bỏ nhào sang đây cù lét tôi.

Tôi cười bò về phía trước, xụi lơ ngã vào trong lòng chàng. Hai tay chàng vây lấy tôi, hôn lên trán tôi: **"Sau này, chúng ta cũng phải giống như Đại Bạch và Tiểu Bạch, vĩnh viễn không xa rời....."**

Vĩnh viễn không xa rời! Tim tôi khẽ run lên. Nói dễ hơn làm? Sự thật đó tàn khốc như thế, Đại Bạch có Tiểu Bạch, Tiểu Bạch có Đại Bạch, mối quan hệ giữa hai chúng nó là duy nhất, nhưng tôi và Hoàng Thái Cực lại không như vậy! Giữa chúng tôi tồn tại nhiều rào cản khó có thể vượt qua, tôi vĩnh viễn không có khả năng là duy nhất của chàng!

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 24: Buông bỏ

Hè thu luân phiên kéo đến, Hách Đồ A Lạp huyền não một hồi đưa lễ cưới, mỗi đồ cưới thôi cũng đã khiêng hơn dặm đường, dân chúng vây xem náo nhiệt, chật ních cả phố.

Trông thấy cảnh tượng náo động này, tôi như nhớ lại hai năm trước khi mà Bồ Dương Cổ đưa tôi đến Trát Lỗ Đặc, lúc đó Diệp Hách phải chịu cả hai tầng đá kích là Kiến Châu và Mông Cổ, nên việc đưa lễ cưới cũng không long trọng như thế này.

"Ai xuất giá thế? Gà tới đâu rồi?" Tôi núp phía sau đám người, thuận miệng hỏi Ca Linh Trạch đứng bên.

Về mặt nàng mù tịt y như tôi: "Hình như là vị cách cách trong Hãn cung, đưa tới Mông Cổ Khách Nhĩ Khách....." Dừng một chút, đột nhiên nói, "Để nó tài đi hỏi người ta một lát." Không chờ tôi lên tiếng, nàng đã khéo léo lên vào đám người.

Tôi kéo lại áo choàng, theo bản năng tìm đến chỗ thừa người mà ẩn náu. Đã gần nửa năm rồi, tôi vẫn không thể thả lỏng tâm tư để mình tự do tự tại trong Hách Đồ A Lạp thành này. Rõ ràng rất quen thuộc nơi này, nhưng lại cảm thấy áp lực vô cùng. Giống như có một ánh mắt từ nơi sâu thẳm nào đó đang chăm chú nhìn tôi. Tuy Hoàng Thái Cực bảo tôi đừng lo lắng, nói rằng "Bồ Hi Á Mã Lạp" đã hương tiêu ngọc vẫn tại nơi thảo nguyên Khách Nhĩ Khách, nàng ta đã thành một đoạn quá khứ rồi, thế nhưng tôi trước sau vẫn không hoàn toàn buông bỏ được.

"Chủ tử!" Ca Linh Trạch thở hổn hển chạy về, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hăng hái nói: "Nô tài mới nghe được, là tứ cách cách thành thân.....gã cho Ân Cách Đức Nhĩ bối lạc Khách Nhĩ Khách Ba Ước Đặc bộ."

"Tứ cách cách?" Tứ cách cách Mục Khố Thập?

"Là muội muội của nhị bối lạc ả, lão tứ cách cách vẫn luôn sống trong cung! Nghe nói nàng ta đã hai mươi tám tuổi....."

Tôi thoát nghe không hiểu, kế tiếp lại sừng sốt, trong đầu hiện ra một bóng dáng quen thuộc——Tôn Đái cách cách! Vốn là người con gái thứ tư của Thư Nhĩ Cáp Tề, được Nỗ Nhĩ Cáp Xích nhận làm con nuôi, nữ tử đáng thương bị giam cầm trong thành rào gỗ! Tôi vốn tưởng rằng.....Nỗ Nhĩ Cáp Xích sẽ giam nàng cả đời, không ngờ rằng vẫn sẽ gả nàng đi.

Gái lỡ thì hai mươi tám tuổi!

Tôi bỗng cảm thấy một nỗi mất mát cùng bi thương! Tình cảm mà Nỗ Nhĩ Cáp Xích gửi gắm vào Tôn Đái không phải tôi hoàn toàn không biết, trong lòng hẩn, chỉ sợ đó là một cái bóng của Đông Ca. Hiện giờ vì sao lại muốn xóa đi cái bóng luôn ở bên người này? Là vì Đông Ca đã không còn, hay là.....hắn đã buông bỏ?!

Buông rồi sao?

Tôi ngẩng đầu nhìn trời, nhìn chim chóc giang cánh lướt trên không trung, đảo mắt đã bay đi, bầu trời vẫn chỉ là một mảnh ngói lam, không hề thay đổi. Tựa hồ như cánh chim ấy.....vẫn chưa từng tồn tại.

Buông bỏ rồi.....cuối cùng cũng buông rồi!

Hắn một đời kiêu hùng, lòng mang chí lớn, hào khí ngất trời, như thế sao có thể vì một nữ tử bé nhỏ như tôi mà bị ràng buộc bước chân không ngừng tiến về phía trước?

Tôi cười lớn, tâm trạng kích động. Hắn đã buông bỏ rồi, thế vì sao tôi vẫn chưa hoàn toàn buông chứ? Vì sao tôi vẫn chưa thật sự thoát khỏi bóng dáng "Đông Ca" giấu dưới đáy lòng kia?

Trải ra tờ giấy Tuyên thành trắng như tuyết, tôi hết lần này đến lần khác cân nhắc, cây bút trên tay nặng tựa ngàn cân. Sau khi do dự mất nửa ngày trời, cuối cùng tôi đành qua loa viết, tuy ít ỏi nhưng lại hao tổn hết toàn bộ sức lực và tâm trí của tôi: "Quan hệ Kim Mông trọng đại, chàng nên xem trọng mối quan hệ đó hơn ta, chớ vì nhỏ mà mất lớn, mong chàng đối tốt với Khoa Nhĩ Thẩm phúc tấn, đừng nhớ mong, Du Nhiên lưu tự."

Nhẹ buông tay, bút lông trượt trên mặt bàn, nhanh chóng rơi xuống đất. Tôi ngơ ngác nhìn dòng chữ đen trên nền giấy trắng, chỉ thấy mắt vô cùng đau, ra sức cắn răng, cuối cùng hạ quyết tâm, dứt khoát rời khỏi phòng.

Tất Nhĩ Mã về nhà rồi, Ca Linh Trạch cũng bị tôi tìm có sai đi, thôn trang lúc này ngoài nô lệ làm nông cùng tá điền ra, trong nhà lớn cũng chỉ có mười mấy vị ma ma già cùng tiểu a hoàn, bọn họ không phải người hầu của tôi, việc đi lại của tôi bọn họ đều sẽ không quan tâm. Vì thế tôi cuốn ngân lượng cùng châu báu, không tiếng động đi ra chuồng ngựa.

Sáng sớm Hoàng Thái Cực đã cười Đại Bạch ra ngoài, Tiểu Bạch trong chuồng đang nhàn nhã uống nước, thấy tôi đến, phản chấn không ngừng đá đập lung tung. Nuôi hơn nửa năm, giữa tôi và nó đã sớm yêu mến nhau, vì thế vỗ nhẹ vào cổ nó, hỏi: "Tiểu Bạch à, ta phải đi rồi, mày có bằng lòng đi với ta không?"

Nó phát ra tiếng phì phò trong mũi, tôi chưa xót cười khổ: "Mày không nỡ rời xa Đại Bạch đúng không? Thôi quên vậy.....đi với ta, mày cũng chỉ chịu khổ." Vì thế ôm lấy nó, dắt lấy dây cương ngựa khác, nhưng tôi chưa dắt đi được hai bước, chợt nghe Tiểu Bạch hí lên một tiếng dài, giờ chân về sau đã bụng con ngựa nọ một cái, làm nó té lăn.

Tôi kinh ngạc không thôi, xưa nay đã biết tính Tiểu Bạch có chút dữ dằn, nhưng không ngờ nó lại dũng mãnh phi thường như thế, kỳ thực tuần mã như vậy không phải nên cùng chàng rong ruổi chinh chiến trong khói lửa chiến trường sao? Chỉ làm thú cưỡi của tôi, thật sự là dao trâu mổ gà*, chịu thiệt nó.

* dùng người tài không đúng chỗ.

Cũng giống như Hoàng Thái Cực.....nếu cả đời chàng cứ khôn thủ bên tôi, chỉ sợ không thể mở rộng lý tưởng và hoài bão của chàng, kẻ to chí lớn của chàng rồi cũng sẽ thành bọt nước.

Vì thế tôi càng quyết đi, nhưng Tiểu Bạch lại không cho tôi đến gần mấy con ngựa khác, không làm gì được, tôi chỉ đành kéo Tiểu Bạch rời đi: "Đây là do mày tự chọn, đừng có trách ta....." Tôi tự lải nhải với chính mình, ra cổng lớn, xoay người lên ngựa.

Sau một phen tùy ý thỏa sức chạy băng băng, tôi vốn không có ý định phân biệt phương hướng, chỉ mặc kệ Tiểu Bạch lao đi, men theo sơn thủy, đập trên con đường vô tận không điểm dừng này.

Thôn Tô Mật nằm dưới núi Ngũ Lĩnh, nơi này cách Phủ Thuận rất gần, là vùng biên thủy thuộc nước Đại Kim, nhưng trong thôn không chỉ giới hạn mỗi người Nữ Chân. Phong cảnh nơi cửa ải Ngũ Lĩnh này không tồi, cho nên lúc đó tôi quyết định ở lại đây, hơn phân nửa nguyên nhân chính là vậy, ngoài ra còn có.....Tiểu Thu.

Tiểu Thu họ Lê, cha là người Hán, nhưng mẹ là người Nữ Chân, nhà con bé ngụ ở đầu Đông thôn Tô Mật. Một nhà bốn người, trừ Tiểu Thu năm tuổi ra, còn có một em gái nhỏ mới sinh.

Nói đến cái lúc gặp gỡ Tiểu Thu thật sự là làm cho người khác một phen toát mồ hôi hột, hôm đó vốn là tính đi cửa Phủ Thuận, sau khi qua cửa Ngũ Lĩnh, thì thấy Tiểu Thu ngã võ gối đang ngồi trong bụi cỏ ven đường khóc thương tâm chết đi được. Tôi xuống ngựa hỏi thăm con bé, nó há mồm hỏi tôi có phải là đại phu không.

Tôi trả lời: "Không phải!" Kết quả là con bé gào lên khóc, tôi hỏi han cả buổi, mới từ trong lời nói đứt quãng của nó nghe ra được, rằng cha nó bị người ta đã thương, mẹ nó sốt ruột quá mà đau bụng sắp sinh, con bé mù tịt không chủ trương, chỉ biết là phải đi tìm đại phu, nhưng vòng vo cả buổi ở ngoài vẫn không thấy tăm hơi nào.

Vì thế, tôi bị Tiểu Thu dẫn về nhà trở thành một chuyện hết sức tự nhiên, tình cảnh lúc đó đừng nói là một đứa bé năm tuổi, mà ngay cả tôi thấy cũng phải hoảng sợ. Trong nhà loạn cả lên, cha Tiểu Thu bị người khác đánh đến cả người đầy máu ngồi dựa vào cửa lớn, hôn mê bất tỉnh, chẳng còn biết trời đất. Trong phòng vang tiếng trẻ con khóc, mẹ Tiểu Thu sau sinh bị hạ đường huyết, đã ngất đi, cuống rốn vẫn còn quấn cô đứa bé, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên tím bệch.....

Hiện giờ, đứa bé đã sắp được năm tháng, khuôn mặt mũm mĩm, nhỏ nhắn trắng hồng, nuôi nấng rất tốt, nhưng mỗi khi tôi nghĩ về cảnh tượng đó, tay chân vẫn cứ như nhũn ra.

Mẹ Tiểu Thu, Trát Hi Đát dựa theo tập tục người Nữ Chân, nhất định bảo tôi, một người thái sinh, đặt tên cho con nàng ta——Từ thái sinh này, trước kia Hoàng Thái Cực còn nhỏ từng nhắc đến, nhưng không rõ hàm nghĩa trong nó, sau này tôi hàm hồ nghĩ, đoán chừng cái gọi là thái sinh đó chắc chỉ người đỡ đẻ ấy?

Hiện tại xem ra lý giải này là sai hoàn toàn rồi. Thật ra người Nữ Chân coi người đầu tiên khác họ nhìn thấy trẻ con mới sinh là người thái sinh, thái sinh có ý nghĩa rất quan trọng với trẻ sơ sinh, người Nữ Chân cho rằng tính cách của đứa bé trong tương lai sẽ giống với người thái sinh ra nó, cho nên người thái sinh sẽ gây ảnh hưởng với đứa bé cả đời.

Loại tập tục cùng tín ngưỡng gần như sùng bái này làm cho người ta toát mồ hôi, nếu tính cách Hoàng Thái Cực mà giống tôi, có lẽ tương lai không thể nào thành hoàng đế nổi.

"Thím ơi! Hôm nay thím có thể dạy Tiểu Thu học chữ không ạ?" Tiểu Thu lưng đeo một sọt rau dền, lúc đi qua góc tường không nhận được rề rà bước qua, khuôn mặt nhỏ nhắn vàng vọt ngẩng lên, ánh mắt mong đợi nhìn tôi.

Tôi đang ôm đứa bé phơi nắng, thương tiếc sờ đầu Tiểu Thu: "Vẫn chưa làm xong à?"

Con bé liếm đôi môi khô khốc, nhỏ giọng: "Lát nữa phải cho heo ăn ạ....."

Tôi thở dài, tay trái ôm đứa bé ngồi trên đầu gối, tay phải nhặt một nhánh cây khô dài dưới mặt đất, viết hai chữ lên bùn cát: "Hôm qua ta dạy con viết tên mình, vẫn còn nhớ chứ?"

"Còn nhớ ạ!" Tiểu Thu phấn khởi không thôi, "Chỉ là chữ Lê khó viết một chút, có điều cha nói con viết không sai, cha nói họ "Lê" trên gia phả tổ tiên thật sự là dài như thế. Cha còn khen thím là người có học thức, nhất định là xuất thân từ thế gia vọng tộc, là người từng thấy qua nhiều sự đời, cho nên nương bảo con phải theo học thím cho thật tốt."

Tôi lập tức cười, nhánh cây khô chỉ vào hai chữ trên mặt đất nói: "Hôm nay ta dạy con nhận biết tên muội muội mình——An Sinh! Ý chỉ bình an ra đời, mặt khác cũng hy vọng con bé có thể bình an cả đời."

Tiểu Thu cúi đầu lặng lẽ nhìn vào hai chữ ấy, An Sinh trong lòng lại đột nhiên bật cười, cái tay bé nhỏ vươn lấy sợi trúc sau lưng chị mình. Tôi lấy cái tay bé ấy nhẹ nhàng gỡ xuống, nói với Tiểu Thu: "Con đi giúp nương làm việc trước đi, lát nữa về ta dạy con viết."

Tiểu Thu lưu luyến rời đi, tôi vốn tưởng không bao lâu nữa con bé sẽ đến tìm tôi, nhưng không ngờ rằng đến khi trời tối rồi, không chỉ con bé không đến, mà Trát Hi Đất cũng không đến bé An Sinh về. Tôi cảm thấy kỳ quái, vì thế qua loa ăn cơm chiều, ôm tiểu An Sinh đã sớm ngủ say kia quấn vào tấm đệm da dê, lần mò đi nhà Tiểu Thu cách đây hai mươi thước.

Vừa vào đến cửa, liền nghe tiếng Tiểu Thu khóc lóc truyền ra, tôi sững sờ đẩy cửa vào, chỉ thấy trên nhà chính thô sơ, Lê Cán tinh thần suy sụp, ngồi một mình trên ghế dài, đầu đầy máu, Trát Hi Đất run rẩy đang giúp hắn lau vết thương.

"Sao thế này?"

Lê Cán liếc mắt nhìn tôi, mang theo phần nộ cùng ủy khuất nói: "Còn không phải vì chuyện trộm cắp!"

Mấy năm tại biên giới Minh Triều này thường có dân vùng ven vượt biên, đào sâu, đào mò, đánh cắp cây ăn quả gì đó, hành vi cực kỳ quấy nhiễu gây hại đến lợi ích của người dân Nữ Chân nước Đại Kim. Cho nên liên tục phát sinh xung đột giữa đôi bên, người Hán xem thường người Nữ Chân, người Nữ Chân khinh thường người Hán, mâu thuẫn giữa hai nước sau đó lại phát triển thành mâu thuẫn dân tộc. Lê Cán tuy hằng năm đều sinh sống tại Đại Kim, nhưng người Nữ Chân vẫn coi hắn là kẻ thù, khi ra ngoài đánh cá săn bắt để mưu sinh, họ cũng thường xuyên gây khó dễ cho hắn. Thật ra không chỉ mỗi Lê Cán, mà tất cả hơn hai mươi hộ dân người Hán ở thôn Tô Mật này, mỗi một nhà đều sống rất khó khăn. Người Hán ở Đại Kim cũng giống như con chuột trong ống bễ, hai đầu đều bị chặn khí.

"Bọn họ.....ra tay thật tàn nhẫn....." Hốc mắt Trát Hi Đất rung rung, giọng nói run rẩy.

"Thôi đi! Đó không phải đều là người của tộc cô à? Hôm nay trong cái đám người cầm đầu đánh ta đó, còn có tên đường đệ trong dòng họ cô nữa kìa!" Lê Cán đột nhiên nổi giận, Trát Hi Đất tức giận đến hai tay đều run rẩy, mặt lúc xanh lúc trắng, nói không nên lời.

"Cha! Cha! Cha đừng mắng nương mà! Nương không có lỗi....." Tiểu Thu kêu to nhào vào lòng cha mình. Chuyện nhà giữa hai vợ chồng vốn không đến lượt tôi quản, huống chi bối cảnh nhà này thật phức tạp, liên quan quá nhiều đến ân oán quốc gia dân tộc. Thế nhưng, khi nhìn thấy Lê Cán cầm hận đem con tức xả vào người Tiểu Thu nhỏ tuổi non nớt, đập con bé ngã trên đất, tôi không thể nhìn được mà tức giận.

Tôi bưng chậu nước đá để trên bàn chuẩn bị vệ sinh vết thương lên, thẳng tay hất lên đầu hắn: "Hỗ dũ không ăn thịt con, vậy mà ngươi lại giận cá chém thớt với con bé, ta thấy là ngươi nên bình tĩnh mà suy nghĩ một chút!" Lê Cán tức tối giậm chân đứng dậy, tôi thuận tiện cầm lấy then cửa bên cạnh, nắm trong lòng bàn tay, chuẩn bị nếu hắn mà hướng sang đây, tôi sẽ lập tức đánh hắn thùng thêm một lỗ giống như vậy.

"Lão gia!" Trát Hi Đất vọt đến sau lưng ghì chặt eo hắn, "Chàng muốn đánh thì cứ đánh thiếp! Đừng dọa con bé!"

Lê Cán hung tợn trừng mắt liếc tôi, ánh mắt rơi vào đứa bé trong lòng tôi.

Tôi lạnh lùng cười: "Ra khỏi nhà bị người ức hiếp, về nhà xả giận vào vợ con, ngươi thật đúng là đại lão gia, thật là có khí khái một nam nhân!"

"Cô....."

"Không phải, không phải....." Trát Hi Đất liên tục kêu to, "Bộ tâu, lão gia không phải người như vậy! Chẳng qua lòng chàng đang hoang, không phải chàng thật sự muốn đánh mắng chúng ta! Bình thường lão gia đối với mẹ con ta rất tốt....."

Thật là một nữ nhân khờ mà! Xã hội này thật là loạn đến mức vô lý rồi, kẻ có tiền địa vị cao là tam thê tứ thiếp, coi số lượng thê thiếp như tượng trưng cho một loại của cải. Địa vị thấp cũng như thế, tuy vợ chồng nghèo khổ, giúp đỡ lẫn nhau, nhưng cái loại tư tưởng nam tôn nữ ti này đã ăn sâu bén rễ cắm vào người hắn rồi, thậm chí là trong lòng Trát Hi Đất.

Thôi vậy, người ta là vợ người ta còn không để ý! Tôi còn vớ vẩn phí sức làm gì? Bực mình bỏ then cửa xuống, ôm tiểu An Sinh ngủ say vô tri nhét vào trong tay Lê Cán, cũng không quan tâm hắn đang dụi râu trừng mắt, chỉ nói: "Muốn sinh sống thì sẽ không tránh khỏi bị ức hiếp, đây là vấn đề không cách nào trốn tránh được, thế nhưng hãy nghĩ về người thân cùng người đồng cam cộng khổ xem, động lực để ngươi tồn tại không phải là vì để tìm cho họ một cuộc sống hạnh phúc ấm êm sao? Tội gì phải làm mình thống khổ, làm thế nhi chịu tội?"

Lê Cán kinh ngạc ngẩng ra, tôi không quan tâm hắn có nghe hiểu được phần nào lời tôi nói không, chỉ đột nhiên cảm thấy cuộc sống giản đơn đã bị xáo

trộn, khiến tôi bắt đầu nảy sinh ý nghĩ phiền chán. Mà thói đời thì sao có thể thái bình, và lại làm chút chuyện có ý nghĩa cho sinh mạng ngắn ngủi này của tôi cũng tốt!

Bởi vì sự kiện này, sau khi ở lại hơn nửa năm, lần đầu tiên tôi có ý nghĩ muốn rời thôn Tô Mật mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 25: Phủ Thuận

Vốn tính là qua năm sẽ liền lên đường đi Phủ Thuận, nhưng tôi lại phát hiện ra một vấn đề đầy nghiêm trọng——Tiểu Bạch thường ít vận động, thịt thà đã bị tôi nuôi đến nổi dày ra. Lúc này dựa vào nó mà đi, chỉ sợ đi không được mười dặm đã bị nó kéo chết theo. Chỉ là tôi không thể bỏ lại nó không quan tâm, vì thế ra kế hoạch dùng thời gian một tháng huấn luyện để tăng cường thể lực cho Tiểu Bạch, vô luận thế nào cũng phải nghĩ cách cho nó gầy đi, lấy lại thể hình bụ bẫm của trước kia.

Tính tình Tiểu Bạch thật ra có chút không ngoan như lời Minh An nói, khi bắt đầu nuôi nó tôi đã phát hiện ra. Khi tâm tình nó khó chịu, liền trở nên cường hãn ngay cả Đại Bạch nó cũng sẽ cắn. Nhưng thật ra Đại Bạch nhìn qua vô cùng hung mãnh to con đó, đối mặt với con gây hấn vô lý của Tiểu Bạch, lại thường chẳng hề phản kháng, yên lặng chịu đựng, tính tình ôn hòa không thể ngờ được.

Tiểu Bạch lười biếng đã hơn nửa năm, cứ để nó tự do chạy nhảy, có lẽ nhất thời nó sẽ ham mới mẻ, nhưng qua thời gian dài, nó lại cứ lui về ở trong lều cỏ thô sơ, mặc kệ có đánh chửi cỡ nào cũng không chịu ra.

Vì thế kế hoạch huấn luyện một tháng bị kéo dài thành ba tháng.....

Mười lăm tháng tư, cuối cùng tôi cũng chuẩn bị lên đường, biết tôi sắp phải đi, một ngày trước Tiểu Thu đã khóc vang trời, ra sức lôi kéo tay áo tôi, không nói lời nào, chỉ nhìn tôi mà khóc. Trát Hi Đất chuẩn bị cho tôi một cân trứng gà, đều đã được luộc chín, để tôi mang theo ăn trên đường. Lê Cán không tỏ vẻ gì, vẻ mặt thản nhiên, nhưng tôi biết thật ra hắn ta vốn đã coi tôi như người trong nhà, tâm không hề ghét bỏ, nhưng cứ ra vẻ chết vẫn mạnh mẽ.

Đêm nay tôi không thật sự ngủ, một nửa là hăng hái, một nửa là trong lúc nửa ngủ nửa tỉnh tựa như luôn nghe thấy tiếng khóc của An Sinh vang bên tai.

Đã qua canh ba, bỗng có tiếng gõ cửa, y như tiếng sấm, tôi đang lịm đi trên giường bỗng bị dọa đến nổi nhảy dựng lên, hai mắt đăm đăm đại ra một lúc mới tỉnh ngộ lại, vội vã không ngừng mặc quần áo mang ủng đi mưa.

Nhưng tiếng đập cửa cực kỳ nóng vội, tựa như trời sắp sập xuống tới nơi, tôi liền lên tiếng đáp: "Tới đây! Tới liền đây....." Không hiểu vì sao, lòng lại trở nên căng thẳng.

"A Bộ tầu! A Bộ tầu....."

Cách một cánh cửa gỗ, tôi nghe rõ là giọng Lê Cán, vội rút then mở ra. Ngoài cửa, Lê Cán đầu đỏ đầy mồ hôi, tay xách đèn lồng, theo sau hắn còn có hơn chục nam nhân: "A Bộ tầu! Cô đọc lá thư này xem, cô là người một bụng có tri thức, có học vấn, nên cô hãy cho chúng ta một chủ ý đi."

Tôi ù ù cạc cạc: "Cái gì?"

Lê Cán lau mồ hôi, hô hấp nặng nề: "Xảy ra chuyện rồi! Phủ Thuận bị Kim binh Thất Đát* chiếm được rồi!"

*Thất Đát: hay Tatars, là từ mà người Hán dùng để chỉ các sắc dân du mục, các dân tộc thiểu số ở phía Bắc của Trung Quốc. Bản chất từ này mang ý miệt thị và phân biệt sắc tộc.

Tôi hoảng sợ nói không nên lời, tay vịn khung cửa khẽ run lên. Phủ Thuận.....thất thủ? Lẽ nào, Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã hoàn toàn xé mặt với Đại Minh?

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Ánh mắt tôi đảo qua, dưới ánh lửa yếu ớt, là hơn mười khuôn mặt lo lắng bàng hoàng, vẻ mặt đầy phức tạp.

"Phạm tú tài, người nói đi." Lê Cán đẩy đẩy một người phía sau, tôi nhận ra đây vốn là Phạm tú tài ở thôn Tây thường giúp người khác viết thư nhà. Người này tuy mới hơn hai mươi, nhưng nghe nói ba năm trước đã đỗ tú tài, kiến thức uyên thâm, học thức bậc nhất, rất được đám người Hán trong thôn tôn trọng.

Tôi hơi gật đầu với hắn: "Có muốn vào trong nói chuyện không?" Phạm tú tài khẽ do dự, lắc lắc đầu. Tôi biết hắn kiêng dè cái gì mà nam nữ không chung phòng, vì thế cũng không miễn cưỡng, tôi ngồi trước ngưỡng cửa, kêu gọi mọi người: "Vậy tản ra đã rồi hẵng bàn, vây quanh nhau thật không thoải mái lắm."

Mọi người thoáng ngó ra, đồng loạt nhìn về Phạm tú tài, sau khi thấy hắn gật gật đầu, mới tản ra tìm trụ đá gì đó, người ngồi xồm, người ngồi bệch, người đứng đủ cả. Phạm tú tài chấp tay đối với tôi, trên khuôn mặt trẻ tuổi hiện ra vẻ nho nhã, nhưng vẻ mặt lại thản nhiên, tôi biết cái khí chất nhà Nho ấy vốn

đã thấm nhuần từ trong cốt tủy của hân, nên trong lòng cũng có khinh thường loại nữ tử như tôi, không liên quan đến việc tôi rốt cuộc có học vấn hay không, có kiến giải hay không.

"Bộ.....tàu là người hiểu biết chữ nghĩa, ta có việc muốn thỉnh giáo, đêm khuya đã quá rày....."

"Nói ngắn gọn đi!" Tôi ngẩng đầu, tức giận cắt ngang hân, nửa đêm bị người khác đánh thức đã bức rức, hơn nữa chuyện mà bọn họ nói lại là chuyện đáng ghét, là thứ mà hiện tại tôi không muốn nghe nhất, nên sự kiên nhẫn của tôi cũng đã đến giới hạn.

"Khụ!" Phạm tú tài bị một câu của tôi làm cho nghẹn lại, trên mặt thoáng hiện tia buồn bực, sau cùng tối xấu gì cũng nhin xuống, rầu rĩ nói, "Vào cái hôm mười ba ấy, Đại Kim Hân triệu tập Bát kỳ thế sự*, lấy "Thất đại hận" bố cáo trời đất, trở mặt với nhà Minh." Nói xong lặng lẽ liếc tôi, "Hôm mười bốn liền dẫn hai vạn binh mã áp chế Phủ Thuận....."

*Tuyên thế trước khi xuất quân.

"Giờ, không phải Lý Vĩnh Phương trấn thủ ở Phủ Thuận à? Có xấu cỡ nào cũng chưa tới nỗi chỉ vèn vèn có hai ngày ngắn ngủi mà đã bị phá thành!" Khi Diệp Hách phát sinh mâu thuẫn với Kiến Châu, gã Lý Vĩnh Phương này thường được nhắc đến với thân phận thái độ quan liêu của Minh triều, nghe như là một nhân vật hết sức khí thế.

"Phi!" Trong đám có một thanh niên vì phần hận mà nhỏ nước bọt, tức giận nói, "Đừng nhắc tới tên gian tặc Lý Vĩnh Phương đó, hân ta thấy binh Thất Đát hăm thành, gan chó sợ vỡ mật, chưa đánh mà đã hàng rồi, cứ vậy mà mở cổng thành đón binh Thất Đát vào!"

Tôi thấy hai mắt bọn họ đang phun lửa, vẻ mặt cả đám đầy thống hận như muốn giết người, trong lòng không khỏi lạnh đi, một cỗ khí lạnh xông thẳng lên óc. Quả nhiên, Phạm tú tài khàn giọng thở dài: "Quân dân chết hơn hai vạn người, bắt người cướp của hơn một vạn người.....sau khi tàn sát hàng loạt dân trong thành, Phủ Thuận bị binh Thất Đát thiêu rụi toàn bộ.....tình trạng vô cùng thảm hại." Hân khẽ nghẹn ngào, nghiêng đầu đi đầy ảm đạm, "Tuần phủ Liêu Đông phái tổng binh Trương Thừa Dận chi viện Phủ Thuận, nhưng ai dè mới nửa đường đã bị mai phục, Trương tổng binh bỏ mình....."

Ồ, cứ vậy mà.....tàn sát hàng loạt dân trong thành!

Cả người tôi căng thẳng, Nỗ Nhĩ Cáp Xích xưa nay không hề thích người Hán, tuy trước kia khuất phục hạ mình, không thể không a dua có lệ, mỗi khi phụng triều tiến cống, đều là một sự nhục nhã, sẽ chỉ làm nổi oán hận người Hán của hân ngày một tăng lên. Hiện giờ, đúng là ngọn lửa trả thù đang bùng hực bùng lên trong hân, thời khắc hướng Minh triều đang lan tràn mãnh liệt trong đầu óc cũng đã đến rồi.

"Các người.....tìm ta rốt cuộc là muốn hỏi chuyện gì? Ta chỉ là một phụ nhân tầm thường thì giúp được gì cho các người?" Tôi vỗ vỗ hai gò má, khôi phục lại sự bình tĩnh cho bản thân.

"Bộ tàu có mắt nhìn xa trông rộng, chúng ta muốn biết lần này binh Thất Đát tấn công Phủ Thuận, có thể sẽ gây thêm tai họa, bây giờ....."

Xem ra đám người này thật đúng là gấp quá loạn đầu, hoàn toàn không có chủ trương gì cả. Vừa lo binh Thất Đát đang trên đường tiến gần đến biên giới Đại Minh, lại vừa lo khi quân Minh phản kích, sẽ mang khói lửa đến mảnh đất nhỏ bé này. Muốn thoát thân, nhưng lại chẳng nỡ xa xứ.....quả nhiên là vấn đề nhức đầu khó giải quyết.

Tôi không thể suy đoán trước, không thể cho bọn họ câu trả lời khẳng định hay phủ định một cách thuyết phục, thật ra cái gọi là nhìn xa trông rộng của tôi, là bảo mọi người chạy trốn khỏi Hách Đồ A Lạp càng sớm càng tốt, dưới sự che chở của Đại Kim, nơi đó sẽ là nơi tuyệt đối an toàn vô lo cho họ. Nhưng.....ánh mắt lại lướt qua mấy khuôn mặt đen thui của bọn họ——Vô luận là người Hán vượt biên Minh triều qua đây, hay người Hán sinh ra và lớn lên trên đất Đại Kim, thì trong mắt người Nữ Chân, chẳng qua cũng chỉ là nô lệ thấp hèn chưa được nhập tịch mà thôi. Nếu bọn họ muốn sống, thì cần vứt bỏ lòng tự tôn, tạm làm nô lệ, không biết lời này có thể nói ra rõ ràng với bọn họ vào lúc này hay không?

Tôi chống đầu gối bần rùn đứng lên, lắc đầu, không thể nào lý giải được suy nghĩ của bọn họ, hận nước thù nhà cộng thêm tính bài ngoại sắc tộc, nhất định chẳng thể cùng bọn họ giảng giải cái đề tài nhạy cảm như vậy. Cuối cùng tôi cũng không thể nói với bọn họ, nói Đại Minh sẽ vong, Đại Kim mới là chân mệnh đã định, nếu sau này muốn ăn ngon muốn sống yên, thì vẫn nên sớm quy hàng, chớ chống cự mới là tốt.

Lại bắt lực lắc đầu, xoay người tự giễu.

"Tàu....." Phạm tú tài gọi tôi.

"Ta không thể đưa câu trả lời, chỉ có thể nói.....đại loạn sắp đến, không nơi nào là nhà." Tôi thấy vẻ mặt hân chấn động, hoàn toàn thần thờ, đành thở dài quay về phòng, bỗng trong lòng khê chấn động, dừng bước chân, hỏi, "Phạm công tử có biết "Thất đại hận" của nước Đại Kim ám chỉ điều gì không?"

Phạm tú tài lòng không yên trả lời: "Chẳng qua là lấy có thôi——trong đó viết: Ông cha ta chưa từng cắt một cọng cỏ, cướp một tấc đất của người Minh nơi biên ải, thế mà Minh triều vô cớ gây hân, giết hại ông cha ta. Đó là cái hận thứ nhất. Tuy Minh triều gây hân nhưng ta vẫn cố tìm hòa. Ta dựng bia tuyên thế: "Hân cũng như Mãn chớ ai vượt tuyến. Kẻ nào liều lĩnh, gặp tức khắc giết ngay". Thấy mà vẫn thả, ta giết đứa thả. Minh triều vẫn bất chấp lời ta. Lại còn cậy mạnh đem quân vượt tuyến giúp bọn Diệp Hách. Đó là cái hận thứ nhì. Hàng năm mẹ nam cũng như mặt bắc sông Minh Hà, người Minh thường đánh thuyền cướp bến, mặc sức lộng hành. Ta tuân lời thề nên phải giết. Minh triều lại phụ ước trước, trách ta giết bừa, bắt Quảng Ninh sứ thần của ta là Vồng Cô Lý, Phương Cát Nạp, lại trói cả người tháp tùng, uy hiếp ta. Đó là cái hận thứ ba. Quân Minh vượt tuyến giúp Diệp Hách, khiến người vợ sắp cưới của ta phải cải giá sang Mông Cổ. Đó là cái hận thứ tư. Lãi Hà, Tam Soái, Phủ An, ba lộ đó là những nơi ta chia quân đóng giữ đã nhiều đời. Dân ta ở đây chuyên nghề nông, cấy cày ruộng đất thế mà Minh triều không cho họ làm ăn, đem binh đuổi sạch. Đó là cái hận thứ năm. Bọn Diệp Hách đắc tội với trời ngoài biên ải, thế mà Minh triều riêng tin lời chúng, sai người đưa thư tới để hạch hỏi ta, làm nhục ta, chẳng coi ta ra gì. Đó là cái hận thứ sáu. Lúc trước, Cáp Đạt giúp Diệp Hách hai lần tới xâm lăng, ta phải thân hành đi báo phục. Do đó, trời đã trao cho ta cả dân Cáp Đạt, ấy

thế mà Minh triều lại ủa theo họ, bức hiếp ta phải trở về nước, khiến Cáp Đạt bị người Diệp Hách xâm lược. Ôi, giữa cái lúc liệt quốc phân qua chinh chiến, kẻ nào thuận ý trời thì kẻ đó thắng và tồn tại, kẻ nào nghịch ý trời thì kẻ đó bại và mất nước, lẽ nào khiến kẻ đã chết có thể sống lại, khiến kẻ được lòng mọi người lại phải bỏ đi? Trời đã giúp cho một nước lớn, một vị vua thì vị vua đó phải là người chủ chung của thiên hạ. Tại sao Minh triều lại oán giận nước ta? Buổi đầu Hồ Luân chư quốc họp binh lại để đánh ta, nên trời chán ghét bọn Hồ Luân gây hấn đó. Nay Minh triều giúp bọn Diệp Hách, bị trời chán ghét, đó chính là chống lại ý trời, gây chuyện thị phi, tự ý làm bậy. Đó là cái hận thứ bảy."(Bản dịch lấy từ Wikipedia.)

Khó mà ghi nhớ tốt được như hần, toàn bộ đều thuộc lòng, nhưng về mặt lại lãnh đạm, tựa hồ còn đang lún vào trong lời tiên tri "Đại loạn sắp đến" mà tôi vừa nói kia, lo lắng cân nhắc.

——Quân Minh vượt tuyến giúp Diệp Hách, khiến người vợ sắp cưới của ta phải cải giá sang Mông Cổ. Đó là cái hận thứ tư!

Tôi bật cười, xem ra Đông Ca có thể phát huy tác dụng vượt xa sức tưởng tượng của tôi! Thôi vậy! Chuyện cũ gì đó của trước kia, đã không còn liên quan đến Bộ Du Nhiên tôi, dù Nỗ Nhĩ Cáp Xích lấy cớ "Bổ Hi Á Mã Lạp" mà đánh đến Từ Cẩm Thành, cũng đã không còn chuyện gì có thể cản tôi được.

"Bộ tẩu, tha thứ cho câu hỏi cuối cùng của ta, cô là người Hán hay người Kim thế? Nếu hai nước khai chiến, cô sẽ đứng ở bên nào?"

Cả người tôi cứng đờ, bước chân đang bước ra ngoài rồi cuộc bắt động.

Tôi được coi như người Hán, hay người Kim? Vấn đề này.....thật khó mà trả lời cho rõ. Ở hiện đại tại cột quê quán tôi vốn điền dân tộc Hán, nhưng cơ thể bây giờ, lại là người Nữ Chân.....tôi chậm rãi xoay người, vịn lấy cửa, nhẹ nhàng đóng lại, thì thầm nói: "Ta chỉ mong.....minh không phải người của nơi này! Chưa từng tới nơi này....." Giọng nói yếu ớt như ruồi muỗi, Phạm tú tài hiển nhiên chưa nghe rõ, tôi chỉ hé miệng cười, chậm rãi đóng cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 26: Chạy nạn

Mười lăm tháng tư Thiên Mệnh năm thứ ba, Đại Kim Hãn Nỗ Nhĩ Cáp Xích tự mình dẫn bốn kỳ là Chính Hoàng, Chính Hồng, Tương Hồng, Tương Lam cùng đoạt lấy Phủ Thuận, lại cử bốn kỳ Tương Hoàng, Chính Bạch, Tương Bạch, Chính Lam đánh chiếm Đông Châu, gót ngựa đi khắp nơi, tuần phủ Liêu Đông Đại Minh là Lý Duy Hân cấp bách cử tổng binh Trương Hân Dận dẫn một vạn binh chi viện, gặp phải Kim binh mai phục, toàn quân bị tiêu diệt.

Tháng năm, đánh hạ thêm pháo đài Phủ An, pháo đài Hoa Bao Trùng, pháo đài Tam Xá Nhi cùng mấy pháo đài lớn nhỏ khác tổng cộng mười một cái.

Tháng bảy, kỵ binh của Bát kỳ Đại Kim tiến vào Nhã Cốt Quan, vây đánh Thanh Hà thành, tướng quân Minh là Trâu Trữ Hiền ngoan cường phòng thủ, cuối cùng thành phá bị giết. Sau lúc đó kỵ binh Đại Kim lại chiếm thêm hai thành là Giám Trường và Đồ Tường. Phần lớn pháo đài phía Đông Phủ Thuận đều đã bị Đại Kim chiếm hết.

Tôi bị ép phải tiếp tục ở lại thôn Tô Mật, nhưng cửa Ngũ Lĩnh dù sao cũng cách quá gần chiến trường. Hiện giờ Đại Kim chỉ có một hướng là tiếp tục đánh và thắng, cửa Ngũ Lĩnh này nằm trong phạm vi thế lực của Đại Kim cho nên vẫn chưa đến nỗi lâm vào nguy hiểm. Thế nhưng, Đại Minh không phải loại ngu dốt chỉ chịu đoàn không phản kích, cho đến khi phản kích lại, chỉ sợ đứng mũi chịu sào tai ương chính là cửa Ngũ Lĩnh này.

Tôi bắt đầu suy tính bước tiếp theo nên đi đâu, nhưng loạn lạc trước mắt, không thể chắc chắn vừa bước ra có gặp phải cường đạo quan lại chạy nạn gì đó hay không. Thế đạo hiện nay bất an rung chuyển, tứ phía đều là chốn hiểm nguy, việc cấp bách bây giờ đã không còn là giải quyết ấm no hạnh phúc, mà là phải làm sao để bản thân có thể trốn thoát khỏi cái nạn này.

Kỷ Mùi, Thiên Mệnh năm thứ tư, Minh Vạn Lịch thứ bốn mươi bảy.

Một mùa xuân thật âm đạm, trong thôn Tô Mật vô luận là người Nữ Chân hay người Hán, cũng đều nửa mừng nửa lo âu. Đại Minh gia tăng binh lực trú bị, nội trong vài ngày nữa có thể sẽ phát động một cuộc chiến vây quét với quy mô lớn, tiến quân đến Liêu Đông, quyết tiêu diệt Đại Kim.

Sống trong nom nớp lo sợ như thế cho đến chạng vạng ngày mười tháng Giêng, trong thôn có người đi săn trở về, truyền lại một tin tức cả kinh lòng người: "Đại Kim Hãn vương phát binh tấn công Hồ Luân Diệp Hách!"

Diệp Hách bộ, bộ tộc duy nhất còn sót lại của Hồ Luân Nữ Chân, cái gai trong mắt cái đinh trong thịt của Nỗ Nhĩ Cáp Xích, hần sẽ không để cho nó được tồn tại bên mình. Từ xưa đến nay, quan hệ giữa Diệp Hách và Đại Minh rất chặt chẽ, Diệp Hách nương nhờ Đại Minh, lấy Đại Minh làm chỗ dựa vững chắc, cho nên từ trước đến giờ, khúc xương này là khó gặm nhất trong bốn bộ Hồ Luân Nữ Chân.

Hôm nay xem ra Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã không còn kiêng dè gì nữa. Đến Đại Minh to như vậy còn dám gây hấn, mặc sức phá thành, sao có thể để ý chi một Diệp Hách nhỏ bé?

"Thím.....thím ăn....." Tiểu An Sinh đã sắp hai tuổi, cuộc sống khốn đốn khiến con bé gầy yếu hơn nhiều so với mấy đứa trẻ nhà quyền quý mà tôi đã

gặp. "Thím, ăn ăn....." Con bé bước tập tễnh, cái tay nhỏ bé lôi kéo ống tay áo tôi, mặt lộ ra vẻ thèm ăn, "An Sinh, đói đói.....bụng đói."

Tôi sờ sờ đỉnh đầu thừa thớt tóc của con bé, bé nó ngồi lên đầu gối, tay phải giơ ra lấy củ khoai lang lột vỏ hồng, đang muốn dứt cho con bé ăn, chợt thấy Tiểu Thu cắn môi, rụt rè dựa vào cửa, không chớp mắt nhìn thẳng vào củ khoai lang trong tay tôi.

Tôi quay đầu lại nhìn, trong bát đã trống không, chỉ đành chờ dài, lấy củ khoai trong tay bé ra làm hai, một nửa nhét vào tay An Sinh, một nửa đưa cho Tiểu Thu.

An Sinh sau khi nhận được củ khoai liền ăn ngon ngiến, cái miệng nhỏ nhẩn chẹp chẹp, nhưng Tiểu Thu lại không đi qua đây, chỉ mạnh mẽ nuốt nước miếng, ngượng ngùng cười nói: "Thím, con không đói, con vừa mới ăn ở nhà xong....."

Đứa nhỏ này đang nói dối, hôm trước Lê Cán ra ngoài đào sâm, vì sâm đó thuộc sở hữu của một chi Lão Sơn, nên đã phát sinh xung đột với người Nữ Chân. Hần nói tiếng Nữ Chân không trôi chảy cho lắm, kết quả mới lấp bắp cãi cọt vài câu, sau ót đã ăn một cục gạch, đầu gối trái cũng bị bọn họ đánh gãy.

Lê gia phải dựa vào một mình Lê Cán còng tráng lao động kiếm ăn, số thức ăn mà Trát Hi Đất may vá để đổi lấy căn bản không đủ cho một nhà bốn người.

Nếu không phải sợ người đồ kỵ, tôi đã sớm lấy trang sức đổi lương thực. Chi tiếc, vật chết thế nào cũng là vật chết, không thể trực tiếp lấp đầy bụng.

"Cầm lấy!" Tôi ra vẻ tức giận, "Con không ăn là ta giận!"

Bấy giờ Tiểu Thu mới cầm lấy, ngượng ngùng nhìn tôi cười. Lúc này An Sinh bỗng nhiên liên tục ho khan, tôi vội vỗ lưng con bé, lại cho con bé uống nước: "Từ từ ăn, chậm một chút....." Khuôn mặt nhỏ nhắn của An Sinh đỏ bừng lên, tôi phui vụn thức ăn tại khóe miệng con bé, trong lòng khê chưa xót.

An Sinh à An Sinh.....làm sao mới có thể bình an vượt qua cái thì loạn này đây?

Mồng hai tháng Giêng năm Kỷ Mùi, Nỗ Nhĩ Cáp Xích lệnh cho đại bồi lạc Đại Thiện dẫn mười sáu viên đại tướng, năm nghìn binh mã đóng tại Trát Khách Quan, phòng quân Minh đánh lên Đại Kim. Mồng bảy tháng Giêng, Nỗ Nhĩ Cáp Xích tự mình dẫn đội quân khuynh quốc, tiến vào ranh giới Diệp Hách. Kỵ binh Đại Kim đánh sập Diệp Đặc thành, Niêm Hãn trại, dọc đường đốt giết, cướp bóc trắng cả mười dặm thành Đông Diệp Hách. Hơn hai mươi làng trại lớn nhỏ mười dặm ngoài Diệp Hách thành bị thiêu rụi hoàn toàn, bắt giữ hàng loạt bộ dân, gia súc, lương thực cùng tiền tài của cải. Diệp Hách bị ép đành phải hướng Minh đề xuất cứu viện, tổng binh Mã Lâm đóng tại Khai Nguyên cấp tốc dẫn binh cứu viện.

Tôi vốn cho rằng lúc này Diệp Hách khó tránh khỏi vận đen, ắt sẽ bị Nỗ Nhĩ Cáp Xích nuốt chửng, nhưng ai ngờ viện binh Mã Lâm chưa đến, Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã lui binh, biến cố này khiến tôi kinh ngạc không đoán ra được.

Vì sao lại nhả ra một khối thịt béo sấp dâng đến miệng? Lẽ nào đã xảy ra chuyện lớn gì, khiến hần không thể không buông tha? Nhưng là chuyện gì, chuyện gì mà phải gấp gấp như thế.....

Lòng bắt đầu lo sợ, suy nghĩ hết lần này đến lần khác, quyết định cuộn gói chạy lấy người. Cửa Ngũ Lĩnh này đã không còn là nơi cư trú an toàn nữa, tôi có loại cảm giác hoang mang như giông tố sắp kéo đến. Tôi ra sức thuyết phục cả nhà Lê Cán cùng đồng hành, nhưng Lê Cán chán thương không tiện đi, Trát Hi Đất lại không muốn rời khỏi đất ông cha sinh sống, mặc tôi mồm mép liên thảng thế nào, nói rằng tình huống nghiêm trọng, ranh giới sống chết ra sao, bọn họ cũng chỉ bắt lực nhìn tôi rồi cười khở.

Đầu tháng hai, một tiếng sấm nổ vang biên Liêu, việc tôi dự đoán quả không sai, quân Minh lũ lượt kéo đến khắp lộ, nối tiếp nhau từ biên ải, đội quân mệnh mông, binh lực tổng cộng có hơn bốn mươi bảy vạn.

Tôi bị chấn động khiếp vía, đội quân tinh nhuệ của Bát kỳ Đại Kim chỉ sợ không là gì so với số đó, chênh lệch như thế, khó trách Nỗ Nhĩ Cáp Xích lại không thêm tiến đánh Diệp Hách.

Tôi lại đi tìm Lê Cán, Lê Cán bần khoản mãi, cuối cùng phát ra một câu: "Ta không đi đường được, nếu Bộ tâu không ngại phiền hà, xin cô mang An Sinh đi. Cô là người thai sinh của đứa nhỏ này, giao nó cho cô, chúng ta cũng yên tâm. Hơn nữa.....nhà này quá khó khăn, nói một câu không xuôi tai, đó là chúng ta thật sự không nuôi nổi con bé....."

Mười một tháng hai, đang lúc tôi dự định mang An Sinh đi, quân Minh đã tuyên thệ tại Liêu Dương, nhất thời đại biến, thiên địa biến sắc.

Rốt cuộc thôn dân thôn Tô Mật cũng thấy khủng hoảng, hơn một nửa dân cư đã di chuyển nơi ở, cuối cùng quyết định ở lại chỉ còn hơn mười hộ người Hần. Lê Cán vốn không muốn đi, nhưng kiêng dè Trát Hi Đất là người Nữ Chân, quân Minh đánh đến sợ sẽ giận chó đánh mèo lên người Nữ Chân, vì thế hần thỉnh cầu tôi đưa ba mẹ con Trát Hi Đất đi.

Trát Hi Đất khóc sụt sụt, bằng mọi giá cũng không rời, nằng quá rề rà, kéo dài mãi làm tôi mất tính nhẫn nại, chửi ầm lên. Nàng ta sợ đến mức cảm như hén, không còn dám giông dài nữa, vì thế thu dọn xong xuôi, rồi nhờ người Hần đồng bạn ở lại chiếu cố cho Lê Cán hành động bất tiện, cứ thế mà đã kéo dài tận bảy tám ngày.

Ngày mười sáu ấy tuyết bắt đầu bay đầy trời, trong một đêm cả dãy núi đều phủ bạc, gió lạnh thấu xương, gió Bắc gào thét. Đường núi càng trở nên khó đi, nhưng tôi lại thấy thờ phào. Kéo mẹ con Trát Hi Đất vốn đi không lẹ, nên cũng trì hoãn chừng một canh giờ, thật ra hôm nay không khí khô liệt hơn, trái lại có thể trì hoãn ngày phát binh ra trận của quân Minh.

Lòng tôi hơi bình tĩnh lại, suy tính nếu muốn tránh trận chiến loạn này, chỉ có đi đến Mông Cổ. Nhưng đường đi gập ghềnh, không biết Tiểu Thu và An Sinh có chịu được hay không. Bởi vì không có ngựa, chỉ có thể dựa vào đi bộ, tôi để Tiểu Thu vịn An Sinh ngồi trên lưng Tiểu Bạch, còn mình cùng Trát Hi Đất đi bộ. Trát Hi Đất chưa bao giờ rời nhà đi quá xa, lần này chạy nạn, là lần đầu tiên trong đời gặp phải loại khổ cực này, trên đường vui vẻ nhất có lẽ là hai đứa nhỏ khờ dại vô tri kia.

Đường núi quanh co, tuyết lớn bao phủ, cuối cùng tôi bị bắt đầu thấy mơ hồ, hoàn toàn mất đi phương hướng. Vòng vo quanh núi suốt mười ngày cuối cùng mới ra ngoài, thất tha thất thểu, sức cùng lực kiệt chạy đến một sơn trại. Sau khi tìm người nghe ngóng, mới biết thật ra chúng tôi vốn không đi quá xa, nơi này là thung lũng Tát Nhĩ Hử.

Nghe thấy ba chữ "Tát Nhĩ Hử", mí mắt tôi giật giật, trái tim khê co rút.

Tát Nhĩ Hử! Tát Nhĩ Hử.....cái tên quen thuộc làm sao! Tôi đã từng nghe qua ở đâu? Tát Nhĩ Hử.....sao tôi lại có một dự cảm chẳng lành?

Ban đêm, sơn trại chỉ có một hộ nhà tá túc, lưng tôi như bị gai chích, ăn ngủ không yên, rất muốn rời núi ngay trong đêm, nhưng nhìn thấy hai đứa nhỏ đã nhiều ngày mệt nhọc gian khổ, ngủ say bên cạnh, thế là lại không đành lòng.

Đã đầu giờ Sửu*, tôi vẫn trợn mắt không hề ngủ, rõ ràng thân thể mệt muốn chết, thế mà thần trí lại tỉnh táo lạ thường. Không bao lâu, chợt nghe ngoài phòng có tiếng động nhẹ, Tiểu Bạch bên ngoài đá đập lung tung, tôi trở người ngồi dậy, kêu lớn: "Trát Hi Đất! Trát Hi Đất-----Tiểu Thu! Mau dậy-----" Một bên gọi, một bên ôm An Sinh bên cạnh nhảy xuống giường.

*Từ 1 giờ sáng đến 3 giờ sáng.

Mới vừa mang giày, đã cảm thấy mặt đất hơi rung chấn, tiếng ầm ầm lúc càng gần, âm thanh náo động truyền khắp cả thung lũng.

Trát Hi Đất trợn đôi mắt đầy tia máu, hoảng sợ cuống quýt ôm lấy Tiểu Thu: "Chuyện gì thế? Đã xảy ra chuyện gì rồi?" Nàng thét lên chói tai, thanh âm to đến kinh người.

Tôi vươn tay cho nàng một cái tát, ngăn lại tiếng kêu quỷ quái của nàng: "Câm miệng! Nếu cô muốn sống! Tốt nhất không được nói một câu tiếng Nữ Chân nào!" Dừng một chút, tôi kim lại nội tâm đang hoảng loạn run rẩy, "Cô cứ vờ như câm điếc....."

Một câu chưa xong, cửa đã bị đập ra, tôi choáng váng, mười tên lính mang phục sức Minh triều cảm thương giáo vọt vào, vạn phần kinh hi lớn tiếng nói: "Nơi này vẫn còn! Nơi này-----vẫn còn Tát Đất....."

"Chúng ta không phải Tát Đất!" Tôi bỗng đi lên phía trước từng bước, bé An Sinh che trước người Trát Hi Đất, mãnh liệt dè nén nỗi kinh hoàng, ra sức duy trì vẻ bình tĩnh nói: "Chúng ta là người Hán! Chúng ta không phải Tát Đất!"

Tôi nhấn mạnh từng chữ rõ ràng, thời điểm hô lên đã dùng hết sức lực, mới vừa nói xong, ngoài cửa đã có tiếng động, đám người tách ra, đi vào cửa.

"Trung đại nhân!" Tiểu binh bên trong cửa đồng loạt hành lễ.

Tôi ngẩng đầu, trông thấy một nam tử trẻ tuổi, khí vũ hiên ngang, tuy cả người mặc giáp trụ quân trang, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra một tầng phong thái nho nhã, không hề giống một quân nhân.

Ánh mắt hần đảo quanh một vòng trước tôi, rồi lại quét về phía sau, hỏi: "Người là người Hán?"

Tôi nghe thấy giọng hần đầy hòa khí, không hề có sự thô bạo như mấy tên lính này, tim thoáng nói ra, ôm An Sinh trong lòng, dựa theo nghi lễ người Hán thoáng cúi chào: "Chúng ta họ Lê, nguyên quán Tô Châu....." Tôi hít một hơi, trong đầu nhanh chóng vận động, một giây trước tinh thần bất định, ngay sau đó lại nói đối hết này đến nọ, ngay cả bản thân cũng không ngờ nổi, "Năm trước theo phu quân tới Quan ngoại mưu sinh, tạm sống dưới cửa Ngũ Lĩnh, lại vừa vận gặp phải loạn binh hoang, ta và phu quân phải di tản, lưu lạc tới tận đây....."

"Cửa Ngũ Lĩnh?" Hần nhíu mày, "Quân ta trước đó đã đi qua cửa Ngũ Lĩnh....." Thanh âm dần hạ thấp, thấp đến nỗi tôi không nghe được rõ ràng. Hần thoáng ngừng lại, ánh mắt có chút cổ quái nhìn tôi, "Nghe cứ chỉ cùng lời nói vừa rồi của người, cũng coi như là người có tri thức hiểu lễ nghĩa, sao lại vì lánh nạn, mà ăn mặc thành bộ dạng Tát Đất?"

Tôi liền xưng thị, thái độ khiêm nhường đến nỗi hần không thể đập đầu trước hần. Chỉ vì mới vừa rồi trong lúc vô tình liếc mắt ra ngoài cửa, hoàn toàn là người với người. Tôi vốn tưởng rằng đến đây bất quá chỉ là một tốp binh lính lơ đãng đi đánh giặc, hiện tại xem ra đã phán đoán sai, nơi này đầy quỷ dị, rất không thích hợp.

"Trông chừng bọn họ, không được để người chạy loạn!"

"Vâng!" Tiểu binh lên tiếng đáp lời, sau đó để lại hai gã canh chừng, số còn lại đều rời khỏi.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới thấy hai chân như nhũn ra, xoay lại nhìn, thấy Trát Hi Đất mặt mày trắng bệch, ôm chặt Tiểu Thu, cả hai mẹ con run rẩy dữ dội. Chỉ có tiểu An Sinh là đang yên ổn trong lòng tôi, vẫn mở to đôi mắt mơ màng, ngây thơ vô tri nhìn mấy người chúng tôi, không biết sợ hãi điều chi.

"Con mẹ nó! Lần này đi không có thứ gì béo bở để vét....."

"Cũng không phải! Đồ tướng quân quá ngoan cố, thật ra cấp trên giao cho chúng ta làm gì, chúng ta đã làm tốt rồi. Tội gì....."

Hai tiểu binh nhân rồi không có chuyện gì, bắt đầu dựa cửa tán gẫu, tôi dựa vào những lời mơ hồ ngất quăng của bọn họ, cắt câu lấy nghĩa, cũng nghe ra được một ít tin tức. Ví như là, đội ngũ này là một trong đội quân Minh triều diệt Đại Kim, người dẫn binh là một lão tướng quân họ Đồ, một chủ nhân thiện chiến có khả năng chinh phạt, nhưng dường như bọn họ không được hòa hợp với quan tổng binh lần này. Lại ví như là, tôi còn nghe ra, cái vị họ Trương trẻ tuổi vừa rồi là một người xuất thân tri thức, vốn là phó tuần phủ kiêm phó sứ, hiện đang nhậm chức giám quân.

Tôi không rõ cái chức giám quân này lớn bao nhiêu, cũng không có tâm tình để đi tìm hiểu, hiện tại điều tôi muốn biết nhất chính là bọn họ sẽ xử trí chúng tôi ra sao, nhưng lại không thể hỏi, chỉ đành phải cố gắng kìm nén. Hai tiểu binh kia càng tán gẫu càng hăng say, từ đề tài tông quân đánh trận đã lệch sang bài bạc rượu thịt, tôi càng nghe càng bức bối, âm thầm lắc đầu, những kẻ này sao lại đi lính thế? Tính tình không hề có lấy nửa phần kỷ luật, so với con cháu Bát kỳ phải cày cấy đánh bắt, tự lực cánh sinh khi ở nhà, thì mấy tên binh lính Đại Minh này quả thực chính là một đám rác rưởi.

"Trương đại nhân mời vị Lê phu nhân tới quân trường." Đột nhiên một người tiến vào cửa, ngửa mặt vào phòng, "Này, hai người người nào là Lê thị?"

Về mặt Trát Hi Đất đầy kích động, tôi lập tức ấn chặt bả vai nàng, đứng lên: "Là ta."

Người nọ trên dưới đánh giá tôi vài lần, lạnh lùng nói: "Vậy được rồi, đi theo ta!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 27: Qua sông

Tên thân binh ấy đưa tôi đến bên ngoài một quân trường, dặn lại một câu: "Đợi ở đây." Rồi tự mình rời khỏi, khiến tôi càng khó hiểu.

Chiếc lều trường màu than chì thẳng thừng đóng giữa trời băng đất tuyết, bốn phía là tề tiểu binh qua lại tuần tra, liên tiếp như thoi đưa. Thời điểm rồi đi tôi không khoác áo choàng, nên lúc này lạnh đến tay chân phát run, nhìn không được đành hà hơi ấm chân tại chỗ để sưởi ấm, nhắm xua đi cơn lạnh lẽo.

"Cút——" Trong trường truyền ra một tiếng quát chói tai, tôi vẫn chưa kịp phản ứng, chợt có một thân ảnh lông xù ngã khỏi trường, trực tiếp va vào người tôi.

"Ồi....." Tôi đau đến nổi hít một hơi, khẽ vặn eo.

"Lê phu nhân?" Giọng nói thoáng kinh ngạc, tôi nâng mày quay đầu lại, thấy người va phải tôi đang cúi đầu né tránh đầy xấu hổ, là cái vị Trương đại nhân mà trước đó tôi đã gặp, đang đứng tại cửa quân trường, sắc mặt ôn hòa nhìn tôi. "Phu nhân hẳn đã sợ hãi."

Tôi hít hít mũi, lắc đầu: "Không sao, do ta đứng không đúng chỗ." Người đang đứng dưới hiên, sao có thể không cúi đầu, dù lúc này tôi rất muốn chửi ầm lên, nhưng lòng lại không chút can đảm.

"Lê phu nhân sống ở Quan ngoại, có biết nói tiếng Man của Thát Đát không?"

Tôi ngẩn người, lẽ nào hẳn tìm tôi đến để hỏi, mục đích là muốn tôi làm người thông dịch? Điều này không phải là tởm, chí ít.....tôi vẫn có giá trị lợi dụng đối với bọn họ, chưa đến mức phải ghét tôi.

Hắn thấy tôi chần chừ không lên tiếng, cho rằng tôi không biết, vì thế lộ vẻ thất vọng, nhưng không từ bỏ ý định mà hỏi lại: "Vậy cô có thể nghe hiểu được chăng?"

Tôi liếc đôi môi nứt nẻ, cười cười: "Ta có thể giao tiếp với bọn họ, ngôn ngữ này.....không thành vấn đề."

Về mặt hân hoan đầy vui sướng: "Vậy là tốt rồi. Cô đi theo ta." Nói xong vén rèm vào trường, tôi rút đầu, kích thích dưng khí mà tiến vào theo sau hắn.

Trong trường rất rộng, chính giữa đang nhóm lửa trại, lửa nóng đun nước tuyết, một vị đại tướng đáng vẻ nom đã già đang ngồi ngay ngắn cạnh đồng lửa, cúi đầu trái phải lật tấm da dê ra xem. Nghe thấy tiếng bước chân, cũng không ngẩng đầu lên, chỉ dùng chất giọng trầm như chuông cổ lên tiếng: "Trương Thuyền, ta dự định để lại hai vạn người đóng ở Tát Nhĩ Hử, dẫn một vạn binh thừa lúc tối trời qua sông, tập kích Giới Phiên thành, đánh cho tên đó trở tay không kịp!"

"Đồ tướng quân, các tướng sĩ hành quân liên tiếp ngày đêm, đã cực kỳ khốn đốn mỗi một, có thể ở doanh trường mà nghỉ ngơi một lát được không? Chờ tới sáng mai hãy qua sông,....."

Đồ tướng quân ngẩng lên, tôi thấy ông ta râu mày tuy đã bạc nửa đời người, nhưng ánh mắt lại như điện, cả người toát ra khí phách oai hùng, không để người khác khinh thường. Ông ta không hề liếc tôi một cái, chỉ nhìn Trương Thuyền cười như không cười, rất có thâm ý.

Trương Thuyên sai bước về trước: "Sư kỳ vẫn chưa tới, tướng quân cần chi phải nóng vội? Huống hồ, nửa đêm qua sông, nếu quân địch tập kích, trước sau đều khó tránh....."

"Đừng nhiều lời!" Đỗ tướng quân bồng khoát tay ngăn lại, hùng hồ nói: "Bình trời chi Đông, ai dám kháng? Kế trước mắt, chỉ có thừa thắng xông lên, nào nói chi tới sư kỳ!" Chỉ một câu đã đánh gãy Trương Thuyên, lão già này cũng coi như có khí phách.

Trương Thuyên cau mày không nói nữa, không khí xấu hổ. Ngay sau đó Đỗ tướng quân gọi binh truyền quân lệnh xuống, ra ra vào vào doanh trướng, công vụ vô cùng bận rộn, hoàn toàn xem hai người tôi và Trương Thuyên như không khí.

Tôi không cảm thấy gì, chỉ là không biết vị Trương Thuyên trẻ tuổi này đang nghĩ như thế nào. Nhìn qua thấy sắc mặt hần trầm xuống, rầu rĩ bước khỏi doanh trướng, tôi không muốn ở một mình tại chỗ quái quỷ này, nên vội vã tăng tốc đuổi kịp hần.

Ngoài doanh trướng rực sáng lửa đuốc, tiếng người ồn ào, binh lính tới lui như nước chảy.

"Lê phu nhân!" Hần đưa lưng về phía tôi đột nhiên kêu một tiếng.

Tôi lấp bắp kinh hãi, còn tưởng hồn phách hần đang lạc trôi nơi nào, không biết có tôi đang đi sau lưng chứ.

Hần thở dài một hơi: "Phu nhân có thể đi cùng ta tới bờ sông một lát không?" Đây là lần khách khí nhất kể từ khi nói chuyện với hần cho đến giờ. Trước đó tuy không vô lễ, nhưng ngữ khí lại không cho người khác phản kháng, chỉ có lần này, mới nghe ra sự bàng hoàng trong nội tâm của hần.

Tôi lẳng lặng đi theo sau hần, mặt nước đục ngầu tĩnh lặng không chút gợn sóng, dưới ánh sao trở nên mờ nhạt u ám, nhóm sĩ binh đầu tiên vượt bờ Nam đã chuẩn bị xong xuôi, rộn ràng nhón nhào kẻ chen ta chúc, náo nhiệt như đang dạo trong chợ. Tôi đã từng chứng kiến qua quân kỷ nghiêm minh của Bát kỳ, lại chưa từng thấy binh lính hỗn loạn như học sinh tiểu học tan trường như này, thế mà khả năng không chế và kỷ luật lại kém đến vậy.

Tôi thăm lắc đầu, bốn mươi bảy vạn thiên binh thì sao, dựa vào những kẻ giá áo túi cơm này bảo vệ quốc gia, Đại Minh không vong mới lạ đó.

"Giám quân đại nhân!" Có binh lính nhìn thấy Trương Thuyên, đã chạy đến báo kiến, "Dòng chảy không quá xiết, hơn nửa nước sông rất cạn, dù không đi thuyền, vẫn có thể cưỡi ngựa qua sông!"

"Biết rồi!" Trương Thuyên gật đầu, vẻ mặt trì trệ, chờ binh lính đi khỏi, hần bồng buồn bã thở dài, "Triều đình mất một năm chiêu binh mãi mã, thậm chí lôi kéo thêm binh lực của Hồ Luân Nữ Chân Diệp Hách bộ cùng với thuộc quốc Triều Tiên, kỳ thực chẳng qua chỉ hơn mười vạn mà thôi!"

Hần không đầu đuôi nói một câu khiến tôi hoàn toàn sững người, hơn nửa ngày mới phản ứng lại. Hần.....đang làm gì vậy? Là đang ghen một bụng tức tôi, muốn tìm cái tên râu ria kia phát tiết một chút à? Hần có biết mình đang nói cái gì không vậy?

"Bình chia làm bốn tuyến! Đường hoàng mười vạn ấy mà lại bị chia thành bốn tuyến, Dương Cảo thân là Liêu Đông Kinh lược sứ, tự cho mình cao lớn, coi binh Thất Sát như cỏ cây, hần ta.....không khỏi quá mức khinh địch. Trong triều có không ít người cho rằng Kiến Châu bản hàn, kinh tế chẳng qua cũng chỉ đủ làm một phú hộ Giang Nam, thế nhưng ta lại không cảm thấy tên Man tù[tù trưởng] Nỗ Nhĩ Cáp Xích ấy là một nhân vật đơn giản, tiếc là chẳng ai tin lời ta. Cho dù là lão tướng Đỗ Tùng.....Ôi, ông ta vì tranh công đầu, mà bất chấp xông đi trong tuyết, ý đồ muốn tiêu diệt địch phi trước sư kỳ, công chiếm Hách Đồ A Lạp, cái này không phải nói dễ hơn là làm sao?"

Hần đứng bên bờ đón gió không ngừng liên miên, tôi khó xử tiến không được, lùi cũng không xong. Những lời này rốt cuộc là hần đang tự làm bầm với chính mình, hay là đang trút nỗi khổ tâm sang tôi đi nữa, thì hành vi này thật không khôn ngoan cho lắm. Với hần thì không hề hần gì, chỉ sợ sau khi hần trút hết bực tức rồi, đã sáng khoái hơn, cuối cùng quay lại giết tôi diệt khẩu.

Lòng tôi trở nên sợ hãi, tay chân bắt đầu run rẩy.

"Tạm nhìn thử xem, trận này hươu chết tay ai vẫn khó mà nói trước! Chao ôi, chớ nên vì oai phong của mình mà dập tắt chí khí của người khác, nhưng việc tự mình chiến đấu như thế thật là chưa sáng suốt!"

Tôi thật sự không dám nghe nữa, đang muốn nhanh chân chạy trốn, chợt nghe nơi dòng sông đục ngầu cách ba bốn trượng phía trước phát ra một tiếng nổ, cuộn cuộn ngất trời, những con ngựa từ thượng du đang phi tới, trong khoảnh khắc, dòng chảy trở nên dữ dội, binh lính đang qua sông thoáng chốc bị chìm liếm đến mức không còn một bóng người.

Trong quân doanh bắt đầu hỗn loạn, Trương Thuyên trở nên hung bạo, hô lớn: "Không được hoảng——"

Tôi bị đám người loạn xạ ngẫu ấy chen đến lao đảo, suýt nữa ngã xuống làm bàn đạp cho bọn họ, đang lúc không biết làm sao, cánh tay bỗng căng thẳng, xoay người nhìn lại, là Trương Thuyên kéo tôi, lên tiếng: "Đi theo ta!" Bên cạnh có thân binh dắt ngựa lại, Trương Thuyên đỡ tôi lên ngựa, quát với thân binh nọ: "Truyền lệnh xuống, chỉnh quân chuẩn bị chiến!"

Tôi vạn phần lo lắng, ý nghĩ đầu tiên trong đầu đó là, nếu như quân Kim thật sự đánh đến, ắt phải tìm cho được mẹ con Trát Hi Đạt. Ba người bọn họ trói gà không chặt, Trát Hi Đạt mà căng thẳng, há mồm sẽ nói toàn tiếng Nữ Chân, thật sự chẳng khác nào một quả bom hẹn giờ.

Đang rối bời, bỗng Đỗ Tùng tướng quân thúc ngựa không biết từ nơi nào vọt ra, quát một tiếng chói tai: "Loạn cái gì? Kẻ nào loạn nữa, lão tử đâm tên đó một thương!" Vũ khí trong tay hần là một cây trường thương, hồng anh khê run, một tên tiểu binh lưng ăn một gậy nhất thời lật đật lùi lại, sợ đến mức quỳ rạp xuống, liên tục hô tha mạng.

Tình hình rối cuộc cũng được khống chế, sau khi kiểm tra, không phải là quân Kim xâm phạm, mà là trước đó quân địch xây một con đập tại thượng du con sông, sau khi mực nước dâng lên, đến thời cơ thích hợp khi quân Minh qua sông, lập tức phá đập xả nước, không cần người nào, cũng đã tấn công đến quân Minh hoảng loạn.

Đỗ Tùng giận dữ kêu lên, trái lại Trương Thuyền đầy bình tĩnh, chờ khi phong ba qua đi, giọng căm hận nói: "Ắt là kẻ đó! Năm ngoái cũng chính hắn đã dùng kế bức Lý Vĩnh Phương rời thành đầu hàng, ung dung bắt quan Phủ Thuận.....kẻ đó không diệt trừ, tất là họa của Đại Minh ta!"

"Bằng một mình hắn thì có thể làm được gì, bất quá là có chút tài mọn thôi!" Đỗ Tùng khinh thường hừ lạnh.

"Đỗ tướng quân, kẻ đó là con trai của Man tù, xưng là Tử bối lạc, văn võ song toàn, hắn ta....."

"Chỉ là Man Di, có thể tạo ra được bao nhiêu sóng gió?" Đỗ Tùng căn bản không để lọt tai lời nói của Trương Thuyền, hét lớn ước thúc chúng tướng sĩ chinh đồn tam quân, tiếp tục xuất phát qua sông.

Trương Thuyền xanh mặt, hai vai phát run, hắn có tuệ nhãn nhận ra được khả năng của Thanh Thái Tông tương lai, tầm nhìn có thể xem như độc đáo, chi tiếc là theo sai tướng.

Đang trong lúc cảm khái, chợt nghe phía Tây Bắc nổi lên một trận xôn xao, Trương Thuyền đang nổi nóng, bỗng phát giận nói: "Làm cái gì? Gào to như vậy, còn ra thể thống gì....."

"Bầm giám quân!" Một tên tiểu binh thờ hồng học, thần tình hưng phấn chạy đến, "Vừa tóm được một ả Thát Đát, cả đám tranh công, nên mới nháo lên!"

Lời còn chưa dứt, tôi chợt nghe một tiếng thét chói tai đầy thê lương: "Thả ta ra——Một đám ác ôn các ngươi.....thả đứa nhỏ ra——"

Cả người tôi chấn động, cơ thể mềm nhũn trượt khỏi lưng ngựa, đặt mông ngã phịch trên mặt đất. Mãi đến khi chặt vật bò dậy, chỉ thấy Trát Hi Đát tóc tai bù xù, quần áo không chỉnh tề bị người khác khóa chặt tay, đẩy về phía này. Tiểu Thu kẻ sát bên cạnh nàng, sợ hãi không ngừng kêu gào: "Nương——nương——"

Tôi chỉ thấy khí lực cả người từ đầu đến chân đều bị bóc không còn một mảnh, trong lúc hết sạch can đảm tôi cảm thấy có một ánh mắt sắc bén xuyên qua đám người bắn thẳng vào mặt tôi. Tôi giật cả mình, ưỡn thẳng lưng.

"Lê phu nhân!" Trương Thuyền đến gần tôi, ánh mắt phức tạp, lạnh lùng hỏi, "Việc này nên giải thích thế nào đây?"

"Giải thích....." Khóe miệng tôi khẽ cong, một cổ khí nghẹn nơi lồng ngực, nghẹn đến nỗi cơ hồ sắp không thở được. Ánh mắt đảo qua, nhìn đến An Sinh bị đá lăn cách đó không xa, giấy lát trong tôi trào dâng dâng khí một tràng sĩ đoạn cô tay.

"Ta không quen bọn họ!" Khi thốt ra, bình tĩnh không có lấy một chút run rẩy, bé An Sinh đang gào khóc trên mặt đất lên, ôm chặt con bé vào lòng: "Hai mẹ con bọn họ——là ta nửa đường gặp được hồi sáng, cũng không quen biết hai người! Vẫn cho rằng bọn họ cũng là người Hán chạy nạn. Người phụ nữ này, lúc nói chuyện với ta dùng tiếng Hán, tuy nhấn nhá từng chữ chưa rõ, từ ngữ chưa biểu đạt được ý, tôi chỉ coi như nàng nói tiếng địa phương xưa, làm sao biết được thật đúng là Man Di Thát Đát đâu....."

Tiểu Thu vẫn nắm lấy góc áo mẹ mình, lệ rơi đầy mặt.

Trương Thuyền khẽ ậm ờ một tiếng, tựa hồ không tin lời bịa đặt của tôi cho lắm, lạnh lùng liếc nhìn Trát Hi Đát. Ánh mắt Trát Hi Đát đầy cảm kích thoảng nhìn tôi, chốc lát nghiêng cổ, trừng mắt nhìn Trương Thuyền, dùng tiếng Hán không lưu loát, mạnh mẽ kêu lên: "Ta không quen nàng ta——người Hán Đại Minh các ngươi.....toàn bộ đều là kẻ ác!"

Trương Thuyền không nói nữa, chỉ hơi giương tay lên, binh lính vây quanh nàng tức khắc phát ra tiếng cười vang, tranh nhau bỏ nhào về Trát Hi Đát, nàng thâm thiết kêu gào bị bọn chúng ấn ngã xuống đất. Ánh đao lóe sáng, Trát Hi Đát sống sờ sờ đã bị bọn chúng chước thủ cấp. Tôi che mắt An Sinh, quay đầu đi, tim run rẩy dữ dội.

Trong tiếng hỗn loạn, mỗi kẻ tranh nhau đoạt lấy thủ cấp, kêu gào:

"Là của tao.....sao mày lại muốn tranh quân công với tao?"

"Của tao chứ.....đầu của ả là tao chặt mà....."

"Tao là người đầu tiên phát hiện đây....."

Tôi nhắm mắt, ôm chặt An Sinh.

"Nương——nương——trao trả lại cho ta——" Tiểu Thu thâm thiết kêu gào thê lương.

"Đó.....chỉ là một đứa bé....." Tôi nghẹn ngào mở miệng.

Trương Thuyền thờ dãi, quay sang: "Đó là đứa trẻ Thát Đát.....nhớ tới khi ấy Phủ Thuận thành phá, đám Man Di Thát Đát có từng bỏ qua cho trẻ con Đại Minh ta?"

Một câu chưa xong, chợt nghe Tiểu Thu hét một tiếng chói tai: "Cha ta là người Hán, ta——" Tiếng quang quác non nớt chợt tắt. Sắc mặt Trương Thuyền đột biến, nhưng chỉ trong nháy mắt mà thôi, theo đó bọn chúng tiếp tục tranh đoạt thủ cấp của Tiểu Thu, về mặt căng thẳng của hắn nhanh chóng thả lỏng trở lại.

Tôi suy sụp té ngã, ngực đau thắt, đầu ong ong, trong dạ dày từng cơn run rẩy, từng cơn mê muội cùng ghê tởm như thủy triều đánh úp đến.

"Cô vốn không phải mẫu thân của đứa nhỏ này, đúng không?" Đám người tản đi, Trương Thuyền mặt không chút thay đổi nhìn tôi, tôi ngồi dưới đất, tim đập thình thịch, "Vì bảo hộ một đứa nhỏ Man Di, sơ sẩy một chút là đánh mất mạng sống, cô cho rằng đáng giá sao?"

Tôi đột nhiên ngẩng đầu, nhìn vào vẻ mặt bình tĩnh của hắn, không giống như đã phát hiện ra bộ dạng của tôi. Nếu hắn thật sự muốn cái mạng nhỏ này của An Sinh, có lẽ vừa rồi giữa đám người đầy hăng hái đó đã vạch trần lời nói dối của tôi rồi, nhưng hắn không làm như thế.....

Niềm tin của tôi từng chút gom lại, bé An Sinh không ngừng khóc nỉ non, từ trên mặt đất lão đạo bỏ dậy: "Nhưng phụ thân của con bé quả thực là người Hán.....hơn nữa, người Kim cũng tốt, người Hán cũng tốt, ở trong mắt ta, đều là một người, đều là một mạng! Liệu mạng mà nói một lời đại nghịch bất kính, thứ cho ta không thể nào hiểu được cái gọi là cứu hận dân tộc của các người....."

Hắn bình tĩnh nhìn tôi hồi lâu, ánh mắt càng lạnh lùng: "Cô tốt nhất nên phân biệt rõ bản thân là ai!"

Lòng tôi không ngừng sợ hãi cúi đầu không nói. Tôi là ai à? Tôi chỉ là một công dân nho nhỏ của đất nước Trung Hoa, lại thân bất do kỷ mà bị cuốn vào dòng thác lịch sử này. Tại chốn loạn thế nơi đây, mạng người như kiến, một hậu thế nhỏ bé sống tạm như tôi mỗi một chỉ có thể tro mắt nhìn mẹ và chị gái của một đứa nhỏ vô tri này đầu lia khỏi cổ.

Đây chính là tôi, một u hồn đến từ tương lai, vừa phần nộ cũng vừa lẻ loi trợ trọi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 28: Đường cùng

Không còn nhiều thời gian để tôi đi thương cảm, đi nỉ non, vào lúc trời tờ mờ sáng, Đổ Tùng tướng quân đã dẫn một vạn binh vượt Hồn Hà, hăng hái tiến về phía Đông.

Tôi bị hai gã tiểu binh mà Trương Thuyền sai khiến áp giải đi chung với đội Đông tiến. Vì dễ tiện đi đường, tôi đành phải dùng bao vải bọc An Sinh lại đeo sau người, cuời Tiểu Bạch nôi đuôi theo gót binh lính. Tốc độ xông đi của đại quân tương đối lẹ, xem ra Đổ Tùng tướng quân quả nhiên là muốn nhân lúc trước khi trời bắt ngờ đánh đoạt Giới Phiên thành.

Chặng vạng đã đến dưới sườn núi Cát Lâm. Lặn lội đường xa, tôi bị xóc đến xương khớp cả người như sắp tan ra, nhưng ngay lúc này, đội quân tiên phong đột nhiên phát ra tiếng chém giết thảm thiết chấn động đất trời.

Binh lính như thủy triều đổ về phía sau, tôi kinh hãi không biết phải làm sao, vội cúi thấp người, ngoài về trước nắm lấy dây cương, chỉ là An Sinh phía sau đưa cái tay nhỏ bé ôm chặt lấy cổ tôi, sợ đến mức khóc lớn lên. Tôi không biết gì nữa, chỉ biết vừa ôm lấy đứa nhỏ đó, vừa lo sợ không yên nhìn xung quanh. May là sức chân của Tiểu Bạch rất tốt, đủ thông minh, chẳng cần tôi lặc cương, nó đã sớm thuận theo đội quân vội vàng thối lui về sau, phi nhanh trên khe đá vụn, thành thạo phóng đi.

Trong chốc lát vang lên tiếng giết rung trời, tôi chỉ thấy bên trái là người, phải cũng là người.....trước mắt đầu đầu cũng không ngừng nhoáng lên bóng người, căn bản không phân nổi phương hướng. Tên bắn như châu chấu, bên tai tôi truyền đến tiếng nổ pháo ầm ầm.

"Quân Kim ở phía Đông....."

"Không phải đâu.....phía Tây cũng có nữa——"

Tiếng kêu gào thảm thiết, tiếng quát mắng, kêu cha gọi mẹ.....thanh âm gì cũng có tất! Người bên cạnh liên tục ngã xuống, tôi thất thanh hét chói tai, cảnh tượng đáng sợ như thế tưởng như chỉ xuất hiện trong ác mộng.

Tiểu Bạch trở nên hăng hái khó hiểu, trong màn lửa khói đầy huyết tanh sa trường, tả xung hữu đột như thế, ấy mà có vài lần thậm chí nó mang tôi trực tiếp lao về phía trung tâm lửa đạn dữ dội nhất, tôi sợ đến mức hai tay dùng sức lặc dây, lòng bàn tay vì thế mà tróc da chảy máu.

"Ầm——" Bùn đất mịt mù, pháo của quân Minh uy lực thật mạnh mẽ, trong ký ức tôi chưa từng thấy quân Bát kỳ dùng pháo, phần lớn đều là vũ khí lạnh mặt đối mặt với nhau mà độ sức, về phương diện vũ khí mà nói thì quân Minh hiển nhiên chiếm được thế rất lớn. Vì vậy trong tiếng lửa đạn ầm ầm, tình hình vốn hỗn loạn khó khống chế dần trở nên ổn định, quân Minh bắt đầu điều chỉnh đội ngũ, triển khai trận thế.

Tính mạng đang ở tại chiến trường, tôi mờ mịt không biết làm sao để an toàn, chỉ đành cắn răng dựa vào cảm giác không đầu không đuôi tùy tiện xông

lên, chưa bị tên bắn chết, bắn đến thành con nhím coi như đã được sao may mắn chiếu rồi, thật ra thì cũng có nhiều mũi tên bay lướt qua, sướt da thiêu đốt hai má tôi.

Trước mắt nhoáng lên một cái, tôi mơ hồ nhìn thấy bóng dáng Đỗ Tùng, như một người đang trôi trên đại dương mênh mông bỗng gặp được một cây gỗ. Tôi bất chấp tất cả giục ngựa lại gần, chỉ thấy Đỗ Tùng đang cười ngựa đứng sau cây thông, sắc mặt xanh lét kêu to: "Xông ra cho ông! Xông ra——"

"Tướng quân——" Có gã binh thờ dốc, mặt mày đầy máu đen, chập vạt xông về phía ông ta: "Đỗ tướng quân! Không xong rồi! Quân Kim bất ngờ tập kích đại doanh Tát Nhĩ Hử, toàn bộ hai vạn quân tuyến Tây của chúng ta....."

"Cái gì?!" Ông ta đỏ mặt, tóm chặt lấy áo gã tiểu binh, "Người lập lại lần nữa!"

"Quân tuyến Tây..... Tát Nhĩ Hử.....của chúng ta, bị phục kích....."

"Khốn nạn!" Đỗ Tùng giật dữ đến run cả người, mạnh mẽ đẩy gã tiểu binh báo tin ra, kêu gào, "Trương Thuyên! Trương Thuyên——"

Liên tục kêu gào cũng không ai đáp lời, bỗng tiểu binh đưa tin đi qua, quỳ xuống đất run giọng bẩm "Tướng quân, thuộc hạ vừa thăm dò, phía Đông là quân mai phục đang tuôn ra từ Giới Phiên thành, là Hồng, Bạch kỳ của Man Di.....phía Tây là quân địch từ hướng Tát Nhĩ Hử di chuyển về, lá cờ có màu vàng.....Tướng quân! Chúng ta.....đã bị đánh gọn sạch, hai đầu đều....."

"Cút!" Đỗ Tùng tức giận đá một cước vào ngực gã nọ, khiến gã ngã bổ lăn, kẹp ngựa bước đi, "Ta không tin.....đám Thát Đát đó lại có bản lĩnh này! Ta không tin——" Về mặt ông ta nóng nảy, nổi điên lên chửi mắng, tôi đứng cách ông ta hơn năm thước, ghim cương do dự không tiến, bỗng nhiên ông ta dừng lại, ánh mắt sắc sảo cắt người trực tiếp dừng lại trên mặt tôi.

"Người....."

Lúc này tôi dựa theo lời dẫn của Trương Thuyên, mặc một bộ quân phục của binh lính, tạm cải trang thành một nam nhân. Ánh mắt Đỗ Tùng tựa như điện, phóng thẳng đến khiến lòng tôi rối bời, miệng lưỡi khô khốc, ông ta đã vọt ngựa chạy sang. Chiếc roi ngựa trong tay vung lên, mũi lĩnh của tôi lập tức bị đánh bay, hai má bị ngọn roi quất vào, đau rát lên.

"Đàn bà——người hiền nhiên là đàn bà! Kê nào cho phép đàn bà tùy quân? Thật chứ con mẹ nó xui——" Ông ta gào to, mặt đầy dữ tợn, lòng tôi kinh sợ, đang muốn kéo ngựa quay về trốn chạy, ông ta đã quất một roi vào vai tôi, An Sinh bé nhỏ không may cũng bị hại theo. Con bé khóc lớn, khàn cả giọng, con tức của Đỗ Tùng càng gia tăng, "Còn có thêm đứa con.....mẹ nói, coi quân đội của ông mày thành cái gì rồi....."

Tôi phóng ngựa chạy trốn, sau lưng không ngừng truyền đến tiếng rống của Đỗ Tùng.

"Thát Đát tấn công nữa rồi——" Đột nhiên không biết từ đâu rống lên một tiếng thảm thiết. Đang giằng co ở cự li xa nay đã biến thành đánh giáp lá cà, quân Kim Bất kỳ lũ lượt tiến gần trận địa, đạn pháo cùng thuốc nổ của Đại Minh hoàn toàn không thể phát huy sở trường được nữa, chỉ trong khoảnh khắc, tiếng chém giết thảm thiết không ngừng vang bên tai.

Tinh thần tôi đều vỡ cả ra, trong một khắc đã muốn mình ngã xuống chết ngay cho rồi, không còn phải đối mặt với loại tình cảnh thảm thiết này nữa. Có quân Kim nhắm về phía tôi, đao rìu grom kiếm phản chiếu màu của tuyết trắng, ngời sáng đến hai mắt tôi đau nhức.

Tôi nắm chặt trường thương trong tay, không biết phải ứng đối ra sao, qua quýt cản hai lần, ngón tay tê dại, cán thương rơi xuống đất. Tiểu Bạch hí dài một tiếng, móng trước giơ lên đá người, dưới sự đá đập lung tung đầy hung mãnh của nó, quân Kim vây quanh tấn công tôi nhất thời cũng không còn cách nào, trong hỗn chiến, tức khắc lại có thêm quân Kim khác lao đến.....

Tôi nhân cơ hội thoát thân, kêu to: "Tiểu Bạch! Chạy mau! Chạy mau——" Tiếng gọi sau cùng đã hoàn toàn không nghe ra được giọng của bản thân nữa. Tiểu Bạch bỗng ra sức, xông lên phá vòng vây, trong cảnh tàn sát khốc liệt mơ hồ nghe thấy bên cạnh có người kêu to: "Tên Thát Đát kia! Có gan thì cùng ông quyết một trận sống chết....."

Vội nhìn thoáng qua, người kêu gào quả nhiên là Đỗ Tùng, chỉ thấy mũi sắt đã mất, tóc mai hỗn độn bên mặt, bắt đầu lao vào chém giết, tiểu binh Bất kỳ ấy không phải đối thủ của ông ta, hai ba phát đã bị ông ta đâm trúng, ngã xuống bỏ mình.

"Keng——" Ba mũi tên lông vũ run run từ sau tôi lướt qua, tôi nghẹn họng trở mắt nhìn, cả người bị dọa đến toát mồ hôi lạnh. Ba mũi tên hai trước một sau tạo thành hình tam giác mạnh mẽ bắn về phía Đỗ Tùng, Đỗ Tùng hừ lạnh một tiếng, kế tiếp giơ thương cản lại, vốn nghĩ có thể đánh rơi ba mũi tên này, nhưng ai ngờ rằng, mũi tên cuối cùng kia đột ngột tăng tốc, cuối cùng trực tiếp sượt qua cán thương.

Tôi "A" lên một tiếng, thanh âm nghẹn trong cổ chưa kịp kêu ra, đầu mũi tên sắt đã đâm vào ấn đường của Đỗ Tùng, xuyên thẳng qua đầu. Đỗ Tùng xoay người rớt khỏi ngựa, xác bị vó ngựa mặc sức giẫm đạp.

Một phát bắn.....ba mũi tên.....

Cả người tôi chấn động, vội vã xoay người lại, cách tôi hơn một trăm bước, đại tướng người mặc giáp trụ đỏ rực, đang hiên ngang ngồi trên một con ngựa to lớn, một tay cầm cung, một tay cài tên.....tuy không nhìn rõ mặt hắn, tôi cũng khó mà khác chế được nội tâm lúc này đang kích động cùng căn thẳng——Là hắn! Là hắn! Đại Thiệu.....

Bản năng muốn sống thúc đẩy tôi không ngừng giục ngựa lao nhanh về phía hắn, đang muốn há mồm gọi to, tiếng kêu chưa kịp ra khỏi miệng, trên lưng lại đột nhiên đau đớn kịch liệt, như có gì đó bén nhọn cùng lạnh buốt xuyên qua lớp áo bông dày rồi đâm thẳng vào da thịt tôi, xé rách đến đau

nhức.....Tiếng gào thét cuối cùng hóa thành tiếng rên khê vùi trong tiếng la giết.

Tôi ngã xuống lưng ngựa, cả người run rẩy, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng: "Tiểu Bạch....." Mồ hôi bị cắn đến chảy máu, tôi ép chính mình không được hôn mê, phải luôn giữ vững sự tỉnh táo, nhưng ý thức lại dần không do tôi không chế nữa, bắt đầu rơi vào trạng thái gián đoạn không nghe thấy gì.

Khi tiếng chém giết bốn phía sắp biến mất, tôi vô lực hơi giãy giụa, trong lúc mơ hồ cơ thể khê nghiêng, chậm rãi rớt khỏi lưng ngựa, Tiểu Bạch quay đầu cắn ống tay áo tôi.....Ngay trước khi tôi rơi xuống đất, trên lưng bỗng căng thẳng, có một lực nâng đỡ tôi trở lại lưng ngựa, trong cơn mê muội như đang cười mây lướt gió, đầu tôi vô lực tựa vào một lồng ngực rắn chắc. Trước mắt tối tăm, sau đó lại khôi phục ánh sáng, tôi lại vô lực chống đỡ giữa tối rồi lại sáng đầy mộng lung.....

Hí —— Bạch mã phía trước hí dài một tiếng.

Là Tiểu Bạch đấy sao? Tiểu Bạch.....dùng hết phần sức lực cuối cùng, tôi gắng gượng mở mắt, trong tích tắc nhìn rõ vào con ngựa phía trước kia, sợi dây cương cuối cùng cũng được buông lỏng.

Không phải Tiểu Bạch! Đó là.....Đại Bạch!

Trái tim tự giác được nói lòng, tôi tức khắc rơi vào mê man.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 29: Bị thương

Đau.....

Chỉ thoáng động nhẹ, trên lưng lập tức đau rát như lửa đốt.

"Đừng nhúc nhích....." Bên tai vang lên một giọng nói quen thuộc, hơi thở nóng rực nhẹ thổi hây hây vào tóc mai tôi, tôi rên rỉ mở mắt ra.

Gương mặt tái nhợt, góc cạnh khắc sâu, ngũ quan rõ nét.....mỗi chàng khê nhếch, con ngươi đen sẫm như mực, trong đó có đau thương, có oán hận, nhưng cũng có bi ai thương xót vô tận. Tôi không rõ ánh mắt của một người có thể bao hàm bấy nhiêu thứ cảm xúc ra sao.....nhưng thấy ẩn đường chàng đang cau chặt lại, thật sự khiến tim tôi quặn thắt đau đớn.

"Gia ngài cuối cùng có thể yên tâm rồi....." Giọng nói quen thuộc, cảnh tượng thân quen, tôi mở to mắt nhìn, thoáng giật mình cũng không tính là bất ngờ khi nhìn thấy một bóng dáng yếu điệu.

"Ca Linh Trạch!"

"Có nô tài!"

"Chăm sóc tốt cho nàng....." Năm chữ vô cùng đơn giản, nhưng lại chứa đựng biết bao nặng nề.

Ca Linh Trạch vô ý run lên, khuôn mặt nhỏ nhắn rũ xuống, cứng ngắc quỳ xỏm người: "Dạ."

Cổ họng tôi khô khốc, miệng mới vừa mở ra, đã thấy Hoàng Thái Cực cả người mặc giáp trụ rời đi, không quay đầu đi thẳng ra ngoài. Tim tôi bỗng chùng xuống, ngơ ngác nhìn ra cửa, ánh mắt đầy chua xót.

"Chủ tử! Y quan nói mũi tên cắm không sâu, chưa tới mức nghiêm trọng, chỉ cần đắp thuốc đúng giờ....."

"An Sinh!" Tôi bỗng chốc sợ hãi, sợ đến cả người run rẩy khiến thịt trên lưng co rút dữ dội, "An Sinh đâu? An Sinh đâu?"

"Chủ tử đừng loạn, miệng vết thương sẽ bung ra mất!"

"An Sinh.....đứa bé ấy! Đứa bé ấy đâu rồi?" Tôi sốt ruột gào to.

"Chủ tử! Người hãy bình tĩnh một chút, nô tài không biết đứa bé gì đó mà người nói....."

Anh Sinh.....An Sinh.....tôi nằm trên giường, nước mắt mãnh liệt chảy ra. An Sinh.....tiểu An Sinh! Tôi dùng răng ra sức cắn vào mu bàn tay của mình, bị thương đến cùng cực.

Mũi tên ấy, xuyên vào lưng tôi, tiểu An Sinh.....chỉ sợ là không may mắn thoát khỏi!

"A——" Tôi thất thanh gào khóc. Cuối cùng tôi vẫn không bảo vệ được con bé! Cuối cùng vẫn.....làm sao tôi lại phụ lòng Lê Cán, làm sao lại phụ cả lời phó thác của Trát Hi Đất lúc lâm chung, làm sao.....

"Chủ tử, chảy máu rồi.....trời ạ!"

Rồi một trận rồi ren, đám y quan ra ra vào vào, vất vả lắm mới yên tĩnh lại, tôi dần ngừng khóc, ý thức mờ mịt khó chịu. Ca Linh Trạch về đầy sợ hãi đứng bên cạnh, nhỏ giọng nói: "Chủ tử, phúc tấn đến ạ!"

Lúc đầu tôi nghe không hiểu, mù tịt nhìn nàng, nàng hạ giọng lặp lại: "Là Đại phúc tấn Ô Lạp Na Lạp thị đến thăm người ạ....."

Một hơi sặc tại phổi: "Nơi này.....tột cùng là ở đâu?"

Ca Linh Trạch sững sốt: "Nơi này là phủ của Tứ bối lạc ạ."

Cảm giác mê muội càng tăng thêm. Hoàng Thái Cực cứu tôi từ Cát Lâm Nhai về, lại lộ liễu đưa tôi về nhà trong Hách Đồ A Lạp! Chẳng.....muốn làm gì thế?

"Hoàng Thái Cực đâu rồi?"

"Gia xuất chinh rồi ạ!"

Xuất chinh?! À, đúng rồi, hiện giờ là thời khắc nguy cấp quyết định sự sống chết cùng tồn vinh của Đại Kim, mười vạn quân Đại Minh đang tiến sát vào Hách Đồ A Lạp!

Tôi nhẹ nhàng thở ra, đã có chút hiểu vì sao Hoàng Thái Cực đến rồi đi vội vàng như thế, nỗi phiền não trước đó còn vì sự lạnh nhạt của chàng mà sinh ra, nay đã tiêu tan hết thấy.

"Hôm nay là ngày mấy vậy? Ta.....bị thương hôn mê mấy ngày rồi?"

"Bẩm chủ tử, hôm nay là mồng ba. Tồi qua chủ tử được gia đưa từ ngoài thành về.....lúc đó cả người chủ tử toàn là máu tươi, nô tài sợ tới mức....."

Mồng ba! Ra đã là ngày thứ ba rồi! Tôi nhớ rõ Đổ Tùng tướng quân bị phục kích tại Cát Lâm Nhai là đang mồng một, không ngờ rằng bản thân đã hôn mê một ngày một đêm.

"Chủ tử! Phúc tấn nàng ta.....vẫn đang chờ ngoài cửa."

Tôi ưỡ oải đến cả người nhúc nhích, lòng lại như lấp đầy nỗi buồn bực: "Em ra nói là ta vẫn chưa tỉnh....."

Ca Linh Trạch rất thông minh, tôi chưa nói xong, nàng đã hiểu được, nhỏ giọng nói: "Dạ, nô tài đã biết. Chủ tử người nghỉ ngơi trước đi." Nói xong, nhanh nhẹn ra khỏi cửa.

Tôi nằm sấp trên giường, chỉ thấy trên lưng vừa đau vừa tê, vì thế chuyển động cái cổ cứng đờ, chậm rãi sửa sang lại đồng suy nghĩ hỗn loạn.

Hoàng Thái Cực đã xuất chinh, chẳng biết trận chiến này sẽ đánh bao lâu nữa, tuy chàng để tôi ở nhà, có thể tránh khỏi họa chiến hỗn độn ngoài thành, nhưng nơi đây, sao có thể khiến tôi yên ổn được?

Sự tình sẽ còn phát triển như thế nào nữa? Tôi tận lực trốn tránh vấn đề, sau hai năm đi dạo vòng quanh, vận mệnh lại lần nữa đẩy tôi vào tình thế lưỡng nan!

Năm Kỷ Mùi, Đại Minh vì để trấn áp thế lực Đại Kim, đã điều động binh mã từ khắp nơi, gồm cả Diệp Hách bộ và binh lính Vương triều Lý thị của Triều Tiên, tổng cộng có hơn mười một vạn. Vì mở rộng thanh thế mà tuyên bố với bên ngoài là bốn mươi bảy vạn, ngày mười một tháng hai tuyên thệ tại Liêu Dương, binh chia bốn tuyến, ý đồ đánh vào Hách Đồ A Lạp của Đại Kim.

Tuyến Tây là tuyến chủ lực, Tổng binh Sơn Hải quan Đổ Tùng dẫn ba vạn quân theo hai bờ Hồn Hà đi vào lòng chảo sông Tô Tử, tiến đánh Hách Đồ A Lạp từ phía Tây; tuyến Đông do Tổng binh Liêu Đông Lý Như Bách dẫn hai vạn năm nghìn người từ Thanh Hà đến Nha Cốt quan, tiến đánh Hách Đồ A Lạp từ phía Nam; tuyến Bắc do Tổng binh Khai Nguyên Mã Lâm dẫn một vạn năm nghìn người, từ Khai Nguyên chia ra ba lối, tiến đánh Hách Đồ A Lạp từ phía Bắc; tuyến Nam do Tổng binh Liêu Đông Lưu Đình dẫn hai vạn năm nghìn người từ Khoan Điện, tiến đánh Hách Đồ A Lạp từ phía Nam. Liêu Đông Kinh lược sứ Dương Cao đóng giữ tại Thẩm Dương, chỉ huy toàn cục.

Mồng một tháng ba, quân tuyến Tây của Đại Minh liều lĩnh xông ra, khi đi qua thung lũng Tát Nhĩ Hử, Đổ Tùng chia quân làm hai, để lại hai vạn đóng tại Tát Nhĩ Hử, tự mình dẫn một vạn quân phục kích Giới Phiên thành. Chạng vạng, Đại bối lạc Đại Thiện cùng Tứ bối lạc Hoàng Thái Cực của Đại Kim dẫn hai binh kỳ đến Giới Phiên thành chặn đánh Đổ Tùng. Nỗ Nhĩ Cáp Xích tự mình dẫn binh sáu kỳ, bất ngờ tấn công và tiêu diệt đại doanh Tát Nhĩ Hử. Sau khi giành thắng lợi, Nỗ Nhĩ Cáp Xích chỉ huy chuyển hướng sang Cát Lâm Nhai, cùng Đại Thiện và Hoàng Thái Cực đánh quân Minh, Đổ Tùng chết, tuyến Tây của quân Minh bị tiêu diệt.

Đêm đó, quân tuyến Bắc của Đại Minh đi đến Thượng Gian Nhai và Phi Nhân Sơn, nghe thấy Đổ Tùng đã bại, vô cùng sợ hãi bèn hạ trại ngay tại đó. Sớm mồng hai, quân Kim chưa hề nghỉ ngơi hồi phục, từ Cát Lâm Nhai xông thẳng về Thượng Gian Nhai, tuyến Bắc thảm bại, phó tướng Ma Nham từ trận, Tổng binh Mã Lâm một mình tháo chạy về Khai Nguyên.

Đêm đến quân Bát kỳ lui giữ Hách Đồ A Lạp, Hoàng Thái Cực nhân thời cơ ngắn ngủi ấy, đưa tôi bị thương mê man về nhà.

Mông ba, tuyền Nam quân Minh đi đến A Bố Đạt Lí Cương, cách phía Bắc Hách Đồ A Lạp chừng năm mươi dặm, Nỗ Nhĩ Cáp Xích dẫn bốn nghìn quân đóng giữ đô thành, chỉ thị nhóm bồi lực chủ lực ngày đêm lao gấp đến tuyền Nam, nghênh chiến Lưư Đĩnh.

Mông bốn, Đại Thiện ra lệnh binh lính cả trang thành quân Minh, tiếp cận quân doanh của tuyền Nam, bất ngờ phát động tấn công, Hoàng Thái Cực từ trên núi phi thẳng xuống đánh. Cuối cùng Lưư Đĩnh chết trận, quân lính bị tiêu diệt.

Mông năm, quân Triều Tiên thua trận ở Phú Sát, đầu hàng quân Kim. Dương Cao sau khi biết ba tuyền đều bị diệt liền trở nên kinh hãi, ra lệnh cho tuyền Đông Lý Như Bách cấp tốc thoái binh. Trên đường trốn chạy, giẫm đạp lên nhau chết hơn nghìn người.

Tin chiến thắng ngoài thành liên tục báo về Đại nha môn Hãn vương, nha môn Bát kỳ, sau đó truyền đến Hãn cung, cuối cùng tin vui truyền đến mấy quân sự nô tài ở các phủ bồi lực rồi đưa vào trong phủ.

Tuy mỗi ngày tôi đều ra về bình tĩnh, không chút hoảng sợ, chỉ ngồi chờ tin tức mới nhất mà Ca Linh Trạch đi tìm hiểu về nói lại, nhưng sâu trong nội tâm tôi vẫn lo lắng cho Hoàng Thái Cực.

Miệng vết thương trên lưng không hề gây trở ngại đến xương thịt, nghỉ ngơi hai ngày tôi đã có thể ngồi dậy, xuống giường đi lại, cũng bởi vì vậy mà mới hiểu được vì sao hôm đó Cát Đái đến thăm tôi, lại phải nhờ người vào thông báo——Đó là vì ngay lúc này ngoài cửa phòng tôi, có hơn mười thị vệ Chính Bạch kỳ đứng thành hàng.

Bụng mặt quan sát bóng người lác lác qua lại ngoài cửa sổ, tôi hết sức bức mình, bất kể tôi có cố dưỡng thương cho khỏe lại nhanh đến thế nào, cũng chẳng thể trốn khỏi phủ Tử bồi lực trước khi Hoàng Thái Cực về, tôi bị chẳng cảm tức! Căn phòng này, Cát Đái còn không vào được, tôi cũng đừng mơ tưởng có thể ra!

Mông sáu, trận chiến kết thúc, Đại Kim toàn thắng, tướng sĩ Bát kỳ khai hoàn trở về. Nghĩ đến không lâu nữa đã có thể gặp chàng, tôi không khỏi bất an, tinh thần cả ngày đều hoảng hốt. Đến chạng vạng, không thấy có động tĩnh gì, đột nhiên tôi cảm thấy tâm trạng bất định, mí mắt mờ to.

"Chủ tử! Chủ tử——" Ca Linh Trạch từ hành lang chạy thẳng vào, liến thoắng kêu, trái tim vốn đã hạ xuống của tôi liền dâng lên đến họng, "Bồi lực gia đã trở về——Ngài ấy bị thương....."

Đầu nổ vang một tiếng, tôi nhảy dựng khỏi ghế, khiến miệng vết thương bị kéo căng đau nhức: "Chàng.....đang ở đâu? Hiện tại chàng đang ở đâu?!"

"Mới.....mới hồi phủ, nô tài không rõ lắm....."

Tôi không có hơi đâu để suy nghĩ, đầu óc chỉ đang kêu gào——Gặp chàng! Đi gặp chàng! Ngay lập tức.....

Xông ra cửa, thị vệ ngăn tôi lại, tôi giận dữ quát: "Ta không có trốn! Nếu các người lo cứ việc theo. Hiện tại ta muốn đi gặp gia, người nào dám cản ta, trước tiên nên cân nhắc cái đầu trên cổ các người nặng bao nhiêu!"

Bọn thị vệ thấy tôi khiển trách thì trở nên sùng sốt, Ca Linh Trạch từ bên cạnh quát lên: "Cứ làm theo lời chủ tử!" Bọn họ lúc này mới giật mình, vội cúi người hành lễ.

Ca Linh Trạch đỡ thân người đang lao đảo tiến về phía trước hành lang của tôi, bọn thị vệ không dám xem thường chức trách, toàn bộ đi theo. Đoàn người chúng tôi chậm rãi tung hoành trong phủ bồi lực, không ngừng khiến đám nô tài đang làm việc ven đường sợ đến mức liên tục tránh né.

Phủ đệ này đã rộng gấp mấy lần trước kia, nếu không có Ca Linh Trạch dẫn đường phía trước, tôi sẽ như ruồi bọ không đầu va chạm loạn xạ. Trong lòng một khi đã quỳnh lên, thì hoàn toàn quên hết những việc cần kiêng dè thu liễm, khi sắp đến phòng chủ, thỉnh thoảng từ xa có một âm thanh trong trẻo đang ca giọng quát lên: "Này, lẽ nào muốn tạo phản à? Một chút quy củ cũng không còn à?" Tôi sùng sốt, không khỏi dừng bước, ngực nhấp nhô cao thấp, vịn vào cánh tay Ca Linh Trạch nhẹ nhàng thở.

Từ cổng vòm có ba người đi đến——Một nữ nhân nom vẻ chủ tử, phía sau là hai tiểu a hoàn. Nữ chủ tử ước chừng hai mươi hai tuổi, gương mặt khá tròn, môi đánh son mỏng, hai hàng lông mày lá liễu tinh tế được vẽ rất đậm, không mấy hài hòa với khuôn mặt của nàng.

"Chủ tử!" Ca Linh Trạch biến sắc, đề thấp giọng nhắc nhở, "Đây là Nữ Hồ Lộc thị....."

"Ta biết rồi." Tôi cười lạnh, năm đó sau khi Hoàng Thái Cực cưới Nga Nhĩ Hách về, nàng ta nơi nơi đều không thuận mắt với tôi, tuy tôi và Hoàng Thái Cực giấu giếm qua lại vô cùng cẩn thận, nhưng cuối cùng vẫn không giấu được ánh mắt ghen ghét của nàng, kết cuộc dẫn đến đại họa xé trời.

Hơn mười năm nay, bộ dạng nàng không thay đổi nhiều, nhưng da thịt có chút mấp ra, dáng vẻ có chút đoan trang hơn trước kia. Nhưng còn tôi.....đã sớm hoàn toàn khác hẳn.

"Người là nô tài từ đâu tới?" Nga Nhĩ Hách nhíu mày, trên mặt mang chút nghi hoặc xen lẫn cảnh giác, "Lại cả gan dẫn thị vệ xông vào làm loạn trong phủ, người có còn chút quy củ nào không? Trong mắt người có còn chủ tử không?"

Tôi hít một hơi, cố gắng để bản thân ra vẻ ôn hòa nhã nhặn, lòng dạ tôi giờ đây chỉ nghĩ đến thương thế của Hoàng Thái Cực, không rảnh tán gẫu cùng nàng. "Ca Linh Trạch! Gia hiện đang ở phòng nào? Em đi hỏi xem....." Một đường lao băng băng, đã động đến miệng vết thương trên lưng, mông tôi đặt

xuống một tầng đá bên cạnh, tự mình ổn định lại hồ hấp hỗn loạn.

"Ngươi——" Nga Nhĩ Hách giận đến méo mặt, ngũ quan gom lại một chỗ, nếu không kiên nhẫn có thị vệ đứng sau, có lẽ nàng đã ý vào thân phận chủ tử mà tát tôi một cái.

"Phúc tấn bớt giận, đây là Trát Lỗ Đặc Bác Nhĩ Tế Cát Đặc phúc tấn của chúng ta, ngày thường chỉ ở trong thôn trang, mấy hôm trước vì chiến loạn mới chuyển vào phủ.....cho nên vẫn chưa thích ứng với quy củ trong phủ cho lắm, người....."

"Chát!" Ca Linh Trạch chưa nói xong, cái tát mà Nga Nhĩ Hách vốn tích chứa đã lâu cuối cùng cũng hạ xuống. Lòng tôi bắt đầu nhảy dựng, lửa giận vì sự vênh váo hung hăng của nàng bắt đầu bùng cháy.

"Nô tài thấp hèn!" Nàng thốt ra lời lẽ lạnh lùng, kiêu căng nhìn tôi, "Ta còn tưởng đang nói ai? Hóa ra là ngươi! Một bố nhả phúc tấn nhỏ bé mà lại dám trung ra về chủ tử trước mặt ta! Xem ra hôm nay ta được mở rộng tầm mắt, còn tưởng thứ mà gia nuôi ở thôn trang suốt ba năm nay có đáng về hồ ly tinh gì đó, đồ lăng lơ! Thì ra là cái loại nhan sắc này à? Ha, ha ha....." Nàng ta cười, nụ cười đó còn khó coi hơn cả khóc, phần trên mặt liên tiếp rơi xuống, vẻ mặt khó tin, "Đời này đây chính là chuyện quái dị nhất mà ta trông thấy, mấy ngày trước nghe có tiện nhân từ thôn trang vào nhà, đại phúc tấn cử người tới tìm ngươi thì bị thị vệ cản lại, sau đó ta đích thân tới tìm ngươi, thế mà ngươi phách lối không cho ta vào. Ha, cái nhà này riết rồi chẳng còn quy củ, ta thấy ngay cả Đại phúc tấn Cát Đái cũng hết thời rồi, lại có thể để mặc ngươi đề đầu cười cồ. Ngươi thì có thân phận gì hả?"

"Còn ngươi thì có thân phận gì?" Tôi ôn hòa mở miệng, Ca Linh Trạch cúi đầu, cắn môi đầy ứa khuất, tôi quét mắt liếc nàng, rồi lại liếc về phía Nga Nhĩ Hách. Nàng ta bị tôi hỏi ngược một câu, tức tối đến mặt đỏ bừng, tôi lạnh lùng đánh giá nàng, cười khê, "Xin hỏi, ngươi thì có thân phận gì?"

"Ngươi, lời này của ngươi có ý gì?"

Tôi bật cười, "Đại phúc tấn còn chưa lên tiếng, ngươi dựa vào gì mà khoa tay múa chân với ta, còn nữa, nếu hôm nay ta đã tiến vào căn nhà này, sẽ không còn được coi là bố nhả phúc tấn nữa, tốt nhất ngươi chớ chọc tới ta, ngươi.....đừng nên gây sự với ta!"

Nàng ta giận đến nổi suýt chút nữa phát điên, đôi mắt như muốn phun ra lửa, oán hận trừng tôi.

Tôi chậm rãi đứng lên, vỗ nhẹ vào vai Ca Linh Trạch: "Được rồi, đừng cứ ở chỗ này hoài, đi hỏi phòng của gia ở đâu đi chứ? Ta vẫn còn đôi lời thân thiết muốn trò chuyện với phúc tấn....."

Ca Linh Trạch sững sờ liếc tôi một cái, tôi cười với nàng, lúc này nàng mới chần chừ rồi đi.

"Trát Lỗ Đặc Bác Nhĩ Tế Cát Đặc thị!" Nga Nhĩ Hách nghiêng răng.

"Vâng, ta đây, phúc tấn có gì chỉ bảo sao?"

"Ngươi chớ có ngông cuồng đắc ý!" Nga Nhĩ Hách hạ giọng, khoe miệng cong lên cười lạnh, "Mấy năm trước lúc ngươi vào cửa, gia đích thật là chỉ sủng ngươi, nhưng hai năm nay ai chẳng biết ngươi đã thất sủng, thậm chí ngay cả thôn trang ngươi ở gia còn chẳng thêm bước chân tới nữa, nữ nhân Mông Cổ các ngươi mà cũng dám vọng tưởng tranh giành nam nhân Nữ Chân sao? Ngươi cũng không soi gương à, đó là vinh dự của ngươi, đừng nói chi đáng về của ngươi, dù cho xuất thân cách cách Khoa Nhĩ Thẩm cao quý đi nữa, thì có thể như thế nào? Bộ dạng ngươi không xấu, đáng tiếc ngay cả một câu tiếng Nữ Chân đầy đủ cũng không biết nói, để trong nhà khác gì một kẻ câm điếc vô dụng. Ta không ngại nói cho ngươi một sự thật, nữ nhân mà bối lạc gia chúng ta yêu, chính là đệ nhất mỹ nữ tộc Nữ Chân! Thứ như ngươi, nên sớm thức thời một chút! Cần thận một ngày sẽ tổng ngươi cho kẻ khác!"

Tôi hơi sững sờ, lời của nàng chứa nhiều tin tức khiến tôi kinh ngạc.

Đối với dáng vẻ tươi cười nham hiểm của Nga Nhĩ Hách, tôi nhìn không được muốn giấu cột lại, đúng lúc này có người đi ra từ phòng đối diện, nhỏ giọng tức giận nói: "Gia hỏi, mới vừa rồi là ai đánh Ca Linh Trạch?" Giọng nói quen thuộc ấy gọi lên một sợi dây nào đó từ sâu trong ký ức tôi, tôi bất ngờ chấn động.

Nga Nhĩ Hách tươi cười bước qua: "Cát Đái tỷ tỷ, ra là tỷ cũng tới đây, ta nói này, gia sủng tỷ như vậy, trở về sao có thể không gọi tỷ tới hầu hạ chứ?"

"Ồi! Xem muội nói kia....." Nàng cười nhạt, tầm mắt lơ đãng hướng về phía bên đây. Lòng tôi run lên, theo bản năng muốn lùi về sau, nhưng hai chân tôi lại mềm nhũn như ruột bít chỉ bị tưới nước, có thể nào cũng không bước nổi.

"Đây là....."

Nga Nhĩ Hách vênh vang đắc ý tiến lên khoác chặt cánh tay Cát Đái: "Ta cá là tỷ đoán không ra, đây là bố nhả phúc tấn ở thôn trang đó. Một đại nhân vật mà với thân phận của ta và tỷ, có mời cũng không ra tiếp đó!"

Cát Đái thoát sững sờ, đôi mắt đẹp không ngừng đảo trên mặt tôi, dần dần lộ ra vẻ hoang mang.

Không thể tránh được, tôi đành bắt đắc dĩ cười, từ trong bóng râm đi ra, trực tiếp nghênh đón ánh mắt nàng.

"Có phải.....chúng ta đã từng gặp qua ở đâu không?"

Nhiều năm như thế, Cát Đái đã thuần thực hơn rất nhiều, phong thái ung dung, so với tiểu nha đầu năm xưa động một chút là gào to, thì giờ phút này nàng đã có thêm vài phần quyền rũ động lòng người.

Tôi mỉm cười, bước lên phía trước: "Gia ở phòng nào vậy?"

Tôi vừa mở miệng, nàng đột nhiên rùng mình, ánh mắt run sợ nhìn qua.

Tôi nhú mào: "Làm sao thế? Có phải là ở đây không?"

Nàng ngu ngơ lơ đãng gật đầu, không tự giác nâng tay giúp tôi mở màn: "Phải, gia đang trong phòng."

"Cảm ơn!" Tôi ngẩng đầu bước vào, hoàn toàn không để ý đến vẻ mặt kinh ngạc cùng hai con mắt như sắp rơi ra của Nga Nhĩ Hách.

Trong phòng có bảy tám tiểu a hoàn đang lảng lảng đứng ở bốn góc, ánh mắt không tự giác lao vào buồng trong, nơi đó yên tĩnh tựa hồ nghe thấy cả tiếng hô hấp, tôi vẫn còn đang do dự, Ca Linh Trạch đã nhẹ nhàng bước ra cửa: "Chủ tử, gia bảo để người đi vào."

Ánh sáng bên trong không được tốt cho lắm, cửa sổ đều đóng lại, không thông gió, tiến vào bên trong tôi lập tức ngửi ra mùi thuốc Đông y đặc ngầu, nhìn khắp xung quanh, đã thấy Hoàng Thái Cực uể oải nằm thẳng trên giường.....

Trái tim như nhảy dựng lên, tôi sợ hãi bất an đi đến gần, sắc mặt chàng tái nhợt, hai mắt đang nhắm lại, dáng vẻ tiêu tụy mỗi một ấy khiến tim tôi quặn đau.

"Này....." Tôi nhẹ nhàng gọi chàng, mũi chua xót, hốc mắt ẩm ướt, "Ta tới rồi đây.....chàng bị thương ở đâu?" Ngón tay run rẩy xoa hai má gầy gò của chàng, cảm giác lạnh như băng, "Bị thương có nặng không? Chàng....."

Đôi mắt đang nhắm nghiền phút chốc mở to ra, trực tiếp nhìn thẳng vào tôi, tôi chỉ thấy da đầu run lên từng cơn, cánh tay đột nhiên căng thẳng, ra là bị chàng đưa tay bắt lấy.

"A——" Chàng thu tay lại, tôi cũng vững vàng nằm bò trong lòng, đầu gối lên vai chàng. Tay trái chàng dùng lực đỡ sau lưng tôi, vô cùng cẩn thận tránh chỗ vết thương của tôi, tôi đỏ mặt, khẽ kêu lên, "Chàng....."

Hô hấp nặng nề bị đè lại, đôi môi lạnh lẽo phủ kín môi tôi, tim tôi như mê say, cuối cùng không còn sức để giẫy giụa, tay chân hơi run rẩy, không tự giác ôm chặt lấy cổ chàng.

"Du Nhiên....." Chàng say sưa gọi tôi.

Tôi kinh ngạc, vội đẩy chàng ra: "Có phải đã đụng vào vết thương của chàng? Rốt cuộc.....chàng bị thương ở đâu?" Chàng mỉm cười không lên tiếng, đôi mắt sáng rực, đầy vẻ sâu xa.

Một loại cảm giác bị tính kế đầy cổ quái đột nhiên trào ra, tôi suy nghĩ một chút, bỗng giật mình chỉ vào chàng la lên: "Chàng.....chàng gạt ta! Chàng không có bị thương!"

Từ đầu đến cuối, căn bản là do chàng thông đồng với Ca Linh Trạch gạt tôi!

Chàng phì cười: "Trở nên thông minh rồi! Trốn ra ngoài hai năm, quả là học thêm được nhiều kiến thức." Ánh mắt chàng trở nên âm u, tay trái xoa má tôi, cảm giác thô ráp khiến cả người tôi run rẩy, "Dường như lời cảnh cáo của ta không mấy gì có tác dụng đối với nàng, bảo nàng không được rời khỏi ta, nàng lại liên tiếp rời ta mà đi....."

Về mặt lạnh lùng hờ hững khiến tôi không hiểu sao lạnh cả người, đây.....thật sự là Hoàng Thái Cực mà tôi quen sao? Chàng thật là Hoàng Thái Cực mà tôi yêu sao? Vì sao phảng phất như cảm thấy xa lạ?

"Bây giờ ta nên bắt nàng làm gì mới được đây?" Chàng bỗng dịu dàng, cúi đầu đầy bất lực, rồi lại thờ dãi nói, "Uy hiếp nàng không có tác dụng, cầu xin cũng không, nàng cứ lần lượt rời bỏ ta, rốt cuộc ta phải làm thế nào để giữ chân nàng? Là do sự nỗ lực của ta không đủ khiến nàng cảm động, hay là.....nàng vốn không hề yêu ta?"

Tôi run rẩy, hốc mắt nóng lên.

"Đừng chạy trốn nữa.....đừng rời xa ta nữa! Chúng ta còn được bao nhiêu ngày có thể cùng nhau nắm tay bước đi? Lẽ nào nàng thật sự bài xích ta, không muốn ở bên cạnh ta?" Chàng thì thào nói nhỏ, tình cảm dịu dàng vô hạn, sự cố chấp trong lòng tôi vì thế chậm rãi tan ra, "Nàng rõ ràng biết, trong lòng ta từ đầu tới cuối chỉ có một mình nàng, sao nàng có thể vô tình liên tiếp tổn thương ta? Ta đã mang tim mình cho nàng, sao nàng có thể nhẫn tâm vứt bỏ nó....."

"Ta không có vứt nó....." Nước mắt tôi tí tách rơi trên ngực chàng, mũi nghẹn ngào nói, "Ta không có vứt nó.....cho dù mất mạng, cũng sẽ không vứt.....người ta yêu là chàng, Hoàng Thái Cực! Chỉ cầu xin chàng đừng xem ta một trong những kẻ thấp kém của chàng, ta ích kỷ, ta nhỏ mọn, ta cố chấp.....nhưng ta thật sự không thể chịu được việc san sẻ chàng cùng với những người khác....."

"Đồ ngốc.....nữ nhân ngốc!" Chàng xúc động hôn tôi, môi không ngừng dán vào trán, vào chóp mũi, vào hai lúm đồng tiền của tôi, "Kẻ ích kỷ là ta, không phải nàng! Là ta ích kỷ muốn giữ nàng bên cạnh.....ta muốn nàng luôn ở bên ta, Du Nhiên.....nàng có thể nào thành toàn cho sự ích kỷ của ta, toàn vẹn giao trái tim mình cho ta....."

Quyển 2 - Chương 30: Giận dữ

Mấy hôm trước tình cờ vào thư phòng lục được cuốn 《Tam quốc diễn nghĩa》, tuy là bản phồn thể xưa, in ấn thiết kế vô cùng thô sơ, nhưng vẫn khiến tôi mừng như điên. mấy năm nay Hoàng Thái Cực ngày càng đam mê nghiên cứu văn hóa người Hán, trong thư phòng trưng rất nhiều sách Hán cổ điển, hơn phân nửa là sách về binh pháp đánh trận, tôi không mấy hứng thú với nó, thường chỉ chọn những cuốn bản thân có thể xem được.

"Chủ tử! Hôm nay gia ở lại Hãn vương Đại Nha Môn để nghị sự, mới vừa rồi đã sai Đôn Đạt Lý về truyền tin, sợ là trưa nay không về được, bảo chủ tử không cần chờ ngài ấy về dùng cơm....."

Tôi đang miệt mài vui đùa gặm sách, vì thế qua loa đáp lời: "Biết rồi, biết rồi."

"Chủ tử....." Ca Linh Trạch muốn bước lại thôi.

"Còn chuyện gì à?"

"Dạ.....là, Đại phúc tấn tới đây ạ! Người có muốn gặp không?"

Tôi ngẩn ra, thần trí từ trong trạng sách miễn cưỡng trở về. Đã nhiều ngày, Cát Đái hôm nào cũng sai người đến hỏi thăm, vì nghe nói tôi bị thương, mà hôm nào cũng ra lệnh phòng bếp nấu thuốc bổ đưa qua đây.

Nhưng lần này nàng tự mình đến.....tôi có nên gặp nàng hay không?

Sớm biết thế nào nàng cũng đến tìm, vô luận thế nào đi nữa, giữa tôi và nàng đều có một quãng thời gian chủ tớ, xem xét lại tình cảm trước kia nàng hầu hạ tôi, cũng không nên tuyệt tình với nàng như vậy. Huống hồ, có một số chuyện không làm một cái kết thúc, sẽ càng khiến người khác sinh ra tò mò lung tung.

"Em để nàng ấy vào đi, chưa có sự phân phó của ta, cả em và Tát Nhĩ Mã đều không được phép vào, cũng không cần dùng trà, cả hai đều ra hành lang canh cửa đi."

"Dạ."

Tôi thoáng lấy lại bình tĩnh, khép sách, đứng khỏi ghế trực tiếp đi ra cửa. Khi vào cửa, Cát Đái cúi đầu xuống, đến khi cảm chậm rãi nâng lên, thấy tôi yên tĩnh ở gần trong gang tấc, nàng lập tức bị dọa đến kinh ngạc.

Tôi ung dung nhìn nàng, nàng thì ngo ngác chăm chăm nhìn tôi, vài phút sau hai vai bỗng phát run, quỳ rạp xuống trước mặt tôi, ôm lấy đầu gối tôi bật khóc nức nở.

"Phúc tấn làm gì vậy? Lẽ nào người muốn ôm gậy ta à?"

Nàng khóc đến nghẹn ngào, lệ rơi đầy mặt, ôm chặt lấy tôi: "Cách cách! Cách cách.....người đừng giấu ta, ngay cả cách cách còn không nhận ra được, hai mắt ta đây không bằng mù cho rồi!"

Tôi hơi lộ vẻ xúc động, một loại xúc cảm mềm mại dâng lên từ đáy lòng: "Em đứng lên! Đường đường là phúc tấn của Tứ bối lạc Đại Kim, sao có thể quỳ đất mà khóc, làm mất đi dáng vẻ phong thái nên có chứ?"

"Ồ trước mặt cách cách, ta có chỗ nào là phúc tấn bối lạc chứ? Ta chẳng qua là a hoàn của cách cách.....đời này chỉ là a hoàn của cách cách....."

"Được rồi.....em cũng đã trưởng thành rồi, con cái cũng đã mười tuổi, sao có thể khóc lóc như một đứa trẻ thế này? Mau đứng lên đi!"

"Cách cách....." Nàng thút thít, từ dưới đất bò lên.

Tôi chỉ vào cái tú đôn* bên cạnh: "Ngồi xuống nói chuyện." Ra sức duy trì ngữ khí bình tĩnh ung dung, không để tình cảm dễ dàng lộ ra ngoài. Nàng thoáng co người ngồi xuống, dùng khăn tay lau nước mắt.

*Tú đôn 绣墩: là ghế ngồi, Trung Quốc truyền thống đồ dùng trong nhà có trong gia tộc giàu có nhất. Ghế hình tròn, phần bụng lớn, hai đáy nhỏ, giống như cổ, người ta gọi là cổ đôn.

"Về sau đừng nhắc lại mấy cái xưng hô 'Chủ tử' 'Cách cách' linh tinh gì đó nữa, hiện giờ ta là Trát Lỗ Đặc Bác Nhĩ Tế Cát Đặc thị, tên là Bộ Du Nhiên."

Nàng rõ ràng chấn động, vội nén nước mắt, nghiêm mặt nói: "Vâng, ta hiểu rồi."

Tôi trở lại ngồi xuống cái ghế con, lần nữa mở cuốn 《Tam quốc diễn nghĩa》, lọt vào mắt chỉ toàn là chấm mực đen, tôi chẳng thể đọc được một từ nào, đầu óc hỗn loạn có sắp xếp thế nào cũng không ra được một câu hoàn chỉnh. Dư quang trộm liếc nhìn Cát Đái, phát hiện thấy nàng cũng thế, mặt đầy căng thẳng, lộ ra vẻ xấu hổ cùng lúng túng, nước mắt dính đầy trên khuôn mặt phấn son.

"Vây.....vây....." Nàng ngập ngừng hai tiếng, mặt đỏ bừng, "Ta nên xưng hô thế nào với người....."

Tôi nhin không được cười khúc khích, cảm giác xa lạ dần nhạt đi, tôi như nhặt lại được cảm xúc thích thú khi trêu đùa tiểu nha đầu khờ dại chân chất khi xưa, vì thế cười khê: "Em quên rồi à, trước kia em đã nhận ta làm tỷ."

"Tỷ.....tỷ tỷ!" Nàng nhỏ giọng gọi một tiếng, ngượng ngừng cười, ngay sau đó đôi mắt bắt đầu đỏ lên, nước mắt lã chã rơi xuống, "Mặt của người vì sao....."

Tôi theo bản năng sờ sờ hai má: "Trước kia lâu rồi.....khi ta tới Mông Cổ, bị lừa thiêu nên vậy."

Cát Đái run lên, hốc mắt ngấn lệ, trong suốt chực rơi xuống: "Cách.....tỷ tỷ người chịu khổ rồi."

"Người Hán có một câu nói rất hay, họa hề phúc sở ỷ, phúc hề họa sở phục*, ta cũng coi như nhờ gặp họa mà có phúc, nếu không biến thành bộ dạng như thế, sao có thể bình yên ngồi tại đây nói chuyện với em?"

*Họa là chỗ dựa của phúc, phúc là nơi ẩn náu của họa.

Nàng lắc đầu: "Tỷ tỷ cũng không có thay đổi nhiều, đường nét ngũ quan chưa hề biến hóa, không phải ta đây vẫn nhận ra tỷ tỷ vẫn như.....vẫn như ban đầu, vẫn là đệ nhất mỹ nữ tộc Nữ Chân!"

"Ta không cảm thấy làm mỹ nhân thì có cái gì tốt. Như bây giờ vẫn tốt hơn....." Tôi đứng dậy cầm chiếc gương đồng nhỏ trên tủ, ra vẻ vuốt tóc nói, "Dù sao cũng chỉ là một lão nữ, cũng không cầu xin gì."

Cát Đái kích động nói: "Dáng vẻ tỷ tỷ chẳng qua chỉ tiêu tụy một chút mà thôi, ở chỗ ta có son tốt của Đại Minh, lát nữa ta gọi người đi lấy cho tỷ tỷ. Ta sẽ lại giúp tỷ chải đầu trang điểm, đầu tiên lấy phấn thoa một lớp mỏng, vết sẹo bên trái thì dùng phấn dày che lại, lại thoa thêm lớp son mỏng, da vẻ tự nhiên cũng sẽ sáng rõ, nhất định sẽ giống y như ban đầu....."

Tôi vội vàng khoát tay: "Ngân vạn lần đừng.....dáng vẻ càng không giống trước kia đối với ta càng an toàn."

"Tỷ tỷ người yên tâm, bất luận tỷ tỷ có dáng vẻ ra sao, gia cũng sẽ không chút để ý. Ta.....ta thật đáng chết, ba năm trước gia đặt lấy thôn trang.....lẽ ra ta nên nghĩ tới, ta thật đáng chết, ngoài tỷ tỷ ra còn ai có thể khiến gia nhớ mong khôn người như vậy, ta.....vậy mà ta lại không nghĩ tới."

Tôi thấy nàng không ngừng tự trách mình, vội ngắt lời nói: "Được rồi, đều qua rồi, không nói những chuyện đó nữa.....mấy năm qua em sống tốt không? Con trai em khỏe không?"

Gương mặt nàng bỗng nhiên buồn bã, nước mắt lại lã chã rơi.

"Sao nữa rồi? Ta không nhớ trước kia em cũng thích khóc như vậy?"

"Thì ra tỷ tỷ vẫn chưa biết....." Nàng nghẹn ngào chớp mắt, "Tam a ca Lạc Bác Hội mà Nga Nhĩ Hách sinh ra cuối năm đó bị chết non, sau đó Lạc Cách của ta cũng.....Ôi, mấy năm nay gia không dễ gì có thêm hai người con, thế mà liên tiếp chết yểu, tất cả là tại ta, không quản tốt chuyện nhà, xảy ra chuyện như vậy, chỉ mang tội cho gia âm ức....."

Lòng tôi chợt hồi hộp, tuy biết Hoàng Thái Cực sẽ có thêm những người con nối dõi khác, đây là một chuyện hết sức bình thường, tôi cũng sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng mãi đến khi trực tiếp nghe thấy, miệng như nhai đầy cát, không có chút mùi vị gì. Nghĩ lại thật thương cho những người con nối dõi của Hoàng Thái Cực, thấy Cát Đái khóc đến thương tâm, tôi không khỏi đỏ mắt.

"Thế Khoa Nhĩ Thẩm phúc tấn kia có con nối dõi chưa?"

"Người nói Triết Triết sao? Nàng cũng là một người đáng thương, rồi nhà gả đến nơi tha hương, thời điểm vừa tới đây, ngay cả một câu tiếng Nữ Chân cũng không biết nói, mỗi ngày chỉ biết ở trong phòng trò chuyện giải sầu cùng mấy a hoàn hồi môn.....nàng vào phủ bối lặc tới nay đã năm năm, gia toàn ngoảnh mặt làm ngơ với nàng, ân sủng đều không có. Hai năm trước đột nhiên gia bảo ta đuổi nàng đến ở tại căn phòng nhỏ ngoài hậu viện, vắng vẻ đến nỗi ngay cả hạ nhân cũng chẳng gặp nàng. Tuy ta có lòng muốn giúp đỡ một chút, nhưng gia không muốn thấy nàng, khiến ta thật sự đoán không ra, Triết Triết rốt cuộc đắc tội gia thế nào. Nhớ tới Nga Nhĩ Hách năm xưa cũng xảo quyết, nhưng cuối cùng gia đối xử với nàng ta không khác khe giống như vậy. Nếu Triết Triết không có xuất thân từ Khoa Nhĩ Thẩm, Đại Hãn vì nể trọng tộc nhân nhà mẹ đẻ của nàng, chỉ sợ gia đã sớm có lòng muốn hưu thế[bỏ vợ]....."

"Hả?" Tôi không thể tin mà mở to hai mắt.

Hoàng Thái Cực đang làm cái quái gì thế? Rõ ràng tôi bảo chàng đối xử tốt với vị phúc tấn từ Khoa Nhĩ Thẩm ấy, vậy mà chàng lại.....biếm nàng vào lãnh cung?! Nếu Khoa Nhĩ Thẩm mà biết được chuyện này thì làm sao bây giờ? Khó trách lần trước Nga Nhĩ Hách lại chẳng hề nể mặt liên tục nói về tình hình của Triết Triết.

"Ta xem xét thấy Triết Triết đó cũng vô cùng đáng thương, nàng tuổi còn nhỏ đã phải lẻ loi một mình từ Mông Cổ tới đây, trong nhà này không thể nương tựa vào ai, gia vốn nên thương tiếc nàng nhiều hơn mới phải, thế mà.....Ôi, năm đó ta và Nga Nhĩ Hách đều mang thai, sợ gia tịch mịch, nên có lòng tốt khuyên gia đi đến chỗ Triết Triết, kết quả gia giờ mặt, cuối cùng giận dữ đuổi ta ra khỏi phòng!" Cát Đái nhíu mày, vỗ ngực như vẫn còn hân, "Ta đã xem thường tính khí của gia! Tuy không phải là một người giỏi về mặt nói cười, nhưng chưa từng thấy chàng lại vì chuyện nhà mà nổi giận như thế! Ôi, nhất thời lòng tốt của ta đã gây nên sai lầm."

Tôi cười khỏ, trong lòng lảng máng hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Đó là.....Hoàng Thái Cực chàng đang giận dữ với tôi! Ngày đó trước khi rời đi, tôi đã nhấn lại vài lời, dặn chàng phải đối xử tử tế với Triết Triết, chỉ e ngược lại đã chọc giận chàng. Tôi bảo chàng đối xử tốt với Triết Triết, chàng lập tức biếm Triết Triết vào lãnh cung, coi trọng Nga Nhĩ Hách, sủng hạnh Cát Đái, làm cho hai nàng mang thai.....đây là chàng đang giận tôi, bực tôi, trả thù tôi, dẫn đến giận chó đánh mèo với người khác!

Thật là hồ đồ quá!

"Lòng tốt" của tôi chỉ sợ hồng bét gấp mười lần "Lòng tốt" của Cát Đái, làm liên lụy đến Triết Triết, biến nàng thành vật hy sinh vừa vô tội vừa đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 31: Lễ vật

Ca Linh Trạch nhanh nhẹn giúp Hoàng Thái Cực cởi áo khoác ngoài, chàng không kiên nhẫn khua tay, đuổi nàng ra ngoài.

Tôi nằm dựa trên chiếc giường nhỏ mềm mại, tay cầm cuốn《Tam quốc diễn nghĩa》giả vờ không nhìn thấy ánh mắt sai khiến của chàng đang nhìn qua.

"Này!" Rốt cuộc chàng không chịu nổi lên tiếng, "Lại đây giúp ta cởi nút!"

"Tự mình cởi đi, chàng cũng không phải không có tay." Tôi xoay lưng về phía chàng, tiếp tục vờ đọc sách.

Chàng tiến lại gần, tay trái vòng qua eo tôi, cầm nhẹ nhàng cọ sát trên mặt tôi, râu nhỏ đâm vào da thịt đau ran rát, tôi ngoái đầu liếc nhìn, thấy mắt chàng đầy tơ máu, hai má càng lúc càng gầy.

"Sao lại thế này? Một đến mức này, mấy ngày nay không được ngủ sao?"

"Ừ." Chàng híp mắt, khoe môi lộ răng cong lên, lưỡi biếng thờ dài một hơi. Hoàng Thái Cực lúc này hoàn toàn lơ lửng, không còn là Bát a ca, không còn là Tử bối lạc, chàng trong mắt tôi lúc này, chỉ là một nam nhân khiến tôi đau lòng.

"Nút.....cởi nút giúp ta....." Chàng thì thào, môi dần lướt xuống, hôn lên cổ tôi.

Tôi bị nhột nên bật cười khúc khích, đưa tay đẩy chàng ra: "Kêu tiểu nha đầu vào hầu hạ, ta sẽ không hầu hạ người khác....."

"Ta mặc kệ!" Chàng bá đạo ôm tôi, rút cuốn sách trong tay tôi ném xuống, bỗng cười xấu xa, "Không bằng.....đổi lại ta hầu hạ nàng vậy." Không chờ tôi kịp phản ứng, chàng bỗng bế tôi khỏi giường, đi về phía phòng ngủ.

Trên mặt tôi lập tức nóng lên, tôi choáng váng quên hết thấy.

Trên giường lót da gấm rất êm và dày, quần áo không biết từ lúc nào đã bị cởi ra hết, da thịt ẩm áp lộ ra không khí lạnh như băng, tôi rùng mình một cái, Hoàng Thái Cực lập tức phủ lên, dùng cơ thể nóng bỏng bao trùm lấy tôi.

"A!" Sự say sưa thân mật đổi lại một cơn đau nhức từ vết thương trên lưng, tôi hít vào hơi lạnh, nhíu chặt mày.

"Ta xem xem! Để ta xem xem....." Chàng căng thẳng lật người tôi lại, ngón tay lạnh như băng nhẹ nhàng xoa lưng tôi, cảm giác đau đớn tức khắc bị thay thành một loại xúc cảm ngứa ngáy tê dại, khiến cả người tôi run rẩy, khó kìm nén bật ra một tiếng rên rỉ ảm muội.

Chàng hoảng sợ, ngón tay nhanh chóng rút lại: "Có phải là lại làm đau nàng?"

Tôi vô cùng ngượng ngùng, vui mặt vào chần cười ha ha. Mặc kệ chàng có suy nghĩ như nào, đánh chết tôi cũng không thừa nhận thật ra sự đụng chạm của chàng khiến cơ thể tôi nảy sinh phản ứng sinh lý.

"Vết thương kết vảy rồi....." Chàng khề thờ phào, tôi nghiêng đầu không nhìn nữa, đột nhiên cảm thấy trên lưng chợt lạnh, đôi môi ẩm ướt mềm mại lướt trên lưng tôi, dùng ngay vết thương của tôi.

"Ừm....." Tôi run lên, máu toàn thân như bị điện giật nhanh chóng lưu chuyển, lỗ chân lông mở rộng, cảm giác lạnh lẽo tê dại từ lưng ngực lan rộng khắp tứ chi. Khẽ kêu lên, tôi thờ dốc từng cơn, môi chàng xuôi một đường từ cơ thịt trên tấm lưng lỏa lồ đi xuống, tay phải xen dưới nách, bao lấy ngực tôi, lòng bàn tay đầy vết chai nhẹ nhàng vuốt ve sinh ra cảm giác thô ráp, tim tôi đập nhanh hơn, trong lòng trào ra một cơn khoái cảm lạ thường.

"Có thích không? Du Nhiên.....nàng có thích ta hôn nàng như vậy không?"

Tôi kêu lên một tiếng, xoay người đè lên, đẩy chàng ngã ra giường. Hai mắt chàng mở to lấp lánh, đáy má chứa đầy ý cười: "Sao thế?"

"Ta đây cũng.....muốn hôn chàng, có thích ta hôn chàng thế này không?" Tôi đỏ mặt khàn giọng, cúi đầu hôn xuống môi chàng, đầu lưỡi vờn ra liếm dọc từ cổ, gáy cho đến xuống dưới, khi đến xương quai xanh, tôi rõ ràng nghe trái cổ chàng khẽ động, ừng ực một tiếng. Tôi thầm thấy buồn cười, càng trở nên đặc ý, đầu lưỡi khẽ khiêu khích, từ ngực chàng lướt thẳng một đường xuống bụng.

"Du Nhiên——" Chàng bỗng gầm nhẹ một tiếng, đè cái đầu muốn tiếp tục lướt xuống của tôi, "Nàng đúng là ngốc....." Đột nhiên chàng xoay lên, đè tôi trở lại dưới người, "Vốn nghĩ nàng đang mang thương tích trên người, ta còn muốn nhịn thêm mấy ngày nữa.....nhưng hiện tại, nàng ngược lại trêu chọc ta, nói xem nên làm gì bây giờ?"

"Làm gì bây giờ?" Mặt tôi nóng như lửa.

Chàng nghiêng răng, đáy mắt đan dệt cơn lửa đục dầy đặc: "Nàng phải chịu trách nhiệm tôi cùng....."

"Ồ, ta sẽ chịu trách nhiệm....." Tôi giờ tay câu cổ chàng, răng nhẹ nhàng cắn vào vành tai, cười khẽ, "Chàng yên tâm, ta sẽ chịu trách nhiệm với chàng....."

Chàng khó chịu kêu lên một tiếng, lý trí cuối cùng đã bị tôi hoàn toàn khiêu khích, điên cuồng hôn tôi.....

Cơn buồn ngủ dầy đặc, cảm giác dạt dào vốn có trong lòng cũng chợt không còn, không khí lạnh chui vào chần, tôi mơ màng vươn cánh tay, sờ soạng vào bên cạnh nỉ non: "An Sinh ngoan nào, đừng khóc....."

Tay sờ vào khoảng không, tim tôi lập tức cũng trống rỗng, trong lúc nửa mê nửa tỉnh bỗng cảm thấy bị thương khó nhịn, cuối cùng thất thanh khóc ra: "An Sinh——An Sinh——"

"Du Nhiên! Du Nhiên! Tỉnh tỉnh....." Thấy có người đây, tôi mở mắt lim dim. Khóe mắt ướt lệ, ánh nền yếu ớt lay động chút rọi nên vẻ mặt lo lắng của Hoàng Thái Cực. Tôi mở to mắt, chàng đã ăn mặc chỉnh tề, đang ngồi dựa bên mép giường, dịu dàng vỗ tôi, "Không sao, chỉ là ác mộng thôi."

Tôi ôm chầm ngồi dậy: "Sắp phải đi Nha Môn à?"

Chàng gật đầu.

Ngoài cửa sổ một mảng than chì, trời vẫn chưa sáng, chàng đã phải ra ngoài.

"Chàng ngủ ít quá....." Tôi thương xót nhìn chàng, nếu sớm biết thì tối qua tôi đã không quán lấy chàng.....nhớ lại đêm triền miên ấy, mặt tôi lại nóng lên.

"Nàng ngủ tiếp đi." Chàng nhẹ nhàng hôn lên trán tôi, ý cười ôn nhu đầy sùng nịch, "Trở về ta mang quà cho nàng."

Quà? Lòng tôi đầy ngọt ngào, nhìn không được cong miệng cười: "Vậy chàng phải về sớm, ta chờ nhận quà của chàng."

"Được." Chàng để tôi nằm xuống, nhét kín chăn, cuối cùng sờ sờ mái tóc rối của tôi.

Cả người nặng nề mỗi một, nhìn bóng dáng cao lớn của chàng rời khỏi tầm mắt, ý thức tôi dần mong lung.

Đến khi tỉnh dậy mặt trời đã lên cao, sáng lên liền ngồi dậy ra trên giường để giết thời gian, trong đầu chỉ toàn nghĩ về món quà mà Hoàng Thái Cực đã nói, tâm tình thậm sinh ra một nỗi hưng phấn.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Ca Linh Trạch khuyên tôi nên ra ngoài đi dạo để tiêu thức ăn, tôi liếc mắt nhìn bốn tiểu nha đầu, hai gã thị vệ nối đuôi thành một hàng phía sau, cảm thấy có chút buồn cười, rồi lại có chút bất lực.

Cho đến nay Hoàng Thái Cực vẫn chưa buông bỏ cảnh giác với tôi, thường ngày chàng sẽ luân phiên thay ca với Ca Linh Trạch, hai mươi bốn tiếng đều ở sát bên tôi. Ngoại trừ như thế ra, chỉ cần bước khỏi cánh cửa một bước, sẽ lập tức có một đám ma ma, a hoàn, thị vệ dán mắt vào như côn trùng đeo khắp người, không thể tôi được thanh tịnh dù chỉ một khắc.

Tôi gia tăng bước chân, cố ý lều lạng chui vào trong một xó nhỏ, những con người tội nghiệp đành phải theo tôi nhảy lên nhảy xuống trong lối nhỏ chật hẹp, Ca Linh Trạch gấp đến trán đầy mồ hôi, cúi đầu gọi, "Chậm một chút! Chú tử.....người cẩn thận bị trật chân!"

Tôi nhìn không được cất tiếng cười to, đứng lại vịn tường thở hổn hển, trước mặt rộng rãi sáng sủa, hóa ra đã chạy đến một tiểu viện. Đất nền xây nhà có vẻ vô cùng thô sơ, căn nhà rất nhỏ, trên cửa nhà có treo một xâu ớt, một chùm ngô, thậm chí trên nóc nhà có phơi cả cải trắng. Trong nhà không có thứ gì quá đặc sắc, nhưng thứ khiến tôi kinh ngạc đó là trên mảnh đất trống không lớn trước nhà, có trồng hai cây mai trắng đang nở rộ.

Tôi hít sâu một hơi, bỗng cực kỳ thích thú hai cây mai trắng tinh khiết này, đang muốn bước qua, tay áo bỗng bị kéo căng, Ca Linh Trạch kéo tôi lại: "Chủ tử, về thôi....."

"Để ta bẻ một nhánh mang về."

"Chủ tử, mai trắng này là....."

"Người cũng thích mai trắng này sao?" Phía sau cây mai thoi đến một giọng nói dịu dàng êm tai. Trước mắt tôi sáng ngời, một bóng dáng màu trắng thướt tha từ sau cây hoa vòng ra, cái đầu cao dài, gương mặt thon gọn, nước da trắng nõn không hề thoa son, đôi mắt đầy nét ôn nhu quyến rũ, nàng lặng lẽ đứng dưới gốc mai, ánh mắt bình tĩnh an tường hướng nhìn tôi.

Khoe môi nhẹ cong, tựa như đang cười, nhưng trong nháy mắt làm cho tôi thấy như đây chỉ là ảo giác của bản thân, cặp mắt ấy trong trẻo như nước, thời điểm nhìn tôi lông mi khẽ chớp, không kinh ngạc, không tò mò, cũng chẳng có nửa phần dao động.

Sau đó nàng cười duyên với tôi, kế tiếp xoay người, ngón tay trái thon dài nõn nà vịn lấy một nhánh mai khô, tay phải chọt lên bên ngót, chỉ nghe "Rắc" một tiếng, kéo trong tay đã hoàn toàn cắt xuống một nhánh cây đầy nhị cùng rất nhiều mai trắng. "Thích thì cứ lấy đi, chỉ là hoa này mùi không đậm, sợ không hợp ý người." Nàng lại xoay người đưa nhánh mai cho tôi, động tác gọn tay hay nhắc chân đều lộ ra một vẻ thanh nhã quý tộc.

Ca Linh Trạch không chờ tôi phân phó, đã chủ động tiến lên nhận lấy nhánh hoa ấy: "Nô tài thay chủ tử tạ ơn phúc tấn."

Vừa gặp tôi đã đoán ra được thân phận của nữ tử áo trắng này, chỉ là cảm thấy kinh ngạc với mấy câu tiếng Nữ Chân vô cùng rõ ràng nói ra từ miệng nàng. Trong nháy mắt kinh ngạc, tôi tiến mấy bước lại gần nàng, khi sắp đến gần, thị vệ ở phía trước ngăn lại, tôi nhìn nhánh mai trắng đó, rồi chớp mắt, hướng nàng cười đáp: "Gia không thích người mùi quá nồng, mai trắng này.....thật rất hợp ý ta." Tạm dừng lại, ánh mắt không chút e dè nhìn nàng, "Đa tạ phúc tấn, thứ cho ta đã quấy rầy, cáo từ."

Nàng khẽ hé đôi môi đỏ, tựa hồ muốn nói thêm gì đó, tôi chỉ xem như không thấy, trước khi nàng mở miệng đã quay đầu bước đi. Ca Linh Trạch khó xử quỳ an lễ, sau đó mới vội vã đuổi theo tôi.

Đây.....chính là Triết Triết! Bác Nhĩ Tế Cát Đặc Triết Triết, cách cách Khoa Nhĩ Thẩm, người vợ thứ ba mà Hoàng Thái Cực cưới!

Lòng tôi buồn bực muốn hướng mặt lên trời rống to, trên đường về cũng không mở miệng nữa, thậm chí cười cũng không. Đám người thấy sắc mặt tôi không vui, nên cũng không dám lên tiếng, yên lặng theo tôi trở về.

Vừa mới vào sân, đã nghe Tát Nhĩ Mã cười nói: "Phúc tấn người đã về!" Rồi vội vã gọi hướng vào bên trong, "Này, mau bé Đại cách cách tới cho phúc tấn nhìn một cái nào!"

Tôi đang ngột ngạt, chợt nghe một chuỗi tiếng cười khanh khách vang đến, tiếng trẻ con non nớt làm phân tán nỗi buồn bực cùng khó chịu trong tôi. Một đứa bé gái trắng hồng quần áo bông đỏ thắm mới tỉnh từ trong lòng nhũ mẫu nhanh chóng lao về phía tôi.

Trên đầu là hai búi tóc nhỏ xú, gương mặt tròn tròn, làn da trắng nõn, mềm mại như bột mặt đào có thể bóp ra nước, giữa ấn đường có điểm một nốt chu sa, lông mày tuy nhạt, nhưng đôi mắt lại to tròn, con ngươi đen sẫm ngời sáng, cười lên thành một đường cong lưỡi liềm.

Chỉ liếc nhìn một cái, đáy lòng tôi dạt dào vui sướng, dáng vẻ của con bé vô cùng xinh đẹp, giống như một con búp bê, tôi nhìn không được đưa tay cầm lấy bàn tay nhỏ của con bé. Con bé cũng không sợ người lạ, đôi mắt đen nhánh nhìn chằm chằm vào tôi, bỗng nhiên bật cười khanh khách, giòn giã kêu: "Bà, bé! Bà bà bé bé một cái....."

Tiếng trẻ con ấy bay vào tai khiến lòng tôi đột nhiên chấn động, sau khi ngạc nhiên mừng rỡ, cũng không kịp nghĩ nhiều, con bé đã từ trong lòng nhũ mẫu bay thẳng qua, tôi vội vã chạy lại ôm nó vào trong lòng.

"Xem ra Đại cách cách và phúc tấn thật sự có duyên....." Tát Nhĩ Mã ngây ngô cười.

Nhũ mẫu ma ma cung kính hành lễ với tôi, tôi thấy bà ta trông lạ mắt, không giống như là nô tài trong phủ Tứ bối lạc: "Cách cách, không phải là bà, về sau phải gọi là ngạch niết mới đúng."

Con bé đảo tròn mắt, cái miệng hồng hồng cong lên: "Không đúng, ta có ngạch niết mà....." Rồi ôm chặt cổ tôi, "Không phải là ngạch niết, là bà!"

Lòng tôi lộp bộp, không khỏi bắt đầu thấy mê muội, hỏi: "Con gái nhà ai vậy?"

Không chờ người bên cạnh trả lời, đứa bé trong lòng đã lanh lợi nói, "Lan Khoát Nhĩ là con gái nhà Ái Tân Giác La."

Mọi người cười vui vẻ, tôi néo gương mặt nhỏ nhắn của nàng, cười hỏi: "Con tên Lan Khoát Nhĩ à? Mấy tuổi rồi? A mã con là ai hử?"

Lan Khoát Nhĩ nghiêng đầu nghĩ nghĩ, xòe ngón tay ra đếm: "Năm tuổi ạ! Lan Khoát Nhĩ năm nay năm tuổi rồi.....a mã con tên Nhạc Thác....."

Nhạc Thác! Hô hấp tôi cứng lại, một nỗi chua xót không rõ ràng dâng lên trong lòng, đột nhiên thất thần không nói gì.

"Bẩm phúc tấn." Nhũ mẫu ma ma bên cạnh nhanh chóng tiếp lời tiểu chủ tử, khiêm tốn đáp, "Đại cách cách vốn là cháu gái đích tôn của Đại bối lạc....."

Trưởng nữ của Nhạc Thác, cháu gái của Đại bối lạc.....Đại Thiện!

Tôi cố ép bản thân lơ đi nỗi chua xót đang âm ỉ trong lòng, dịu dàng vuốt trán Lan Khoát Nhĩ, rồi đến lông mày, đến thái dương. Khó trách mới vừa rồi tôi cảm thấy đứa nhỏ này thật quen thuộc, mặt mày của con bé không phải có năm sáu phần giống hệt Đại Thiện đấy sao?

Đại Thiện à.....thần trí không khỏi có chút mơ hồ quay ngược về quá khứ, cho đến giờ tôi vẫn còn nhớ từng li từng tí mỗi lần ở bên hắn, đôi mắt ôn nhuận như ngọc, ý cười ung dung điềm tĩnh, cùng lời nói thâm tình không hề thay đổi.....

Đôi mắt khô khốc đến đau xót, tôi chớp mắt, Lan Khoát Nhĩ trong lòng dùng bàn tay nhỏ nhắn gầy bông tai tôi, vẻ mặt thơ ngây, xinh đẹp đáng yêu. Con bé là cháu gái của hắn, còn tôi là Bộ Du Nhiên của Hoàng Thái Cực, tất cả hồi ức đều đã hóa thành khói mây, tan biến cùng với Đông Ca, bấy nhiêu hồi tưởng đều đã biến tan vĩnh viễn thành tro bụi.

Hôm đó mãi đến chiều Hoàng Thái Cực mới hồi phủ, dáng vẻ của chàng vô cùng mệt mỏi, như hận không thể ngã đầu xuống ngủ, ngay cả lúc ăn cơm lòng cũng không yên. Nhưng đến đêm thị tẩm, chàng nằm trên giường bỗng chốc trở nên phấn khởi đầy sức sống.

"Gặp Lan Khoát Nhĩ rồi?" Đầu tôi gối lên tay chàng, tôi thoải mái điều chỉnh góc độ, tìm một tư thế dễ chịu nhất làm tổ trong lòng chàng.

"Giữa trưa đã gặp qua.....nghe bọn họ nói, chàng nhận Lan Khoát Nhĩ làm con gái nuôi?"

"Nàng không thích sao?"

"Không, ta rất thích.....Lan Khoát Nhĩ là một đứa trẻ rất lanh lợi."

"Vậy về sau nàng chính là ngạch niết của con bé, nuôi dưỡng nó thật tốt, để nó thành một người huệ chất lan tâm* giống như nàng....."

*Huệ chất lan tâm 蕙质兰心: cao nhã, thanh khiết.

"Hả?" Tôi thoáng ngẩn đầu, cảm đặt trên hõm vai chàng, cơ bắp rắn chắc, nhưng cực kỳ đàn hồi. Tôi nhướng mi, "Không phải chàng thường nói ta ngốc à, vì sao hiện giờ lại có lòng tốt khen ta thế? Bốn chữ huệ chất lan tâm đó ta nhận không nổi....." Không hiểu sao, tôi đột nhiên nhớ đến Triết Triết, một nữ tử yên tĩnh cao quý như vậy, có lẽ cực kỳ thích hợp với bốn chữ này hơn tôi.

"Nàng đúng là ngốc....." Hoàng Thái Cực cười khê, lồng ngực run lên, run đến cảm tôi tê dại, "Nhưng ta thích nàng như thế, giản đơn chân thật, lại rất ấm áp....."

Một dòng nước ấm áp nhanh chóng chảy qua tim, cuốn sạch hết thấy những chuyện khó chịu của ngày hôm nay.

"Du Nhiên....."

"Ừ."

"Về đứa nhỏ tên An Sinh đó, ta đã đưa Tát Mãn làm phép hòa táng rồi, cũng đã sai người đưa tro cốt về thôn Tô Mật.....nàng, đã có thể yên tâm." Tay chàng xoa tóc tôi, "Sau này hãy để Lan Khoát Nhĩ bên cạnh bầu bạn, nàng sẽ không còn cảm thấy nhàm chán."

Tim tôi run lên.

Hóa ra chàng đều biết tất cả! Chuyện tôi thỉnh thoảng thường bật khóc gào thét tỉnh dậy từ trong mơ, chuyện tôi có lỗi với mẹ con Tiểu Thu, tự trách đối với An Sinh, thậm chí còn khao khát có con, hóa ra.....chàng đều tường tận biết rõ! Chàng chưa từng hỏi trước mặt tôi, mà chỉ cẩn thận thu nạp lại từng chút cảm xúc của tôi vào lòng.

Nam nhân này yêu tôi cưng chiều tôi đến thế!

"Cảm ơn.....món quà của chàng, ta rất thích."

Chàng bỗng nghiêng người, tay trái chống đầu, phảng phất mỉm cười nhìn tôi: "Có thể đã lập tức hài lòng rồi? Quà ta chuẩn bị vẫn còn chưa lấy ra, hiện tại cảm ơn không phải còn quá sớm à."

Tôi vừa mừng vừa ngạc nhiên, chớp mắt nhìn chàng, hóa ra quà của chàng còn có thêm thứ khác, tôi cứ ngỡ là chỉ Lan Khoát Nhĩ.

Bỗng nhiên tay phải Hoàng Thái Cực nhoáng lên một cái, đầu tiên tôi nghe thấy tiếng ngọc thạch va chạm nhau leng keng, sau đó tay trái có vật gì lạnh lẽo đeo vào, trượt đến xương cổ tay.

"Á!" Khi trông thấy vật đó là gì, tôi lập tức phát ra một tiếng tán thưởng đầy kinh ngạc.

Đó là một chiếc vòng ngọc phi thủy, do mười tám hạt phi thủy lớn nhỏ như nhau xâu chuỗi nên, hạt trơn bóng ánh lên long lanh, dưới hạt ngọc có nổi một đầu Phật bích ti màu trắng, một bản thất khảm kim cương treo bên dưới, nối với nhau cùng bốn hạt Đông châu nhỏ nhắn, cuối cùng được cố định lại bằng hai viên bích ti Phật châu màu trắng.

"Không phải là cái vòng mà nàng muốn, có điều kiểu dáng cùng chất phi thủy được làm theo giống hệt, nàng tạm thời đeo chơi vậy!"

"Chàng....." Tôi run giọng, xúc động đến nỗi nước mắt sắp rơi xuống, "Chàng.....vẫn còn nhớ rõ sao?"

Chiếc vòng tay thủy ngọc bích ti mà Nỗ Nhĩ Cáp Xích tặng cho Ô Lạp Na Lạp A Ba Hối khi xưa——Trời ạ, đó là chuyện của năm nào rồi? Nếu hôm nay chàng không tặng chiếc vòng này, tôi đã sớm quên sạch chuyện năm đó mình nói năng lung tung, đòi chàng chiếc vòng tay ấy rồi.

Chuyện đã qua lâu như thế, chàng vẫn còn nhớ rõ ư?

"Sao? Nàng muốn cười hay muốn khóc thế? Nếu không thích, vứt đi vậy."

"Ai.....ai nói ta không thích?" Nước mắt rốt cuộc không kiềm được chảy xuống, tôi vui sướng tột cùng mà bật khóc, kích động đến không kiềm chế nổi.

Tay phải chàng sờ mặt tôi, ngón tay mềm mại giúp tôi lau nước mắt, tôi nhào vào lòng chàng, ôm chặt lấy. Tựa sát vào lòng chàng, tim tôi dần buông lỏng, tôi liên miên không ngớt đem từng chuyện khổ ngọt đắng cay suốt hai năm phiêu bạt nói hết cho chàng, Hoàng Thái Cực không hề lên tiếng, chỉ lặng lẽ nghe tôi kể lại.

Khi nói đến mẹ con Tiểu Thu chết thảm ra sao, tôi nhẹn không được đau lòng rơi lệ, nỗi thương cảm ức nghẹn trong lòng bấy lâu nay khi đã mờ ra, thì khó cản lại được, tôi khóc không ra tiếng.

Chàng nhẹ nhàng vỗ lưng tôi, giúp tôi thuận khí, sau đó nhàn nhạt nói: "Nói đến kẻ tên Trương Thuyền ấy, thật ra ta có chút ấn tượng.....hắn là giám quân tuyến Tây của quân Minh, sau trận Cát Lâm Nhai thì bị bắt, Hãn a mã tiếc rẻ một nhân tài như hắn, có ý muốn chiêu hàng, hắn lại....."

Về mặt tôi buồn bã, một nhân vật tuy có khí phách thư sinh, nhưng trong xương lại cực kỳ thống hận người Nữ Chân như thế, e rằng thả làm ngọc vỡ còn hơn làm nền ngồi lạnh!

Quả nhiên chàng dừng lại, trầm mặc một lát rồi nói: "Quên đi.....đừng nhắc tới nữa." Dừng một chút, sau đó suy nghĩ rất lâu rồi hướng tầm mắt đi nơi khác, "Du Nhiên, Hãn a mã đã quyết định muốn tấn công Khách Nhĩ Khách Trát Lỗ Đặc bộ....."

Tôi bỗng run rẩy, nội tâm không nén nổi kích động, từ trên giường bật dậy, kinh ngạc nhìn chàng. Chàng vẫn chống đầu, mặt lộ vẻ cười nhạt, dưới ánh nến mờ tối, nụ cười yếu ớt trở nên mơ hồ.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích muốn tấn công Trát Lỗ Đặc bộ! Vậy.....Giới Trại tên đó chẳng phải là.....

Sao lại vô duyên vô cớ muốn tấn công Mông Cổ Khách Nhĩ Khách? Có khi nào, nguyên nhân chính là.....vì Đông Ca?

"Hãn a mã muốn thân chinh, hôm nay trước điện điểm binh*, Nhị ca chủ động xin đi giết địch, nguyên xung phong lãnh binh....." Dường như mỗi chữ mỗi câu của Hoàng Thái Cực đều có thâm ý khác, dù chưa rõ ràng, nhưng cũng đủ khiến tôi kinh hãi.

"Du Nhiên, lại phải để nàng ở nhà một mình, nói thật, ta thật sự có chút lo lắng."

*Triệu tập và duyệt binh trước khi ra trận.

"Vậy ta đi với chàng!" Ý thức như bị ai điều khiển, tôi không tự chủ bật thốt lên, "Ta theo chàng xuất chinh tới Trát Lỗ Đặc, ta thạo địa hình nơi đó hơn, ta có thể....."

"Làm càn!" Sắc mặt Hoàng Thái Cực khê biến, nhưng chỉ giây lát lại khôi phục như cũ, chỉ nhíu chặt mày, "Đánh trận không phải chuyện đùa, nàng ngoan ngoãn ở nhà chờ ta....."

"Ta không muốn!" Tôi từ chối, không chút đáng ngờ nhìn thẳng vào chàng, "Sau này bất kể chàng đi đâu, ta đều sẽ đi theo chàng. Chàng đừng mơ vứt ta ở nhà! Ta không muốn mình mang dáng dấp như một thiếp trong những thê thiếp của chàng, cả ngày trừ việc chờ chàng về ra thì không còn gì để ngắm trông, ta không hy vọng nửa đời sau này của mình phải sống trong sự ràng buộc tẻ nhạt như thế, đây giống như dùng một thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn chậm rãi bóp chết sinh mạng của ta.....Hoàng Thái Cực, nếu chàng không thể thỏa mãn được yêu cầu này của ta, thì cầu xin chàng vẫn nên thả tự do cho ta đi!"

Những lời này đã nghẹn trong họng tôi mấy ngày nay, vốn định tìm cơ hội, ôn hòa nhã nhặn giải thích tình trạng hiện giờ cho chàng nghe, nhưng không ngờ cuối cùng lại thốt ra trong tình huống này, không gì ngăn lại nói ra hết thảy.

Bầu không khí ám áp hòa thuận phút chốc bị phá tan tành, Hoàng Thái Cực có hơi chấn động, đột nhiên áp lại gần, tay phải nắm chặt lấy cổ tay trái tôi. Năm ngón tay siết chặt, chàng dùng sức mạnh hơn tôi tưởng rất nhiều. Chiếc vòng phi thủy bị chàng đè cán vào xương cổ tay, đau không tả nổi. Tôi cắn răng cố nhịn, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt chàng hiện lên vẻ bi thương, tim tôi như bị kim đâm trở nên đau đớn.

"Được! Ta đồng ý với nàng!" Chàng cười ra tiếng, tay dùng sức kéo tôi vào lòng, "Bất luận nàng muốn sao cũng được, chỉ là nàng đừng rời xa ta.....ta không cho phép....." Chàng cúi đầu, đè xuống nụ hôn nóng rực như bão tố.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 32: Tùy chinh

Tháng tư, Đại Kim Hân sai người xây dựng Giới Phiên thành.

Tháng năm, vì trận chiến Tát Nhĩ Hử, Đại Kim phóng thích tù binh Triều Tiên, Triều Tiên cử sứ thần đến Hách Đồ A Lạp để tạ ơn.

Tháng sáu, trước là Nỗ Nhĩ Cáp Xích sai Mục Cáp Liên đi an ủi bộ dân Hồ Nhĩ Cáp, thu phục được hơn một nghìn hộ. Sau đó dẫn binh đánh chiếm Khai Nguyên, chém chết Mã Lâm và những tướng lĩnh nhà Minh khác, diệt sạch toàn quân, rồi đóng tại Giới Phiên thành.

Ba tháng nay, ngoài việc đọc Tam quốc ra, mỗi khi rảnh rỗi là lập tức bảo Đôn Đạt Lý dạy tôi luyện đao——Đây là biện pháp duy nhất tôi có thể nghĩ ra để phòng thân vào những lúc nguy cấp trên chiến trường——Với trình độ của tôi hiện tại thì việc kéo cung bắn tên căn bản không thể học được trong thời gian ngắn như vậy, còn mấy cái khiên giáo gì đó thì quá dài, quá rườm rà, tôi không thạo trong việc cầm mấy vũ khí lạnh ấy. Nghĩ xuôi nghĩ ngược, chỉ có dùng đao để phòng thân là ổn nhất.

Hoàng Thái Cực thấy tôi luyện đao, đầu tiên thì phản đối, sau lại thấy tôi cũng đủ sức, nghiêm túc cố gắng luyện đao pháp, tuy không uy vũ mạnh mẽ, nhưng qua hai tháng luyện cũng đã bắt chước hết như mẫu, so với bộ dạng cầm đao vô cùng buồn cười của trước đây, quả thật là tiến bộ thần tốc. Vì thế, một ngày nọ sau khi về, chàng đã mang theo một cây yêu đao tặng tôi.

Thân đao dài chừng bảy mươi xăng-ti, ngắn hơn cây tôi thường ngày hay dùng một tí, hình dáng đơn giản tự nhiên, vỏ ngoài làm từ da cá mập, nhẹ hơn nhiều so với đao làm bằng gỗ thông thường. Thân đao dài hẹp, hơi cong cong hình cung, được tinh luyện từ thép, mỏng nhẹ hơn nhiều so với những bả đao thường, chuôi đao được quấn bằng dây da, cảm giác cầm lên tay rất tốt, dù tay đỏ đầy mồ hôi cũng sẽ không bị trơn, tay cầm làm bằng đồng, khắc hoa văn hình phượng.

Khi Hoàng Thái Cực giao bả đao vào tay tôi, tri tri không chịu buông ra, chăm chú nhìn tôi hồi lâu, mới trầm giọng nhắc nhở một câu: "Không tới nỗi vạn bất đắc dĩ, đừng dùng nó, đao là một hung vật, có thể giết người, cũng có thể làm bị thương bản thân."

Tôi ra sức gật đầu, trình trọng nhận lấy đao, không biết vì sao, tâm tình vốn hơi trĩu nặng đột nhiên trở nên cực kỳ dễ chịu.

Khoác ngoài vào chiếc áo trấn thủ tơ tằm màu thạch thanh, Ca Linh Trạch giúp tôi cài nút áo trước ngực, khi nàng giơ tay sắp cài đến nách, chợt nghe bên cạnh có một tiếng kêu: "Chờ đã!"

Ca Linh Trạch thoáng dừng tay, tôi kinh ngạc quay đầu lại. Cát Đái đang đứng trong góc tường, vẻ mặt kích động nhìn tôi.

"Người lui xuống trước đi!" Nàng phát tay ý bảo Ca Linh Trạch rời đi, Ca Linh Trạch sững sốt ngẩng đầu nhìn tôi, thấy tôi gật đầu, lúc này nàng mới hành lễ rồi khỏi phòng.

"Tỷ tỷ....." Cát Đái đến gần, giọng run rẩy, "Để muội hầu hạ tỷ tỷ một lát nhé!" Tôi sững sốt một chút, nàng đã đưa tay đến, run rẩy giúp tôi cài nốt số nút còn lại, sau đó lấy mũ đội giúp tôi.

Lùi lại hai bước, nàng si ngốc quan sát tôi, rung rung nở nụ cười: "Tỷ tỷ mặc nam trang cũng hết sức uy vũ thần khí, chỉ nhân vật có khí phách như tỷ mới xứng với gia....."

Tôi mỉm cười, từ chối cho ý kiến, xoay người cầm lấy yêu đao đeo vào bên hông, "À, sau khi ta đi. Lan Khoát Nhĩ phiên em chăm sóc nhiều rồi."

"Tỷ tỷ hãy cứ yên tâm....." Dừng một chút, nàng bỗng trở nên kích động, cao giọng nói: "Tỷ tỷ, thật ra.....năm đó khi tỷ rời Hách Đồ A Lạp về Diệp Hách, muội đã lên báo tin cho gia, sau khi gia biết thì lòng như lửa đốt lao ra cửa, ai ngờ vừa bước ra nửa bước đã bị thị vệ cản lại——A Đôn phụng mệnh Đại Hân bao vây trên dưới phủ như một cái lồng sắt, ba ngày sau mới thu hồi lệnh giam cầm, nhưng gia.....nhưng gia lại ở suốt trong phòng một tháng trời không hề bước ra ngoài nửa bước....."

Tôi đột nhiên chấn động, tay vịn lên khung cửa, chỉ thấy cảm xúc dâng trào, hốc mắt chậm rãi ẩm ướt, nghẹn ngào nói: "Ta.....chưa từng trách chàng....." Tuy nói như thế, nhưng nhớ đến năm đó một mình rời đi đầy thê lương cùng bất lực làm sao, suy cho cùng trong lòng vẫn có chút chờ mong, có chút oán niệm Hoàng Thái Cực.

".....Ta vốn tưởng rằng.....có lẽ nàng hiểu được ta....."

".....Ta vốn tưởng rằng.....dù trên đời này tất cả mọi người đều hiểu lầm ta, thì nàng sẽ luôn là một người hiểu ta nhất....."

Hốc mắt nóng rát, tôi thở sâu, nhanh chóng bước vội ra khỏi phòng, không để ý Ca Linh Trạch và Tát Nhĩ Mã đang kinh ngạc hô lên, khi bước qua hiên nhà, tôi thở hắt ra chạy như bay.

Tim đập mãnh liệt, tôi lao ra cổng lớn, binh sĩ Chính Bạch kỳ đang đứng đầy nơi ngã tư đường rộng lớn, Hoàng Thái Cực đứng ở cổng, dáng người cao ngất, năng mai rục rở điểm chiếu vào đuôi tóc chàng, Đại Bạch và Tiểu Bạch song song đứng cạnh nhau.....

Tôi thờ phỉ phò, chàng chậm rãi xoay người, gương mặt nghiêm nghị lạnh lùng dần có ý cười: "Chuẩn bị tốt rồi?"

"Ừ." Tôi ra sức găt đầu, cười thật tươi với chàng.

Đời này có chàng, đã đủ rồi!

"Được——Truyền lệnh xuống, chinh quân xuất phát!"

Ngày hai mươi tháng bảy Thiên Mệnh năm thứ tư, Đại Kim Hãn tự mình dẫn quân tấn công Thiết Lĩnh thành. Lính phòng thủ trong thành liên tục bắn pháo, bắn tên đá, quyết giữ thành chứ không ra. Vì thế Nỗ Nhĩ Cáp Xích ra lệnh tập binh, chỉ tấn công Bắc thành, dựng thang mây phá lỗ châu mai, cuối cùng trèo thành đột nhập vào đoạt Thiết Lĩnh.

Tôi lưu thủ sau doanh trại Chính Bạch kỳ, Hoàng Thái Cực đặc biệt đề Đôn Đạt Lý lại nhằm bảo vệ tôi được chu toàn, tuy là như thế, nhưng khi tận mắt nhìn Hoàng Thái Cực xông pha chiến đấu, giữa làn pháo hôi cùng tên bay khắp trời để đột phá vòng vây thành, tôi lại có cảm giác huyền hoặc về ranh giới giữa sống và chết, căng thẳng hơn cả việc bản thân trực tiếp xông pha chiến trường ấy.

Đêm đến, các tướng sĩ tiến vào Thiết Lĩnh thành phân bộ hạ trại, lúc Hoàng Thái Cực về mặt mày đều nhuốm đầy bụi, tôi mạnh mẽ kéo chàng lại, sờ soạng khắp người, từ đầu cho đến chân, mãi đến khi xác thực lông tóc chàng không bị thương, tôi mới thở phào nhẹ nhõm.

Chàng bị tôi biến thành bộ dạng dờ khóc dờ cười: "Không bằng ta cởi khỏi giáp ra, để nàng sờ kỹ nhé?"

"Xi!" Tôi vung tay vỗ vào ót chàng một cái, xẵng giọng nói, "Chàng tưởng mình đẹp á, cả người đầy mồ hôi khó ngủ làm sao....."

"Thật sự khó ngủ hử?" Chàng có ý trung ra vẻ kỳ quái muốn tiếp cận tôi, "Nàng ngủ kỹ lần nữa xem, không thấy mùi hương này rất nam tính sao?"

Tôi hét to một tiếng, cười tránh né.

Sáng hôm sau, tam quân xuất phát, tôi mới phát hiện ra đây mới là mục đích của chuyến đi này. Bởi vì Hoàng Thái Cản cần phải đồng hành cùng Đại Hãn, tôi không tiện đi cạnh chàng, chỉ có thể cùng Đôn Đạt Lý lẫn vào đám tiểu binh, từ phía sau tiến bước.

Từ phía xa thấy đội ngũ đang đi qua một mảnh cao lương, gió thu thổi rì rào, cảnh sắc tuyệt đẹp. Hít thở không khí trong lành, tâm tình tôi mới thả lỏng, bỗng dưng bốn phía vang lên tiếng giết rung trời, từ trong cao lương bất ngờ nhảy ra rất nhiều lính Mông Cổ.

Đôn Đạt Lý liên tục lùi về sau che chở cho tôi, lính Mông Cổ tuy đông, cũng không phải là đối thủ của quân Kim. Chốc lát sau đã bị quân Kim đánh đến không còn manh giáp, mới nhếch nhác không chống cự nổi bèn lui lại.

Lính Mông Cổ rút lui, quân Kim lần nữa chỉnh đội hình, tôi đang trò chuyện với Đôn Đạt Lý để dụ đi sợ hãi thì bỗng vang lên tiếng vó ngựa, Hoàng Thái Cực đã cười Đại Bạch từ trước vòng lại, An Đạt Lý lòng như lửa đốt thúc ngựa theo sau.

Sắc mặt Hoàng Thái Cực đầy lo lắng, sau khi thấy rõ tôi thì mới nhẹ nhàng thở ra, thoáng găt đầu, sau đó kéo ngựa nhanh chóng phi đi.

"Gia đang lo lắng cho người đẩy phúc tấn." Đôn Đạt Lý cúi đầu nói nhỏ.

Nhìn bóng dáng đang đi xa của Hoàng Thái Cực, tôi băn khoăn hồi lâu, không khỏi yếu ớt thở dài: "Ta muốn theo chàng chinh chiến là sai rồi chăng? Ta không hề muốn.....trở thành gánh nặng của chàng."

Sau khi chinh quân xong xuôi, đội quân tiếp tục tấn công, trực tiếp đuổi giết lính Mông Cổ ở Liêu Hà. Sau đó tấn công Khách Nhĩ Khách Trát Lỗ Đặc bộ, bắt giữ được bồi lạc Trát Lỗ Đặc Giới Trại, hai người con của hãn là Sắc Đặc Kỳ Nhĩ, Kha Hi Khắc Đồ cùng đại thần thân tín là Đại Cáp Nhĩ Tháp Bô và hơn mười đại thần khác, tổng cộng hơn một trăm năm mươi người.

Quân Kim giành được thắng lợi lớn, nhưng sau khi bắt giữ Giới Trại, Nỗ Nhĩ Cáp Xích chưa giết hãn ta, mà chỉ nhốt hãn vào lồng gỗ. Đại quân đóng tại Trát Lỗ Đặc bộ ba ngày, năm nghìn quân rải rác toàn phạm vi một trăm dặm.

"Nhưng có chuyện gì quan trọng hơn cả kẻ địch chạy trốn sao?" Phát động nhân lực nhiều như vậy, cuối cùng là bắt Trát Lỗ Đặc đi khai quật ba thước đất, một chút cũng không được bỏ qua.

"Không phải." Ánh mắt Hoàng Thái Cực trở nên sâu xa, con ngươi đen sẫm như mực, bên môi gợi lên một tia cười lạnh.

Trong phút chốc tôi như bị điện giật, lập tức tỉnh ngộ.

"Giới Trại nói hãn không rõ đã kéo Bô Hi Á Mã Lạp tới nơi nào để chôn, đừng vào.....tình tình nóng nảy, ngang tàng của của Hãn a mã, ông ấy nói sống phải thấy người, chết phải thấy xác!"

Tôi âm thầm gật đầu xuống.

Ba năm rồi! Nếu tôi thật sự chết tại nơi đó, e rằng hài cốt đã sớm bị chim thú cắn sạch, xương cốt đã không còn, dù có quật ba thước đất lên đi nữa thì có ích gì?

"Du Nhiên!" Hoàng Thái Cực ôm chặt lấy tôi, hô hấp nóng hổi từ người chàng truyền đến, "Hãy quên hết đi....."

Tôi gật đầu, miễn cưỡng cười nói: "Ta đã sớm quên rồi."

Chàng bình tĩnh nhìn tôi, ánh mắt đầy phức tạp khó hiểu, nhưng lập tức mỉm cười vỗ vai tôi: "Vậy thì tốt rồi. Ta phải ra ngoài một lát. Tuy biết tìm kiếm sẽ không có kết quả gì, có điều.....chung quy vẫn phải làm cho ra vẻ."

Chốc lát Hoàng Thái Cực đã rời khỏi doanh trường, tôi khó chịu ngồi ngẩn ngơ, nỗi lòng vô cùng hỗn loạn. Cũng không biết qua bao lâu, bỗng ngoài trường vang đến một trận âm ỉ, đang ngỡ vực không biết nguyên do thì hai người Đôn Đạt Lý và An Đạt Lý vén màn tiến vào, tôi nhìn thấy bọn họ bèn lập tức hỏi bên ngoài đã xảy ra chuyện gì.

An Đạt Lý mỉm cười, có chút khó xử đáp: "Vừa rồi bồi lạc đã lôi Giới Trại ra khỏi lồng gỗ đánh hấn tới nỗi bán sống bán chết!"

"Cái gì?!" Tôi vừa sợ vừa sốt ruột, đứng bật dậy khỏi ghế dựa.

Đôn Đạt Lý mỉm cười giải thích: "Mới vừa rồi gia đánh cho tên Giới Trại ấy học máu, cả hai vị đại nhân Ngạch Diệc Đô và An Phí Dương Cổ khi chứng kiến lập tức tiến đến khuyên can, kết quả vừa mới kéo gia ra khỏi, Đại bồi lạc bên cạnh bỗng chốc nổi điên, đâm Giới Trại một quyền khiến hấn lệch cả mũi rồi đè hấn xuống đất đánh tới thoi thóp, lúc này mới bắt đầu âm ỉ lên.....nếu không có người bên cạnh kéo hấn ra mau chỉ sợ mạng chó của tên Giới Trại đó đã sớm mất! Trong quân đội, Đại bồi lạc vốn nổi tiếng là khoan hậu nhân từ, nhưng vừa nãy lúc đánh người, khí thế ấy trước đây chưa hề thấy khiến lòng người khác phải rét run, bên ngoài có người truyền rằng đó là bồi lạc đang báo tư thù về mối hận đoạt thể năm xưa.....không phải là chuyện gì lớn, xin phúc tấn chớ phiền lòng. Trong lòng gia đã có tính toán cả rồi."

Người tôi khẽ nhoáng lên một cái rồi suy sụp ngồi lại ghế dựa.

An Đạt Lý lắc đầu: "Giới Trại tuy bại khuất, nhưng Đại Hãn hạ lệnh nhốt hấn, nếu không có chỉ dụ thì người khác không được tùy ý xử hấn. Tuy bồi lạc gia đã có suy tính nhưng lúc này chỉ sợ phải....."

"Có Đại bồi lạc che chở, bồi lạc gia bắt quá chịu chút quả trách, phạt chút ngân lượng mà thôi."

Tôi đưa tay che mặt, ý thức hỗn loạn dần khôi phục lại, tôi thở ra một hơi dài: "Không sao! Sẽ không sao đâu.....gia chàng tự có chừng mực."

Làm ra vẻ mà thôi! Thời khắc gay go nên nắm vững cái gì, chàng đều biết rõ hơn ai hết.

Chỉ là.....Đại Thiện! Đại Thiện.....

Việc gì mà phải vậy? Việc gì mà phải tự làm khổ mình như thế.....

Năm ngày sau, Nỗ Nhĩ Cáp Xích mang theo Giới Trại tiến hành lui binh, chỉ để lại lực lượng một Nguru Lục Chính Bạch kỳ của Hoàng Thái Cực.

"Đồng Ca....."

Tôi nhin không được run lên. Đã rất lâu rồi Hoàng Thái Cực chưa gọi lại cái tên này, khi nghe lại vừa xa lạ vừa sâu thẳm làm sao.

"Hắn a mã phạt ta ở lại nơi này, tạo một tòa y quan chủng* cho Bố Hi Á Mã Lạp." Chàng chậm rãi mở miệng, ánh mắt nhìn về đại thảo nguyên mênh mông bát ngát, bỗng giờ một ngón tay lên, "Đồng Ca! Lần này, quá khứ của nàng sẽ hoàn toàn bị chôn vùi, ta tặng nàng một cuộc đời hoàn toàn mới!"

*Phân mộ để chôn quần áo và di vật.

Ánh tà dương rực rỡ thân bí vẽ nên một đường ngang màu vô quýt trên mặt đất, tôi neho mắt, quét sạch những bí ai nhàn nhạt trong lòng, cười nói: "Y quan chủng à? Được——Rất được!" Tâm tư thoáng xao động, trong đầu bỗng hiện ra tòa cô mộ thân bí kia, tìm bỗng chốc rơi mất một nhịp, tôi hồ hởi, kêu lên, "Trời ơi! Chẳng lẽ....." Quay đầu nhìn, Hoàng Thái Cực sóng vai cười Đại Bạch đang hoang mang nhìn về phía tôi.

Tôi cười khúc khích, bắt lấy bờm Tiểu Bạch rồi nhào người nằm trên lưng nó, khoe mắt ẩm ướt, tôi cười đến ná thở.

"Dù Nhiên!"

"Hả, không có gì.....không có gì." Tôi lập tức ngừng cười, "Hoàng Thái Cực, y quan chủng của Bố Hi Á Mã Lạp, có thể do em định đoạt không?"

Chàng như ngơ ngác.

"Em sẽ tạo cho mình một cái huyết không giống người thường!" Tôi giang hai tay, hứng lấy cơn gió nhẹ lạnh lạnh, tôi dịu dàng mỉm cười, "Hoàng Thái Cực! Vô luận cái huyết này có tạo ra cô quái kinh ngạc như nào thế, ngô không ra ngô, khoai không ra khoai ra sao, chàng cũng đừng hỏi gì hết nhé, sau này nếu có cơ hội, em sẽ giải thích toàn bộ đầu đuôi góc ngọn cho chàng nghe.....chàng đồng ý chăng?"

Chàng sững sờ nhìn tôi: "Tất cả đều thuận theo nàng hết."

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 33: Tiêu vong

Y quan chúng được tạo hơn mười ngày, bởi vì những bản vẽ của tôi rất kỳ quái, đặc biệt là cái quan tài được mô phỏng theo quan tài bằng vàng của Ai Cập, nhóm thợ thủ công làm mấy lần cũng không vừa ý tôi, kết quả kéo dài thời gian hoàn thành huyết.

Giữa tháng tám, thời hạn công trình đã gần kết thúc, tôi vốn tính sẽ cùng Hoàng Thái Cực ăn một cái lễ Trung Thu không giống người thường, ai ngờ mới sáng sớm Hoàng Thái Cực đã nhận tờ mật lệnh, phút chốc biến sắc, tiếp theo ngựa mặt lên trời cười to ba tiếng.

Tôi ngạc nhiên khó hiểu, chàng vẫn về tắm da dê viết bằng chữ Mãn, cười lạnh nói: **"Rốt cuộc cũng đã chờ được tới ngày này!"** Nhìn gương mặt tuần dật quen thuộc trong phút chốc trở nên âm u lạnh lẽo ấy, khiến tôi không khỏi thấy sợ hãi cùng bất an.

"Sao vậy?"

"Lần này ta nhất định bắt chúng nợ máu phải trả bằng máu!" Chàng cúi đầu nhìn tôi, ánh mắt ngời sáng, đáy mắt u ám như có một ngọn lửa đang thiêu đốt, **"Hắn a mã chuẩn bị tấn công Diệp Hách, cấp bách triệu ta trở về. Du Nhiên, ta không muốn nàng phải khó xử, lần này nàng hãy ở lại, không cần xuất chinh cùng ta."**

Tôi há mồm muốn lên tiếng, ánh mắt chàng chợt mềm đi, nhẹ giọng nói: **"Bố Dương Cổ có đối đãi tệ bạc với nàng thế nào, chung quy.....vẫn là ca ca ruột của nàng.....tâm địa nàng lại quá yếu mềm, nếu đi với ta, nhìn thấy mấy cảnh chết chóc không khỏi sẽ khiến nàng thương tâm, chỉ bằng không nên đi là thỏa đáng."**

Tôi nhất thời á khẩu, muốn giải thích nhưng lại chẳng biết phải nói gì mới ổn, nên chỉ đành cười khổ.

Ngày mười bảy tháng tám, có tin nói Hãn Kim quốc Nỗ Nhĩ Cáp Xích dẫn đại quân Bát kỳ, phát binh đến Hồ Luân Nữ Chân Diệp Hách bộ.

Tôi chờ ở Khách Nhĩ Khách ba ngày trời, kết cấu tổng thể trong huyết đã xây xong, mấy ngày nay họa sĩ loay hoay vẽ bức chân dung Bồ Hi Á Mã Lạp ở sau bia đá. Trông thấy dung nhan tuyệt sắc quen thuộc dần được phác họa ra, lòng tôi đột nhiên quặn thắt, cảm thấy một nỗi bất an không rõ nguyên do.

Kể từ lúc quân Kim rời khỏi Hách Đồ A Lạp, An Đạt Lý cũng không thám thính được tin tức gì, tình hình chiến đấu hiện nay ra sao, tôi không hề biết được chút manh mối nào. Thời gian dần trôi qua từng chút, tôi cảm thấy ngày càng sốt ruột, rốt cuộc đến ngày bức tranh được vẽ xong, tôi mở to mắt nhìn gương mặt tuyệt mỹ đang tươi cười nghịch nước ấy, dứt khoát đưa ra một quyết định.

"An Đạt Lý, cậu là người Diệp Hách đúng chứ?"

An Đạt Lý bị Hoàng Thái Cực để lại nhằm bảo vệ tôi, khi đối với câu hỏi này lập tức có hơi run sợ: **".....Phải ạ, nhưng từ nhỏ ta đã đi theo Tứ bối lạc, nhờ vào ân tình của gia ta mới có thể trưởng thành, mới có thể cưới vợ sinh con, và mới có ta của bây giờ!"**

Tôi thờ dãi thườn thợt, coi như là tâm phúc của chàng, Hoàng Thái Cực có sự tín nhiệm tuyệt đối với hai Cáp Cáp Châu Tử là An Đạt Lý và Đôn Đạt Lý, hai người họ đã đi theo chàng từ nhỏ đến lớn. Tôi tin vào mắt nhìn người của chàng, giống như tôi tin tưởng Cát Đái, tôi cũng sẽ tin tưởng lòng trung thành của An Đạt Lý.

"Ta, muốn tới Diệp Hách!"

"Nhưng mà phúc tấn....."

"Nếu bối lạc gia trách tội, mình ta gánh vác....."

Tiểu Bạch lao đi rất nhanh, tuy tôi cười ngựa không quá giỏi, nhưng có nó ở đây, tôi cũng không đến mức liên lụy một dừng sĩ lớn lên trên lưng ngựa như An Đạt Lý. Liên tục thúc ngựa chạy suốt ba ngày, tôi mệt đến xương cốt toàn thân muốn rã rời, thế nhưng trái tim tôi vẫn cứ treo lơ lửng không cách nào buông xuống được.

Khi đến biên giới Diệp Hách thì trời cũng đã chạng vạng tối, hai tòa thành đối diện cách nhau một con sông đang chìm trong khói lửa mịt mù, trước mặt, xác binh sĩ chết trận trôi bồng bềnh, máu nhuộm cả con sông Diệp Hách.

"An Đạt Lý, sai người đi tìm hiểu một chút, xem gia hiện đang ở đâu?"

An Đạt Lý lập tức tuân lời, sai thân binh đi theo tiến về trước tìm hiểu tình hình chiến đấu, ước chừng hơn nửa ngày trời, hai người họ mới trở lại.

"Bẩm chủ tử, quân Bát kỳ và Diệp Hách giao chiến đã hai ngày, Đại bối lạc phụ trách tấn công Tây thành, Tứ bối lạc lúc này đang dẫn binh tấn công Đông thành....."

Tôi bỗng chốc kinh ngạc, Đông thành.....Kim Đài Thạch!

Kim Đài Thạch chính là cậu ruột của Hoàng Thái Cực! Năm đó Mạnh Cổ Ty ôm theo niềm nuôi tiếc mà chết đi, Hoàng Thái Cực đã oán hận cùng cực Na Lâm Bố Lộc, thù hận tích trữ hơn mười sáu năm trời, chỉ sợ phải cắn xé thịt xương hắn mới có thể xả hận. Tiếc là tên Na Lâm Bố Lộc đó chết sớm, hiện giờ người kế thừa Đông thành đã đổi sang Kim Đài Thạch. Chỉ sợ.....Hoàng Thái Cực giận chó đánh mèo, chưa chắc sẽ dễ dàng tha cho hắn!

"Đi Đông thành!"

Thúc ngựa phi nhanh, khi sắp đến gần Đông thành, trông thấy tường ngoài đã sụp đổ, xác chết nằm la liệt khắp nơi, có tướng sĩ Bát kỳ bơi nhảy xung quanh. Tôi bảo An Đạt Lý mở lá cờ của Chính Bạch kỳ rồi dẫn theo mười tiểu binh công khai tiến vào trong thành.

Tuy rằng bóng đêm mờ tối nhưng tôi đã quá thông thạo. Vó ngựa đạp trên phiến đá xanh phát ra âm thanh như đang nện vào lòng tôi từng tiếng một. Quan sát quang cảnh mới vừa rồi, thấy rằng ngoại vi Đông thành đã bị phá, Diệp Hách đã vong một nửa, chỉ không biết Bố Dương Cổ bên đó như thế nào? Đại Thiện đừng mảnh, hạng người như Bố Dương Cổ liệu có thể ngăn?

Trong lúc nghĩ ngợi đã đi đến tòa minh lâu bát giác, chỉ thấy dưới lầu, quân Bát kỳ đã bao vây bốn phía, những bó đuốc lấp lóe thành nhiều chấm nhỏ, rực cháy khiến đêm đen sáng bừng như ban ngày.

Mở hết tầm mắt, trên lầu bát giác, Kim Đài Thạch đứng dựa vào lan can, giận dữ chỉ trỏ lên tôi. **"Ta là một đại trượng phu! Không phải ai cũng có thể sánh bằng, há lại bó tay xin hàng? Diệp Hách ta dù có chiến tới chỉ còn một binh một tốt, cũng tuyệt không khuất phục Nỗ Nhĩ Cáp Xích mi!"**

Bốn phía gió thổi vi vu, trừ tiếng thò phè phè bị kìm chế của mọi người ra, chỉ có âm thanh bập bùng của ngọn lửa. Lưng tôi cảm nhận một cơn lạnh lẽo, mới bắt đầu rung mình, bất chợt nghe thấy một thanh âm ôn hậu thân quen, hắn cười lạnh nói: **"Chiến tới khi chỉ còn một binh một tốt à? Ha, Kim Đài Thạch, lẽ nào người muốn cả vợ và con thơ của mình chôn cùng với người sao?"**

Ánh mắt tôi đông cứng lại, từ giọng nói quen thuộc trong đám người ấy, tôi tìm thấy bóng dáng Nỗ Nhĩ Cáp Xích. Hắn ngồi trên lưng ngựa, một thân chiến bào màu vàng, phong thái ung dung.

Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy hắn kể từ trận chiến ở sông Ô Lạp, vị Đại Kim Hãn uy danh hiển hách ấy, lúc này đã trắng xóa hai bên tóc mai, nhưng khí phách oai hùng thì lại không giảm đi chút nào. Tôi theo bản năng hạ người trượt xuống ngựa.

"Phúc tấn....." An Đạt Lý thấp giọng gọi tôi.

Tôi khoát tay với hắn, không tiếng động lặng lẽ lên vào trong đám quân.

Kim Đài Thạch trên lầu bát giác đã cực kỳ chật vật, sau lưng hắn có một nam một nữ, người phụ nữ che mặt cúi đầu thút thít, người con trai dù vẫn là một đứa nhỏ chưa trưởng thành, nhưng đáng vẻ lại hùng hồn lắm liệt, trên gương mặt nhỏ nhắn không có lấy nửa phần kinh sợ.

Kim Đài Thạch lưu luyến đưa mắt nhìn vợ con, cảm xúc nằng nết rõ ràng đã bị áp chế, chỉ một câu đơn giản của Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã đánh trúng vào điểm yếu của hắn.

"Gọi Hoàng Thái Cực tới!" Bỗng dung Kim Đài Thạch vỗ xuống lan can, rống to một tiếng, **"Nỗ Nhĩ Cáp Xích, ta không tin lời mi! Hoàng Thái Cực là cháu trai của ta, ta chỉ nghe lời nó. Hàng hay là không, chờ ta gặp nó rồi nói sau!"**

Nỗ Nhĩ Cáp Xích nhíu chặt mày, phất chốc trầm mặc, bỗng trầm giọng quát: **"Lão bát!"**

"Có!" Theo tiếng trả lời rõ ràng, Hoàng Thái Cực một thân áo bào trắng, tư thế oai hùng từ trong đám người đi ra.

Tôi không khỏi dâng trào cảm xúc.

"Con qua đó!" Nỗ Nhĩ Cáp Xích nâng tay chỉ.

Hoàng Thái Cực hành lễ, xoay người đi về lầu bát giác, sắc mặt chàng âm u, mày may chẳng có lấy ý cười, khác một trời một vực với Tứ bối lạc điệu dàng hay trêu đùa với tôi lúc thường ngày.

Tôi che ngực, kìm nén cơn tim đang loạn nhịp.

Vì sao.....rõ ràng là cùng một người, lại cảm thấy khác nhau nhiều đến thế?

Hoàng Thái Cực lúc này hoàn toàn lãnh đạm, loại khí thế trầm mặc tĩnh mịch này khiến tôi cảm thấy như có ai đang bóp chặt lấy cổ họng.

Không cần nói lời nào, chỉ ánh mắt lạnh tựa núi băng ấy đã có thể khiến lòng người run rẩy.

"Đứng lại!" Kim Đài Thạch biến sắc, cả giận nói, **"Chớ có gạt ta! Ta chưa gặp Hoàng Thái Cực bao giờ, sao biết kẻ này là thật hay giả?"**

Hoàng Thái Cực dừng bước đứng tại chỗ, mặt không chút thay đổi ngẩng đầu liếc Kim Đài Thạch, tôi ở trong đám đông quan sát thấy rất rõ, cái liếc mắt đó nhìn như là vô ý, nhưng lại tràn ngập sự thù hận vô tận.

Hoàng Thái Cực chưa phủ nhận, bên cạnh Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã nhảy ra một người, chỉ vào Kim Đài Thạch la lên: **"Người đã từng gặp trong đám"**

người thường có kẻ nào vô cùng khí chất như Tứ bối lạc không? Người chưa từng gặp, nhưng con người, Đức Nhĩ Cách Lạc đã từng gặp qua, gọi hẳn lại hỏi là biết ngay!"

Tôi nhón chân quan sát, người đang nói chuyện ấy là Phí Anh Đông.

"Không cần tên nghịch tử đó tới! Thứ yếu kém đó....." Kim Đài Thạch giận giữ, vẻ mặt gắt gỏng đến cùng cực, chỉ vào Hoàng Thái Cực dưới lầu trách mắng, **"Ta coi mi thật hay giả, là vì trông vẻ mặt vừa rồi của mi, rõ ràng là lòng dạ có ý đồ xấu! Chẳng qua chúng mi chỉ muốn dụ ta xuống lầu, nhục nhã ta bằng mọi cách sau đó giết ta! Cửa sắt thành đá của Diệp Hách ta đã bị chúng mi công phá, dù có chiến thế nào cũng không thể thắng! Mồ mả ông cha ta đều an táng tại nơi này, ta sinh ra ở đây, lớn lên ở đây, có chết cũng phải chết ở đây!"** Dứt lời, giờ ngang kiếm muốn tự vẫn. Vợ con bên cạnh quát to một tiếng, người vợ đưa tay ôm chặt lấy hắn, thất thanh khóc rống lên.

Hoàng Thái Cực lạnh lùng cười: **"Sao có thể nói như vậy? Ông và cháu là người thân, sao cháu có thể hại tính mạng của ông được chứ? Ông chó xuyên tạc lòng tốt của đứa cháu này mới phải."** Khi nói ra những lời này, giọng đầy ôn nhu mê hoặc, quả thực tràn đầy thân tình.

Chàng đứng quay lưng với đám người Nỗ Nhĩ Cáp Xích, nên bọn họ chẳng thể biết được trên mặt Hoàng Thái Cực giờ phút này là một biểu tình vừa lạnh lẽo vừa nham hiểm vừa hung ác, tôi thấy được rất rõ ràng, tin rằng Kim Đài Thạch đứng gần chàng nhất có thể trông thấy rõ.

Quả nhiên Kim Đài Thạch kêu lên một tiếng quái dị, sau đó giống như bị kích thích cực mạnh bắt đầu cười lớn. Nỗ Nhĩ Cáp Xích phía đối diện đã lộ ra vẻ mặt không kiên nhẫn, thật ra lúc này quân địch thì ít, quân ta lại nhiều, Kim Đài Thạch đã bị vây khốn, chỉ cần Nỗ Nhĩ Cáp Xích ra lệnh một tiếng, quân Bát kỳ sẽ lập tức bắn hỏa tiễn vào trong lầu, chốc lát thôi liền lấy được mạng một nhà ba người của Kim Đài Thạch.

Lòng tôi hoảng sợ, bắt đầu thấy khó thở.

"Gọi Đức Nhĩ Cách Lạc tới gặp ta! Gọi hẳn tới đây gặp ta——" Kim Đài Thạch khàn giọng quát to.

Hoàng Thái Cực vẫn đứng tại chỗ không động đậy, không lâu sau, một người đàn ông chừng ba lăm ba sáu tuổi thất tha thất thiếu bị áp giải đến. Vừa thấy mặt Kim Đài Thạch, y lập tức quỳ xuống đất khóc rống: **"A mả! Nhi tử bất hiếu! Dân chúng trong thành vô tội, nhi tử không đành lòng nhìn dân mình chết oan, cho nên đã quy hàng, nếu a mả muốn trách tội! Nhi tử.....nhi tử xin lấy cái chết để tạ tội!"**

"Đức Nhĩ Cách Lạc!" Kim Đài Thạch quát chói tai, **"Ngẩng đầu lên!"**

Đức Nhĩ Cách Lạc lệ rơi đầy mặt từ từ ngẩng đầu, Kim Đài Thạch dừng khí thế, suy sụp thờ dài: **"Thôi vậy! Đệ đệ người còn nhỏ, mong người sau này đối xử tốt với nó."** Quay đầu chỉ vào vợ con, **"Các người đi xuống đi!"**

Vợ con cùng nhau bật khóc, kháng kháng không chịu đi, Kim Đài Thạch vuốt đầu đứa con trai bé bỏng, chậm rãi thờ dài: **"Con đưa ngựa niết con xuống trước, a mả lập tức xuống ngay."**

Đứa nhỏ dường như rất hiểu chuyện, lau khô nước rồi mắt gạt đầu.

Trông thấy mẫu tử hai người dắt nhau xuống, Nỗ Nhĩ Cáp Xích giương giọng nói: **"Kim Đài Thạch, nếu người hàng ta, ta tất sẽ hậu đãi, tuyệt không để người có nửa phần nhục nhã!"**

Kim Đài Thạch trên lầu thoáng do dự, dáng người mập mạp khẽ lắc lư qua lại trên lan can.

"Kim Đài Thạch! Rốt cuộc ông hàng hay không hàng? Kì kèo như thế, lẽ nào muốn phô trương khí tiết anh liệt của ông sao?" Đúng lúc ấy, chẳng ai lường trước được một màn này xảy ra. Hoàng Thái Cực đột nhiên nổi điên, đưa tay ấn Đức Nhĩ Cách Lạc quỳ bên cạnh ngã đập xuống đất, đầu gối cứng rắn đè mạnh trên lưng, tuốt yêu đao kề sát cổ y, **"Nếu ông không xuống, một đao này ta chém chết hẳn!"**

Mọi người kinh hô, tôi che miệng không dám phát ra tiếng, cả người run bần bật.

"Ha ha ha ha....." Kim Đài Thạch phát ra một tràng cười thê lương.

Đức Nhĩ Cách Lạc la lớn: **"Muốn giết cứ việc giết! Ta đã hàng người, hà có gì lại xỉ nhục ta?"**

"Ta sớm biết như thế! Ta sớm biết như thế....." Kim Đài Thạch như nổi điên ngửa mặt lên trời cười to, bỗng nhiên bắt lấy một bó đuốc từ trong góc tường, châm đốt khắp lầu bát giác.

Lầu bát giác có kết cấu đều làm từ gỗ, một khi châm lên, thế lửa nhờ gió càng trở nên hùng hực, binh lính Diệp Hách trong lầu thấy thế quá sợ hãi, thét chói tai chạy xuống lầu.

"Ha ha ha ha....." Lửa càng đốt càng lớn, bóng dáng Kim Đài Thạch trong lửa càng trở nên mơ hồ, đã không còn phân rõ, nhưng tiếng hô thảm thiết cùng chữ rửa thậm tệ lại từ trong gió lan rộng khắp xung quanh, mạnh mẽ tiến vào lòng người, **"Ta sống không thể bảo vệ được Diệp Hách, sau khi chết mới biết được, nhất định không để Diệp Hách tuyệt chủng! Con cháu Diệp Hách đời sau, dù cho chỉ còn sót lại một nữ tử, cũng nhất định bắt con cháu nhà Ái Tân Giác La trả món nợ máu này——"** (Đây là một lời nguyện rất nổi tiếng, các bạn có thể tìm hiểu thêm trên mạng.)

Tôi chỉ thấy đầu mình sắp nổ tung, dường như có một hàng lửa thiêu trùng điệp đốt cháy tôi.

Hơi nóng phả vào mặt, lầu bát giác trong nháy mắt lửa thiêu ngút trời. Vợ con Kim Đài Thạch gào khóc thảm thiết, Đức Nhĩ Cách Lạc nằm trên đất, lệ

roi đầy mặt, bi phần không nói nên lời. Hoàng Thái Cực vẫn đề chặt y, nhưng lưỡi dao trên cổ đối phương đã lặng lẽ tuốt khỏi vỏ, khuôn mặt tuần lã trở nên rét lạnh, khỏe mỗi mang theo ý cười tàn khốc.

"Lão bát! Buông ra!" Nỗ Nhĩ Cáp Xích bỗng cao giọng khiển trách, **"Nói thế nào thì Đức Nhĩ Cách Lặc cũng là huynh trưởng của con, hán đã quy hàng Đại Kim ta, con nên đối xử tử tế với hán!"**

Hoàng Thái Cực ung dung buông Đức Nhĩ Cách Lặc ra, xoay người kính cẩn nghe theo: **"Phải. Nhi tử xin tuân theo Hán dụ."**

Tôi thờ phào một hơi, tay chân như nhũn ra. Không hiểu sao, khi nhìn thấy vẻ mặt u ám, tuyệt tình tuyệt nghĩa đó của Hoàng Thái Cực, đáy lòng tôi liền tuôn khí lạnh. Tôi rất sợ chàng không không chế được cảm xúc nhất thời, thật sự một dao chém chết Đức Nhĩ Cách Lặc.

"Báo——" Một gã tiểu binh đưa tin chạy vội đến, quỳ xuống trước mặt Nỗ Nhĩ Cáp Xích, cao giọng nói, **"Bẩm Đại Hãn, Diệp Hách Tây thành Bồ Dương Cổ bối lạc sau khi nghe thấy Đông thành bị đánh bại, đã cùng kì đệ Bồ Nhĩ Hàng Cổ mở rộng công thành, hướng Đại bối lạc xin hàng!"**

Tôi vô cùng sửng sốt, người Nữ Chân thiện chiến, tính khí hùng hực như lửa, thường thà chết trận nơi sa trường, cũng tuyệt không dễ dàng xin hàng. Đời này tôi đã gặp qua mấy người, ngay cả hạng bi ổi như Mạnh Cách Bồ Lộc, Bái Âm Đạt Lễ, Bồ Chiếm Thái đều chiến đến một khắc cuối cùng, thà rằng mất nước, chứ tuyệt không khuất nhục cúi đầu theo địch.

Không ngờ rằng, Bồ Dương Cổ ấy lại.....

Nỗ Nhĩ Cáp Xích cười lớn: **"Đại Thiện làm rất tốt! Đi, truyền lệnh Đại bối lạc, bảo nó dẫn huynh đệ Bồ Dương Cổ tới đây gặp ta!"**

Tiểu binh đưa tin nhanh chóng dập đầu nhận lệnh.

Tôi lẫn trong đám người, lòng bàn tay túa mồ hôi lạnh.

"Hãn a mã!" Chưa đến trước mặt Nỗ Nhĩ Cáp Xích, Đại Thiện đã lập tức vọt người nhảy xuống lao nhanh đến, **"Nhi tử thỉnh an Hãn a mã!"**

"Tốt tốt tốt.....con đứng lên đi!"

"Tạ ơn Hãn a mã." Đại Thiện chậm rãi đứng lên.

Một thân giáp trụ màu đỏ chẳng thể giấu nổi vẻ nho nhã trong hán, gờ tay nhấc chân đều toát ra luồng khí tức tôi quen thuộc hơn ai hết, hô hấp tôi không khỏi cứng lại.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích tràn đầy hưng phấn, lúc này bên trái đi đến hai người, tầm mắt hán liếc thấy lập tức thu lại vẻ tươi cười, bỗng chốc lạnh lẽo.

"Bồ Dương Cổ!" Nỗ Nhĩ Cáp Xích đến gần Bồ Dương Cổ, gần từng chữ.

Bồ Dương Cổ bình tĩnh ngẩng đầu lên, trong mắt không hề có chút sợ hãi. Nhưng sau đó hán lại thẳng tắp quỳ rạp xuống đất.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích khinh thường hừ lạnh.

Bồ Dương Cổ ngay cả đầu cũng không quay lại, chỉ trực tiếp đối mặt với Nỗ Nhĩ Cáp Xích, không vui cũng chẳng buồn.

"Chát!" Nỗ Nhĩ Cáp Xích bỗng giơ tay tát thẳng vào mặt hán.

Mọi người đều khiếp sợ.

"Đây là.....cái tát thay cho mười mươi của ngươi!" Thanh âm tuy trầm thấp, nhưng lại giống như một đạo sấm sét nổ lên.

"Xi!" Bồ Dương Cổ bỗng phun ra một ngụm nước miếng, khỏe miệng hán đã chảy máu, sắc mặt trắng bệch thoạt nhìn không hề tức giận, **"Nỗ Nhĩ Cáp Xích, ngươi không có tư cách đánh ta thay nó!"**

Ánh mắt Nỗ Nhĩ Cáp Xích trở nên lạnh lẽo, tôi thấy sắc mặt hán không ổn, dường như đã nổi sát tâm, Bồ Dương Cổ hôm nay chỉ sợ khó tránh khỏi điều xấu.

"Ta không có tư cách?!" Hán giận tím mặt, đưa tay túm lấy vạt áo Bồ Dương Cổ, kéo đến trước mặt mình, **"Ngươi nói ta không có tư cách à? Đông Ca nàng là thê tử chưa qua cửa của ta.....ngươi không phải ta, ngươi sao có thể biết được nỗi căm hận trong lòng ta? Ngươi sao có thể hiểu được nó? Ngươi sao có thể hỏi hột nói ta không có tư cách đánh thay nàng?"**

Hán mạnh mẽ đẩy Bồ Dương Cổ ra, tay phải vừa kéo, cây dao bên thắt lưng đã tuốt khỏi vỏ: **"Bồ Dương Cổ, ngươi đã biết sai chưa?"**

"Ta sai ở đâu? Đông Ca ở Kiến Châu hơn mười năm trời, ngươi chỉ đính hôn chứ không hề cưới nó, lẽ nào đó là lỗi của ta? Huống chi.....Nỗ Nhĩ Cáp Xích à, nó mang tới cho ngươi bao nhiêu lợi ích, trong lòng ngươi là rõ nhất, chớ để người khác phải nhiều lời! Hừ! Ai ai cũng nói tiện nhân đó từ nhỏ không tầm thường, "Khả hưng thiên hạ, khả vong thiên hạ!", nực cười làm sao khi Hồ Luân tứ bộ ta vốn xuất thân dòng dõi Na Lạp thị, cuối cùng lại bị con tiện nhân đó phá hoại! Quả nhiên là lời sấm truyền, vong rồi.....Ha ha, ha ha....."

"**Người——đáng chết!**" Nghiến răng bức ra ba chữ này, chỉ thấy hàn quang chói lọi trong đêm đen, tiếng cười lớn của Bồ Dương Cổ đột nhiên nín bặt, dừng lại ba giây, hấn trọn mắt, nụ cười vẫn còn đọng bên môi, thân hình cao lớn cứ thế ngã âm về phía sau.

"**A——Đại Hãn tha mạng! Đừng giết ta! Đừng giết ta——**" Bồ Nhĩ Hàng Cổ sợ đến mức ôm đầu hét thất thanh, run rẩy tựa như lá thu.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích tay cầm trường đao, nghiêng người chậm rãi đi đến, tôi có thể nhìn thấy rõ ràng, trên khuôn mặt đầy tang thương ấy là vẻ mặt vô cùng bi ai. Nhưng giây lát sau, vẻ mặt ấy đã biến mất sạch, hấn vung tay, gió cao thanh đao thép nhuốm máu lên trời, hét lớn: "**Hung Kim thiên hạ! Nhất thống Nữ Chân!**"

"**Uy——**" Bên dưới một màn reo hò, hơn một nghìn binh lính quỳ xuống, đồng thanh hoan hô, "**Hung Kim thiên hạ——Nhất thống Nữ Chân——Hung Kim thiên hạ——Nhất thống Nữ Chân——**"

Hai chân tôi run rẩy, không tự chủ được quỳ xuống lạy theo mọi người, khi cả người chậm rãi cúi xuống, nước mắt cuối cùng không thể kìm được trào ra khóe mi.

Trong vòng một tháng ngắn ngủi, Giới Trại bị bắt, Kim Đài Thạch tự sát, Bồ Dương Cổ bị giết.....thời khắc Diệp Hách tiêu vong, giống như đang tuyên cáo với người đời rằng Đông Ca đã hoàn toàn biến mất.

Bồ Hi Á Mã Lạp.....Bồ Hi Á Mã Lạp.....người và vật có quan hệ mật thiết với cái tên này, từng thứ một đều đã biến mất! Tương lai một ngày nào đó, phải chăng sẽ không còn ai nhớ rằng, bên trong vết nứt của thời đại hỗn loạn thế này, từng có một nữ tử nhỏ bé mang cái danh hiệu "Đệ nhất mỹ nữ tộc Nữ Chân", đã phải chịu đựng biết bao đau khổ dày vò, giãy giụa cầu sinh để tồn tại ấy. Nàng đã dùng sinh mệnh ba mươi bốn năm ngắn ngủi của mình, thành toàn cho giấc mộng của một Đế quốc Đại Thanh tương lai.

Diệp Hách Na Lạp.....Bồ Hi Á Mã Lạp.....Đông Ca.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 34: Trở trời

Tháng ba Thiên Mệnh năm thứ năm, Tả Dực Đô Thống Tổng binh quan, nhất đẳng đại thần Phí Anh Đông qua đời, hưởng niên năm mươi tám tuổi. Đại Kim Hãn tựa linh cửu khóc rống, cả nước tiếc thương.

Chưa hết tang, trong thành rào gỗ vốn tĩnh mịch nay đột nhiên truyền tin rằng phúc tấn Tát Tế Phú Sát thị vị trộm cắp tài vật trong cung, khiến thiên nhan tức giận, trong con thịnh nộ, Nỗ Nhĩ Cáp Xích trực xuất nàng ra khỏi thành rào.

Chuyện này thật kỳ quặc, tôi biết Cỗn Đại xưa nay là một người kiêu ngạo, sao có thể vì chút tài vật mà gây ra chuyện ngu dốt ấy?

Khi nói chuyện phiếm với Cát Đái, tôi có nhắc đến chuyện này, nàng nghe thấy lại cười khổ: "Tỷ tỷ tốt của muội, trước kia Cỗn Đại vẫn còn là Đại phúc tấn, áo com đương nhiên chẳng cần lo. Nhưng kể từ lúc Đại Hãn lập A Ba Hối làm Đại phúc tấn thì đẩy Cỗn Đại về ở phủ của Tam bối lạc, Tam bối lạc tính khí không tốt, y và Cỗn Đại luôn vì chút chuyện vặt vãnh mà trở nên tranh chấp.....khi ấy Thập a ca tuổi còn nhỏ, chưa phân phát tài sản riêng, vẫn ở trong thành rào, vì thế Cỗn Đại bèn cầu xin Đại Hãn cho nàng về thành rào ở cùng Thập a ca, chờ sau khi Thập a ca lớn rồi sẽ chuyển ra ngoài.....Ôi, đều là chuyện xưa cả rồi. Tỷ tỷ xưa nay thường không để tâm những chuyện vụn vặt của đám phúc tấn nhân rồi ấy, cho nên mới không biết rõ, thật ra các nàng ai cũng có nỗi khổ riêng.....sao có thể vô cùng vẻ vang như Đại phúc tấn chứ?"

Tôi cân nhắc kỹ càng, lòng không khỏi có chút chua xót.

"Tuy sau đó Thập a ca đã chuyển ra ngoài, nhưng Đại Hãn không đề cập tới chuyện để con trai phụng dưỡng nàng, chuyện ấy tự nhiên cũng lắng xuống.....nhiều năm như thế, khỏi phải nói nhiều cũng biết Cỗn Đại hiển nhiên đã già yếu, nhan sắc suy tàn, không được hoan nghênh, bị người khác xem thường, xỉ nhục, e rằng cuộc sống quá túng thiếu, nên đã trộm vài thứ trong thành rào để bán lấy tiền....." Cát Đái càng nói càng nhỏ giọng, đến cuối cùng chỉ khẽ thở dài, thương xót lắm lắm, "Không cần nói chi trong thành rào, ngay cả phủ Tứ bối lạc này của ta cũng....."

Tôi theo bản năng thẳng người, Cát Đái khẽ biến sắc, nín bặt liếc nhìn tôi một cái, cả hai không nói thêm gì.

Không khí đang yên tĩnh đến xấu hổ, bỗng từ ngoài cửa có một thân ảnh cao lớn tiến vào, tôi chưa kịp động dậy thì Cát Đái đã hoảng sợ đứng dậy: "Thình an bối lạc gia."

"Miễn đi!" Hoàng Thái Cực khoát tay, không chớp mắt nhìn tôi vẫn còn ngồi khoanh chân trên giường, chàng đi đến ngồi xuống, tùy tiện tháo mũ ném lên giường.

Tôi đưa mắt trộm dò xét, thấy trong mắt chàng đầy vẻ đắc ý khó kìm nén, tôi không khỏi tò mò cười hỏi: "Có chuyện gì mà vui thế?"

Chàng nháy mắt với tôi, lén lút phun ra hai chữ: "Bí mật."

Tôi tròn mắt nhìn: "Có gì ngạc nhiên chứ, không nói thì thôi, em cũng không hứng thú đâu." Thoáng nhìn qua, thấy Cát Đái đang đứng co ở cửa, vẻ mặt tiến thoái lưỡng nan.

Tôi há mồm muốn gọi, nhưng đến miệng thì dè lại. Tôi đưa tay đẩy Hoàng Thái Cực nép miệng ý bảo. Hoàng Thái Cực trước là thoáng sững sốt, sau đó đáy mắt dần hiện lên ý cười, quay đầu lại nói: "Cát Đái, hôm nay Hào Cách sẽ về, nàng đi chuẩn bị một chút đi....."

Cát Đát mừng rỡ ngẩng đầu, môi hơi run rẩy, niềm vui sướng hiện lên trên đuôi lông mày: "Dạ." Hành lễ xong, không nén nổi kích động đi ra ngoài.

"Quanh năm chàng đều để Hào Cách ở trong quân đội, tuy việc tôi luyện thăng bé vốn xuất phát từ lòng tốt, nhưng lại khiến cho mẫu tử họ phải chia cách....." Tôi cười nhạt lắc đầu, "Hoàng Thái Cực, chàng không khỏi có hơi quá nghiêm khắc."

Chàng bỗng nắm lấy tay tôi, đặt lên môi nhẹ nhàng ma sát: "Ta không thấy thế.....ta chưa bao giờ có thứ cảm giác mà một người cha nên có, chỉ sợ cả đời này, cũng sẽ không thể có được."

Lòng tôi run lên, mũi chua xót suýt nữa cay mắt.

Cả đời này! Nghiệt ngã biết bao!

Lời chàng tuy hàm súc, nhưng tôi lại không hiểu được. Lòng bị ai run rẩy, cơ thể này đã ba mươi tám tuổi, dù xét theo góc nhìn hiện đại hay cổ đại đi nữa, cái tuổi này đã không còn trẻ, chưa kể tỉ lệ làm mẹ cực kỳ thấp, cho đến bây giờ, tôi vẫn chưa từng tránh thai, nhưng lại chẳng có chút phản ứng nào. Hoàng Thái Cực vì tránh cho tôi khỏi phải thương tâm, nên không đề cập về vấn đề này trước mặt tôi, Cát Đái cũng chưa từng tìm đại phu đến xem cho tôi, luôn nấu thuốc bổ uống, nhưng tất cả chẳng thấm vào đâu.

Mấy chục năm sống ở cổ đại này, hai mươi bốn năm trước vô tri vô giác, nước chảy bèo trôi, không hề đuổi theo thứ gì, gì cũng không nghĩ, gì cũng không muốn, mà cũng chẳng dám muốn. Hiện giờ cuộc sống đã yên ả, cả hai ngày ngày kề bên nhau, thời gian trôi qua yên ả mà tốt đẹp, nhưng mỗi khi nhìn thấy trưởng tử của chàng ngày một lớn lên, tim tôi chung quy vẫn cảm thấy thật trống rỗng.

Tôi luôn cảm thấy lòng mình ẩn giấu một sự ghen tị, một nỗi khát vọng chẳng nói nên lời, tôi muốn có một đứa con, một đứa con thuộc về tôi, một đứa con khi lớn lên nó sẽ giống Hoàng Thái Cực, nhưng tôi chẳng thốt ra những lời ấy, chỉ có thể cất giấu vào nơi sâu kín nhất trong lòng, cuối cùng hóa thành nỗi đau tối kị nhất và không thể chạm đến nhất của tôi.

Tôi chỉ sợ cả đời này, chàng sẽ trống trải, quyến luyến vô hạn, nhưng tôi lại không có cách nào sinh cho chàng một đứa con trai hay con gái! Tuy nhiên, ngày qua ngày, nỗi lo này càng sắp thành sự thật. Tương lai.....tương lai sẽ ra sao? Tôi không có con, có lẽ mãi mãi sẽ chẳng thể có con, nhưng Hoàng Thái Cực sẽ cam tâm sao?

Con nối dõi vô cùng ít ỏi, điều này thì có ý nghĩa gì trong gia tộc này? Chàng không có huynh đệ hay tỷ muội cùng mẹ nào giúp đỡ, tương lai nếu ngay cả.....

"Không được suy nghĩ lung tung!" Trán tôi đau buốt, ra là bị chàng búng một cái.

Nỗi ưu tư kìm nén chưa kịp thành hình, đã bị chàng quấy tan thành mây khói, tôi nhe răng cười, giả vờ bỏ nhào qua: "Dám đánh em, xem em có bóp chết chàng không!"

Đang cười gian trá, chợt nghe ngoài cửa có tiếng động lớn, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy sắc mặt Cát Đái trắng bệch, lỗ mũi xông thẳng vào.

Tôi nhảy khỏi người Hoàng Thái Cực, khó xử đến đỏ mặt, sắc mặt Hoàng Thái Cực trầm xuống, khiển trách nói: "Nàng trở lại làm gì?"

"Gia....." Cát Đái run rẩy, vẻ mặt có chút dờ dẫn, "Phúc, phúc tấn.....Tát Tề Phú Sát thị.....chết rồi, trong cung sai người tới truyền tin, bảo ngài đi mau."

Tôi chấn động.

Còn Đại chết rồi? Sao có thể chết được? Lẽ nào nàng bị trục xuất khỏi nội cung, nên xấu hổ tức giận không chịu nổi nữa mà lựa chọn tự sát?

"Du Nhiên!" Hoàng Thái Cực gọi tôi.

Tôi lấy lại tinh thần, vội cầm mũ đội lên giúp chàng: "Đi đường cẩn thận một chút." Chàng lơ đãng gật đầu, chỉnh chu lại quần áo, vội vã nhấc chân đi.

Chờ Hoàng Thái Cực đi khỏi, tôi vội bắt lấy Cát Đái truy hỏi: "Sao đang yên lành đột nhiên lại chết?"

Nàng ngo ngắc liếc tôi một cái, bỗng rùng mình, run giọng nói: "Nàng.....bị Tam bồi lạc giết!"

Tôi trừng lớn mắt, hít một hơi lạnh.

"Sao y có thể hạ thủ chứ....." Cát Đái bật khóc, ôm chặt tôi, "Đó là ngách niết của y cơ mà! Đó là người mẹ ruột mười tháng mang thai nuôi dưỡng y! Sao y có thể tàn nhẫn như thế?"

Tất Tề Phú Sát Cỗn Đại vì có tội mà bị biếm khỏi Hãn cung, Ngũ a ca Mãng Cổ Nhĩ Thái con của nàng, vì sự bất hạnh ấy đã nổi giận, oán hận mẹ mình làm những việc bê bối liên lụy đến thanh danh của hãn, khiến hãn không ngóc đầu nổi trước mặt đám bồi lạc, thậm chí bôi nhọ cả Trương Lam kỳ.....tính tình Mãng Cổ Nhĩ Thái nổi tiếng là tàn nhẫn, ngay lúc hai người đang nổi lên tranh chấp, Tam bồi lạc thẹn quá hóa giận, kết quả lỡ tay giết chết Cỗn Đại.

Chuyện này gây xôn xao khắp cả thành, Nỗ Nhĩ Cáp Xích giận dữ tới cùng.

Ngày hai mươi lăm tháng ba, tang lễ của Cỗn Đại chưa được thỏa đáng, đã xảy ra một chuyện không hề lường trước được. Hai tiểu a hoàn ngày thường hầu hạ Cỗn Đại là A Tề Căn và Đức Nhân Trạch đã tố giác Đại phúc tấn, nói rằng: "Đại phúc tấn trước sau từng mấy lần chuẩn bị com canh cho Đại bồi lạc, Đại bồi lạc nhận và ăn. Lại có lần đưa com cho Tứ bồi lạc, Tứ bồi lạc nhận nhưng không ăn. Đại phúc tấn ngày ba lượt sai người đưa com tới cho Đại bồi lạc, tới lui như thế, chắc hẳn có đồng mưu! Có mấy lần Đại phúc tấn tự mình ra ngoài vào lúc ban đêm....."

Những lời ấy gây kinh hãi vua dân, nhưng may thay vào lúc ấy Nỗ Nhĩ Cáp Xích vẫn còn duy trì bình tĩnh, không hề nghe từ một phía mà sai bốn người Hồ Nhĩ Hán, Ngạch Nhĩ Đức Ni, Nhã Tôn, Mông Cát Đồ đi tra rõ chuyện này.

Chiều hôm ấy, tôi núp trong phòng, nghe đám người Hồ Nhĩ Hán tra hỏi thật giả Hoàng Thái Cực ngoài minh gian, Hoàng Thái Cực trầm mặc hồi lâu, cuối cùng trả lời: "Việc đưa com đúng là sự thật. Đại phúc tấn ban com, thân làm con không dám không nhận, nhưng không có lộc nào tự dưng ban xuống cả, không tìm ra được một lý do, nên ta không dám động đũa....."

Bọn họ ở trong phòng nói nhỏ một hồi lâu, bốn người mới rời đi.

Tôi từ trong đi ra, chỉ thấy tay chân lạnh cóng, trong lòng bí ai khó hiểu. Hoàng Thái Cực tiễn khách không bao lâu đã quay lại, tôi vịn cột nhà ngửa ra nhìn, người chàng đứng đờ, sau khi vào cửa chàng đứng ngược sáng, chỉ nhìn tôi không nói gì.

Bốn mắt nhìn nhau, im hơi lặng tiếng.

Lòng tôi đau xót, cuối cùng nước mắt ảm đạm rơi xuống, vội đưa tay lau đi.

"Du Nhiên....."

"Không sao, em không sao." Tôi hít mũi, miễn cưỡng gượng ra một nụ cười, "Em không sao thật mà! Hai quyển sách mượn mấy ngày trước em đã trả lại y chỗ cũ.....em, em.....bụng em không thoải mái, đi đại tiện đây, ối, gấp quá rồi, chàng cứ làm việc của chàng đi."

"Du Nhiên——" Chàng đưa tay muốn ngăn tôi, tôi phản xạ có điều kiện, cánh tay lập tức co lại né tránh. Lách qua khỏi người chàng, như chạy trốn lao ra khỏi phòng.

Khí trời buổi sáng vẫn trong xanh, giờ phút này mây đen kéo đến giăng đầy, che lấp đi mặt trời, bên tai tôi mơ hồ nghe thấy tiếng sấm nặng nề. Tôi bước thật nhanh, hoàn toàn không để ý đến Ca Linh Trạch đang lo lắng gọi phía sau, chỉ vui đầu xông về trước.

"Tỷ tỷ?! Ai đó....."

Do không để ý, tôi đâm vào Cát Đái đang ở phía đối diện đi đến, suýt nữa đụng ngã nàng.

"Tỷ tỷ!" Nàng hoảng hồn quan sát tôi, "Sắc mặt tỷ sao lại khó coi như thế? Có phải không thoải mái ở đâu không?"

Lòng âm ỉ đau đớn, tôi nhìn nàng buồn bã cười: "Trời rồi.....cuối cùng thì....."

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 35: Lạnh nhạt

Đám người Hồ Nhĩ Hán đã tra ra được kết quả, chứng thực giữa A Ba Hối và Đại Thiện có sự qua lại không bình thường, Nỗ Nhĩ Cáp Xích nổi cơn thịnh nộ, kịch liệt lên án Đại phúc tấn, đuổi nàng đi, nhưng lại công bố ra bên ngoài nguyên nhân vì trong khoảng thời gian quản lý Hãn cung hậu, nàng đã trộm giấu rất nhiều tơ lụa, Mãn gấm, vàng bạc, tiền của cho riêng mình. Hai a hoàn A Tề Căn và Đức Nhân Trạch vì có công tố cáo, được Nỗ Nhĩ Cáp Xích nạp làm tiểu phúc tấn, đồng thời ban vinh sủng được ngồi ăn cùng bàn với Hãn.

Cuối cùng, A Ba Hối dẫn theo con trai nén hận rời đi. Từ lúc mười một tuổi theo Nỗ Nhĩ Cáp Xích đến nay nàng đã sinh được ba người con, hầu như vinh sủng muôn vạn đều dành cho nàng, hưởng thụ vinh hoa phú quý suốt hai mươi năm trời, cuối cùng lại rơi vào kết cục như thế, không khỏi khiến kẻ khác thổn thức tiếc thương. May là Thập nhị a ca A Tề Cách đã lớn khôn, lại là kỳ chủ Trương Bạch kỳ, ngoài cung đã có phủ đệ cùng tài sản riêng, có thể bảo vệ mẹ và em trai không đến mức trôi dạt khắp nơi, khốn đốn không nơi nương tựa.

Bởi vì vụ bê bối ấy, thanh danh của Đại bồi lạc Đại Thiện bị ảnh hưởng cực lớn, hãn vốn đứng đầu trong Tứ đại bồi lạc, quân công hiển hách, cái đích mà ai ai cũng mong hướng đến. Một trận âm ỉ như thế, có thể thấy chắc rằng, ngôi vị trữ quân mà hãn nắm vững trong tay đã bắt đầu trở nên hư ảo.

Trong Tứ đại bối lạc, Tam bối lạc Mãng Cổ Nhĩ Thái vì hạ sát mẹ ruột đã khiến Nỗ Nhĩ Cáp Xích không vui, dư luận bên ngoài có rất nhiều người thăm phê bình hắn; Nhị bối lạc A Mỗ kể từ lúc cha ruột là Thụ Nhĩ Cáp Tề qua đời, Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã đưa hắn cho Cỗn Đại nuôi dưỡng, người mẹ nuôi Cỗn Đại phạm tội trộm cắp tài vật trong cung, A Mỗ cũng không tránh khỏi bị liên lụy; Đại bối lạc Đại Thiện và Đại phúc tấn qua lại thân thiết, tuy hành vi quá đáng này chưa được thẩm tra xác thực, nhưng điều đó cũng đã để lại một mùi nhon khó san bằng trong lòng Nỗ Nhĩ Cáp Xích.....

Thời tiết dần chuyển nóng, hai tháng nay Hoàng Thái Cực chỉ ru rú trong nhà, mỗi hôm nhàn rỗi chỉ lặng lẽ ngồi đọc sách cho tôi nghe, thỉnh thoảng thích thú là lập tức lấy mấy nhân vật quyền mưu trong Tam quốc ra để trừu chọc bình luận với tôi.

Về mặt chàng bình tĩnh vô ba, nhưng khi nói như thế nào là điều khiển, khống chế, như thế nào là tung ra, như thế nào là bố trí thế cục, khi ấy trong đôi mắt chàng đều có một vòng xoáy âm u cứ đảo quanh. Lúc đầu tôi còn cãi lại chàng vài câu, nhưng sau đó chàng đã nhiều lần giải thích tôi nghe.

Luận về quyền mưu, Hoàng Thái Cực từ nhỏ tâm cơ đã khó dò, lòng dạ thâm sâu, đương nhiên ưu việt hơn tôi gấp trăm lần!

Tôi chỉ biết giấu nổi bí ẩn nhàn nhạt trong lòng, dường như chàng đang giấu tài trong những lúc nói nói cười cười, thật ra chàng đã lặng lẽ thi triển thủ đoạn, dễ dàng lật ngược cả cục diện.....

Vào hè, Hách Đồ A Lạp thành vốn đã khôi phục lại vẻ yên bình nay lại nổi sóng to gió lớn.

Người anh em họ của Nỗ Nhĩ Cáp Xích, là tâm phúc bên cạnh hắn, thị vệ A Đôn bí mật báo cho Đại bối lạc, nói Hoàng Thái Cực liên hợp với Mãng Cổ Nhĩ Thái, A Tề Cách chuẩn bị thời cơ ám hại hắn. Sau khi nghe được, Đại Thiện lo sợ không yên, rơi vào đường cùng bèn đến chỗ Đại Hãn, khẩn cầu Nỗ Nhĩ Cáp Xích chủ trì công đạo.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích ngay trong đêm triệu Hoàng Thái Cực vào Hãn cung, để những người con trai cùng đối chất với A Đôn.

Sau khi Hoàng Thái Cực rời đi, tôi từ trên giường ngồi dậy, chân trần bước trên mặt đất, ngơ ngác nhìn ánh trăng âm đạm thê lương ngoài cửa sổ, lòng quặn đau chẳng nói nên lời.

Canh ba giờ Sửu, ngoài sân vang lên tiếng bước chân, tôi mờ mịt quay đầu, chỉ thấy Hoàng Thái Cực vẻ mặt u ám sải bước vào, ánh nến lập lòe, chiếu lên mặt chàng tạo nên những đường cong sáng tối rõ rệt. Tôi ghen hờn, quơ lấy quyển 《Tam quốc diễn nghĩa》trên bàn, phẫn nộ giơ cao, dùng hết sức quăng về phía chàng.

Quyển sách bị tay chàng đỡ lại, nặng nề rơi xuống đất, trong đêm khuya yên tĩnh phát ra một tiếng vang lớn đến dọa người.

Cánh tay chậm rãi buông xuống, chàng tỏ vẻ khó hiểu, ánh đường ngưng lại một tia giận dữ.

"Vì sao? Vì sao.....chàng đã thắng rồi, vì sao phải đuổi cùng giết tận cho bằng được?" Tôi thét chói tai, cả người run lẩy bẩy.

Khóe miệng chàng khẽ cong lên: "Nàng cũng tin mấy chuyện vô căn cứ đấy ư?"

Tôi tiu nghỉu, bị thương nỏ nộ cười.

Chuyện vô căn cứ? Chẳng lẽ chàng thật sự cho rằng tôi ngu dốt cái gì cũng không hiểu sao?

"Về chuyện này Hãn a mã đã có công luận, đừng nhắc lại nữa!" Chàng nghiêng người đi thẳng về phía đầu giường ngồi xuống, tay phải vỗ vỗ vào ván giường, "Sắc trời vẫn còn sớm, ta mệt quá, qua đây nằm với ta một lát....."

"Không thể bỏ qua cho hắn sao? Thật sự không thể bỏ qua cho hắn sao?" Tôi si ngốc hỏi, nước mắt không tự giác chảy xuống, "Hắn đã mất cơ hội thừa kế, vì sao chàng vẫn phải đặt hắn vào chỗ chết? Hoàng Thái Cực.....lòng của chàng, không khỏi quá tàn nhẫn....."

"Ta tàn nhẫn?!" Chàng bật dậy, vô cớ nổi giận khế gầm lên, "Ta vốn không muốn giết hắn, giết hắn rồi với ta chưa chắc đã thật có lợi, nếu ra tay không cẩn thận sẽ dẫn lửa thiêu thân, được một mất mười, không đáng để ta ra tay.....thế nhưng!" Chàng đột nhiên vọt nhanh sang, bắt lấy bả vai tôi, đau đớn trừng mắt nhìn tôi, "Nàng xem nàng kia, nước mắt của nàng vì sao lại chảy? Nàng có thể nói trong lòng nàng không có hận không? Ngày ấy trong phòng ta thấy nàng rơi lệ, nàng có biết được cảm giác của ta không? Du Nhiên.....nàng rất tàn nhẫn với ta, ta từng nói muốn nàng trọn vẹn giao tim mình cho ta, nhưng đã qua nhiều năm như thế, vì sao nàng thủy chung chẳng quên nỗi hận? Hận thì có gì tốt? Hận rốt cuộc có cái gì tốt? Lẽ nào ta thật sự thua kém hắn?"

Tôi lắc đầu, khóc không thành tiếng: "Không phải....."

"Nàng là của ta! Nàng chỉ thuộc về ta!" Chàng ôm lấy tôi, hai tay khóa chặt, ép đến xương ngực tôi phát đau, "Ngày nào hắn còn tồn tại, nàng vĩnh viễn không quên được hắn! Giữa ta và Đại Thiện, đã định chỉ có thể có một người thắng! Ta muốn nàng trọn vẹn chỉ thuộc về một mình ta."

"Đủ rồi!" Tôi lớn tiếng thét chói tai, vùng vẫy đẩy chàng ra, "Cái gì mà trọn vẹn, cái gì mà độc nhất vô nhị.....chàng luôn lấy những thứ đó để đòi hỏi em, thế còn chàng? Không phải bản thân chàng cũng đã lần lượt cưới vợ đấy sao? Em được xem là gì đây? Trong nhà này em là gì đây? Trong lòng chàng em là gì đây? Đủ rồi——Đủ rồi! Em chịu đủ rồi——"

"Nàng....."

Tôi ngồi xồm xuống, vùi mặt vào khuỷu tay, lớn tiếng khóc rống lên.

Như một đứa con nít bị tui thân, tôi mặc sức phát tiết hết những bất mãn của mình!

Trong đêm tôi nghe thấy một tiếng động vang trời, dường như có thứ gì bị đập nát, sau đó.....tất cả quay về về yên tĩnh.

Tôi mông lung ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ, trong phòng ánh vàng mờ tối, những mảnh sứ xanh bóng rơi đầy trên đất, Hoàng Thái Cực đã không còn tăm hơi.

Cửa lớn mở rộng, gió đêm vù vù thổi vào, lạnh cả mắt.

Chuyện đêm đó đối chất sau cùng trở thành một câu chuyện đùa châm chọc, Hoàng Thái Cực, Mãng Cổ Nhĩ Thái, A Tế Cách thề thốt phủ nhận, A Đôn hét đường chối cãi, cuối cùng chỉ có thể oan ức cúi người.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích lấy tội danh châm ngòi chia rẽ quan hệ giữa các bối lạc a ca, trối xích sắt, nhốt thân tín của vị thống lĩnh Chính Hoàng kỳ này vào nhà lao.

Một hồi phong ba đã bị áp chế như thế, nhưng kể từ ngày đó, giữa tôi và Hoàng Thái Cực bắt đầu chiến tranh lạnh, cả hai rơi vào trầm mặc. Suốt một tháng trời, chàng chưa hề bước chân vào cửa phòng tôi nửa bước, đêm đến chỉ ngủ ở gian ngoài.

Ca Linh Trạch có vài lần khuyên tôi nhận sai, tôi chỉ quyết cấn răng đến cùng, không chịu cúi đầu nhân nhượng. Mãi đến mấy ngày gần đây, chẳng thấy bóng dáng chàng đâu, tôi cũng không về ngủ, rốt cuộc tôi không kìm chế được, hỏi Ca Linh Trạch có phải gần đây Từ bối lạc bận bịu gì đúng không? Nàng trước là khó xử áp ứng, sau dưới sự truy hỏi không ngừng của tôi, mới nói ra sự thật.

"Mấy ngày nay, sau khi trở về từ Đại Nha Môn, tôi đến gia liễn ở nhà lớn uống rượu, say rồi thì nghỉ ở phòng Đại phúc tấn....."

Tôi run lên, ngây người nói không nên lời, sau đó trong lòng bắt đầu đau nhói. Con đau ấy chậm rãi lan ra, sau cùng thì ùn ùn kéo đến quét sạch tất cả.

Đau đến chẳng thể nào hình dung Hoàng Thái Cực, chàng thật tàn nhẫn, rất tàn nhẫn, chàng biết rõ điểm yếu của em, nhưng vẫn phải dả kích em như thế!

Tháng sáu, tiếp tục chiến tranh lạnh, Ca Linh Trạch cũng không dám cầu xin tôi chủ động đi tìm Hoàng Thái Cực nữa, lần nào cũng dùng ánh mắt thương hại dò xét tôi. Nàng và Tát Nhĩ Mã nghiền ngẫm không ra vui buồn của tôi, chỉ đành nơm nớp lo sợ hầu hạ bên cạnh, cực kỳ chăm chỉ.

Hôm đó là sáng mùng ba tháng bảy, tôi theo quán tính nhìn về phía bên cạnh, cảm thấy trong lòng trống trải. Đang chuẩn bị gọi Ca Linh Trạch vào, chợt nghe có tiếng gõ cửa: "Chủ tử.....người dậy rồi ạ?"

"Ừ." Tôi thuận miệng đáp lời, xoay người xuống giường mang giày.

Cửa kéo ra thành một khe hở, Ca Linh Trạch cẩn thận lộ đầu vào: "Chủ tử.....Bác Nhĩ Tế Cát Đặc phúc tấn tới ạ."

Tôi vừa mang giày, nghe thế không khỏi ngẩn ra.

Triết Triết.....nàng đến đây tìm tôi làm gì? Một năm nay, trừ lễ cúng mừng năm mới có gặp nàng một lần ra, giữa tôi và nàng không còn thấy nhau nữa.

Mù tịt ăn mặc xong xuôi, Ca Linh Trạch cùng Tát Nhĩ Mã tiến vào hầu hạ tôi súc miệng, xong rồi dâng đồ ăn sáng lên.

Tôi đã sớm không còn hứng thú, sự hiếu kỳ đều đặt vào Triết Triết cả. Tục ngữ có câu: Vô sự bất đẳng Tam Bảo điện*, nàng đột nhiên đến chơi, khẳng định sẽ không đơn thuần là tìm tôi tán gẫu chuyện nhà.

*Không có chuyện gì sẽ không tìm đến điện Tam Bảo (chùa), ý nói không có chuyện gì thì sẽ không tự dưng đến.

Trên danh phận thì nàng là phúc tấn, tôi là tiểu phúc tấn, nàng là thê, tôi là thiếp, dựa theo tôn ti lễ nghĩa tôi vốn nên hành lễ với nàng, nhưng khi đối mặt với nữ tử nhà nhân trâm tĩn, tuổi tác chỉ mới hơn hai mươi này, phần lễ nghi gia đình ấy tôi làm không được. Nếu nàng nhất định cho là tôi ngạo mạn vô lễ, không kính trọng người "Bề trên", tôi cũng chỉ đành cười khò.

"Phúc tấn sắp phải đi đâu à? Đi ngang qua còn phiền người vào xem ta, thật ngại quá." Tôi thân nhiên mở miệng, không tin nàng thật sự nhàm chán đến mức phải lại đây.

"Ừ, ta đi nhà lớn.....cô có muốn cùng ta tới chúc mừng Đại phúc tấn không?"

"Chúc mừng?"

"Đúng rồi." Nàng lộ ra vẻ mặt hoang mang, "Lẽ nào.....cô vẫn chưa hay biết gì à?" Đặt chung trà trong tay xuống, nàng đứng khỏi ghế, có chút khó xử, "Nếu.....nếu cô không tiện, ta một mình đi trước vậy."

"Chờ chút! Đại phúc tấn nàng....." Tôi chuyển tầm mắt, bỗng nhìn về phía Ca Linh Trạch.

Ca Linh Trạch khẽ run lên, thấp giọng nói: "Bẩm chủ tử, suốt đêm qua bên nhà lớn đã gọi đại phu, là.....Đại phúc tấn mang thai....." Hai chữ sau cùng áp ứng dần biến mất bên môi nàng, tôi chờ đợi, đầu như bị ai đó hất vào một chậu nước lạnh, phúc chúc rớt từ đầu đến chân.

Tôi không rõ Triết Triết rời đi từ lúc nào, cũng không rõ lúc nào mình rời khỏi phủ bối lặc, vô tri vô giác chỉ thấy mọi thứ trước mặt đều mơ hồ. Đến khi ý thức dần khôi phục lại rõ ràng, mới phát hiện mình đang đứng trên đường lớn, đám người nhốn nháo rộn ràng, tôi đang đứng đối diện với người thợ rèn khí thế ngất trời ở phố đối diện.

Nơi này nằm ở cổng Đông của Hách Đồ A Lạp, là nơi sinh sống của những người thấp hèn, tiệm rèn hỗn tạp khắp phố, ở đây hơn phân nửa là nô tài bao y của Bát kỳ. Mưu sinh bằng nghề rèn, vũ khí mà quân Bát kỳ dùng trong chiến đấu đều từ nơi này làm ra.

Nhìn quanh trái phải, Đôn Đạt Lý và Tát Nhĩ Mã ở sau cách tôi hơn một trượng đang theo sát không rời, hai vợ chồng mồ hôi đầy đầu nhưng chẳng dám lau, chỉ mở to mắt vào tôi, dường như đang sợ chỉ cần sơ ý một chút là tôi lại chạy trốn.

Tôi cười khổ, ánh mặt trời chói chang rơi xuống đầu, hè tháng bảy oi bức như muốn thiêu cháy người ta.

Lớp áo mỏng dần ướt đẫm mồ hôi, tôi thở hổn hển.

"Tránh ra——Tránh ra——Người phía trước nhìn một chút, nhường một chút....."

Đột nhiên quay đầu, đã thấy một đám ngựa chen chúc đang hướng về phía tôi, tôi nhanh chóng tránh đi, nhìn hơn một trăm con ngựa lướt sát qua người mình——Đây là những con ngựa quan được nuôi trong thành, xem tình hình này là muốn đi từ cổng Đông thả ra ngoài thành.

Đường chật hẹp, một số con sợ lửa, mấy tiếng leng keng của nghề rèn dễ dàng kích thích chúng, bầy ngựa dần đi loạn.

Chờ tôi lấy lại tinh thần, lại dò xét trái phải, đã không còn thấy bóng dáng của Đôn Đạt Lý và Tát Nhĩ Mã. Theo dõi tìm tận nửa ngày cũng không phát hiện, chắc hẳn đã rời đi lúc này. Vì thế đành dọc theo phía Tây con phố để tìm, đi rồi lại dừng, thỉnh thoảng nhìn sang xung quanh.

Ước chừng đã dạo hơn một ngày trời, tôi vừa mệt vừa đói, ánh nắng dần yếu đi, đột nhiên thời tiết thay đổi. Giông tố mùa hè nói đến là đến, chẳng thềm để ý ai cả.

Khi hạt mưa bắt đầu nện xuống, tôi chật vật trốn vào hông cửa đục mưa. Mái hiên không lớn lắm, không đủ để tôi nương thân, tôi đang nghĩ mình sắp phải chịu đựng thi bổng nhiên cửa gỗ sau lưng bỗng mở ra, suýt nữa tôi đã ngã về sau.

"O? Mưa mà người vẫn tới à? Không phải gia đã nói sau này không cần tới nữa à....."

Cả mặt toàn là nước, từ trên trán chảy xuống lấp đầy mắt, tóc tai lộn xộn dính vào gò má trái, che khuất hơn phân nửa gương mặt, có sợi tóc lọt vào mắt, tôi thuận miệng phun ra, dùng sức chớp mắt nhìn người nọ.

Người đàn ông trước mặt ngoài bốn mươi, mặt chữ quốc, không cao không thấp, nhưng trái lại đáng vẻ khôi ngô, quả thực rất lạ mắt. Tôi hí hai mắt quan sát, vẫn không thể nhớ ra hắn là ai, nhưng trông bộ dạng như là đang nói chuyện với tôi.

Chốc lát ngáy ra, không biết phải trả lời thế nào.

"Ồi, hay là người vào trong trước vậy....." Thấy tôi còn đang ở ngoài mưa, hắn vội đưa chiếc ô giấy sang. Cung kính cúi người, mí mắt buông xuống, thái độ kính cẩn tựa hồ không dám liếc nhìn tôi.

Tôi mờ mịt nhận lấy ô, nhẹ xoay chiếc ô trong tay, hắn làm động tác mời, chậm rãi ở phía trước dẫn đường.

Từ hông cửa bước vào, ngoặt nơi đó là một khu viện xinh xắn mới lạ, hai bên trái phải là hàng cây ăn quả thừa thối, hạt mưa rơi trên cành là phát ra tiếng vang, khắp nơi trong không khí tỏa ra một mùi hương thanh nhã.

"Hôm nay là sinh nhật gia, nhưng gia không cho chúng nô tài tổ chức rùm beng, sáng sớm đã nhốt mình trong Đông các....." Tôi sùng sốt, không khỏi dừng bước.

Dường như hắn đã nhận nhầm tôi thành ai đó, từ đầu đến cuối không ngừng nói liên miên, tôi vốn còn muốn mượn hắn một nơi để trú mưa, trái lại xem ra không tiện để mở miệng rồi. Đang lúc cảm thấy khó xử, hắn bỗng kinh ngạc quay đầu, sau khi liếc tôi một cái thật nhanh thì vội vã cúi đầu, nhìn chăm chăm vào mặt đường đá cũi dưới chân, ồm ồm nói: "Vây.....nô tài sẽ không quấy rầy nữa, nô tài cáo lui."

Không chờ tôi phản ứng lại, hắn đã xoay người chậm rãi chạy đi. Mưa to tầm tã, tôi giờ ta muốn gọi, nhưng vẫn chưa kịp lên tiếng, đã sớm không còn thấy bóng dáng hắn trong vườn.

Lúng túng đứng dưới làn mưa, tôi cảm thấy không hiểu gì cả.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế?!

Mưa càng lúc càng to, tôi không dám nán lại thêm, vội vã trở về đường cũ. Đi chưa được mấy bước, bỗng nghe thấy ở góc Tây Bắc có tiếng động không ngừng truyền đến, tôi tò mò ghé mắt trông sang, xuyên qua kẽ lá thừa thối, một bóng người cao lớn mặc chiếc áo ngoài màu nguyệt bạch nhanh chóng đập vào mắt tôi.

Hồ hấp bất ngờ cứng lại, tôi lao đảo lùi về sau nửa bước, chiếc ô tuột khỏi tay rơi xuống.

Bịch.....ô rơi trên mặt đất, quay tròn bên chân tôi.

Giương cung, cài tên.....mỗi một động tác đều thuần thục lưu loát, tựa như một bức tranh hoàn mỹ.

Mưa rơi như dẹt nên một bức màn, tiếng nước róc rách phảng phất như không còn tồn tại, tai tôi chỉ nghe thấy hai tiếng vụn vút ấy, vô cùng rõ ràng. Ba mũi tên theo âm thanh ấy cắm vào tấm bia đối diện, tay cầm cung hạ xuống, một đầu của cung gỗ chống xuống đất, hần lạng như tờ không nói gì, mưa to như trút nước, hạt mưa tí tách từ tóc chảy xuống vạt áo, bóng lưng trắng tấp đầy thể lương đứng lạng trong màn mưa, về mặt vừa cô độc vừa vắng vẻ.

Tôi cắn môi, nước mưa từ hai má chảy xuống, tôi đã không còn phân rõ, đây rốt cuộc là nước mưa hay nước mắt.....

Bỗng dung hần vung tay, cung bị ném đi thật xa, đập mạnh vào thân cây, cứ thế bị gãy ra làm hai, dây cung bắn lên cao, gỗ vụn bay tứ tung.

Sau đó.....hần đột nhiên quay đầu!

Lòng tôi căng thẳng, theo bản năng co người lại, vội cầm lấy chiếc ô từ trên mặt đất lên, hai tay run rẩy nghiêng ô về trước nhằm che khuất tầm mắt hần.

Im hơi lặng tiếng, dưới tán ô tôi có thể nhìn rõ một đôi giày da đang đứng trước mặt tôi. Tim điên cuồng run rẩy, giờ khắc này tôi rất muốn quăng ô đi, xoay người chạy trốn.

Quần áo đã bị mưa xối ướt, tôi há miệng lớn, đau đốn dùng sức hít thở.

"Không phải đã nói.....không cần tới đây nữa sao?" Thanh âm thuần hậu trầm thấp, có hơi khàn khàn, trái tim đang đập thình thịch do kinh hoàng của tôi bởi vì câu này thoáng dừng lại.

Ngạc nhiên.

"Trở về đi! Sau này đừng tới nữa.....mặc kệ cô có làm thế nào, cô thủy chung vẫn không phải nàng. Dù cô có mặc đồ của nàng, đeo trang sức của nàng, hóa trang giống nàng thế nào đi nữa, cô, chung quy cũng không phải nàng....."

Tôi dần run lên, theo bản năng lùi về sau.

"Giữa ta và cô không cần so đo ai đúng ai sai, ân ban cơm của cô, ta khắc sâu trong lòng, đa tạ.....suy cho cùng, cô đã thay nàng chu toàn cho giấc mộng của ta." Thanh âm chột nhỏ đi, ni non ôn nhu, giọng điệu trầm tĩnh, tràn đầy tình cảm, dịu dàng vô tận, "Cô biết không, ta từng chính miệng hứa với nàng, sẽ có ngày ta cùng nàng ngồi ăn cơm chung một bàn.....chỉ tiếc.....chỉ tiếc....." Nói đến lời cuối cùng, đã hóa thành âm thanh nghẹn ngào.

Hai tay tôi nắm chặt ô, cảm đến mười ngón phát đau, chỉ thấy ngực nhói buốt từng cơn.

Đại Thiện a.....vì sao phải ngốc nghếch cố chấp như thế, vì sao chứ.....

"Nàng ấy bảo ta phải đối xử tốt với Nhạc Thác và Thạc Thác, ta đáp ứng rồi, nhưng muối muối nàng ấy vì sự lạnh nhạt của ta suốt mấy năm qua mà lòng sinh oán hận, thật sự là báo ứng, báo ứng mà, Tê Lan nói đây là báo ứng. Nàng ta và Thạc Thác tư thông bị phát hiện, Thạc Thác sợ ta giết nàng ta, cuối cùng âm mưu trốn sang Minh quốc, hiện giờ a mã đã tra hỏi việc này, ta thật sự.....không biết phải trả lời ra sao? Ta thật sự không biết phải làm gì bây giờ, Đông Ca, Đông Ca, nếu như nàng còn sống, xin nàng hãy nói ta biết....."

Một đạo sấm sét bổ trên đỉnh đầu tôi, không trung u ám đột nhiên lóe sáng.

Tôi choáng váng, sau đó Đại Thiện đã liên miên nói thêm gì đó, đều không còn lọt vào tai tôi, mãi đến khi một vật tròn mịn lạnh như băng được nhét vào tay tôi: "Cái này, trả lại cô!"

Ngón tay chạm phải đầu ngón tay lạnh lẽo của hần, tôi khẽ run lên. Giọng hần giương cao, mơ hồ lộ ra vẻ uy nghiêm không thể nghi ngờ: "Sau này, cô và ta không còn liên quan! Ta cũng không thể xem cô là nàng! Cô đi đi!"

Tôi cúi đầu, khi nhìn thấy thứ đồ nằm trong tay là gì, lòng bàn tay chột tê rần, như bị thứ gì đó cắn vào. Ngón tay thả lỏng, chiếc ô đồng thời rơi xuống, tay trái của tôi chỉ kịp bắt lấy sự giá lạnh.

Vật trong tay lạnh lẽo.

Mười tám hạt bích ti xanh biếc, dưới mỗi một hạt đều gắn hình đầu Phật, ba viên Đông châu nhỏ nhắn được tô điểm bằng bản thất khảm hồng ngọc.

Đầu ngón tay nhẹ xoa, tựa như bị điện giật, vật sáng bóng quen thuộc trong tầm mắt tôi vẫn rục rờ như trước.

Tay nhẹ nhàng động, vòng tay phi thúy trượt vào cổ tay, hai chuỗi hạt có kiểu dáng gần như giống hệt hòa lẫn với nhau, dưới sự cọ rửa của nước mưa nhàn nhạt tỏa ra ánh sáng mềm mại của châu ngọc.

Một giọng lệ đọng lại nơi mi mắt, lặng lẽ chảy xuống, rơi vào vũng nước, chốc lát đã tan biến.

Tôi ghen ngào không nói gì, chậm rãi ngẩng đầu lên, đã thấy Đại Thiện xoay lưng, chấp tay sau người, phiến muộn cùng tịch liêu nhìn về phía xa xa.

Tôi đưa tay, hai chuỗi hạt như kim châm vào mắt tôi, đau đớn bùng tím. Tôi đột ngột thu tay, cắn răng rút ra.

Lảo đảo đi mấy bước, nước mắt mãnh liệt trào ra, cuối cùng tôi không chịu nổi nữa, bắt đầu chạy như điên một hơi lao ra khỏi cửa.

Mưa, vẫn cứ liên miên.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 36: Chuyển nhà

Mưa dần nhỏ lại, tôi bị gọi từ đầu đến chân, cả người ướt như chuột lột.

Khi nô tài canh gác mở cổng cho tôi, trên mặt như bị co rút lại, trần trụi nhìn tôi cả buổi không nói nên lời. Mãi đến khi tôi vén mái tóc ướt sũng lên, khàn giọng hỏi: "Ta có thể vào không?" Lúc này hân mới bừng tỉnh đại ngộ, run cầm cập lùi về sau mấy bước, mạnh mẽ xoay người vội vã chạy đi.

"Về, về rồi——Tiểu phúc tán đã về rồi——" Tiếng hô gào hung phấn đến run rẩy, trong nháy mắt truyền khắp cả phủ đệ.

Tôi thở dài, giẫm đôi giày đầy bùn nước, khó khăn bước qua cánh cổng, bất thành linh có một bóng đen ập đến từ phía đối diện, không nói lời nào, đột nhiên kéo tôi vào trong lòng.

Mũi đụng vào ngực người nọ, tôi đau đến cay xè, ngẩng đầu lên nhìn, gương mặt góc cạnh rõ ràng trong trí nhớ, giờ phút này đã tái nhợt như một trang giấy trắng. Không đợi tôi nhìn kỹ, chàng bỗng dùng sức ôm chặt, tôi bị chàng siết đến sắp không thở nổi.

Chàng.....đang run rẩy, tuy đã mạnh mẽ kìm nén, nhưng bắp thịt căng chặt dưới lớp áo mỏng vẫn cứ hơi run rẩy.

Tôi hít mũi, chưa xót nói: "Em không phải muốn rời đi....."

Một câu chưa nói hết, chàng đột nhiên cúi đầu, đôi môi lạnh lẽo liều chết triển miên hôn tôi. Tôi nhắm mắt lại, nước mắt lặng lẽ từ khóe chảy xuống.

"Ca Linh Trạch! Gọi người chuẩn bị nước ấm.....làm việc nhanh lên!" Trong tiếng kêu gào, tôi bị Hoàng Thái Cực bế ngang lên.

Tôi mệt mỏi rũ ròi co lại trong lòng chàng, chàng căng thẳng ôm tôi chạy nhanh vào nhà. Trong lúc chạy mang theo sự hoảng loạn run rẩy khiến tôi choáng váng, xuyên qua khe hở nơi khuỷu tay chàng, tôi nhìn thấy một loạt bóng người đứng trong màn mưa tí tách.

Nga Nhĩ Hách vẻ mặt ghen tị, hận không thể bỏ nhào vào để cắn xé tôi; Triết Triết cố sức duy trì sự bình tĩnh, nhưng vẻ mặt không khỏi có chút cứng đờ; cùng với.....Cát Đái mặt mày tái nhợt, vui buồn lẫn lộn, xúc động lau nước mắt.

Tắm rửa xong, tôi thay bộ trường bào tơ tằm sạch sẽ, lặng lẽ ngồi trên tú đôn, để mặt Ca Linh Trạch dùng khăn giúp tôi lau tóc.

Thời điểm Hoàng Thái Cực vào phòng, ánh sáng ngoài cửa kéo dài bóng lưng chàng, chàng đứng tại cửa không nói năng gì, tôi cúi đầu nhìn cái bóng của chàng, ngây người ra.

Ca Linh Trạch thông minh lập tức rời đi, khi cánh cửa vang lên tiếng "Kêu kẹt", lòng tôi lập tức nhảy dựng, mười ngón tay đặt trên đầu gối chậm rãi thu lại.

Cái bóng ấy đang di chuyển, từng bước đến gần, tìm tôi như xoắn lại. Đỉnh đầu vang lên tiếng hít thở rất nhỏ, sau đó mái tóc dài trên vai nhẹ nhàng được vén lên, chàng cầm lược dịu dàng giúp tôi chải tóc.

Người tôi co lại nghiêng sang một bên nhưng bị chàng đưa tay đè lại vai, chàng lập tức quỳ gối ngồi xổm xuống, bốn mắt đột ngột nhìn nhau, tôi bỗng phát hiện thấy gương mặt ấy trở nên tiêu tụy hốc hác, đôi mắt ứ viền đen, trong mắt đầy tơ máu.

"Đừng tranh thua nữa, được không?" Chàng vô lực thì thầm, "Chúng ta.....tội gì phải cứ tra tấn lẫn nhau như thế?"

Hốc mắt tôi nóng lên, ghen ngào không lên tiếng.

Chàng đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má tôi, si mê lưu luyến quan sát tôi, ánh mắt mơ màng như sương mù bao phủ: "Đừng rời xa ta! Nàng biết rõ ta không thể không có nàng....."

Tôi hít vào một hơi thật sâu.

Hoàng Thái Cực.....một người có nội tâm kiêu ngạo như thế! Tôi vốn tưởng rằng chàng sẽ không nguyện ý cúi đầu trước tôi——Có những lúc tôi thấy mình rất hiểu chàng, lại có những lúc tôi cảm thấy thật ra mình không có cách nào chạm đến được nội tâm của chàng.....chàng từng bước tiếp cận mục tiêu của mình, từng bước hướng về lý tưởng của bản thân, đây vốn là sự thật đã định, nhưng lại làm cho tôi bất đắc dĩ rơi vào nỗi bàng hoàng cùng bất an cực độ.

Người ta thường nói: Chẳng ai vô tình bằng đế vương!

Tôi sợ lắm.....sợ sau cùng chàng sẽ thật sự ngày càng rời xa tôi.

"Có thể đồng ý với em một chuyện không?"

"Nàng nói đi."

Tôi chưa xót nở nụ cười, dù hiện tại là thời khắc xúc động như vậy, chàng cũng tuyệt không bao giờ tùy tiện nhận lời theo kiểu "Vô luận nàng muốn gì, ta đều đồng ý với nàng."

"Có thể.....bỏ qua cho Đại Thiện lần này được không?"

Con người chàng chợt lóe lên, tuy chỉ lướt qua trong giây lát, nhưng vẻ sắc bén lạnh thấu xương đó vẫn làm cho tôi phát run.

Về mặt chàng phức tạp khó dò, sau khi trầm mặc rất lâu, ngay lúc tim tôi sắp trầm xuống, chàng bỗng khàn giọng mở miệng: "Được!"

Một chữ "Được" vô cùng đơn giản lại làm cho tôi như trút được gánh nặng, dường như đã buông xuống được tảng đá lớn trong lòng. Tôi nhin không được rung rung mỉm cười, ngón tay thoáng động đập, vật cứng trong lòng bàn tay nóng lên, tôi nắm đến các khớp xương phát đau.

Tôi đưa tay kéo lấy bàn tay phải của chàng, đuổi phẳng nó ra, sau đó nhẹ nhàng chậm rãi đặt cái vật nắm chặt trong bàn tay trái vào tay chàng.

Chàng cúi đầu thoáng nhìn qua, đột nhiên chấn động, mí mắt nhanh chóng nâng lên, sắc mặt lộ ra vẻ sùng sốt. Tôi mỉm cười, hai tay kéo căng chuỗi hạt bích ti ấy, dùng hết sức kéo sang hai bên, chỉ nghe thấy một tiếng vang, sợi tơ của chuỗi hạt đã bị đứt đoạn, châu ngọc xanh biếc văng tứ tung trên mặt đất.

Chàng bình tĩnh quan sát tôi, ánh mắt thâm thúy sáng ngời, trông rất đẹp mắt, phảng phất như có một bầu trời tinh tú trong đêm đen đã sa vào đôi mắt ấy, huyền hoặc đến kẻ khác mê say.

Nhẹ nhàng ôm lấy chàng, tôi tựa lên đầu vai chàng, khẽ thì thầm: "Em là của chàng, chỉ là của chàng....."

Tại một chữ sau cùng, khi chàng cúi đầu xuống cuồng nhiệt hôn tôi, chốc lát hóa thành tiếng ni non.

Tháng bảy, Minh Vạn Lịch đế băng hà, trưởng tử Chu Thường Lạc sau hai mươi chín ngày đăng cơ, vì ăn hồng hoàn mà đi đòi nhà ma. Hai tháng sau, Thiên Khải đế Chu Do Hiệu ngồi lên long y tại Kim Loan điện trong Tử Cấm Thành.

Tháng mười, Đại Kim quốc dời đô đến Giới Phiên thành.

Trong mấy ngày chuyển từ Hách Đồ A Lạp thành đến phủ bối lạc mới, dù rằng trong phủ có gần trăm nô tài để sai bảo, nhưng cả nhà vẫn cứ đảo qua đảo lại đến người ngã ngựa đổ.

Rương hòm của tôi là nhiều nhất, trừ của bản thân tôi ra thì đồ dùng hằng ngày của Hoàng Thái Cực hầu hết đều ở trong phòng tôi, nên khi chuyển nhà, chẳng khác nào tôi chuyển cả đồ trong phòng chàng.

Tôi bận rộn ở nhà, còn cái người đứng đầu nhà này, trước khi chuyển đã cùng với Nỗ Nhĩ Cáp Xích và đám bối lạc đi đến Giới Phiên thành rồi, chẳng ngó ngang gì đến đám nữ quyến ở nhà lộn xộn cả lên.

Cát Đái bụng mang dạ chửa, đi lại không tiện, thân mình còn lo chưa xong, mà Nga Nhĩ Hách là một chủ nhân ngoài việc hay kêu gào ra, thì chỉ biết ăn chứ không biết làm, cả ngày chỉ nghe thấy tiếng nàng quát nạt nô bộc trong vườn. Cát Đái có lòng muốn để tôi lo liệu, nhưng trước khi nàng kịp mở miệng tôi đã viện cớ nói mình thân phận thấp kém, không thể thuyết phục được bọn họ, hoàn toàn đùn đẩy hết thảy.

Tôi lười đi quan tâm bọn họ lần qua lần lại như thế nào, chỉ lo quản cái ổ thỏ của mình.....dưới tình trạng không hề được quản lý trật tự như thế, chủ tử trong phủ Tứ bối lạc đều phải tự mình chiến đấu, bên dưới, đám nô tài loạn đến gà bay chó sủa, làm việc rối tung hết cả lên.

Tôi mặc định nghĩ thân ai nấy lo, xem mọi chuyện không liên quan đến mình, chỉ đứng ở ngoài xem kịch vui, thậm chí tâm tình có chút vui sướng khi thấy người khác gặp họa. Mất công sức cả ngày trời ở trong phòng để soạn và lấy những thứ mình cần, tất cả những thứ cần chuyển đều đã chuẩn bị xong, thời gian còn thừa đang dự định sẽ luyện lại đao pháp đã có chút lạ tay, bỗng đại nha đầu của Cát Đái chạy đến, nói là Đại phúc tấn vì mệt nhọc nên đã động thai, đại phu yêu cầu nàng nghỉ ngơi, không thể làm việc vất vả, việc nhà đã nhờ Triết Triết để ý một phần, cầu xin tôi đến nhà lớn giúp thêm một tay.

Việc trông nom nhà cửa mấy năm nay Hoàng Thái Cực đều ủy nhiệm cho Cát Đái, Cát Đái không dám chậm trễ, mọi chuyện cũng không nhờ người

khác mà tự mình làm. Gia nghiệp của Hoàng Thái Cực càng ngày càng lớn, số nô lệ cũng ngày một nhiều, đất đai thôn trang, tiền trong sổ sách cũng nhiều gấp mấy lần trước kia. Cát Đái quản lý việc nhà vô cùng gọn gàng, tài chính và nội vụ đều làm không tồi. Lúc này đột nhiên cần đến Triết Triết, tuy mọi chuyện đều có nguyên nhân, nhưng rốt cuộc vẫn không yên lòng buông tay ủy quyền cho nàng ta.

Tâm tư của Cát Đái tôi hiểu, cho đến giờ dù tôi là con sâu gao chỉ biết há miệng chờ sung, nhưng chuyện liên quan đến gia nghiệp của Hoàng Thái Cực, trước đây tôi có lười nhác đến mức nào, cũng sẽ không thật sự nhả tâm mà buông tay không quản. Nàng cũng không phải muốn tôi giúp gì, chỉ bảo tôi ngày ngày đến ngồi ở minh gian, dán mắt vào mấy khoản tiền thu chi hằng ngày, về việc thu xếp nhân công đều do Triết Triết đi lo liệu.

Nói trắng ra đó là, tôi quản về tài vụ, Triết Triết quản về nhân sự, còn Cát Đái làm CEO ẩn sau màn.

Mấy ngày này tôi ngoảnh mặt làm thính, mới phát hiện Triết Triết là một người rất có năng lực lãnh đạo, hơn nữa tư duy cực kỳ tốt, ở hiện đại nàng tuyệt đối là một quản lý thuộc thành phần tri thức cấp cao——Cơ hội lần này với nàng mà nói hiếm có biết bao, trong nhà nàng là một người không được sủng ái nhất, nếu có thể mượn cơ hội lần này để phơi ra năng lực làm việc của bản thân, có lẽ sẽ có một phen chuyển biến tốt.

Mặc dù tôi không thích nàng, nhưng vẫn không thể không bội phục về bình tĩnh cơ trí của nàng, đối mặt với hàng trăm nô tài trong nhà, nàng phân giao công việc đều vô cùng rành mạch phân minh. Từng việc một, từng chuyện một đều được xử lý vô cùng dứt khoát và chính tề, tuyệt đối không chậm trễ dài dòng.

Tôi ngồi trên ghế suốt hai ngày, tận mắt chứng kiến nàng quản lý chuyện nhà loạn như ma, thật sự rất cẩn thận, trật tự rõ ràng, tư duy nhanh nhẹn khiến người khác không thể không nhìn bằng đôi mắt khác, cực kỳ bội phục.

Sau hai ngày thờ ơ, tôi lại lần nữa đánh giá kỹ nàng, bề ngoài nhân tình đoan trang, vị cách cách trẻ tuổi đến từ Mông Cổ Khoa Nhĩ Thẩm này, rốt cuộc còn có bao nhiêu tiềm lực có thể khai thác đây? Thậm chí đôi khi trong đầu tôi bật ra một ý nghĩ kỳ quái, nếu Triết Triết không phải thê tử của Hoàng Thái Cực, có phải lòng tôi liệu có còn mang khúc mắc đối với nàng giống bây giờ? Có lẽ.....tôi và nàng có thể trở thành bạn bè với nhau.

Công đoạn chuyển nhà tốn thời gian, tốn tiền của cho đến ngày chính thức xuất phát ấy, cả một sóng người Hách Đồ A Lạp bắt đầu khởi động. Đoàn xe của các thành viên trong gia đình quý tộc sẽ đi trước, người lao động sẽ đi sau cùng.

Hàng trên cùng nhất là lá cờ của Chính Hoàng kỳ, mũ xe vàng, lá cờ tung bay, chỉ nhìn vào nghi trượng đi theo cũng khiến kẻ khác phải lưu luyến——Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy nữ quyền trong nhà Hãn vương ra ngoài, quả nhiên sau khi dựng nước, sự phô trương và khí thế đã bỏ xa khi vẫn còn là bộ lạc Kiến Châu.

Hàng của chúng tôi thuộc Chính Bạch kỳ, phía sau Lưỡng Hoàng kỳ là Lưỡng Hồng kỳ của Đại bồi lạc, sau đó là Tương Lam kỳ của Nhị bồi lạc, Chính Lam kỳ của Tam bồi lạc.....Tương Bạch kỳ của Thập nhị a ca đi sau hàng ngũ của chúng tôi.

"Ồ Cát Hắc* ngách niết, chúng ta chuyển sang nhà mới, a mã và ngách niết có đi cùng không? Sau này con còn có thể gặp họ không?" Lan Khoát Nhĩ bắm hai tay lên khung cửa xe, quay đầu lại nhỏ giọng hỏi tôi.

*Nghĩa là "nuôi", theo như trên là "mẹ nuôi".

Tôi sờ trán con bé, cười nói: "Cùng đi mà.....sau này con vẫn có thể gặp lại họ."

"Thật là tốt quá đi!" Con bé hoan hô nhảy nhót, cười khúc khích nhìn sang ôm cổ tôi, "Nhưng con vẫn thích ở cùng Ô Cát Hắc ngách niết nhất....." Tiểu nha đầu này có cái miệng vô cùng ngọt, liên tục chọc tôi cười không khép miệng được.

Dọc đường có con bé bầu bạn, trái lại đỡ phải cô quạnh. Một ngày sau đến nhà mới thì phát hiện thấy nơi ở sắp tới được chọn không tồi chút nào. So với tòa trạch viện trước đó ở Hách Đồ A Lạp thì kiên cố hơn gấp hai lần, đồng thời điều này cũng cho thấy một khía cạnh khác, đó là địa vị của Hoàng Thái Cực trong lòng Nô Nhĩ Cáp Xích đã ngày một nâng cao.

Sau khi cùng Triết Triết lần nữa hoàn thành nốt mấy việc vụn vặt, rốt cuộc Hoàng Thái Cực đã đầy phong trần mệt mỏi trở về nhà mới.

Vừa nhìn thấy mặt tôi, chàng lập tức kích động kéo tôi thẳng về phòng. Tầng thư trong phòng vẫn chưa hoàn toàn chất lên giá, xếp chồng thành đống để tán loạn.

"Hoàng đế Đại Minh đã bãi chức Hùng Đình Bật.....Du Nhiên, nàng nói không sai chút nào, tân đế Đại Minh lần này ngu ngốc, vô năng. Hãn lại có thể cách chức Liêu Đông Kinh Lược sứ của Hùng Đình Bật, để Viên Ứng Thái thế chức, có thể thấy tên hoàng đế trẻ tuổi ấy thật không có mắt nhìn người."

À, Thiên Khải đế.....

Tôi trầm mặc không nói gì.

Minh Hi Tông Chu Do Giáo, vị hoàng đế mù chữ không yêu giang sơn, lại thích làm thợ mộc nổi danh trong lịch sử, dùng những từ "ngu ngốc vô năng" để hình dung hẳn đã là dễ nghe rồi, thật ra nói hán "hại nước hại dân" cũng không ngoa chút nào. Tiểu hoàng đế ấy mù quáng tin lời tên hoạn quan Ngụy Trung Hiền, cuối cùng khiến Đại Minh rơi vào chương khí mịt mù, tiếng oán than của dân chúng dậy cả đất trời, sau cùng trực tiếp dẫn đến cuộc khởi nghĩa nông dân của Lý Tự Thành.....

"Đang nghĩ gì vậy?"

"À.....không." Tôi đột nhiên tỉnh lại, cắn môi dưới mỉm cười, "Không nghĩ gì hết....."

Đối với lịch sử khai quốc cùng gây dựng cơ đồ của Quan ngoại Đại Thanh thì tôi đây thật sự biết rất ít, trừ mấy cái tên còn nhớ rõ ra, về cơ bản là đều trống rỗng. Thật ra cuối thời Minh có một số sự kiện lịch sử nổi tiếng, từng học qua trong sách giáo khoa trung học, tuy trí nhớ tôi không tốt lắm nhưng ít nhiều cũng vẫn nhớ một tí. Chỉ là.....nhớ thì nhớ, mấy chuyện lịch sử này không tiện đề cập quá kỹ trước mặt Hoàng Thái Cực.

Chàng rất thông minh, cũng rất nhạy bén, nếu không cẩn thận lắm mồm tiết lộ một số chuyện không nên, chỉ sợ chàng sẽ gặng hỏi tôi một cách triệt để từ trong ra ngoài.

Cũng giống như lần trước lỡ miệng nhắc đến Liêu Đông Kinh lược sứ Hùng Đình Bật——Tôi chỉ biết Hùng Đình Bật là một người biết đánh giặc——Đáng thương thay tôi còn biết một cái tên nữa, việc này phải vãi lạ tạ ơn cuốn tiểu thuyết võ hiệp《Bích Huyết Kiếm》ấy. Trong lời cuối cuốn sách, tác giả Kim Dung từng đề cập đến Viên Sùng Hoán, tuy thời gian qua lâu lắm rồi, hiện tại tôi không còn nhớ rõ nữa, nhưng có hai cái tên của hai người lại khắc sâu trong đầu tôi.

Một là Hùng Đình Bật, hai chính là Viên Sùng Hoán.

Phút chốc tôi nhớ đến một chuyện, vội ngừng đầu nhìn thẳng chàng.

"Sao vậy?" Chàng tiện tay rút ra một tấm bản đồ da dê, vừa mở vừa không chút để ý hỏi.

"Chúng ta đã thống nhất với nhau, chàng đưa em theo cùng nhé!"

"Cái gì?"

"Không được giả bộ!" Tay phải tôi nhẹ dè lên tấm da dê, liếc chàng rồi mỉm cười đầy ẩn ý, "Hùng Đình Bật không còn ở đó, các người sao có thể bỏ qua cơ hội tốt này? Chàng đi đâu em cũng đi đó, cho dù là Thẩm Dương cũng không ngoại lệ."

Chàng kinh ngạc nhìn tôi, qua một hồi lâu, đáy mắt hiện lên ý cười: "Quả nhiên không gạt được nàng." Nói xong cánh tay kéo tôi ôm vào lòng.

Tôi tựa trên lồng ngực chàng, hai người rất lâu không nói lời nào, qua một lúc sau, cánh tay ôm tôi của Hoàng Thái Cực trở nên căng chặt: "Còn một chuyện nữa, ta đã cân nhắc rất nhiều lần, cảm thấy hay là nên nói với nàng một tiếng."

"Chuyện gì thế?" Tôi nghe ra sự thận trọng trong lời chàng, không khỏi nở nụ cười.

"Muội muội của nàng....."

Lòng tôi cả kinh, dù tôi không hay rời khỏi nhà, nhưng trước đó trong lúc vô ý tôi đã dò xét ra bí mật tư thông của Tế Lan với Nhạc Thác, ngày thường cũng từng nhiều lần nghe ngóng, bên ngoài chỉ truyền rằng Nhạc Thác không chịu đựng được sự ngược đãi của a mã và mẹ kế, dự định trốn sang Minh quốc tìm chỗ dựa, kết quả sự việc bại lộ. Sau khi biết được, Nỗ Nhĩ Cáp Xích lập tức chất vấn Đại Thiện, Đại Thiện bảo vệ thể tử, chỉ chứng con trai đã có hành vi mất kiểm soát, nhưng Nỗ Nhĩ Cáp Xích không tin.....

Chuyện nhà lần này đã gây nên ồn ào, trái lại thu hút rất nhiều người xem náo nhiệt.

"Tế Lan nàng ta cũng có lỗi, hy vọng bị giáo huấn lần này, về sau có thể sống hòa thuận với Đại bối lạc....."

"Đã không còn về sau, nàng ta chết rồi."

Cả người tôi cứng đờ, kinh ngạc ngừng đầu, nhìn về mặt nghiêm túc của Hoàng Thái Cực.

"Sao lại như thế?"

"Nàng tuyệt đối không ngờ rằng, là Nhị ca tự mình ra tay. Hân a mã tin chắc rằng Nhạc Thái vô tội, bắt Nhị ca cho ông một công đạo, cho nên....." Chàng cười lạnh, "Huynh ấy thật sự đã ra tay được."

Tôi bỗng run lên.

"Sau này nàng còn có thể cầu xin ta tha cho huynh ấy? Nếu sau này ta chết trong tay huynh ấy....."

"Nói bậy!"

Tôi bắt đầu vùng vẫy, chàng vẫn siết chặt lấy tôi, ôn nhu dỗ dành: "Thôi được, thôi được, ta không nói huynh ấy nữa. Tế Lan là muội muội của Đông Ca, còn nàng là Bộ Du Nhiên, Diệp Hách đã vong rồi, bắt loạn là Đại Thiện hay Tế Lan, đều đã không còn liên quan tới chúng ta nữa. Du Nhiên, ta sẽ đối xử tốt với nàng. Những uất ức mà nàng chịu, sau này ta đều sẽ bù đắp cho nàng. Nàng chính là thể tử của ta, thể tử độc nhất vô nhị của Hoàng Thái Cực ta....."

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 37: Liêu Thâm

Tân Dậu, Thiên Mệnh năm thứ sáu, Minh Thiên Khải nguyên niên.

Ngày mười một tháng hai, mấy vạn đại quân của Đại Kim chia làm tám tuyến tấn công vào pháo đài Phụng Tập, vén màn cho trận Liêu Thâm.

Ngày mười bốn tháng hai, tiếp tục xâm chiếm trạm Hồ Bi; mười tám tháng hai tiếp tục xâm chiếm thôn Vương Đại Nhân tại Phụng Tập.

Mồng mười tháng ba, thiết kỵ Đại Kim dưới sự chỉ huy của Hãn vương Nỗ Nhĩ Cáp Xích, với sự dẫn bộ của chư vị bối lạc đã chậm rãi đi từ Đông sang Tây, xuôi theo Hồn Hà, hướng về thủy bộ Liêu Thâm mà xông lên. Đi gấp trong đêm tối, sớm ngày mười hai tháng ba đến ngoài thành Thâm Dương, rồi sau đó dựng trại đóng quân tại bắc ngân sông Hồn Hà, cách bảy dặm về phía Đông thành.

"Du Nhiên, một khi hai quân giao chiến, ta sợ sẽ không chăm sóc được nàng....."

"Em biết, chàng đã nói lời này không dưới trăm lần rồi." Từ khi rời nhà cho đến nay vẫn không ngừng nói mãi, thật ra trước kia tôi chọn xuất chinh cùng chàng bởi tôi biết đây là kết quả tất nhiên, "Chàng cứ yên tâm mà tập trung chiến đấu, không cần lo cho em.....chàng chỉ cần biết là, bất luận thế nào em đều sẽ luôn ở bên chàng, em sẽ ở tại nơi gần nhất chờ chàng, cho nên chàng nhất định phải bình an trở về."

Hoàng Thái Cực không khỏi cảm động, chăm chú nhìn tôi, sau đó hôn lên trán tôi một cái: "Nàng yên tâm, ta nhất định trở về!"

Tôi mỉm cười, không để chàng nhìn ra sự lo lắng trong lòng. Trừ việc thấp thỏm cho an nguy của chàng ra, tôi còn nghĩ đến Cát Đài, kỳ hạn sinh đẻ của nàng chính là mấy ngày này, không biết.....

Bỗng nhiên cảm thấy bất an nhưng tôi nhanh chóng khôi phục tinh thần, hiện tại không phải lúc tự hỏi mấy chuyện này, trước mắt tôi chỉ có thể để ý một mình Hoàng Thái Cực.

"Tổng binh Liêu Đông Hạ Thế Hiền trấn thủ Thâm Dương nghe nói là một người dũng mãnh thiện chiến, chàng phải cẩn thận, chớ nên khinh địch."

Hoàng Thái Cực hơi nghiêng đầu, lộ ra vẻ cười lạnh đầy bí hiểm: "Hạ Thế Hiền à——Đánh trận không phải chỉ dựa vào dũng mãnh là đủ, kẻ này tuy có thừa dũng mãnh, nhưng mưu lược không đủ, lại mê rượu.....Du Nhiên, nàng hãy chờ xem....." Vừa nói đến đây, bỗng ngoài màn nổi trống, sắc mặt chàng thu lại, vội nói, "Hắn a mã điểm binh, ta đi đây!" Dứt lời, lòng như lửa đốt lao ra khỏi doanh trường.

Ngày đó Đại Kim chỉ phái ra một số lính tinh nhuệ để đoạt lấy vùng phía Nam Hồn Hà, về phía bắc ngân, quân Minh phái binh ra thành, nhưng hai bên chưa kịp giao chiến, quân Kim đã rút về một trại, một đêm ấy trời qua mà cả hai bên đều yên ổn vô sự.

Ngày thứ hai vẫn như thế, tôi dần nhìn ra được cách thức, đây là quân Kim đang cố tình làm ra vẻ huyền bí, chọn dùng khinh binh dụ địch kế để dẫn Hạ Thế Hiền ra khỏi thành.

*Khinh binh: là binh lính được trang bị vũ nhẹ nhàng, có khả năng di chuyển hoặc tấn công chớp nhoáng. Ở trên ý là sử dụng quân ít để quân địch tin và chủ quan.

Sau buổi trưa, tôi đang lo liệu Hạ Thế Hiền có trúng kế hay không, bỗng nghe thấy Hạ Thế Hiền đã ra khỏi thành, hơn nữa đúng là chỉ mang theo một nghìn binh lính.

Khi mới đổi mặt, quân Kim giả vờ không địch lại, quả nhiên Hạ Thế Hiền lập tức khinh địch lơ là, khi mang binh truy kích đi được đến nửa đường thì bị quân Kim đã sớm mai phục hai bên trái phải bao vây. Hạ Thế Hiền chống không lại, khi thối lui đến Tây Môn đã bị loạn tiễn bắn chết, ngã ngựa bỏ mình.

Cùng lúc ấy, đại quân Đại Kim toàn lực phóng ra, rất nhanh đã dồn ép đến dưới thành Thâm Dương, xe chắn* công thành, thang mây leo tường.....trên thành quân Minh liên tiếp nã pháo, khiến mặt đất run chấn dữ dội.

*Nguyên văn là "Thuần xa" 橦车 hay còn gọi là "xe khiên": vũ khí bí mật của Bát kỳ Mãn Châu trong cuộc xâm chiếm Trung Nguyên. Tấm chắn của xe được làm từ những tấm gỗ dày được phủ da bò, lá sắt. Được miêu tả là: Đá nhỏ tấn công không dịch chuyển, đá lớn tấn công chỉ lăn xuống, củi lửa ném vào không bốc cháy. Sức phòng thủ của nó là vô cùng lớn. (Nguồn: Zhihu.)

Tôi canh giữ ngoài doanh trường, mắt không ngừng hoa lên, chỉ trong khoảnh khắc, cổng Đông thành đã bị phá, quân Kim lũ lượt kéo vào thành, Thâm Dương đã thành vật trong tay Đại Kim.

Đêm đó Hoàng Thái Cực về doanh trường tạm nghỉ, trông thấy gương mặt trước sau lạnh lùng nay mang theo ý cười rạo rực, tôi nhìn không được cũng cười theo: "Chàng bảo em chờ xem, quả nhiên em đã thấy được....." Dừng một chút, lại nói, "Không chỉ thấy được, mà còn mở mang thêm nhiều kiến thức."

Chàng cương chiều néo néo mũi tôi, sau đó nhận lấy khăn ướt từ tay tôi đưa sang, tùy ý lau mặt: "Vẫn chưa xong đâu, pháo đài Phụng Tập, doanh trại Võ Tĩnh, cũng gần trong gang tấc, quân Minh đã không còn khả năng tới chi viện.....lúc này, vẫn không nên thiếu cảnh giác."

Tôi ngắm chàng một cái thật kỹ, chỉ cảm thấy Hoàng Thái Cực người mặc chiến giáp lúc này thật anh tuấn mạnh mẽ, diện mạo hiên ngang, so với hình ảnh mặc đồ thường, trong vẻ lười nhác lộ ra vài phần tuấn dật, nhân tàn của ngày thường là hoàn toàn bất đồng. Tim tôi không khỏi đập thình thịch, nhận không được thở dài: "Chàng đừng có bày ra bộ dạng này cho mấy nữ tử khác thấy, nếu không sẽ thật gây họa cho mai sau."

Chàng ngẩn người, bỗng bật cười ra tiếng: "Chẳng có nữ tử nào không muốn sống theo ta ra chiến trường như nàng cả! Đừng nói tới việc ra trận chém giết, chỉ mỗi việc hành quân khổ mệt, không ngủ không nghỉ mấy ngày liền, trừ cô nữ nhân gốc này của ta ra, sẽ không có ai cam tâm tình nguyện vì ta chịu khổ như thế."

Mặt tôi hơi nóng, đang muốn nói chuyện, bỗng mản bị vén sang một bên, một thân ảnh mặc giáp trụ màu vàng chột tiến vào, cao giọng gào lên: "Tên hèn nhát Nhã Tôn đó, ta không lột da hắn không được....."

Về tươi cười của Hoàng Thái Cực chột cứng đờ, lòng tôi lấp bắp kinh hãi, vội cúi thấp người, quỳ một gối xuống đất.

Trong lúc ấy thân ảnh đó đã đến gần, giận dữ trực tiếp quát: "Lão bát! Con nói không sai! Tổng binh pháo đài Phụng Tập Lý Bình Thành, Tổng binh doanh Võ Tĩnh Chu Vạn Lương, Khương Bật quả nhiên đã dẫn ba ngàn binh mã tới chi viện cho thành Thẩm Dương, chỉ là cái tên tiểu tử Nhã Tôn đó lại bị điều sung của quân Minh dọa tới mức sợ hãi trốn về, thật là tức chết ta....."

"Hắn a mã bát giận!" Hoàng Thái Cực khom người cúi chào.

Tôi quỳ bên cạnh phát run, trên trán toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Có trời mới biết, Nỗ Nhĩ Cáp Xích sao có thể đột nhiên xông vào lúc này?!

Tim không ngừng đập loạn, chột nghe Hoàng Thái Cực nói: "Nhi tử nguyện lĩnh binh xuất chiến, rình giết bọn viện quân ấy!"

"Hử?" Nỗ Nhĩ Cáp Xích kéo dài giọng, có chút cao hứng, "Con tính mang theo bao nhiêu người?"

"Không cần nhiều lắm, chừng trăm kỵ binh là đủ!" Âm lượng của Hoàng Thái Cực không cao, lại không chút giấu nổi vẻ tự tin tràn đầy.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích thỏa thích cười to, vui mừng nói: "Quả nhiên là con ta! Được! Ta chờ tin chiến thắng từ con!" Dứt lời, ngênh ngang rời đi.

Dưới chân tôi nhũn ra, chờ sau khi hắn rời khỏi, tôi rút cuộc không chống nổi nữa mà đặt mông ngã ngồi trên đất.

Hoàng Thái Cực tức cười nhìn tôi: "Có như thế nàng đã sợ ông ấy rồi?" Vừa nói vừa đưa tay kéo tôi từ dưới đất lên.

Tôi thở ra một hơi, phui bụi đất trên người, chỉnh lại mũ: "May là đang mặc khôi giáp....." Bỗng kinh ngạc, tròn mắt nhìn chàng, "Chàng không thấy sợ chút nào hả?"

Chàng nhéo má tôi, lắc đầu: "Hiện tại nàng đã khác xưa rất nhiều, nếu không dán mắt nhìn kỹ vào bộ dáng của nàng, hẳn là không vấn đề....." Đang nói thì bỗng chuyển, "Nàng đừng nghĩ nhiều, ta không phải có ý đó."

"Có ý gì?" Tôi neho mắt nhìn, khoe miệng như đang nén giận, "Là có ý nói em lớn tuổi rồi, hay là, nói em đây lớn hơn chàng những mười tuổi hả....."

Bỗng nhiên chàng kéo tôi vào lòng, hung hăng hôn xuống. Nụ hôn này khiến tôi suýt nữa không thở nổi. Chàng có ý hung tợn nói: "Thay vì nghĩ mấy chuyện lung tung vớ vẩn này, không bằng nghĩ về ta nhiều hơn đi.....quân lệnh như núi, đêm nay sợ là ta không về được."

Tôi "Ừ" một tiếng, quả nhiên suy nghĩ đã bị chàng dắt đi rồi, vội lo lắng hỏi: "Một trăm kỵ binh thật sự đủ sao? Đối phương có nhiều người như thế kia!"

Chàng ha ha cười, hào khí ngất trời: "Có nhiều người thì sao lại phải sợ? Nàng vẫn không tin ta sao? Không nắm chắc mười phần, ta có thể dễ dàng nói ngoa như vậy à?"

Tôi gật gật đầu.

Thật ra thì, trước giờ chàng không bao giờ chiến nếu như không nắm chắc trận đánh. Với sự cơ trí dũng mãnh của chàng, thế gian này kẻ có thể địch nổi chàng đã ít lại càng ít hơn.

Màn đêm buông xuống, Hoàng Thái Cực dẫn trăm kỵ binh đuổi theo đánh giết tan tã, khiến quân Minh trốn Đông trốn Tây, sau khi liên tiếp đánh giết đến Bạch Tháp Phô thì mới thu binh về doanh. Cùng lúc đó, Nỗ Nhĩ Cáp Xích mệnh cho chư bôl lạc lĩnh quân tinh nhuệ đóng tại giáo trường* ngoài cổng Đông Thẩm Dương, chúng quan tướng dẫn đại quân đóng trong thành. Hôm sau, Nhã Tôn bị định tội cách chức.

*Sân huấn luyện quân lính thời cổ đại.

Quân Bát kỳ ở trong thành Thẩm Dương năm ngày, tu chỉnh lại binh mã khí giới, chuẩn bị tiến bước tấn công thành Liêu Dương. Tôi vốn đã chuẩn bị xong xuôi để theo quân chinh chiến Liêu Dương, ai ngờ lúc này trong quân bỗng nhận được tin, trong thư chỉ là vài con chữ ít ỏi: "Đại phúc tấn bệnh tình nguy kịch!"

Khi Hoàng Thái Cực cất giọng đọc ra mấy từ đó, trong đầu tôi lập tức nghĩ đến Cát Đái, cái gọi là "bệnh tình nguy kịch", chỉ sợ là nàng khó sanh, cũng

không biết rốt cuộc nghiêm trọng đến mức nào.

Hoàng Thái Cực thấy lòng tôi nóng vội như lửa đốt, bèn bảo Đôn Đạt Lý hộ tống tôi về. Trùng hợp là những người bị bắt tại Thẩm Dương cũng đang được thả về đô thành, vì thế hai chúng tôi đảm nhiệm vai trò là quan áp giải mở lá cờ Chính Bạch kỳ, ngựa không dừng vỏ liên tục chạy suốt đêm trở về Giới Phiên thành.

Sức chân của Tiểu Bạch tuy tốt, nhưng cũng không chịu nổi dầm mưa như thế, lúc về đến nhà đã là sáng ngày mười chín tháng ba, khi về tôi mặc một thân quân trang khô giòn, a hoàn ma ma quét tước trong vườn bắt gặp tôi, cả đám liền sợ đến mức ngây ra như phỗng.

Tôi xem như không thấy gì, một đường lao thẳng vào phòng Cát Đái, mới vừa đến dưới hành lang, đã nghe bên trong truyền ra tiếng nước nở.

Lòng tôi lạnh đi một hồi, đẩy cửa bước vào, mới thấy Triết Triết từ phòng Cát Đái đi ra, đang cúi đầu lau nước mắt, vẻ mặt bi thương. Trong phòng ngưng tụ mùi thuốc Đông y chưa tiêu tan, tôi mở mồm cửa tiến vào.

Triết Triết nghe thấy tiếng động thì ngẩng đầu lên, kinh ngạc liếc nhìn tôi, chậm rãi xoay người lại: "Cô đã trở về? Lễ nào.....gia cũng....."

"Không, ta trở về một mình." Tôi cứng đờ hướng mắt vào bên trong phòng, màn tơ rủ xuống, không nhìn thấy đồ tang hay màn trắng. Tim tôi lập tức thả lỏng, không vội, xem ra tình hình không gay go như tôi nghĩ. "Rốt cuộc sao lại như thế?"

Triết Triết bi thương nói: "Bối lạc gia vừa mới rời đi, Đại phúc tấn liền phát tác, đau đớn hai ngày hai đêm, ngay cả y quan của Hãn cung cũng đều được mời tới.....cuối cùng vào hôm mười hai ấy cũng đã sinh hạ được đứa bé, chỉ là người mẹ....."

Tôi tròn mắt, cảm thấy tim mình như bị rút sạch khí: "Em ấy....."

"Y quan nói tim mạch nàng không được tốt, lần này mang thai, nhưng vị trí thai nhi không đúng, khi sinh đã hao hết nguyên khí của nàng. Cho nên.....không còn chịu được mấy hôm nữa, chỉ là nàng luôn miệng gọi gia, gọi đến lòng người muốn nát đi.....ta thấy không đành lòng, nên mới liều mạng mặc kệ tội bất kính mà viết thư....."

Tôi hơi lão đảo, tim mạch ư.....đó là năm nàng mười tuổi ấy, vì cứu tôi nên ngực trúng phải một cước của Mạnh Cách Bỏ Lọc, vì vậy đã dẫn đến nguyên nhân gây nên bệnh của nàng bây giờ.

Không ngờ rằng, lần này lại hại đến tính mạng nàng!

Nước mắt không kiềm được dâng lên: "Ta.....đi thăm.....em ấy....."

Triết Triết gạt đầu, bước chân như không còn cảm giác tiến vào phòng.

Trong phòng lạnh lẽo thê lương, hai tiểu a hoàn quỳ sát trước giường, Cát Đái lặng im nằm trên giường, mặt tái nhợt như trang giấy, hai mắt nhắm chặt, một nắm tóc đen quán bên gối.....

Nàng yếu ớt như một u hồn, thậm chí tôi không dám dùng sức thổi, sợ nếu như thổi mạnh quá, nàng sẽ đột nhiên biến mất trước mặt tôi.

"Cát Đái.....Cát....." Nước mắt nhỏ giọt rơi xuống, tôi nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay mềm mại không xương của nàng, nghẹn ngào nói, "Là ta.....em tỉnh đi....."

Lông mi khẽ nhúc nhích, nàng thống khổ rên lên một tiếng, chậm rãi mở mắt, ánh sáng trong con ngươi ảm đạm rời rạc: "A.....cách cách....." Nàng ngây ngẩn nhìn tôi, bỗng đôi mắt mở to, mừng rỡ nhẹ nhàng gọi, "Cách cách của ta! Rốt cuộc người đã trở về.....nô tài, nô tài chờ người.....chờ người khổ quá....."

"Cát Đái....." Nước mắt xâu thành chuỗi liên tiếp rơi xuống, tôi không nén nổi bi thương, thất thanh khóc nước nở.

"Cách cách! Cách cách....." Nàng thấp giọng gọi từng tiếng, hai tay run rẩy áp vào hai má tôi, hoảng loạn giúp tôi lau nước mắt đã như cỏ dại tràn lan, "Đừng khóc.....nô tài đã biết sai rồi. Nô tài.....không nên giành lấy Bát a ca của người. Chàng.....Ôi——" Người nàng chợt co rút từng cơn, tay chân run rẩy, miệng khô sở bật ra từng tiếng rên rỉ.

Tôi sợ đến mức mù tịt không biết phải làm gì, hoảng loạn kêu to: "Em đau ở đâu? Cát Đái.....em....."

"Cách cách.....vì sao người phải lên rồi đi? Gia chàng.....lại sắp cưới vợ rồi, người có biết không? Nếu người ở đây, có phải chàng sẽ không đau lòng đến mức uống say? Cách cách, vì sao người vẫn chưa về? Có phải.....người không cần nô tài nữa?"

"Cát Đái.....Cát Đái....." Tôi thất thanh khóc rống lên.

Thần trí của nàng căn bản không tỉnh táo, nghe nàng nói năng lộn xộn, tựa hồ trí nhớ vẫn dừng tại thời điểm mười năm trước, khi tôi dứt khoát rời khỏi Hách Đồ A Lạp.

"Cách cách à.....gia chàng sống khổ quá, chàng lại uống rượu nữa rồi, làm sao bây giờ? Cách cách, cách cách.....nô tài đau quá đi! Cách cách.....vì sao người lại nhăn tâm như thế? Vì sao người lại muốn tôn thờ trái tim gia? Gia yêu người như thế.....vì sao người.....vì sao....."

Tiếng la hét dần dần yếu đi, tôi ôm lấy gương mặt đang chìm vào hôn mê của nàng, sợ hãi kêu to: "Cát Đái! Em tỉnh lại! Em không thể có chuyện được!"

"Ừm——" Rên rỉ một tiếng, nàng đau không chịu nổi một lần nữa mở mắt ra, bình tĩnh nhìn tôi, ánh mắt bị thâm đau thương.

Lòng tôi đau như cắt, khóc không thành tiếng.

"Tỷ tỷ.....là tỷ sao?"

"Phải, phải! Là ta! Cát Đái.....là ta!"

"Ta.....ta xin tỷ một chuyện.....chỉ đến cuối đời, ta xin tỷ một chuyện, ngàn vạn lần tỷ phải đáp ứng ta!"

"Được....."

"Con của ta.....xin tỷ....."

Không chờ nàng nói xong, tôi đã rung rung liều mạng gật đầu: "Ta nhất định sẽ xem nó như con mình, con của em chính là con của ta!"

Nàng mỉm cười, gương mặt tái nhợt lộ ra vẻ vui mừng, sau đó nhẹ nhàng thở dài, cánh tay chậm rãi nâng lên, đưa ra tìm tôi phía sau tôi. Tôi mờ mịt quay đầu nhìn, thấy trong phòng trống trơn thoáng đảng, nơi nàng chỉ cũng không có thứ gì.

"A.....gia, chàng tới thăm em sao? Em rất vui.....thật sự rất vui....."

Bỗng dưng, cánh tay trước mặt tôi đột ngột rơi xuống, chiếc vòng ngọc trên cổ tay đánh vào mép giường, vòng ngọc nứt ra, vỡ thành hai đoạn rơi xuống mặt đất.

Đầu tôi ong đi, như cây đàn bị đứt dây phát ra một tiếng ngân nga thê lương sau cuối.

"Chủ tử....."

"Phúc tấn....."

Tiếng khóc của hai tiểu a hoàn hòa vào nhau, Triết Triết nghe thấy vọt vào cửa, khi chạy vội đến trước giường thì khẽ "A" lên một tiếng, ngo ngắc đứng yên, che mặt rơi lệ.

Tôi run rẩy xoay người nhặt lấy hai đoạn ngọc vỡ, gắt gao siết chặt trong lòng bàn tay.

"Em yên tâm.....em yên tâm....." Tôi thấp giọng ní non.

Cát Đái nằm trên giường đã không còn sự sống, hai mắt nhắm lại, thế nhưng khóe môi hơi hơi giương lên, nhàn nhạt chứa đựng vẻ tươi cười vừa an tường lại thỏa mãn.

Tôi bỗng chấn động, khó lòng kìm nén được bi thương, ngã vào cạnh giường lớn tiếng khóc thảm thiết.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 38: Linh đường

Mấy hôm liền không ngủ nghỉ, liên tục thức trắng đêm chạy băng băng, thể lực tôi vốn đã cạn kiệt cuối cùng vì đã kích về sự ra đi của Cát Đái mà suy sụp.

Trong phủ bối lặc treo cờ trắng, tang lễ vắng vẻ do Triết Triết toàn quyền xử lý. Bởi vì chiến sự trước mặt vẫn chưa xong, linh cửu Cát Đái tạm thời đặt trong phòng, mấy thủ tục cúng điệu đưa tang các thứ thì chờ Hoàng Thái Cực về sẽ lại bàn bạc.

Sau khi tôi nằm trên giường ba bốn ngày trời, mới miễn cưỡng chống dậy, chỉ thấy đầu choáng mắt hoa. Ca Linh Trạch và Tát Nhĩ Mã vô cùng cẩn thận đỡ hai bên sườn, tôi phiêu荡荡 đi đến linh đường của Cát Đái như đang bước trên sợi bông. Chưa vào đến cửa, đã nghe bên trong có thanh âm sắc nhọn đang âm ỉ la lối, da đầu tôi bỗng tê dại từng cơn, ngực đè nén khó chịu không sao nuốt xuống được.

Đẩy cửa bước vào, chỉ thấy Nga Nhĩ Hách đang đứng trước linh đường Cát Đái, vẻ mặt như chứa ý cười lạnh, không ngừng nổi nóng đánh chửi a hoàn phía đối diện, tiểu a hoàn quỳ rạp trên đất khóc thảm thương.

Triết Triết mặt mày tái nhợt, mấy ngày liền mệt nhọc, liên tục làm việc vất vả khiến nàng gầy đi một vòng, bóng dáng yếu ớt giờ phút này đứng trước mặt

Nga Nhĩ Hách buu hân, càng trở nên nhỏ bé.

Nga Nhĩ Hách vừa đánh chửi a hoàn, vừa lạnh lùng liếc Triết Triết, vẻ mặt đắc ý, đáng vẻ vô cùng kiêu ngạo và ngang ngược, thậm chí khi mắng cao hứng quá liền đưa tay trái lên vỗ vỗ vào bàn thờ.

Tôi lập tức giận đến cả người run rẩy, lửa giận xông lên óc, cũng không biết lấy sức lực từ đâu, trực tiếp giãy khỏi hai nha đầu đang dìu đỡ, vọt thẳng vào trong.

Nga Nhĩ Hách trước là lấy làm kinh hãi, chưa chờ nàng kịp phản ứng, tôi đã giận dữ chụp lấy giá cắm nến bằng đồng thau trên linh cữu, mạnh mẽ đập vào mu bàn tay nàng.

Nga Nhĩ Hách phát ra một tiếng thảm thiết như giết heo, tay phải bụm lấy mu bàn tay trái đau đến nỗi cúi người. Triết Triết bị dọa đến ngây người, há mồm muốn gọi, nhưng lại không phát ra được tiếng nào.

"Người thử đi.....thử dám ở trong này hô to gọi nhỏ nữa đi!" Tôi thờ hồn hên, rút cây nến đang cắm bên trên ra, nhắm thẳng cái xiên bén vào Nga Nhĩ Hách, trừng mắt nhìn, "Nhìn ngươi không đồng nghĩa là ta sợ ngươi! Ngươi chẳng qua là ý vào mình có người cha tài ba mà thôi, chứ ngươi là cái thá gì? Ngươi chớ quên rằng Đại phúc tấn vẫn còn Đại a ca, ngươi cả gan lão xược trước linh cữu ngạch niết hân, chờ tương lai Đại a ca lớn lên, nhìn xem lúc đó hân làm thế nào lột da ngươi! Cha của ngươi sẽ bảo vệ được ngươi cả đời sao....."

Nga Nhĩ Hách vốn là nổi điên muốn bỏ nhào qua liềm mạng với tôi, nhưng khi thấy tôi cầm giá nến chỉ vào, đầu tiên là sững sờ, sau đó nghe tôi nghiêm khắc kích thích thì hoàn toàn bị dọa đến ngớ người, cứ thế đứng ngây ra cả buổi, mới vỡ miệng kêu gào: "Bà già thối không biết xấu hổ! Tiểu phúc tấn như ngươi mà lại dám trâng tráo khi dễ trên đầu ta, chẳng qua ngươi ý gia sủng ái ngươi, lẽ nào có thể sủng mỗi mình ngươi cả đời được à?" Nàng đưa tay chỉ vào bài vị của Cát Đái đặt trên bàn thờ, "Nữ nhân này đã chết, ngươi ở đây mè nheo khóc chuột ra vẻ từ bi, chẳng qua là muốn mượn có lấy lòng Đại a ca.....trước kia vì lấy lòng gia, nàng ta cung phụng ngươi như tổ tiên mình, ta muốn lấy khúc vải của ngươi nàng ta cũng không cho, ngay cả sai a hoàn của ngươi làm để lót giày cũng ngăn lại. Nhà này nuôi không ngươi, công việc thành đồng trong nhà đều sai ta làm ngày làm đêm, té ra ngươi là chủ tử, ta trái lại là nô tài? Ta đường đường là con gái của Nhất đẳng Đại thần, há lại dung túng cho đám nữ nhân hạ tiện các ngươi đè đầu cưỡi cổ——"

Nàng lớn tiếng kêu gào, bỏ nhào lên túm lấy tôi, tôi vốn muốn nghiêng người né đi, bắt đắc dĩ thể lực không bì kịp, lập tức bị nàng bắt được đòn sức bóp chặt cổ tôi.

Trong lúc hoảng loạn tôi đánh rơi nến, âm thanh la hét của Triết Triết không ngừng vang lên bên tai, nhưng căn bản chẳng thấm vào đâu, Nga Nhĩ Hách đã hoàn toàn mất lý trí rồi.

Ý thức đang trong lúc hỗn độn thì tôi nghe thấy ai đó nghiêm nghị hét lớn một tiếng, sau đó mười ngón tay bóp chặt trên cổ tôi liền buông ra, tôi thờ một hơi dài, ngã về phía sau.

Lúc này sau lưng có người đỡ lấy tôi nên mong tôi mới không bị nở hoa. Bình tĩnh lại thì thấy, Nga Nhĩ Hách bị Hoàng Thái Cực đang mặc khôi giáp màu trắng nổi giận đuổi tay kẹp cổ. Hai chân nàng đã cách đất, mắt trợn ngược, vẻ mặt đầy thống khổ, hai tay quơ quào cùng hai chân không ngừng đá đập giữa không trung.

"Gia! Xin gia bớt giận!" Triết Triết quỳ bên cạnh Hoàng Thái Cực, lê đến bằng đầu gối, "Gia, dù Nga Nhĩ Hách tỷ tỷ có sai, cũng chỉ là nhất thời kích động mới không khống chế được! Xin gia bớt giận, tha nàng một mạng! Gia muốn đánh muốn phạt đều được....."

"Tiện nhân đáng chết! Ngươi cút sang một bên.....nơi này không liên quan tới ngươi!"

Triết Triết ôm lấy hai cổ chân chàng, đau khổ cầu xin: "Đại bối lực sát thể chịu biết bao nhiêu lời chỉ trích của mọi người, chẳng lẽ gia muốn giẫm lên vết xe đổ ấy của Đại bối lực sao?"

Tôi hoảng hồn, tim đập loạn xạ, mắt thấy sắc mặt Nga Nhĩ Hách dần tím đi, nếu không ngăn lại, chỉ sợ hôm nay khó tránh khỏi vận mệnh chôn cùng Cát Đái.

"Hoàng Thái Cực——" Lần này quỳnh quá, tôi hoàn toàn quên hết mấy cấp bậc lễ nghĩa mà người trước nên có, buộc miệng gọi thẳng tên chàng.

Đôi tay phía sau đỡ tôi thoáng chấn động.

Gương mặt Triết Triết cũng hiện lên vẻ kinh ngạc, nhưng nháy mắt đã khôi phục.

Hoàng Thái Cực nghiêng đầu liếc tôi một cái, tôi nhú mày lắc đầu.

"Cút——"

Nga Nhĩ Hách ngã xuống đất, ho khan thờ hồn hên, nước nỡ run lên cảm cập. Triết Triết vội sai tiểu a hoàn lên đỡ nàng, nhân lúc trước khi Hoàng Thái Cực lật lọng đỡ nàng ta ra khỏi linh đường.

Khi Nga Nhĩ Hách ra khỏi cửa, nàng ta oán hận ngoái đầu lại lườm tôi, tôi chưa tỏ vẻ gì, đột nhiên sắc mặt nàng đại biến, như thấy chuyện quái gở liền hoảng sợ chạy khỏi cửa.

Tôi đang buồn bực khó hiểu, phía sau vang lên tiếng hừ lạnh. Quay đầu nhìn lại, đúng lúc chạm vào một đôi mắt phần hận——Đại a ca Hào Cách!

Khó trách.....Nga Nhĩ Hách chạy trời chết.

Đang lúc trở mặt đờ ra, Hào Cách đã thu hồi ánh mắt, sắc mặt khẽ hòa hoãn, hai tay vẫn đỡ lấy khuỷu tay tôi, nói một câu: "Đa tạ cô vừa rồi đã lên tiếng trợ giúp!"

Thái độ nho nhã lễ độ ấy của hắn khiến tôi có chút không được tự nhiên. Tuy ở trong nhà này đã nhiều năm, nhưng vẫn là lần đầu tiên tôi nhìn gần như thế với đứa con cả này của Hoàng Thái Cực——Một đứa nhỏ mới mười hai tuổi, chiều cao so với tôi không chênh lệch lắm, diện mạo tám phần di truyền từ Cát Đái.

Nhìn vào dáng mày quen thuộc ấy, lòng tôi không ngừng chua xót, nhìn không được đau thương chảy nước mắt.

Hoàng Thái Cực đi đến, tiếc thương ôm tôi vào lòng: "Sắc mặt nàng kém quá, bệnh rồi?"

"Em không sao....."

"Về nằm nghỉ đi. Lát nữa ta bảo y quan tới xem." Chàng nhìn tôi, không cho phép khước từ.

Tôi cắn môi không nói, quật cường nhìn chàng.

"Ta đưa nàng về." Chàng bỗng bế ngang tôi lên, "Về phía hậu sự của Cát Đái, nàng không cần phải quan tâm, nàng dưỡng thân thể mình cho thật tốt mới là quan trọng nhất."

"Nhưng mà....." Trong lúc chần chừ, Hoàng Thái Cực đã bế tôi ra khỏi cửa.

Trở về nơi ở, dưới chính sách đàn áp của chàng, tôi chỉ đành cởi áo khoác ra rồi tiến vào chăn.

"Liêu Dương....."

"Đoạt được rồi." Chàng trả lời không chút để ý, trên mặt mang theo nụ cười mệt mỏi.

Tôi hiểu, tuy chàng hơi hơi nói như thế, nhưng trận chiến Liêu Dương đó nhất định đã đánh đến rung chấn lòng người, có thể đánh đoạt được là không dễ dàng gì. Nghĩ đến chàng khốn khổ mệt nhọc, tôi không khỏi đau lòng.

"Cát Đái em ấy.....sinh cho chàng một bé gái. Có muốn em bảo nữ nương ôm tới cho chàng xem một cái?"

"Không cần. Giữa trưa Hân a mã ban tiệc, ta phải lập tức tiến cung." Thấy mặt tôi có vẻ trách cứ, chàng dừng một chút, lại nói, "Ta để Hào Cách ở lại, để kẻ làm con là nó tận chút hiếu đạo vậy."

Tôi há mồm muốn nói, nhưng thấy trên mặt chàng mơ hồ lộ ra vẻ thiếu kiên nhẫn, rốt cuộc lời đến miệng vẫn phải nuốt vào.

Hoàng Thái Cực lúc này, thái độ lãnh đạm khiến người khác không khỏi nhớ đến sự bạc tình của Nỗ Nhĩ Cáp Xích khi Mạnh Cổ Tỷ Tỷ qua đời.....

Lòng tôi phát lạnh, không dám nghĩ lung tung vớ vẩn nữa, vội nhắm mắt lại, tiến vào trong đệm chăn, rầu rĩ nói: "Ừm, em ngủ đây. Chàng đi làm việc của chàng đi."

Hoàng Thái Cực hôn trán tôi, thương tiếc nói: "Buổi tối ta về với nàng."

Tôi gạt đầu, sự mệt mỏi xâm chiếm đến, trong lúc hoảng hốt nghe thấy tiếng bước chân dần đi xa, tôi buồn bã thờ dãi rồi nặng nề ngủ.

Có lẽ cái miệng quạ này của tôi thật sự linh ứng, vào tháng sáu, cánh tay đắc lực của Nỗ Nhĩ Cáp Xích, Tả dực Tổng binh quan, Nhất đẳng Đại thần Ngạch Diệc Đồ đột nhiên qua đời.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích tuy đau thương vì mất đi viên tướng yêu quý, dự tang lễ khóc thương thảm thiết, nhưng chung quy vẫn chưa bị thương muốn chết như vị Nữ Hổ Lộ thị trong phủ Tử bối lạc này.

Sở dĩ Nga Nhĩ Hách dám mặc ý hoành hành trong phủ, một mặt là ý vào trước đó đã sinh hạ Tam a ca Lạc Bác Hội cho Hoàng Thái Cực, tuy đứa trẻ đó bạc mệnh chết sớm, nhưng tốt xấu gì vẫn hơn hai người không sinh con là tôi và Triết Triết rất nhiều; còn mặt khác đương nhiên là ý vào vị a mã Ngạch Diệc Đồ quân công hiển hách, quyền khuyh triều chúng ấy.

Nhưng hôm nay Ngạch Diệc Đồ đột nhiên qua đời, Nga Nhĩ Hách chịu đã kích cùng xúc động không hề nhỏ, không quá vài hôm liền đổ bệnh, nghe nói là rất nguy kịch.

Tôi bận bịu chăm sóc cho đàn bướm kêu than đòi ăn, ngoài ra còn cái vị sôi nổi, thích nhất nghịch ngợm Lan Khoát Nhĩ đó, căn bản không có thời gian chú ý đến tình trạng của Nga Nhĩ Hách bên đó, nhưng nghe lảng máng rằng mỗi ngày Triết Triết đều đi thăm hỏi, nhưng bệnh tình của Nga Nhĩ Hách trước sau vẫn không có chuyển biến tốt.

Đào mất đến cuối tháng, bệnh của Nga Nhĩ Hách đã không thể vãn hồi, trong lời đáp lại của nhóm y quan khúm núm, lòng chúng tôi đã càng chắc chắn

thêm. Vì thế kéo dài đến đầu tháng bảy, Nga Nhĩ Hách cuối cùng vẫn không thể thắng được bệnh tật mà buông tay nhân gian.

Tang lễ tận lực làm rất kín, thế nhưng tân khách phúng điếu vẫn không ngừng lui đến, phủ Tứ bối lạc xưa nay vốn thanh tịnh nhất thời đông như trảy hội. Tôi vốn muốn ở trong phòng làm chương quỳ, nhưng thấy Triết Triết mệt đến mất tâm quảng, dung nhan tiêu tụy, cuối cùng vẫn không đành lòng đứng dậy giúp nâng một tay.

Trong lúc lo liệu tang sự vô cùng rối ren ấy, trong cung lại bắt đầu tổ chức yến tiệc. Nỗ Nhĩ Cáp Xích đặc biệt mở tiệc mừng công vì đã hoàn toàn đoạt được Liêu Thẩm, dài suốt ba ngày ba đêm, Hoàng Thái Cực cũng liên tục ba ngày ba đêm không về nhà.

Chiều ngày thứ tư rốt cuộc Hoàng Thái Cực cũng từ trong cung trở về, thời điểm đi chỉ cười mỗi ngựa, khi về lại kéo theo một chiếc xe, trên xe không ngoài ý muốn chở theo hai thiếu nữ chừng hơn mười tuổi.

Buổi tối khi Hoàng Thái Cực đến phòng tôi, trông thấy tôi đang khâu đèn viết chữ. Bởi vì ngại ánh nến không đủ sáng, tôi bèn dùng kéo cắt hoa nến, thuận tay nhét cây kéo vào trong tay chàng: "Đặt vào giỏ kim chỉ bên kia giùm."

"Du Nhiên....."

Tôi xoay lưng lại, trái gáy Tuyên thành ra: "Mài mực giúp em, nhanh lên....." Đề bút nhẹ nhàng viết lên giấy, "Chàng nói xem em nên viết gì mới được đây? Chàng nói....."

"Du Nhiên!" Chàng chớp cướp lấy cây bút trong tay tôi.

Tôi nhủ mây giương mắt nhìn chàng, vẻ mặt chàng cứng nhắc, thần thái lạnh lùng, lo đang phát ra một cỗ nghiêm nghị khí phách.

Tôi cười tự giễu: "Thôi được rồi, em không viết là được chứ gì?"

"Du Nhiên! Ta không muốn hai nữ nhân đó, là Hãn a mã ban cho....."

"Em đã sớm đoán được rồi.....đây là chuyện tất nhiên." Tôi gật đầu, tận lực xem nhẹ nỗi đau xót trong lòng, lạnh nhạt bình tĩnh nói, "Đường đường là Tứ bối lạc của Đại Kim, mà trong phủ chỉ có một thê một thiếp, thật là keo kiệt tới mức kỳ cục, huống chi con nối dõi của chàng lại ít ỏi....."

Chàng hơi nheo mắt, như đang cực kỳ cẩn thận xem xét mà nhìn chằm chằm tôi, con ngươi lấp lánh, ánh mắt khiếp người đủ sức xuyên thấu. Loại ánh mắt như tia X-quang này trước nay đều khiến tôi không thể đỡ nổi, trước mặt Hoàng Thái Cực với tâm tư tinh tế, tư duy mẫn tuệ này, tôi căn bản không có chỗ trốn.

Tôi không khỏi nhut chí cầm lấy tờ giấy trên bàn, dùng sức xoa nắn thành một nắm tròn, ném xuống đất, phụt chốc ngẩng đầu: "Hoàng Thái Cực, giang sơn và mỹ nhân với chàng mà nói, nào khinh nào trọng?"

Chàng bỗng hoảng hốt ngẩng người ra, ước chừng kinh ngạc một phút, vẻ mặt đột nhiên đông lạnh, trở nên sâu hiểm khó dò. Lúc này chàng như cây tùng bách cao ngất tận trời, còn tôi chỉ là một gốc cỏ nhỏ hèn mọn dưới chân chàng.

Tôi nom nớp lo sợ, lòng bất an không yên chờ đợi câu trả lời của chàng, bầu không khí trong phòng tĩnh lặng đến mức tôi muốn cướp đường bỏ chạy, mặc kệ câu trả lời hầu như biết rõ ấy.

"Ta....." Chàng lặng lẽ mở miệng, âm lượng tuy không cao, nhưng lại khiến hô hấp tôi cứng lại, "Không thể cho nàng đáp án.....thật xin lỗi!"

Lòng tôi buông xuống, nhất thời không cách nào biết được nội tâm mình đến tận cùng là vui hay buồn, đành phải cười gượng hai tiếng: "Em hiểu mà, em hiểu mà....."

"Du Nhiên!" Chàng bỗng nhiên căng thẳng bắt lấy cánh tay tôi, vội la lên, "Nàng thì hiểu cái gì? Nàng chẳng hiểu gì cả!"

"Không! Em hiểu được, hiểu được chàng muốn cái gì, cũng rõ được cuối cùng chàng sẽ có được cái gì.....trương lai chàng, cuộc đời chàng.....em rõ hơn ai hết." Ánh mắt tôi si dại tập trung vào gương mặt chàng, hốc mắt không khỏi bắt đầu ẩm ướt, "Chàng sẽ có được hết thảy! Nếu đây là lựa chọn của chàng, vậy không cần nói lời xin lỗi với em. Xin chàng.....hãy tiếp tục bước đi như trước....."

"Vì sao nàng....." Chàng ngập ngừng hoang mang, bởi vì lời của tôi mà gương mặt tỏ vẻ không sao hiểu nổi.

"Bởi vì chàng là Hoàng Thái Cực! Bởi vì chàng là Ái Tân Giác La Hoàng Thái Cực——"

Bởi vì——Chàng là Hoàng Thái Cực, Hoàng đế khai quốc Đại Thanh.

Hoàng Thái Cực.....Thanh Thái Tông Hoàng đế trong mắt hậu thế! Đời này đã định không chỉ thuộc về một mình tôi! Bởi vì chàng không đơn thuần là nam nhân tôi yêu, mà chàng còn là một đế vương cao cao tại thượng!

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 39: Nền móng

Vào tháng tám cùng năm, Ô Lạp Na Lạp A Ba Hối, người đã bị đuổi đi năm trước lại đột nhiên được Nỗ Nhĩ Cáp Xích triệu hồi trở về, vẫn như trước lập làm Đại Phúc tấn.

Ngày hai mươi tám tháng tám, đô thành mới cử hành nghi thức đặt móng ở gò núi nơi bắc ngạn Thái Tử Hà thuộc Liêu Dương, đám Phúc tấn trong Hán cung đến ăn mừng đại điển dưới sự dẫn dắt của Nỗ Nhĩ Cáp Xích và Ô Lạp Na Lạp Đại Phúc tấn. Cùng lúc đó, các Bối lặc, hoàng thân quốc thích Bát kỳ, thậm chí cả nhóm quan lại người Hán cũng được mời đến.

Hiện giờ phủ Tứ Bối lặc do Triết Triết quản lý, thêm nữa về sau Nỗ Nhĩ Cáp Xích lại thu xếp tặng thêm hai người phụ nữ nhân hạ vào phòng của Triết Triết. Trong nhà này cũng chỉ có một thê, một thiếp và hai thị nữ. Sau khi Triết Triết làm đương gia, quy củ trong nhà vẫn dựa theo những khoản mà trước đó Cát Đài đã định ra, cơ bản không có thay đổi gì, về nhân sự trước khi Triết Triết tiếp quản, đã có một số ít nô tài nghe phong phanh nên đã đảo hướng đầu vào nơi tốt đó, nhằm bày tỏ lòng trung thành. Hiện giờ cô ta đã chính thức làm đương gia chủ mẫu, lại chậm rãi ném một số công việc vặt vãnh có ích cho nô tài của mình, nhờ đó mà lôi kéo lòng người. Có điều ngay cả như thế, cô ta cũng không dám sai nhờ phòng tôi, chi tiêu ăn mặc của tôi đều xuất từ của công, bởi vì Hoàng Thái Cực trước giờ đều ở trong phòng tôi ăn mặc tiêu xài, nên tôi chưa bao giờ ra quá một hai phần tiền riêng. Tuy bình thường tôi xài tiền tiêu hàng tháng của một Tiểu Phúc tấn, nhưng cả phủ này chỉ có mỗi tôi là Tiểu Phúc tấn, nên tiền tiêu hàng tháng được cấp bao nhiêu, toàn bộ đều do Cát Đài định trước cả, Cát Đài nói Bối lặc gia ở trong phòng tôi, sợ là sẽ chi tiêu khá nhiều, nên phá lệ cộng thêm một khoản tiền của Hoàng Thái Cực, nói chung lại chính là tôi đã lấy hai phần tiền tiêu hàng tháng, như vậy kha khá một tháng tính ra tiền tiêu còn nhiều hơn gấp hai gấp ba lần Cát Đài trước kia.

Trước kia Triết Triết chỉ biết là tôi đặc sủng, nhưng tuyệt đối không ngờ Cát Đài sẽ nhượng bộ xuất ra tiền tiêu hàng tháng hào phóng đến thế, khi tôi cảm sở kiểm kê đưa đến trước mặt cô ta, sắc mặt rõ ràng đã liên tục thay đổi. Nhưng Triết Triết cũng là một người thông minh, khi đã biết địa vị của tôi trong nhà này khác biệt, cũng lập tức không dám đối đãi tôi như một Tiểu Phúc tấn, lại càng không dám dùng thân phận Phúc tấn áp chế tôi, khi gặp tôi càng trở nên kính cẩn khiêm nhượng hơn so với trước kia. Sau khi giao sổ sách cho cô ta, cũng không biết Hoàng Thái Cực đã nói điều gì đó, sau này mỗi khi đến cuối tháng cô ta đều cảm sở sách sang phòng tôi, nói là vì để cho tôi hỗ trợ, thực ra là muốn để tôi làm kiểm toán.

Lúc này, A Ba Hối lần nữa giành được ân sủng, vì đề khoe khoang địa vị của mình trước mọi người, đã yêu cầu toàn bộ Phúc tấn ở các phủ, vô luận là tôn ti già trẻ gì cũng đều đến tham dự. Trường hợp lớn như vậy đương nhiên sẽ gặp phải rất nhiều người quen, tôi có lòng muốn đùn đẩy, thế nhưng Triết Triết không dám không gọi tôi đi, sợ Hoàng Thái Cực hiểu lầm năng lãnh đạm, xem thường tôi, nói với tôi rằng trong nhà này ít tỷ muội, nếu tôi không đi thì chỉ có mình cô ta đi, không thiếu phần đánh mất thể diện Tứ Bối lặc.

Tôi đề cập đến việc không muốn lộ diện với Hoàng Thái Cực, không ngờ chàng hoàn toàn chẳng để tâm nó, tôi thấy thái độ của chàng không có chút lo lắng việc tôi sẽ bị nhận ra, trước giờ tôi đều tin tưởng không chút nghi ngờ với những phán đoán của Hoàng Thái Cực, nếu chàng đã cảm thấy không thành vấn đề, vậy hẳn là không có vấn đề vậy, vì thế vào ngày đó đã cùng Hoàng Thái Cực và Triết Triết đi dự lễ.

Đại điển cực kỳ long trọng, kỳ chủ Bát kỳ dắt theo gia quyến tiến vào sân nhà, tám con trâu đã bị giết mổ để thiết đãi rượu thịt tại ngoại vi mười bàn. Bát kỳ có tổng cộng tám mươi bàn, hơn nữa trong sân nhà có hơn mười bàn, cảnh tượng hùng vĩ choáng ngợp cả đất trời khiến người khác chỉ biết há mồm kinh ngạc, một mảng người đen nghịt chật kín cả gò núi.

Hoàng Thái Cực ngồi cùng bàn tiệc với Nỗ Nhĩ Cáp Xích, tôi và Triết Triết ngồi ở bàn chủ Chính Bạch kỳ, tuy cách xa bàn của Đại Hán chừng hai mươi ba mươi thước, nhưng tôi vẫn căng thẳng đến tay chân đều đổ đầy mồ hôi.

Triết Triết xử sự bình tĩnh, vui buồn đều không tùy tiện thể hiện ra mặt, cứ chỉ tự nhiên, hào phóng lễ độ, khi có nữ quyến cận thân cấp dưới đến hàn huyên, vắn an vài câu, cô ta tiến lui đầy tự nhiên, chần chừ đứng mực vô cùng tốt. Vừa khiến người khác không cảm thấy vị Tứ Phúc tấn này kiêu ngạo, đồng thời không khiến người khác khinh thường cô ta.

Tôi từ lúc buổi lễ bắt đầu cho đến giờ đều cúi thấp đầu, hai tai không nghe thấy mọi chuyện bên cạnh, trái lại thì hai cô nàng theo hầu phía sau Triết Triết cũng phấn khởi đến nỗi không yên tĩnh được khắc nào, thực ra cũng không trách vì sao bọn họ lại phấn khởi, ngay cả tôi đến cổ đại đã nhiều năm, đây vẫn là lần đầu tiên tôi chứng kiến được một cảnh tượng tráng lệ đến thế. Mấy bữa tiệc tùng lớn nhỏ trước kia tôi đều đã thấy qua không ít, nhưng lại chưa từng có tiền lệ để cho nữ quyến lớn nhỏ cùng đi theo cả đám như vậy.

A Ba Hối... quả nhiên có lối suy nghĩ khác người! Chỉ cần một chiêu đó, đã khiến phong quang của cô ta hiện ra trước bao nhiêu người! Tin chắc rằng sau này sẽ không còn ai nảy sinh nghi ngờ về địa vị đã mất đi rồi khôi phục lại của cô ta.

Tiệc rượu đầy náo nhiệt, mấy bóng dáng muôn hồng nghìn tía đã càng làm cho cảnh trí xung quanh rạng rỡ lên không ít. Tôi dần thả lỏng tâm tình, vui đầu không ngừng gấp thức ăn bỏ miệng, dù có lúc gián đoạn nhưng cũng đã no được tám chín phần, chỉ là dạ dày căng ra có chút khó chịu, bỗng bên cạnh có người mỉm cười nói: "**Thỉnh an oa khách*!!**".

Tôi vẫn chưa buông đũa, Triết Triết đã cười nói: "**Xem người khách khứa kia...**".

Tôi quay đầu nhìn lại, đó là một nữ tử mặc áo bào gấm màu đỏ thắm thêu bách điệp, xem ra tuổi tác cũng xấp xỉ với Triết Triết, mặt trái xoan, mắt đan phượng, làn da vì nắng mặt trời chiếu nên ửng đỏ, nhưng thực ra so với đám nữ tử mặt trét đầy son phấn tầm thường kia, cô gái này khiến người khác thấy thuận mắt hơn. Tôi đưa mắt nhìn vào bộ dạng cô nàng liền biết ngay đây là một chủ tử có máu mặt, nhưng không biết là gia quyến của vị gia hoàng thất nào, nhất thời không biết xoay sở thế nào, chỉ đành buông đũa xuống đứng lên theo.

"Người đừng đi vội chứ, mau ngồi đi". Triết Triết hướng tôi cười xua tay, **"Đây là Phúc tấn Đại a ca của Đại Bối lạc, A Mộ Sa Li".**

****Oa khác:** không rõ là gì, nhưng theo vai vẻ có lẽ là mợ, bởi vì Hoàng Thái Cực là cậu thứ tám của A Mộ Sa Li, mà Triết Triết lại là vợ lớn của chàng.*

A Mộ Sa Li mỉm cười, đột nhiên nhìn chăm chăm vào tôi. Tôi thấy ánh mắt cô nàng thật sự rất quái dị, ngấm lại một chút, phát giác ra đại khái là vì hiện tại bản thân đã ngồi thất lễ, thế là vội đứng lên nhường chỗ.

A Mộ Sa Li lại từ chối không ngồi, khiêm nhường nói: **"Lan Khoát Nhĩ đã mang tới nhiều phiền phức cho cô, nếu đứa nhỏ đó có chút bướng bỉnh, cô cứ một mực đánh mắng nó nhé".**

Tôi nhất thời búng tỉnh, hóa ra cô nàng là ngạch niết của Lan Khoát Nhĩ. Nghe nói Kế Phúc tấn mà Nhạc Thác cưới là con gái lớn của Mãng Cổ Tê và Ngô Nhĩ Cổ Đại, có lẽ chính là vị này.

Triết Triết sai người để thêm chén đĩa, bảo A Mộ Sa Li ngồi xuống cạnh mình, hai người tán gẫu chuyện nhà vô cùng thân thiết. Tôi bỗng cảm thấy loại tình cảnh quái dị này khiến tôi không được tự nhiên, Đại Phúc tấn Nhạc Thác và Đại Phúc tấn Tứ Bối lạc lại thân thiết như người một nhà, Nhạc Thác đưa trưởng nữ của mình làm con gái nuôi của Hoàng Thái Cực, quan hệ giữa Nhạc Thác và Hoàng Thái Cực thật sự chỉ đơn giản là chú cháu thôi sao?

Đại Thiện... nếu hắn biết được Đại a ca của mình thân thiết với người ngoài, khuỷu tay xoay ra ngoài*, không biết sẽ buồn bã bất lực ra sao.

**Nghĩ đến quyền lợi của người khác chứ không phải tính cho người nhà.*

Thực ra đâu chỉ Nhạc Thác, ngay cả Tam a ca Tát Cáp Liêm của hắn, Đồ Đồ của Chử Anh, người con thứ sáu Tê Nhĩ Cáp Lăng của Thư Nhĩ Cáp Tề... thậm chí là Hồ Nhĩ Hán trong số Ngũ đại thần, hoặc âm thầm hoặc công khai, toàn bộ đều đã đứng về phía Hoàng Thái Cực.

Hoàng Thái Cực đã dùng tính cách mị lực và thủ đoạn chính trị chỉ có riêng ở chàng, lôi kéo một số đông triều thần cùng hoàng thân quốc thích có sức ảnh hưởng lớn ở Đại Kim, trong chính quyền của Đại Kim hiện giờ, thế lực giữa Tứ Bối lạc và Đại Bối lạc đã trở nên ngang nhau, hai thế lực có hy vọng sẽ đạt được vị trí kế thừa ngôi vị Đại Hãn của Nỗ Nhĩ Cáp Xích nhất.

"Hoan hô...". Tiếng reo hò đột nhiên vang lên, ngay sau đó là tiếng hô như sấm dậy, như sóng cuộn từ bốn phía không ngừng lan rộng khắp nơi.

Cả núi dường như bị chấn động.

"Chuyện gì vậy?". Triết Triết tò mò hỏi.

A Mộ Sa Li vội bảo nô tài đi hỏi thăm, chỉ trong chớp lát, nô tài kia đã cung kính trở lại: **"Bẩm các vị chủ tử, mới vừa rồi Đại Hãn bảo các vị Cổ sơn Ngạch chân của Bát kỳ khao thưởng cho những người Hán phụ trách việc xây dựng, tám vị Cổ sơn Ngạch chân đều đồng ý ra mướn đầu trâu...".**

Vẫn còn chưa nói hết, đầu bên kia đã có một thái giám áo xanh đang hồn hển chạy lại, vội vã lao đến trước mặt Triết Triết rồi quỳ xuống dập đầu: **"Tứ Phúc tấn đại an! Nô tài phụng mệnh truyền dụ, Đại Hãn thưởng cho mỗi vị Phúc tấn của Cổ sơn Ngạch chân một cây trâm vàng Bát Bảo cuộn tơ, một thanh ngọc Như Ý... mời Tứ Phúc tấn mau chóng qua đó lãnh thưởng tạ ơn".**

Triết Triết vừa mừng vừa sợ, phần thưởng ấy chỉ là thứ đáng giá thứ hai thôi, điều đáng giá nhất là... vinh quang và thể diện. Tôi nghĩ đây là lần đầu tiên cô ta được đối xử khác biệt như thế kể từ lúc trở thành Đại Phúc tấn đến nay.

"Phúc tấn mau chóng đi thôi!". Nô tài phía sau hăng hái nhắc nhở, **"Chốc lát trở về cho nô tài mở mang kiến thức nhé, về những gì mà Đại Hãn đã nói...".**

Tôi cười trừ, gặp mặt Nỗ Nhĩ Cáp Xích thật sự có thể khiến người ta hăng hái đến vậy sao?

Đó là... một người đàn ông đủ khí phách, lại kiêu ngạo bá đạo!

Bởi vì nghĩ quá ư xuất thần, bất giác ăn đến nghẹn họng, ngực nghẹn ứ khó chịu, tôi vội cầm lấy chén nước bên cạnh, ngửa đầu uống sạch. Lúc đầu chỉ thấy ngạc nhiên, nước này sao lại bỏ thêm đường, vị của nó mang theo một mùi khá ngọt ngào, qua năm sáu phút sau, tim tôi trở nên đập nhanh hơn. Tôi lập tức ý thức được có chỗ không thích hợp, đó rõ ràng chính là rượu mà, tuy cho vào miệng có hơi nhạt nhẽo, tựa như là nước đường, thế nhưng sức ngấm về sau lại cực kỳ lợi hại.

Ngực lâm lâm khó chịu, tôi bực bội vịn mép bàn đứng lên, Ca Linh Trạch vội hỏi: **"Chủ tử muốn đi đâu ạ?".**

"Ăn nhanh quá, nghẹn rồi, thấy khó chịu nên đứng lên đi đây đó một lát...".

Tôi để Ca Linh Trạch đỡ mình, chậm rãi lách qua từng bàn tiệc, từng dòng người để đi đến chỗ yên tĩnh.

"Chủ tử, nếu không thì người hãy về xe nghỉ ngơi một lát nhé? Nô tài trông sắc mặt người nhợt nhạt như vậy...".

Tôi mờ mịt trông trái trông phải, phát hiện thấy những thứ mà bản thân đang nhìn đều càng lúc trở nên mơ hồ, trong đầu như có ai đó không ngừng lấy

búa gõ vào. Chưa đi được mấy bước đã đột nhiên bị vấp, dưới chân mềm nhũn không nghe theo sự sai khiến, tựa như bùn nhão trượt xuống bãi cỏ.

"Chủ tử!". Ca Linh Trạch kinh hô, bắt tắc đi đỡ lấy cánh tay tôi, **"Người mau đứng dậy nào"**.

Tôi lắc đầu: **"Không được rồi! Chân ta không chịu nghe lời gì hết, như nhũn ra rồi, không cử động được... ta cứ ngồi một lát vậy"**.

"Ở kia, chủ tử...".

Dạ dày vừa trướng vừa chua, mùi rượu dâng lên, cả người khô nóng, tôi buồn bực đẩy tay Ca Linh Trạch ra: **"Chỉ ngồi một lát cũng không được hả?"**. Nói thì nói thế thôi, chứ cả người tôi cứ như tê liệt đi, không nghe theo sự sai khiến ngã nhào xuống cỏ.

"Chủ tử, người... người uống rượu sao?".

"Ha ha! Thú vị quá đi!". Thình lình, một tiếng cười của con nít lanh lảnh vang dội trước mặt tôi. Tôi mơ mơ màng màng ngẩng đầu lên, ngăn người xem xét cả buổi, mới nhìn rõ được kẻ đứng trước mặt mình là một đứa bé trai chừng bảy tám tuổi.

Thằng bé mặc măng bào gấm, trên tay áo thêu hoa văn mây cuốn, trên đai lưng màu vàng đeo một thanh chủy thủ khảm trân châu đá quý.

"Cô là phụ nữ nhà nào thế? Trông cô ăn mặc không tồi nhưng sao cứ chỉ lại thô lỗ đến vậy? Ta đã từng thấy không ít đàn bà con gái uống rượu, nhưng uống vào mà khóc lóc om sòm như thế thì đây là lần đầu tiên thấy...". Giọng nói dừng lại, bỗng nhiên cao giọng hô, **"Ca ca! Ở đây... Mau tới đây! Hôm nay ta lại tìm thấy này... các huynh nhìn xem có giống không?"**.

Ca Linh Trạch căng thẳng kéo tôi dậy, chỉ cảm thấy huyết thái dương bị căng đau, thống khổ hừ một tiếng.

"Ồi, cô đừng đi mà! Ta vẫn chưa cho phép cô đi mà!". Bàn tay nhỏ bé ngăn tôi lại, nó kiêu ngạo hát cảm.

Tôi vươn tay phải, lòng bàn tay trườn lên đỉnh đầu thằng bé, năm ngón tay dùng sức vặn một cái, làm nó loạng choạng mấy bước.

"Hôm nay ta muốn đi đó, nhóc có thể làm gì được ta?".

"Cô!..."

"Miệng còn chưa mọc ria mép, vậy mà đã bắt đầu có dáng vẻ của đám gia, lại còn bày đặt chứng chặc...". Thấy thằng bé tức giận đến oa oa kêu to, tôi nhin không được bật cười, sức rượu vốn được đổ vào lòng nay cũng chậm rãi tan biến theo tiếng cười vang ấy.

"Cô... cô láo xược! Cô có biết ta là ai không?". Nó tức giận đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên đỏ bừng, hai nắm tay múa may trước mặt tôi.

"Xùy!". Tôi khinh thường cười lạnh, **"Nhóc còn có thể là ai? Cùng lắm thì... cùng lắm thì chính là hoàng thân tôn thất họ Ái Tân Giác La thôi"**. Mùi rượu dâng lên, dừng khí trong tôi cũng dâng theo, tôi chống nạnh, mở to hai lườm nó, **"Không phải chính là Tương Hoàng kỳ sao? Tương Hoàng kỳ giỏi lắm hay gì?"**.

"Khá lắm tên nô tài lớn mặt vô lễ". Sau lưng bỗng truyền đến một tiếng quát chói tai đầy lạnh lùng, **"Người biết mình đang nói chuyện với ai không? Lễ nào trong mắt người không còn chút tôn ti cấp bậc nào hay sao?"**.

"Ca, người phụ nữ này đã uống rượu".

"Uống rượu rồi là có thể mượn điều đó để khóc lóc om sòm à?". Đang nói chuyện là một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, y đang tiêu sái bước nhanh đến gần tôi, không để tôi được nhìn rõ diện mạo của y, y đã giơ tay về phía tôi.

Tôi nhướng mày, thân mình như theo phản xạ có điều kiện liền co rút lại, cuối đầu tránh đi cái tát kia, đồng thời khuỷu tay dùng sức xô vào ngực y. Y bắt ngờ không kịp phòng bị, hoàn toàn không ngờ được tôi sẽ phản kích, trong lúc kinh hãi thất thần đã bị tôi xô đến liên tục lùi về sau ba bốn bước... cuối cùng, cậu ta ngã ngồi xuống cỏ.

"Ha ha ha...". Từ rất xa truyền đến một tràng cười to đầy suồng sã.

Khỏe miệng tôi co giật, rốt cuộc không nhịn được nữa cũng bật cười theo, cảm thấy rất tự hào về thân thủ mà bản thân đã luyện trong hai năm qua.

"Đa Nhĩ Cỗn! Đệ cười cái rắm!". Thiếu niên quay đầu nổi giận quát, sau khi bò dậy khỏi mặt đất, liền hướng nắm đấm vọt về phía sau.

Đứa bé trai ấy trở nên sốt ruột, giậm chân hét to: **"Ca ơi, mấy huynh đừng đánh nhau nữa mà..."**.

"Dừng! Nếu huynh dám đụng đến một đầu ngón tay của ta, ta lập tức đi mách Hãn a mã... ta sẽ nói, đường đường là Cổ sơn Ngạch chân của Tương Bạch kỳ mà lại đi ức hiếp ấu đệ...". Cuối cùng cũng lộ ra một đứa bé trai không quá mười tuổi, mới vừa trông thấy mặt nó, trong đầu tôi lập tức hiện ra hình dáng của Nỗ Nhĩ Cáp Xích... Thằng bé này quả thật chính là một phiên bản nhỏ của Nỗ Nhĩ Cáp Xích, dáng vẻ giống hệt nhau!

Ánh mắt đảo một vòng vào ba cái đầu cao thấp không đồng đều, tôi kinh ngạc liền rung mình một cái, nhất thời mất đi một phần say.

Nếu đoán không lầm, bọn họ chính là ba đứa con đang được sủng ái nhất hiện nay, là tâm can bảo bối của Nỗ Nhĩ Cáp Xích – Thập Nhị a ca A Tế

Cách, Thập Tứ a ca Đa Nhĩ Cỗn, Thập Ngũ a ca Đa Đặc. Mà ngạch niết của bọn họ, chính là Đại Phúc tấn Ô Lạp Na Lạp A Ba Hối đó.

Đa Nhĩ Cỗn tuy nhỏ tuổi, nhưng đáng người so với A Tề Cách chỉ thấp hơn nửa cái đầu, khi ca ca vung nắm đấm hướng đến cũng không hề biến sắc, chỉ thoáng giương cằm, khuôn mặt lộ ra nụ cười không sợ trời cũng chẳng sợ đất.

Khi nắm đấm của A Tề Cách gần sát gò má, đột nhiên hơi dừng lại, tay phải biến quyền thành trảo, một phen túm lấy cổ áo cậu ta: **"Nếu không phải đệ đệ ruột của ta, thật muốn đánh cho đệ đau một trận!"**.

Đa Nhĩ Cỗn ha ha cười: **"Thập Nhị ca ca phải chăng là chán ghét khuôn mặt này? Hết cách rồi, đáng vẽ nó giống Hãn a mã quá, nếu thật sự làm ca ca huynh phiền chán, cứ việc đánh nó đi, đừng khách khí"**.

"Ca ca... mấy huynh đừng âm ỉ nữa mà!". Đa Đặc về mặt đau khổ, đáng thương lôi kéo cánh tay của hai vị huynh trưởng, **"Hai huynh lúc nào cũng cãi nhau, ngạch niết mà thấy lại cần nhằn cho xem. Các huynh không ngại phiền cũng mặc kệ, chỉ đáng thương ta phải bị giáo huấn theo..."**.

Tôi thấy tình hình không ổn, thừa dịp bọn họ không chú ý, vội kéo Ca Linh Trạch, dự định không để lại chút vết mà chuồn đi.

"Đứng lại!". Thanh âm A Tề Cách đột nhiên vang lên phía sau.

Ca Linh Trạch sợ đến mức đứng yên, tôi nhếch mép, làm bộ không nghe thấy, kéo Ca Linh Trạch liều mạng lao nhanh.

"Đứng lại...". Trong lúc xiêu vẹo thoáng qua một bóng trắng, thân mình A Tề Cách gấp rút ngăn trước mặt chúng tôi, tôi bị ép phải dừng bước, ánh mắt chuyển dời, đã thấy huynh đệ ba người bình tĩnh vây quanh thành hình tam giác.

Tôi và Ca Linh Trạch đã thành chim nhò bị nhốt trong lồng, không có chỗ nào để trốn.

Tôi ha ha cười, mượn rượu giả ngu: **"Ba vị gia có chuyện gì vậy?"**.

"Chuyện gì?!". A Tề Cách bị tôi làm cho tức giận thiếu chút nữa nghẹn chết, nhưng khi nghe thấy tiếng phì cười của Đa Nhĩ Cỗn ở phía sau, lúc này khuôn mặt không khỏi đỏ lên, sắc mặt chợt thu lại, một loại sắc bén thần nhiên dâng lên.

Lúc này trên người y mới thật sự có vẻ sắc sảo cùng lợi hại mà một kỳ chủ nên có.

"Ca ca, ta thấy nàng trước mà... nên phải do ta tính toán chứ...". Đa Đặc la lên.

"Tránh một bên! Ai chơi mấy cái trò hề vô vị đó với đệ hả?". Ngôn từ của A Tề Cách đầy sắc bén, ánh mắt gắt gao trừng tôi, đáng vẽ đó thật giống như đang tính xem phải làm sao để bảo chế tôi.

Lòng tôi phát run, tuy rằng không hẳn thật sự sợ y, nhưng khí thế của ba huynh đệ này quá lớn, vạn nhất lỡ kinh động đến Nỗ Nhĩ Cáp Xích và A Ba Hối, tôi thật là đã tự mình gây rồi.

Đang sốt ruột, lại nghe thấy Đa Đặc uất ức la lên: **"Trò hề vô vị? Trước đó là do chính huynh nghĩ ra nó mà, giờ lớn rồi, làm Cố sơn Ngạch chân rồi lại lập tức chê nó vô vị"**.

Đa Nhĩ Cỗn cười ha ha: **"Thập Nhị ca ca, đây là lỗi của huynh rồi. Tiểu Thập Ngũ nói không sai, huynh không nhớ rõ, ta vẫn nên giúp huynh nhớ thật rõ mới được. Trước kia mỗi lần bắt người ở ngoài, bắt luận là người Mông Cổ, người Hán hay là người Triều Tiên, A Đôn đều sẽ phụng Hãn mệnh đi trước chọn người. Là huynh tự mình đề nghị, nói rằng trông mấy người phụ nữ được thu vào cung này, đáng vẽ đều ít nhiều có chút tương tự với ngạch niết, bây giờ mỗi khi chúng ta nhàm chán đều sẽ chơi trò tìm người..."**.

"Đúng! Đúng thế! Thập Nhị ca ca kể từ lúc làm Cố sơn Ngạch chân, liền học theo bộ dạng của mấy người Nhị ca ca, khiến bản thân trở nên trầm lặng, không có hứng thú tí nào cả". Đa Đặc lập tức phụ họa.

A Tề Cách giận đến xanh mặt, oán hận nói: **"Rốt cuộc mấy đệ có xem ta là huynh trưởng không? Tốt xấu gì ta cũng là một kỳ..."**. Lời kể tiếp tức đến nghẹn lại trong họng.

Đa Nhĩ Cỗn dời ánh mắt sang nơi khác, bày ra dáng vẻ không tập trung.

Đa Đặc không đề ý nói: **"Cố sơn Ngạch chân giỏi lắm sao? Hãn a mã đã chia cho ta mười lăm Nguru lục của Tương Hoàng kỳ, chờ ta lớn chút nữa, ta cũng sẽ là Cố sơn Ngạch chân cho xem"**.

A Tề Cách giận tím mặt, có lẽ đang ở trước mặt người ngoài, lại bị bọn đệ đệ bác bỏ mặt mũi, nên xấu hổ khó nuốt xuống con tức.

Trong phút chốc, ánh mắt y hiện lên một tia rét lạnh, hung tợn quay đầu nhìn vào tôi, tôi cả kinh run lên bần bật.

Y đã nói sát ý với tôi rồi!

"Ca Linh Trạch! Đi mau..." Tôi đột nhiên hét to một tiếng, trước khi A Tề Cách còn chưa rút đao, tôi đã dịch người nhào về phía bên trái Đa Đặc.

Đối phó với một thiếu niên mạnh mẽ như vậy tôi không bị được, nhưng đối phó với một đứa bé mới bảy tuổi, vẫn còn dư sức.

Đa Đạc kêu lên một tiếng quái dị, giống như gà con bị tôi chop trong tay, tôi thuận tay rút chuỗi thủy thủ từ bên sườn thắt lưng của thằng bé, mũi nhọn nhắm ngay trước ngực nó.

"Ả điên nguoi muốn làm gì đó?". A Tề Cách rống to, ra vẻ muốn bỏ nhào qua đây, nhưng lập tức lại sợ ném chuột vỡ bình nên chưa dám nhúc nhích. Đa Nhĩ Cỗn đứng bên cạnh, sắc mặt có hơi lay động, quan sát Đa Đạc, lại nhanh chóng ngẩng đầu liếc tôi chăm chú.

Tôi cười lạnh, lúc này đã sớm tỉnh rượu tám chín phần, tuy vì hành động lớn mật vừa rồi của bản thân mà toát mồ hôi hột, nhưng cũng thầm nói may mắn: **"Nguoi nói ta muốn làm gì à? Mặc dù Thập Nhị gia là chủ một kỳ, nhưng cũng không thể không phân rõ thị phi, giết người bừa bãi như thế. Mặc dù chết trong tay hoàng thất các người chẳng là cái thá gì cả, chỉ là ta vẫn còn rất yêu quý cái mạng nhỏ này của mình. Không sao nói hết, trước hết chỉ có thể oan ức cho Thập Ngũ gia rồi!"**.

A Tề Cách méo mó mặt mày, Đa Nhĩ Cỗn nhú mày lại, quát: **"Nguoi có biết đây chính là phạm tội chết không?"**.

"Có chết hay không đó là chuyện về sau, nếu không phạm tội này trước, chỉ sợ đầu ta đã rơi xuống đất rồi... đao của Thập Nhị gia cũng không phải để treo trên lưng cho đẹp".

Đa Đạc sợ đến mức oa oa la to, lát sau đã mang theo tiếng khóc, nhưng vẫn có chút quật cường, trước sau không hề thấy thằng bé mở miệng cầu xin tha thứ.

Thực ra trong lòng tôi không ngừng bồn chồn, mồ hôi lạnh thấm ướt cả quần áo, hiện tại đã cười trên lưng hổ, tiến lùi đều đã không thể. Đang muốn dứt khoát không nề mặt mà nói thêm hai câu hung ác, đột nhiên Ca Linh Trạch bên cạnh quỳ rạp xuống đất, dập đầu run giọng nói: **"Ba vị gia hãy tha mạng! Thực ra chủ tử ta là..."**.

"Ca Linh Trạch!". Tôi lớn tiếng quát ngăn, nhưng đã muộn mất rồi.

Ca Linh Trạch đã run cầm cập tiếp tục nói: **"...Tiểu Phúc tấn của Tứ Bối lạc! Mong ba vị gia nể mặt Tứ Bối lạc, hãy bớt giận..."**.

"Phụ nữ của Bát ca?". Đa Nhĩ Cỗn chột kinh hãi, lần nữa trầm tư đánh giá tôi thật kỹ càng.

"Là phụ nữ của Hoàng Thái Cực mà lại thế này?". A Tề Cách xì miệng khinh thường, dù khẩu khí vẫn còn ác liệt, nhưng vẻ tàn ác trên mặt đã tiêu tan nửa phần.

Tôi chưa xót cười, xem ra lần này tránh không được đã kéo theo Hoàng Thái Cực xuống nước rồi.

Tôi buông tay, thả Đa Đạc ra, thuận tiện lấy khăn lau nước mắt nước mũi cho thằng bé, nhưng không dám trả lại thanh chuỳ thủ đang cầm trong tay phải cho nó, chỉ ôn nhu nói: **"Xin lỗi nhé! Nô tài ở tại nơi này nhận lỗi với nhóc, dọa nhóc sợ là ta không phải, nhưng đó cũng là do ca ca nhóc dọa ta trước..."**.

"Ả tiện nô này...". A Tề Cách phẫn nộ.

Tôi biết khi A Tề Cách được sinh ra, Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã hết sức vui mừng, từ cái tên được đặt* đã có thể nhìn ra khi ấy y đã nuôi đứa con trai này như những đứa trẻ xưa, lúc đó e là trong tư tưởng của Nỗ Nhĩ Cáp Xích vẫn còn tồn tại truyền thống ấu tử trông nhà, cho nên từ nhỏ đã càng thêm sủng ái A Tề Cách. Sau đó A Ba Hợi lại sinh thêm Đa Nhĩ Cỗn và Đa Đạc, đều là hai người con của Nỗ Nhĩ Cáp Xích được sinh ra khi ông ta đã già, thêm nữa lại có một ngách niết được sủng ái, cho nên ba huynh đệ này đều rất được cưng chiều và chú ý trong gia tộc, mấy ca ca đều càng thêm thiên vị cho bọn họ, khiến bọn họ gây sự nghịch ngợm càng thêm trầm trọng.

**A Tề Cách trong tiếng Mãn có nghĩa là "Nhỏ".*

Ca Linh Trạch ngăn A Tề Cách lại, ôm lấy eo y, không để y hướng qua đây. Tôi sợ Ca Linh Trạch gặp bất lợi, nhất thời trong lúc cấp bách liền bắt Đa Đạc trở lại.

Đa Đạc giận đến khóc rống lên, tay chân giãy giụa lung tung.

Đa Nhĩ Cỗn nhìn trái nhìn phải mấy lần, cuối cùng lại đứng ra làm người hòa giải: **"Thập Nhị ca ca, huynh mau buông tay, bằng không người phụ nữ này trở nên hung ác làm hại đến Đa Đạc. Nếu đệ ấy có gì không ổn, Hãn a mã và ngách niết sẽ không tha cho huynh"**.

Tôi không chờ A Tề Cách có phản ứng, vội vàng buông tay trước, liên tục nói xin lỗi với Đa Đạc. A Tề Cách muốn đổi ý, lại bị một câu của Đa Nhĩ Cỗn: **"Ca ca, nếu huynh cảm thấy chưa hết giận, có thể tới xin Bát ca cho huynh người phụ nữ này với a hoàn này, khi đó sẽ tùy huynh xử trí"**.

Tôi trợn mắt.

Ba huynh đệ này không xem tôi là người hả, cho rằng tôi là nô lệ gia súc sao?

A Tề Cách hừ một tiếng, buông Ca Linh Trạch ra: **"Nếu không phải Đa Nhĩ Cỗn cầu xin cho nguoi, hôm nay ta không giết hai người các nguoi thì không được"**.

Đa Nhĩ Cồn cười cười, chuyển hướng hỏi tôi: "Này, cô tên gì? Nghe nói trong quý phủ Tứ Bối lạc chỉ có một thê một thiếp, hơn nữa đều là người Mông Cổ. Cô hẳn là một trong số đó nhỉ? Ta thấy cô nói tiếng Nữ Chân rất trôi chảy, không hề nghe thấy khẩu âm quê người".

Đa Đạc la to: "Thập Tứ ca, huynh còn dong dài với cô ta làm gì, lẽ nào huynh muốn kết thân với cô ta sao?".

"Ta muốn bắt quàng làm họ, cô có em hay cháu gái gì đó chẳng hạn mà diện mạo giống cô mườì phần không? Ta sẽ đi cầu xin a mã".

Tôi hít một hơi khí lạnh, hung tợn trừng mắt nhìn.

Đa Nhĩ Cồn cười ha ha: "Bất ca ta về phương diện phụ nữ nổi tiếng là kén chọn, cô có thể được huynh ấy thu vào nhà, nhìn chung cũng có chút ưu điểm. Mặc dù khuôn mặt cô có hơi tối, tuổi lại hơi lớn, bằng không nếu nhìn kỹ lại...". Cậu ta đột nhiên dừng nói, nghiêng đầu âm thầm suy nghĩ một lát, nghi hoặc ngẩng đầu, "Thực ra mà nói, thật sự có loại cảm giác không diễn tả được, trước kia có phải ta đã từng gặp cô rồi chẳng?".

A Tề Cách bữu môi: "Đệ gặp ai cũng nói thế, lần đầu gặp mấy người phụ nữ trong Hãn cung này, đệ đều bắt chuyện với từng người như thế".

Đa Đạc hưng phấn la lên: "Ta cũng cảm thấy quen nữa, ta sớm đã nói qua, cô ta có vài phần giống ngạch niết, huynh nhìn mũi cô ta, miệng cô ta kìa, chỉ là ánh mắt không giống, ngạch niết ôn nhu hơn cô ta nhiều, ánh mắt không có hung dữ giống như vậy".

"Đây gọi là cá tính! Đám phụ nữ trong Hãn cung này ai ai cũng cúi đầu ngoan ngoãn, bộ dạng phục tùng như vậy thì sao mà thú vị được? Ngày nào cũng gặp mấy người bọn họ, mặt tương tự, dáng tương tự, tính tình tương tự... ta nói hai người, hai người không hiểu được đâu, lần đi Thẩm Dương với Nhị ca có nghe người ta nói, trước giờ Hãn a mã không thích mấy loại tính tình mềm mại vâng lời đó, phụ nữ phải giống như ngựa khỏe, rượu ngon, thuốc (thuốc lá) tốt, càng thẳng thẳng mới càng thú vị...".

"Thập Tứ, đệ càng nói càng hư". A Tề Cách quờ trách nói: "Coi chừng ngạch niết lột da đệ, Đa Đạc chưa hiểu chuyện, đệ đừng có làm hư thẳng bệ".

Đa Nhĩ Cồn gật gù đắc ý, hoàn toàn không để lọt tai lời cảnh cáo của A Tề Cách: "Ta đã giống Hãn a mã thì phải nên giống cho triệt để chứ, chờ sau này ta cưới vợ, nhất định phải tìm mấy người thú vị để cưới...".

Trái một tiếng "phụ nữ", phải một tiếng "phụ nữ", mở miệng hay ngậm miệng đều toàn là "phụ nữ"! Cậu ta mới bấy nhiêu tuổi thôi mà giờ đã nghĩ đến chuyện sau này sẽ cưới vợ thành gia như thế nào rồi cơ đấy!

Tôi lau mồ hôi lạnh, lại nhìn Đa Nhĩ Cồn đang tràn trề hào hứng, bỗng kinh ngạc.

Thằng bé này... nó chính là Đa Nhĩ Cồn! Duệ Thân vương Đa Nhĩ Cồn tiếng tăm lẫy lừng trong lịch sử! Hoàng phụ Nhiếp chính vương dẫn quân Thanh đánh chiếm Bắc Kinh, cuối cùng phù trợ Thuận Trị Hoàng đế ngồi lên ngai vàng điện Kim Loan trong Tử Cấm thành!

Tôi không tự giác liến rùng mình một cái, sau lưng thấm ướt mồ hôi lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Quyển 2 - Chương 40: Quảng Ninh

**Không phải Quảng Ninh nước ta, ở đây là một quận thuộc miền Tây Quảng Đông của Trung Quốc, dưới sự quản lý của thành phố cấp tỉnh – Triệu Khánh.*

Tháng Giêng năm Thiên Mệnh thứ bảy, Nỗ Nhĩ Cáp Xích phát binh tấn công Quảng Ninh thành nằm ở bờ Tây Liêu Hà.

Tôi vốn đã chuẩn bị tốt để cùng xuất chinh, ai ngờ Lan Khoát Nhĩ ham nghịch tặc, sau đó nhiễm phong hàn rồi bị cảm. Cũng không phải chuyện gì to tát lắm, nhưng con bé dù đang chảy nước mũi rùng rùng vẫn còn quần quýt với Cách Phật Hạ, kết quả làm hại Cách Phật Hạ mới mười tháng tuổi cũng bị nhiễm phong hàn theo, đầu tiên là ho khan, sau đó bắt đầu sốt cao, liên tục suốt mấy ngày không lui.

Bệnh tình dữ dội như thế, trông thấy đứa bé mồm mồm ngày nào ngày một gầy đi, ngày nào cũng không uống sữa, vắt và lăm mới lừa con bé uống vào một ít, nhưng thường không quá mấy phút sau liền phun ra dữ dội, tôi sốt ruột đến nỗi sắp phát điên.

Hoàng Thái Cực trông thấy bộ dạng này của tôi, biết tôi không còn tâm tư để đi Quảng Ninh. Thời tiết trước mắt đang giá rét, vốn là Hoàng Thái Cực không đồng ý để tôi tùy quân, trái lại lần này đã toại nguyện lòng chàng. Con gái bị bệnh, chàng lại không thêm lo lắng tí nào, trước sau không hề để ý, tôi tức tối muốn đập hai chân chàng, nhưng ngấm lại lúc này đang mùa đông mà chàng còn phải đi chinh chiến khổ cực, tôi lại không khỏi đau lòng vì chàng.

Ngày hai mươi tháng Giêng, có tin báo rằng năm vạn binh mã của quân Kim đã đến nhánh giao nhau giữa ba con sông Từ Hà, Hồn Hà và Liêu Hà. Sau khi mãnh mẽ vượt Tam Xá Hà, xông thẳng đến Tây Bình Bảo, sau đó đánh tan ba vạn viện binh Minh tại Sa Lĩnh.

Sáng ngày hai mươi hai, Tuân phủ Liêu Đông Vương Hóa Trinh nghe tin liền vút Quảng Ninh thành mà chạy.

Ngày hai mươi ba, Du kích Tôn Đắc Công cùng đồng bọn của hắn là Thiên tổng lang Thiệu Trinh, Lục Quốc Chí, Thủ bị Hoàng Tiến đầu hàng và nghênh đón mời quân Kim vào thành.

Ngày hai mươi bốn, Nỗ Nhĩ Cáp Xích dẫn binh tiến vào Quảng Ninh thành, Tôn Đắc và Hoàng Tiến đưa quân dân ra Vọng Thành Cương cách Đông thành ba dặm, mở cờ bung ô, dựng đình sắp kiệu, thổi nhạc trống nghênh đón quân Kim vào thành...

Tin chiến thắng cuộn cuộn không ngớt từ tiền tuyến truyền về, nhưng với một kẻ lần đầu tiên ở nhà như tôi, không thể tự mình đi bên cạnh giúp đỡ Hoàng Thái Cực, cùng đồng cam cộng khổ với chàng mà nói, bao giờ cũng là một loại nỗi tiếc khôn nguôi.

Mồng mười tháng hai, ngay lúc tôi đang nhàm chán đến buồn bức ở trong phòng, Triết Triết bỗng đến tìm tôi, vừa thấy mặt liền hỏi: **"Đại Phúc tấn muốn dẫn chúng Phúc tấn đi Quảng Ninh thành chăm sóc tướng sĩ Bát kỳ, đặc biệt ra lệnh cho chúng Phúc tấn của Bối lặc đi theo... cô đồng ý đi cùng chứ?"**.

Tôi không thêm nghĩ nhiều, tức khắc liền phản chấn đến nhảy dựng lên: **"Tuyệt quá! Ta đi chứ! Khi nào thì xuất phát?"**.

"Sáng mai".

Tôi đang phản chấn không thôi, bỗng nhiên ngấm lại, giống như bị một chậu nước lạnh từ trên đầu trút xuống, vội thu nụ cười, liên tục lắc đầu: **"Không... không được"**.

"Sao vậy?".

Triết Triết liếc nhìn, tâm trạng ảm đạm. Chung quy tôi cũng không thể giải thích với nàng, con người tôi cứ hễ thấy "ánh sáng" là sẽ chết, mà A Ba Hối đó chính là ánh sáng đủ để chiếu chết tôi... Lần trước gặp Đa Nhĩ Cỗn, bị lời nói của cậu ta dọa đến mức suýt nữa chết đi sống lại, chuyện đã nhiều năm như vậy rồi, nhưng Đa Nhĩ Cỗn tuổi nhỏ vẫn nhạy cảm phát giác ra tôi trông quen mắt, nếu như tùy tiện xuất hiện trước mặt A Ba Hối, há chẳng phải tôi đây có ý muốn chết sao?

Triết Triết thấy tôi khó xử thì càng trở nên khó hiểu: **"Năm trước trong buổi lễ chọn nền của Liêu Dương tân thành, nghe nói ba vị a ca của Đại Phúc tấn đã gặp cô, sau khi trở về Thập Ngũ a ca không ngừng khen cô trước mặt Đại Phúc tấn, còn nói ngũ quan và dáng vẻ của cô có vài phần tương tự Đại Phúc tấn... cứ nói mấy lần như thế, ngay cả Đại Phúc tấn cũng nhớ kỹ cô. Hôm qua chọn người đi cùng tới Quảng Ninh, thậm chí còn ngoại lệ nhắc tên cô, sao cô lại không đi? Nếu có thể khiến Đại Phúc tấn vui mừng, thật sự sẽ có lợi cho gia..."**.

Tôi nghe thấy liền không kiên nhẫn, phát tay nói: **"Không đi chính là không đi! Ta chẳng qua chỉ là một thiếp thất, chen chúc vào trong đám Phúc tấn làm gì?"**.

Triết Triết kinh ngạc đứng lên, quan sát tôi một cái thật sâu, thở dài: **"Thế thì thôi vậy. Lát nữa ta thay cô hỏi lại..."**. Đi ra cửa, lại quay đầu, **"Mấy ngày nay Đại cách cách giày vò cô cũng đủ mệt rồi, thế nhưng mấy ngày kế tiếp lúc ta không ở đây, việc trong nhà vẫn phiền cô trông coi nhiều rồi"**.

Tôi gật đầu không nói, chỉ nhìn vào khung cảnh sau khi nàng rời đi rồi im lặng đến mê mẩn. Ca Linh Trạch đi đến lạng lẽ thu lại chén trà trên bàn, sau đó làm như vô ý liếc nhìn tôi.

Tôi đang rất phiền, vì thế tức giận nói: **"Muốn cái gì thì cứ nói ra, đừng có giấu giếm giếm giếm"**.

"Chủ từ...". Ca Linh Trạch do dự một lát, rốt cuộc nói: **"Nô tài không rõ vì sao chủ từ lại để Đại Phúc tấn không công chiếm lợi. Gia ở Quảng Ninh chiến đấu khổ cực, nếu thấy Đại Phúc tấn không nề hà vất vả mà bắt chấp đến thăm, lẽ nào sẽ không cảm động, lòng không sinh thương tiếc sao?"**.

Lòng tôi trống rỗng, cắn môi, một mảng mờ mịt.

"Thêm nữa... vì sao chuyện tốt rành rành trước mặt, người lại muốn vứt bỏ chứ? Nô tài, nô tài thật sự không hiểu...".

"Chuyện em không hiểu còn nhiều lắm". Tôi lạnh nhạt cười.

Tôi không quan tâm Hoàng Thái Cực nghĩ thế nào về Triết Triết, nhưng ít nhất tôi không hoàn toàn là một đứa ngốc nhìn không hiểu, nghe không hiểu, khi này Triết Triết chạy đến hỏi tôi, trước đó không hề đề cập đến chuyện A Ba Hối chỉ đích danh tôi đi, nếu tôi trả lời là "Đi", chỉ sợ cái ân tình đó sẽ rơi vào người cô ta, và tôi nhất định phải nhận cái ân tình đó của cô ta. Đáng tiếc cô ta tuyệt đối không hề ngờ rằng tôi lại nói "Không đi", rơi vào đường cùng cô ta chỉ đành gior A Ba Hối ra áp chế tôi, khi nói những lời ấy cô ta vẫn dửng dưng, không có nửa phần tức giận, nhưng thực tế lại như đang nhắc nhở tôi rằng tôi không đủ thấu triệt lẽ phải, không xứng có được sự sủng ái của Hoàng Thái Cực.

Một câu sau cùng trước khi đi vô cùng tàn nhẫn, đó là lời tuyên bố cảnh cáo tôi, trong lúc cô ta rời đi, mọi chuyện trong nhà sẽ do tôi quản lý, nhưng chẳng qua cũng chỉ là người quản lý, cũng đừng bao giờ có ý nghĩ muốn đoạt lấy địa vị và quyền lực của cô ta.

Triết Triết, cho đến bây giờ tôi không hề dám khinh thường cô ta! Chỉ là... cứ cảm thấy đáng về bề bề của cô ta gần đây có hơi quá mức kiêu ngạo, cách xử sự trôi chảy vô hại trước đây đã bị thay đổi rất nhiều.

Rốt cuộc là ai đã cho cô ta cái lá gan ấy? Để cô ta càng có dũng khí khiêu khích như thế? Chỗ dựa của cô ta là từ đâu, lại dám gây áp lực trước mặt tôi?

Càng nghĩ càng thấy bức dọc trong lòng, tôi nhìn không được quơ lấy bình sứ nhỏ trên bàn, giơ cao lên nện mạnh xuống đất, phát ra một tiếng "Xoảng". Ca Linh Trạch kinh hoàng nhảy dựng lên, khuôn mặt tái nhợt, đôi mắt hoảng sợ không dám tin nhìn tôi chằm chằm.

Tôi ha ha cười, cảm thấy đã dễ thở hơn nhiều, xua tay nói: "**Ngại quá, dọa em sợ rồi! Ha ha... Ca Linh Trạch, em cứ chờ xem, không quá mười ngày Đại Phúc tấn sẽ tự mình trở về**".

"**Vậy gia...**".

"**Nếu Hoàng Thái Cực về cùng cô ta...**". Tôi chậm rãi đi ra cửa, người lười biếng tựa vào khung, tuyết đọng ngoài phòng trắng xóa, hoa tuyết mênh mông, một vẻ đẹp mờ mịt cùng thê lương. Tôi phả ra khí nóng, buồn bã cười nói, "**Nếu hai vợ chồng chàng cùng trở về... cũng đồng nghĩa với việc Bộ Du Nhiên ta cũng trở về**".

Đám người Triết Triết xuất phát vào sáng ngày mười một tháng hai, ngày mười bốn thì đến Quảng Ninh thành, có tin báo rằng vào ngày mười bảy, Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã cùng các Phúc tấn mở đường hồi phủ.

Khi tin tức ấy truyền đến cũng đã muộn một ngày, vì thế ngày nào Ca Linh Trạch cũng đều canh ở cửa nhìn quanh, ngày hai mươi cô nàng bỗng ba chân bốn cẳng tiến vào sân trực tiếp la to: "**Về... về rồi!**".

Lúc ấy tôi đang trong sân cắt mai, nghe thấy cô nàng ầm ĩ như thế, bị hù đến giật mình, suýt nữa cắt trúng tay mình.

"**Chủ tử, quả nhiên người đoán rất chuẩn**".

Tôi đưa mắt liếc cô nàng.

Ca Linh Trạch cười lấy hơi: "**Đại Phúc tấn thị... một mình về, nói là gia trực tiếp đi tới Liêu Dương tân thành...**".

Tôi hé miệng cười, Hoàng Thái Cực vẫn không làm tôi thất vọng.

"**Ca Linh Trạch à...**".

"**Có nô tài**".

"**Chuẩn bị thu dọn hành lý thôi**". Tôi buông kéo, nhẹ nhàng cười.

Cô nàng hoang mang nhìn tôi: "**Chủ tử muốn đi Liêu Dương tìm gia ạ?**".

"**Không phải, em không hiểu ý ta gì cả**". Tôi đưa tay chỉ nhẹ vào trán cô nàng, cười nói, "**Thành mới Liêu Dương đã xong, chúng ta sao có thể ở tiếp chỗ này được? Bảo em thu dọn hành lý, đương nhiên là sắp chuẩn bị chuyển nhà rồi**".

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 41: Chia quyền

Tháng hai năm Thiên Mệnh thứ bảy, Đại Kim quốc dời đô kinh đô mới là Liêu Dương, cạnh Thái Tử hà.

Mùng ba tháng ba, Đại Kim Hãn Nỗ Nhĩ Cáp Xích đề ra "*Bát Hòa Thạc Bối lặc cộng lý Quốc chính*"*, tỏ rõ cho tất cả mọi người thấy quan điểm về vấn đề kế vị của sau khi ông ta qua đời. Ông ta không dự định lập bất cứ ai làm Thái tử, mà quyết định giao quốc gia đại sự kỳ chủ Bát kỳ cùng quản lý sau khi hãn qua đời.

**Tám vị Hòa Thạc Bối lặc cùng quản lý triều chính quốc gia.*

Lúc này đây, thế lực Bát kỳ đã dần xảy ra biến đổi, Nỗ Nhĩ Cáp Xích chia ba mươi Ngưu lục do chính mình sở hữu ra làm hai phần, một phần giao cho Thập Nhị a ca A Tề Cách, phần còn lại giao cho Thập Tử a ca Đa Nhĩ Cổn, lại giao mười lăm Ngưu lục của Tương Hoàng kỳ cho Thập Ngũ a ca Đa Đặc, giữ lại cho bản thân mười lăm Ngưu lục; Lại vì hai người con trai của Đại Thiện là Nhạc Thác và Thạc Thác nay đã lớn khôn tách ra ở riêng, liền ra lệnh cho Đại Thiện đem Tương Hồng kỳ chia cho Nhạc Thác và Thạc Thác, chức kỳ chủ sẽ do Nhạc Thác nắm giữ; Ngoài ra Tương Bạch kỳ ban đầu

vốn do A Tế Cách thống lĩnh nay thuộc về trưởng tử của Chử Anh là Đỗ Độ.

Từ lúc đó, thế lực Bát kỳ đã phân chia đồng đều, các thế lực ngang nhau, kiềm chế lẫn nhau.

Khi phương án này được đề ra, Hoàng Thái Cực ước chừng đã buồn bực ở nhà cả tháng trời. Tôi biết trong lòng chàng hiện đang cân nhắc xem nên ứng đối thế nào, Hãn vị đã là thứ buộc phải dành cho bằng được của chàng, mấu chốt vẫn phải xem sẽ nghĩ ra được những cách gì?

Trong tứ tiểu Bối lạc hiện giờ, chỉ có Nhạc Thác và Đỗ Độ là qua lại thân thiết với chàng, nhưng dù cho không tính đến những sự cố bên trong, thì sự kết hợp sơ sài này chẳng qua cũng chỉ là một nửa binh lực của hai kỳ mà thôi, không thể chiếm được ưu thế lớn trong thế lực Bát kỳ được.

Huống chi, từ khi Đại Phúc tấn A Ba Hối là một lần nửa năm giữ Hãn cung hậu, ba đứa con của cô ta mỗi người lại được chia cho một nửa binh lực của một kỳ, thêm nữa lại là hai kỳ quan trọng nhất trong Bát kỳ. Thậm chí Nỗ Nhĩ Cáp Xích còn có ý định sau khi qua đời sẽ giao lại mười lăm Nguru lục cho Đa Đạt tiếp quản.

Hết thấy những việc ấy... tưởng chừng như là một ván cờ hỗn chiến, mà Hoàng Thái Cực lại đang rơi vào ván cờ ấy, sốt ruột chuẩn bị chiến. Mặc dù tôi không đoán được tâm tư chàng, nhưng cũng biết rõ chàng sẽ không như vậy mà dễ dàng từ bỏ mục tiêu.

Dù cho... kẻ cản trở trước mặt chàng, là người thân thương đi nữa!

Mồng sáu tháng tư năm nay, Tôn Đái cách cách mang thai lần nhì*, sau khi Nỗ Nhĩ Cáp Xích hay tin, vô cùng mừng rỡ liền tự mình ban tên cho đứa bé là "Ngạch Nhĩ Khắc Đại Thanh".

**Hiểu nôm na là trẻ con nhà quý tộc.*

Đến mùa thu tháng bảy, Nhất đẳng đại thần An Phí Dương Cổ đột nhiên bệnh nặng qua đời.

Sau đó, vào mùa đông tháng mười năm tiếp theo, Nhất đẳng đại thần Hồ Nhĩ Hán qua đời...

Năm đại thần từng người một lần lượt rời đi, chỉ còn lại Hà Hòa Lễ nhưng nghe nói thân thể cũng không còn nhanh nhẹn như trước kể từ sau khi vào đông. Nhìn thấy những cố nhân năm xưa từng tranh quyền đoạt thế từng người một rời đi, không biết trong lòng Nỗ Nhĩ Cáp Xích sẽ nghĩ như thế.

Nói cho cùng... ông ta cũng đã già rồi!

Tháng hai năm Thiên Mệnh thứ chín, Nỗ Nhĩ Cáp Xích sai đám người Khố Nhĩ Triền, Hi Phúc đi đến Mông Cổ Khoa Nhĩ Thấm bộ, ký kết minh ước với thủ lĩnh Áo Ba.

Áo Ba vì muốn thoát khỏi sự thống trị của Lâm Đan Hãn Sát Cáp Nhĩ bộ, muốn mượn lực lượng của Nỗ Nhĩ Cáp Xích; Nỗ Nhĩ Cáp Xích còn là vì để giải trừ nỗi lo đánh Minh về sau, lợi dụng Khoa Nhĩ Thấm đối phó Sát Cáp Nhĩ bộ.

Hai bên kết thành đồng minh, hầu như đều có mục đích riêng, có nhu cầu riêng.

Cùng với việc kết đồng minh giữa Kim quốc và Khoa Nhĩ Thấm, dáng điệu chủ mẫu của Triết Triết nom cũng bắt đầu đoan chính hơn, càng giống với trước kia, gần đây trên khuôn mặt luôn nở nụ cười khiến tim người khác loạn nhịp.

"Gia, mấy ngày nữa là sinh nhật của thiếp, vừa khéo có người từ Khoa Nhĩ Thấm đến, có thể đồng ý cho thiếp đãi tiệc trong phủ để chiêu đãi một chút được chứ?".

Hoàng Thái Cực buông bút, ngẩng đầu nhìn Triết Triết, cô ta đứng cạnh án, kính cẩn lễ phép, không kiêu ngạo không siểm nịnh, giọng nói dịu dàng khiêm tốn, hoàn toàn không lộ ra được chút khuyết điểm nào.

"Vậy cũng được, chuyện trong nhà nàng làm chủ là được, huống chi đó là người thân của nàng...". Đơn giản trả lời lại một câu, xem như là đồng ý.

Triết Triết cung kính, má lúm tựa như hoa: **"Đa tạ gia"**.

Tôi vốn ngồi trên đệm giường trong phòng, từ trong khe hở nhìn xem hai người họ nói chuyện, chờ đến khi cô ta dường như mỉm cười rạng rỡ lui ra, không khỏi buông xuống quyền *Thủy hử* bản chữ Mãn đang đọc dở, bước mấy bước đi ra.

Hoàng Thái Cực nghe thấy tiếng bước chân thì quay đầu lại, cười với tôi: **"Sách đó thế nào?"**.

Tôi chun mũi: **"Bình thường, cái người Ba Khắc Thập tên Đạt Hải đó có dịch sai mấy chỗ"**.

"Điều đó có thể nói ra rằng trình độ tiếng Nữ Chân của nàng lại nâng cao thêm rồi". Chàng mỉm cười ném bút lông trong tay xuống, đưa tay kéo tôi qua ngồi lên đầu gối chàng. **"Rốt cuộc nàng đã đọc qua nguyên văn *Thủy hử* viết bằng chữ Hán từ lúc nào vậy? Ta nhớ trong nhà không phải vẫn chưa lấy cuốn đó sao?"**.

Đôi mắt chàng rực rỡ, con ngươi đen sẫm trở nên long lánh, tôi có thể nhìn thấy hình bóng mình trong đôi đồng tử ấy.

"Sau này sẽ nói cho chàng biết". Tôi cười khẽ, mấy năm nay tôi đã trả lời lấy lệ như thế không biết bao nhiêu lần rồi.

"Sau này? Sau này là khi nào nhỉ?". Tay trái chàng đỡ lấy thắt lưng tôi, tay phải trừng phạt thăm dò dưới cánh tay tôi, ra vẻ như muốn cù lét.

Không chờ chàng ra tay, tôi đã bật cười trở người, nếu không phải chàng đã sớm có chuẩn bị, tôi khó tránh khỏi ngã lăn xuống đất: "Sau này... sau này chính là... Ha ha... thời điểm mà chàng hết yêu ta...".

Sắc mặt Hoàng Thái Cực trầm xuống, rút tay lại: "Vậy thôi đi, xem ra cả đời này ta cũng không cách nào biết được đáp án rồi".

Tôi cười lấy hơi, nắc nẻ chàng: "Thật sự rất muốn biết sao?".

Biểu tình chàng trở nên cổ quái, nhìn chằm chằm tôi: "Không phải rất muốn, chỉ là tò mò, nàng rõ ràng biết sự hiếu kỳ của ta đối với nàng không phải ngày một ngày hai".

"Không phải ngày một ngày hai, vậy thì là năm một năm hai phải không?". Tôi lải nhải nói leo.

Chàng hít vào một hơi: "Không phải, là suốt hai mươi sáu năm... đến bây giờ nàng vẫn chưa nói ta biết, rốt cuộc từ "Mãn" trong "Mãn Hán một nhà" có nghĩa gì? "Mãn Thanh" lại có nghĩa gì?".

Lòng tôi cả kinh, bật dậy khỏi người chàng.

Trời ạ, Mãn Hán một nhà!

Hai mươi sáu năm trước... chuyện đã lâu đến vậy, chàng lại còn có thể nhớ rõ như thế? Còn người biết rõ đầu đuôi như tôi lại quên sạch boong!

Hoàng Thái Cực túm lấy tôi vây lại, thờ dãi: "Được rồi, được rồi... không muốn nói thì thôi vậy. Đừng cứ động một chút là trợn tròn mắt nhảy nhót, nhảy nửa hai chân ta sẽ bị nàng đè đứt mất!".

"Ha!". Tôi trợn mắt, không phục mà nhảy thêm mấy lần nữa, "Có thể mà đã đè đứt chân chàng à? Ta nặng như thế à? Đây là ta đang huấn luyện chàng không được sao? Tránh để cho chàng không bị té khi đánh giặc cưới ngựa đấy".

"Ai dui...". Chàng cố ý la lên, "Đây là đạo lý gì thế này, thiên hạ còn có người không phân rõ phải trái như nàng sao?".

"Sao mà không có được?". Tôi lé mắt ngắm chàng, thấy chàng cười đến quỷ dị, vội sửa lời, "Không đúng! Ai nói ta không phân rõ phải trái chứ? Chàng quanh đi ngoảnh lại cũng chỉ là để mĩa mai ta...".

Chàng không phản bác, chỉ mỉm cười, cuối đầu ôn nhu áp cánh môi che lấy, niêm phong lại toàn bộ cơn tức giận của tôi..

Tình nồng quyến luyến khắp cả phòng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 42: Chúc mừng

Hiện giờ mọi việc trong Nha Môn sẽ do Tứ đại Bối lặc thay phiên nhau quản lý, mỗi Bối lặc thay nhau giúp đỡ Đại Hân xử lý chính vụ trong một tháng, tháng này vừa đến lượt Hoàng Thái Cực, cho nên thời gian chàng ở nhà càng rút ngắn lại, cho dù có về nhà cũng sẽ ở trong phòng phê duyệt hồ sơ không ngừng nghỉ.

Hôm đó trời chưa sáng mà chàng đã ra ngoài, tôi buồn chán kinh khủng, vội thay quần dài Mã Quái, bảo Ca Linh Trạch đến chuồng dắt Tiểu Bạch, tôi dự định ra ngoài thành dắt ngựa dạo chơi, thuận tiện luyện thêm đao pháp.

Mới vừa đeo thắt lưng mà Tát Nhĩ Mã đưa cho, chưa kịp ra khỏi phòng, Ca Linh Trạch đã đầy buồn bực trở lại.

"Sao thế? Tiểu Bạch chọc tức em à?". Tôi trêu chọc hỏi, "Không phải nó lại đá em nữa chứ?".

"Nào có ạ...". Ca Linh Trạch bĩu môi, "Chủ tử, người bảo nô tài đi dẫn ngựa, nhưng Tiểu Bạch đã sớm không còn ở trong chuồng. Nô tài hỏi người nuôi ngựa, hẳn ta nói Tiểu Bạch đã sớm bị Tiểu cách cách nói chuyện không trôi chảy cưới đi rồi".

Tôi đang lau thân đao, nghe xong lời này không khỏi sững sờ: "Tiểu cách cách nào vậy?".

"Nô tài cũng không rõ ạ, Tiểu Bạch vốn không phục tùng người lạ, người thường đứng hòng tiếp cận được nó... vả lại, trong phủ có ai mà không biết Tiểu Bạch là thú cưới của chủ tử, nên cũng không ai dám tùy tiện cưới".

Tôi gật đầu, trầm ngâm một lát, nhẹ dứt đao về vô rồi đứng dậy: **"Đi xem một cái nào"**.

Ra khỏi cửa viện, vừa mới đến vườn hoa đã không nô bộc không ngừng tới lui trên lối đi, vô cùng vội vã.

"Trong nhà có khách tới ư?". Tôi hoang mang không thôi.

Ca Linh Trạch lạnh lợi ngăn lại một tiểu a hoàn đang bung hộp thức ăn bằng gỗ lim, trực tiếp hỏi: **"Cái này tặng ai vậy?"**.

Tiểu a hoàn giương mắt nhìn thấy tôi, bị dọa đến mặt mày trắng bệch, vội vã quỳ xuống nói: **"Bẩm Phúc tấn, đây là của ma ma phòng lớn, hôm nay là sinh nhật của Đại Phúc tấn ạ"**.

Sinh nhật Triết Triết? Đứng rồi! Hôm nay đã là mười chín tháng tư! Sao tôi có thể quên mất chuyện này chứ?

Vừa nghĩ ra, vội phát tay bảo a hoàn đó đi tiếp: **"Ca Linh Trạch, giúp ta dành riêng một phần quà, lát nữa tặng cho Đại Phúc tấn"**. Đang nói, chợt nghe ngoài viện vang lên tiếng ngựa hí, tôi cảm thấy quen tai, không nhận được dừng bước.

"Chủ tử, đó là Tiểu Bạch...".

Ngay cả Ca Linh Trạch cũng nghe ra, vậy đương nhiên là không sai.

Nghĩ đến có người không hề xin phép tôi đã tự tiện cưỡi ngựa ra ngoài, lòng tôi rất khó chịu, bèn bước nhanh trực tiếp lao ra cổng lớn.

Trên đường phố không mấy người qua lại ấy, đưa mắt trông sang, liếc qua đã thấy được ngay.

Từ khúc ngoặt phía Tây có hai con ngựa đang phóng đến, một xám một trắng, con ngựa trắng ấy đúng thật là Tiểu Bạch. Người cưỡi ngựa là hai tiểu cô nương chừng mười tuổi, quần áo và trang sức đều có chút quái dị, như cách ăn mặc của người Nữ Chân, vừa lại như cách ăn mặc của người Mông Cổ. Trong số các bộ lạc Mông Cổ, bộ lạc có trang phục giống với tộc Nữ Chân, trừ Khoa Nhĩ Thẩm bộ ra thì không còn ai khác.

Khó trách nô tài nuôi ngựa lại bảo là nó không trôi chảy.

"Ai đó! Không được rồi, con ngựa này tính bướng quá! Ta thấy thôi vậy, đổi con khác cũng thể thôi...". Cười trên lưng ngựa xám là một cô bé mặc quần áo màu đỏ thẫm, một miệng tiếng Mông vô cùng ồn ào.

"Không được rồi! Ta không trị được nó!". Trên lưng Tiểu Bạch là một đứa bé cũng mặc quần áo đỏ thẫm, đang mãi miết lặc cượng phân tranh với Tiểu Bạch, Tiểu Bạch bị con bé kéo đến lặc đầu liên miên, liên tục đảo quanh tại chỗ, nhưng trước sau không chịu tiến về phía trước một bước.

"Cứ lè mề như vậy thì khi nào muội mới ra khỏi thành được đây? Cô cô bảo chúng ta ngoan ngoãn ở nhà đừng đi đâu, lát nữa nếu như không thấy người...".

"Ai đó! Tỷ à, đừng nói nữa, mau qua giúp ta một phen đi!". Cô bé áo đỏ giờ roi ngựa lên quát hai roi, Tiểu Bạch hí lên một tiếng lớn.

Roi da đỏ dường như đang quất lên người tôi, lòng tôi đau đến nhe răng hít thở.

Mắt nhìn thấy cô bé áo đỏ đã nhảy xuống đi đến kéo lấy dây cương của Tiểu Bạch, hai tỷ muội luống cuống tay chân đạp sức với Tiểu Bạch, ai cũng không chịu thua ai, tôi lập tức dấm môi huyết sáo vang.

Lỡ tai Tiểu Bạch nhúc nhích mấy cái, đầu lắc lắc, đột nhiên giờ móng trước, hai cô bé áo đỏ kia lập tức hô lên một tiếng, suýt chút nữa ngã xuống bên hông ngựa.

Tôi lại huyết một tiếng, Tiểu Bạch hạ móng trước, chờ cho cô bé áo đỏ vững vàng tóm được dây cương, nó hất sự ràng buộc của cô bé áo đỏ ấy, nhanh chóng chạy về phía tôi.

Rộc rộc rộc, Tiểu Bạch dừng lại trước mặt tôi, tôi mỉm cười vươn tay ra, nhìn nó vô cùng thân thiết liếm ngón tay mình.

Tiểu cô nương ngồi trên ngựa kia vẫn còn hoảng hồn, dư quang tôi trộm liếc nó, bắt giác sùng sốt.

Xiêm y đỏ chót chiếu lên làn da trắng hơn tuyết, khuôn mặt tựa tranh vẽ, mỹ lệ động lòng người, trên khuôn mặt vẫn còn vẻ hồi hộp sợ hãi, nhưng đảo mắt đã nghe cô bé bật cười khanh khách, thanh âm tựa chuông bạc, trong trẻo và êm tai: **"Cô làm thế nào được vậy? Sao nó lại nghe lời cô như thế nhỉ?"**.

Tôi cười nhạt, cũng không ừ hừ gì cả.

Ca Linh Trạch trách mắng: **"Còn không xuống! Đây là ngựa của chủ tử nhà ta, há lại để cho người tùy tiện cưỡi bừa đánh bừa hả?"**.

Cũng không biết tiểu cô nương ấy có nghe hiểu tiếng Nữ Chân của Ca Linh Trạch hay không, cô bé ấy không thèm để ý, đôi mắt đảo quanh, ánh mắt rơi vào thất lung tôi, thấy tôi đeo yêu đao, không khỏi lộ ra vẻ thèm thuồng kinh ngạc: **"Ngựa này là của cô sao?"**.

Cô bé áo đỏ còn lại cũng chạy đến, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, vỗ ngực không ngừng ầm ỉ: **"Sau này không nghe muội nữa đâu, dắt ngựa dạo trong thành này thế nào cũng không vui bằng ở thảo nguyên..."**. Nói đến đây, liếc mắt nhìn thấy tôi đứng bên cạnh, nhất thời khép miệng.

Cô bé áo đỏ đã ngoan ngoãn xuống khỏi lưng ngựa, tôi thờ ơ gộp cương ngựa lại, ra vẻ như không nghe hiểu cô bé đó nói gì, chỉ đưa dây cương cho Ca Linh Trạch: **"Dắt vô chuồng đi... ngoài ra nói với quần sự, nô tài nuôi ngựa làm việc chưa hiệu quả, hồi y ngày thường dạy dỗ người hầu thế nào vậy?"**.

Ca Linh Trạch vội đáp lời, dắt Tiểu Bạch vào phủ. Tôi lạnh nhạt nhìn thẳng vào hai tiểu nha đầu đó, luận về dung mạo đều thuộc loại mỹ nhân hàng đầu, thậm chí có thể tranh cao thấp với A Ba Hối năm xưa.

Sinh nhật à... tôi hừ lạnh, Triết Triết có chủ ý gì, cuối cùng xem như tôi đã rõ ràng.

Tôi đến bên phía phòng lớn lại bắt đầu múa hát, vô cùng náo nhiệt.

Triết Triết sai người đến mời tôi hai lần, tôi cẩn thận hỏi thăm thấy Hoàng Thái Cực vẫn đang xử lý công việc trong Bát kỳ Nha Môn, không có ở nhà nên cũng liền thoái thác không đi. Chờ đến cuối giờ Tuất*, bỗng nhiên Đôn Đạt Lý vội vã đến tìm tôi, đứng ngoài cửa bẩm báo nói Bối lặc gia vừa về đến nhà, đã bị một tiểu cô nương áo đỏ kiên quyết kéo đến phòng lớn.

***Giờ Tuất: từ 7 giờ tối đến 9 giờ tối.**

Lúc này tôi đã cởi xong áo ngoài, gỡ tóc chuẩn bị tắt đèn đi ngủ, nghe xong lời này không khỏi bật dậy khỏi giường.

Tiểu cô nương áo đỏ – Lại là con bé đó!

"Ca Linh Trạch!". Tôi gương gạo gọi Ca Linh Trạch, vội vã quấn lại tóc, bởi vì búi bả đầu rất mất thời gian, vì thế chỉ tết hai bím tóc ở sau rồi qua loa vòng lên đầu, cũng không thêm thoa phấn trang điểm, chỉ khoác áo bào rồi bước ra ngoài.

Đôn Đạt Lý đang chờ ở ngoài, Tát Nhĩ Mã trông thấy vẻ mặt muốn đi ăn thịt người của tôi liền bị dọa cho sợ hãi. Sau khi thấy em ấy ngây người hơn nửa ngày trời, tôi mới trừng mắt với em ấy: **"Làm gì đó? Cũng không phải em chưa bao giờ trông thấy bộ dạng không chính chu của ta"**.

Tát Nhĩ Mã lo sợ không yên hỏi: **"Người muốn đến phòng lớn ạ?"**.

"Đúng rồi". Tôi lạnh lùng cười, **"Đại Phúc tấn đã thành tâm thành ý muốn ta đến, nói cho cùng ta cũng không thể phụ lòng tốt của cô ta được"**.

Tát Nhĩ Mã không được tự nhiên cúi thấp đầu, liếc mắt nhìn Ca Linh Trạch, Ca Linh Trạch nháy mắt ra hiệu, khẽ lắc đầu.

"Không phải ta đến đó để bắt lỗi, chỉ là đi chúc sinh nhật Đại Phúc tấn thôi mà". Tôi thăm thấy buồn cười, nhìn biểu tình của bọn họ cứ như thể tôi đã xấn tay áo chuẩn bị ra trận vậy.

Thực ra Khoa Nhĩ Thẩm đưa hai tiểu cô nương đó đến đây, về tình về lý cũng không phải là khó lý giải. Ngẫm lại Triết Triết gả cho Hoàng Thái Cực cũng đã mười năm nhưng lại không sinh con, Khoa Nhĩ Thẩm chỉ là một bộ lạc nhỏ của Mông Cổ, sở dĩ Nỗ Nhĩ Cáp Xích coi trọng như vậy, chẳng qua là vì để làm gương dẫn đường nhằm lôi kéo các bộ lạc Mông Cổ khác, sau này tập kết được nhiều thế lực Mông Cổ hơn, ngoài việc cùng nhau đối phó với bộ lạc lớn nhất và khó đối phó nhất của Mông Cổ là Sát Cáp Nhĩ ra, thì chủ yếu còn có tác dụng làm lá chắn an toàn để đối phó với Đại Minh sau này.

Những người lớn trong tộc chờ cái cộc hôn nhân chính trị này đem hoa kết quả e là sắp phát điên hết rồi, Triết Triết cũng không quá xấu hổ khi tiết lộ ra ngoài chuyện mình không được sủng trong nhà, nhưng chuyện nàng không sinh được con đây là sự thật.

Nói cách khác, trong lòng cô ta lúc này là vừa mừng vừa chua xót. Khoa Nhĩ Thẩm tìm cách đưa hai cô bé đó đến đây, tuy rằng một bên cô ta có thể mượn việc này để áp chế sự độc sủng của tôi, nhưng một bên khác cô ta lại không thể đối mặt với nỗi bi ai, đó là khi cô cháu đều cùng gả chung một chồng.

Cô cháu cùng gả...

Không rõ vì sao, tôi chợt nhớ đến Mạnh Cổ Tỷ Tỷ, nhớ đến cảnh hứa hôn với Nỗ Nhĩ Cáp Xích năm đó... nếu khi đó tôi thật sự gả cho Nỗ Nhĩ Cáp Xích, liệu tôi cũng có thể hiểu được nỗi bi ai của Mạnh Cổ Tỷ Tỷ chăng? Không biết khi Mạnh Cổ Tỷ Tỷ cân nhắc để Hải Chân làm a hoàn thông phòng, trong lòng cô ấy rốt cuộc cảm thấy như thế nào?

Ở mảnh đất trống trước nhà lớn có đốt một đồng lửa trại, một bóng dáng đỏ chót đang nhảy múa trong ánh lửa hừng hực. Vừa múa vừa hát đầy linh hoạt, khiến tôi có hơi hốt hoảng, phảng phất nhớ lại khi còn ở thảo nguyên Trát Lỗ Đặc.

Đúng rồi, đây là hương vị đặc trưng của người Mông Cổ mà!

Nhiệt tình, phóng khoáng... thậm chí không hề che dấu niềm yêu thích của mình, để tất cả chảy theo tiếng Mã Đầu cầm* du dương mà đi ra.

***Mã Đầu cầm: hay Đàn đầu ngựa, loại nhạc cụ hai dây của người Mông Cổ, trên đầu cần đàn có chạm hình đầu ngựa).**

Triết Triết ngồi im bên cạnh Hoàng Thái Cực, vẻ cười nụ mơn mởn hiện ra trên mặt, Hoàng Thái Cực nhìn vào điệu múa trên sân, vẻ mặt có chút đắm chiều. Cô bé áo đỏ đang ngồi đối diện hai người họ, xúc động thổi Ac-mo-ni-ca đệm theo...

Mọi thứ thoát nhìn trông vui mừng náo nhiệt đến thế.

"Chủ tử". Ca Linh Trạch thấy tôi dừng bước, cẩn thận gọi một tiếng.

Tôi nhẹ thờ dãi: **"Em qua đó thông báo đi".**

Lúc này Ca Linh Trạch mới nhón chân băng qua hành lang dài.

Ngay sau khi chạm phải ánh mắt gấp gáp tìm kiếm ngoài cửa của Hoàng Thái Cực, tôi mỉm cười, ngẩng đầu đi qua.

"Ta đã đến chúc mừng Đại Phúc tấn rồi đây".

Triết Triết kinh ngạc đến đờ ra, nhưng giây lát đã mỉm cười đứng dậy tiếp đón. Trong chốc lát hàn huyên khách sáo, tôi trông thấy hai tiểu cô nương nọ đang mở to đôi mắt đen láy tò mò đánh giá tôi, tôi không khỏi cười nói: **"Hồi sáng có gặp qua hai vị cách cách, thảo nguyên Khoa Nhĩ Thấm quả là mảnh đất sinh ra toàn mỹ nhân. Trông dáng vẻ của mấy cô nàng ấy tươi đẹp biết bao...".** Tôi thu lại ánh mắt, liếc về phía Triết Triết, nhếch miệng mỉm cười, **"Nói thật, Đại Phúc tấn đừng giận ta, tướng mạo cùng nhan sắc của hai vị cách cách này tương lai có khi vượt qua cả Đại Phúc tấn đấy, tương lai ai mà cưới được hai cô bé này, người đó thật là có phúc mà".**

Sắc mặt Triết Triết cứng đờ, giọng gào nờ nự cười, chỉ vào cô bé áo đỏ kia nói: **"Đây là Ô Vân San Đan, là con gái của đường huynh Tang A Nhĩ Trại của ta".** Lại chỉ vào cô bé áo đỏ còn lại, giọng nói không khỏi dịu dàng, tràn đầy yêu thương nói, **"Còn con bé nha đầu lỗ măng này... Là Bố Mộc Bồ Thái, con gái của huynh trưởng Trại Tang của ta..."**.

"O'kia, cô cô!". Bố Mộc Bồ Thái hờn dỗi giậm chân, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên đỏ bừng vì mới vừa nhảy xong, trên trán lấm tấm những giọt mồ hôi, càng hiện lên một vẻ xinh đẹp động lòng người, **"Rốt cuộc người nói gì với cô ấy vậy, vẫn luôn khi dễ người ta nghe không hiểu".**

Triết Triết lại dùng tiếng Mông qua loa thuật lại lần nữa, cuối cùng nói: **"Đừng có mà "cô ấy" "cô ấy" vô lễ, Tiểu Phúc tấn đến từ Khách Nhĩ Khách Trát Lỗ Đặc, cô ấy là con gái Mông Cổ chúng ta đấy".**

Bố Mộc Bồ Thái mở to mắt: **"Ai da, hóa ra cô biết nói tiếng Mông á!".** Dùng một chút, đột nhiên nhớ đến lời vừa rồi của Triết Triết, liền sáng giọng, **"Sao cô cô lại nói ta như thế trước mặt Tứ Bối lạc, ta là nha đầu lỗ măng chỗ nào chứ?".**

Ô Vân San Đan đề xuống Ac-mo-ni-ca, trên khuôn mặt xinh đẹp động lòng người tràn đầy tò mò: **"Tiểu Phúc tấn là người của bộ lạc Khách Nhĩ Khách Trát Lỗ Đặc sao? Thuộc dưới trưởng vị Bối lạc nào thế?".**

Tôi lười biếng chớp chớp mắt, dùng tiếng Mông tránh nặng tìm nhẹ trả lời cô bé đó: **"Trát Lỗ Đặc không có khí hậu tốt, không như Khoa Nhĩ Thấm, toàn sinh ra mỹ nhân".**

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ô Vân Đan San chợt đỏ bừng lên, thẹn thùng cúi đầu.

Tôi kéo lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô bé, ôn nhu hỏi: **"Người bao nhiêu tuổi rồi?".**

"Mười ba".

Ồ, mười ba rồi, tôi không khỏi liếc xéo Hoàng Thái Cực một cái. Khuôn mặt chàng vô cảm, dường như đang vô ý đùa bỡn chén rượu trong tay, làm ra vẻ không nhìn thấy ánh mắt của tôi.

Lúc này tôi tò mò muốn chết, đối với một đứa bé gái còn nhỏ hơn con trai mình hai tuổi, không biết trong lòng Hoàng Thái Cực đang nghĩ như thế nào.

"Tiểu Phúc tấn, Tiểu Phúc tấn, ta mười một!". Bố Mộc Bồ Thái tươi cười kéo lấy cánh tay tôi, một bộ dáng hồn nhiên hoạt bát, thật sự khiến người khác thấy yêu thương.

Ồ, mười một tuổi, qua một năm nữa, Lan Khoát Nhĩ của tôi cũng lớn như vậy.

Đột nhiên, trong lòng tôi sinh ra một nỗi bùi ngùi, có một loại xúc động tang thương cùng mất mát.

Những đứa trẻ đang ngày một lớn lên, nhưng tôi... lại ngày một già đi.

"Tiểu Phúc tấn, nghe cô cô nói cô từng theo Tứ Bối lạc đi chinh chiến...". Bố Mộc Bồ Thái nũng nịu kéo ống tay áo tôi, cái miệng nhỏ nhắn đỏ mọng vênh lên cong cong, oán giận nhìn về Hoàng Thái Cực, **"Ta đã hỏi Tứ Bối lạc tận mấy lần, huynh ấy trước sau vẫn không chịu kể chuyện đánh trận cho ta nghe gì cả. Tiểu Phúc tấn, cô kể một chút cho ta nghe đi... ta tò mò muốn chết, lúc ở Khoa Nhĩ Thấm ta nghe người ta nói Tứ Bối lạc đánh trận rất lợi hại..."**.

Đang lúc bị cô bé quấy rầy đến đau đầu nhức óc, Hoàng Thái Cực vô cùng chậm rãi đứng dậy: **"Du Nhiên, về thôi".** Vừa nói vừa ngáp dài một cái.

Tôi nhân cơ hội này thoát khỏi sự dây dưa của Bố Mộc Bồ Thái, đưa tay vờ làm ra vẻ đỡ Hoàng Thái Cực dậy, nín thở nói: **"Gia đã uống rượu sao?"**

Vậy lát nữa ta bảo Ca Linh Trạch nấu cho chàng chén canh giải rượu nhé".

Hoàng Thái Cực ngằm cầu một phen vào mu bàn tay tôi, tôi cố nhin mới không bật cười ra tiếng tại nơi này.

"Không cần đâu, cả ngày xét duyệt công việc mệt rồi, muốn ngủ sớm". Dừng một chút, lại hướng về Triết Triết nói, **"Hôm nay sinh nhật nàng, cứ thoải mái chơi đùa cùng cháu gái mình đi, không cần phải gò bó thời gian... sáng mai ta vẫn còn phải vội đi Nha Môn..."**

Triết Triết bắt đắ dĩ quý gồi hành lễ: **"Cung tiễn gia".**

Ô Vân Đan San cũng cung kính theo, chỉ có Bó Mộc Bó Thái không cam lòng đuôi theo gọi to, **"Tứ Bối lạc! Tứ Bối lạc! Ngày mai huynh có ra ngoài thành săn bắn cùng chúng ta không?"**.

"Bó Mộc Bó Thái, đừng quây nữa. Cô phụ của cháu mệt rồi...".

Tôi lười quan tâm vở hải của bọn họ, việc của tôi là ôm lấy Hoàng Thái Cực, bước đi không quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 43: Giao dịch

Hai tỷ muội Ô Vân Đan San và Bó Mộc Bó Thái ở lại phòng Triết Triết ấy vậy mà đã hơn nửa tháng, tôi vốn lo lắng cuộc liên hôn chính trị này sẽ nhanh chóng được trường bối gia tộc xác định rồi chứ, nhưng Hãn dụ chỉ hôn lại trì trệ chưa được truyền xuống.

Nghĩ đến mưu tính của Triết Triết, lòng tôi ngoại trừ đau nhói ra, thật sự cũng không biết nên nói gì mới phải. Mấy hôm nay trước khi đi ngủ đều nói chuyện phiếm cùng Hoàng Thái Cực, nhưng mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt muốn nói lại thôi của chàng, tôi đều cố ý đổi đề tài.

Giữa tháng năm, Hãn dụ chỉ hôn cuối cùng cũng được truyền xuống, nhưng điều làm tôi cảm thấy không ngờ chính là, chỉ dụ đó không phải bảo Hoàng Thái Cực cưới hai tỷ muội đó về. Hãn dụ của Nỗ Nhĩ Cáp Xích là để Ô Vân Đan San lấy Thập Tứ a ca Đa Nhĩ Cỗn.

Ở đại sảnh nghe thấy chỉ dụ đó, trong tích tắc tôi như bị tuột huyết áp.

Không thể nào hình dung loại cảm xúc phức tạp đó là gì.

Triết Triết nhanh chóng thưởng cho sứ giả truyền lệnh, Ô Vân Đan San then thùng trốn vào phòng, trái lại Bó Mộc Bó Thái tròn tròn đôi mắt trắng đen rõ ràng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên một loại cảm xúc mất mát khó có thể nắm bắt.

Tôi chậm rãi đứng thẳng lưng, đúng lúc bàn tay Hoàng Thái Cực xuất hiện trước mặt, nắm chặt lấy tay tôi, kéo tôi đứng đứng dậy.

Chàng bình tĩnh mỉm cười với tôi.

Đột nhiên, tôi đều đã hiểu ra hết thấy.

Hốc mắt cay xè, tôi hít mũi, nghiêng đầu đi.

Làm trái ý trường bối gia tộc, nhất quyết không chịu cưới con gái Khoa Nhĩ Thấm... Hoàng Thái Cực à! Chàng cũng biết như thế sẽ trả cái giá đắt thế thảm ra làm sao?

Lòng tôi đau thắt lại, chàng chăm chú nhìn tôi, ngón tay đầy dịu dàng vuốt ve lưng tôi, nhẹ giọng nói: **"Hãn a mã sai ta lo liệu hôn sự cho Thập Tứ đệ, mấy ngày sắp tới sẽ bận rộn nhiều việc... nàng cũng biết, Hãn a mã rất cưng chiều Thập Tứ, huống chi đây là đại hôn lần đầu của nó..."**.

Nhắc đến Đa Nhĩ Cỗn, tôi không khỏi nhớ đến năm ấy gặp cậu ta, lúc ấy cậu ta đã nói về chuyện cưới vợ. Hiện giờ chỉ mới qua ba năm, cậu ta cũng chỉ là một đứa nhỏ choai choai mười hai tuổi, ấy mà đã sắp cưới vợ thành gia rồi.

"À... Thập Tứ đệ không phải vẫn còn rất nhỏ tuổi sao?". Tôi thật chậm hỏi.

Ghê quá đi, một tân nương mới mười ba tuổi cùng tân lang tính thật cũng chỉ mới mười hai tuổi rưỡi... để hai đứa con nít kết hôn, có khác nào cưới về chơi nhà chòi đâu? Thật là không thể nào tưởng tượng nổi!

Hoàng Thái Cực cười, đầy ẩn ý nói: **"Không còn nhỏ".**

Tôi trông thấy đôi mắt nóng rực của chàng, bỗng chợt nhớ lại lúc ấy chàng đã sớm trưởng thành vào cái tuổi này, mà tôi đã từng hiểu lầm cái hành vi gì đó của chàng thành "đái dầm".

Mặt tôi thoáng chốc nóng lên, hai bên tai đỏ bừng.

"Là tự Thập Tứ muốn cưới vợ, nói là cưới vợ phải cưới liền tay, còn quyết chí phải cưới đến khi hài lòng mới thôi... cũng may nhờ nó quấy phá như vậy, cho nên đã giải vây giúp ta".

Tôi sững sốt, nhớ đến những lời mà Đa Nhĩ Cổn từng nói vào ba năm trước, càng lúc càng cảm thấy đầu óc của thằng bé này không được bình thường lắm, khác hẳn với mọi người.

Hôn lễ giữa Đa Nhĩ Cổn và Ô Vân Đan San được tổ chức vô cùng rùm beng và náo nhiệt, mấy ngày nay Bồ Mộc Bồ Thái đã lấy sự hiếu kỳ của mình, cứ chờ có cơ hội là lại bám dính lấy Hoàng Thái Cực, nàng không biết nói tiếng Nữ Chân, trong phủ trừ mấy người biết nói tiếng Mông chúng tôi ra, thì hầu như không ai có thể nói chuyện với cô bé. Nó tài trong phủ biết cô bé là cháu gái của Đại Phúc tấn, mặc kệ có nghe hiểu hay không, cứ kính cô bé ba phần trước đã, chỉ là tôi càng ngày càng không vừa mắt với cô bé.

Hôm nay, tôi đang cưỡi ngựa ra khỏi nhà, chợt trông thấy a hoàn của Bồ Mộc Bồ Thái đó đang khoa tay múa chân nói chuyện với gã chăn ngựa ở tại chuồng.

"Tô Ma Lạt?".

Cô bé lắc đầu, chỉ chỉ vào cái bao được ché từ lông thú treo bên hông chuồng: **"Này, cái này, tên của ta".**

"Tô Lạt Lạt?".

Cô bé lắc đầu tiếp, chỉ vào chính mình: **"Tô Mặc Nhĩ".**

Gã chăn ngựa cười to: **"Không phải người nói mình tên Bao Lông sao?".**

Cô bé vò đầu, sốt ruột không biết nên nói gì. Tôi ở bên cạnh nhìn thấy liền bật cười, tiểu nha đầu này, tuổi không lớn, những khả năng không tồi, mới mấy ngày ngắn ngủi đã học được không ít tiếng Nữ Chân.

Tôi đứng sau lưng nàng ho nhẹ, tiểu nha đầu đột nhiên quay lại: **"A, Tiểu Phúc tấn, người muốn cưới ngựa ra ngoài sao?".**

"Phải". Tôi mỉm cười gật đầu, dừng một chút, nói, **"Nếu người thật sự muốn học tiếng Nữ Chân, chốc lát nữa ta sẽ nhờ Tứ Bối lạc tìm một Ba Khắc Thập cho người".**

Tô Mặc Nhĩ sáng mắt: **"Thật ư? Tiểu Phúc tấn, cô thật là tốt".**

"Chờ người học giao tiếp xong, còn phải học thêm học chữ viết, trong phòng ta có sách, nếu muốn đọc có thể mượn ta...".

Cô bé cực kỳ hăng hái, nhưng đảo mắt lại gục đầu xuống: **"Không được rồi, chờ sau khi Ô Vân Đan San cách cách thành thân xong, ta phải trở về Khoa Nhĩ Thẩm với cách cách rồi".**

Gã chăn ngựa đến giúp tôi dắt Tiểu Bạch, tôi xoay người lên ngựa, nhìn bộ dạng mặt ủ mảy chau của cô bé, lòng bất chợt chấn động.

"Tô... Tô... vừa rồi người nói người tên gì?".

"Tô Mặc Nhĩ". Khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên lấy lòng, cô bé giúp tôi dắt dây cương, khẽ cười với tôi, lộ ra hàm răng đều tăm tắp, **"Ta tên Tô Mặc Nhĩ, Tiểu Phúc tấn, phiền cô giải thích với bọn họ một chút, bọn họ cứ gọi thành Tô Ma Lạt mãi. Ta vốn thường tiếng Nữ Chân với tiếng Mông không khác nhau là mấy, không ngờ khi học rồi mới thấy khó quá đi...".**

Tô Mặc Nhĩ...

Tô Ma Lạt...

Tô Mặc Nhĩ!

Tô Ma Lạt!

Đó là... Tô Ma Lạt Cô trong truyền thuyết?!

Tôi thoáng trượt chân, bởi vì chưa giẫm lên bàn đạp, cả người liền nghiêng qua một bên, từ trên lưng ngựa cắm đầu xuống, may có Tô Ma Lạt nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy: **"Tiểu... Tiểu Phúc tấn".**

Tô Ma Lạt! Là Tô Ma Lạt Cô ở bên cạnh Hiếu Trang Thái Hoàng Thái hậu thời Khang Hi...

A hoàn hồi môn của Hiếu Trang...

Của Hiếu Trang...

Bố Mộc Bố Thái! Bố Mộc Bố Thái của... Khoa Nhĩ Thẩm.

Ôi trời ơi!

Đó chẳng phải là... chẳng phải là...

Theo như lịch sử thì sẽ phát triển thế nào nhỉ? Hiếu Trang hẳn là sẽ sinh hạ Thuận Trị để cho Hoàng Thái Cực phải không?

Thật không dám nghĩ tiếp nữa, đầu tôi quặn đau. Hiện tại tôi nên làm gì mới phải đây? Nên xuôi theo dòng lịch sử, hay nên quấy phá chiều hướng tất yếu ấy?

Nhưng mà, nếu như làm thế, ngôi vị Hoàng đế của Hoàng Thái Cực... liệu lịch sử có bị bóp méo đi?

Hôn sự của Đa Nhĩ Cổn được lo liệu vô cùng náo nhiệt, Hoàng Thái Cực bận rộn suốt mười ngày. Hôn lễ qua đi, Bố Mộc Bố Thái cũng cùng đột đưa dâu trở về Khoa Nhĩ Thẩm; phủ Tứ Bối lạc đường như đã khôi phục lại sự yên tĩnh như trước.

Nhưng mà tôi cũng rõ, có một số thứ đã còn giống như trước nữa?

Vào chiều hôm nọ, tôi chạm mặt Triết Triết trong vườn hoa, cô ta đã cố ý tránh mặt tôi cả tháng nay. Dường như bên dưới khuôn mặt vốn trầm tĩnh thận trọng ấy đang mang một nỗi nhọc nhằn đau thương, tôi cũng không kiên nhẫn ánh mắt có chút oán giận của cô ta, trực tiếp nhìn thẳng vào cô ta. Sau một lát, cuối cùng tôi đành thở dài: **"Chúng ta làm giao dịch đi".**

Triết Triết dao động nhìn tôi đầy khó hiểu.

"Cô cũng biết ta sẽ không sinh con... đời này ta không có con, nhưng ta lại giành được ân sủng mà cô không thể cầu nhất. Chỉ là... Bối lạc gia không thể không có con, hoặc nói trắng ra đó là, cuộc liên hôn giữa Kim Mông không thể không có con cháu...".

Đôi mắt Triết Triết sáng lên, trên khuôn mặt trắng nõn lộ ra vẻ sâu xa dè dặt.

Tôi chưa xót cười, nói tiếp: **"Hiện nay cô là thế tử duy nhất của Tứ Bối lạc, nếu để người khác vào nhà làm Phúc tấn, sẽ không có lợi đối với cô. Có con nối dõi mang dòng máu Kim Mông, vẫn nên do cô mang thai vậy, về sau con của cô ta cũng sẽ đối xử như con ruột mình, với địa vị của cô, lại thêm sức ảnh hưởng của ta, thành tựu của đứa nhỏ ấy trong tương lai sẽ là một đại ca vượt trội vô cùng".** Tôi dừng một chút, quan sát sắc mặt không ngừng thay đổi của Triết Triết, **"Giao dịch này, Đại Phúc tấn có thể thực hiện được không?"**.

Ánh mắt Triết Triết lóe lên sự không chắc, qua lâu sau, cô ta mới do dự nhỏ giọng hỏi: **"Đây chính là ý của gia?"**.

Khóe miệng tôi co rút, trong lòng cảm thấy một trận đau đớn kiệt lực: **"Chỗ gia ta sẽ tự đi hòa giải, cô không cần quan tâm nhiều, ta chỉ hỏi cô có đồng ý giao dịch này hay không? Nếu một ngày cô chưa sinh con, Khoa Nhĩ Thẩm sẽ càng không ngừng đưa con cháu tới đây thế chỗ vị trí của cô, cô hãy cẩn thận mà suy nghĩ, tuy bọn họ là người thân của cô, có thể mở rộng thanh thế của cô, nhưng chớ quên, bọn họ trẻ hơn cô, đẹp hơn cô, không chừng một ngày nào đó sẽ thế chỗ Đại Phúc tấn của cô. Đến lúc đó... cô không còn là gì cả, nửa đời sau chỉ có thể âm thầm thê lương ngồi chờ, nếu gia không cần cô, ngay cả một người dưỡng già đưa tiền cũng không có..."**.

Triết Triết thoáng lộ vẻ kích động, sau khi ngảy người, mới chậm rãi khôi phục tinh thần, ung dung cười: **"Thực ra cô cũng đang lo cho bản thân mình phải không? Chỉ sợ sau khi bọn họ vào cửa, người bị uy hiếp đầu tiên, chính là cô. Nếu thật sự như thế, người phải chia sẻ sủng ái, cuối cùng âm thầm thê lương, cô độc đến cuối đời, sẽ chỉ là cô"**.

"Cô muốn nghĩ thế nào thì tùy". Tôi cười, không nói đúng, cũng chẳng nói sai, cứ để cô ta tưởng đó là đương nhiên, cho đó là đúng đi.

Tôi không rõ rốt cuộc có làm lịch sử thay đổi không, cả hậu quả của việc thay đổi đó đến tận cùng là gì. Tôi chỉ có thể tranh thủ một chút, không để làm ảnh hưởng đến tình hình có lợi cho việc tranh quyền đoạt vị của Hoàng Thái Cực...

Dù sao, hiểu rõ tính tình của Triết Triết, dường như đơn giản và dễ dàng hơn, so với việc hiểu rõ vị Hiếu Trang Thái Hoàng Thái hậu phụ tá hai đời quân vương trong truyền thuyết kia.

Hiếu Trang... chỉ sợ với chỉ số thông minh tầm thường của tôi, cả đời này cũng chẳng thể nào đối phó nổi.

Đêm đó tôi không ngủ sớm như thường lệ, vẫn liên tục đọc sách dưới đèn, đáng tiếc bị mấy trang giấy trắng đầy chữ đen làm cho lóa mắt, thật sự một chữ cũng đọc không ra.

Cuối giờ Hợi*, phía sau mới vang lên tiếng bước chân nhỏ nhặt, tôi mới khép sách lại, sau tai đã truyền đến một tiếng thở dài nhẹ nhàng, xen lẫn mùi hương quen thuộc của Hoàng Thái Cực.

**Giờ Hợi: Từ 9 giờ tối đến 11 giờ tối.*

Tôi chậm rãi dựa người ra sau, qua hồi lâu giữa hai chúng tôi chưa ai lên tiếng, chỉ lẳng lặng dựa sát vào nhau, dưới vầng sáng màu vàng của ánh nến, lẳng lặng cảm nhận sự tồn tại chân thật của đôi bên.

"Về sau... đi đến phòng lớn nhiều một chút...". Cuối cùng, tôi mệt mỏi đánh vỡ sự im lặng.

Mười ngón tay đặt trên vai tôi của Hoàng Thái Cực chậm rãi siết lại, tôi nhin đau không lên tiếng, qua lúc lâu sau chàng mới buông lỏng, mạnh mẽ ôm chặt lấy tôi vào lòng.

"Du Nhiên... ta phụ nàng quá nhiều".

Lòng tôi đau xót, nhưng lại giả vờ bình thân nói: **"Chàng không cần phải nói vậy, chỉ cần chàng nhận rõ được mục tiêu của mình, không bao giờ nản lòng là được..."**.

"Du Nhiên à!". Chàng nghẹn giọng buồn bã gọi, hay tay thoáng run rẩy, **"Nàng là người hiểu ta nhất, trên đời này chẳng một ai hiểu ta hơn nàng..."**.

Tôi buồn bã cười, miễn cưỡng xả ra nụ cười mỉm, nhẹ nhàng vỗ lưng chàng: **"Chàng, có gì sai chứ?"**. Tay tôi bắt lấy bàn tay phải chàng, năm ngón tay chặt chẽ dây dưa với chàng, **"Chỉ cần chàng hiểu lòng ta là được, chỉ cần chàng vẫn yêu ta là được..."**.

"Yêu nàng!". Chàng hít một hơi, giọng nói có chút nghẹn ngào, **"Đến chết không đổi..."**.

Mùa thu tháng tám năm Nhâm Thìn, cũng là năm nay, Tổng binh quan, Nhất đẳng Đại Thần Hà Hòa Lễ qua đời, kể từ đó, Ngũ Đại thần gây dựng cơ đồ đều đã không còn. Nỗ Nhĩ Cáp Xích vô cùng đau đớn, gào khóc thảm thiết: **"Ông trời sao không tiễn cả kẻ già còn sót lại này!"**.

Một ngày nọ vào cuối thu, Triết Triết bắt đầu xuất hiện tình trạng nôn mửa khó ở, lòng tôi biết rõ, một bên sai người mời đại phu đến chẩn, một bên gọi người đến Đại Nha Môn thông báo cho Hoàng Thái Cực.

Hôm ấy y quan đã chẩn ra, Triết Triết quả nhiên đã có thai, trong chốc lát tin tức truyền đến Nha Môn. Chưa được nửa canh giờ, Hoàng Thái Cực đã về trước, vừa vào phủ liền lao thẳng đến phòng tôi.

Bốn mắt nhìn nhau, tôi im lặng mỉm cười với chàng, chàng đi đến dắt tay tôi, dịu dàng nói: **"Tốt rồi, hết thấy đều xong cả rồi!"**.

"Không, còn phải xem cái thai ấy có phải con trai hay không".

Chàng hôn tôi: **"Vậy phải xem vận may của cô ta"**.

Ánh mắt tôi lướt qua, cười khê: **"Không phải đâu, nhân tố quyết định sinh con trai hay con gái là chàng, không liên quan tới phụ nữ"**.

Chàng như rồng mây, tôi vội che miệng cười trộm.

Chàng ôm eo tôi, khẳng khái hỏi: **"Lần này lại là lý lẽ cổ quái gì thế? Nàng nói rõ ta nghe..."**.

"Không nói rõ đâu! Không nói rõ đâu...". Tôi đột ngột lách người, thoát khỏi vòng ôm của chàng, cười đến không thể nhịn, **"Thật sự là không có cách nào nói rõ được đâu..."**.

"Không nói rõ ràng, ta phải phạt nàng thật nặng mới được". Chàng đen tối cười hai tiếng, mở hai tay cười nham hiểm xông vào tôi.

Chập tối, trong thành rào đã sai người đưa quà đến, chẳng qua chỉ là một đồng lụa là, cộng thêm vàng bạc, châu ngọc. Triết Triết cử người mang toàn bộ mấy món đồ còn y nguyên ấy đưa đến phòng tôi, tôi hiểu được dụng ý của cô ta, nhìn thấy một đồng đồ vô dụng ấy, tôi chỉ thần nhiên cười: **"Lui về cả đi, nói với Đại Phúc tấn, tấm lòng của cô ta nhận, bảo nàng dưỡng thai cho tốt, chuyện trong nhà tạm thời không cần lo"**.

Hoàng Thái Cực vừa ăn canh hạt sen, vừa thỉnh thoảng ngẩng đầu liếc tôi, trên mặt như mang theo ý cười, tôi thấy không được tự nhiên, đưa tay nhéo mặt chàng một phen: **"Thế nào, không quen thấy ta ra vẻ ta đây à?"**.

Chàng lắc đầu, qua một lúc sau, lại lắc đầu.

"Nói! Không được lắc đầu nữa".

"Vậy nàng nói ta biết trước đi, Mẫn Thanh có nghĩa là...".

"Ách...". Cái người này, vẫn còn mãi nghĩ về nó, có khi cả đời này cũng không quên nổi? Tôi nhắc chân chạy lấy người, **"Ta ra ngoài luyện đao..."**.

"Cạch!". Chàng nhanh chóng quăng muỗng, đuổi theo, **"Ta đi với nàng..."**.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 2 - Chương 44: Hiếu Trang

Tháng Giêng năm Thiên Mệnh thứ mười, cả phủ đang lúc náo nhiệt ăn mừng năm mới, Triết Triết đột nhiên nhận được thư nhà từ Khoa Nhĩ Thẩm, không bao lâu sau, thân mình thoáng đã lộ vẻ tròn trịa của cô ta đã vội vàng xuất hiện trước cửa phòng tôi.

"Chạy gì thế?". Tôi khẽ nhú mày, cảm thấy hờn giận trách.

Lẽ nào cô ta cho rằng đứa nhỏ này rất dễ có? Vạn nhất xảy ra sơ suất gì, tôi không cam đoan mình còn có thể dễ dàng khoan dung để cô ta mang thai lần nữa.

Sắc mặt Triết Triết trắng bệch, tôi chưa từng thấy cô ta lộ vẻ sợ hãi như thế, mặc dù đó có là chuyện lớn từ trên trời ập xuống đầu cô ta, cô ta cũng tuyệt không bao giờ hành động lỗ mồm như vậy.

Lòng tôi cả kinh, sợ hãi hỏi cô ta: **"Đã xảy ra chuyện gì?"**.

Triết Triết run rẩy nói: **"Bố Mộc Bố Thái con bé..."**.

Dự cảm xấu cùng sự lạnh lẽo dần xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng của tôi từng chút một, tôi không kìm được liên rùng mình.

"Nha đầu Bố Mộc Bố Thái đó đã mặc sức quậy phá, Ôi... con bé vậy mà lại xin ta ra mặt, chủ động hướng Đại Kim Hân đề xuất đến việc kết hôn với Bồi lạc gia...".

LẠCH CẠCH!

Tay tôi buông lỏng, lò ấp tay rơi xuống đất, lăn đi thật xa.

Tôi lao đảo lù về sau từng bước, chống xuống mép bàn run rẩy đứng vững.

"Làm sao đây? Đại Hân đã đồng ý rồi, sinh lễ của đã đưa, tháng sau Bố Mộc Bố Thái sẽ được cháu trai Ngô Khắc Thiện của ta đưa tới Liêu Dương...".

"Đủ rồi!". Tôi lạnh lùng hét lớn, Triết Triết bị tôi dọa cho kinh hãi, hoảng sợ lùi về sau, tôi chỉ vào cô ta cười lạnh: **"Cô thật lợi hại! Coi như cô lợi hại... Cô bội bạc, cho rằng lần này tính kế được ta, đã có thể ném trứng được hai con nhận rồi sao? Cô cho rằng sinh được con thì đã nhất định giữ được vinh hoa phú quý của mình rồi sao?"**.

"Không phải! Cô hãy nghe ta nói...".

"Ta không nghe!". Tôi giận đến run người, trông thấy vẻ mặt của cô ta, tôi cảm thấy bản thật mình thật quá ngu xuẩn, nghĩ rằng có thể thay đổi lịch sử, nhưng thực ra bất luận tôi có vùng vẫy ra sao, chẳng qua cũng chỉ là một con tốt nhỏ trong dòng chảy lịch sử mà thôi. Đối mặt với dòng thác đó, thứ mà tôi có thể làm tốt là đổ thêm dầu vào lửa. Tôi thật hận chính mình, hận chính mình ngu, hận chính mình dại, **"Hiện tại cô rất đặc ý phải không? Ta chỉ muốn nói cho cô biết – Trừ phi ta chết! Nếu không hai cô cháu các người đừng mơ tưởng được như ý nguyện! Các người... các người thật là... gạt người quá đáng! Lẽ nào... lòng của ta, đáng bị các người tính kế, bị các người giày xéo ư?"**.

"Không phải! Ta không hề có ý nghĩ đó, thật sự ta hoàn toàn không hề hay biết...".

"Cút đi nhanh! Mang theo cái mặt nạ dối trá đó của cô, cút khỏi chỗ của ta! Ta không bao giờ... muốn nhìn thấy cô nữa...".

Triết Triết che mặt khóc: **"Ta thật sự..."**.

"Du Nhiên...". Ngoài cửa chợt xuất hiện một bóng người, Hoàng Thái Cực vọt vào, lo lắng gọi, **"Sao vậy?"**.

Tôi chỉ thấy ngực mình khó chịu, đầu choáng mắt hoa, nhất thời bắt lấy cánh tay chàng hôn hên nói không nên lời, kéo dài một lúc, mới run rẩy đưa tay chỉ vào Triết Triết, khó thờ nói: **"Bảo... bảo cô ta đi khỏi... ta, ta đã không chịu nổi như thế, cũng không cần cô ta tới nhục nhã ta..."**.

"CÚT...". Hoàng Thái Cực tái mặt, đôi mắt sắc như lưỡi dao nhìn vào Triết Triết, lửa giận bốc lên ngút trời, **"Còn dám tới đây quấy rối khóc lóc om sòm, mặc kệ cô có chỗ dựa là kẻ nào, ta cũng sẽ giết cô!"**.

Triết Triết hoảng sợ biến sắc, sợ đến mức không khóc nổi, cả người run rẩy, không nén nổi xấu hổ cùng oán hận xoay người lao đảo rồi đi.

"Du Nhiên... Du Nhiên...". Hoàng Thái Cực vuốt ngực giúp tôi thở thông, tôi nhắm hai mắt lại, không thể nào khóc nổi, con phần nộ vừa rồi dường như đã rút hết toàn bộ sức lực của tôi.

"Cô bé đó đến đây rồi... hết thấy đều đã định rồi, cũng định trước là ta tranh không nổi số mệnh...". Tôi thì thảo tự nói, trong lòng cảm thấy nghẹn uất bội phần.

"Đừng sợ! Đừng sợ... ai đến cũng đừng sợ!". Chàng dịu dàng dỗ tôi, **"Có ta ở đây, đừng sợ gì cả!"**.

Tháng hai, con trai Khoa Nhĩ Thấm bôi lạc Trại Tang là Ngô Khắc Thiện đã dẫn đoàn đưa dâu chậm rãi vào Liêu Dương thành.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích tự mình chủ trì hôn lễ, cũng như nề mặt Khoa Nhĩ Thấm. Đêm đó sau khi kết thúc lễ Nạp thái, Hoàng Thái Cực qua loa ứng đối với tân khách, viện cớ không thắng nổi rượu, trở về phòng của tôi.

***Lễ Nạp thái:** đây là một tập tục trong hôn lễ xưa, nhà trai đến tặng quà cho nhà gái trước khi kết hôn. Người Việt mình sẽ tặng một cặp "Nhạn", ý nghĩa "Trai lớn cưới vợ, gái lớn gả chồng". Lễ vật nạp thái của thời Hán có uyên ương, cửu tử bồ (hoặc mực), song thạch, tơ ngũ sắc, tơ trường mệnh, dây cỏi, mền bông, quuyến bá, thóc, gạo, can tất, cá, hươu v.v (Nguồn: daquyvietnam).

Đêm tân hôn, thứ nghênh đón Bồ Mộc Bồ Thái không phải cảnh động phòng hoa chúc đầy mong chờ ấy, mà là cô đơn chiếc bóng, lơ lửng trong phòng cùng tiếng hát văng vẳng trong đêm đen.

Tháng ba, Đại Kim quốc lại dời đô, đóng đô tại Thẩm Dương.

Sau khi chuyển nơi ở mới, trừ phi thức xuyên đêm trong vương đình Chính Bạch kỳ, mấy ngày còn lại Hoàng Thái Cực đều ngủ tại phòng Đông của tôi. Còn phòng lớn của Triết Triết hay phòng Tây của Bồ Mộc Bồ Thái, ngày cả cánh cửa chàng cũng không thêm bước vào.

Hằng tháng đều đãi tiệc gia đình, tôi luôn thoái thác không đi, Hoàng Thái Cực vô cùng cẩn thận, luôn châm chước, mỗi lần dùng cơm ở phòng lớn xong đều lập tức quay lại, tuyệt đối không trì trệ kéo dài.

Thoáng cái đã qua nửa năm, giữa thế thiếp trong nhà đều im ắng vô sự, tuy cùng sống trong một ngôi nhà rộng lớn, nhưng có một loại mùi vị cả đời cũng không thêm qua lại với nhau.

Cuối cùng Triết Triết cũng đến ngày sinh nở, ngày đó cô ta sinh được một bé gái, đây là con gái thứ hai của Hoàng Thái Cực sau Cách Phật Hạ, đặt tên Mã Khách Tháp.

Triết Triết không sinh ra con trai, chỉ sợ trong lòng sẽ vì chuyện này mà bị gầy vò nặng nề.

Thực ra ngắm lại thì ngày ấy, Bồ Mộc Bồ Thái gả cho Hoàng Thái Cực có lẽ thật sự không phải xuất phát từ ý định của cô ta, có điều kiện tại cô ta đã không được như ý nguyện sinh ra con, với tình thế thất sủng trước mắt, chỉ sợ sẽ thật sự liên hợp với cháu gái cùng đối phó với người ngoài tôi đây.

Tháng mười một, Lâm Đan Khả Hãn của Mông Cổ Sát Cáp Nhĩ bộ vì bất mãn việc kết đồng minh giữa Khoa Nhĩ Thấm và Đại Kim, nên lợi dụng lúc sông chưa cạn, cỏ chưa khô, đã dẫn binh Mông Cổ tiến công Khoa Nhĩ Thấm bộ, thủ lĩnh Áo Ba báo nguy với Nỗ Nhĩ Cáp Xích, thỉnh cầu Đại Kim thực hiện minh ước, phái binh đến trợ giúp.

Vì thế Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã cử Hoàng Thái Cực và Mãng Cổ Nhĩ Thái, dẫn năm ngàn kỵ binh nhanh chóng chi viện. Lâm Đan vây đánh Cách Lạc Chu Nhĩ Căn thành nơi Áo Ba ở đã mấy hôm, sau khi nghe tin Hoàng Thái Cực đang tiến quân chi viện, đã hoảng sợ hấp tấp trốn chạy ngay trong đêm, bỏ lại vô số lạc đà và ngựa, Khoa Nhĩ Thấm nhờ thế mà giải vây.

Tin tức truyền đến Thẩm Dương, cả nước khiếp sợ.

Thủ lĩnh Lâm Đan của Mông Cổ Sát Cáp Nhĩ bộ uy danh hiển hách, tuy không hợp lắm nhưng nếu so sánh địa vị của Sát Cáp Nhĩ trong các bộ Mông Cổ, cũng tương đương với Kiến Châu bộ trong các bộ Nữ Chân trước kia. Còn uy danh của Lâm Đan cũng đủ sánh ngang Nỗ Nhĩ Cáp Xích. Bấy giờ, Lâm Đan dù chưa thống nhất Mông Cổ, nhưng trái lại địa vị tại các bộ Mông Cổ cũng xem như đứng đầu. Các bộ Mông Cổ cũng giống như những tiểu quốc chư hầu được phân đất, mỗi năm đều phải cống nạp cho trung ương tập quyền Sát Cáp Nhĩ bộ.

Một nhân vật truyền kỳ lợi hại như thế, lại sợ hãi bỏ chạy dưới sự truy kích của Hoàng Thái Cực, chưa chiến đã tự bại, như vậy sao không khiến người khác ngạc nhiên thán phục được?!

Lòng tôi dạt dào niềm vui sướng, càng thấy kiêu ngạo tự hào thay Hoàng Thái Cực, tuy đã sớm biết chàng sẽ trở thành một đại Quân vương, chỉ là không ngờ rằng cuộc đời và thành tích của Thanh Thái Tông này lại lợi hại đến vậy.

Hôm đó Hoàng Thái Cực chiến thắng về thành, theo lệ cũ sẽ đi bái kiến Hãn a mã, lúc này ở nhà Triết Triết cũng chú tâm thu xếp, chuẩn bị chúc mừng rùm beng một phen.

Tôi bảo trù phòng đặt cho mình một cái bếp khác, nấu một vài món mà Hoàng Thái Cực thích ăn, lại bảo Ca Linh Trạch ra công sau, lát nữa Hoàng Thái Cực trở về thì báo tôi hay, để tôi báo trù phòng bày thức ăn ra đúng lúc.

Hết thấy đều đã sắp xếp đầu vào đó, cuối giờ Ty*, Ca Linh Trạch hồn hồn chạy về: "**Chủ tử! Gia về rồi!..**".

***Giờ Ty:** Từ 9 giờ sáng đến 11 giờ sáng.

Tôi nghe thấy liền mừng rỡ, chuẩn bị đi ra nghênh đón, nằng lại bảo: "**Nhưng... phúc tấn ở phòng Tây ngăn cổng, kéo gia đi rồi!**".

Lòng tôi trầm xuống, vung tay áo trực tiếp chạy ra ngoài, vừa mới đến dưới hành lang phòng Tây, chợt nghe thấy Hoàng Thái Cực dùng tiếng Mông trầm giọng quát: "**Buông ra!**".

"**Gia! Vì sao chàng cứ phải tuyệt tình như vậy? Ta có chỗ nào không tốt?**". Giọng nói trong trẻo nhu mì, khiến người khác nghe thấy mà thương

tiếc.

Tôi tạm dừng bước, vội vọt vào góc tường, tim không ngừng đập thình thịch.

Hoàng Thái Cực không lên tiếng, Bó Mộc Bó Thái nổi giận: "**Lẽ nào... gia thật không cảm kích tấm lòng của ta sao?**".

"**Tấm lòng của ngươi?**". Hoàng Thái Cực chậm rãi cúi đầu, bởi vì nghiêng người đứng ngược hướng với tôi, nên tôi không thấy được biểu tình trên mặt chàng lúc này ra sao.

Bó Mộc Bó Thái lo lắng kéo ống tay áo chàng, trên khuôn mặt kiều diễm tựa hoa lộ vẻ e lệ ngưng ngừng. Cô bé cắn môi, mắt sáng đảo quanh, đột nhiên lắc eo giậm chân: "**Ta... là ta sùng bái chàng, ái mộ chàng. Lần đầu tiên nhìn thấy chàng thì ta đã thích chàng rồi, nên mới liều lĩnh cầu xin mã pháp (ông nội) và a mã để ta được gả cho chàng**".

"**Thích...**". Chàng bật cười, tiếng cười trầm thấp mê hoặc, "**Ngươi có hiểu được cái gì gọi là thích không?**". Nói rồi đưa tay nhẹ xoa đầu cô bé, bất lực cười nói, "**Ngươi vẫn chỉ là một đứa con nít**".

"**Gia! Ta không còn là con nít! Ta, ta đã là thê tử của chàng... ta có thể sinh con cho chàng, sinh rất là nhiều con cho chàng...**".

"**Ta không có con, chẳng có đứa nào**". Hoàng Thái Cực cười lạnh, "**Những đứa đó chỉ là nói dối mà thôi, chẳng phải là con ta**".

Chàng ra sức tránh khỏi sự trói buộc của Bó Mộc Bó Thái, cô bé thất vọng duỗi tay, vẻ mặt đầy tủi thân.

Hoàng Thái Cực vứt lại nàng đó, lạnh lùng rời đi.

"**Bối lặc gia!**". Bó Mộc Bó Thái căng giọng gào to, "**Ta cứ thích chàng... Cứ... thích chàng... hức hức...**".

Hoàng Thái Cực chẳng may dừng bước, xuyên thẳng qua hành lang gấp khúc, dần đi khuất.

Bó Mộc Bó Thái ôm đầu ngồi xồm xuống đất, đau lòng bật khóc.

Tôi dựa người vào tường, trong lòng vừa ấm áp, vừa chua xót...

Đó chẳng qua chỉ là một tiểu cô nương mới mười hai tuổi, vậy mà đã có thể thẳng thắn nói thích Hoàng Thái Cực ư?!

Tính cách ấy, thật giống với A Đan Châu năm đó nói thích Chử Anh!

Đúng thế, đã qua nhiều năm như vậy, Hoàng Thái Cực của tôi đã thành một người đàn ông vĩ đại, có thể nào không khiến người khác động lòng? Sự cẩn thận của chàng, sự chững chạc của chàng, sự cơ trí của chàng, sự mê hoặc của chàng, sao có thể cản được một tiểu cô nương mới biết yêu chứ?

Nhưng đối với dáng vẻ khóc lóc đầy thương tâm của Bó Mộc Bó Thái, tôi chỉ có thể đành nói: "**Thật xin lỗi!**".

Trong vương quốc ái tình, nó vốn luôn ích kỷ. Người đàn ông mà ngươi đem lòng thích, trùng hợp cũng là người đàn ông mà ta yêu nhất đời này, cho nên, bất luận tương lai ngươi có trở thành vị Hiếu Trang Thái hậu đó hay không, ta cũng chẳng thể chấp tay tặng chàng cho ngươi.

Đó là người đàn ông mà ta đánh cược cả tính mạng cũng phải bảo vệ cho bằng được! Là niềm tin duy nhất tiếp thêm sức mạnh để ta sống trên đời này!

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 45: Ninh Viễn

Năm Thiên Mệnh thứ mười một, mười bốn tháng Giêng năm Thiên Khải thứ sáu, Nỗ Nhĩ Cáp Xích thừa lúc trời Đông mặt sông kết băng, tự mình dẫn chư vị Bối lặc thống lĩnh Bát kỳ, tiếp tục phát động quy mô lớn nhằm tấn công Minh Triều.

Ngày mười sáu, đại quân đến pháo đài Đông Xương, ngày tiếp theo bắt đầu vượt Liêu Hà.

Khi đó quân Minh đóng tại các thành trì như Hữu Truan Vệ, Cẩm Châu, Tùng Sơn, Đại Tiểu Lăng Hà, Hạnh Sơn, Liên Sơn và Tháp Sơn, tuân theo chỉ lệnh canh giữ của Liêu Đông Kinh lược sứ Cao Độ. Trước đó toàn bộ nhà cửa cùng lương thực đều đã bị đốt, tất cả rút vào Sơn Hải quan. Cho nên, khi quân Kim đến, nơi đây đã như chỗ không người, dễ dàng chiếm cứ.

Chỉ có Sơn Hải quan Đốc sự Viên Sùng Hoán cấp bách triệu tập toàn bộ người ngựa của mình rút vào nội thành Ninh Viễn, ngoại thành đã là vườn không nhà trống, mấy nhà cửa tiền tài còn sót cũng đốt sạch quách, khiến quân Kim vượt hai mươi ba ngày đến nơi chẳng thu được thứ gì.

"Viên Sùng Hoán thật sự xuất thân quan văn sao?". Hoàng Thái Cực hứng thú nhìn vào mực viết đậm đặc trên giấy.

"Ừ." Tôi vô cùng lo lắng buột miệng đáp, **"Nghe nói vào Minh Vạn Lịch thứ bốn mươi bảy đã là Tiến sĩ, cũng từng làm Tri huyện..."**.

Chàng ha ha cười: **"Thực ra làm thơ rất hay, nài nghe này – Ngũ tái li gia biệt lộ du, tổng quân hàn tẩm bảo đao đầu. Dục tri phế phủ đồng sinh tử, hà dụng an nguy vấn khứ lưu! Sách trượng chỉ nhân đồ tuyết sĩ, hoành qua nguyên bất vị phong hầu. Cổ viên thân lữ như tương vấn, quý ngã biên trần thượng vị thu*..."**."

**Đây là bài thơ Biên trung tổng biệt (Tiễn đưa nơi biên ải) viết theo thể loại Thất ngôn bát cú của Viên Sùng Hoán_Nhà quân sự, chính trị gia trứ danh vào cuối thời Minh, đây là bài thơ được ông viết trên chiến trường Liêu Đông dành tặng cho bạn bè đồng hương trở về phương Nam. Bài thơ mượn cảnh để thể hiện ý chí anh hùng, quyết đánh giặc đến cùng, bất chấp lợi ích, chẳng màng sống chết của ông đối với đất nước.*

"Ui...". Hơi không lưu ý, dao nhọn gọt tảo đã cắt vào ngón tay, tôi đau đớn rút tay lại, vẩy giọt máu rơi xuống đất.

"Du Nhiên!". Hoàng Thái Cực bật khỏi tấm đệm chôn nước, đau lòng kéo lấy tay trái tôi, **"Sao không cẩn thận gì hết?"**. Liếc mắt quan sát con dao nhỏ đó, **"Về sau mấy chuyện thế này nài không cần làm..."**.

Tôi nhủ mảy, tâm tư rối bời.

"Sao vậy? Suốt dọc đường nài đều rầu rĩ không vui, có tâm sự gì sao? Hay là nhớ Lan Khoát Nhĩ với Cách Phật Hạ?".

Tôi lắc đầu.

Chung quy cũng không thể nói với chàng, tuy Viên Sùng Hoán đó xuất thân là quan văn, nhưng xuất sắc hơn cả mấy võ tướng của Đại Minh, bởi vì... trong trận chiến Ninh Viễn lần này, y sẽ đánh bại Nỗ Nhĩ Cáp Xích, y sẽ đánh một đòn nặng nề và đau đớn nhất cho vị Đại Kim Hãn cả đời chưa từng nếm mùi thất bại ấy.

Trận Ninh Viễn – Quân Kim tất bại!

Tôi sớm đã đoán trước được kết cục ấy, nhưng không cách nào thoát ra lời...

Ngay hôm ấy, Nỗ Nhĩ Cáp Xích gửi thư chiêu hàng vào thành, lấy quyền cao chức trọng ra để dụ dỗ, bị Viên Sùng Hoán dùng lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt.

Ngày hai mươi bốn, Nỗ Nhĩ Cáp Xích hạ lệnh phát động thế tấn công trên toàn mọi mặt, đầu tiên, toàn quân chủ lực tấn công vào góc Tây Nam của Ninh Viễn thành. Mà điểm tựa phòng thủ của quân Minh lại là góc Đông Nam của thành, nơi này thông với hướng đại lộ Sơn Hải quan.

Quân Kim bỏ qua lực lượng chính của đối phương, lấy nơi phòng thủ yếu kém của quân Minh ở phía Tây Nam thành làm điểm công kích, ý đồ sẽ từ nơi này đánh vào, đồng thời có thể ngăn chặn sự chi viện của quân Minh từ Sơn Hải quan đi đến.

Đại Kim Hãn hoành đao phóng ngựa, tự mình chỉ huy tấn công thành. Trong một lúc, lá cờ tung bay, binh khí như rừng, mười ba vạn quân Kim tuôn đến dưới thành như thủy triều. Chợt nghe một tiếng nổ rung trời, trên thành đã đốt đại pháo Tây Dương, một pháo bắn về doanh trại của Đại Kim phía Tây Bắc.

Khói thuốc súng cuộn cuộn, lửa đạn bùng trước mặt tôi hơn hai mươi thước, hơn chục lính quân Kim bị nổ đến máu thịt bay tứ tung, áo giáp trắng trên người tôi chỉ trong nháy mắt đã lốm đốm đỏ, tựa như mai đỏ nở rộ trong tuyết trắng.

Đại doanh phía sau đang trở nên hỗn loạn, bởi vì lo sợ sẽ nằm trong tầm lửa đạn của quân Minh, đã hấp tấp nhổ trại di chuyển đến sườn Tây. Tôi ngoác nhìn cả người đầy máu, trong lòng vẫn còn hoảng sợ.

Đào mắt quân Kim đã đẩy thuần xa đến dưới thành... Phía trước của thuần xa này là một tấm gỗ dày khoảng năm sáu tấc, trên đó được bọc thêm da trâu, bên dưới được lấp thêm hai bánh xe, có thể tiến trước lùi sau... Đại Kim chuyên dùng xe này để đối phó với súng đạn quân Minh. Phía sau thuần xa sẽ là một loạt các cung thủ, ở sau nữa sẽ là một hàng xe con chuyên chở bùn đất, phụ trách lấp kín chiến hào, mặt trận sau cùng sẽ bố trí thiết kỵ của Bát kỳ, cả người lẫn ngựa đều mặc áo giáp hạng nặng, được gọi là "Thiết đầu từ*".

**Hay "Thiết đầu lĩnh", "tức "Thủ lĩnh sắt".*

Thuần xa một đường đẩy lên, bộ binh kỵ binh Đại Kim đồng loạt phóng tên, vạn tên được bắn ra, tựa như châu châu đen ngòm bao trùm lấy quân bài treo thành. Trên lầu thành, quân Minh triển khai mười một cỗ đại pháo, lần lượt nã pháo xoay tròn, hỏa lực cực kỳ mạnh mẽ. Thuần xa của quân Kim không cản nổi đại bác Tây Dương, miễn là đạn pháo bắn trúng, sẽ lập tức bị nổ tan tành.

Thế nhưng binh lính Bát kỳ anh dũng không che chắn, coi nhẹ thương vong đang không ngừng chất chồng, găm đạp lên thi thể liều mạng đẩy thẳng đến dưới thành, người trước ngã xuống, người sau tiến lên, không hề nhụt chí. Dưới sự đốc sức như thế, rốt cuộc một số thuần xa đã xông vào chân thành, nấn liệt đâm vào tường thành. Quân Kim ẩn sau xe dùng rìu ra sức đục thành, trong chốc lát, vài chỗ trên bức tường cao hơn hai trượng đã bị đục thành những lỗ thủng lớn.

Đại pháo bên trên không thể bắn thẳng xuống chân thành, nên đã mất đi tác dụng, tên hay lời thách* không làm gì được tấm chắn của thuần xa, mất thấy

thành sắp bị phá, bỗng quân Minh ủa ra từ trong những chỗ thủng, tinh thần chiến đấu như cầu vồng, không hề sợ sệt lưỡi đao máu của quân Kim.

**Tương tự như lời mộc (những khúc gỗ lớn để thủ thành) thì lời thạch là những khúc đá.*

Chỗ thủng nhanh chóng được quân Minh đổ đất lấp kín, binh lính trên thành xách mấy thứ linh tinh như chấn bông rom rạ ra châm lửa ném thẳng xuống, trong những thứ đó có giấu thuốc nổ, một khi lửa dấy lên, chốc lát đã đốt sạch thuần xa dưới chân thành.

Trận chiến công thành cực kỳ oanh liệt, quân Kim liều chết không lùi, chiến đến trời tối đen, trên thành châm lửa, ném những bó đuốc, quả cầu lửa xuống chân thành, trong khoảnh khắc, trên thành dưới thành đều rực sáng như ban ngày, ánh lửa đỏ au nóng cả mắt người.

Quân Kim thương vong vô cùng nặng nề, thi thể ngổn ngang khắp nơi, trận chiến ác liệt kéo dài hơn hai canh giờ, rốt cuộc Nỗ Nhĩ Cáp Xích cũng hạ lệnh dừng tấn công thành, toàn quân rút về nơi trú.

Qua canh ba, Hoàng Thái Cực cả người đầy máu trở lại, từ rất xa tôi đã thấy trên áo giáp trắng của chàng nhiễm từng mảng máu đỏ chói, suýt nữa ngã đi. Chưa kịp mở miệng, chàng đã ôm chầm lấy tôi, vội hỏi: **"Trên người sao lại có máu? Nàng bị thương hả?"**.

Lệ nóng dâng lên hốc mắt, tôi run cầm cập vuốt ve khuôn mặt mỗi một của chàng, nghẹn ngào nói: **"Đừng đánh nữa... ngày nào Ninh Viễn còn Viên Sùng Hoán, ngày đó không thể đánh hạ được."?"**.

Hoàng Thái Cực đau đớn kêu lên một tiếng, trong đôi mắt hiện lên vẻ hung ác: **"Chẳng qua tên Viên Sùng Hoán đó ý vào mười một cổ súng ống Tây Dương..."**.

"Không phải đâu, súng ống có lợi đến đâu, cũng không bằng toàn dân đồng lòng... chàng, chàng đã bao giờ thấy mấy người Hán đó chẳng sợ sống chết, quân dân đoàn kết một lòng chưa? Đó, mới là chỗ thật sự lợi hại của Viên Sùng Hoán!".

Hoàng Thái Cực nhủ mảy, biểu tình tựa như gió bão điên cuồng ập đến, qua lát sau, chàng mới kìm chế được nỗi buồn bực trong lòng, thò ra một hơi dài: **"Cố lẽ nàng nói phải, thế nhưng... lấy mười ba vạn binh lực lại chẳng đánh bại được Ninh Viễn chỉ có hai vạn người ít ỏi, chỉ sợ thật sự khiến kẻ khác phải cười chê. Viên Sùng Hoán có lợi hại, nhưng năng lực cũng có hạn, ta không tin ngày mai hắn còn có thể chống nổi."**

Nghe chàng nói thế, tôi liền biết dù có nhiều lời cũng vô ích, đành thôi than vãn thương tiếc.

Hôm sau tiếp tục tấn công thành, tiếng chém giết thảm thiết, tiếng lửa đạn ù ù cùng tiếng gió Bắc rì rào đan hòa vào nhau, cho đến khoảng chiều giờ Thân*, binh lính quân Kim gặp trở ngại, không người nào còn dám tiến đến dưới thành, tướng lĩnh Bát kỳ đành phải vung đao từ sau xua đuổi binh lính xông về phía trước, nhưng những binh lính ấy hơi đến gần một tí, liền bị lửa đạn quân Minh bắn trúng, không chết cũng bị thương.

**Giờ Thân: Từ 3 giờ chiều đến 7 giờ chiều.*

Lò gạch ngoài cổng Tây đã thành nơi thiêu xác binh lính quân Kim, cửa sổ của các nhà dân đã bị dỡ xuống làm vật liệu nhóm lửa, làn khói dày đặc bay tứ tung, mùi cháy khét gay mũi bao phủ khắp cả thành Ninh Viễn.

Cuộc tấn công lại giằng co thêm một đêm, vẫn không hề có tiến triển.

Ngày thứ ba, quân Kim vây khốn dưới thành, quân Minh không ngừng dùng pháo công kích, Nỗ Nhĩ Cáp Xích giận đến nổi điên, không còn cách nào được như ý chỉ đành ra lệnh đảo Giác Hoa của vịnh Liêu Đông.

Đảo Giác Hoa là nơi tích trữ lương thực của quân Minh, vừa đúng ngay lúc trời đông giá rét, gió tuyết giao thoa, trên vịnh đông thành một tầng băng dày, bất luận là đi bộ hay đi xe đều có thể thoải mái qua lại. Quân Bát kỳ găm lên băng tuyết đánh vào đảo Giác Hoa, toàn bộ bảy ngàn quân Minh trên đảo đều tử trận. Nỗ Nhĩ Cáp Xích đang trong cơn thịnh nộ, sau khi tàn sát hết sạch những thương dân bất kể nam nữ sống trên đảo, cướp sạch lương thực tích trữ cùng tám mươi hai ngàn viên đá quý, liền đốt hết nhà cửa công trình trên đảo.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích mất nhiều thời gian tấn công Ninh Viễn nhưng không đoạt được, tướng sĩ Bát kỳ bị tổn thất nặng nề, cuối cùng việc tấn công được đảo Giác Hoa khiến hắn tạm thời lấy lại được chút an ủi. Ngày hai mươi bảy, Nỗ Nhĩ Cáp Xích không cam lòng dẫn đại quân rút khỏi Ninh Viễn, từ Hôi Sơn Bạch Tháp Dục huyện Hưng Thủy theo hướng Đông mà về, dọc đường đại quân đi qua Hữu Truân Vệ, vào ngày mùng chín tháng hai thì về đến Thẩm Dương.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 46: Di chiếu

Nỗ Nhĩ Cáp Xích bắt đầu khởi binh từ năm hai mươi lăm tuổi đến nay, chưa từng nếm trải thất bại, trận Ninh Viễn ấy đối với ông ta là một đả kích không thể tưởng nổi. Ông ta giờ đã già yếu, khúc mắc khó được gỡ bỏ khiến cơ thể ngày một sa sút, thế nhưng ông ta lại không hề đề cập tới người thừa kế ngôi vị Hãn vương. Vấn đề trọng giao việc nước cho Bát bối lạc cùng quản lý.

Ngày hai mươi ba tháng bảy, Nỗ Nhĩ Cáp Xích vì mụn nhọt giày vò quyết định đến suối nước nóng Thanh Hà để an dưỡng. Mồng bảy tháng tám, chợt có Hãn dụ truyền đến đô thành Thẩm Dương, mệnh cho Đại Phúc tấn Ô Lạp Na Lạp thị đi cùng đến Thanh Hà.

Trong thành Thẩm Dương nhất thời rơi vào tình trạng gấp gáp, A Ba Hoi vừa mới dẫn tùy tùng rời khỏi thành, mật thám của Hoàng Thái Cực lên đến Thanh Hà đã đưa về một tin chắc chắn: Đại Kim Hãn vương bệnh tình nguy kịch.

Thời cuộc căng thẳng, một loại tình thế tựa như cung đã căng nhưng tên vẫn chưa bắn. Nếu Hoàng Thái Cực có thể thăm dò được mật báo, tin rằng các Hòa Thạc Bối lặc khác hẳn là cũng không ngoại lệ. Hiện giờ giữa các gia đang theo dõi, kim hãm nhau, tuy nói Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã quyết định để Bát Hòa Thạc Bối lặc cùng cai quản chế độ, nhưng một nước không thể một ngày không có chủ, bất luận thế nào cũng phải chọn ra trong số đó một người thừa kế Hãn vị.

Đó là vị trí mà ai cũng mơ ước, rốt cuộc sẽ rơi vào người ai? Mặc dù tôi biết rõ người chiến thắng sau cùng là Hoàng Thái Cực, nhưng nhìn vào tình thế trước mắt, xem ra Hoàng Thái Cực thật sự không chiếm được nhiều ưu thế.

Đối với xu hướng phát triển sau này, ngay cả người đến từ tương lai như tôi cũng không còn nắm chắc hay tin tưởng tuyệt đối.

"Rốt cuộc chàng đang nghĩ gì thế?". Ngột ngạt ở nhà ba ngày, cuối cùng tôi không kìm được sự lo lắng, truy hỏi Hoàng Thái Cực, **"Trong lòng chàng có nắm chắc không?".**

Chàng luôn bày ra bộ dạng tựa hồ nhìn vào trông rất tự tin, nhưng tôi luôn cảm thấy vẻ tự nhiên bình tĩnh đó chỉ là biểu hiện giả dối nhằm diễn cho người ngoài xem.

Quả nhiên, sau giây lát trầm mặc, chàng chậm rãi mở miệng nói: **"Mấy hôm nay ta đều tìm cơ hội lên ra ngoài thành, trên thực tế những người khác đều đang vận dụng cái đầu của mình, lúc này ai cũng đều đang mong mỗi từng ngày có thể chạy tới Thanh Hà..."**.

Tôi đương nhiên hiểu được chàng đang ám chỉ cái gì, đó là mặc kệ Nỗ Nhĩ Cáp Xích có sau cùng có lập di chiếu hay không, chỉ cần có thể gặp mặt một lần, dù có dùng cách dồn ép, một đám bọn họ cũng đều muốn đào cho ra khẩu dụ truyền ngôi từ Nỗ Nhĩ Cáp Xích đang mắc bệnh nặng đó, thậm chí lúc cần thiết cũng không tiếc dùng cả vũ lực.

Mất trông thấy đã sắp diễn ra một hồi tranh đấu, người ngoài cuộc mù tịt không biết gì, nhưng tình hình bên trong đã biến hóa quỷ dị, sóng to gió lớn không ngừng cuộn cuộn.

Hoàng Thái Cực không thể ra ngoài! Đám Đại Thiện, A Mẫn, Mãng Cổ Nhĩ Thái... đang giám sát lẫn nhau, ai cũng đừng hòng nghĩ rằng có thể thoát mái rời khỏi Thẩm Dương nửa bước. Như vậy, còn người thân cận thì sao? Người thân cận của bọn họ có ai có thể khiến Nỗ Nhĩ Cáp Xích bệnh nặng buông lời cảnh giác, đồng ý cho tiếp cận? Ngay lúc thời khắc đang khủng hoảng này, một người thân cận có thể đạt được tín nhiệm của Nỗ Nhĩ Cáp Xích sẽ trở thành một kẻ có tầm quan trọng nhất trong cuộc đua cuối cùng này.

Tôi không ngừng cắn môi, cắn đến khi cánh môi sưng đỏ không thể chịu nổi sự cứng chắc của răng nanh mà rách da chảy máu.

Thực ra lòng tôi đã có chủ ý, tuy rằng quá mức mạo hiểm, nhưng người đã đến bước đường cùng, dù có là một tia hy vọng cuối cùng cũng muốn bắt lấy thử một lần.

"Ta đi vậy, ta đi thử...". Sau khi liếm liếm mùi máu tươi nhàn nhạt ấy, sau cùng tôi hạ quyết tâm, bỗng chốc ngừng đầu: **"Để ta đi!"**.

Hoàng Thái Cực đột nhiên xoay người, kinh hãi nhìn tôi chăm chăm.

"Ta đi Thanh Hà...".

"Không được!". Chàng không chút nghĩ ngợi, thẳng thừng cự tuyệt, trên khuôn mặt tuấn lãng không còn một giọt máu, **"Ta tuyệt đối không cho phép nằng đi mạo hiểm như vậy!"**.

"Lúc này rồi, còn để ý cái gì chứ?". Tôi bữu môi tự giễu, lông mi thoảng rung rung, **"Ta đã không còn là Đông Ca, hiện tại đã không còn giá trị lợi dụng nào. Thế nhưng, thân phận cũ Đông Ca có thể sẽ khiến Đại Hãn đặc cách gặp ta một lần. Không nói tới việc khác, chí ít, có lẽ ông ta sẽ gặp ta một lần, đây là cách duy nhất để tiếp cận ông ta. Nên là, để ta đi Thanh Hà nhé. Đã qua mười mấy năm rồi, ông ta sẽ không còn ôm mấy ý nghĩ gì đó với gái già Diệp Hách đã không còn giá trị là ta đây, chàng không cần phải lo lắng..."**.

"Không được!".

"Sao lại không được? Trừ ta ra, chàng còn có cách nào để tiếp cận được Đại Hãn? Lòng đa nghi của ông ta nặng như vậy, nếu như biết đó là người của Tứ đại Bối lặc các người, ông ta sẽ không thêm gặp ai đâu!".

Hoàng Thái Cực đầu đón nhìn tôi, vừa lo lắng vừa nghi ngờ: **"Không..."**.

"Vậy là quyết định rồi nhé!". Tôi quay đầu, **"Ta sẽ lập tức lên đường..."**.

"Du Nhiên!". Chàng giữ chặt tay tôi, sắc mặt lạnh lẽo, năm ngón tay cứng đờ chậm rãi siết lại, cứng như sắt bó chặt lấy cổ tay tôi.

Tôi rút tay, nhưng rút không được, thử lần nữa xem...

"Thứ chàng muốn cũng là thứ mà ta muốn, mặc kệ là dùng thủ đoạn gì ta cũng đều sẽ nghĩ cách lấy được cho chàng! Người ta nói *"Nuôi binh ngàn ngàn, dùng binh một giờ"*, ta và chàng đã là vợ chồng mười năm ân ái, đối với ta như thế đã đủ rồi, đời này điều ta hối tiếc nhất chính là không có cách nào sinh cho chàng một đứa con dù trai hay gái, chàng hãy để ta làm một chút chuyện cho chàng đi!". Tôi nghiêm giọng, dùng hết sức thoát khỏi sự trói buộc của chàng, bởi vì dùng sức quá mạnh, khiến cổ tay bị ma sát rách cả da.

Chàng bắt vào khoảng không, tay phải cứng đờ giữa không trung, ngơ ngác nhìn tôi.

"Ta... muốn chàng trở thành Đại Hãn! Hoàng Thái Cực... Chàng sẽ là Đại Hãn của Đại Kim! Chàng sẽ là Hoàng đế của Đại Thanh!". Tôi lách người, không để ý đến vẻ mặt của chàng, dứt khoát lao ra khỏi thư phòng.

Ngày mười một tháng tám, đám người của Nỗ Nhĩ Cáp Xích đã đi thuyền xuôi theo dòng Thái Tử Hà, vòng lại tiến vào Hồn Hà. Tôi cười Tiểu Bạch chạy suốt đêm, lúc giữa trưa đã chạy tới thị trấn Ái Kê thuộc lưu vực Hồn Hà, trước mắt chạm phải đoàn thuyền của Đại Hãn Kim quốc.

Lá cờ tung bay, nghi trưng vàng, đoàn thuyền chậm rãi xuôi theo dòng chảy, trên chiếc thuyền rồng lớn nhất, thị vệ san sát nhau như rừng, canh phòng vô cùng nghiêm ngặt. Binh lính Lưỡng Hoàng kỳ trải rộng hai bên ven bờ, cười ngựa đi theo thuyền, ngay ngắn có trật tự.

Tôi suy xét chắc hẳn A Ba Hối đã gặp mặt Nỗ Nhĩ Cáp Xích, không chừng lúc này đang ở trên chiếc thuyền rồng đó. Nếu như tinh thần của Nỗ Nhĩ Cáp Xích vẫn còn tỉnh táo, có thể chống đỡ đến Thẩm Dương thì thôi, nhưng nếu không thể, vậy A Ba Hối là vị phi tử mà Đại Hãn triệu kiến sau cùng, chỉ sợ sau này khó tránh việc cô ta giả mạo chỉ dụ của Hãn mà ăn nói xằng bậy. Nếu cô ta mượn danh di chiếu của Đại Hãn, tùy tiện chỉ đại một người thừa kế Hãn vị, như thế không phải sẽ rối tung hết sao?

Nhưng cô ta có khả năng coi trọng ai nhất?

Con trai của mình sao?

Đa Nhĩ Cỗn và Đa Đạt tuổi vẫn còn nhỏ, không hề có công trạng gì đáng kể, không đủ thuyết phục đám đông, cũng không thể làm được gì; A Tế Cách không tồi, nhưng với thủ đoạn của y chỉ sợ không thể trấn áp được mấy Hòa Thạc khác, Nỗ Nhĩ Cáp Xích thi hành chế độ Bát Hòa Thạc Bối lạc cùng thống trị, chưa từng sụp đổ ngày nào, Hãn vị đó với năng lực của A Tế Cách mà ngồi lên, tương lai sẽ không có kết cuộc tốt đẹp.

Với trí tuệ nhạy bén của A Ba Hối, không có khả năng không nhìn ra cục diện tàn khốc lúc này, nhất định Hãn vị chỉ có thể suy ra từ trong Tứ đại Bối lạc!

Mấu chốt là... bốn người đó, cô ta có khả năng chọn ai nhất?

Người... sẽ được chọn nhất...

Chỉ sợ là... Hãn!

Lòng tôi dần trầm xuống, phảng phất như đã trầm xuống đáy âm u của dòng Hồn Hà.

Đúng thế, ngoài con trai mình ra, người có khả năng được cô ta chọn nhất, chính là Đại Thiện! Hơn nữa, bất luận cô ta chọn ai, cũng tuyệt đối không hề đứng về phe Hoàng Thái Cực.

Hoàng Thái Cực không bảo đảm được lợi ích của cô ta!

"Hự!". Tôi kẹp bụng ngựa, vung roi nhắm về phía loan giá*

**Xe chở vua, gọi là "Loan giá" vì trên xe có treo chuông Loan_một loại chuông cổ có hình dáng hơi tương tự chiếc quạt cầm tay thời bấy giờ.*

Gặp Nỗ Nhĩ Cáp Xích thôi!

Mặc kệ ông ta sống hay chết, tóm lại không thể để mặc cho A Ba Hối xằng bậy!

Tiểu Bạch hưng phấn hí lên một tiếng dài, gót sắt giẫm lên vùng bùn đất ven sông, phủ đầu xông vào đám binh lính Trương Hoàng kỳ.

"Kẻ nào?".

"Có thích khách...".

Tiếng quát tháo kêu la đồng loạt vang lên, xen lẫn tiếng leng keng va chạm của vũ khí bằng sắt, yêu đao trong tay tôi như tia sáng lấp lánh tuốt khỏi vỏ, song đao chỉ vừa mới mở, ba cán thương đã đâm tới, mũi đao sắc bén toàn bộ vót rơi cán thương.

"Dừng tay!". Tôi ghì cương hét lớn, **"Ta là con gái nuôi của Đại Hãn, Tôn Đái cách cách! Nay ta phụng chỉ dụ tới gặp Đại Hãn! Kẻ nào dám cản ta!".**

Năm đó Tôn Đái cách cách gả đến Ba Ước Đặc bộ của Mông Cổ Khách Nhĩ Khách, sau trượng phu nàng là Ân Cách Đức Nhĩ đập nhập theo Nỗ Nhĩ Cáp Xích, hai năm trước đã dời nhà đến đô thành Thẩm Dương. Cô nàng sống trong thành rào của Nỗ Nhĩ Cáp Xích đến năm hai mươi tám tuổi mới gả, đã thành một truyền kỳ gái già nối tiếp Đông Ca, tướng sĩ Bát kỳ ai cũng đều đã sớm biết rõ cái tên này.

Lúc này nghe thấy tôi báo tên, binh lính vây quanh tôi nhất thời sợ đến tay chân co cứng, vội vàng dừng công kích, chỉ là vẫn bao vây xung quanh tôi.

Tôi hít sâu một hơi, ngao nghể ngồi trên lưng ngựa.

Chốc lát, một gã Ngưu lục Ngạch chân của Trương Hoàng kỳ cười ngựa từ trong đám người đi ra, quét mắt nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đã dày công hóa trang cẩn thận của tôi một hồi, cao giọng hỏi: **"Cô thật sự là Tôn Đái cách cách?"**.

Tôi ra vẻ tức giận, vung roi quát gã: **"Cẩu nô tài, ngươi mù à?"**.

Sắc mặt gã hoảng hốt, vội vàng cúi đầu: **"Nô tài biết tội! Xin cách cách chờ một chút, nô tài đi thông báo cho Đại Hãn!"**. Nói xong, ra lệnh cho thủ hạ thân binh vội cò.

Trên thuyền rồng cũng có người vội cò ra hiệu, chờ hơn mười phút, bỗng từ rất xa xuất hiện một bóng dáng yếu điệu màu đỏ, xinh đẹp đứng tại mũi thuyền.

Tuy cách rất xa không thấy rõ diện mạo, nhưng lòng tôi tự khắc biết rõ, cô ta đúng là A Ba Hối, cô ta ra ngoài đây e là muốn tự mình xác nhận. Nếu bàn về diện mạo, tôi và Tôn Đái không quá giống nhau, nhưng vóc dáng hai chúng tôi lại vô cùng giống, chỉ mong trong mười năm nay vóc dáng của Tôn Đái không có thay đổi, nếu không..

"Cách cách! Mời người...". Thái độ của Ngưu lục Ngạch Chân nọ bỗng thay đổi một trăm tám mươi độ, tôi biết rằng A Ba Hối đã "xác nhận" xong, "Tôn Đái cách cách" là tôi đã an toàn vượt ải, có thể lên thuyền, nội tâm không khỏi căng thẳng, ngón tay khẽ run lên.

Trong chốc lát thuyền cập bến, tôi bước lên chiếc thuyền ba lá lác lư trên boong tàu. Nắng trưa vô cùng gay gắt, dù tôi ăn mặc phong phanh, nhưng mồ hôi đã sớm thấm ướt áo, dính sát vào người, càng trở nên ngột ngạt.

Tiểu thái giám khom người dẫn tôi tiến vào khoang thuyền, mới bước qua bức màn châu, đã cảm thấy một trận mát lạnh phả vào mặt.

Thì ra trong khoang thuyền này có đặt nước đá, xuyên qua bức bình phong mỏng làm bằng gỗ liêm nhìn vào, hai tiểu a hoàn đang nhẹ nhàng quạt vào cái chậu vàng đựng nước đá, trên chiếc giường nhỏ mềm mại thấp thoáng một bóng dáng màu vàng đang lẳng lặng nằm nghiêng.

"Sao ngươi lại tới đây? Lá gan của ngươi cũng lớn thật, Đại Hãn vẫn chưa triệu kiến, vậy mà ngươi lại dám...". A Ba Hối đứng bên này bức bình phong, đưa lưng về phía tôi căm giận nói.

Thân mình cô ta chậm rãi xoay lại, khi ánh mắt lạnh lẽo chạm vào tôi, bỗng sùng sốt, đồng tử đột nhiên co rút, cứng họng thốt ra một chữ: **"Ngươi..."**.

Tôi không chờ cô ta nói tiếp, người hơi cong xuống, ngón cái tay trái đẩy chuôi đao, tay phải kéo một cái, thân đao đã bật khỏi vỏ. Eo lưng tôi đồng thời dùng sức, bất chấp vọt đến trước mặt A Ba Hối, tay trái phát ra, rất nhanh chóng ghim cổ cô ta vào giữa khuỷu tay mình.

"Á". Cô ta vốn quen sống thành thoi sung sướng, cơ thể mảnh mai chống không nổi sức ép như thế, nhất thời sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, đôi mắt tròn trũng còn lớn hơn cả chuông đồng, muôn kiểu sợ hãi nhìn vào tôi.

Nô tài trong khoang thuyền đã sớm bị dọa đến ôm đầu hét chói tai, quỳ trên đất co lại run rẩy.

Tôi luôn để ý đến động tĩnh sau bức bình phong, ngay từ lúc tôi tuốt đao khỏi vỏ, bóng người trên giường đã xoay người bật dậy, quát lớn: **"Kẻ nào?"**.

Giọng nói như chuông đồng, Nỗ Nhĩ Cáp Xích sùng sùng đứng thẳng trước giường.

Tôi mê muội một hồi.

Kẻ nào nói ông ta bị bệnh sắp chết? Khí thế như rồng như hổ của ông ta bây giờ, nhìn không ra chút dấu hiệu bệnh tật nào, càng nói chi đến bệnh tình nguy kịch?

Động tác của Nỗ Nhĩ Cáp Xích nhanh như gió, nhanh chóng bắt lấy cung tên đầu giường, giường cung cài tên, động tác lưu loát, liền mạch dứt khoát.

Lòng tôi lạnh lẽo, chỉ thấy một bước này thật oan uổng, rõ ràng đã đưa chính mình vào một cái bẫy đã được thiết kế tỉ mỉ.

"Ngươi là kẻ nào? Dám cả gan giả mạo Tôn Đái, có tin một tên này của ta bắn xuyên đầu ngươi?".

Giữa tôi và ông ta chỉ cách nhau một bức bình phong mỏng manh, khoang thuyền chật hẹp, cách chưa quá hai trượng, với khoảng cách ấy thật không đủ để tôi xoay người trốn thoát.

Tin chắc với tài bắn cung chuẩn xác của Nỗ Nhĩ Cáp Xích, chỉ cần tôi hơi di chuyển một chút, chắc chắn sẽ bị ông ta bắn chết tại chỗ. Tôi nắm chặt chuôi đao, lòng bàn tay dính đầy mồ hôi, cơ thể khắp người bởi vì siết quá chặt để đứng vững mà co rút đau đớn.

"Bối lạc gia...". Không hiểu sao, tôi lại đột nhiên nở nụ cười, có lẽ là đã sợ đến cực độ nên trái lại trong lòng đã trống rỗng. **"Gia lấy được giang sơn rồi, liệu có còn nhớ người bạn cũ này chăng?"**.

Tay đang giờ cung của Nỗ Nhĩ Cáp Xích khẽ run lên, đầu mũi tên kim loại hơi hạ xuống, tôi thừa dịp đập mạnh vào giá gỗ của bức bình phong.

Một tiếng ầm ầm vang trời, bức bình phong đã bị đập ngã xuống vị trí Nỗ Nhĩ Cáp Xích đang đứng, tôi thừa dịp ông ta nhảy về sau để tránh, đẩy A Ba Hối ra rồi xoay người cố gắng chạy tới cửa khoang thuyền.

"Đông Ca...". Một tiếng khàn quát chói tai tựa như sấm chớp nổ vang phía sau tôi, **"Là nàng... Ta biết là nàng..."**.

Tay trái vừa mới chạm đến cửa khoang thuyền, tiếng xé gió bén nhọn đã từ phía sau đuổi tới, "Vút" một tiếng, mũi tên lông vũ đã lướt qua viền tai tôi, ghim tại nơi chỉ cách tôi chừng một tấc. Thân mũi tên không ngừng run rẩy, phát ra tiếng vù vù đinh tai nhức óc.

"Đông Ca...". Tiếng bước chân dồn dập mà ngổn ngang đang vọt tới từ phía sau, **"Không được đi! Không được đi..."**.

Chỉ còn một bước, chỉ vèn vèn một bước nữa thôi...

Mắt nhìn vào nước sông cuộn cuộn ngoài cửa, thân thuyền đang đưa, đã cách bờ hướng về phía lòng sông. Tôi lạnh cả người, tuyệt vọng chậm rãi trượt xuống.

Một bàn tay run rẩy mạnh mẽ bắt lấy bả vai tôi: **"Đừng đi..."**. Âm điệu đột nhiên trầm xuống, chỉ còn sự run rẩy đang thì thào lẩm bẩm, **"Dù nàng là người hay ma... cũng xin nàng đừng rời đi..."**.

Lực tay trên vai tôi chợt tăng thêm, tôi bị động để ông ta xoay người lại.

Trong tích tắc ánh mắt chạm vào nhau, hai vai ông ta rõ ràng run lên.

Ôi... tôi bị thương khê thờ dài.

Lần cuối cùng tôi gặp ông ta, đã là mười sáu năm trước... năm ấy hai bên mép tóc của ông ta đã điểm chỉ bạc, nhưng hôm nay nhìn lại, đã già nua như thế, mái đầu đã bạc trắng cả rồi.

"Đông Ca...". Hai tay ông ta run rẩy nâng mặt tôi, cẩn thận vuốt ve, **"Thật sự là nàng sao? Thật sự..."**.

"Đại Hãn! Á không phải Đông Ca! Á không phải...". A Ba Hối thét chói tai xông đến, kéo lấy cánh tay Nỗ Nhĩ Cáp Xích, **"Á là thích khách! Chẳng tỉnh táo lại một chút... người đâu! Người đâu..."**.

Theo tiếng kêu gào điên cuồng của cô ta, một đám thị vệ mặc giáp đã xuất hiện tiến vào. Nỗ Nhĩ Cáp Xích đột nhiên rống giận: **"Ta vẫn còn chưa chết, không tới phiên nàng khoa tay múa chân!"**. Sau đó xô A Ba Hối ra, hướng về đám thị vệ kia phát tay, **"Cút ra! Không có mệnh lệnh của ta, ai cũng không được phép vào! Cút..."**.

Đám thị vệ ai ai cũng sợ tới mức cầm như hén, thị nữ thái giám trong khoang thuyền này cũng bị Nỗ Nhĩ Cáp Xích nổi điên đánh vội vã chuồn khỏi. A Ba Hối mặt mày không còn chút máu, thê lương đứng tại một góc trong phòng, hai tay chống vào vách khoang thuyền, ra sức đỡ lấy thân thể đang run rẩy.

"Đông Ca... Đông Ca...". Ông ta nỉ non tự nói với chính mình, đôi mắt rực sáng lạ thường, như si mê như điên dại, **"Nàng tới đón ta sao? Được... được..."**.

Tôi đột nhiên phát hiện Nỗ Nhĩ Cáp Xích của lúc này đã không giống như trước, đôi môi ông ta nhợt nhạt, hai bên gò má nay đã ửng đỏ một màu...

Rốt cuộc A Ba Hối cũng gắng gượng đứng thẳng người, chỉ vào tôi la lên: **"Người rốt cuộc là kẻ nào? Dám cả gan giả thân giả quý trước mặt Đại Hãn, Đại Hãn thật bệnh đến hồ đồ rồi, nhưng thiếp vẫn phân rõ được thiệt giả phải trái... Người rốt cuộc là được kẻ nào sai khiến..."**.

Tôi kinh ngạc nhìn vào mắt Nỗ Nhĩ Cáp Xích, quả nhiên thấy vẻ mặt ông ta dường như đã có chút suy yếu. Lẽ nào....Nỗ Nhĩ Cáp Xích thật sự bị bệnh? Hơn nữa, bệnh tình không hề nhẹ?!

"Ta không hồ đồ...". Nỗ Nhĩ Cáp Xích đỡ lấy cánh tay tôi, nâng tôi từ trên mặt đất lên, ngữ khí khẳng định cùng cố chấp, **"Cô ấy là Đông Ca! Ta không đến mức hồ đồ ngay cả người con gái ta yêu nhất đời này cũng nhận sai! Cô ấy... Chính là Đông Ca!"**.

"Đại Hãn chàng...". A Ba Hối giận đến xanh mặt mày, **"Người con gái chàng yêu nhất đời này?"**. Cô ta nghiêng rặng, bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười to, **"Phải rồi! Phải rồi! Thiếp theo chàng cả đời, kẻ cận chàng cả đời, kết quả... chàng lại nói với thiếp, Đông Ca là người con gái mà chàng yêu nhất đời này... còn thiếp thì sao? Thiếp được xem là gì? Thiếp được xem là gì đây?"**.

Nỗ Nhĩ Cáp Xích lạnh nhạt liếc cô ta, im lặng không lên tiếng.

A Ba Hối run rẩy kịch liệt, bị thương gào lên: **"Thiếp chính là thứ thay thế cho người đàn bà đó! Thiếp biết... thiếp biết chính là như thế! Ngay từ đầu thiếp đã biết là vì á... thiếp có được vinh sủng cùng nhớ thương của chàng, hết thấy chẳng qua chỉ là vì để làm một Đông Ca! Đại Hãn..."**. Nước mắt dâng tràn khoe mi cô ta, dấu vết năm tháng đã in hằn lên khuôn mặt đó khiến kẻ khác không khỏi cảm khái thay, không khỏi sinh ra cảm xúc thương hại trong lòng, người thiếu nữ như hoa trong ký ức, đào nương nay đã trở thành một người phụ nữ ba mươi sáu tuổi.

"Đại Hân... chàng đối với thiếp quả thực không tệ! Chỉ là... thiếp rất không cam tâm! Thiếp không cam tâm... Vì sao thiếp không thể bằng ả? Vì sao mỗi người các người đều nhớ mãi không quên ả, vì sao..."

Tôi hiểu được những lời này không đơn giản là chỉ một mình Nỗ Nhĩ Cáp Xích, mà còn chỉ cả Đại Thiện, trong lòng cảm thấy ảm đạm, cảm thấy cô ta thật đáng thương tội nghiệp. Đang muốn nói với cô ta mấy câu, đột nhiên Nỗ Nhĩ Cáp Xích ở trước mặt bỗng run rẩy, hai mắt trợn lên, tức khắc ngã quỵ trên đất.

"Đại Hân!". A Ba Hối đau thương kêu to, bỏ nhào qua ôm chặt lấy Nỗ Nhĩ Cáp Xích gào khóc thảm thiết, **"Đại Hân! Chàng không thể có chuyện gì... chàng không thể bỏ mặc thiếp không quan tâm..."**.

Tôi hết sức kinh hãi, trong chốc lát đờ đi.

A Ba Hối thê thảm khóc lóc một hồi, Nỗ Nhĩ Cáp Xích mới cúi đầu rên rỉ một tiếng, gắng gượng mở mí mắt. Đôi mắt hoảng loạn di chuyển, dường như đang mò mẫm tìm kiếm thứ gì đó, qua một lát, đôi mắt đầy sốt ruột ấy chuyển hướng vào tôi, tầm mắt kiên định đặt ngay người tôi.

"Tốt quá... nàng vẫn ở đây...". Ông ta lặng lẽ thở dài.

Lòng tôi quặn thắt từng cơn. Nỗ Nhĩ Cáp Xích già nua sắp chết trước mặt này, khiến người ta sinh ra một loại cảm giác tang thương, vừa bất lực vừa thê lương trước một người anh hùng đang tiến vào thời khắc xé chiều của cuộc đời.

Người đàn ông này... Ông ta chính là Nỗ Nhĩ Cáp Xích! Đại Kim Hân rong ruổi bạch sơn hắc thủy, gây dựng giang sơn, oai phong một cõi!

Ông ta nặng nề hít vào một hơi, tôi thấy sắc mặt ông ta đã khôi phục lại vẻ yên ổn, sáng mắt trong veo, dường như cái vẻ kiêu ngạo bề ngoài nhìn thiên hạ ấy đã trở lại cái thân thể đó.

"Lại đây!". Ông ta mạnh mẽ nói, từng chữ rõ ràng, **"Ta muốn một câu nói của nàng, nếu nàng thật sự là Đông Ca, ta hỏi nàng một câu..."**.

Tôi đoán việc này có mục đích, liền đánh bạo tiến về phía trước: **"Ông nói đi!"**.

A Ba Hối ngạc nhiên đánh giá tôi đầy nghi hoặc.

Ánh mắt Nỗ Nhĩ Cáp Xích tựa như điện: **"Nàng có yêu ta không? Đời này, đến tận cùng nàng có từng yêu ta không?"**.

Tôi sững sốt, thoáng nghĩ ngợi, cuối cùng vẫn như trước thành thật trả lời, **"Không yêu... đến tận bây giờ ta vẫn không hề yêu ông!"**.

A Ba Hối dờ ra.

"Ha ha... ha ha...". Nỗ Nhĩ Cáp Xích bỗng ngửa mặt lên trời cười to, dáng vẻ như điên dại, **"Quả nhiên là Đông Ca! Quả nhiên không hổ là Đông Ca..."**. Dừng một chút, ánh mắt trở nên hung ác, sắc giọng trừng tôi, **"Đông Ca, mặc kệ nàng có biến thành dáng vẻ như thế nào, nếu nàng thật sự là Đông Ca, nàng hẳn nhớ rõ ta đã từng nói, đời này nếu như ta không có được nàng, dù có chết ta cũng sẽ kéo nàng chôn cùng!"**.

Ông ta nâng bút chỉ thẳng vào tôi, mũi nhọn sắc bén khiến cả người tôi phát run.

"Tuyên Đại Kim Quốc Hân chỉ dụ...".

Tôi thất thanh hét chói tai: **"Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì? Lúc trước ta bị ép gả tới Trát Lỗ Đặc bộ, toàn bộ cấp dưới đều bất bình thay ông, nhưng ông lại bỏ mặc ta, tuyên bố nói ta sinh ra để vong quốc, gièm pha ta gây họa cho bốn nước, nguyên rửa ta sống không lâu... Ta ở Trát Lỗ Đặc bộ sống không bằng chết, cái mạng này vào năm đó cũng đã bị chôn vùi ở Mông Cổ như ông mong muốn! Hiện giờ ta chỉ đang sống tạm bợ trên đời này, có liên quan gì tới ông? Có liên quan gì tới ông hả! Cái mạng này không còn là của ông nữa! Không còn nữa..."**.

Dưới chân như nhũn ra, tôi té nhào xuống đất, lời của Nỗ Nhĩ Cáp Xích bởi vì thế mà tạm ngừng.

Tôi hoảng sợ ngẩng ra nhìn ông ta, ông ta lẳng lặng đối mặt với tôi. Sáng mắt khê chuyển, vẻ hung ác trong đó dần nhạt đi, lộ ra một vẻ thương tiếc nhân nhật như có như không.

Khóe miệng ông ta giương lên thành một đường cong, đôi môi nhợt nhạt lại chậm rãi mở ra...

Đầu óc tôi trở nên trống rỗng, trong lúc mù tịt không còn biết nên làm gì chợt thấy vẻ mặt Nỗ Nhĩ Cáp Xích đột ngột thay đổi, ngũ quan vì đau đớn mà vận vẹo, cả người chấn động, từ trong miệng mãnh liệt phun ra một búng máu tươi, bắn tung tóe đầy mặt và cổ A Ba Hối.

"Đại Hân!".

Cánh tay suy yếu rũ xuống, ông ta lẳng lặng nằm giữa khuỷu tay A Ba Hối, im ắng chăm chú nhìn tôi.

Tôi kinh sợ nhìn con người từng chút giãn ra của ông ta, rồi rạc... cuối cùng mang theo một loại tình cảm phức tạp khó tả, bi thương không kìm lòng mà

khép lại mí mắt.

"Đại Hân...". A Ba Hợi ngậy người, sau hai ba giây sau mới giật mình tỉnh ngộ, ôm lấy Nỗ Nhĩ Cáp Xích, siết chặt vào trong lòng mình rồi run rẩy gào khóc thảm thiết.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 47: Tuẫn táng

Lộ trình từ trấn Ái Kê đến Thâm Dương chỉ vẹn vẹn bốn mươi dặm, sau khi Nỗ Nhĩ Cáp Xích cười rùng rợn châu trời, binh lính hộ vệ Lưỡng Hoàng kỳ trở nên hoảng loạn, đoàn thuyền lẻ tẻ đi ngay trong đêm, từ bỏ thuyền đổi thành xe, sau đó chậm rãi chạy đến nửa đêm mới tới được Thâm Dương.

Chưa kịp vào đến cổng thành, đã nghe những tiếng nước nổ nghẹn ngào từ khắp nơi vang đến.

Trên mặt A Ba Hợi dù toát ra vẻ thê lương, nhưng dù buồn đau cỡ nào, từ trong xương vẫn bức ra một vẻ bình tĩnh quả cảm. Tội lạnh nhạt quan sát cô ta, chung quy cảm thấy vào một khắc khi Nỗ Nhĩ Cáp Xích tắt thở kia, trong lòng cô ta đã bắt đầu quyết định chủ ý rồi.

Rốt cuộc cô ta có chủ ý gì? Một khi câu trả lời được mong mỏi ấy thốt ra, chỉ sợ đủ để khiến người khác kinh hãi đến phát run, sống không bằng chết.

"Đại phúc tán!". Ngoài xe có người nhún nhường nhỏ giọng nói: **"Chư vị Bối lạc a ca, Vương công Đại thần đều đã ra khỏi thành nghênh đón linh cửu rồi ạ"**.

A Ba Hợi đáp một câu: **"Ta biết rồi"**. Lấy khăn tay che mặt, tiếng khóc bi thương lập tức bật ra, nghẹn ngào nói: **"Mời các vị Hòa Thạc Bối lạc đi chuyển tới điện bát giác, Đại Hân có đi chiếu cần tuyên..."**.

Lòng tôi đột nhiên nhảy dựng, tròn mắt "Ư ư" hai tiếng.

Cô ta che mặt khẽ nghiêng đầu lại, mặc dù ánh sáng trong xe đầy u ám, nhưng tôi vẫn thấy rõ nỗi oán hận cùng nham hiểm tràn ngập trong đôi mắt của cô ta.

Ước chừng qua hơn một tiếng, tôi đoán lúc này chắc đã đến canh tư, A Ba Hợi ngồi trên long ý điện bát giác, chòng chọc nhìn thẳng vào tôi.

Tôi bị trời chéo tay vút bên chân cô ta, miệng bị nhét tấm vải cuộn dày cộm, dường như cô ta vẫn còn bức tức chưa xả được giận, mắt thấy Bát Hòa Thạc Bối lạc chưa tới, thỉnh thoảng lấy ngón tay dẹt chà xát lên ngón tay tôi, tôi đau đến ứa nước mắt, nhưng vẫn không hề kêu đau một tiếng.

Không lâu sau ngoài điện có thái giám thông báo, A Ba Hợi sửa sang lại quần áo, vẫn lấy khăn che mặt, cả người khẽ dựa vào trên tay vịn, khóc thút thít, bộ dạng đó tựa như ruột gan đã bị đứt thành từng khúc, khóc đến sắp kiệt sức ngất đi.

Tôi không rảnh coi kỹ năng diễn xuất tuyệt vời đó của cô ta, hai mắt chỉ chăm chú nhìn thẳng vào cửa lớn, quả nhiên từ trong bóng đêm yên tĩnh đó đã truyền đến từng trận tiếng bước chân hỗn tạp, ngay sau đó một loạt người mặc đồ lụa trắng nối đuôi tiến vào.

Hoàng Thái Cực ở trong hàng đó, tám người xếp thành hai dãy, vừa mới khom người hành lễ, đôi mắt chàng bỗng sững sờ ngậy ra nhìn tôi.

Đôi mắt tôi cay xè, nước mắt bị kìm nén đã lâu cuối cùng không còn kìm được nữa liền là chả rơi xuống.

Trong lúc đám người đang hành lễ, Hoàng Thái Cực bước nhanh vọt lên, A Ba Hợi bị hành động mạnh mẽ bất thành hình của chàng dọa đến hoảng sợ, người bật về phía sau long ý đột nhiên co rút lại.

Hoàng Thái Cực lại lao thẳng về phía tôi, đưa tay đỡ tôi đứng dậy, đồng thời ánh mắt lạnh lẽo bắn về phía A Ba Hợi: **"Không biết Phúc tán của ta đã phạm tội gì, khiến Đại Phúc tán phải trừng phạt cô ấy?"**.

A Ba Hợi hoang mang kinh hãi, sắc mặt trắng bệch, run rẩy lắp bắp: **"Người... người nói gì?"**. Ánh mắt lại rũ xuống, chăm chú nhìn vào mặt tôi, **"À là người của người... không! Không! Không đúng! Á là kẻ gây họa! Là á gái già của Diệp Hách đó! Á chính là Diệp Hách Na Lạp Bố Hi Á Mã Lạp!"**. Tâm trạng cô ta trở nên kích động, đứng bật dậy khỏi ghế, ngang nhiên nói, **"Lúc lâm chung Đại Hân có chỉ thị, muốn á tuẫn táng theo nghi lễ!"**.

Trong một lúc, trên điện vang lên từng trận thì thầm nói nhỏ, Hoàng Thái Cực lạnh lùng nói: **"Đại Phúc tán phải chăng đã bị thương quá độ, đến nỗi thần trí mơ hồ rồi chăng? Ai mà không biết biểu tỳ Bố Hi Á Mã Lạp cách cách của ta qua đời ở Khách Nhĩ Khách đã mười năm rồi. Người này rõ ràng là Tiểu Phúc tán Bộ Du Nhiên của ta... biểu tỳ được ca tụng là Đệ nhất mỹ nữ tộc Nữ Chân, người cảm thấy Tiểu Phúc tán của ta có đủ tư sắc để đánh đồng với biểu tỳ ta?"**.

"Không sai! Cô ấy thật sự là Tiểu Phúc tán của a mã ta, là người Mông Cổ...". Một bước lên phía trước nói, tôi thoáng nhìn qua, thấy đó là Hào

Cách. Kể từ lúc trưởng thành, cậu ta đã thay Đỗ Độ chưởng quân Trương Bạch kỳ.

A Ba Hợi bị hai cha con bọn họ cùng lên tiếng dồn ép, trong phút chốc không nói được lời nào.

"Ngạch niết!". Đa Đa đi tới, đưa tay đỡ mẹ mình, **"Người mệt rồi, nghỉ ngơi một lát đi".**

A Ba Hợi lộ vẻ đau thương nói: **"Ngay cả con cũng không tin ta? Ngay cả con cũng hoài nghi ta?"**.

"Ngạch niết, người phụ nữ này con đã từng gặp rồi, cô ta quả thực là Tiểu Phúc tấn của Bát ca...".

Đột nhiên A Ba Hợi hất tay Đa Đa ra, cái lưng quật cường trở nên thẳng tắp, ánh mắt ngạo nghễ lần lượt đảo qua A Tề Cách, Đa Đa, Nhạc Thác, Mãng Cổ Nhĩ Thái, A Mẫn, Hoàng Thái Cực, Hào Cách, cuối cùng dừng lại ngay Đại Thiện.

Đại Thiện khom lưng, đầu cúi xuống chẳng nói chẳng rằng. Lòng tôi thoáng run rẩy, không chờ tôi kịp nghỉ ngơi, A Ba Hợi đã mở miệng gọi: **"Đại Bối lạc!"**.

Đại Thiện kẻ cà không nhúc nhích, tựa như một lão tăng đang ngồi thiền, đối với tất cả mọi chuyện bên ngoài hoàn toàn mất đi cảm giác.

A Ba Hợi cao giọng nói: **"Di chiếu của Đại Hãn... Mệnh cho Thập Ngũ a ca Đa Đa kế Hãn vị, Đại Bối lạc Đại Thiện phụ chính!"**.

Một câu đánh xuống như long trời lở đất, Đa Đa kinh hãi đến trợn mắt há mồm, ngay cả đám Bối lạc cũng kinh ngạc không thôi.

Khi còn sống, Nỗ Nhĩ Cáp Xích quả thực là cực kỳ yêu thích đứa con Đa Đa này, thậm chí thằng bé còn chưa lớn ông ta đã phân chia Ngưu lục Trương Hoàng kỳ cho nó. Thế nhưng, muốn một đứa nhỏ mới mười hai tuổi, không hề có công trạng lên làm Đại Hãn, bất luận thế nào cũng không khiến người ta tin phục nổi.

Nhị Bối lạc A Mẫn hừ lạnh, hoàn toàn không xem trọng lời nói của A Ba Hợi... Mặc dù A Mẫn không có tư cách tranh đoạt Hãn vị, nhưng muốn gả ủng hộ phục tùng Đa Đa kế vị, e là còn khó hơn cả lên trời.

Tam Bối lạc Mãng Cổ Nhĩ Thái cười lớn một hơi: **"Đa Đa dựa vào cái gì để làm Đại Hãn? Nếu nó có thể làm Đại Hãn, vậy toàn bộ người của Đại Kim quốc này đều có thể làm Đại Hãn... Cũng có thể nói ta cũng làm Đại Hãn được vậy!"**.

Sắc mặt A Ba Hợi xanh mét, Đa Đa nhỏ giọng kêu: **"Ngạch niết..."**.

"Di chiếu của Đại Hãn là như thế, các người có ai không phục, cứ tới trước linh cữu của Đại Hãn mà nói đi!". A Ba Hợi đổi giọng, trực tiếp ném sự căng thẳng cùng mâu thuẫn gay gắt đó vào Đại Thiện, **"Đại Bối lạc! Đại Hãn mệnh người phụ chính, người nói thế nào? Lễ nào hài cốt Đại Hãn chưa lạnh, đã mặc cho huynh đệ coi thường Hãn ý, kháng chỉ bất tuân sao?"**.

Thì ra... đây là chủ ý mà A Ba Hợi đã quyết!

Vì để bảo vệ lợi ích của bản thân mà định ra một ván bài!

Không chút do dự vứt bỏ hai đứa con lớn tuổi hơn trong ba đứa con, chọn đứa bé Đa Đa nhỏ tuổi nhất kế thừa Hãn vị, đồng thời đề cập tới việc Đại Thiện làm phụ chính... Nếu mọi chuyện tiến hành thuận lợi, dựa theo lời lúc Nỗ Nhĩ Cáp Xích còn sống đã nói, thậm chí Đại Thiện có thể cưới cả A Ba Hợi, chân chính trở thành một người phụ chính Hãn vương, dần dần tiềm quyền Đa Đa.

Khá lắm A Ba Hợi! Chẳng qua chỉ mới hơn mười tiếng, đã có thể nghĩ ra loại kế sách vẹn cả đôi đường này! Hãn vị, quyền lực, tình yêu, đàn ông... cô ta tự mình tính toán lợi ích đến mức cân bằng, có lợi nhất.

Đại Thiện trước sau vẫn cúi đầu không lên tiếng, trong lúc mấu chốt này, chỉ cần hắn đứng ra lên tiếng một câu, tin chắc với địa vị và uy tín của một Đại Bối lạc là hãn, ý muốn giả di chiếu của A Ba Hợi có khả năng sẽ lập tức thành sự thật.

"Ư ư! Ư ư...". Tôi lấy bả vai đẩy Hoàng Thái Cực, nôn nóng ý bảo chàng cời dây trói.

Hoàng Thái Cực vốn đang mài miết xuất thần, lúc này mới phản ứng lại, hai ba lượt cời đã tháo xong dây trói của tôi. Tôi nhỏ vai cuộn xuống, hét lớn: **"Đại Phúc tấn nói dối! Lúc lâm chung Đại Hãn không hề để lại di chiếu gì!"**.

Sắc mặt A Ba Hợi tái nhợt như trang giấy, ngón tay rũ xuống hơi run rẩy, nhưng tấm lưng vẫn thẳng, vẻ mặt ngạo nghễ, không tìm thấy một chút kích động nào: **"Tiện nhân người dựa vào cái gì cho là ta nói dối?"**.

Tôi chưa mở miệng cãi lại, Hoàng Thái Cực đã cười nói: **"Có nói dối hay không, điều này tự trong lòng Đại Phúc tấn hiểu rõ nhất, có điều..."**. Chàng xòe tay trước mặt A Ba Hợi, **"Ta muốn xem chiếu thư!"**.

A Ba Hợi khẽ biến sắc, đám người A Mẫn và Mãng Cổ Nhĩ Thái cũng chen lên, đồng thanh nói: **"Không sai! Mời Đại Phúc tấn đưa chiếu thư ra!"**.

"Đại Hãn là... truyền khẩu dụ, vẫn chưa có...". Cô ta nhỏ giọng đáp ứng, ném ánh mắt cầu xin giúp đỡ vào Đại Thiện, nhưng Đại Thiện làm như không nghe thấy gì.

Bốn năm người vây quanh A Ba Hối, mồm mép không ngừng tranh nhau nói: **"Không có chiếu thư, sao có thể tin đây?"**.

Đại Thiện làm ngơ khiến A Ba Hối mất đi cơ hội tốt, trong khoảnh khắc trở nên bị động, trong tình huống rối ren quần bách, cô ta liếc mắt nhìn tôi, không khỏi bộc phát lửa giận: **"Các người không tin vào di chiếu của Đại Hân ta cũng hết cách, chỉ là ả tiện nhân này, Đại Hân đã chính miệng tuyên chỉ hạ lệnh ả chôn cùng, thị vệ canh giữ ngoài cửa khoang thuyền lúc đó có thể làm chứng!"**.

Người tôi run lên, Hoàng Thái Cực cảm nhận được nỗi sợ hãi của tôi, cầm lấy tay tôi khẽ lay, hơi cười nói: **"Hân a mã bảo Phúc tấn ta tuần táng? Đại Phúc tấn không phải đang nói giỡn chứ? Chỉ sợ là..."**. Giọng chàng nhẹ đi, tựa như không còn chút sức nào, nhưng lời kể tiếp lại khiến kẻ khác không lạnh mà run, **"Chỉ sợ là Đại Phúc tấn đang đùn đẩy trách nhiệm của bản thân mà thôi!"**.

Một câu nhẹ nhàng băng quơ được thốt ra, khiến A Ba Hối hoảng sợ biến sắc.

"Không sai! Người được Đại Hân ra lệnh tuần táng, sao có thể trút vào người con dâu của mình! Điều này quả là không hợp lý chút nào!".

"Ta hiểu rồi!". Mãng Cổ Nhĩ Thái hét lớn, **"Người vốn được a mã chỉ định chính là Đại Phúc tấn! Thường ngày cô được a mã sủng ái như vậy, Hân a mã đương nhiên sẽ ưu tiên tiếc không muốn bị xa cách với cô..."**.

Lúc này A Tế Cách và Đa Đặc mới thật sự hết hoảng, reo lên: **"Sao có thể? Tuyệt không lý nào bảo ngạch niết ta tuần táng được!"**.

Hoàng Thái Cực cười lạnh: **"Vay để Phúc tấn ta tuần táng là hợp lý?"**.

"Đúng thế! Không có khả năng nào là Tiểu Phúc tấn của Tứ Bối lạc!". Nhạc Thác la lên. Hân và Hào Cách đứng chung một phe, đứng bên cạnh phát cờ reo hò.

Tôi bị thương khẽ cảm thán, lần này A Ba Hối đã tự mua dây buộc mình! Nếu trước đó không có màn trình diễn tiết mục giả di chiếu ấy, đám A Mẫn và Mãng Cổ Nhĩ Thái cũng sẽ không kiên quan chẳng hề nể tình muốn đẩy cô ta vào chỗ chết như thế.

Cô ta sai rồi! Cái gì cô ta cũng tính đúng! Chỉ duy nhất tính sai Đại Thiện! Sai vì hân đã lựa chọn trầm mặc vào thời khắc mấu chốt, không bị quyền lực hấp dẫn đứng về phía cô.

Tiếng tranh cãi càng lúc càng lớn, tôi bị ngăn phía sau bức tường người, đối mặt với những lời chất vấn hùng hổ như thế, A Ba Hối đã hoàn toàn mất đi khả năng giải thích.

Đám A Mẫn, Mãng Cổ Nhĩ Thái dường như đều quên đi một vấn đề cực kỳ nhạy cảm, vì sao Tiểu Phúc tấn Hoàng Thái Cực là tôi, lại đột nhiên xuất hiện trên thuyền của Nỗ Nhĩ Cáp Xích? Hoặc có thể, hiện tại bọn họ không muốn đề ý nhiều vào cái chuyện vật vãn đó, đối với bọn họ, điều quan trọng nhất hiện giờ là đẩy người A Ba Hối – người phụ nữ có danh hiệu Đại Phúc tấn đó, cùng với ba đứa con của cô ta vào đường cùng.

Kiên quyết lật đổ người phụ nữ khôn khéo quả quyết đó! Hoàn toàn cắt đứt mối nguy hại về sau!

Đầu tôi có chút choáng váng, bước chân có hơi loạng choạng, ngay lúc ấy từ phía sau có người đỡ lấy tôi, cách một lớp áo mỏng manh, giữa mùa hè oi bức này lại cảm thấy lạnh lẽo khác thường. Tôi rung mình một cái, đột nhiên quay đầu, lập tức đập vào tầm mắt là một đôi con ngươi ôn nhuận như ngọc vinh viễn được khắc sâu dưới đáy lòng.

Khỏe miệng tôi hơi co giật, tim đập càng lúc mãnh liệt, im lặng không nói năng gì.

Đại Thiện sâu xa nhìn tôi, đột nhiên vươn tay bắt lấy tay trái tôi, mạnh mẽ, kiên định siết chặt ngón tay tôi. Tôi cắn răng, nhin đau không lên tiếng, mặc cho hân tùy ý dùng sức. Cánh tay hân đột nhiên ra sức kéo, tôi thất tha thất thiếu bị hân kéo ra khỏi lầu bát giác.

Bầu không khí bên ngoài mát mẻ hơn trong điện rất nhiều, màn đêm tối đen như mực, trên lối đi lạnh tanh chật hẹp có treo mấy ngọn đèn lồng. Bởi vì đang là tình hình đặc biệt, tất cả thị vệ ngày thường canh giữ ngoài điện đều đã bị sai đi, không còn một bóng người.

Đại Thiện không quay đầu, chỉ càng đi càng nhanh, tôi bị A Ba Hối trôi suốt mười tiếng, đi đứng đã sớm không còn cảm giác, làm sao chịu nổi sự giày vò đó của hân. Đi chưa được bao xa, bắp thịt trên cẳng chân trái đột nhiên co rút, cứ thế mà bị vấp.

Tiếng hô nhỏ còn nghẹn trong họng, cơ thể trực tiếp ngã xuống lập tức được hai cánh tay mềm mại như gió vững vàng quơ vào trong lòng.

Hơi thở nóng rực gần trong gang tấc, một bàn tay nhẹ nhàng nâng cằm tôi lên, tôi không dám nhìn vào mắt hân, chỉ đành buông mí mắt xuống, lông mi không kim được run rẩy.

Đầu ngón tay vẫn mềm mại lạnh lẽo như trước vuốt ve khuôn mặt trái của tôi, tôi hơi run lên, theo bản năng nghiêng đầu tránh đi.

"Còn đau không?". Hân khàn giọng hỏi.

"Không...". Tuy khuôn mặt đã khác xa khuôn mặt của Đệ nhất mỹ nữ trước kia, nhưng tôi biết tôi không giấu được hân, bất luận có thay đổi ra sao đi nữa, cũng tuyệt đối không thể giấu được con mắt của hân.

"Vì sao phải giấu ta? Vì sao nhiều năm như thế không tới tìm ta? Ta luôn cho rằng... mình sẽ ôm nuôi tiếc cả đời này! Ôi..." Hân thờ dãi thườn thợt, ôm lấy cổ tôi, nghẹn ngào nói, **"Chỉ mong đây không phải là do ta đang mơ! Nếu đây thực sự là cảnh trong mơ, ta tình nguyện cả"**

đời này ở mãi trong đó, đừng bao giờ tỉnh lại!".

"Đại Thiện!". Rốt cuộc tôi không đành lòng giờ tay ôm lấy hắn, nhẹ nhàng vuốt vuốt lưng hắn giống như lúc trước, **"Ta đã không còn là Đông Ca của trước kia..."**.

"Dù nàng có biến thành như thế nào, nàng chính là nàng...".

Tôi thờ dãi một hơi: **"Vậy còn người? Người có còn là... Đại Thiện của trước kia?"**.

Hai bả vai hắn chấn động, qua một lúc lâu mới cười khê: **"Nàng yên tâm. Thứ nàng muốn cũng là thứ ta muốn..."**.

Thứ nàng muốn cũng là thứ ta muốn!

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu. Dưới ánh sao, vẻ mặt hắn bình thản như nước, dịu dàng như con gió thấm lạnh của những buổi đêm hè.

"Đại Thiện!". Tôi buột miệng gọi, đột nhiên cảm thấy vô cùng hối hận về lời của mình vừa nãy, sao tôi có thể nhẫn tâm lợi dụng hắn, sao có thể chứ?
"Người không cần phải...".

Ngón trỏ của hắn nhẹ đặt lên môi tôi, đầu ngón tay lạnh lẽo: **"Dù cả đời này tranh giành quyền lực thì thế nào?"**. Hắn chưa chút cười, **"Trái tim này của ta vào mười năm trước đã chết theo nàng tại Khách Nhĩ Khách rồi... đêm đêm mỗi khi nằm mơ, ta sẽ thường ngu dốt chất vấn chính mình, lúc đầu đến tột cùng là vì cái gì mà lại đi tranh phần hư vinh ấy, nhưng cứ luôn bị cuốn vào trong vòng xoáy đó chẳng cách nào kiềm chế được. Ta đã lạc hướng mất rồi, cuối cùng quên đi cả ước nguyện ban đầu, sau tất cả cũng chỉ là vì nàng... chỉ khi nàng còn sống, tất cả những nỗ lực và trả giá của ta mới có ý nghĩa, bằng không... mọi thứ đều chỉ là vô ích..."**.

Tôi ghen hòng chẳng nói gì, dù trong lòng có ngàn vạn lời muốn nói nhưng đến cuối cùng chỉ hóa thành sự cảm khái.

Trong lúc tôi đang chật vật cúi đầu, trong điện bát giác bỗng vang lên tiếng ồn ào, sau đó cửa điện lập tức mở, Mãng Cổ Nhĩ Thái vừa nói vừa chửi bước ra, Đa Đạt theo sát phía sau hắn.

Đa Đạt đưa tay kéo lấy ống tay áo hắn, thấp giọng nói gì đó, Mãng Cổ Nhĩ Thái nổi nóng hất tay thẳng bé ra quát: **"Không có gì nữa hết, đã có di mệnh của Hãn a mã, tự nhiên sẽ phải thế!"**.

"Ngũ ca!". Đa Đạt sốt ruột đến đầu đầy mồ hôi, trong chốc lát A Mẫn cũng từ bên trong đi ra, chỉ cười lạnh nhìn Đa Đạt, nhưng không hề lên tiếng.

Tôi cúi đầu, đứng dựa lưng vào tường.

Mãng Cổ Nhĩ Thái đến gần, gọi: **"Nhị ca"**.

Đại Thiện thân nhiên nói: **"Nói thế nào?"**.

Mãng Cổ Nhĩ Thái chưa kịp mở miệng, A Mẫn đi theo từ phía sau lại, nói: **"Đã là di mệnh tuần táng của Đại Hãn, Đại Phúc tấn cũng không có lý nào để trốn tránh"**. A Mẫn lộ vẻ cười nhạt, ánh mắt âm u nhìn vào Đại Thiện, **"Đây là ý kiến của mọi người, Đại bối lạc hãn là không dị nghị gì chứ?"**.

Đại Thiện khê gật đầu, mặt không chút thay đổi đáp: **"Đã là ý của mọi người, nên vâng theo"**.

"Nhị ca". Đa Đạt hét to một tiếng, bất lực đứng im tại chỗ.

Dưới ánh trăng thê lương chiếu rọi, cậu thiếu niên mười hai tuổi ấy cuối cùng cũng không nén được bi thương, nước nờ khóc lớn.

Chỉ chốc lát sau, Nhạc Thác và Hào Cách cùng đi ra, Nhạc Thác nhìn Hào Cách không lên tiếng, Hào Cách vỗ vỗ vai Đa Đạt: **"Thập Ngũ thúc, tuần táng chính là một chuyện vinh quang, theo quy định của ông bà thì không thể vì thế mà thương cảm khóc lóc được..."**.

Đa Đạt rũ vai, hất tay Hào Cách, giờ tay qua loa lau mặt mình hai cái, lau sạch nước mắt rồi, mới ngẩng đầu lên ngạo nghễ nói: **"Người nào nói ta khóc?"**.

Tôi sít sao dán mắt vào cửa, vào lúc trông thấy Hoàng Thái Cực rốt cuộc cũng ra ngoài cùng A Tế Cách, trái tim treo cao mới lặng lẽ buông xuống.

Về mặt A Tế Cách xanh mét, xụ mặt hung ác trừng mắt với Hoàng Thái Cực một cái. Hoàng Thái Cực chỉ xem như không thấy, nhịp chân trầm ổn bước về phía tôi.

Lúc đi ngang qua tôi, Hoàng Thái Cực ngay cả đầu cũng không hề quay lại, tôi đang đoán chắc là chàng có điều kiêng dè thì đột nhiên trên tay căng chặt, không ngờ đã được chàng nắm chặt lấy.

Ánh mắt chàng lạnh lùng, vẻ mặt nghiêm túc, vẫn không hề cúi đầu nhìn tôi lấy một cái, trực tiếp đi về phía trước, tôi hấp tấp đuổi cho kịp bước chân chàng.

Chàng đi rất chậm, từ đầu đến cuối luôn cách đám người Đại Thiện, A Mẫn một khoảng rất xa. Đi đến giữa cổng, đã có một đám họ hàng dòng dõi quý

tộc đang chờ ở ngoài, trông thấy Bát Hòa Thạc Bối lặc đồng loạt đi ra, vội chen chúc nhau lên nghe ngóng tin tức.

Sau khi Nỗ Nhĩ Cáp Xích qua đời, Đại Thiện đã là trưởng một tộc, lúc này hắn đã thành tiêu điểm để mọi người xúm vào.

Đối mặt với sự nôn nóng dò hỏi của mọi người, Đại Thiện chỉ hơi ngẩng đầu, không nhanh không chậm nói: **"Di mệnh của Hãn a mã khi còn sống là muốn Đại Phúc tấn tuần táng, sau khi Bát Hòa Thạc Bối lặc cùng bàn bạc, quyết định giờ Thìn sẽ khởi hành đại lễ tuần táng, giờ Tị nhập liệm, đồng quách* với Hãn..."**.

***Quách:** Hay gọi là áo quan. **Đồng quách:** ý cũng tương tự như chôn cùng.

Tuy đã biết rõ việc mọi người bức tử A Ba Hối là do lợi ích thúc ép, hơn nữa nếu cô ta không chết, vậy người chôn cùng với Hãn nhất định sẽ là tôi. Nhưng khi nghe thấy Đại Thiện tuyên bố tin này, lòng tôi như bị một tảng đá đồ sộ nặng ngàn cân đè xuống, khó mà giã được nổi phiền muộn u sầu này.

Cuối cùng, một sinh mệnh mới ba mươi sáu tuổi vẫn tràn đầy sức sống, lại rành rành trở thành vật hi sinh cho chính trị và quyền lực.

Trong lúc lơ đãng, tôi hướng tầm mắt về phía ba đứa con ruột của A Ba Hối – A Tế Cách đang nghiêng răng nghiêng lợi, Đa Nhĩ Cỗn mặt mày u ám, Đa Đạt về mặt đầy bi thương.

Người lớn hai mươi một tuổi, người nhỏ mười hai tuổi, trong ba người này tôi chú ý tới nhất là Đa Nhĩ Cỗn, chẳng qua chỉ mới mười bốn tuổi. Với những con nhỏ tuổi sắp mất mẹ như bọn họ, liệu ai trong số đồng anh em chú cháu trong tộc sẽ có lòng lo liệu cho tương lai của bọn họ đây?

Tương lai... bọn họ...

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 48: Ủng hộ

Giờ Dần ngày mười hai, tám Hòa Thạc Bối lặc với Đại Thiện đứng đầu tuyên bố Đại Phúc tấn tuần táng, sau đó thu xếp người xử lý tang lễ Đại Hãn sau khi qua đời.

Tôi không muốn ở lại trong cung chờ cái khoảnh khắc mà A Ba Hối đó tuần táng nên cố ý trốn tránh, chỉ là trông thấy bộ dạng bạn đến tới thăm mặt mày của Hoàng Thái Cực, tôi không đành lòng rước thêm phiền phức cho chàng.

Tôi không đoán ra rốt cuộc trong lòng chàng đang nghĩ gì, chàng như sương sớm lạnh lùng đứng trong đám người, trong khi người đến tiễn đưa qua qua lại lại đều bày ra vẻ mặt thương tiếc.

Tôi biết thật ra chàng một muốn chết, trong khoảng thời gian tôi đi Thanh Hà đó, chắc chắn chàng đã âm thầm an bài tất cả. Nhưng tôi vẫn không dám bảo đảm chàng đã tính toán kỹ càng hết cả, bởi vì có vài lần, tôi trông thấy chàng nhíu mày tại nơi không người.

Mỗi lần chàng nhíu mày, lòng tôi tự giác cũng run rẩy theo.

Tuy rằng Đại Thiện đã ám chỉ sẽ ủng hộ Hoàng Thái Cực, thế nhưng một khúc nào việc chọn người thừa kế Hãn vị vẫn chưa được quyết định xong xuôi thì lòng tôi chẳng thể nào yên được.

Lặng lặng ngồi trong một góc đình sáng sủa của Chính Bạch kỳ, quan sát chàng nhỏ giọng nói vào tai Nhạc Thác. Mí mắt tôi một mỏi sắp suy sụp, một khi thần kinh đã bị căng thẳng quá độ nay thoáng buông lỏng, sẽ không cách nào vực dậy nổi.

"Nô tài thỉnh an Phúc tấn!". Một tiểu thái giám lặng lẽ đi tới trước mặt tôi, nhỏ giọng nói, **"Đại Bối Lặc mời Phúc tấn qua đó một chuyến!"**.

Tôi sững sốt, con buồn ngủ trong chốc lát tan biến sạch. Tiểu thái giám cúi đầu không dám thúc giục, tôi quay đầu liếc về hướng Hoàng Thái Cực một cái, chàng vẫn còn đang thì thầm gì đó với Nhạc Thác, vẫn chưa để ý đến tôi.

"Có chuyện gì à?".

"Nô tài không biết ạ".

Ngẫm cũng phải, Đại Thiện không có khả năng nói chuyện gì đó với một tiểu thái giám trong cung được.

Tôi cân nhắc một chút: **"Được, người chờ chút nhé"**. Trông thấy Nhạc Thác đã rời đi, tôi nhanh chóng chạy chậm tới trước mặt Hoàng Thái Cực, **"Đại Thiện tìm ta qua bên đó"**. Tôi thân nhiên nói rõ.

Hoàng Thái Cực đang giờ tay bưng trà, nghe xong lời này chén trà vang lên lách cách, hơn phân nửa nước trà bị hắt ra khỏi chén, đổ xuống cả người. Chàng cũng không thêm lau, chỉ đặt chén trà trở lại mặt bàn: **"Cái gì nên nói cũng đã nói, cái gì không nên nói huynh ấy cũng đã nói với nàng rồi... nàng còn đi gặp huynh ấy làm gì?"**.

Tôi biết cái chứng hẹp hòi của chàng e là lại sắp phát tác, vội lấy khăn cẩn thận lau khô nước cho chàng, dịu dàng nói: **"Hiện tại mọi thứ vẫn chưa có ngã ngũ, chàng vẫn cần phải..."**.

"Không cần thiết!". Chàng ngao ngễ cười lạnh, **"Nàng cho rằng không có Đại Thiện, ta sẽ không có cách nào lấy được thứ ta muốn à?"**.

"Ta tin chàng có năng lực làm được". Tôi ngồi xỏm người xuống nhìn thẳng vào chàng, nhẹ nhàng cầm lấy tay chàng, **"Chàng cậy tài khinh người như thế, sao có thể không có năng lực được. Chỉ là... nếu có thể khiến cho con đường này được thông thuận, có sao chàng phải cố chấp đi đường vòng cho xa nhĩ? Ta biết chàng đang lo lắng điều gì, thực ra chàng chẳng cần lo làm chi... Hoàng Thái Cực, xin chàng hãy tin ta! Cũng xin chàng hãy tin tưởng chính mình..."**.

Hoàng Thái Cực trầm mặc, qua một hồi lâu đột nhiên chàng bật dậy khỏi ghế, không để lại lời nào đã bỏ đi.

Lúc này đã gần đến giờ Mẹo, phía Đông đã tờ mờ sáng, tôi cùng tiểu thái giám kia rời khỏi đình Chính Bạch kỳ. Đình Chính Hồng kỳ nằm đối diện với Chính Bạch kỳ, vừa vào tới cửa đã nghe Đại Thiện ở trong phòng la to: **"Đã tới chưa?"**.

Tiểu thái giám lên tiếng đáp lời, đẩy cửa mời tôi vào. Đại Thiện cả người mặc đồ tang ra đón, trên mặt lộ vẻ vui mừng tươi cười: **"Nàng đồng ý đến đây, ta vui lắm"**.

Bụng tôi chứa đầy tâm sự, đối mặt với Đại Thiện như vậy, cảm giác áy náy như kim châm mạnh mẽ đâm vào tim đau nhói.

Tôi không đoán ra rốt cuộc hắn muốn làm gì, nhưng tôi tin hẳn tuyệt đối sẽ không hại tôi, vì thế tôi chậm rì tiến vào buồng trong. Trong chốc lát, tiểu thái giám đi ra ngoài đóng cửa thay tôi, cách một bức màn trúc tôi mơ hồ trông thấy Đại Thiện đang nghiêng người xoay lưng về phía buồng, chuyên chú ngồi tại bàn viết cái gì đó.

Giữa các gian phòng vô cùng yên tĩnh, sắc trời đã sáng thêm một chút, tôi dần ngồi không yên, đang muốn đi ra để hỏi cho rõ, bỗng trên cửa vang lên tiếng gõ nhẹ, có người xông thẳng vào đây. Tôi bị hù cho nhảy dựng, lén đưa mắt nhìn qua, phát hiện người vào cửa là hai thanh niên, cẩn thận quan sát, hai người này chẳng phải ai khác, mà là trưởng tử Nhạc Thác và người con thứ ba Tắt Cáp Liêm của Đại Thiện.

"A mã!". Đang lúc cân nhắc, Nhạc Thác và Tắt Cáp Liêm đã cùng hành lễ với Đại Thiện.

Đại Thiện buông bút, nhàn nhạt liếc mắt nhìn hai người họ: **"Hai người các con không ở đó giúp xử lý công việc, chạy tới đây làm cái gì?"**.

Nhạc Thác và Tắt Cáp Liêm liếc mắt qua lại, Nhạc Thác cao giọng lên tiếng: **"A mã, đất nước không thể một ngày không vua, cần sớm định ra kế hoạch dài lâu. Nhi tử cho rằng Tứ Bối lạc mới là Đức Quán Thế*, ăn ý chặt chẽ với thánh tâm của tiên Hãn, chúng giai mền phục, xứng đáng nhanh chóng kế đại vị..."**.

***Đức Quán Thế:** hiểu nom na là một con người xuất chúng, về tài năng, đạo đức, phẩm hạnh.

Từng câu từng chữ rõ ràng lưu loát, nói năng rất có khí phách, hô hấp tôi cứng lại, thật sự khó tin vào tai được. Nhưng chờ tỉnh táo mà ngẫm lại, mới phát hiện thực ra tất cả đều vốn nằm trong dự liệu cả rồi.

Nhạc Thác và Tắt Cáp Liêm, từ đầu vốn đứng về phía Hoàng Thái Cực.

Chỉ là... Đại Thiện đáng thương!

Đưa con ruột của mình lại vì giúp đối thủ của mình mà chạy tới tiến cử với khí thế bức người như vậy, đặt bản thân vào tình cảnh ấy rồi đứng ở góc độ của hắn mà nhìn, có bao nhiêu đáng buồn cùng đáng trách cơ chứ!

"Đây cũng là ý của con sao?". Đại Thiện hòa hỏi Tắt Cáp Liêm.

Tắt Cáp Liêm không chút do dự, gật đầu nói: **"Phải ạ. Tứ Bối lạc lên ngôi làm Hãn, đây chính là hợp lòng dân"**.

Đại Thiện nhẹ nhàng nở nụ cười, Nhạc Thác và Tắt Cáp Liêm không rõ là ý gì, đang muốn tiếp tục thuyết phục phụ thân, nhưng Đại Thiện đã cười nói: **"Đây vốn là tâm nguyện của ta, cả trời và người đều đã tán thành, có kẻ nào không nghe theo?"**.

Nhạc Thác và Tắt Cáp Liêm nghe thế thì hết sức vui mừng, có lẽ khi đến đây cả hai người bọn họ đều không hề ngờ rằng phụ thân của mình sẽ nói như thế, trong chốc lát cả ba người cùng ở trong phòng bàn bạc làm thế nào để liên lạc với những người khác, dốc hết sức tiến cử hiển tài Hoàng Thái Cực sớm đăng Hãn vị, làm yên lòng dân.

Tôi ở trong nghe thấy khó kìm nén nội tâm kích động cùng cảm xúc thương cảm, ngơ ngác rơi lệ.

Ước chừng bàn bạc hơn nửa canh giờ, Nhạc Thác và Tắt Cáp Liêm mới vui mừng hớn hờ rời đi.

Đại Thiện mệt mỏi day day ấn đường, thấy tôi chậm rãi bước ra, miễn cưỡng căng ra một nụ cười với tôi.

Tôi hoàn toàn không vực nổi tinh thần, rầu rĩ nói: **"Người sớm đã biết bọn họ sẽ tới..."**.

"Ôi, thời gian đã không còn sớm, bị giày vò cả đêm như thế chắc hẳn nàng cũng đói rồi". Hắn đột nhiên cắt lời tôi, tràn đầy hăng hái gọi tiểu thái giám vào thu xếp đồ ăn sáng.

Ánh mắt tôi đau xót, suýt chút nữa đã bật khóc: **"Đại Thiện, ta có lỗi với người!"**.

Mục đích tôi đến đây thì có khác gì hai người Nhạc Thác và Tát Cáp Liêm?

Đại Thiện... trong lòng hẳn cũng đã sớm rõ hơn ai hết.

"Lại đây! Ăn sáng nào!". Hắn mỉm cười đưa đĩa vào tay tôi, giống như vốn không nghe thấy lời vừa nãy tôi nói với hắn.

Tay cầm đĩa của tôi đang không ngừng run rẩy, nhìn một bàn đặt đầy món ăn, miệng tôi đắng chát: **"Ta... không có hứng thú, ta ăn không vô..."**.

"Đông Ca, xem như ta cầu xin nàng... cùng ta ăn bữa sáng này đi!".

Giờ Thìn, Bát Hòa Thạc Bối lạc cùng hoàng thân quốc thích cả triều tề tụ tại điện bát giác, tôi đứng trong một góc, xa xa trông thấy A Ba Hối mặc trang phục long lẫy, đang chậm rãi bị thị vệ áp giải trên lối đi nhỏ trải dài qua Thập Vương đình, ngẩng đầu hướng về điện bát giác.

Tôi không đành lòng nhìn tiếp, vội vã rời khỏi Thập Vương đình, chạy một mạch đến cổng lớn ở phía Đông, tìm đến ngôi xóm xuống dưới bóng râm của một cái cây, im lặng ngẩn người.

Nghe nói người bị chọn tuần táng có thể uống thuốc độc tự sát, nếu như kháng lệnh không theo, theo quy định có thể ra lệnh người đó dùng dây cung treo cổ, thủ đoạn ấy tương đối tàn nhẫn.

Nom đáng về A Ba Hối vừa nãy, dường như cô ta đã nản lòng thoái chí, buông bỏ mọi sự phản kháng rồi.

Tôi vô thức gặm ngón tay mình, mãi đến khi gặm sạch bách móng tay của mười ngón, gặm cả thịt, mới cảm thấy mơ hồ đau nhói.

Cũng không biết đã qua bao lâu, trên đỉnh đầu đột nhiên có bóng đen bao phủ, tôi mù mờ ngẩng đầu lên, trước mặt chỉ thấy sao vàng bay loạn xạ, có chút choáng váng.

"Về thôi". Hoàng Thái Cực đưa tay cho tôi.

"Đã kết thúc chưa?". Tôi ngắc nga ngắc ngứ hỏi.

Chàng gật gật đầu: **"Giờ Tỵ nhập liêm, trừ Đại Phúc tấn đồng quách với Hãn ra, hai vị Tiểu Phúc tấn cũng sẽ chôn theo, ngoài ra Nhã Tôn cũng tự nguyện tuần táng..."**.

Lòng tôi nhảy dựng: **"Tiểu Phúc tấn nào vậy?"**.

"A Tế Căn và Đức Nhân Trạch, hai người đó không có con, theo quy định của ông bà phải tuần táng...". Giọng điệu của chàng rất lãnh đạm, tôi nghe thấy mà run bần bật, hai người A Tế Căn và Đức Nhân Trạch đó, từng nhờ việc tố cáo Đại Thiện và A Ba Hối có tình cảm mờ ám mà được phong làm Tiểu Phúc tấn. Còn Nhã Tôn, là một trong bốn người phụng mệnh tra rõ việc ấy...

Lòng tôi sợ hãi liếc mắt nhìn Hoàng Thái Cực, trên khuôn mặt tuấn lãng ấy không có chút cảm xúc, đôi mắt lộ ra vẻ cực kỳ sắc sảo. Tôi không kìm nổi liền run cầm cập, hề thảng bầy oi bức như thế lại chẳng thể làm dịu đi từng cơn ớn lạnh đang bốc lên trong lòng tôi.

Đây thật sự là tuân theo quy định của ông bà ư? Hay là... chàng có ý giết người diệt khẩu?

Không dám để bản thân đi sâu vào tra cứu nguyên do, tôi đau khổ lắc lắc đầu. Lý trí nói tôi biết, muốn trở thành một đế vương tất nhiên phải dùng đến thủ đoạn độc ác, lòng dạ không thể như đàn bà được, thực ra không thể nào trách Hoàng Thái Cực, đây là đặc tính riêng mà kẻ thống trị tối cao nhất định phải có, nếu không chàng sẽ chẳng hợp để trở thành một hoàng đế thành công.

Chỉ là... về tình cảm, tôi không thể nào không bị ảnh hưởng, không thể nào coi như tất cả mọi chuyện hoàn toàn không xảy ra.

Vị Thanh Thái Tông cô độc, lạnh lùng, vô tình ấy, về sau tôi liệu tôi có thể坦然 tiếp nhận mấy thủ đoạn quả quyết của chàng nữa hay không?

Tôi không biết nữa...

"Ta đưa nàng về nghỉ một lát. Trông bộ dạng nàng đã mệt mỏi quá rồi...". Chàng kéo tay tôi lên, nhẹ nhàng bao vào lòng bàn tay, **"Du Nhiên, cảm ơn nàng"**.

"Cảm ơn ta?". Tôi mờ mịt.

"Ừ, cảm ơn nàng! Cảm ơn nàng đã nguyện ý ở cạnh ta, cũng cảm ơn nàng vì ta mà trả giá nhiều như thế...".

"Ta? Ta có giúp được gì đâu à". Tôi cúi đầu nói gót theo chàng, bước chân rề rà cứng ngắc, vốn ôm theo sự quyết tâm không chút chần chừ đi gặp Nỗ Nhĩ Cáp Xích, là vì sợ ông ta thay đổi phương pháp Bát Bối lạc cùng quân lý đã được duy trì nhiều năm, vào lúc lâm chung này ra chủ ý chỉ định một người thừa kế. Nếu người được chỉ không phải Hoàng Thái Cực, tôi tất phải hủy diệt chiếu thư bất chấp sẽ trả cái giá đắt thế nào, chỉ tiếc ngay cả một khẩu dụ truyền ngôi ông ta cũng không thêm để lại, căn bản không cần tôi phải tốn nhiều tâm tư.

Thế nhưng... đối mặt với Hoàng Thái Cực ngày càng có khí chất quân vương này, vấn đề nhạy cảm đó cuối cùng cũng nghẹn trong cổ không thốt ra nổi, khiến tôi cảm thấy khó chịu.

"Nếu... khi đó ta đi Thanh Hà, Đại Hãn vốn không có bệnh, hoặc là trên lưng ông ta không có nổi mụn nhọt nghiêm trọng như các người nghĩ, chàng sẽ làm thế nào?"

Từ sâu trong mắt chàng chợt lóe lên vẻ hung tợn: **"Ông ấy không thể nào không bệnh! Ta nói ông ấy bị bệnh, đương nhiên là ông ấy bị bệnh!"**. Chàng dùng sức nắm chặt tay tôi, **"Không có khả năng ta đưa nàng cho bất kỳ kẻ nào! Không ai còn có thể cướp nàng khỏi ta!"**.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 49: Lên ngôi

Hôm sau, vấn đề thừa kế Hãn vị lại được đưa ra tại điện bát giác, Mãng Cổ Nhĩ Thái cho rằng được sự ủng hộ của đám người em trai ruột mình là Đức Cách Loại, cùng với sức lực bản thân có thể mạnh tay tranh đoạt Hãn vị với Đại Thiện và Hoàng Thái Cực, nhưng có ai lường trước được rằng Đại Thiện lại đột nhiên thay đổi thái độ, rút khỏi cuộc đua tranh quyền lực không nói, đảng này lại còn dốc hết sức tiến cử hiền tài Hoàng Thái Cực.

Thế lực vốn đang tương đương phút chốc bị đánh tan, nếu như nói ban đầu ưu thế của Hoàng Thái Cực không quá nổi trội, thì hiện tại, cán cân chiến thắng của nữ thần đã hoàn toàn hướng về Tứ Bối lạc. Vì thế sau khi mọi người cùng bàn luận đã đưa ra kết quả cuối cùng, cả đám đã đồng loạt nhất trí với ý kiến, cùng đề cử Tứ Bối lạc trở thành Đại Kim quốc Hãn.

Thế nhưng có một điều nằm ngoài dự đoán của mọi người, ấy chính là Hoàng Thái Cực không hề nhận lời ngay lập tức, thậm chí còn khéo léo từ chối một phen ý tốt của mọi người.

Liên tiếp mấy hôm sau đó, Đại Thiện, A mẫn, Mãng Cổ Nhĩ Thái, A Ba Thái, Đức Cách Loại, Tế Nhĩ Cáp Lãng, A Tế Cách, Đa Nhĩ Cổn, Đa Đạt, Đồ Độ, Nhạc Thác, Thạc Thác, Tát Cáp Liêm,... từng người một nói gót tiến vào phủ Tứ Bối lạc, mà lần nào Hoàng Thái Cực cũng đều tránh không gặp, ném một đồng người đó cho Triết Triết tiếp đón xả giao.

Có lần mọi người bị bức đến nóng nảy, chàng lại trốn tránh nói: **"Tiên Hãn không lập ta làm quân, nếu các huynh của ta tự lập, chỉ sợ không hợp với chí nguyện kế thừa của đời trước, càng sợ không hợp ý trời. Huống chi người kế thừa đại vị thành Hãn, trên cần phải kính trọng chư huynh, dưới cần phải yêu con cháu, quốc chính ắt phải cần mẫn quản lý, thưởng phạt ắt phải thỏa đáng, yêu thương lo lắng cho bách tính. Những chuyện này thật sự rất khó, kẻ tài hèn đức mọn như ta, sợ rằng khó đảm đương nổi trọng trách này"**.

Lý do đường hoàng như vậy, làm cả đám nghẹn họng.

Lúc bắt đầu tôi cũng không lo lắng, nhưng mắt thấy ngày ngày tháng tháng đang từng lúc trôi qua, rốt cuộc tôi vẫn không đủ kiên nhẫn: **"Tuy rằng lấy lùi làm tiến là tốt, nhưng nếu quá giới hạn, lẽ nào chàng không sợ biến khéo thành mất sao?"**.

Hoàng Thái Cực chỉ múc một muỗng đậu xanh ướp lạnh rồi đút vào miệng cho tôi ăn, trên mặt mang theo vẻ tươi cười bí hiểm: **"Chẳng phải nàng đã rất khẳng định Đại Thiện sẽ tin tưởng tuyệt đối vào ta đấy sao, vậy để ta nhìn xem, tấm lòng tin tưởng tuyệt đối đó của huynh ấy đến tột cùng có bao nhiêu chân thực"**.

"Khụ!". Khí quản như bị nghẹn lại, liên tục ho khan, lần này suýt nữa bị chàng làm nghẹn chết rồi.

Sau khi thấy tôi nheo mắt nhìn chàng một cái thật sâu, rốt cuộc chàng mới cười nói: **"Được rồi, ta nói thật vậy..."**. Dừng một chút, từ từ thu lại vẻ tươi cười, bắt đầu nghiêm túc nói: **"Kiểm tra Đại Thiện là một trong những nguyên nhân đó, đồng thời làm như thế cũng là để lại một phần mặt mũi cho đám lão Ngû. Ai cũng đều có lòng tranh Hãn cả, mặc dù sau cùng bọn họ bất đắc dĩ phải tôn ta làm Hãn, nhưng chưa chắc trong lòng bọn họ thật sự vui mừng nhìn ta lên ngôi làm Hãn. Thay vì mai sau trở thành đề tài câu chuyện để bọn họ liên tục thì thầm bàn tán, chẳng thà cho bọn họ thể diện trước, làm như thế cũng khiến cho tướng sĩ Bát kỳ cảm thấy đám Bối lạc bọn họ cũng là người am tường lẽ phải, có phần nể người một tí, sau này khi cầm binh sẽ tạo được uy tín tốt..."**.

Tôi mất chữ O mồm chữ A, nửa ngày mới ngấm được ý nghĩa.

Chàng đút muỗng nước canh cuối cùng vào miệng tôi, sau đó kỹ càng lấy khăn lau khóe miệng cho tôi: **"Biến khéo thành vụng ư? Không có khả năng đó đâu... trong lòng ta đã sớm cân nhắc chừng mực cả rồi..."**.

"VẬY... VẪN PHẢI CHỜ bao lâu nữa?".

Chàng nháy mắt cười: **"Về việc đó, nhiều nhất có thể kéo dài hơn nửa tháng..."**.

Ngày hai mươi tám tháng bảy, dưới sự chân thành mời mọc hết lần này đến lần khác của đám người Đại Thiện, cuối cùng Hoàng Thái Cực cũng nhận lời lên ngôi, đại lễ lên ngôi cũng đã xác định sẽ được cử hành vào ngày mùng một tháng chín.

Gia quyến của Tứ Bối lạc sẽ chuyển vào hậu trạch* trong Hãn cung trước, Triết Triết tiến vào cung chính, còn tôi ở tại một căn viện các nằm ở đầu hướng Đông.

**Cũng tương tự như hậu cung, nhưng nhỏ hơn hậu cung.*

Lại thêm một lần chuyển nhà cực kỳ nhốn nháo, cũng may Triết Triết lo liệu quản lý chuyện nhà rất có lòng, hơn nữa còn có Bồ Mộc Bồ Thái theo sát giúp đỡ, thị nữ thái giám lớn nhỏ của hậu trạch cũng đều được chia ra rõ ràng, tuy rằng thời gian gấp gáp, nhưng mọi việc lại được thu xếp đầu vào đó, không chút rối ren.

Hôm đó suốt cả đêm tôi không hề chợp mắt, trống bên ngoài đã gõ canh bốn, vẫn khó kìm chế được sự kích động trong lòng, xoay người ngồi dậy khỏi giường. Hoàng Thái Cực lập tức bị tôi làm thức giấc, lẩm bẩm mở mắt rồi chống người dậy: **"Sao không ngủ đi?"**.

"Trời nóng quá, ta ngủ không được". Tôi đá cái chăn mỏng, trực tiếp bò qua người Hoàng Thái Cực xuống giường.

Chân chưa kịp giẫm lên bục đập*, eo đã bị chàng từ sau ôm lấy, cười giễu: **"Tháng chín rồi mà, vẫn còn chē nóng ư?"**.

**Bục để giẫm chân bước lên giường.*

Tôi đập tay chàng, sáng giọng: **"Chàng... lẽ nào không căng thẳng chút nào hết hả? Từ hôm qua tới giờ ta đã hưng phấn tới nỗi ăn không ngon ngủ không yên"**.

"Ra trận chém giết còn không sợ, mà lại đi căng thẳng vì cái cảnh tượng đó ư?".

"Nhưng mà...".

Tôi xoay lại bình tĩnh nhìn chàng.

Không có ai rõ ràng hơn tôi việc Hoàng Thái Cực đăng vị có ý nghĩa lớn lao như thế nào! Đây không chỉ là một bước đi quan trọng trong cuộc đời của chàng, mà nó còn là một bước then chốt mở đầu cho lịch sử và vận mệnh của triều đại nhà Thanh trong tương lai!

Có thể chứng kiến được thời khắc sắp tới ấy, tôi có thể nào không kích động chứ? Có thể nào không hưng phấn chứ?

"Được rồi, được rồi, sợ nàng luôn...". Hoàng Thái Cực chồm chồm đứng dậy, **"Nếu đã không ngủ được, thế thì thức luôn vậy"**. Ánh mắt lướt đến, chạm vào bộ lễ phục đặt trên giường bên phía đối diện, **"Có điều, nàng đã quấy phá giấc mộng đẹp của ta, ta phải phạt nàng..."**.

"Hả? Có vậy cũng phạt sao?".

"Đúng vậy, phạt nàng phải mặc giúp ta bộ đồ này!".

Tôi thiếu chút nữa ngã quay ra đất, quần áo mặc và trang sức đeo trong đại lễ đăng cơ phức tạp hơn đồ mặc thường ngày rất nhiều, bảo ba a hoàn quen hầu hạ thường ngày tới thay quần áo, chưa chắc có thể ứng dụng hoàn thành trong một thời gian ngắn như vậy.

Bảo tôi giúp chàng mặc ư, đó nhất định là một hình phạt thể xác trá hình.

Tôi xụ mặt xuống: **"Có thể kêu Ca Linh Trạch với Tát Nhĩ Mã vào giúp ta nữa được không?"**.

"Không được!". Chàng cười đảo đầu, hôn nhẹ vào môi tôi một cái, rồi lác mình xuống giường, **"Hiện tại trời vẫn còn lâu mới hửng sáng, còn rất nhiều thời gian để nàng có thể từ từ mà cân nhắc"**.

Tôi vạch Phi lĩnh* ra, ồng tay móng ngựa, trên vạt phải trường bào thêu hoa văn mây rồng bằng tơ vàng, tôi cẩn thận vuốt ve tấm vàng hình rồng biển được thêu bên trên, ngón tay nhẹ run. Hoàng Thái Cực vô cùng phối hợp giang rộng hai cánh tay, tùy ý để tôi mặc đồ cho, về đảo đầu trên mặt dần thu lại, tôi chậm rãi gài nút thắt trên vạt áo, từ bên trong dần bức ra một loại khí thế nghiêm nghị khiến tôi choáng ngợp.

**Phi lĩnh: cổ áo giả khoác trên vai.*

Tay vòng qua eo, tôi giúp chàng đeo đai lưng thượng triều. Hai bên trái phải của đai lưng đều được khảm bảo thạch Đông châu, cái màu trắng, cái màu xanh. Chỗ khác trên hai bên hông còn đeo rùa xuống hầu bao, Toại hê*, đao sắc, ngọc bội các thứ.

**Một món đồ xưa làm bằng ngà voi có mũi nhọn như lá bồ đề dùng để tháo nút thắt, ngoài ra còn có thể đeo bên người trang trí.*

Tôi hít sâu một hơi, vào lúc này, ánh sáng đã hơi xuyên qua cửa sổ giấy, tôi chày mở đôi mắt đầy dầu cảm lấy chuỗi hạt san hô xanh ngọc cùng Phật đầu1,

Kỷ niệm², Bối vân³ từng chửi một lách cách đeo vào cổ chàng, liếc mắt trông thấy Ca Linh Trạch đã mang theo cỡ chục a hoàn lớn nhỏ mà ai nấy dường như đang đứng đực ra trước cửa, tôi vội thúc giục nói: **"Đừng có mà ngáy ra vậy chứ! Mau vào hầu hạ Đại Hãn rửa mặt, lỡ giờ lành thì nguy mất!"**.

(1) Triều châu là một chuỗi hạt của nhà Thanh, gồm 108 hạt, cứ 27 hạt sẽ xỏ một hạt châu lớn với chất liệu khác nhau, gọi "Phật đầu", Viên Phật Đầu nằm ngay chính giữa ngực phải được xỏ lớn hơn các viên khác, thường bằng Lục Ngọc, và được gọi là Phật Đầu Tháp.

(2) Hai bên trái phải của chuỗi triều châu sẽ rũ xuống tổng cộng ba chuỗi hạt nhỏ: một bên một chuỗi, bên còn lại hai chuỗi, gọi là "kỷ niệm". Nếu là nam thì bên trái hai chuỗi, phải một chuỗi, và nữ ngược lại.

(3) Từ này xuất phát vào thời nhà Thanh, sau khi đeo triều châu vào cổ, sau lưng sẽ có một dải ruy băng, giữa dải ruy băng đó sẽ có một khối ngọc lớn, gọi là "bối vân". Bối vân có hai công dụng, thứ nhất là cân bằng sức nặng của các quan đại thần khi phải đeo chuỗi hạt thông trước cổ cả ngày; thứ hai là có tác dụng để làm đẹp.

Nói xong, tôi trực tiếp đi vòng ra sau giường, một đuôi người.

Sau này có đánh chết tôi cũng không dám một mình mặc đồ cho chàng nữa!

Ca Linh Trạch cung kính tiến đến gần Hoàng Thái Cực, một lần nữa sửa sang lại chuỗi Đông châu một trăm lẻ tám hạt cho thật ổn thỏa, sau lại cầm lấy chiếc mũ có khâu hình phật, xá lâm* bằng vàng cẩn thận từng chút một đội cho Hoàng Thái Cực.

**Xá lâm: tiếng Mãn ghĩa là Phật bằng vàng, tám kim loại bằng vàng được gắn trước mũ miện của quân vương thời nhà Thanh (Trung Quốc), Đức Phật được gắn trên đó có lẽ là Thích Ca Mâu Ni.*

"Đi! Hầu hạ chủ tử người thay đồ!".

Ca Linh Trạch nhỏ giọng đáp: **"Dạ"**.

Tôi chống người ngồi dậy, hoang mang hỏi: **"Để làm gì?"**.

Hoàng Thái Cực khó chịu liếc tôi một cái: **"Còn có thể làm gì? Đương nhiên là muốn nàng đi đến điện bát giác dự lễ với ta chứ còn gì nữa!"**.

Muốn tôi đi dự lễ ư?!

Tôi kinh ngạc không thốt nổi lời.

Tại hậu trạch trong Hãn cung này, Triết Triết là người lớn nhất, vẫn còn chưa tới lượt tôi phải đi dự lễ mà phải không?

"Vậy Đại Phúc tấn phải làm sao?".

"Tùy cô ta! Cô ta muốn đi thì đi!".

Tôi bật dậy khỏi giường, la lên: **"Không thể được! Tuy chàng là Đại Hãn, nhưng mình ước giữa Khoa Nhĩ Thẩm và Đại Kim không thể nào vút đi không quan tâm được, Đại Kim cần người Mông Cổ ủng hộ, cần Khoa Nhĩ Thẩm..."**.

"Ta không muốn để nàng phải tủi thân nữa!". Chàng hơi nổi nóng, **"Ta tranh ngôi vị Đại Hãn này là vì điều gì? Là ta muốn từ nay về sau thiên hạ này sẽ không còn kẻ nào có thể kìm hãm ta, ta muốn người con gái ta yêu có thể quang minh chính đại đứng bên cạnh ta!"**. Chàng bỗng bắt lấy cánh tay tôi, kéo tôi đến bên cạnh, lớn tiếng reo lên, **"Ta muốn nàng theo ta, tận mắt nhìn ta ngồi lên long ý điện bát giác đó!"**.

"Hoàng Thái Cực! Xin chàng lý trí một chút!". Tôi hét to hơn cả chàng.

Chàng nghe thấy thì sững sốt, vẻ mặt liên tiếp thay đổi phức tạp, cuối cùng đau đớn nện một quyền vào tấm đệm giường.

Sau khoảnh khắc lặng như tờ qua đi, hai chúng tôi cùng nhìn vào đối phương, để tình cảm của riêng giao thoa nơi đáy mắt. Khi tỉnh táo lại, hẳn Hoàng Thái Cực sẽ nhận thấy được nỗi khổ tâm của tôi, cũng sẽ hiểu được tầm quan trọng của Khoa Nhĩ Thẩm đối với Đại Kim lúc này.

Bất luận thế nào cũng không được phép phớt bỏ Triết Triết! Cô ta là sản vật của hôn nhân Mãn Mông, Bồ Mộc Bồ Thái cũng như thế, sau này cô nàng đó nhất định sẽ chiếm được một vị trí nho nhỏ nơi hậu trạch trong Hãn cung Đại Kim này.

Thậm chí bây giờ Hoàng Thái Cực cũng không thể có chút lạnh nhạt với cô cháu bọn họ.

Tôi đưa tay vuốt ve khuôn mặt chán nản của chàng, lòng đau xót thở dài: **"Ta sẽ đứng bên cạnh chàng... tận mắt nhìn chàng ngồi lên long ý đó..."**.

Thời tiết hôm đó vô cùng tốt, trời trong nắng ấm, cả một bầu xanh vạm vỡ. Vào lúc bình minh, chư vị Bối lạc đại thần, văn võ bá quan đều tề tụ ngoài bãi đất trống tại quảng trường ngoài điện.

Theo lệ, Hoàng Thái Cực sẽ dẫn đầu quần thần đi dâng hương vái trời trước! Tôi mặc chiếc áo choàng ngắn màu thạch thanh, đứng trong hàng thái giám đông đúc, khi ánh mắt Đại Thiện trong lúc vô thức liếc đến tôi, tôi kinh hãi thiếu chút nữa hồn bay phách lạc gáy lồi trong lúc vái trời.

Sau khi xong nghi lễ vái trời, mọi người cùng tiến vào điện bát giác, Hoàng Thái Cực đặt tay trái lên cổ tay phải tôi, làm ra vẻ như để "tiểu thái giám" tôi đỡ chàng bước lên bậc thang tiến vào điện kim loan*, mà thực tế chỉ toàn là chàng nắm chặt cổ tay tôi, kéo tôi từng bước một tiến vào trong đó.

**Điện Kim loan: hay gọi tắt kim điện. Ở Trung Quốc, vào thời nhà Tống vẫn còn noi theo chế độ của nhà Đường, khi đó ở kinh thành đã xây điện Kim loan, trong các sáng tác của văn nhân nhà Tống thời Đường Tống đều gọi chính điện (cung điện chính giữa) của Hoàng cung là điện Kim loan, về sau trong tiểu thuyết cũng có cách gọi như vậy, vì thế cách gọi chính điện trong Hoàng cung là "điện Kim loan" cũng phổ biến rộng rãi. Nhưng đây chỉ là cách gọi, vì trong Tử Cấm Thành có một chính điện cũng tên Điện Kim Loan (Bắc Kinh).*

Tôi không ngừng đánh trống, sợ hãi khiến ngón tay run rẩy không thôi, Hoàng Thái Cực lặng lẽ liếc tôi, cho tôi một nụ cười khích lệ. Tiếp sau đó, chàng đứng trước long ý buồng tay tôi, đột nhiên xoay người lại.

"Đại Hân vạn tuế... Vạn tuế... Vạn vạn tuế...". Tiếng hô tựa như sấm, đám người Đại Thiện, A Mẫn, Mãng Cổ Nhĩ Thái dẫn chư huynh đệ con cháu A Ba Thái, Đưc Cách Loại, A Tể Cách, Đa Nhĩ Cỗn, Đa Đạt, Tể Nhĩ Cáp Lăng, Đồ Đồ, Hào Cách, Nhạc Thác, Thạc Thác, Tát Cáp Liêm, cùng với văn võ đại thần cả triều, có mặt đông đủ hết thảy, đồng loạt quỳ gối, thực hiện đại lễ ba quỳ chín khấu với Hoàng Thái Cực đang ngồi trên ngai vị cao cao.

Tôi kích động đến hai chân run cầm cập, nhìn vào hàng loạt bóng người đen ngòm bên dưới, sau đó thu lại ánh mắt nhìn về khuôn mặt nghiêm túc của Hoàng Thái Cực. Lòng không khỏi xúc động, đầu gối mềm nhũn ra, cuối cùng không khống chế được cũng quỳ xuống, một giọt nước mắt cứ thế rơi xuống đại điện.

Nhưng đầu gối tôi chưa kịp chạm đất, trên khuỷu tay đã căng chặt, Hoàng Thái Cực bên cạnh đưa tay mạnh mẽ nâng dậy. Chàng đưa mắt chăm chú nhìn vào thân tử bên dưới, chưa từng liếc mắt nhìn tôi lấy một lần, chỉ đề thấp giọng nói đầy cổ chấp và kiên định: **"Đời này, nàng từng mà vì ta quỳ trước trời đất, quỳ trước tiên Hân, quỳ trước vô số người, thế nhưng từ hôm nay trở đi, nàng không cần phải quỳ trước bất kỳ kẻ nào nữa!"**.

Tôi đỡ người ra, tâm trạng trở nên kích động, quên mất bản thân lúc này đang cải trang thành người khác, suýt tí nữa thôi đã không kìm chế được cảm xúc.

Trong giây lát, đám quần thần đã hành lễ xong, dáng vẻ Hoàng Thái Cực đầy hiên ngang, bưng bưng khí thế ngồi lên chiếc ghế xếp rồng vàng, cao giọng tuyên bố: **"Kể từ hôm nay trở đi, trừ những kẻ phạm tội ác tày trời ra, còn lại đều được khoan thứ... năm sau sẽ đổi thành năm Thiên Thông nguyên niên..."**.

Tôi cúi đầu, chẳng dám lại ngẩng lên, sợ bản thân không khống chế được cảm xúc, vì thế chỉ đành âm thầm kìm nén cảm giác bức bách để tìm lại chút bình tĩnh cho mình.

Đến khi tôi nhìn lại đại lễ, Hoàng Thái Cực đã rời khỏi chỗ ngồi, đang thẳng lưng, vẻ mặt nghiêm túc chỉ tay lên trời thề: **"Trời ở trên, đất ở dưới, có tiên Hân ta sáng lập nên đại nghiệp! Nay tiên Hân đã qua đời, chư vị huynh đệ cùng con cháu lấy quốc gia làm trọng, tôn ta lên làm Hân, ta chỉ có kế thừa công trạng của tiên Hân, tuân thủ nghiêm ngặt di nguyện của tiên Hân... nếu ta bất kính với huynh trưởng, không thương yêu em con, làm việc trái đạo lý, biết rõ đây là chuyện không đúng còn cố ý sa vào, hoặc em con chỉ phạm lỗi nhẹ đã liền tước hộ tịch mà tiên Hân ban cho, trời đất vô tình, ắt phải càng thêm khiển trách! Trái lại, thần linh của trời đất sẽ phù hộ Đại Kim ta non nước ấm no, hưng thịnh!"**.

Khi lời vừa dừng lại, không ít chư vị bối lạc thay đổi sắc mặt, lộ vẻ xúc động, Ba Khắc Thập Đạt Hãi bên dưới nhanh chóng chép lại lời thề mới vừa này, đưa cuộn giấy vào tay Hoàng Thái Cực, Hoàng Thái Cực sau khi cầu nguyện với trời cao thì trình trọng đốt cuộn giấy thành tro.

Đại Thiện, A Mẫn và Mãng Cổ Nhĩ Thái đứng trước đám người, cùng đồng thanh nói: **"Huynh đệ con cháu ta, cùng nhau hợp mưu nhất trí, tôn Đại Hân kế thừa đại vị, Đại Hân là nơi nương tựa của quốc gia và thần dân... nếu như có lòng đồ kị, gây ra tổn hại đến Hân vị, nhất định sẽ không được chết từ tế. Ta Đại Thiện (A Mẫn, Mãng Cổ Nhĩ Thái) nếu như không nuôi dạy con cháu mình hoặc có những lời vu hại, ắt sẽ tự gặp tai họa. Nếu như ba người ta đối xử ân cần với con cháu, nhưng con cháu không nghe lời khuyên bảo của cha anh, làm việc trái đạo lý, trời đất sẽ khiển trách. Nếu có thể tuân thủ lời thề, tận lòng trung thành, trời đất sẽ bảo vệ!"**.

Sau khi Tam đại Bối lạc nói xong, kế tiếp đó các Tiểu Bối lạc A Ba Thái, Đưc Cách Loại, Tể Nhĩ Cáp Lăng, A Tể Cách, Đa Nhĩ Cỗn, Đa Đạt, Đồ Đồ, Nhạc Thác, Thạc Thác, Tát Cáp Liêm, Hào Cách cùng nói: **"Nếu như chúng ta làm trái lời khuyên bảo của cha anh, không tận trung với trên, làm hỗn loạn việc nước, hoặc ôm lòng gian ác, chằm ngòi thị phi, trời đất sẽ khiển trách, tước đoạt tuổi thọ. Nếu một lòng vì nước, không mang tà tâm, có thể dâng hết lòng trung thành, trời đất sẽ phù hộ!"**.

Sau đó dùng thề, tôi cẩn thận quan sát đám người với đủ dáng vẻ đang đứng khắp phòng, tính toán phỏng đoán không biết nơi này rốt cuộc có bao nhiêu người thật lòng cảm thấy vui mừng việc Hoàng Thái Cực đăng vị?

Trong lòng bỗng sinh ra một loại bi ai và thê lương hết sức buồn cười, đại lễ đăng vị hôm nay, nói trắng ra kỳ thực chẳng qua cũng chỉ là làm cho có hình thức thôi, ai ai cũng dốc sức phối hợp lẫn nhau cùng diễn tốt một vở kịch cả... chẳng trách Hoàng Thái Cực chẳng mấy may xúc động, có lẽ ngay lúc này cuộc độ sức thực sự mới vừa được giặt màn.

Chế độ Bát Hòa Thạc Bối lạc cùng phát triển không được xóa bỏ ngày nào, ngày đó Hoàng Thái Cực vẫn chưa yên lòng ngai Hân vị này được. Hân vị... vẫn chỉ là một món đồ trang trí hoa lệ có hình nhưng chẳng có tiếng mà thôi!

Trong lúc đang nghĩ ngợi trong lòng, Hoàng Thái Cực đột nhiên bước xuống điện, khom người bái ba lạy với Tam đại Bối lạc.

Tôi sùng sốt, quần thần trên điện bắt đầu xôn xao.

"Đại Hân làm gì vậy?". Đại Thiện vội vã nâng cánh tay đang bái xuống của Hoàng Thái Cực.

"Việc nên làm". Hoàng Thái Cực mỉm cười, **"Xin ba vị huynh trưởng nhận lấy ba lạy này của ta, về sau nhất định không đối xử với huynh trưởng như vua tôi được, phần vinh hưng thịnh của Đại Kim sau này cần dựa thêm vào sự trợ giúp của ba vị"**.

"Không dám nhận". Đại Thiện khiêm tốn tránh né.

A Mẫn không có ý kiến gì, thái độ lãnh đạm, Mãng Cô Nhĩ Thái vô cùng kiêu ngạo nhếch miệng cười: **"Không dám! Không dám!"**.

Hoàng Thái Cực lặng lẽ tránh khỏi hai tay muốn cản lại của Đại Thiện, trên mặt vẫn lộ ra ý cười thành khẩn cùng chân thành, vô cùng lễ phép bái ba lạy với ba người bọn họ.

Tôi trốn sau cột cừ long, hít vào một hơi thật sâu, đau lòng cho chàng không thôi.

Hoàng Thái Cực của tôi ơi! Hoàng Thái Cực cây tài kiêu ngạo, bướng bỉnh cương quyết như thế!

Đại Kim quốc Hân vừa rồi còn nói không để tôi quỳ trước bất kỳ kẻ nào, giờ phút này lại có thể chịu nhục hạ người, ủy khuất cho bản thân như thế.

Tôi siết chặt tay, đau lòng đến cùng cực, đau đến mất đi cảm giác, không còn biết đau là gì.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 50: Ninh Cầm

Mặc dù Hoàng Thái Cực đã ngồi ở ngôi vị Đại Hân của Đại Kim, thế nhưng mỗi ngày lâm triều thánh chính¹, Đại Kim quốc Hân là chàng phải cùng ba người Đại Thiện, A Mẫn và Mãng Cô Nhĩ Thái sóng vai hướng mặt về Nam² cùng quản lý triều chính.

(1) Nghe báo cáo và quyết định sự việc.

(2) Đế vương thời phong kiến đặt ghế thượng triều khi ngồi sẽ quay mặt về hướng Nam, quay lưng về hướng Bắc.

Bên ngoài nhìn vào, Hân vương là người tôn quý nhất Đại Kim, nhưng trên thực tế, quyền lực chính trị vẫn do Tứ đại Bối lặc chia ra nắm giữ.

Tình huống của Hoàng Thái Cực bây giờ đang ở vào thế đặc biệt khó xử, thế nhưng mỗi nguy đang gặp phải hiện tại không phải việc không thể tập trung thống nhất quyền lực bên nội bộ triều chính, mà là thế cục bên ngoài đang gây ra sức ép mạnh mẽ.

Đại Kim đang trong một tình thế căng thẳng khi ba phía đều có nguy cơ gặp phải quân địch, phía Nam có kẻ địch hùng mạnh là Đại Minh, phía Tây có Mông Cổ chưa rõ bạn hay địch, phía Đông có thuộc quốc của Đại Minh là Triều Tiên. Mà con dân Nữ Chân gồm có ba dân tộc lớn là Nữ Chân, Hán và Mông Cổ, hàng trăm nghìn dân cư bất đồng dân tộc, bất đồng vùng miền tụ tập sinh sống tại phía Đông và phía Tây của Liêu Hà.

Giữa chinh phục và bị chinh phục, giữa dân tộc Mãn và Hán vẫn còn đủ loại mâu thuẫn phức tạp cứ chồng chéo đan xen lẫn nhau. Trong giai đoạn thống trị của Nỗ Nhĩ Cáp Xích, ông ta đã từng cử binh nhập quan* mấy lần, bắt cướp hàng triệu người bao gồm cả vật chất, trong biên giới Liêu Đông hiện nay, người Hán đã nhiều hơn gấp mấy lần người Nữ Chân.

**Nhập quan theo nghĩa cổ là tiến vào quan ải, thời cổ đại lấy Vạn lý trường thành làm khu ranh giới, trong vòng trường thành gọi là quan nội, ngoài trường thành trở đi gọi là quan ngoại, quân Thanh nhập quan ý chỉ quân Thanh đã phá vỡ phòng tuyến của trường thành, bởi ở thời đại chỉ sử dụng vũ khí lạnh mà nói thì trường thành có giá trị phòng thủ rất lớn đối với Trung nguyên.*

Mỗi khi giữa Mãn và Hán xảy ra xung đột, người Mãn hành hạ người Hán đến chết, người Hán chống lại người Mãn... lúc Nỗ Nhĩ Cáp Xích tại vị đối với mấy cuộc bạo động của người Hán đều thi hành cuộc trấn áp tàn sát, hơi một tí là chém sạch người Hán, không hề lưu tình trong việc trấn áp mấy hoạt động đấu tranh. Biết bao chuyện làm liều như thế làm cho mâu thuẫn càng lúc càng gay gắt thêm, cho tới hiện tại, loại mâu thuẫn sâu sắc đó đã kịch liệt đến mức chỉ cần chạm vào liền nổ ngay.

Về phương diện khác, sự phát triển kinh tế của Liêu Đông đang bị tàn phá dưới những cuộc chiến tranh trường kỳ, gần như sắp sụp đổ đến nơi, trong một thời gian dài, Đại Kim đã thực thi chính sách tàn sát nô dịch, khiến dân cư phải lưu vong đến nơi khác, số lượng thanh niên trai tráng giảm mạnh, nông thôn bỏ hoang...

Thứ Nỗ Nhĩ Cáp Xích để lại cho Hoàng Thái Cực, chả phải là giang sơn gấm vóc gì, mà là một đồng hồ hỗn loạn hóc búa khiến người khác sắp phát điên tới nơi!

Hoàng Thái Cực kể vị đã được hơn nửa tháng, bật đèn mức chưa từng được đăng hoàng nhắm mắt ngủ một giấc yên lành, trên mặt đến giờ cũng chưa hề mỉm cười lấy một lần. Mấy ngày liền đều có người đăng sơ báo cáo tình hình nhiều nhưng từ các nơi, thỉnh cầu Đại Hãn cử binh trấn áp.

Tôi nhìn mà đau lòng, chỉ là lực bất tòng tâm.

Hôm đó sau khi rời khỏi điện kim loan, đột nhiên tôi thấy chàng trần đầy hớn hờ đến tìm tôi, trên khuôn mặt gầy gò mang theo vẻ nhẹ nhõm thông suốt. Tôi không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đang muốn mở miệng hỏi, chàng đã cười cướp lời: **"Hôm nay nghe gã quan người Hán nghị luận tới tên của ta..."**.

Tôi thoáng suy nghĩ, ngạc nhiên hỏi: **"Tên của chàng có gì hay để nghị luận vậy?"**.

"À, thú vị lắm đấy... bọn họ nói người Hán gọi Thái tử là "Hoàng Thái tử", người Mông Cổ gọi người thừa kế là "Vương đài cát", hai âm đọc đó gần giống với tên của ta*. Cho nên, cuối cùng bọn họ đưa ra kết luận: Đây chính là ý trời! Là ông trời chỉ định muốn ta kế thừa vương vị Đại Hãn, còn nói tương lai ta sẽ trở thành một đại minh quân, công đức ngàn đời, ghi danh sử sách... Ha ha, nói khoác lợi hại ghém".

**Hoàng Thái Cực chuyển sang bình âm sẽ là: huáng tài tử; Hoàng Thái tử sẽ là: huáng tài tử; Vương đài cát sẽ là: wáng tái cát. Nếu đọc thoáng qua sẽ thấy ba từ này tương tự nhau, tuy về thanh điệu không thật sự giống.*

Tôi nghe thấy mà sợ run, người bắt giặc đi qua giường ngồi, nhưng lại ngồi không đúng hướng, cuối cùng đặt mông vào không khí. Tôi hô nhỏ một tiếng, cuống quýt đưa tay vớ lấy cái giá đèn bên cạnh, ai dè cái giá ấy đứng không vững, cuối cùng bị tôi lôi ngã theo.

Rầm rầm... Sau khi tiếng vang long trời lở đất qua đi, tôi hoảng hồn không ngớt ngồi tại bực đập, một chiếc đèn cung đình rơi kề chân tôi, mảnh vỡ lênh láng.

"Du Nhiên!". Hoàng Thái Cực vọt chạy đến.

"Không sao! Ta không... sao". Tôi nhắm mắt, hít thở dồn dập, chỗ xương cụt đau ê ẩm, tôi chặt vật xoa xoa mông.

"Đã nhiều năm như thế, bộ dạng nàng đúng thật là vẫn cứ lơ đãng, luôn thích xuất thần ngẩn người!". Hoàng Thái Cực dờ khóc dờ cười đỡ tôi từ dưới đất đứng lên, dìu tôi đến đầu giường ngồi ổn thỏa, **"Đề ta xem xem... có đau không? Ta xoa cho nàng!"**.

"Không cần!". Tôi khẽ kêu lên, mặt trở nên đỏ bừng.

Thiệt chứ mắt mặt thấy bà!

"Du Nhiên!". Chàng rì rầm bên tai tôi, tôi mơ hồ cảm thấy có một áp lực không dễ chịu đang ép tới gần. Quả nhiên, câu tiếp theo của chàng đã tiến thẳng vô chủ đề, **"Ba chữ Hoàng Thái Cực này, lúc trước nàng nghĩ làm sao ra được thế? Ta nghĩ, với ý nghĩa ẩn chứa trong tên ta, người có khả năng nói được lời giải thích nhất, hẳn là nàng nhĩ"**.

"Ặc...". Tròng mắt tôi đảo tứ tung, tôi hướng tầm mắt ra ngoài cửa, **"À... ta đã bảo Tát Nhĩ Mã nấu cháo tổ yến, chàng có muốn..."**.

"Mãn Hán một nhà... Mãn Thanh...".

Người tôi hơi run lên.

Chàng nắm lấy cằm tôi, quay đầu tôi lại. Con ngươi đen sẫm đầy sắc bén sâu xa, tựa như mặt biển không chút gợn sóng, nhưng bên dưới lại ẩn chứa xoáy nước mạnh mẽ: **"Mãn, có nghĩa là Kim, là Nữ Chân! Mãn Hán một nhà mà nàng nói, chính là muốn chỉ người Nữ Chân và nữ Hán đều là một khối, không thể loại trừ, cần phải hòa hợp..."**.

Miệng lưỡi tôi khô khốc, lòng dạ rối bời.

"Du Nhiên à! Rốt cuộc nàng là ai thế? Rốt cuộc... nàng là ai?". Chàng đầy nghi hoặc nhìn tôi, **"Mấy hôm nay trên triều không ngừng tranh chấp, đám Bối lặc hoàng thân quốc thích chủ trương ra sức trấn áp, đám quan Hán chủ trương nâng địa vị người Hán lên. Du Nhiên! Cục diện thế này, ngay từ đầu nàng đã đoán được rồi phải không? Từ nhỏ nàng đã dạy ta viết chữ Hán, nói với ta "Mãn Hán một nhà", kể từ hai mươi tám năm trước đã đoán được hôm nay ta sẽ gặp phải cảnh khốn cùng ấy... Mãn Hán một nhà sao! Bốn chữ vô cùng đơn giản đó, đến hôm nay ta mới xem như thật sự hiểu rõ!"**.

Tôi cắn môi không lên tiếng.

Chàng buông cằm tôi ra, ra sức hôn lên môi tôi, mãi rất lâu sau mới lấy ra.

"Hoàng Thái Cực... ta, ta không phải biểu tỳ của chàng...". Tôi khó khăn bật ra câu đó, ý thức trở nên dần dần, không biết phải giải thích ra sao.

"Nói tiếp đi!". Vẻ mặt chàng lạnh lùng và nghiêm khắc lạ thường, khiến lòng tôi có hơi nguội lạnh.

"Ý... ý ta là...". Tôi tiu ngưu sụp vai xuống, phát hiện bản thân hoàn toàn chẳng biết nên giải thích từ đâu.

"Biểu tỳ của ta không thể nào biết viết chữ Hán!". Đột nhiên Hoàng Thái Cực tiếp lời tôi, **"Càng không thể dạy ta viết 'Mãn Hán một nhà' được!".** Về mặt lạnh lẽo như băng tuyết bao phủ chậm rãi bị sự dịu dàng làm tan chảy, chàng nhìn tôi chăm chăm, ánh sáng trong con ngươi trở nên rực rỡ, **"Có phải là biểu tỳ của ta, là Đông Ca, là Bồ Hi Á Mã Lạp, hay là Đệ nhất mỹ nữ tộc Nữ Chân hay không... mấy điều đó không hề quan trọng! Nàng từ đâu tới, nàng rốt cuộc là ai, cũng không quan trọng! Điều quan trọng là, nàng ở bên cạnh ta, yêu ta..."**.

Tôi cảm động không ngừng run rẩy trong lòng, đột nhiên đưa tay ôm chặt lấy cổ Hoàng Thái Cực. Chàng cũng đưa tay ra ôm lấy tôi: **"Hôm nay lúc ở trên triều ta đã hạ chỉ, nàng có biết là gì không?"**.

Tôi hít vào một hơi lắc đầu, trong lòng lảng máng đoán được một chút.

Chàng buông tôi ra, cao giọng đọc: **"Quan lại người Hán, nhân dân người Hán ở trong quốc gia của ta, xưa nay vì lợi ích cá nhân mà trốn chạy, tới nay vẫn còn qua lại với nội gián, chuyện đã thuộc về trước kia, nay dù có tra cứu, cũng sẽ không bàn tới nữa! Hễ là thẩm tra tội phạm, hay sai đi làm công vụ, đều không có gì khác nhau, tự ý lấy trâu bò, cừu dê, gà lợn của người Hán đều sẽ có tội. Người Hán chia ra sống ở từng nơi riêng biệt, biên chế thành hộ dân bình thường, tất cả mọi người dù về nơi cũ hay nơi mới cũng cần nhận được ân nuôi dưỡng như nhau..."**.

Tôi mở to mắt, vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ. Địa vị của người Hán ở Liêu Đông bị đánh đồng như nô lệ, hoàn toàn không có năng lực tự chủ, thậm chí không thể xem như "Dân trong nước".

Động thái này của Hoàng Thái Cực chắc chắn là bước đầu tiên mang tính lịch sử khi biến lý luận "Mãn Hán một nhà" trở thành sự thật!

Ngày mười bảy tháng mười năm Thiên Mệnh thứ mười một, Tuần phủ của Ninh Viễn là Viên Sùng Hoán đột nhiên cử đến ba mươi bốn người, gồm có Đô ti* Hữu Tước, Diên thành cùng Lí Lạt Ma đến Thẩm Dương thành, nói rằng thứ nhất là để phúng viếng Nô Nhĩ Cáp Xích, thứ hai là để chúc mừng tân quân lên ngôi.

Hành động lần này của Viên Sùng Hoán nằm ngoài dự đoán của mọi người, Hoàng Thái Cực biết rõ việc phúng viếng chúc mừng của đối phương đó là giả, thám thính động tĩnh mới là thật, nhưng vẫn nồng nhiệt tiếp đãi bọn họ, đoàn người ước chừng đã ở lại Thẩm Dương thành khoảng một tháng mới rời khỏi. Ngày mười sáu tháng mười một, Hoàng Thái Cực mệnh cho Phụng Cát Nạp, Ôn Tháp Thạch cùng với mười hai người đi theo Lí Lạt Ma và Phò Hữu Tước tới Ninh Viễn. Dâng lên đó da chồn, nhân sâm, ngân lượng và mấy món lễ vật, đồng thời cũng giao bức thư của chàng đến cho Viên Sùng Hoán, trong thư nói:

**Cơ quan phụ trách quân đội tối cao trong tỉnh được gọi là Đô chỉ huy sứ ti, gọi tắt là "Đô ti".*

"Nay người đã đình chiến, lại cử Lí Lạt Ma đến phúng viếng, chúc mừng tân quân lên ngôi. Người thường mong muốn về một cuộc gặp gỡ, sao ta lại có ý gì được, đã nhận lễ rồi, lúc này cũng nên tặng lễ lại, cho nên đã cử quan đến cảm tạ. Vì sự hòa hảo giữa hai nước, xưa kia tiên hân tiến đến Ninh Viễn, ông ấy đã từng đưa một tỳ thư. Hai nước giao hảo qua lại, trước tiên cần phải trung thực, người cần nói hết nỗi lòng mình, chớ tô vẽ cho mọi sự...".

***Tỳ thư:** ấn ký của hoàng đế, và cũng có nghĩa là chiếu thư hay sắc mệnh của hoàng đế.

Với tình hình hiện nay của Đại Kim, thật sự không nên gây hấn với Minh triều, Viên Sùng Hoán đã có lòng hòa giải, cũng thỏa mãn mong muốn của Hoàng Thái Cực, vì thế mọi người đều hiểu ý nhau chẳng cần rùm beng mà nghỉ ngơi, lấy sức cho năm sau.

Mồng tám tháng Giêng Thiên Thông nguyên niên, Hoàng Thái Cực mệnh cho đám người A Mẫn, Tế Nhĩ Cáp Lãng dẫn ba vạn đại quân tấn công Triều Tiên.

Vì để đề phòng quân Minh sang cứu viện cho Triều Tiên, tấn công Thẩm Dương từ Liêu Tây, và không để quân Kim rơi vào tình thế hai mặt giáp địch, nên vào cái hôm thiết kỵ của Đại Kim ra trận, Hoàng Thái Cực lại sai Phụng Cát Nạp, Ôn Tháp Thạch cùng mấy người khác tiếp tục đi sứ đến Ninh Viễn, gửi thư tới Viên Sùng Hoán yêu cầu hòa giải, tránh cho hai bên lại đánh nhau.

Sự khôn khéo về quân sự của Hoàng Thái Cực đã có thể bộc lộ từ sau khi lên ngôi Đại Hãn.

Nhưng ở thời hiện đại tôi đã từng đọc *Bích huyết kiếm* của Kim Dung, nên rất có thiện cảm với Viên Sùng Hoán, đồng thời cũng biết cái người trung thành dũng cảm, thông thạo sách lược, chỉ là cuối cùng lại chết thảm trong tay Sùng Trinh Hoàng đế... Nghe nói nguyên nhân cuối cùng gây ra cái chết bi thảm của Viên Sùng Hoán, đó là vì bản tính vốn đa nghi của Sùng Trinh đã để Hoàng Thái Cực lợi dụng dùng kế ly gián.

Là tiểu thuyết hư cấu, hay là chân tướng lịch sử, đến tận cùng quá trình trong đó diễn ra thế nào, tôi không thể biết được.

Hiện tại, Minh Hi Tông Chu Do Giáo vẫn đang tại vị trong thành Bắc Kinh, cho nên đoán chừng lúc này Viên Sùng Hoán vẫn chưa chết được. Nhưng mỗi khi nhìn thấy giữa Hoàng Thái Cực và Viên Sùng Hoán không hề có mùi thuốc súng, nhưng lại thường xuyên "đánh nhau" cực kỳ kịch liệt, nên kẻ sớm đã đoán được thắng bại sau cùng của cuộc đọ sức này là tôi, lại đang rơi vào tâm lý dằn vặt đầy mâu thuẫn và khổ sở.

Có đôi lúc, biết trước kết cục lịch sử, kỳ thực cũng không phải là chuyện tốt!

Mùa xuân năm Thiên Thông đầu tiên, Đại Kim quốc gặp phải một nạn đói hiểm thấy, lương thực trong ước vô cùng thiếu hụt, giá cả các thức đều tăng cao, một đấu gạo phải tám lượng bạc mới mua được, một con ngựa phải ba trăm lượng bạc mới mua nổi, một con trâu phải một trăm lượng bạc mua được, một cuộn Măng gấm phải một trăm năm mươi lượng bạc mua được, một tấm vải phải mất chín lượng...

Nhưng vào thời điểm này, Đại Kim biết được quân Minh đang gấp gút xây dựng mấy thành gồm Cẩm Châu, Đại Lăng Hà, Tiểu Lăng Hà, sau đó thực hiện canh tác xung quanh, mục đích là để tạo lớp phòng thủ kiên cố.

Sau khi đắn đo nặng nề, Hoàng Thái Cực đã dự định sẽ giáng một đòn đả kích nghiêm khắc vào những tòa thành đó trước khi nó được xây xong.

Khi Hoàng Thái Cực quyết định dẫn binh đi Cẩm Châu thành, tôi nghe không khác gì sấm giữa trời quang. Giờ phút này, phía Liêu Đông vẫn do Viên Sùng Hoán trực tiếp phòng giữ, một ngày nào Viên Sùng Hoán còn đó, quân Kim sẽ không có khả năng đánh hạ được Ninh Cẩm.

Nếu trận chiến này được phát động, kết quả sau cùng khẳng định sẽ rơi vào tình trạng thảm bại khốn cùng, tay không trở về giống như trận đánh Ninh Viễn trước đó của Nỗ Nhĩ Cáp Xích.

Tôi không thể nào nói với ra kết cục này với Hoàng Thái Cực, tôi cũng không rõ là Viên Sùng Hoán đó rốt cuộc là lợi hại thế nào, sách lược thủ thành của ông ta, rồi bố trí quân sự hay mấy nhân tố thực tế gì đó, tôi hoàn toàn không nói nên lời. Thử tôi dựa vào chẳng qua chỉ là kết cục nằm trong mấy cuốn sách vở được viết nên thôi, chỉ là... vẫn chẳng thể nào giải thích được cho Hoàng Thái Cực.

Hoàng Thái Cực thấy tôi làm hết mọi cách ngăn cản, trước là cảm thấy không vui, sau đó nghe tôi nói đi nói lại một câu: **"Viên Sùng Hoán rất lợi hại"**. Cuối cùng bị chọc giận tím mặt, phát tay áo bỏ đi.

Mồng sáu tháng năm, chỉ để lại A Ba Thái và Đổ Độ cố thủ trong thành, còn Hoàng Thái Cực dẫn quân thân chinh Ninh Cẩm.

Đây là lần đầu tiên tôi thấy chàng nổi nóng đến vậy với tôi, sau khi bình tĩnh ngẫm lại, tôi mới dần hiểu được.

Là một người đàn ông, e rằng điều không thể chấp nhận nhất trong lòng chính là tôi không tin vào năng lực của chàng, vào thời điểm quan trọng lại không dốc sức ủng hộ tinh thần, mà lại luôn mồm khen kẻ địch của chàng, dần dà lúc nào không biết như thế chẳng khác gì hạ thấp coi chàng như một kẻ vô dụng.

Lòng tự tôn và kiêu ngạo của chàng bị hạ thấp!

Hết thấy đều là do những chuyện đã biết trước và sự vô tri của tôi mà ra...

Từ mười một tháng năm tới mồng sáu tháng sáu, trải qua hai mươi bốn ngày Đại Kim vây đánh Cẩm Châu, gồm ba trận đánh lớn, hai mươi sáu trận đánh nhỏ. Tin tình báo Đại Kim thảm bại tựa như tuyết bay đến Thẩm Dương, lòng tôi nóng như lửa đốt.

Không dễ gì mới chờ được đến ngày quân Kim rút về Thẩm Dương, Hoàng Thái Cực tự khóa trái nhốt bản thân trong phòng, bất luận có gọi thế nào cũng không đáp lời.

Kể từ sau khi trưởng thành, tôi chưa từng thấy chàng có hành vi trẻ con như thế, Triết Triết và Bố Mộc Bố Thái thay nhau ra trận, kết quả đều bị chàng dùng đồ đập ra ngoài, cơm hay điểm tâm đưa tới cũng chưa hề thấy nhúc nhích tí nào.

Vào lúc chập tối, Đại Thiện hay tin vội tiến cung hỏi thăm, thấy tôi bất lực đứng ngăn người dưới mái hiên, hấn chần chừ một lát, cuối cùng cũng đi tới, nhẹ giọng hỏi: **"Đại Hãn vẫn còn tức giận sao?"**.

Tôi cười khỏ.

"Chưa từng thấy đệ ấy nổi điên như thế, hoàn toàn mất hết vẻ bình tĩnh lý trí của mỗi ngày. Khi tiến đánh Ninh Cẩm, đệ ấy không ngừng hạ lệnh tấn công thành, đánh rồi lại bại, bại rồi lại đánh...". Đại Thiện buồn bã thở dài, **"Ta với lão Ngũ nói với đệ ấy không đánh hạ được đâu, thế mà đệ ấy lại nổi cáu lên, sau đó tự mình dẫn đám A Tê Cách vọt lên, làm cho mấy người chúng ta chưa kịp mặc giáp trụ, đã phải vội vàng đuổi theo đệ ấy phát động tấn công... nếu không phải trời nóng làm mấy tướng sĩ ai ai cũng bị cảm nắng, ta nghĩ đệ ấy tuyệt đối sẽ không cam tâm thu binh về thành. Ôi. Nàng tìm cơ hội khuyên nhủ đệ ấy đi, nắm trước tiên Hãn bại dưới tay Viên Sùng Hoán, không nghĩ tới năm nay lại giẫm lên vết xe đổ đó, trong lòng đệ ấy hiển nhiên sẽ không dễ chịu"**.

Lòng tôi quặn đau âm ỉ.

Hoàng Thái Cực... Hoàng Thái Cực mất lý trí! Hoàng Thái Cực quyết tâm muốn đánh bại Viên Sùng Hoán...

"Chàng sẽ không gặp ta đâu...".

Chàng đang giận tôi, hoặc có thể là giận Viên Sùng Hoán! Tóm lại, trước khi cơn giận này nguôi ngoai, có lẽ chàng sẽ không đồng ý gặp tôi.

"Thế thì ta đi xem Đại Hãn, có lẽ đệ ấy sẽ để vài phần mặt mũi cho ta mà đồng ý gặp ta". Đại Thiện mỉm cười, nhẹ nhàng an ủi tôi, **"Nàng cũng đừng quá lo lắng, ta sẽ nghĩ cách để đệ ấy ra, được chứ?"**.

Giọng hần ung dung hóm hỉnh, tôi bị chọc nên cười khúc khích, tâm trạng vốn lo âu buồn bực cũng tiêu tán hơn phân nửa.

Thế là Đại Thiện qua lại trước cửa phòng gỗ cửa, qua một lúc lâu sau, trong phòng truyền ra tiếng gào thét giận dữ: **"CÚT..."**.

Đại Thiện không hề để ý, trầm giọng nói: **"Đại Thiện thỉnh an Đại Hãn!"**.

Bên trong im ắng không động tĩnh, qua ba bốn phút sau, cửa được nói lỏng, kéo kẹt một tiếng rồi mở ra. Hoàng Thái Cực đầy tiều tụy đứng trong cửa: **"Nhị ca, sao huynh lại tới đây?"**. Ánh mắt thoáng đảo qua hướng tôi, bỗng hơi giật mình, sau đó vô cùng lúng túng.

"Ô Mộc Tát Đặc Xước Nhĩ Tế Lạt Ma đã đi tới Đô Nhĩ Bát thành rồi, theo như tin truyền đến nói, Nại Bạt bộ và Ngao Hán bộ của Mông Cổ đều nguyện ý quy thuận Đại Kim".

Hoàng Thái Cực vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, hét lớn: **"Thật sao?!"**.

"Thật tốt quá!". Hoàng Thái Cực phấn chấn không thôi, xoay người xông về phía tôi. Vào lúc tôi còn chưa phản ứng lại, hai tay của chàng đã nâng lấy eo tôi, nhấc bổng tôi lên không trung. **"Du Nhiên! Có nghe thấy không? Hai bộ Nại Mạn và Ngao Hán đã quy thuận ta rồi!"**.

Tôi liên tục la lên, bật cười ra tiếng.

Nại Mạn bộ và Ngao Hán bộ đều thuộc Sát Cáp Nhĩ Bát Ngạc Thác Khắc của Mông Cổ, có ảnh hưởng rất lớn đối với Sát Cáp Nhĩ bộ hùng mạnh. Thật lâu trước kia, Hoàng Thái Cực đã ngầm mua chuộc được Ô Mộc Tát Đặc Xước Nhĩ Tế Lạt Ma có sức ảnh hưởng nhất trong Nại Mạn bộ Ngạc Thác, nhằm để giật dây thủ lĩnh Nại Mạn bộ là Cỗn Sở Khắc phản bội Lâm Đan, quy thuận Đại Kim.

Tháng hai cùng năm, Hoàng Thái Cực ngầm sai người đi đến Nại Mạn bộ, hy vọng Cỗn Sở Khắc có thể thuyết phục thủ lĩnh Ngao Hán bộ là Sách Nặc Mộc Đồ Lãng, và thủ lĩnh Khắc Thập Khắc Đẳng bộ là Nặc Mộc Nặc Diên cùng quy thuận Đại Kim. Thế nhưng vào tháng tư, Cỗn Sở Khắc và Sách Nặc Mộc Đồ Lãng sau người đến hồi âm, bọn họ đã có khuyên Lâm Đan hòa giải với Đại Kim, nhưng bị Lâm Đan và Nặc Mộc Nặc Diên dùng lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt.

Tuy kế hoạch cầu hòa cùng trở thành đồng minh với Lâm Đan không thành công, nhưng hiện giờ việc hai bộ Nại Mạn và Ngao Hán quy thuận Đại Kim, cũng có thể coi như là một chuyện vui lớn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 51: Giải thoát

Mùa thu tháng bảy, Ngao Hán Sách Nặc Mộc Đồ Lãng, Tắc Thần Trắc Lễ Khắc Đồ và Nại Mạn Cỗn Sở Khắc đều đã hoàn toàn phụ thuộc.

Tháng tám, Sát Cáp Nhĩ A Lạt Khắc Xước Thác bộ Bối lạc Ba Nhĩ Ba Đồ Lỗ, Nặc Môn Đạt Lãi và Xuy Nhĩ Trát Mộc Tô đều đưa người tới quy thuận.

Các bộ Mông Cổ không ngừng quy thuận khiến cả nước Kiến Châu vô mừng không ngớt, mà lúc này trong thành Bắc Kinh bởi vì việc Thiên Khải Hoàng đế đột ngột băng hà đã rơi vào tình trạng hỗn loạn.

Đào mất thu đi đông đến, ngày hôm đó khi trận tuyết đầu mùa rơi xuống, Hoàng Thái Cực dẫn tôi rời khỏi thành đi săn bắn.

Về đào pháp tôi đã luyện tương đối thành thạo, Hoàng Thái Cực nói nhược điểm của tôi chính là sức lực, có điều bởi vì tứ chi dẻo dai nhanh nhạy, trái lại có thể lấy khéo bù vụng. Chỉ là tài bắn cung của tôi không được tốt lắm, sức không đủ, lúc kéo cung lớn trước sau cũng không thể kéo căng hết cỡ được, thậm chí có bận chàng còn cười nói cung tên được đặc chế trong tay tôi có thể so với cung đồ chơi của con nít.

Dạo chơi bên ngoài hai ngày, Hoàng Thái Cực hỏi tôi còn muốn đi chỗ nào, tôi không suy nghĩ buột miệng nói: **"Phí A Lạp!"**.

Chàng nhìn tôi cùng cười, vì thế hơn trăm người chen chúc chạy tới Phí A Lạp thành. Tuyết rơi hai ngày hai đêm, phủ lên cảnh vật một lớp trang sức màu bạc, hai chúng tôi sóng vai cưỡi ngựa trong thế giới óng ánh trong suốt.

Khi chỉ còn một đoạn đường nữa sẽ tới Phí A Lạp, trên đường núi đột nhiên có một con cáo đỏ nhảy tót ra, nhỏ nhắn nhanh chóng từ Đại Bạch chuồn qua móng Tiểu Bạch xông thẳng vào một khu rừng khác.

Tôi la to: **"Cáo kia!"**.

Lạch cạch, tiếng la của tôi còn chưa dừng, mũi tên lông vũ trong tay Hoàng Thái Cực đã mạnh mẽ bắn ra, con cáo lửa đang chuồn nhanh đó kêu lên một tiếng rồi ngã xuống.

"Đáng tiếc!". Chàng thở dài.

Mũi tên đã xuyên sau gáy của con cáo.

"Lụt nghề rồi". Tôi giễu cợt đùa, **"Hỏi nhỏ chàng có thể làm da lông không bị tổn hại cơ mà..."**.

Chưa nói hết câu, chợt nghe một tiếng la thảm thiết, thị vệ chạy tới tìm cáo đã bị cắm một mũi tên tre dài thông vào cổ họng, về mặt đau đớn ôm lấy cổ của bản thân ngã khụy ra đất.

Cùng lúc đó, từ trong rừng cây vang lên tiếng còi huyết, tên theo những tia sáng âm u trong rừng bắn ra như châu chấu, chỉ trong chớp mắt cả trăm người tùy tùng đã bị loạn tiễn bắn chết hơn phân nửa.

Tôi rút đao cầm tay, liền tiếp ngăn lại ba bốn mũi tên, Hoàng Thái Cực bên cạnh chỉ huy hơn bốn mươi người còn lại kết thành một trận đội, chiếm cứ gò đất, vừa ngăn cản tên bắn đồng thời bắn tên phản kích vào trong rừng cây.

Đáng tiếc là kẻ địch ở trong tôi mà ta lại ở ngoài sáng, cục diện thế này khá bất lợi.

"Du Nhiên! Nàng cười Tiểu Bạch đi đi, nơi này cách Phí A Lạp không xa đâu..."

"Ta không đi! Muốn đi thì cùng nhau đi!". Bằng sức chân của Đại Bạch và Tiểu Bạch, muốn phá vòng vây rồi khỏi không phải không có khả năng.

"Không có được!". Hoàng Thái Cực ngao nghể nói, **"Đàn ông con trai nhà Ái Tân Giác La không có người nào sợ đánh nhau! Người của đối phương cũng không nhiều, nếu ngay cả chút năng lực ấy cũng không có, ta còn là Đại Hãn để làm gì?"**. Dứt lời, rút yêu đao treo trên yên ngựa, dưới ánh phản chiếu của tuyết, mặt đao chói đến lóa mắt: **"Nàng tới Phí A Lạp trước chờ ta là được!"**.

Tôi sốt ruột đến nỗi gào lớn: **"Ngay cả đối phương là kẻ nào chàng còn không biết, sao có thể rõ được có bao nhiêu tên mai phục trong rừng chứ? Ngộ nhớ... nếu như đây là cái bẫy..."**.

"Là người từ Sát Cáp Nhĩ bí mật lên vào Đại Kim ta, nhưng dù bọn chúng có là dũng sĩ dũng mãnh điều luyện nhất dưới tay Lâm Đan đi nữa, cũng không thể dẫn theo cả trăm người thoải mái tiến vào biên giới mà không bị thám tử tra ra!".

"Sá... Sát Cáp Nhĩ?". Tôi kinh ngạc đến ngây người, **"Lâm Đan Khả Hãn?!"**.

"Đi mau!". Đột nhiên chàng quay đầu quát chói tai với tôi, **"Nàng sẽ chỉ khiến ta phân tâm! Hay là... nàng không tin ta?"**.

Chàng nghiêng răng, từ trong con ngươi phản chiếu lại khuôn mặt trắng bệch của tôi.

Lòng tự tôn kiêu ngạo của chàng... tôi rùng mình, cuống quýt nói: **"Được! Ta đi! Ta đi liền đây! Ta đến Phí A Lạp chờ chàng trở lại!"**.

Sắc mặt Hoàng Thái Cực thoáng dịu đi: **"Vậy mới ngoan, đi đi!"**. Giờ tay nhẹ quất một roi vào cổ Tiểu Bạch, Tiểu Bạch trở nên hăm hập hí lên một tiếng rồi chạy đi.

Hạt tuyết cứng ngắc ập vào mặt tôi, hồ hấp tôi hơi nghẹn lại, tiếng chém giết sau tai càng lúc càng yếu đi, tranh vào đó chỉ có tiếng gió Bắc rít gào lạnh thấu xương.

Sau khi chạy như bay chừng mười lăm phút, lòng tôi trống rỗng, tựa như đã đánh rơi thứ gì đó... đờ đẫn ghim cương quay lại, đã thấy bông tuyết vòn bay đầy trời, trên đường lúc này chỉ còn một mảng trắng xóa, móng của Tiểu Bạch in xuống rất nhanh đã bị tuyết lớn che lấp, cuối cùng chẳng còn một chút dấu vết nào.

Tôi thở hồn hển, khí nóng trong mũi tôi khi bay ra ngoài tạo thành một luồng khói trắng.

Tìm tôi đập loạn xạ.

Cứ như vậy bỏ mặc chàng! Bỏ mặc chàng ư...

Thật sự có thể sao?

Thật sự... có thể sao?

Tôi ngây ngốc trong gió tuyết hồi lâu, mãi đến khi hai vai đã đọng một lớp tuyết đến nửa tấc, Tiểu Bạch gật gù đầu vẩy roi tuyết, trong mũi phát ra tiếng phì phì vang dội.

Tôi bỗng chốc bình tĩnh – Dưới sự giật dây của Hoàng Thái Cực, các bộ lạc Mông Cổ đều đã quy thuận, gần đây chàng còn muốn xúi giục thêm Mông Cổ Khách Lạt Thâm bộ... Thù mới hận cũ, chỉ sợ Lâm Đan đã sớm coi chàng như cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt rồi.

Hoàng Thái Cực! Chàng gạt ta!

Lâm Đan có ý muốn giết người, sao có thể chỉ sai có một ít người đến đây bứt mây động rừng chứ? Dày công sắp đặt như thế, tất nhiên là... dóc sức giết cho bằng được!

"Cha!". Tôi kéo ngựa chạy về.

Khí lạnh làm tê cứng các ngón tay, màu đỏ trắng tôn lên lẫn nhau, tôn đến nỗi nhìn vào mà rợn người! Xác của thị vệ Chính Hoàng kỳ nằm rải rác khắp

nơi, nhưng Hoàng Thái Cực sớm đã không còn ở tại gò đất ban đầu nữa, không còn trông thấy tung tích.

Tim tôi như bị ai đèo khoét, để gió lạnh vù vù ập ngược vào trong.

"Hoàng... Hoàng Thái Cực!".

Chàng sẽ không có chuyện gì hết! Chàng là Hoàng Thái Cực! Chàng... không thể chết được!

Trong lòng cứ một lần rồi lại một lòng nói với bản thân phải bình tĩnh, thế nhưng nhìn vào đồng máu hỗn độn trên đất, tôi càng muốn phát điên.

"Tiểu Bạch! Tiểu Bạch... nếu mày thật sự có linh tính! Cầu xin mày tìm thấy chàng! Xin mày... xin mày đấy, đưa ta tới chỗ của chàng nhé...".

"Hi...". Tiểu Bạch giẫm tại chỗ hai bước, bỗng nhún người nhảy qua một con mương, xông thẳng vào phía rừng cây âm u.

Ánh sáng trong rừng tù mù, Tiểu Bạch nhanh nhẹn xuyên qua các kẽ cây, tiếng gót sắt kinh động đến đàn chim trong rừng, còn làm tuyết đọng trên cành cây rớt xuống, lã chã rơi xuống đỉnh đầu tôi.

Đưa mắt nhìn khắp nơi, lòng tôi nóng như lửa đốt, trên mặt đất cứ qua mỗi một đoạn đều sẽ xuất hiện vết máu tươi, trên một số thân cây đại thụ bị cắm loạn xạ mấy mũi tên... nơi này mỗi một chỗ đều từng là chiến trường đánh nhau.

Trái tim lo lắng lại bắt đầu đập dữ dội, trong lòng liên tục đọc thầm tên Hoàng Thái Cực, tôi nghẹn một hơi, ngón tay run rẩy.

Bỗng nhiên trên đỉnh đầu có tiếng xì xào dao động, không giống như âm thanh tuyết đọng rớt xuống, mà là âm thanh khi quần áo ma sát vào nhau. Tôi đột ngột ngẩng đầu, một bóng đen đã chụp xuống, ánh đao lóe sáng, sự lạnh lẽo lan ra bốn phía.

Bóng đen ấy đã cuốn lấy ánh sáng như tuyết của con đao đang bổ hướng về phía tôi, tôi không kịp suy nghĩ, tay đã theo phản xạ có điều kiện giơ đao lên. Keng! Tia lửa bắn tung tóe, eo bàn tay tôi tê rần, đao bị đối phương đè ép trước ngực sinh ra đau đớn, thế nhưng sức vẫn chưa tàn, tôi đã bị kẻ đó nhấc xuống ngựa.

Một đao của tên đó thuận thế hạ xuống, chém trúng vào yên ngựa bằng da, cái yên nứt ra rớt xuống đất, đồng thời Tiểu Bạch cũng vì thế mà bị thương, máu thịt bật ra, ồ ạt chảy xuống.

Tiểu Bạch đau đớn co giật, đá sau hí lên một tiếng lớn rồi bỏ chạy một mạch theo phía Đông.

Kẻ đó sừng sốt, tôi thấy gã ăn mặc như một người Nữ Chân, nhưng từ hình thái đến cử chỉ, tuyệt đối không phải dân chúng bình thường, ắt là dũng sĩ Mông Cổ cải trang thành.

Gã nhìn tôi, trên mặt dần lộ vẻ hung ác, sát ý dày đặc quấn quanh trong đôi mắt đầy tơ máu của gã.

Tôi căng thẳng đến mức tim muốn trào ra họng, gã tiến gần từng bước, giọng cao thanh đao sắt nhuộm máu trong tay. Tôi cắn răng ngẩng người ra, quan sát kẻ hồ lức thanh đao bổ xuống, tôi bật người dậy rồi xông thẳng vào trong lòng ngực gã. Gã vô cùng kinh ngạc, nhưng không hề lưỡng lự trước được cổ tay phải tôi vừa xoay lại, trường đao trong tay gã lại bắt đầu giơ lên, mũi đao sắc nhọn của tôi đã đâm tới, âm thanh khê vang nhưng đao không đâm tới bụng gã.

"Phập...". Áo mùa đông quá dày, tôi lại không đủ sức, một đao đó chỉ thoáng đâm tới da thịt gã. Gã đau đớn thét lớn, khuỷu tay hạ xuống, nện mạnh vào lưng tôi.

Tôi kêu lên một tiếng đau đớn, trước mắt tối sầm, đau đến suýt không thở nổi.

Hai tay tôi nắm chặt chuôi đao, tôi nhún chân nhảy lên, với sức của cú nhảy này, tôi đưa thân đao mạnh mẽ ấn sát vào bụng gã. Ngay sau đó mặt tôi nóng lên, máu nóng phun tung tóe, trước đó gã vẫn còn co giật đánh trả, dần dần thì bất động.

Tôi khom người giằng co rất lâu, đột nhiên cả người giật nảy, ngã "bịch" ra đất. Trợn mắt nhìn lòng bàn tay nhuộm đầy máu tươi của mình, tôi choáng váng và tai cũng ù đi, hoảng sợ không ngớt.

Giết... giết người rồi!

Tôi giết người rồi!

TÔI... GIẾT NGƯỜI RỒI...

"Du Nhiên!". Một tiếng kêu gào quen thuộc lời tôi đang lưu lạc trong dạ ngực ra, tôi mù mờ ngẩng đầu, Hoàng Thái Cực đang căng thẳng đứng trước mặt tôi, **"Nàng bị thương rồi..."**.

Chàng sốt ruột ôm tôi dậy, lúc này tôi mới để ý vào lúc đâm nhất đao vừa nãy, gã Mông Cổ đó khi gãy gựa sắp chết đã cắt hai nhát vào lưng tôi. Tôi không tổn hại đến xương cốt, nhưng chỉ hơi nhúc nhích, đã đau đến tôi méo mặt.

"Vì sao phải quay lại hả! Cô gái ngốc nàg...".

Tôi mù tịt, thấp giọng líu nhíu: **"Ta... giết người rồi, chàng thấy chưa?"**.

"Ngốc! Nàg hù chết ta thì có! Nếu ta mà đoán thọ, nhất định là do cô gái ngốc nàg hại...". Chàng càng thét càng lớn.

"Ta...". Tầm mắt tôi nhìn về phía sau chàng, đồng tử đột nhiên co rút.

Một khắc đó, mọi suy nghĩ trong đầu đều dừng lại, tôi không chút chần chừ đưa tay cố sức đẩy chàng ra, sai bước chần trước người chàng.

Một tia lạnh thấu xương lướt qua, tôi trừng mắt nhìn vào kẻ đánh lén trước mặt, phát hiện thấy trong mắt gã cũng mang vẻ kinh hoàng... Phải rồi, nỗi sợ hãi trong nội tâm của kẻ sát nhân e là đều giống như thế!

Bụng đau nhức, dao nhỏ đâm vào không hề nông! Máu loãng nhanh chóng nhuộm đỏ áo lông chồn tuyết trắng!

Sức lực cả người tôi nhanh chóng bị rút sạch, khi một chút ý thức cuối cùng bị cơn đau đón kịch liệt phá hủy, phăng phắt tôi nhìn thấy đầu của gã đó bị một đao của Hoàng Thái Cực chém rơi...

Đau quá...

Không chỉ cơ thể đau, mà ngay cả linh hồn cũng như bị xé vụn...

"...Cái gì gọi là hết thấy đều nghe theo ý trời?! Người nói lại lần nữa thử xem! Nếu cô ấy có mệnh hệ gì, ta nhất định sẽ nghiền các người thành tro, chôn cùng với cô ấy...".

Cơn đau trên người dần bớt đi, tôi cảm thấy như đang ngâm mình trong nước tuyết, cả người lạnh như băng.

Hoàng Thái Cực đang rống giận trước giường tôi, mắt mặt quá đi... hiện tại chàng chính là Đại Hãn đó! Sao có thể...

Ôi... bụng đau quá.

Hạ mí mắt nhìn xuống, tôi phát hiện bản thân đang yên ổn nằm trên giường, nhưng thứ khiến kẻ khác lạnh người chính là thanh đao dài cả thước đang cắm trên người tôi.

Tôi đau đón nhắm mắt... hóa ra toàn bộ không phải là mơ...

"Xin Đại Hãn tha mạng! Không phải nô tài vô năng, chỉ là y giả có chữa được bệnh đi nữa, cũng không cứu được mạng! Một đao này đã hại đến kinh mạch của Phúc tấn, nếu không ngâm nhân sâm bổ sung nguyên khí, chỉ sợ... không tới được Phí A Lạp...".

"Hạng người vô năng mà còn ngụy biện cho mình! Lôi ra ngoài... Chặt hai tay, khoét bỏ hai mắt...".

"Đại Hãn bớt giận!". Một đám người run rẩy nói, **"Không phải A Cáp Hách không tận tâm, mà thực sự là... Phúc tấn bị thương quá nặng, đao này... không rút ra được!"**.

"Người... một đám các người...".

"Hoàng... Thái... Cực...". Tôi cúi đầu khẽ gọi, chỉ tiếc âm thanh yếu ớt chẳng khác gì ruồi muỗi.

Người chàng thoáng cứng lại, bất ngờ xoay người.

"Đề... bọn họ ra ngoài đi, ta... chỉ muốn yên tĩnh... với chàng... một lát...". Tôi miễn cưỡng gượng ra vẻ tươi cười.

Chàng tức giận quay đầu, mọi người trong phòng lập tức đứng dậy lui ra, âm thanh lịch bạch không ngớt.

Hoàng Thái Cực cầm lấy tay tôi, hai tay kịch liệt run rẩy: **"Đau lắm phải không?"**.

Tôi có thể cảm nhận được sự hoảng hốt và sợ hãi trong tim chàng, nhìn về bị thương đau đón hiện lên khuôn mặt chàng, tôi vừa nhói vừa thương: **"Không đau"**.

"Du Nhiên... Du Nhiên...". Chàng hôn tay tôi, nước mắt bỗng chốc rơi xuống, **"Đừng rời bỏ ta! Ta không cho phép... Ta không cho phép..."**. Hoàng Thái Cực nghẹn ngào, đột nhiên bật khóc nức nở như một đứa trẻ.

"Hoàng... Thái Cực...".

"Nàng đã từng đồng ý đã ở bên ta cả đời! Nàng đã từng đồng ý với ta mà!". Nước mắt chàng rơi từng giọt lên mu bàn tay tôi, mỗi một giọt như hằn in một cơn đau bỏng rát vào tim tôi.

"Xin lỗi...". Cơ thể trở nên lạ lẫm, chẳng còn cảm giác đau đớn, tôi nghĩ có lẽ đây chính là sắp đi xa mà mọi người hay gọi.

Chết cũng đâu có đáng sợ, thế nhưng vì sao tim lại đau đến thế?

Không nữa... không nữa!

Hoàng Thái Cực... làm sao tôi lại vứt bỏ chàng, để chàng một mình chẳng còn ai nương tựa, đau đớn chống chịu cuộc đời này! Con đường sau này của chàng vất vả như thế, nhưng chỉ có thể để chàng tự mình đi tiếp... tôi lại không thể đi cùng chàng được nữa...

Tim như bị đao cắt, đau đến không thở nổi.

"Du Nhiên! Du Nhiên! Du Nhiên!". Chàng như phát điên nhào đến, ôm lấy tôi, **"Đời này kiếp này, không xa không rời! Nếu nàng chết đi ta tuyệt đối không sống một mình!"**.

Tôi chợt sững sốt, hai mắt đang từ từ nhắm lại phút chốc mở to ra, bật dậy khỏi giường.

Giây kể tiếp, tôi hoàn toàn đờ ra.

Tôi đang trôi nổi giữa không trung, dưới chân là Hoàng Thái Cực đang ôm lấy "tôi" gào khóc thảm thiết: **"...Vì sao phải đối xử tàn nhẫn với ta như thế? Vì sao cuối cùng vẫn bỏ ta một mình? Nàng rất ích kỷ... nàng rất ích kỷ, Du Nhiên! Du Nhiên!... Nàng rất ích kỷ..."**. Tiếng khóc bỗng nhiên bị nghẹn đứng lại, chỉ nghe "Rầm" một tiếng, Hoàng Thái Cực đã ngửa mặt lên trời ngã xuống bất tỉnh nhân sự.

Tôi hoảng sợ biến sắc, quýnh quýng gọi: **"Hoàng Thái Cực!"**. Tôi lao xuống vươn tay đỡ chàng, nhưng ai biết được hai tay tôi cứ thế xuyên thẳng qua người chàng mà chẳng cần tổn sức.

Ngạc nhiên...

Chàng đóng chặt khớp hàm, ngất xỉu ngã xuống đất, nhưng hai tay vẫn ôm chặt "tôi"... Khuôn mặt quen thuộc đó đã trở nên trắng bệch, môi đã bắt đầu tím tái, ngã vào lòng chàng đã không còn một chút sức sống nào.

Tôi bắt đầu có hơi ngộp ra...

Giải thoát rồi! Cuối cùng tôi đã có thể giải thoát khỏi cái thể xác xiềng xích trói buộc suốt ba mươi lăm năm đó!

Thế nhưng... vì sao tôi lại chẳng hề vui mừng? Vì sao trong lòng lại đau như thế?!

Nước mắt rồi cuộc không kim được lẫn xuống.

"Hoàng Thái Cực! Hoàng Thái Cực!...". Tôi ra sức khóc, như điên dại không ngừng gọi, **"Ta đang ở đây! Cầu xin chàng hãy nhìn ta, cầu xin chàng... tỉnh lại đi... Nhìn ta này... Ta ở đây này..."**.

"Du... Nhiên...". Chàng nhắm chặt hai mắt, khẽ gọi tên tôi, nước mắt chàng từ trên khóe lặng lẽ chảy xuống, tim tôi đau nhói: **"Đời này... kiếp này... không xa... không rời..."**.

Tôi sợ hãi run lấy bầy.

Đời này kiếp này! Không xa không rời!

Đừng nói là chàng... không phải là chàng muốn...

"Không được!". Tôi hét chói tai, bỏ nhào về phía chàng, nhưng lúc này tôi lại có thể chạm vào mặt chàng. Mắt chàng hơi run lên, chàng chậm rãi mở mắt ra.

"Du Nhiên!...". Chàng gọi to một tiếng, nhưng sau đó lập tức kinh ngạc đến ngây ra, **"Người là ai?"**.

Nước mắt tôi rơi đầy mặt, khóc không thành tiếng, vừa muốn nói, lại nghe trong căn phòng yên tĩnh vang lên một tiếng giong rậm, như có thứ gì đó đã vỡ vụn.

Một con mèo muối ập đến, tôi lơ mơ nhìn cơ thể mình đang nhạt dần, trở nên trống rỗng, xuyên thấu. Vô số chấm sao lốm đốm từ trong cơ thể tôi chậm rãi tản ra bốn phía.

Về mặt Hoàng Thái Cực từ ngạc nhiên chuyển thành kinh sợ, ánh mắt tôi bị ai xót xa chăm chú nhìn về phía chàng, chỉ thấy vô cùng đau đớn nhưng chẳng biết phải làm sao...

"Du Nhiên?!". Sau cùng chàng không thể tin kêu lên một tiếng, đưa tay đến chạm vào tôi.

Phụt! Tựa như màn hình TV đột nhiên đóng lại, trước mắt tôi tối sầm và hình ảnh chàng cũng đột nhiên biến mất!

"Hãy sống thật tốt... cầu xin chàng nhất định phải sống tiếp...".

—Hết Quyển II—

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ - Thanh Xuyên Hoàng Thái Cực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.